Gia Cát Thanh Vân

Cô Gái Áo Vàng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Gia Cát Thanh Vân

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 1

Nơi Đâu Dạy Thổi Sáo

Một thư sinh áo xanh tuổi trạc đôi mươi, anh tuấn khôn tả. Thật là mày kiếm mắt sao, đang an nhàn ngồi trước cửa sổ, dưới ánh trăng, uống rượu ngâm nga. Lúc ấy, chỉ có một mình chàng, một lư hương để giết thì giờ đêm rằm cuối năm.

Hoàn cảnh của chàng ta rất phong nhã, nhưng lại rất u buồn, yên tỉnh mà lại cô độc. Chàng đặc cuốn sách xuống, bỏ ít trầm vào trong lư hương, rồi ngẩn mặt nhìn trăng trên trời, thở dài một tiếng, rồi lẩm bẩm tự nhủ :

- Thời gian trôi chảy quá nhanh, thấm thoát đã một năm qua. Giờ đây trên ngọn Quần Ngọc dãy núi Kỳ Liên Sơn, có lẽ tuyết đã phủ trắng xóa hết mà vẫn không biết ngươi nọ Ở đâu?

Chàng đang suy tư, thì có một tiếng sáo rất ai oán ở đằng xa vọng tới phá tan sự tỉnh mịch đêm trăng buồn tẻ nầy. Vừa nghe thấy tiếng sáo đó, thư sinh áo xanh đã bỗng sầm nét mặt, trong lòng hơi kinh hãi vội lấy ngay thanh trường kiếm treo trên vách xuống.

Tiếng sáo như khóc nức nở kia, chỉ véo von giây lát rồi lại yên lặng ngay. Tiếp theo đó có một giọng nói rất u uất vọng tới :

- Đêm rằm tháng Chạp thật là một đêm đáng thương. Tiểu Hồng, ở đâu dạy thổi sáo thế? Cổ Thanh Phong có muốn tìm Mạnh Hồng Tiếu của người không? Sao người không tới kiếm tôi?

Đó là giọng của một thiếu nữ, nhưng chàng nghe càng nhận thấy giọng nói của nàng ta u buồng biết bao.

Thư sinh áo xanh tuốt kiếm khỏi bao và chỉ khẻ nhún chân một cái, đã xuyên qua cửa sổ nhảy ra bên ngoài, phi thân tới một khóm trúc ở trên sườn núi, nơi vừa có tiếng của thiếu nữ thốt ra. Khinh công của chàng lẹ làng và thân pháp đẹp vô cùng, đủ thấy chàng là người có võ công thượng thặng.

Trên tảng đá phẳng lỳ ở trong bụi trúc, có một thiếu nữ áo vàng, nhan sắc tuyệt trần, tóc dài xõa xuống tận lưng, tay cầm một cây Ngọc Bình Tiêu, đôi mắt lim dim vô cùng tình tứ. Nàng vừa thấy Cổ Thanh Phong nhảy tới đã mỉm cười hỏi :

- Thanh Phong đại ca đã biết tiểu muội tới lại còn đem theo thanh trường kiếm như vạy làm chi? Chúng ta cách biệt hằng năm trời, đại ca ở trên Trung Điều một mình chắc đã luyện thuần thục hai môn Tí Ngọ Thần Công với Thiên Độn Kiếm Pháp của lệnh sư di truyền cho rồi phải không?

Cổ Thanh Phong biết giai nhân tóc dài, mặc áo vàng, tay cầm cây Ngọc Bình Tiêu đó là nàng Chân Chân, con gái út của Bàng Thiên Hiểu, biệt hiệu Phiên Thiên Quái Tú Bang Chủ Tam Nguyên Bang, một bang phái có thanh thế trong võ lâm. Xưa nay nàng rất ưa thích mặc áo vàng, vì vậy giới giang hồ mới đặt cho nàng một biệt hiệu là Hoàng Sam Hồng Tuyến hay là Cô Gái Áo Vàng.

Lúc ấy, Cổ Thanh Phong tay vẫn cầm thanh trường kiếm, nghe thấy Bàng Chân Chân trách mình đem theo võ khí như vậy thì xấu hổ vô cùng, mặt đỏ bừng, vội cắm kiếm vào trong bao và đáp :

- Bàng cô nương… Chàng chưa nói được ba chữ đó, thì Cô Gái Áo Vàng đã ngắt lời chàng. Thần sắc của nàng rất u oán và vẻ mặt rầu rĩ

như muốn khóc.
Nàng cứ nhìn thẳng vào mặt chàng và hỏi :
- Phong đại ca! Tại sao đại ca đối với tiểu muội cứ có vẻ hững hờ như người xa lạ thế? Cứ mở miệng ra là gọi tiểu muội là Bàng cô nương, sao không gọi tiểu muội là Chân Chân, hay là Chân muội có hơn không?
Hình như Cổ Thanh Phong biết đối phương thế nào cũng giở cái trò ấy ra rồi, nên chàng hơi chau mày lại và bất đắc dĩ đổi giọng, hỏi Cô Gái Áo Vàng :
- Chân Chân có biết Mạnh Hồng Tiếu bây giờ ở đâu không?
Thấy chàng đã đổi giọng gọi mình là Chân Chân rồi, nàng tỏ vẻ hớn hở và nhếch mép cười một tiếng, nhưng lại cau mày nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong hỏi luôn :
- Phong đại ca hãy nói cho em biết trước tại sao đại ca cứ nhớ nhung chị Hồng Tiếu như thế?
Cổ Thanh Phong biết trước thế nào nàng cũng hỏi như vậy, nhưng vì chưa nghĩ ra được câu trả lời nên chàng cứ lúng túng mà không sao đối đáp được câu hỏi đó.
Bàng Chân Chân lại u oán hỏi tiếp :
- Phong đại ca, tiểu muội có điều gì không bằng được chị Hồng Tiếu? Chẳng lẽ mặt của tiểu muội không bằng mặt của chị ấy chăng? Hay là tiếng sáo của tiểu muội không hay bằng chị ta?
Cổ Thanh Phong biết Cô Gái Áo Vàng Bàng Chân Chân không thua kém người yêu của mình là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu, bất cứ một điểm nào kể cả phong độ, dung nhan, võ công cùng tính tình, nên chàng thở dài một tiếng rồi đáp :
- Bàng cô nương… Bàng Chân Chân lại cau mày, lại có vẽ hờn giận

nói tiếp :
- Sao đại ca gọi tiểu muội bằng những lời khó nghe nhất như vậy? Phong đại ca, nếu đại ca còn gọi tiểu muội là Bàng cô nương như thế nữa, thì tiểu muội sẽ bỏ đi liền và tiểu muội cự tuyệt không nói cho đại ca hay những tin tối quan trọng của chị Hồng Tiếu nữa.
Cổ Thanh Phong nhìn thẳng vào mặt Cô Gái Áo Vàng, người vẫn thường theo đuổi mình hoài, khẽ thở dài lắc đầu và đáp :
- Chân Chân, hiền muội không có một điểm nào là thua Mạnh Hồng Tiếu, nhưng vì tôi quen biết nàng trước hiền muội nửa năm đó thôi!
Lúc nầy, Bàng Chân Chân suýt khóc, bỗng nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, trong lòng mới an tâm, hai mắt đang đẫm lệ, nàng bỗng phì cười hỏi :
- Phong đại ca! Có phải đại ca nói nếu quen biết tiểu muội trước thì đại ca cũng tử tế với tiểu muội như chị Hồng Tiếu đấy không?
Cổ Thanh Phong thấy thái độ ngây thơ của Bàng Chân Chân như vậy trông cũng đáng thương và cũng đáng yêu, liền gật đầu lia lịa.
Bàng Chân Chân thấy vậy chỉ hơi xoay người một cái, đã nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười và nói :
- Thanh Phong đại ca hãy ngồi xuống nghe tiểu muội kể những tin rất quan trọng của chị Hồng Tiếu.
Phần muốn biết rõ tung tích Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu người yêu của mình, vì năm ngoái hẹn nhau gặp gỡ ở trên Quần Ngọc Phong, nhưng tới giờ hẹn ước mà không thấy nàng tới, phần thì không muốn làm mất lòng Bàng Chân Chân, Cổ Thanh Phong mới đường hoàng ngồi sát cánh với nàng trên tảng đá.
Bàng Chân Chân thấy chàng ngoan ngoãn nghe theo lời mình như vậy, trong lòng thầm vui vô cùng, nên cử chỉ của nàng cũng tự nhiên

hơn trước một chút. Nàng nhì Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :
- Đại ca có biết tại sao hồi năm ngoái chị Mạnh Hồng Tiếu không lên trên Quần Ngọc Phong như đã ước hẹn với đại ca chăng?
Cổ Thanh Phong lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bàng Chân Chân lại nói tiếp :
- Hồi đó chị ta ngẫu nhiên gặp Bích Tuệ Thần Ni, sư bá của chị ấy. Vì thấy Thần Ni trần duyên đã hết nợ, sắp tọa hóa đến nơi và muốn truyền thụ võ công trong cuốn Đằng Ma Bảo Lục mà Thần Ni cất giấu đã lâu cho chị ấy. Nhưng Thần Ni bắt chị ta phải thề nặng là trước khi chưa học hiểu cho tròn ba môn học bí truyền ở trong cuốn Bảo Lục đó là Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp thì không được vì một việc gì mà gián đoạn sự luyện tập hết. Chị Hồng Tiếu đành cung kính tiễn sư bá mình về núi. Vì thấy cuống Bảo Lục đó là một cuốn sách quý báu vô ngần, người trong võ lâm dù muốn cũng không có được, cho nên chị ta không sao tới Quần Ngọc Phong để gặp gỡ chàng được!
Nghe tới đó, Cổ Thanh Phong mới khoan tâm mỉm cười, đáp :
- Thế ra nàng ta có sự gặp gỡ hiếm có như vậy… Bàng Chân Chân cau mày lại nói tiếp :
- Thanh Phong đại ca chớ mừng rỡ vội! Chị Mạnh Hồng Tiếu của tôi tuy gặp gỡ sự may mắn đó thật, nhưng tiếp theo đó lại gặp tai họa liền!
Cổ Thanh Phong giật mình trợn tròn xoe đôi mắt lên vội hỏi :
- Chân Chân nói mau! Hồng Tiếu gặp phải tai họa gì thế?
Bàng Chân Chân lắc đầu thở dài nói tiếp :
- Chị Hồng Tiếu vừa học thuộc lòng cuống Đằng Ma Bảo Lục thì Bích Tuệ Thần Ni đã viên tịch trở về giới cực lạ luôn. Trong lúc chị Hồng

Tiếu đang hỏa táng cho sư bá, thì đột nhiên có ba cái bóng người vừa kêu rú vừa phi thân tới, thì ra ba người đó đều ăn mặc quần áo quái dị trông như ba bộ xương người vậy… Cổ Thanh Phong nghe tới đó giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Người mà ngày thường thích ăn mặc như bộ xương người chỉ có bọn Lâu Sơn Tam Sát, có võ công cao nhất trong Hắc đạo và cũng khét tiếng trong võ lâm thôi.

Bàng Chân Chân gật đầu :

- Người đó chín là Lâu Sơn Tam Sát. Chị Hồng Tiếu thông minh biết bao, chị biết ý định của Tam Sát thế nào cũng muốn cướp cuốn Đằng Ma Bảo Lục, nhưng chị ta nhận thấy trước khi mình chưa luyện thành công được ba môn võ công tuyệt học:

Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp, thì không sao địch nổi Tam Sát. Cho nên chị ấy vừa trông thấy rõ mặt ba người nọ đã vội vứt ngay cuốn Bảo Lục vào trong lửa để hóa thành tro theo pháp thể của Bích Tuệ Thần Ni.

Cổ Thanh Phong có vẻ thương tiếc thở dài một tiếng, và xen lời hỏi :

- Lâu Sơn Tam Sát vừa hung ác vừa ngang tàng như vậy, chúng thấy Hồng Tiếu làm thế chắc không sao tránh khỏi chúng nổi giận, mà nàng Hồng Tiếu thế nào cũng bị chúng giết chết mất.

Bàng Chân Chân liếc mắt nhìn chàng một cái rồi xua tay nói tiếp:

- Thanh Phong đại ca đoán rất đúng. Theo ý của tên thứ ba trong nhóm là Tiếu Sát Ha Đằng thì định giết chết ngay chị Hồng Tiếu để cho bỏ ức. Nhưng Đệ Nhất Sát là Lãnh Sát Hồng Phi lại gian giảo và thâm độc, y cho chị Hồng Tiếu đã dám thiêu đốt cuốn Bảo Lục như vậy, tất đã học thuộc lòng cuốn ấy rồi, chi bằng bắt chị ấy đem đi dùng độc hình tra khảo, buộc chị Hồng Tiếu phải đọc lại cho chúng

sao chép.

Cổ Thanh Phong nghiến răng la lớn :

- Lãnh Sát Hồng Phi ơi, sao mi độc ác đến thế!

- Thanh Phong đại ca khỏi cần phải lo âu như thế vội. Lãnh Sát Hồng Phi tuy ác độc nhưng chị Hồng Tiếu lại thông minh hơn chúng nhiều… Cổ Thanh Phong nghe nói hai mắt bỗng sáng ngời, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc rồi vội hỏi :

- Thế nàng ta đã nghĩ ra được kế phòng thân và thoát địch rồi hay sao?

Bàng Chân Chân thở dài một tiếng rồi lắc đầu đáp :

- Phòng thân thì có cách, mà thoát địch lại vô phương. Chị Hồng Tiếu thấy Tam Sát đã bàn định xong liền xoay đầu kiếm chỉ luôn vào ngực mình thừa nhận đã học thuộc lòng Đằng Ma Bảo Lục và cũng chịu đọc lại cho Tam Sát chép. Nhưng Tam Sát phải nhận điều kiện của chị ta là không được mặc cả trả giá gì hết, bằng không chị sẽ đâm kiếm vào ngực tự tử liền.

Cổ Thanh Phong cau mày lại hỏi :

- Nàng ta muốn Lâu Sơn Tam Sát tuân theo điều kiện gì ?

- Điều kiện thứ nhất là cấm bọn chúng không được vô lễ bức hại chị ta. Điều thứ hai là cứ cách ba ngày thì chị ta đọc một chữ cho chúng chép. Điều kiện thứ ba chị ta thề độc nếu chưa đọc hết cuốn Bảo Lục cho Tam Sát nghe thì quyết không khi nào đào tẩu, còn người ngoài tới cứu viện, cái đó là việc của người ngoài, chị ta không biết đến.

Cổ Thanh Phong cảm thấy ba điều kiện của Mạnh Hồng Tiếu đề nghị ra thật là tuyệt diệu. Bàng Chân Chân lại nói tiếp :

- Trong ba điều kiện đó chỉ có điều kiện thứ hai là khiến bọn Tam Sát nhức óc thôi, vì tới ba ngày nàng mới đọc một chữ, nhưng bất đắc dĩ

chúng cũng phải đành chịu vâng theo, rồi do Nhị Sát là Tú Sát Tiêu Đồng hiến kế đem chị Hồng Tiếu đi đến một chỗ vắng vẻ để ẩn cư. Mỗi một tháng thay đổi chỗ ở một lần, và dọn tới những chỗ không sao trông thấy được người ngoài, khiến chị ta không còn nhờ ai cứu viện được nữa, và người ngoài cũng không biết đâu mà ra tay cứu viện cho chị ấy.

Cổ Thanh Phong nghe tới đó bỗng cảm thấy thắc mắc liền đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân rồi lên tiếng hỏi :

- Chân Chân! Lâu Sơn Tam Sát đã định mỗi tháng đổi chỗ ở một lần, lại không cho Hồng Tiếu gặp người ngoài, thì làm sao cô nương lại biết được tin tức nầy?

Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Chị Hồng Tiếu khôn ngoan lắm, đi tới đâu cũng nghĩ cách để lại lời nói mong có người truyền cáo để đại ca khỏi phải nhớ nhung. Nhưng lời dặn bảo của chị ấy lại nhấn mạnh là khuyên đại ca đừng có nên đi khắp chân trời góc biển mà tìm kiếm và cứu viện chị ta, vì chị ấy muốn lợi dụng Lâu Sơn Tam Sát làm hộ pháp cho chị ta luyện tập ba môn võ công tuyệt diệu đó rồi chính chị ấy sẽ ra tay trừ diệt Tam Sát chứ không cần phải ai cứu viện hết.

Cổ Thanh Phong lắc đầu nói :

- Hồng Tiếu tuy nói như vậy, nhưng chúng ta cũng không nên ngồi yên để thấy nàng bị lọt vào tay kẻ tà ác độc khôn tả ấy. Vã lại, một thời gian lâu như thế, nhỡ Tam Sát thay lòng đổi dạ bỗng trở mặt làm sao?

Nói tới đây, chàng bỗng ngắt lời, cau mày lại nhìn Bàng Chân Chân rồi hỏi tiếp :

- Chân Chân! Chẳng hay cô thấy chữ của Hồng Tiếu để lại nơi đâu?

- Không phải chính mắt tôi đã trông thấy, đó là Thiết Kiếm Chân Nhân người hộ pháp của Tam Nguyên Bang đi du ngoạn núi Nga Mi ngẫu nhiên trông thấy những lời của Hồng Tiếu ghi lại ở trong một khe núi.

Cổ Thanh Phong nghe nói xong, liền ngẫm nghĩ suy tính hàng tung của Tam Sát, mồm lẩm bẩm nói :

- Khe núi Nga Mi… Chàng chưa nói dứt đã nghe một tiếng Phật hiệu "A Di Đà Phật" rất lớn, rồi đột nhiên ở ngoài xa ba bốn trượng, bỗng có một đầu đà tóc xõa xuống vai, người hơi béo, mắt cứ nhìn thẳng vào Cổ Thanh Phong vừa cười vừa lớn tiếng hỏi :

- Cổ thí chủ! Không ngờ câu chuyện đã cách ba năm rồi mà thí chủ vẫn chưa quên chuyện ở trên khe núi Nga Mi.

Cổ Thanh Phong trợn trừng mắt lên nhìn mới nhận ra người đó chính là người mình đã kết thù trên núi Nga Mi ba năm về trước. Chàng liền đứng ngay dậy, lớn tiếng vừa cười vừa đáp :

- Việc năm xưa, Thanh Phong tôi đã quyên bẳng đi rồi, và Tiên Sư cũng đã viên tịch rồi, không ngờ Đại sư lại nhớ dai đến thế!

Đầu Đà tóc xõa, sát khí đằng đằng, hậm hực nói :

- Sư phụ của người Tiêu Đại Tiên Sinh đã hủy mất môn khí giới thành danh của ta là Thôi Mệnh Mộc Ngư Chùy, mối thâm thù ấy ta quên sao được? Sư phụ của ngươi đã may mắn chết sớm, nhưng mối thù nầy bây giờ ngươi phải chịu đựng thay!

Bàng Chân Chân vẫn ung dung ngồi trên tảng đá, lẳng lặng lắng tai nghe. Khi nàng nghe tới câu Thôi Mệnh Mộc Ngư Chùy liền thất kinh ngảy vọt lên nhìn Cổ Thanh Phong và hỏi :

- Thanh Phong đại ca! Người nầy có phải là Thôi Mệnh Đầu Đà trong nhóm Phương Ngoại Tam Hung đây không?

Cổ Thanh Phong mắt vẫn nhìn đối phương, chỉ khẻ gật đầu thôi.
Bàng Chân Chân liền quay mình lại hỏi Thôi Mện Đầu Đà rằng :
- Các người Phương Ngoại Tam Hung, xưa nay vẫn hợp lực, ít khi đi một thân một mình như bây giờ, tại sao tối hôm nay ngươi lại đến một mình như thế? Còn Câu Hồn Đạo Sĩ với Đảng Phách Ni Cô đâu?
Thôi Mệnh Đầu Đà không coi Bàng Chân Chân vào đâu, cười nhạt một tiếng rồi đáp :
- Phương Ngoại Tam Hung đối phó với kẻ thù địch xưa nay vẫn hay giết người phóng hỏa, cắt cổ nhổ tận rể. Ta đến đây giết người, lão Đạo Sĩ với Ni Cô thì đi phóng hỏa.
Trong khi ba người đang nói, thì phòng sách của Cổ Thanh Phong ở phía đằng kia đã có ngọn lửa bốc cháy.
Bàng Chân Chân thấy vậy tỏ vẻ hậm hực, cười nhạt một tiếng, đưa tay lên trên vại định rút kiếm ra. Còn Cổ Thanh Phong lại ung dung như thường, giơ tay ra ngăn cản nàng, rồi quay lại mỉm cười nói với Thôi Mệnh Đầu Đà :
- Cửa Phật chuyên môn nghiên cứu Từ Bi, người đi tu phải giới hờn giới sát. Nay chỉ vì một cây Chùy gỗ mà Đại Sư đã phóng hỏa đốt nhà của mỗ như vậy cũng đủ nguôi cơn giận rồi chứ, chẳng lẽ Đại Sư nhất định giết cho được Cổ Thanh Phong nầy hay sao?
Chàng vừa nói dứt câu đã thấy hai cái bóng người nhanh như sao sa và chỉ thoáng cái đã có tiếng cười lanh lãnh và tiếng nói rất dâm đãng vọng tới theo một lúc :
- Người đời ai cũng bảo chúng ta là Phương Ngoại Tam Hung, thì chúng ta hung hoành cho tới cùng! Còn cái gì gọi là giới hờn, giới sát, giới tham, giới dâm? Thôi Mệnh Đầu Đà nghiện giết, Câu Hồn Đạo Sĩ tham tài, còn Đãng Phách Ni Cô nầy thì hiếu dâm. Nói đến ý

niệm hờn giận thì người đời ai ai cũng có cả và không một người nào có thể trừ được. Bây giờ chúng ta không những phải giết ngươi mới được, mà mỹ nhân xinh đẹp đứng cạnh ngươi cũng sẽ bị chúng ta giết nốt!

Tiếng nói vừa dứt thì trước mặt đã có thêm hai người :

Đạo Sĩ cao lớn, mặt xanh như mai cua, người thứ hai là một nữ Ni trẻ tuổi, mặc một áo bào màu xanh tía nhợt.

Bàng Chân Chân nghe nói xong vừa quay lại nhìn Cổ Thanh Phong vừa lắc đầu cười nhạt :

- Thanh Phong đại ca! Trước kia tôi cứ tưởng cha tôi đã là người ngang tàng, ngờ đâu lại có người còn ngang tàng hơn cha tôi nữa! Để tiểu muội đến thỉnh giáo Đảng Phách Ni Cô của nhóm Phương Ngoại Tam Hung vài lời mới được!

Cổ Thanh Phong biết Phương Ngoại Tam Hung hung ác vô cùng, trận ác chiến tối nay thể nào cũng không tránh khỏi được, vì vậy chàng ngấm ngầm vận sức vào hai tay để đối phó với sự đột biến nầy.

Bàng Chân Chân quay người lại nhìn Nữ Ni tuổi trẻ và mặt đầy dâm đãng vô cùng hung ác kia, rồi mỉm cười hỏi :

- Tôi với Thanh Phong đại ca thương nhau lắm nên tôi có chết theo anh ấy cũng không sao, nhưng Ni Cô có thể buông tha cho chúng tôi thoát chết được không?

Đãng Phách Ni Cô tuy thấy mỹ nữ kia với Cổ Thanh Phong thái độ rất ung dung chắc thể nào cũng có ý thị gì, nên hai người mới ung dung như thế, mà Ni Cô vẫn cười khúc khích nghe rất dâm đãng, và trả lời :

- Các ngươi muốn sống cũng không khó, chỉ cần tìm một bảo vật

hiếm có nào biếu cho người tham tài là Câu Hồn Đạo Sĩ, rồi lại bảo Cổ Thanh Phong tiếp người hiếu sắc là Đãng Phách Ni Cô nầy khoái lạc vài ngày rồi chúng ta có thể nói giúp với người nghiện giết là Thôi Mệnh Đầu Đà, thì may ra ông ta sẽ tha chết cho các ngươi đấy!

Bàng Chân Chân nghe Ni Cô nói như vậy xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhưng nàng chỉ khẻ cau mày một cái đã nghĩ ra một kế, nên nàng cố nén lửa giận và mỉm cười đáp :

- Tôi với Thanh Phong đại ca rất thương nhau không khi nào tôi lại nỡ để cho anh ấy tiếp Ni Cô như vậy. Nhưng tôi bằng lòng hiến ba vị một dị báu của võ lâm mà ai ai cũng đang thèm muốn để đổi lấy tính mạng của chúng tôi, không biết ba vị có bằng lòng hay không?

Câu Hồn Đậo Sĩ vội xen lời hỏi :

- Vật báu gì mà hằng muôn người phải thèm thuồng như thế?

Bàng Chân Chân trả lời luôn :

- Đó là Đằng Ma Bảo Lục, trong có ghi ba môn võ học tuyệt thế Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp.

Bốn chữ Đằng Ma Bảo Lục đã khiến Phương Ngoại Tam Hung đến giật mình kinh hãi. Thôi Mệnh Đầu Đà lên tiếng quát hỏi trước :

- Chẳng lẽ cuốn Đằng Ma Bảo Lục hiện đang ở trong người ngươi hay sao?

Bàng Chân Chân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Không có ở trong người tôi, nhưng tôi biết hiện giờ cuống sách đó đang ở trong tay người nào!

Phương Ngoại Tam Hung đều đồng thanh hỏi tiếp :

- Nói mau! Nói mau!

Bàng Chân Chân trợn ngược đôi chân mày lên cười khỉnh một tiếng, rồi nói tiếp :

- Các người chỉ biết nổi khùng với những người tuổi trẻ chúng tôi, nên tôi nói ra chỉ sợ các người hoảng sợ tên tuổi của đối phương mà không dám hạ thủ, như vậy tôi có nói ra cũng chỉ là vô ích mà thôi!

Đãng Phách Ni Cô cười khúc khích nói :

- Mi khỏi cần phải làm bộ làm tịch như thế nữa! Mi thử nghĩ xem trên đời nầy có người nào có đủ oai lực khiến chúng ta hoảng sợ đến không dám ra tay trêu người nào?

Bàng Chân Chân gật đầu đáp :

- Như vậy thì hay lắm! Bên họ với bên các người số người đều ngang nhau, tên tuổi cùng lừng lẫy ngang nhau. Họ tức là Lâu Sơn Tam Sát đấy!

Câu Hồn Đạo Sĩ kêu ủa một tiếng rồi hỏi :

- Thảo nào hồi đó cúng ta gặp Xẩu Sát Tiêu Đồng, thấy y ăn nói ú ớ, thái độ vẻ mặt rất huyền bí. Thế ra chúng đã cướp được cuốn Đằng Ma Bảo Lục trong có ba môn võ công tuyệt học Diệu Âm Thần Công, Đại Lạt Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp rồi.

Thôi Mệnh Đầu Đà xen lời nói :

- Nhị đệ tam muội, chúng ta đã biết cuốn Bảo Lục đó hiện đang ở trong tay Lâu Sơn Tam Sát. Vậy anh em ta mau đi tìm chúng ngay. Vì để lâu nhỡ chúng học biết được những võ học ghi ở trong Bảo Lục, lúc ấy không còn ai địch nổi chúng và chúng sẽ xưng hùng xưng bá trong giang hồ liền.

Đãng Phách Ni Cô nghe thấy Thôi Mệnh Đầu Đà nói như vậy, bỗng cười khúc khích, tiếng cười rất dâm đãng và đỡ lời :

- Đại ca hà tất nóng tính như thế. Dù sao chúng ta cũng phải kiếm cho được Lâu Sơn Tam Sát để cướp lấy cuốn Đằng Ma Bảo Lục, nhưng chúng ta cũng phải nên giải quyết xong việc của một nam và

một nữ.
Bề ngoài Bàng Chân Chân vẫn làm ra vẽ ung dung nhưng sự thực nàng đã ngầm ngầm vận Phiên Thiên Chưởng Lực của cha nàng đã truyền thụ cho để phòng bị. Chưởng Lực nầy cha nàng đã lãnh đạo quần hùng của Tam Nguyên Bang và đã oai trấn giang hồ. Vì vậy nàng mới ung dung như thế.
Nàng nghe thấy Đãng Phách Ni Cô nói xong, có ý làm ra vẽ cau mày lại và hỏi :
- Tôi đã cho các người biết vụ bí mật lớn nhất trong võ lâm như vậy rồi, chẳng lẽ các người không chịu buông tha tôi hay sao?
Đãng Phách Ni Cô trợn ngược đôi mắt dâm đãng khôn tả và có thể câu hồn nhiếp phách của mọi người lên, nhưng đôi ngươi của nàng lại ẩn hiện những vẻ âm độc và tàn ác vô cùng. Nàng liếc nhìn Bàng Chân Chân một hồi rồi đáp :
- May ra thì Cổ Thanh Phong được sống. Còn mi, con nhải nầy, có ba lý do không để cho mi sống sót được.
Bàng Chân Chân cố nén lửa giận, mỉm cười hỏi lại :
- À, thế mà tôi không nghĩ ra. Tôi có ba lý do phải chết đấy?
Đãng Phách Ni Cô cười khỉnh mấy tiếng rồi trả lời :
- Mi không nghĩ ra phải không? Để ta nói rõ cho mi nghe cũng không sao. Điều thứ nhứt là vừa rồi trong khi nói chuyện, mắt của mi cứ liếc đi liếc lại, chắc thể nào cũng có âm mưu gì đây? Dù lời nói của mi không sai mấy đi chăng nữa, nhưng chắc mi thể nào cũng có thù có hằn với Lâu Sơn Tam Sát. Mi muốn giở diệu kế đuổi hổ bắt sài lang để lợi dụng anh em chúng ta trả thù cho mi.
Nghe thấy Ni Cô nói vậy, Bàng Chân Chân cũng phải phục thầm đối phương có đôi mắt sắc bén thực và đầu óc cũng thông minh vô cùng,

cho nên nàng vừa gật đầu vừa đáp :
- Cao minh lắm! Cao minh lắm! Nhưng bình sinh tôi không bao giờ nói ngoa cả, xin các vị yên tâm. Còn bảo tôi đã dụng kế đuổi hổi bắt sài lang thì điều nầy cũng chưa biết chắc. Thế ra đó là điều thứ nhứt mà tôi đáng phải chết đấy. Vậy còn điều thứ hai là gì thế?
Đãng Phách Ni Cô đùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng rồi nói :
- Nếu mi nói ngoa, tất nhiên là mi đáng chết rồi, mà dù mi có nói thực chăng nữa thì lại cũng đáng chết nốt.
Bàng Chân Chân tức giận quá hóa cười, rồi quắc mắt lên hỏi lại :
- Tại sao tôi lại đáng chết?
Đãng Phách Ni Cô lạnh lùng đáp :
- Ngày hôm nay mi đã thố lộ bí mật nầy cho chúng ta hay rồi, biết đâu ngày mai hay ngày kia, mi lại chẳng tiết lộ cho người khác hay?
Bất cứ nhân vật nào trong võ lâm, ai ai cũng thèm thuồng cuốn Đằng Ma Bảo Lục nầy. Hơn nữa, Lâu Sơn Tam Sát có phải là tay dễ đối phó đâu. Số người tham dự càng nhiều, càng khó toại nguyện. Như vậy ta có nên giết mi để diệt khẩu không?
Bàng Chân Chân nghiến răng thầm, gật đầu hỏi :
- Phải, đáng giết lắm. Tôi nhìn nhận hai điều mà Ni Cô vùa nói đều có lý do chính đáng. Vậy còn điều thứ ba thì sao?
Đãng Phách Ni Cô hai mắt lộ hung quang, mặt đầy sát khí với giọng hậm hực trả lời :
- Điều thứ ba có lẽ không ai đoán ra được. Nhưng vì mi có bộ mặt đẹp như vậy, ta Đãng Phách Ni Cô hễ thấy thiếu nữ nào đẹp hơn ta là ta không bao giờ chịu để cho yên đâu. Ta không giết thì cũng phải hủy sắc đẹp đó đi!
Cổ Thanh Phong nghe tới đây, liền ngẩn mặt lên trời mà cười một

hồi.

Đãng Phách Ni Cô trông thấy chàng hiệp sĩ thanh niên anh tuấn và tao nhã ấy cười như vậy, liền liếc mắt nhì một cái. Mắt nàng đang hung ác, bỗng chuyển thành dâm đãng khêu gợi khôn tả, miệng thì mỉm cười và hỏi :

- Tướng công cười gì thế?

Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :

- Tôi cười Ni Cô thêu dệt mãi lý do, mà rút cuộc vẫn nói trái ngược hết.

Ni Cô ngạc nhiên hỏi :

- Có câu nào nói không đúng nào?

Cổ Thanh Phong vẫn cười và nói :

- Vừa rồi, Ni Cô chả nói tôi hoặc giả có thể sống còn được, nhưng cô nương nầy thì thể nào cũng phải chết phải không?

Ni Cô híp mắt lại nhìn Cổ Thanh Phong cười điệu dâm đãng, và trả lời :

- Chẳng lẽ tướng công không muốn sống sót hay sao? Tướng công nên biết những người nào mà tôi không nỡ giết, thì người đó sẽ được hưởng nhiều thứ hay lắm.

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, cả cười và nói :

- Bây giờ, Cổ Thanh Phong ta cô thân chiếc bóng, sống vậy mà chết cũng chả sao. Nhưng Ni Cô có phải biết lai lịch của cô nương nầy không phải là người tầm thường đâu, nếu Ni Cô động đến nàng ta một bàn tay hay nửa ngón tay, chỉ sợ Ni Cô tan xương nát thịt mà vẫn chưa đủ thường lại đâu.

Câu Hồn Đạo Sĩ đứng cạnh đó nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, vẻ mặt rất kiêu ngạo và tỏ ra khinh thị, rồi xen lời nói :

- Diệu Chân tam muội đã nói quá, trong đời nầy có lẽ không kiếm ra một người nào mà dám trêu vào anh em chúng ta cả, vậy cô bé nầy còn có ai đỡ đầu!

Y chưa nói dứt, Bàng Chân Chân đã bsm cười nhạt đáp :

- Bốn chữ Hoàng Sam Hồng Tuyến của Bàng Chân Chân đây có khi nào thèm để ý đến Phương Ngoại Tam Hung đã oai trấn giang hồ đâu!

Thôi Mệnh Đầu Đà nghe nói thất kinh vội hỏi :

- Cô nương có phải là con gái của Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang đấy không?

Bàng Chân Chân cười nhạt đáp :

- Danh phận cha ta chả lẽ cô nương lại còn mạo nhận hay sao? Trong các người ai dám tiếp ta ba thế Phiên Thiên Chưởng Lực nào?

Nói xong nàng giơ thẳng tay trái ra, bàn tay hướng xuống bên dưới, rồi để bàn tay phải úp lên trên bàn tay trái. Đôi mắt rất oai nghi nhìn thẳng vào mặt Phương Ngoại Tam Hung ba người để đợi chờ lật chưởng ra tấn công luôn.

Đãng Phách Ni Cô đã nhận ngay ra chưởng pháp khơi màn của Bàng Chân Chân đúng là chưởng pháp độc đáo của Phiên Thiên Quái Tú.

Ni Cô liền xua tay vừa cười vừa đỡ lời :

- Bàng cô nương, chớ có hiểu lầm. Nếu chúng tôi biết là cô nương khi nào chúng tôi lại nói như thế? Cô nương nên biết tôi là bạn thân của Dì Ba của cô là Mỵ Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu đấy. Nếu vậy, tôi lại còn là bề trên của cô nương nữa.

Bàng Chân Chân đã biết Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân đây là bạn thân của người thiếp thứ ba của cha mình. Nhưng nàng muốn lợi

dụng Phương Ngoại Tam Hung để tìm kiếm Lâu Sơn Tam Sát để cứu Mạnh Hồng Tiếu thoát nạn, cho nên nàng mới giả bộ thất kinh và nói :

- Thế ra Ni Cô là bạn thân với Khổng Di Nương của tôi đấy à? Thế Ni Cô có biết đại ca của Khổng Di Nương tôi là Khổng Đại Bằng cùng Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí các người đi Tứ Xuyên Vân Nam đón các nơi để tìm kiếm tung tích của Lâu Sơn Tam Sát để cướp giật cuống Đằng Ma Bảo Lục?

Phương Ngoại Tam Hung nghe nói đưa mắt nhìn nhau, mày hơi cau nhưng vẫn do Ni Cô nói với Bàng Chân Chân trước :

- Về việc Đằng Ma Bảo Lục đã có các nhân vật võ lâm khác nhúng tay vào chưa? Tất nhiên anh em chúng tôi thế nào cũng cố hết sức ra tay, may ra cướp lại được cũng chưa biết chừng. Khi chúng tôi cướp được cuốn Bảo Lục đó, tất nhiên thể nào cũng đền ơn cho Bàng cô nương đã có lòng báo cho chúng tôi hay tin như vậy.

Bàng Chân Chân đang định nói thêm vài câu nữa, nhưng ba tên ác ma đó đã phất tay một cái, rồi cùng nhau tung mình một cái nhảy lên trên đỉnh núi đi mất dạng liền.

Thấy thư phòng của mình đã bị thiêu hủy, Cổ Thanh Phong cũng muốn theo dõ Tam Hung đi Tứ Xuyên, Vân Nam, Quế Châu, Quảng Tây các nơi để điều tra tông tích của Lâu Sơn Tam Sát, và nghĩ cách cứu Mạnh Hồng Tiếu thoát nạn. Vì vậy chàng liền nói với Bàng Chân Chân rằng :

- Cám ơn cô nương đã không quản ngại xa xôi đến núi Trung Điều nầy cho tôi hay tin tức bí mật kia… Bàng Chân Chân lườm Cổ Thanh Phong một cái rồi tủm tỉm cười và nói :

- Phong đại ca cám ơn tôi làm chi? Về việc nghĩ cách cứu chị Hồng

Tiếu thoát nạn, vì Lâu Sơn Tam Sát võ công quá cao, nên một mình đại ca đi cứu chưa chắc đã toại nguyện được, nên tôi muốn giúp đại ca một tay.

Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân si mê mình như vậy, tuy nàng với Hồng Tiếu là tình địch với nhau, mà nàng vẫn lo âu đến nàng kia, không tỏ vẻ gì ghen tị. Đủ thấy nàng là người rộng lượng biết bao, vì vậy chàng mỉm cười đáp :

- Trong một năm nay, tôi một mình ở núi Trung Điều nầy đã khổ công luyện tập võ công. Hai môn võ công vủa ân sư để lại là Tý Ngọ Thần Công với Thiên Độn Kiếm Pháp, tôi cũng đã luyện được tới mức khá cao, cho nên Lâu Sơn Tam Sát hạ không nổi. Võ dĩ, đừng có họp nhau lại tấn công tôi, thì Thanh Phong tôi không sợ một tên nào hết.

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong vừa nói chuyện, hai mắt sáng ngời, mặt lại đầy sát khí, trông càng anh tuấn thêm, nên nàng càng yêu đương chàng thêm.

Cổ Thanh Phong lườm nàng một cái, rồi nói tiếp :

- Cô Chân Chân, vừa rồi cô nói Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng với Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí các người đã đều nhúng tay vào vụ cướp cuốn Bảo Lục, nhưng cuốn Bảo Lục ấy chả đã bị Hồng Tiếu thiêu hủy đi rồi là gì?

Bàng Chân Chân cau mày lại đáp :

- Bổn bang Hộ Pháp Thiết Kiếm Chân Nhân được biết tin bí mật nầy rồi liền về báo tin, cha tôi liền phái rất nhiều tay cao thủ của Tam Nguyên Bang đi dò xét tung tích của Lâu Sơn Tam Sát, rồi mới cho người đi cướp chị Hồng Tiếu về. Lúc ấy, sẽ dùng lực uy hiếp, dùng lời dụ để bắt buộc chị Hồng Tiếu phải đọc lại cuống Đằng Ma Bảo Lục cho cha tôi sao chép.

Cổ Thanh Phong nghe nói Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang cũng muốn cướp mạng Mạnh Hồng Tiếu và đã phái những tay cao thủ trong bang đã được giang hồ mệnh danh là nhóm Hồng Nam Lục Nữ như Hỏa Hài Nhi Ô Xích với Bích Vân Nương Liễu Như Yến hai tay cao thủ tuyệt đỉnh ấy, để mong cướp cho được nàng Hồng Tiếu mới thôi. Ngờ đâu việc nầy đã làm cho cả võ lâm sắp đảo lộn một phen rất lớn.

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong cau mày nghĩ ngợi liền thở nhẹ một tiếng, rồi tiếp tục nói :

- Vì cha tôi phái Dì Hai là Bích Vân Nương Liễu Như Yến đem theo Hỏa Hài Nhi Ô Xích đi làm việc nầy. Dì Ba tôi là Mỵ Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu thấy vậy nổi ghen, liền ngấm ngầm báo cho người anh của Dì ấy là Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng hay, và còn hẹn Hắc Xà Giáo Chủ đi cùng để hạ thủ nữa.

Bàng Chân Chân nói tới đó, hai mắt tỏ vẻ lo âu, nhìn mặt Cổ Thanh Phong một hồi rồi u oán nói tiếp :

- Phong đại ca, hiện giờ đã có Hỏa Hài Nhi, Bích Vân Nương, Triển Xí Phi Long, Hắc Xà Giáo Chủ và Phương Ngoại Tam Hung bảy người cao thủ hạng nhất nhòm ngó mưu đoạt việc nầy. Vã lại, Lâu Sơn Tam Sát không phải là tay vừa, vậy đại ca chen chân vào bên trong sao không khiến tôi lo âu. Vậy tôi biết giúp đại ca như thế nào mới được?

Cổ Thanh Phong cảm động vô cùng, nắm chặc lấy hai tay của Hoàng Sam Hồng Tuyến rồi nói :

- Chân Chân, ngoài Hồng Tiếu ra, cô có thể nói là hồng nhan tri kỷ nhất của Cổ Thanh Phong nầy!

Bàng Chân Chân nghe thấy chàng ta nói như vậy, biết lời nói đó rất

có tình tứ, trong lòng càng thấy an ủi thêm. Đồng thời, nàng lại rầu rĩ, nhưng vẫn gượng cười đáp :

- Phong đại ca, được đại ca gọi là hồng nhan tri kỷ, tôi rất lấy làm cảm động. Từ giờ trở đi, Chân Chân nầy thể nào cũng tận tâm tận lực cho đến ngày chết mới thôi.

Cổ Thanh Phong thấy đôi mắt của nàng lóng lánh như có nước mắt chạy quanh, liền nắm chặc tay nàng thêm và nói :

- Chân muội chớ có nói như vậy. Tam Nguyên Bang đã nhúng tay vào việc nầy, bây giờ Chân muội lại giúp tôi, như vậy có phải là bất tiện cho Chân muội không?

Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong lại gọi mình là Chân muội, liền híp ngay mắt, và khoái chí cười ha hả :

- Tại sao tôi không thể giúp đại ca được? Tôi về ngay núi Cửu Nghi xin phép cha cho tôi được tham dự công việc lùng bắt Lâu Sơn Tam Sát. Bề ngoài tôi làm như kẻ thù địch đại ca, như vậy thì còn ai biết đâu vào đấy nữa?

Cổ Thanh Phong thấy thái độ của nàng thành thực và nàng có vẻ đắc trí nữa, liền vuốt bàn tay ngọc một hồi rồi hỏi :

- Chân muội ngấm ngầm định ra tay giúp ngu huynh, chẳng hay Chân muội giúp bằng cách nào?

Bàng Chân Chân lườm chàng một cái, rồi hơi cau mày lại, nhưng miệng vẫn cười và đáp :

- Phong đại ca, thực là thông minh một đời mà ngu dại nhất thời có khác. Tôi nghĩ cần phải làm thế nào để cho nhân vật của Tam Nguyên Bang cùng Phương Ngoại Tam Hung với Khổng Đại Bằng, Tạ Vân Phi các người sau khi phát hiện tung tích của Lâu Sơn Tam Sát liền đánh nhau loạn xạ một hồi. Lúc ấy, họ tự dằn co nhau, tự

lượng lôi co nhau, như vậy có phải là tiện cho đại ca ra tay cứu chị Hồng Tiếu không? Nhưng nguyên tắc chủ yếu của chánh sách đó là đại ca phải cố hết sức nhẫn nại. Nếu thời cơ chưa được thành thuộc, đại ca không nên nóng nảy mà ra tay ngay.

Cổ Thanh Phong nghe nói cứ gật đầu hoài. Chàng đang định lên tiếng cám ơn Bàng Chân Chân thì bỗng có tiếng chuông lon con ở trên không vọng xuống, và có một con chim bồ câu lông trắng mắt đỏ bay lượn ba vòng rồi khẻ đậu xuống vai nàng.

Bàng Chân Chân vừa trông thấy con vật trắng bay xuống, vừa mừng vừa kinh hãi. Chờ nó đậu xong, nàng vội cởi cái ống trúc dài hơn tấc màu đỏ ở chân nó ra, xem đi xem lại một hồi, rồi kinh ngạc và nói :

- Trong bang chắc có việc gì rất khẩn cấp xảy ra đây, cho nên mới dùng Chu Hồng Trúc Lệnh sai con chim bồ câu tới đây gọi tôi về ngay!

Nàng vừa nói vừa lấy móng tay rạch vào miếng trúc đó hai ngấn, rồi móc luôn vào chân con chim, rồi lại buông cho con chim đó bay đi.

Cổ Thanh Phong thấy nó bay luôn về phía Nam.

Bàng Chân Chân thả con chim bồ câu đi rồi, mắt nhì Cổ Thanh Phong tỏ vẻ rầu rĩ và nói :

- Phong đại ca, tôi đi đây! Nhưng phen nầy không biết bao giờ mới được gặp lại đại ca. Vậy đại ca tặng cho tôi một vật gì để lúc tôi nhớ đại ca lấy nó ra xem.

Cổ Thanh Phong cũng là người đa tình, nhưng vì mình đã có lòng yêu Mạnh Hồng Tiếu rồi. Vì vậy, chàng mới không dám gần gũi Bàng Chân Chân lắm. Vẫn biết sắc đẹp và tài ba của Bàng Chân Chân không kém gì Mạnh Hồng Tiếu cả.

Bây giờ chàng nghe thấy nàng nói như vậy, và vẻ mặt rầu rĩ, hai mắt

đầy tình tứ, nên chàng cảm động vô cùng, thở dài một tiếng, rồi móc túi lấy một hạt châu có ánh sáng màu lam ra đưa cho Bàng Chân Chân và nói :

- Chân muội, đây là Tỷ Muội Long Châu của ân sư tôi, hạt châu chỉ có ánh sáng màu hồng, tôi đã tặng cho chị Hồng Tiếu… Bàng Chân Chân nước mắt chảy quanh khoé mắt mừng rỡ vô cùng, chớp mắt mấy cái rồi đỡ lấy hạt châu đó. Nàng cầm hạt châu xem và thưởng thức một hồi, vẻ mặt rầu rĩ nhưng vẫn gượng cười đáp :

- Phong đại ca, đại ca còn nhơ câu thơ Đường :

“Quân Tri Thiếp Hữu Phu, Tặng Thiếp Song Minh Châu Hoàn Quân Minh Châu Lệ Thủy, Hận Bất Tương Phùng Vị Giá Thời…” Thật là đẹp biết bao, nhưng cũng bi đát khôn lường. Tình hình giữa chúng ta lại hợp với hai câu thơ đó. Em tuy hãy còn chưa cưới nhưng trong lòng đại ca lại đã có nơi gởi gấm rồi… Cho nên đại ca càng lạnh lùng và muốn xa lánh tôi bao nhiêu, thì tôi lại càng mến yêu tấm lòng quang minh đối lại của đại ca bấy nhiêu. Đại ca quả thật là một mỹ nam tử và có tình ý chân thật. Vị anh hùng anh tuấn kia, Bàng Chân Chân nầy không oán chàng bạc tình và cũng không bao giờ ghen chị Mạnh Hồng Tiếu cả.

Tôi chỉ hận chúng ta gặp gỡ nhau hơi chậm, sao không biết nhau sớm một trăm tám mươi ba ngày có hơn không?

Nói đến đó, nàng khích động vô cùng, và nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa. Tay nàng cầm cái khăn bọc hạt trân châu cũng bị nước mắt nhỏ xuống làm ướt đẫm.

Cổ Thanh Phong cảm động vô cùng, nhưng không biết an ủi nàng ta như thế nào cho phải. Chàng đang cau mày xoa xoa hai tay, thì bỗng thấy Bàng Chân Chân bỏ hạt châu vào trong túi, và lấy một bông hoa

lan bằng ngọc chạm trổ rất đẹp ra, õn ẽn đi tới ghim vào trước ngực chàng, tay chùi nước mắt, rồi vừa cười vừa nói :

- Thanh Phong đại ca, cám ơn đại ca đã tặng cho tôi một hạt châu. Chân Chân xin tặng lại bông hoa lan ngọc nầy. Hiện giờ, mặt trăng đang lơ lửng trên trời đêm khuya lạnh lẽo. Thư phòng của đại ca đã bị Phương Ngoại Tam Hung thiêu hủy, chi bằng đại ca mau mau đi tìm kiếm tung tích của Lâu Sơn Tam Sát để cứu viện chị Hồng Tiếu ngay di còn hơn.

Để khỏi bị các nhân vật võ lâm khác cướp được trước, thì các việc lại khó xử thêm. Chúng ta hãy tạm biệt, có lẽ ngày tái ngộ của chúng ta sẽ ở Tứ Xuyên, hay Quảng Tây đấy!

Nói xong, mắt nàng lại ứa lệ, rồi nàng nghiến răng một cái, hất mái tóc về phía sau, rồi từ từ đi luôn. Nàng vừa đi vừa ngâm nga và tiếng sáo lại nỗi lên. Bóng hồng của Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân theo tiếng sáo u oán đó mà mất dạng trong bóng cây bóng cỏ.

Cổ Thanh Phong đứng ngẩn người ra nhìn theo, trong lòng bối rối khôn tả, giây phút sau chàng mới nghĩ thầm :

“ Đối với người tri kỷ đẹp tuyệt luân nầy, ta biết xử trí ra sao đây? Thật là Cả Và Hùng Chưởng, cả hai ta đều muốn hết …” Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, thấy áo sương phủ lên đã ướt đẫm, đang định rời khỏi chỗ mình đọc sách học kiếm trong mấy năm nay để đi kiếm người tri kỷ chi giao ở tỉnh Hồ Bắc, để cùng xuống Tứ Xuyên, Vân Nam tìm kiếm tung tích của Lâu Sơn Tam Sát, bỗng nghe phía sau có tiếng động. Chàng vội quay lại nhìn thấy trên lưng chừng núi có một bóng người phi xuống … Chàng đã nhận ra bóng người đó chính là Đăng Phách Ni Cô Diệu Chân của nhóm Phương Ngoại Tam Hung. Cổ Thanh Phong thấy Ni Cô ẩn thân quanh đó vẫn chưa chịu

rời đi nơi khác, mới hay mình với Bàng Chân Chân sơ xuất quên đề phòng để cho Ni Cô nầy nghe hết những chàng của mình vừa nói với Bàng Chân Chân.

Chàng đang ân hận thì Diệu Chân đã đưa đôi mắt dâm đãng và câu hồn liếc chàng một cái, rồi cười giọng mê hồn, nói :

- Cổ Thanh Phong với con nhãi Bàng Chân Chân chắc chưa ngờ trong Phương Ngoại Tam Hung lại chỉ có Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ đi thôi, mà còn lại Đãng Phách Ni Cô nầy, vừa rồi tình cảnh và lời nói gì tôi cũng đều thấy và nghe rõ hết.

Cổ Thanh Phong thấy trước mắt chỉ có một mình Diệu Chân, đoán chắc với tài ba của mình mới học hỏi được, thể nào cũng địch nổi đối phương, cho nên chàng mới cau mày lại hỏi :

- Dù có bị Ni Cô nghe hết thì đã sao nào?

Diệu Chân thấy Cổ Thanh Phong giận dữ hỏi có vẻ khiêu chiến như vậy, nhưng nàng không tức giận vẫn cứ hai mắt lim dim với giọng cười lả lơi và nói :

- Trên giang hồ tối kỵ nhất là tư thông ngoại địch, tôi chỉ cần đem những lời tai nghe mắt thấy tối hôm nay kẻ lại Bang Chủ Tam Nguyên Bang hay, chỉ sợ con nhãi Bàng Chân Chân thể nào cũng bị trừng trị luôn.

Mấy lời nói đó quả thật đã làm cho Cổ Thanh Phong phải cau mày lại, trong lòng đã nổi ý hung sát, liền nghĩ thầm :

“ Nếu để cho Ni Cô nầy bạn thân của người thiếp thứ ba của Bàng Thiên Hiểu tẩu thoát, thì sau nầy Chân Chân thật khó mà qua ngày đoạn tháng được …” Diệu Chân vẫn chăm chú nhì Cổ Thanh Phong, cứ liếc mắt tống tình hoài và mỉm cười, nói :

- Tướng công chớ có lo âu như thế vội, không bao giờ tôi nói cho

Bàng Thiên Hiểu nghe đâu. Việc nầy không khó gì hết, chúng ta có thể thương lượng với nhau được.

Cổ Thanh Phong thấy đôi mắt đầy những lửa tình của Diệu Chân đoán ngay ra được tâm lý của Diệu Chân ra sao, liền một mặt ngấm ngầm vận công lực vào tay, một mặt mỉm cười đáp :

- Thương lượng cái gì? Có phải muốn bắt ép ta cùng Ni Cô làm những trò cẩu trệ không?

Diệu Chân kêu "ối" một tiếng, rồi vừa cười vừa đáp :

- Việc cẩu trệ, sao nói khó nghe! Thế sao tướng công không bảo đảo phụng điên loạn, phiêu vân bạt vũ có hơn không? Chú em yêu quý, nên biết đối với môn võ công đó, người chị nầy có thể nói là tuyệt thế vô song. Nếu chú em được nếm mùi rồi, thì cam đoan với chú sẽ khoan khoái như tiên liền.

Cổ Thanh Phong nghe thấy Diệu Chân thốt những lời đó ra hổ thẹn vô cùng, liền định tâm giữn nàng một phen, vội nhìn thẳng vào mặt nàng ta nói :

- Ni Cô muốn tôi nhận lời không khó, nhưng trước hết tôi phải…

Chàng chưa nói dứt, Diệu Chân đã vội đỡ lời :

- Chú em yêu quý, chú muốn tôi làm gì thế? Muốn gì nói mau đi, muốn gì chị bằng lòng ngay!

Cổ Thanh Phong thấy thái độ dâm đãng của đối phương như vậy, chán ghét vô cùng, liền lớn tiếng cả cười và trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Ta muốn bảo Ni Cô bỏ áo nhà tu, để tóc hoàn tục được không?

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 2
Phong Lưu Tiểu Kiếp

Để tóc hoàn tục, bốn chữ đó đối với nhà tu là cả một sự nhục nhã. Cổ Thanh Phong yên chí khi mình nói xong, đối phương thế nào cũng nổi giận, giở mặt ra tay tấn công luôn. Nên chàng vừa nói vừa lui về phía sau nửa bước, giơ tay lên trước ngực giở thế Tý Ngọ Thần Công bổn môn ra để phòng bị.

Ngờ đâu Diệu Chân nghe nói, chỉ hơi ngẩn người ra giây lát, chứ mặt không thay đổi chút nào, trái lại còn mỉm cười, nhìn Cổ Thanh Phong và đáp :

- Chú em hà tất phải đứng lấy thế để phòng bị như vậy làm chi? Nếu tôi sớm gặp người anh tuấn và như ý như chú thì tôi đã để tóc hoàn tục từ lâu rồi.

Cổ Thanh Phong không ngờ đối phương lại trả lời một cách kỳ diệu như vậy, khiến chàng dở khóc dở cười.

Ni Cô Diệu Chân thấy Cổ Thanh Phong có thái độ ngượng nghịu như vậy, càng không nhịn được cười, rồi ẽo lả tiến lên mấy bước, đứng cạnh người chàng, liếc mắt tống tình, với giọng dâm đãng nói :

- Chú em chớ có nghĩ vơ nghĩ vẩn, giở hết điều kiện này điều kiện nọ ra như vậy làm chi? Chú tuy phong lưu anh tuấn thực, nhưng chú thử xem chị đây có điểm nào kém chú đâu?

Ni Cô vừa nói dứt lời, Cổ Thanh Phong dồn sức vào cánh tay và ngón tay, rồi nhắm yếu huyệt ở trước ngực của Diệu Chân điểm luôn.

Diệu Chân là tay lão luyện giang hồ, đã sớm biết Cổ Thanh Phong là một nhân tài kiệt xuất trong võ lâm đương thời, phải vừa nói vừa thuyết, chứ không phải là những người khác mà dễ dàng bắt chàng ta phải chịu khuất phục mình được đâu. Ít nhất cũng phải đấu một trận rất kịch liệt, rồi nghĩ cách chế ngự đối phương, thì mình mới toại nguyện được. Vì vậy tuy Ni Cô giở hết những lời lẽ dâm đãng, và lẳng lơ ra quyến rũ, nhưng một mặt vẫn vận công tụ khí để chuẩn bị...

Hãy nói Cổ Thanh Phong vừa ra tay tấn công một cái, tưởng Diệu Chân thể nào cũng phải giơ tay lên chống đỡ hay tránh né. Ngờ đâu, Ni Cô ấy không những không tránh và không chống đỡ, lại còn ưỡn ngực ra thừa chỗ có đống thịt nhô lên như hai cái bánh bao và chỗ đầu như hạt sen, dí luôn vào tay của đối thủ. Mặt Ni Cô vẫn dâm

đãng hết sức và còn dùng giọng lả lơi nói :
- Chú em, thể ra bề ngoài của chú như Liễu Hạ Huệ, mà sự thật thì chú lại là chàng hái hoa phải không? Chàng trai trẻ nào mà chả hiếu sắc, mèo nào mà chả bắt chuột? Phải, phải, phải như vậy mới là Trung Điều Kiếm Khách rất yêu quý của chị chớ!
Cổ Thanh Phong từ khi theo ân sư của chàng là Trung Điều Dật Sĩ đi khắp giang hồ, tới đâu hành hiệp tới đó. Chàng đã trải qua rất nhiều trận phong ba bão táp, nhưng chưa hề đấu một trận nhu mì dâm đãng như thế này bao giờ.
Đây là lần đầu tiên chàng kinh lịch, nên chưa chi mặt chàng đã đỏ bừng, hoảng sợ đến nổi rút tay lại. Chàng càng hổ thẹn bao nhiêu thì Đãng Phách Ni Cô lại càng them muốn bấy nhiêu. Bỗng nhiên, Ni Cô nghiêm nét mặt nhìn Cổ Thanh Phong, và với giọng đứng đắn nói :
- Chú em, tôi biết nếu chú chưa đấu với tôi một trận, chú vẫn chưa chịu phục đâu. Thôi thế này vậy, trong năm mươi hiệp, nếu tôi bắt không nổi chú, thì tôi đi luôn, quyết không quấy nhiễ chú nữa. Nhưng vạn nhất, bị tôi bắt giữ, thì chú ngoan ngoãn nghe theo lời chị sai bảo nhé!
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên trả lời :
- Được!
Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm :
“ Tuy Phương Ngoại Tam Hung oai trấn giang hồ thật, nhưng năm xưa đã bị sư phụ ta đánh bại. Huống hồ, gần đây ta lại khổ công tu luyện, thì võ công của ta đã tiến bộ rất nhiều, chẳng lẽ ta lại chống đỡ không nổi năm mươi hiệp của Ni Cô dâm đãng này hay sao?”
Diệu Chân tuy võ nội công thượng thặng và đã ngông cuồng nói như trên, nhưng y thị cũng biết Cổ Thanh Phong cũng không phải là người tầm thường dễ hà hiếp đâu, nên khi nói xong, liền tỉnh tâm vận công, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đối phương để đợi chờ đối phương ra tay tấn công mình.
Cổ Thanh Phong thấy Diệu Chân cứ tiếp tục phô diễn những điệu dâm đãng khó coi ra hoài, liền tỏ vẻ nghiêm nghị quay mặt đi không thèm nhìn, nhưng trong lòng cũng phải kinh hãi thầm oai danh của Phương Ngoại Tam Hung. Vì vậy chàng lại nghĩ :
“Nếu ta phen này không hết sức đối phó sẽ làm mất hết danh tiếng của sư môn đi!” Hai người ngầm nhìn nhau một hồi, rồi Diệu Chân ra tay tấn công trước. Ni Cô múc chưởng nhằm hông bên trái của Cổ Thanh Phong đánh tới.
Cổ Thanh Phong cảm thấy chưởng của đối phương chưa đánh tới mà đã có một luồng gió mạnh lấn át tới trước. Gió ấy đã làm cho

chàng đau buốt thấu xương. Lúc này, chàng mới biết đối phương đã luyện môn âm độc chưởng lực, trái hẳn với Tý Ngọ Thần Công của mình.
Một bên thì thuần âm chưởng lực, một bên là thuần dương chưởng, đánh là tương khắc, vậy ai thắng ai bại thì phải xem công lực ai mạnh hơn. Nhưng Tý Ngọ Thần Công của Cổ Thanh Phong đã luyện tới mức khá cao siêu rồi, vì vậy chàng liền nghĩ ngay ra được một kế, vội làm tản mát hết Tý Ngọ Thần Công đi, và chỉ dùng chưởng lực tầm thường mà chống đỡ thôi.
Sở dĩ chàng làm như vậy là muốn cố ý giữ lại thực lực và cũng muốn để cho đối phương khinh thường mình nữa, rồi mới thừa cơ dồn hết toàn lực ra phản công luôn một thể. Như vậy mới có thể diệt trừ được Ni Cô dâm đãng đã oai trấn giang hồ từ bấy lâu nay.
Cổ Thanh Phong đã lập tâm dụ địch, nên vừa đỡ xong chưởng lực của đối phương đã bị đẩy lui về phía sau ba bước liền. Diệu Chân thấy mới đấu đã đẩy lui được đối thủ, nên hết sức khoái chí cười khúc khích và nói :
- Chú em nếm mùi chưa? Huyền Âm Chưởng Lực của chị đây dám tự khen là thiên hạ vô song. Nếu chú không ngoan ngoãn nghe lời chị, một lát nữa hơi hàn độc tấn công vào trái tim chú sẽ chịu không nổi liền.
Cổ Thanh Phong biết chưởng lực của đối phương rất sâu độc, nên đã dùng Thuần Dương tuyệt học của sư môn truyền thụ cho ngấm ngầm ban bố vào các yếu huyệt để phòng vệ rồi. Vì vậy, nên bề ngoài chàng làm ra như chịu đựng không nổi chưởng lực của Diệu Chân mà lùi về phía sau ba cước, nhưng hơi hàn âm của đối phương vẫn không thể nào xâm nhập vào trong người chàng được.
Chàng biết đối thủ rất khôn ngoan, nếu mình giả bộ không khéo sẽ bị đối phương hay biết liền. Chàng liền cả cười, xông vào tấn công luôn.
Chàng sử dụng Tung Dương Đại Cửu Thủ, một môn chưởng pháp nội gia có oai lực rất mạnh ra tấn công, nhưng trước sau chàng vẫn chưa dám giở Tý Ngọ Thần Công ra đối phó vội. Thậm chí cả môn Thiên Độn Kiếm Pháp chàng cũng giấu giếm nốt.
Diệu Chân một mặt giở Đào Hoa Chưởng, pho chưởng pháp rất đắc ý của mình ra, và khinh công Lạc Ảnh Thân Pháp ra đối phó với Tung Dương Đại Cửu Thủ của Cổ Thanh Phong. Vừa đẩy y thị vừa cười và la lớn :
- Chú em võ công của chú chỉ có thể làm người đứng đầu trong trong những nhân vật thứ hai của võ lâm thôi, chứ đối với chị thì hãy còn

kém xa thôi!
Cổ Thanh Phong tuy chưa giở tuyệt học của sư môn ra, nhưng Tung Dương Đại Cửu Thủ của chàng cũng lợi hại khôn tả, những kẻ tầm thường không dễ gì đối phó đâu. Tuy chàng đã giở hết pho chưởng pháp đó ra đối địch, mà Diệu Chân vẫn ung dung lắm, không hề bị uy hiếp tí nào.
Lúc này, Cổ Thanh Phong mới kinh hãi thầm, mới biết tài ba của quần ma quả thật lợi hại, như vậy sau này ra tay cứu người yêu tất phải trải qua rất nhiều trân hung hiểm mới có thể thành công được.
Chàng đang nghĩ ngợi, thì hai bên đã đấu được đến hiệp thứ ba mươi rồi. Diệu Chân lại lẳng lơ nói :
- Chú em, chúng ta đã đấu được già nửa số năm mươi hiệp rồi. Bây giờ, chị có thể nhường thêm chú ba hiệp nữa thôi là...
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, không đợi đối phương nói xong liền tiếp lời quát lớn :
- Có ai cần Ni Cô nhường thêm ba hiệp đâu, cứ việc giở hết sức ra mà tấn công đi, xem tôi có thoát khỏi ba hiệp ấy không?
Nói xong, chàng liền giở ba thế võ tuyệt tác là Hoành Tảo Càn Khôn (quét ngang trời đất), Ngư Long Biến Hóa (rồng cá biến hóa), và La Hán Bát Long (phật La Hán đấu rồng) biến thành một pho chưởng lực rất mạnh và kín đáo. Chàng lại ngấm ngầm xen lẫn Tý Ngọ Thần Công để chuẩn bị đối địch.
Diệu Chân cười ẻo lả mấy tiếng, rồi giở tả chưởng lên hóa giải thế Hoàng Tảo Càn Khôn của Cổ Thanh Phong, và dùng hữu chưởng gạt thế thú hai của đối thủ là Ngư Long Biến Hóa. Đồng thời, Ni Cô còn làm bộ giơ vai trái ra nghênh đón thế thứ ba của địch là La Hán Bát Long nữa.
Còn miệng của y thị thì dùng giọng lả lơi nói :
- Chú em, thế sau cùng, chị đã nương tay cho chú rồi. Sở dĩ chị giơ vai ra chống đỡ như thế là muốn xem võ công của Tiêu Đại tiên sinh lợi hại như thế nào...
Ni Cô vừa nói tới đó thì vai phải đã bị trúng phải hữu chưởng Cổ Thanh Phong, y thị liền thấy có một luồng hơi nóng luồn sang.
Đãng Phách Ni Cô quả thật danh bất hư truyền, nội công cao siêu khôn tả, bị đánh trúng một chưởng nặng như thế mà chân chỉ lui về phía sau môt bước. Nhưng y thị cũng cảm thấy chỗ bị đáng đó nóng như lửa thiêu, và mới hay là nguy tai không sao tránh né được nữa.
Chỉ nghe thấy kêu “hự” một tiếng, người của nàng đã bị sức của chưởng lực Cổ Thanh Phong rồi, thân hình của nàng bị đẩy bắn ra ngoài xa bốn năm thước, chân loạng choạng, người lảo đảo như suýt

té.
Nếu mà lúc thường thì Cổ Thanh Phong đánh được kẻ địch như thế đã ngừng tay liền, nhưng bây giờ đối với một Ni Cô dâm đãng và hai bàn tay đã dính đầy máu hôi, thì khi nào chàng chịu buông tha cho. Hơn nữa, chàng lại thấy Ni Cô đã nghe lỏm chuyện của Bàng Chân Chân nói với mình rồi. Chỉ sợ y thị đi báo cho cha của Chân Chân thì sau này phiền phức lắm. Cho nên chàng thấy đối phương đã bị Tý Ngọ Thần Công đã thương, mà còn nhảy lại giơ tay ra điểm vào tử huyệt ở phía sau óc của địch thủ liền.
Diệu Chân chỉ muốn Cổ Thanh Phong phải chịu phục mình, cho nên mới ngông cuồng như thế. Chứ thực sự Tý Ngọ Thần Công của Cổ Thanh Phong chưa chắc đã thắng nổi Huyền Âm Chưởng Lực của y thị.
Bây giờ, y thị vừa kinh hãi vừa tức giận, lại thấy Cổ Thanh Phong đuổi theo tấn công tiếp. Ni Cô liền cười nhạt một tiếng, cố nhịn đau quay nhìn lại, hà một hơi rất thơm tho vào mặt Cổ Thanh Phong liền. Hơi thơm đó vô hình vô sắc, mà lại phun ra một cách quá đột ngột như vậy, nên Cổ Thanh Phong không kịp đề phòng liền ngửi phải hơi thơm đó, và cảm thấy mặt mũi tối tăm, chân tay uể oải, ngã phịch xuống chết giấc liền.
Thì ra Phương Ngoại Tam Hung tự biết mình tâm địa độc ác, ra tay tàn nhẫn nên gây rất nhiều oán thù. Cho nên mỗi người luyện tập một môn kỳ lạ để phòng thân. Diệu Chân thì làm ba cái răng giả, trong mỗi một cái răng chứa rất nhiều thuốc mê hồn. Khi gặp cường địch, trong một lúc nguy hiểm, sẽ cắn vỡ chiếc răng giả, nhai nát viên thuốc đó, rồi phun ra thành một mùi thơm vô hình, vô sắc. Kẻ địch chỉ ngửi mùi thơm một tí là chết giấc liền.
Từ khi Ni Cô luyện thành công môn này đến giờ, đây là lần đầu tiên đem ra sử dụng, quả nhiên làm cho Cổ Thanh Phong mê man bất tỉnh ngay. Ni Cô nghiến răng mím môi nhìn mặt Cổ Thanh Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Ta không ngờ ngươi ít tuổi như vậy mà đã luyện được Tý Ngọ Thần Công của Tiêu lão tiên sinh. Bây giờ, ta hãy phế võ công của ngươi đi, xem ngươi có ngoan ngoãn để ta chi phối không?
Y thị nói xong, cúi mình xuống giơ hai tay để vào hai vai của Cổ Thanh Phong định bóp gãy cái gân ở trên đầu vai của chàng ta đi. Nhưng tay của y thị vừa rờ tới vai của Cổ Thanh Phong, đang vận công vào hai bàn tay để bóp cái gân cái, thì lúc ấy y thị mới hay Tý Ngọ Thần Công của chàng đã làm cho tạng phủ của mình bị thương, không sao vận chân khí lên được.

Diệu Chân đành phải hậm hực thâu tay lại, đưa mắt nhìn bộ mặt xinh đẹp của Cổ Thanh Phong, rồi bỗng nghĩ ra một kế, cười một cách dâm đãng, rồi nói :
- Để lại võ công cho mi để ta tiêu khiển dần càng hay. Dù sao ta cũng quyết định đem mi đi Mỵ Hương Tiểu Trúc Đàn của Tam Nguyên Bang ở Cửu Nghi Sơn để cùng chị Khổng Lăng Tiêu hưởng thụ cả một thể.
Mi chỉ cần uống một viên thuốc Túy Tiên Hoàn của chị ấy, thì dù mi có là anh hùng cái thế, xương đồng da sắt đi chăng nữa lúc ấy mi cũng phải chân tay mềm nhủn, lúc nào cũng ham muốn sự vui thú và làm bầy tôi tớ suốt đời cho chị em chúng ta. Làm như vậy thể nào cũng khiến con nhỏ Bàng Chân Chân kia được toại nguyện. Nhưng nó có ngờ đâu, bà Dì của nó lại hưởng mùi chàng trai trẻ này trước, thật là thú vị quá.
Diệu Chân nhất định như vậy, liền điều hơi vận khí qua loa xong, rồi cúi xuống ẵm Cổ Thanh Phong lên, và tiến thẳng về Tam Nguyên Bang ở Cửu Nghi Sơn ngay.
Hãy nói Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang vội vàng sai chim bồ câu truyền Chu Hồng Trúc Lệnh triệu hồi con gái là Bàng Chân Chân về ngay chủ đàn.
Bàng Chân Chân rời khỏi núi Trung Điều, vừa đi vừa nhớ nung Cổ Thanh Phong và nghĩ thầm :
“Theo sự nhận xét của ta thì chuyến gặp mặt này, Thanh Phong đại ca đối với ta có tình cảm rất sâu sắc rồi. Chỉ vì chàng biết chị Hồng Tiếu trước, vã lại anh ta là người quang minh chính đại, đã trót yêu họ Mạnh ấy, không tiện san sẻ tình yêu cho ta. Nếu ta cố hết sức cứu được chị Hồng Tiếu ra, để cho hai người được toại nguyện, thì hai người thể nào cũng cảm ơn ta mà...” Nghĩ tới đó, hai má nàng bỗng đỏ bừng, vội lấy hạt châu của Cổ Thanh Phong tặng cho ra ngắm nghía một hồi, rồi miệng lẩm bẩm :
- Chân Chân ta tuy rất yêu Thanh Phong thật, nhưng ta không phải là người ích kỷ. Sau này, làm thế nào được như hai hạt châu Tỷ Muội này, hai chị em cùng về một chủ thì mãn nguyện lắm rồi.
Tuy Bàng Chân Chân đã giở hết tốc lực của khinh công ra đi để mau trở về Tổng đàn, nhưng khi nàng về tới nơi đã thấy Khổng Lăng Tiêu lại đợi chờ mình, nên nàng chưa tới gần đã mỉm cười và kêu gọi :
- Tam Di Nương, cha có việc cần kiếm tôi phải không? Việc gì mà quan trọng đến nổi phải sai chim bồ câu truyền Chu Hồng Trúc Lệnh đến núi Trung Điều như thế?
Khổng Lăng Tiêu mỉm cười đáp :

- Nhị Di Nương của cô dùng chim bồ câu truyền thư gởi về báo tin rằng đã phát hiện tung tích của Lâu Sơn Tam Sát ở trong Cửu Hồi Cốc ở tại núi Ô Mông rồi. Nhưng vì Miêu Cương Song Quái cũng nhúng tay vào việc này, Dì ấy với Hỏa Hài Nhi sợ không đủ sức đối phó, cho nên mới gởi thư về cầu cứu như thế!
Bàng Chân Chân nghe nói đã tìm thấy tung tích của Lâu Sơn Tam Sát rồi, mừng rỡ vô cùng, vội hỏi tiếp :
- Miêu Cương Song Quái được liệt vào thập tam danh thủ của võ lâm, quả thật là không phải tay tầm thường. Nhị Di Nương đã phi thư về cầu viện, chẳng hay cha đã phái ai đi tiếp ứng thế?
Khổng Lăng Tiêu mỉm cười đáp :
- Sau khi cha cô được tin, đáng lẽ đã thân hành đi cứu viện, nhưng vì mùng một tháng ba đại hội Tỷ Kiếm ở Bắc Hải đã sắp đến nơi, nên đành phải cùng Hộ Pháp Thiết Kiếm Chân Nhân đi Bắc Hải, mà sai chim bồ câu truyền Chu Hồng Trúc Lệnh triệu cô về để cô cùng Hòa Hợp Song Đồng đem Phiên Tường Bách Kiếm và Liệt Khuyết Thần Phủ hai vật báu trong Phiên Thiên Tam Bảo để cấp tốc đi ngay Cửu Hồi Cốc trong núi Ô Mông. Làm sao mà tới trước được Miêu Cương Song Quái để chờ phục được Lâu Sơn Tam Sát, cướp Mạnh Hồng Tiếu đem về bổn bang.
Bàng Chân Chân nghe nói, đưa mắt nhìn Hòa Hợp Song Đồng. Trong tay Tiêu Anh đã ôm một cái túi da báo dài và bẹp. Còn Tiêu Tuấn thì lưng đeo một môn khí giới bên ngoài có lụa đỏ bọc chặc. Nàng biết ngay hai cái đó là Phiên Tường Bách Kiếm và Liệt Khuết Thần Phủ, hai vật trong tam báu mà cha mình rất ít khi sử dụng tới. Nàng liền nghĩ thầm :
“Đã có Phiên Thiên Nhị Bảo này, nếu chuyến này ta gặp Phương Ngoại Tam Hung, thì ta có thể nhờ hai vật này diệt trừ kình địch cho Thanh Phong đại ca liền để báo thù hộ anh ấy vụ thư phòng bị chúng thiêu đốt ở trên núi Trung Điều”.
Nàng càng nghĩ càng khoái chí, mỉm cười và nói :
- Cha phân phái như vậy, thì theo ý tôi cũng không nên chậm trễ nữa. Tiêu Anh, Tiêu Tuấn đã sẵn sàng chưa? Nếu đã thu xếp rồi thì theo tôi ngay!
Tiêu Anh, Tiêu Tuấn chắp tay vái chào nàng, để đợi chờ nàng ra lệnh. Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa nói :
- Hai anh em y đã thu xếp gọn gàng từ hai hôm trước. Bây giờ, lúc nào cũng có thể lên đường được ngay. Nhưng cha cô còn có hai việc muốn chỉ thị, bảo cô phải nên tuân theo!
Bàng Chân Chân vội hỏi :

- Chẳng hay cha tôi định chỉ thị chi thế?
Khổng Lăng Tiêu đáp :
- Điều thứ nhứt là dặn cô gặp Miêu Cương Song Quái cẩn thận lắm mới được, nếu chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, thì đừng đấu với chúng vội, và cũng phải đề phòng đừng để cho Song Quái liên hợp với Tam Sát.
Bàng Chân Chân gật đầu. Khổng Lăng Tiêu lại nói tiếp :
- Còn đối với những nhân vật võ lâm khác, thì cô đừng suy nghĩ gì hết, cứ việc giở thủ đoạn thật ác độc ra mà đối phó.
Bàng Chân Chân hơi cau mày, nhưng nàng lại cười ngay được và hỏi :
- Thế còn điều thứ hai?
Khổng Lăng Tiêu bỗng lộ vẻ sát khí, cười khỉnh và nói :
- Điều thứ hai, cha cô chỉ thị nhỡ có sự gì khó khăn mà không sao bắt cóc được Mạnh Hồng Tiếu về đây, thì cô cứ ra tay diệt nàng ấy đi để cho ba môn tuyệt học trong Đằng Ma Bảo Lục mất tích trên giang hồ này cho rảnh.
Bàng Chân Chân thất kinh hỏi :
- Cha chỉ thị như thế có phải là bảo tôi nếu vạn nhất không bắt được nàng Mạnh Hồng Tiếu về đây thì phải giết nàng đi phải không?
Khổng Lăng Tiêu gật đầu :
- Nếu Tam Nguyên Bang chúng ta không được toại nguyện thì các môn phái khác cũng không được như ý nốt!
Bàng Chân Chân không dám tiết lộ sự liên can của mình với Mạnh Hồng Tiếu ra sao, chỉ hơi nghiến răng mím môi, rồi dẫn Hòa Hợp Song Đồng lên đường đi ngay.
Khổng Lăng Tiêu bỗng vội ngăn lại và dặn thêm :
- Chân Chân hãy khoan, tôi có một việc này muốn nhờ cô.
Bàng Chân Chân dừng bước lại hỏi :
- Chẳng hay Tam Di Nương có việc gì thế cứ nói đi!
Khổng Lăng Tiêu muốn nói lại thôi, nhưng sau cùng mới khẻ cười và nói :
- Nghe nói anh Khổng Đại Bằng với Hắc Xà Giáo Chủ các người ấy đã nhúng tay vào việc này...
Bàng Chân Chân không đợi chờ Khổng Lăng Tiêu nói xong, liền hiểu ý ngay, vừa cười vừa đỡ lời :
- Ý của Tam Di Nương như thế nào, tôi hiểu rồi. Nếu vạn nhất mà hai bên ra tay xung đột nhau, thì tôi nên nương tay nhường nhịn, nhưng đối với Hắc Xà Giáo Chủ thì khỏi cần khách khứa phải không? Mà cứ theo tục lệ của Tam Nguyên Bang chúng ta mà xử trí, có đúng như

thế không?
Khổng Lăng Tiêu thấy Bàng Chân Chân đem theo hai báu vật ấy, oai lực rất mạnh, nàng chỉ sợ anh nàng rất nóng tính, vạn nhất hai bên trở mặt nhỡ thế thì sao, cho nên nàng mới dặn bảo Chân Chân trước như thế. Bây giờ, nàng thấy Chân Chân nói như vậy, mới hơi yên tâm mỉm cười đáp :
- Chân Chân chớ có thị mạnh mà kiêu ngạo, phải biết hiện giờ trong võ lâm có rất nhiều nhân tài kình địch. Ngay như Hắc Xà Giáo Chủ cũng là người đa mưu túc trí, tài ba cũng rất đặc biệt chứ không phải là những kẻ dễ đối phó đâu, cô nên cẩn thận lắm mới được.
Bàng Chân Chân gật đầu, cúi mình vái chào Khổng Lăng Tiêu, rồi dẫn anh em họ Tiêu đi thẳng về phía Tây tức thì.
Khổng Lăng Tiêu chờ Bàng Chân Chân ba người đi khỏi rồi, nàng liền hướng ra phía bên ngoài vỗ tay và vẫy một cái. Liền có một ni cô mặc áo huyền rất xinh đẹp ở trong bụi cây đi ra.
Khổng Lăng Tiêu hơi cau mày lại nhìn nữ ni khẻ nói :
- Tối hôm qua tôi đã nhận được thư của sư tỷ cô là Diệu Chân do chim bồ câu truyền tới. Chị cô bảo sẽ đem một người đến đây gặp tôi, nhưng vì Bang Chủ đi xa, tất cả công việc của Tam Nguyên Bang đây giao cho tôi trông nom hết. Tạm thời tôi không có thì giờ phân thân ra đó mua vui với chị cô. Huống hồ, gần đây lão già Bàng Thiên Hiểu hình như đã nghe phong thanh về hành vi tôi rồi, nên tuy y đi vắng, nhưng y đã dặn rất nhiều người tâm phúc của y canh chừng tôi. Vì vậy, tôi mới phải gọi cô đến đây, bảo cô đi ra ngoài mười dặm đón sư tỷ cô về Thanh Tâm Am của cô trước, và để người ở đó, rồi một mình sư tỷ cô đến đây gặp tôi. Chúng ta bàn xem có phương pháp gì hoàn hảo hơn không?
Huyền Y Nữ Ni nghe nói đôi mắt dâm đãng xoay mấy vòng suy nghĩ giây lát, rồi cúi mình vái chào đi luôn.
Khổng Lăng Tiêu làm xong hai việc đó uễ oãi trở về phòng ngủ của mình, ngồi tựa vào giường nghĩ ngơi. Nhưng nàng cứ thấy trong người rạo rực, không sao bình tĩnh được. Nàng đang cau mày gọi con thị tỳ đưa hai trái tuyết lê đến cắt ăn. Ăn xong hai trái lê đó, con người mới bớt rạo rực, liền bật cười tự nói :
- Diệu Chân nhị muội quả thực không hổ thẹn với cái danh thiên hạ đệ nhất dâm nữ, nàng chưa tới mà đã dụ dỗ được ta.
Nàng chưa nói dứt, thị tỳ hầu cận đã bước vào thưa rằng :
- Thưa phu nhân, Cổ Mộc Gia Cát Miêu Bình một trong bốn đại Hộ Pháp của bổn bang vừa về tới, xin vào yết kiến.
Khổng Lăng Tiêu biết Miêu Bình quanh năm phiêu bạt giang hồ,

chuyên phụ trách dò thăm các tin quan trọng. Nếu không có việc quan trọng lắm, không bao giờ trở về bang hết. Bây giờ, y đột nhiên về tới, xin vào yết kiến như thế, hiển nhiên là bên ngoài có chuyện gì quan trọng lắm, nên y mới trở về một cách đột ngột như vậy. Nàng liền nói với nữ tỳ rằng :
- Miêu Hộ Pháp đột nhiên về núi, chắc phải có việc, mi mời y vào trong Tam Nguyên Đường cho ta.
Thị nữ vội vàng lui ngay.
Khổng Lăng Tiêu nắn nót quần áo xong, cũng từ từ bước vào trong Tam Nguyên Đường, chỉ thấy Miêu Bình tay cầm một cái gậy trúc của người mù và một cái thanh la nhỏ gọi là báo quân tri, hoá trang theo đúng một thầy tướng số.
Nàng vừa vào đến nơi đã thấy Miêu Bình ngồi ở đó đợi chờ sẵn rồi, nàng liền cười và hỏi :
- Chẳng hay Miêu Hộ Pháp đột nhiên trở về bổn bang, chẳng hay trên giang hồ có đại biến gì thế?
Miêu Bình là người giả mù. Bây giờ trước mặt người nhà nên y khỏi cần giả bộ như thế nữa, chỉ thấy y trợn ngược đôi mắt, tròng trắng nhiều hơn tròng đen, đôi ngươi tuy nhỏ nhưng rất sáng.
Y ngắm nhìn Khổng Lăng Tiêu một hồi rồi đứng dậy mỉm cười hỏi:
- Xưa nay Miêu Bình tôi rất ít khi hỏi thăm người, nhưng hôm nay đặc biệt hỏi thăm Khổng phu nhân ngọc thể có được bình yên không?
Khổng Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu, giơ tay ra mời y ngồi xuống.
Miêu Bình lại nói tiếp :
- Lần này Miêu Bình tôi trở về đến bổn bang quả thực có hai việc lớn, muốn thưa cùng Bang Chủ. Nhưng Bang Chủ lại vừa có việc đi Bắc Hải, cho nên mới phải kinh động đến phu nhân, và xin phu nhân định đoạt cho.
Khổng Lăng Tiêu biết hai việc rất quan trọng, liền cau mày lại nghiêm nét mặt hỏi :
- Xin Miêu Hộ Pháp cứ nói đi, hai việc đó là việc gì thế?
Miêu Bình nghiêm nét mặt lại, từ từ nói :
- Việc thứ nhứt là nghe nói năm ngoái, Đằng Ma Bảo Lục đã tái xuất giang hồ rồi!
Khổng Lăng Tiêu gật đầu mỉm cười và nói :
- Việc này Bang Chủ đã hay tin rồi và còn phái Bích Vân Nương Liễu phu nhân, Hỏa Hài Nhi Ô Xích, anh em Hòa Hợp Song Đồng Tiêu Anh Tiêu Tuấn, và Chân Chân cô gái cưng của Bang Chủ đem Phiên Thiên Nhị Bảo đi đối phó việc đó rồi.
Miêu Bình nghe thấy Bang Chủ không những đã biết rõ việc ấy và lại

còn phái năm cao thủ đi đối phó, liền kinh ngạc vô cùng, vội cầm chén nước lên uống một ngụm rồi nói tiếp :
- Việc thứ hai là trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân có người đang kiến tạo một cái cổng chào rất cao...
Khổng Lăng Tiêu nghe nói ngạc nhiên xen lời :
- Một cái cổng chào có gì là lạ?
Miêu Bình vừa cười vừa nói :
- Cổng chào ấy tuy không lấy gì làm lạ, nhưng cái tên của nó thì không tầm thường chút nào!
- Tên của cái cổng chào ấy là gì thế?
- Vạn Kiếp Môn.
- Vạn Kiếp Môn, ba chữ này quả thật khí phái lắm!
- Khí phái hơn thế nữa là chỗ giữa Vạn Kiếp Môn ấy có khảm mười ba cái vòng xương trắng làm bằng răng thú.
Khổng Lăng Tiêu biết ngay mười ba cái vòng tròn xương trắn làm bằng răng thú đó tất nhiên thế nào cũng có tác dụng gì đấy, nên nàng không xen lời hỏi vội, chỉ lắng tai nghe Miêu Bình nói thôi.
Ngờ đâu, Miêu Bình đột nhiên hỏi lại Khổng Lăng Tiêu rằng :
- Chắc phu nhân thể nào cũng biết trong võ lâm có thập tam danh thủ?
Khổng Lăng Tiêu gật đầu vừa cười vừa đáp :
- Có! Miêu Cương Song Quái, Lâu Sơn Tam Sát, Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải, Điếu Ngao Cư Sĩ, Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí, Bang Chủ của bổn bang, Miêu Hộ Pháp, Thiết Kiếm Chân Nhân, và Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh, Bích Nhãn Thần Ni. Tất cả cùng được xưng là Võ Lâm Thập Tam danh thủ.
Miêu Bình gật đầu cười nhạt nói :
- Mười ba cái vòng xương trắng khảm trên Vạn Kiếp Môn đó chắc là sửa soạn treo đầu lâu của mười ba danh thủ chúng tôi lên đó.
Khổng Lăng Tiêu nghe nói rùng mình một cái, nhưng lại cười nhạt một tiếng, rồi hỏi :
- Khí phái đó quả thật là kinh người. Thế Miêu Hộ Pháp có biết Vạn Kiếp Môn đó đã xây xong chưa và có biết tên họ và lai lịch của Chủ Nhân không?
Miêu Bình lắc đầu đáp :
- Không những tên họ và lai lịch của Chủ Nhân Vạn Kiếp Môn đó rất thần bí khôn lường, mà cả mặt mũi của y ra sao cũng chưa ai được trông thấy cả. Còn cái cổng chào đó đã xây dựng xong rồi, bây giờ chỉ chờ sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn đó thôi.
- Sơn đỏ ba chữ đó cũng khó khăn lắm hay sao?

- Hành động và cử chỉ của Chủ Nhân Vạn Kiếp Môn đó cũng thần bí lắm, không ai có thể dò biết được. Có khi nào y lại dùng sơn đỏ thường mà sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn, để dùng khiêu chiến với cá tay võ lâm cao nhủ như thế!
- Không dùng sơn thường để sơn, thì y định dùng cái gì?
- Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn định dùng máu mào hạc nghìn năm, nước của chính cái lá Linh Chi màu tía, và máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ để thay làm sơn mà quét chữ Vạn Kiếp Môn đó!
- Máu mào hạc nghìn năm là một vật rất độc mà người ta vẫn gọi là Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng. Mà cả chín cái lá Linh Chi màu tía cũng là một thứ thánh dược khó kiếm lắm. Lại thêm máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ để làm sơn, sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn đó, quả thật là một ý nghĩ kỳ lạ và tinh diệu tuyệt đỉnh, nhưng không biết y đã tìm thấy ba vật ấy chưa?
- Hiện giờ, Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn đã phái các đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung đi khắp bốn bể, năm châu để tìm kiếm ba thứ đó. Nếu họ tìm được thì họ đã đem về sơn ba chử Vạn Kiếp Môn. Nghe nói đến lúc ấy, y sẽ gửi thiếp mời mười ba danh thủ đương thời đến dự Vạn Kiếp Đại Hội.
Khổng Lăng Tiêu cười và nói :
- Mong đối phương toại nguyện sớm ngày hoàn thành để cho chúng ta được chiêm ngưỡng Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn xem là một nhân vật thần kỳ như thế nào?
Nàng nói tới đó, bỗng như sực nghĩ đến một việc gì liền cau mày lại, nói tiếp :
- Hiện giờ Bích Nhãn Thần Ni với Trung Điều Dật Sĩ của mười ba vị danh thủ đó đã khuất núi rồi...
Miêu Bình không đợi chờ Khổng Lăng Tiêu nói xong, vội cướp lời :
- Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn đã biết hai vị ấy qua đời rồi, và đã định đặt hai người khác thay thế vào.
Khổng Lăng Tiêu mỉm cười và nói :
- Sở dĩ mười ba người đó được xưng là Võ Lâm Thập Tam danh thủ có phải dễ mà gây được tiếng tăm ấy đâu? Vậy Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn định đặt ai để bổ khuyết vào đó?
Miêu Bình ngập ngừng một hồi muốn nói nhưng lại thôi. Khổng Lăng Tiêu gượng cười :
- Miêu Hộ Pháp cứ việc nói thực đi! Khỏi phải kiêng nể và sợ sệt gì cả!
Miêu Bình tỏ vẻ sượng sùng vô cùng, rồi từ từ nói tiếp :
- Y định đặt Khổng phu nhân và Liễu phu nhân hai vị vào chỗ khuyết

đó!
Khổng Lăng Tiêu trợn ngược đôi lông mày lên, cười nhạt :
- Không ngờ cái đầu trên cổ của Khổng Lăng Tiêu này lại có tư cách được lên trên cổng chào của Vạn Kiếp Môn như vậy!
Miêu Bình vẫn nghiêm nghị nhìn Khổng Lăng Tiêu và nói :
- Miêu Bình thấy Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn quyết định như vậy hoài nghi đối phương đã có thù với hai vị phu nhân và Bang Chủ, cho nên tôi mới vội về đây báo tin để Bang Chủ và phu nhân hay, để sớm đối phó.
Khổng Lăng Tiêu gật đầu đáp :
- Miêu Hộ Pháp lo âu như vậy rất phải! Nhưng việc này rất quan trọng, hãy đợi chờ Bang Chủ đi Bắc Hải về rồi hãy quyết định sau! Hay là chúng ta ra tay kìm chế y trước, đem người tới đó quét sạch một phen, chẳng hay Miêu Hộ Pháp nghĩ sao?
Miêu Bình nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, liền mỉm cười đáp :
- Kính phiền phu nhân chuyển báo Bang Chủ định đoạt, Miêu Bình tôi xin cáo lui trước!
Khổng Lăng Tiêu đứng dậy tiễn khách, vừa cười vừa nói :
- Miêu Hộ Pháp! Nếu giang hồ không có gì, thì Hộ Pháp hãy thử đi Cửu Hồi Cốc ở núi Ô Mông một phen để tiếp ứng Liễu phu nhân với Chân Chân các người. Vì nghe nói Miêu Cương Song Quái cũng định ra tay cướp cuốn Đằng Ma Bảo Lục và Mạnh Hồng Tiếu là đồ đệ của Bích Nhãn Thần Ni...
Rồi nàng kể rõ tình hình ở bên trong cho Miêu Bình nghe. Miêu Bình lẳng lặng nghe xong, rồi gật đầu và đáp :
- Miêu Cương Song Quái với Lâu Sơn Tam Sát đều là nhân vật trong mười ba tay cao thủ của võ lâm đương thời, đều là những tay rất lợi hại không phải dễ đối phó đâu. Nếu hai bọn ấy mà liên hiệp với nhau, lại càng khó đối xử nữa! Miêu Bình tôi xin dụng hết tinh lực đi Cửu Hồi Cốc một phen, sẽ tiếp ứng Liễu phu nhân với cô Chân Chân liền.
Vì Miêu Bình thân làm Hộ Pháp, khác hẳn những người thường ở trong bang, lại thêm Khổng Lăng Tiêu có mưu đồ lớn, muốn liên lạc với y, nên mới thân hành tiễn y ra tận Tam Nguyên Giáp như thế!
Miêu Bình đi khỏi được nửa ngày, thì lúc ấy trời đã tối, con thị tỳ lại vào bẩm báo :
- Diệu Chân Đại Cô giá lâm!
Khổng Lăng Tiêu vì cùng Đãng Phách Ni Cô là chị em kết nghĩa, thỉnh thoảng vẫn giấu Bàng Thiên Hiểu đi ngủ với những người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh và có nhiều khi còn ngủ chung một giường,

thực là bậy bạ khôn tả. Nên nàng ta nghe thấy Diệu Chân đã tới, liền bảo thị nữ :
- Diệu Chân Đại Cô là khách quen vẫn thường lui tới, hà tất ngươi phải vào đây bẩm báo như thế làm chi? Mau mời Ni Cô vào trong nội thất cho ta!
Thị nữ vâng vâng dạ dạ rút lui luôn.
Một lát sau, Diệu Chân đã đem theo một mùi thơm tho lướt vô phòng.
Khổng Lăng Tiêu nhìn Ni Cô rồi ngạc nhiên hỏi :
- Diệu Chân nhị muội! Sao sắc mặt của nhị muội lại khó coi thế?
Chưa nói dứt, nàng bỗng nghĩ ra một việc, liền ra bảo thị tỳ rút lui, rồi khẻ cười và nói :
- Có phải trong khi đi đường, nhị muội đã...quá mệt nhọc phải không?
Ni Cô Diệu Chân trợn mắt lên nhìn Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa đáp :
- Chị này thật...người ta vẫn để nguyên xi cho, chờ mình nếm mùi, mà mình lại vu oan cho người ta như thế!
Khổng Lăng Tiêu vừa kinh hãi vừa mừng rở, vội hỏi :
- Ở đâu ra thứ hàng nguyên xi như thế?
Diệu Chân đang định nó rõ, nhưng sợ Khổng Lăng Tiêu biết Cổ Thanh Phong là người yêu của Bàng Chân Chân thì e dè không dám nếm mùi, cho nên Ni Cô vội mỉm cười và đáp :
- Chị không cần phải hỏi lai lịch của món hàng ấy làm chi! Qúy hồ, chị đến am Thanh Tâm, chị thấy món hàng đó là cam đoan chị ưng ý ngay. Có lẽ chị Ở lại đó ba ngày ba đêm mà không chịu quay trở về đây chủ trì công việc của bang cũng nên.
Khổng Lăng Tiêu nghe thấy Diệu Chân nói như vậy, động lòng tà dâm, trong lòng ngứa ngấy khó chịu, hai má đỏ bừng, liền khẻ nói :
- Sáng mai tôi giao phó công việc trong bang xong, sẽ theo hiền muội đến Thanh Tâm Am ngay!
- Qúy hồ chị rảnh việc đi được thì tối hôm nay chị đến đó cũng được. Nhưng cần nhứt chị phải đem theo viên thuốc Túy Tiên Hoàn, bằng không, không những chị chán nản mà còn chưa chắc đã toại nguyện là khác.
Khổng Lăng Tiêu rất thông minh, nghe thấy Diệu Chân nói như vậy, đã biết ngay tại sao phen này Ni Cô lại chịu nhường cho mình như thế, nên nàng cười và nói :
- Chị đã biết ngay mà, cô em có khi nào lại đưa món hàng nguyên xi như thế cho ta bao giờ đâu. Thế nào giữa đường mà cô em chả ăn vụng trước. Bây giờ, ta mới hay, chàng là người rất cứng cỏi, nên cô

em không làm gì nổi mới đến đây nhờ vả viên thuốc Túy Tiên Hoàn của ta!
Thấy Khổng Lăng Tiêu đã nói trúng tim đen của mình, Diệu Chân mặt đỏ bừng, gượng cười và khẻ đáp :
- Chị có phải vừa rồi, chị trông thấy mặt của em khác lạ phải không?
- Chẳng lẽ cô em chưa toại nguyện mà suốt dọc đường lại mất ngủ hay sao?
Diệu Chân hờn giận đáp :
- Chị lại vu oan cho tôi rồi, tôi bị người ta dùng Tý Ngọ Thần Công đánh trúng một chưởng, tạng phủ hơi bị chấn thương. Bây giờ, còn đang muốn xin chị tặng cho một viên thuốc Bàng Thiên Hiểu là Long Hộ Phản Hoàn Đơn để uống nữa!
Khổng Lăng Tiêu nghe nói giật mình kinh hãi, vội lấy ngay Phản Hoàn Đơn đưa cho Diệu Chân, rồi kinh ngạc hỏi :
- Tý Ngọ Thần Công là tuyệt học độc đáo của Tiêu Đại tiên sinh, nhưng Tiêu Đại tiên sinh đã qua đời rồi, sao hiền muội lại còn...
Diệu Chân cười cách dâm đãng và đáp :
- Món hàng nguyên xi mà tôi đem đến cho chị đó, chính là người đồ đệ duy nhất của Tiêu Đại tiên sinh đấy!
Nói xong, nhìn thẳng vào mặt Khổng Lăng Tiêu để xem đối phương có biết chuyện của Bàng Chân Chân với Cổ Thanh Phong không?

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 3
Bóng Ma Lố Nhố

Khổng Lăng Tiêu kêu ủa một tiếng, rồi mới hỏi lại :
- Thảo nào cô em của tôi cứ khen ngợi luôn mồm như thế.
Môn đồ của Tiêu Đại tiên sinh tất nhiên không phải là một người trần tục. Nếu thâu được y làm tâm phúc quy thuận Tam Nguyên Bang, như vậy thì còn gì tốt bằng nữa?
Diệu Chân nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, mới biết nàng ta vẫn chưa biết rõ chuyện của Bàng Chân Chân với Cổ Thanh Phong, liền cười nịnh :
- Người này nhân phẩm khá lắm, nhưng tính hơi bướng bỉnh một chút. Nếu muốn y làm cho chị em chúng ta sung sướng tạm thì thế nào cũng phải nhờ đến viên thuốc Túy Tiên của chị mới được, nếu y

chịu làm tâm phúc vĩnh viễn thì phải xem tài ba giáng long phục hổ của chị như thế nào!
Diệu Chân càng mô tả Cổ Thanh Phong bướng bỉnh anh dũng ra sao, thì Khổng Lăng Tiêu lại càng muốn thử thách ngay. Y thị nghĩ ngay ra được một kế, liền mỉm cười hỏi :
- Tên họ y là gì thế?
- Cổ Thanh Phong, biệt hiệu là Trung Điều Kiếm Khách!
- Cổ Thanh Phong, cái tên đẹp đẽ thật! Chỉ nghe cái tên cũng đủ biết chàng là một người anh tuấn như một cây thanh phong chịu sương chịu tuyết, hơn tất cả các thứ cây khác...
Diệu Chân thấy Khổng Lăng Tiêu nghĩ ngợi như người thất thần vậy, liền cả cười :
- Chị cả, chị bằng lòng thì chúng ta đi ngay am Thanh Tâm. Tôi chắc chị chịu không nổi nằm suông đêm nay đâu!
- Muốn đi, thì đi ngay đã sao nào? Đằng nào, lão già cũng chưa về ngay ngày hôm nay hay mai được. Hai việc đại sự đã do tôi xử lý một cách đích đáng rồi, nên bây giờ có đến am Thanh Tâm sung sướng vài ngày cũng không sao!
Nói xong, nàng ta liền gọi thị tỳ đi gọi Thiết Diện Diêm La Mã Giám Hình Đường Hương Chủ của Tam Nguyên Bang tới Dưỡng Đức Hiên để bàn việc cần.
Diệu Chân mỉm cười hỏi :
- Chị cả, chị xử lý hai việc gì mà lại bảo là đại sự như thế?
Khổng Lăng Tiêu liền đem hai việc Đằng Ma Bảo Lục và Vạn Kiếp Môn ra kể lại cho Diệu Chân nghe.
Việc Đằng Ma Bảo Lục, Diệu Chân đã biết từ trước rồi, nhưng còn chuyện Vạn Kiếp Môn thì nàng chưa nghe ai nói tới, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng liền mỉm cười hỏi :
- Giọng nói của Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn hăng hái và ngông cuồng thật. Nếu tiểu muội có việc đi Tây Nam, lúc đi qua núi Dã Nhân, thể nào cũng thuận đường vào Bách Trượng Bình để xem hoặc giả con người tầm thường không được liệt vào Võ Lâm Thập Tam danh thủ này mà lại dám đại náo Vạn Kiếp Môn, đánh tan nát mười ba cái vòng xương trắng kia, cũng chưa biết chừng!
Khổng Lăng Tiêu nghe nói, bật cười :
- Diệu Chân nhị muội, lòng ghen của cô quả thật là thiên hạ hiếm có. Cô em đừng có tức giận vì người trên giang hồ không xếp tên tuổi của cô em vào trong mười ba danh thủ đó. Nếu cô em muốn, người chị này xin nhường chỗ cho cô em ngay!
Hai người vừa nói đến đó, thì thị tỳ vào thưa Mã Giám hiện đang đợi

chờ ở Dưỡng Đức Hiên rồi.
Dưỡng Đức Hiên ở ngay cạnh Mỵ Hương Tiểu Trúc chỗ ở của Khổng Lăng Tiêu. Diệu Chân ở lại trong Mỵ Hương Tiểu Trúc, còn Khổng Lăng Tiêu thì đi qua Dương Đức Hiên để bàn chuyện.
Mã Giám có một biệt hiệu rất hung ác, nhưng bộ mặt lại khác hẳn với cái tên. Thì ra y là một ông già tóc bạc, hòa nhã khôn tả. Vậy không hiểu tại sao ai lại đặt cho y cái biệt hiệu Thiết Diện Diêm La như thế.
Khổng Lăng Tiêu vừa vào tới cửa hiên, Mã Giám đã vội đứng dậy cung kính vái chào, rồi mỉm cười hỏi :
- Chẳng hay đêm khuya thế này, Khổng phu nhân cho gọi Mã Giám đến có việc gì thế? Có phải có người anh em nào đã phạm bang quy trọng tội, cần phải nghiêm trị trừng phạt ngay phải không?
Hai câu phạm bang quy tội nặng, phải đem ra trừng trị một cách nghiêm ngặt đó là trúng ngay tâm bệnh của Khổng Lăng Tiêu, nên mặt nàng đỏ bừng rồi mỉm cười đáp :
- Tiếng tăm của Tam Nguyên Bang càng ngày càng lừng lẫy, sở dĩ bổn bang được xưng hùng xưng bá trên giang hồ cũng là do các anh em ở trong bang thượng hạ nhất tâm, cộng đồng nỗ lực và không một ai đi vượt quy cũ của bổn bang mà nên cả. Bây giờ, Khổng Lăng Tiêu tôi mời Mã Hương Chủ đến đây, không phải là vì chuyện anh em trong bang phạm pháp, mà là vì mới được người bạn thân mật báo cho hay trong giang hồ vừa xảy ra một việc rất quan trọng, nên tôi cần phải rời khỏi bổn bang đi một phen. Tôi mời Mã Hương Chủ đến đây, là muốn phiền Hương Chủ cầm hộ chiếc cờ lệnh Tam Nguyên điều khiển công việc của bổn bang trong ba ngày đấy thôi!
Thiết Diện Diêm La Mã Giám kinh hoàng đứng dậy, hơi cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói :
- Cờ lện Tam Nguyên của bổn bang là một vật rất quan trọng, Mã Giám tôi đâu dám phụ trách việc cầm lá cờ đó, nhưng mệnh lệnh của Khổng phu nhân tôi lại không dám cưỡng. Vậy xin phu nhân chỉ đi ba ngày thôi, đừng đi lâu quá, vì đi lâu quá tôi sợ có sự gì lớn lao xảy ra, tôi gánh vác không nổi thôi!
- Mã Hương Chủ cứ yên tâm, tôi đi không xa lắm đâu. Điều tra xong sự bí mật đó, là tôi trở về bổn bang ngay, có lẽ chưa đến ba ngày, tôi đã trở về rồi cũng nên.
Khổng Lăng Tiêu nói xong, thò vào trong tay áo, lấy luôn lá cờ lệnh nho nhỏ ra đưa cho Mã Giám.
Nhận cờ lện đó xong, Mã Giám liền rút lui ra khỏi Dưỡng Đức Hiên.
Khổng Lăng Tiêu cũng quay về Mỵ Hương Tiểu Trúc, nhặt nhanh một vào bộ áo trong để thay đổi, rồi cùng Diệu Chân đi thẳng đến

Thanh Tâm Am ngay.
Thanh Tâm Am là chốn thanh tu của Diệu Không, sư muội của Diệu Chân, cách Tam Nguyên Bang chừng mười lăm dặm đường. Khổng Lăng Tiêu vẫn mượn nơi đây vui thú hành lạc với những người đàn ông khỏe mạnh, vì nơi đây ít người đàn ông đi lại, nên Bàng Thiên Hiểu không nghi ngờ.
Tối hôm nay, Khổng Lăng Tiêu với Diệu Chân vui vẻ tới nơi, nhưng khi leo qua hai khoảng núi rồi, cả hai cảm thấy tình thế khác lạ. Vì đằng trước chỗ vị tríc của am Thanh Tâm có ngọn lửa bốc cao đen ngùn ngụt.
Diệu Chân thấy vậy liền thất thanh kêu la :
- Nguy tai!
Nàng Ni Cô giở ngay khinh công tuyệt thế chạy thẳng về phía Thanh Tâm Am đó. Khổng Lăng Tiêu thấy vậy, lửa dâm dục cũng nguội mất một nửa, nàng chỉ khẻ kêu "hừ" một tiếng, rồi một mặt theo Diệu Chân giở khinh công tuyệt mức ra đi leo luôn, một mặt thì nhìn ngang nhìn dọc xem có tung tích của nhân vật khả nghi nào không?
Chờ đến khi hai người đến Thanh Tâm Am thì ôi thôi, cái ổ phong lưu của hai người vẫn hưởng lạc xưa nay, bây giờ đã bị hỏa thần thiêu rụi, Trung Điều Kiếm Khách không biết sống chết ra sao, và cả Diệu Không sư thái cũng mất tích nốt.
Khổng Lăng Tiêu nghiến răng mím môi hậm hực nói :
- Xem tình hình này, thì hình như có người theo dõi đến đây để cứu Thanh Phong...
Diệu Chân lắc đầu đáp :
- Không đúng! Không đúng! Phần vì tôi đã dùng Vô Tướng Mê Hồn Hương làm mê Cổ Thanh Phong rồi! Thuốc mê này phải có thuốc giải của tôi mới cứu chàng ta thức tỉnh được. Hai là võ công của Diệu Không sư muội tuy hơi kém hơn chị em mình một chút, nhưng vẫn không phải là tay tầm thường. Đồng thời, nàng lại có mấy món ám khí kỳ diệu, kẻ địch muốn bắt hay giết nàng cũng không phải là chuyện dễ.
Khổng Lăng Tiêu ngạc nhiên hỏi :
- Nhị muội nói như vậy, chả lẽ am Thanh Tâm lại tực bốc hỏa hay sao, và Cổ Thanh Phong biết bay lên trên trời chăng?
Diệu Chân cau mày lại, nghiến răng kêu cồm cộp đáp :
- Tôi hoài nghi con nhãi Diệu Không nó đã phản bội chúng ta cũng nên!
Thấy Diệu Chân đoán xét như vậy, Khổng Lăng Tiêu cũng kinh ngạc kêu "ủa" một tiếng, rồi mới chú ý vào trong đống lửa chưa tắt hẳn,

hình như nàng đã tìm kiếm thấy cái gì vậy.
Diệu Chân Thấy sắc mặt của Khổng Lăng Tiêu như thế. liền theo tầm mắt nhìn vào trong đống lửa, bỗng thấy có một vật gì cao hơn một tấc, phản chiếu ánh lửa lóng lánh. Tuy nằm trong lửa mà vật đó vẫn không hề gì, vẫn tỏa ánh sáng vàng choé. Vật đó hình thù ra sao, hai người khó trông thấy rõ.
Khổng Lăng Tiêu liề nói với Diệu Chân :
- Hiền muội, chúng ta thử khều vật đó ra xem nó là vật chi?
Diệu Chân liền nhổ luôn cây trúc, cầm ở tay rồi vừa cười vừa nói :
- Bây giờ, tôi lấy cây trúc này hất vật đó bay tung lên, chị dùng Phích Không Chưởng đáng nó rớt xuống, như vậy nó sẽ ra khỏi ngoài đống lửa ngay!
Khổng Lăng Tiêu gật đầu. Diệu Chân liền dùng gậy trúc hất vật nọ ra, Khổng Lăng Tiêu đánh bồi luôn một thế Phích Không Chưởng, vật nọ liền bắn ra ngoài xa hơn trượng.
Diệu Chân vội chạy lại xem vật đó là gì, thì ra đó là một cái cổng chào bằng vàng cao hơn tất. Trên cổng có treo mười ba cái vòng trắng nho nhỏ. Thoạt tiên nàng còn ngờ ngợ, sau mới nghĩ đến lời nói của Khổng Lăng Tiêu ở trong Mỵ Hương Tiểu Trúc. Nàng thất kinh la lớn :
- Khổng đại tỷ mau lại đây, vật này chị xem có phải là Vạn Kiếp Môn không?
Khổng Lăng Tiêu nghe nói cũng giật mình hoảng sợ, vội chạy lại xem. Quả nhiên, cái cổng chào vàng choé này, đúng như cái cổng chào mà Miêu Bình đã kể cho mình hay. Nhìn bên trên có ba chữ triện nho nhỏ, nhìn kỹ đúng là ba chữ " Vạn Kiếp Môn". Nhưng chưa sơn và cũng đúng như lời Miêu Bình đã nói.
Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn đang sai kiến đện tử của Vạn Kiếm Ma Cung là Cung Cực Tứ Hải Đại Bát Hoang đi tìm kiếm máu hào hạc nghìn năm, với nước lá Linh Chi màu tía, cùng máu trái tim của người độc ác nhất thiên hạ để sửa soạn sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn. Có lẽ chúng chưa tìm được những thứ đó nên chưa sơn mấy chữ ở cổng chào. Hiện giờ, cái cổng chào mẫu này cũng chưa sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn nốt.
Khổng Lăng Tiêu tuy là vợ nhỏ thú ba của Bàng Thiên Hiểu, nhưng vì mẹ đẻ của Chân Chân suốt ngày tụng kinh niệm Phật không can thiệp đến mọi việc, lại thêm võ công và mưu trí của nàng đều hơn người, cho nên dần dần nàng được Bàng Thiên Hiểu cưng mà hóa ra kiêu. Cùng với Liễu Như Yến đã trở thành hai cánh tay tả hữu của Bàng Thiên Hiểu để cùng trông coi việc của Tam Nguyên Bang.

Bây giờ, nàng thấy cái cổng chào nhỏ bằng vàng của Vạn Kiếp Môn xong, trợn ngược đôi lông mày, dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, rồi nói :
- Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn ngông cuồng thật, dám phái đệ tử của y đến núi Cửu Nghi sinh sự. Ta thể nào cũng làm cho chúng được nếm sự lợi hại của Tam Nguyên Bang mới được!
Diệu Chân cũng nghiến răng kêu kèn kẹt, hậm hực đỡ lời :
- Như vậy muốn biết sư muội Diệu Không của tôi và Cổ Thanh Phong sống chết ra sao, thì chúng ta cần phải đi Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân một phen.
Khổng Lăng Tiêu cười nhạt một tiếng rồi đáp :
- Chúng đã dám đến núi Cửu Nghi này phóng hỏa bắt người, chẳng lẽ ta không dám đến Vạn Kiếp Môn phá tung ổ của chúng hay sao?
Nói đến đó, nàng cầm cái cổng chào bằng vàng bỏ vào trong tay áo, đưa mắt xem lại những tàn tích của Thanh Tâm Am, rồi lại nói tiếp với Diệu Chân :
- Diệu Chân nhị muội, ở đây không còn cái gì để cho chúng ta lưu luyến nữa. Chi bằng trở về Tam Nguyên Giáp để bàn tán thì hơn.
Diệu Chân đành phải gật đầu, rồi hai dâm nữ tuyệt đời khi tới cao hứng chứa chan, lúc về lại rầu rĩ buồn bã khôn tả.
Hai người vừa tới Tam Nguyên Giáp thì đã có đệ tử Tam Nguyên Bang đến báo cáo cho Khổng Lăng Tiêu hay rằng :
- Bang Chủ đã về tới bang đang cùng Thiết Kiếm Chân Nhân Hộ Pháp và Mã Hương Chủ đang chuyện trò trong Dưỡng Đức Hiên.
Khổng Lăng Tiêu cùng Diệu Chân đều ngạc nhiên, rồi nàng nói với Diệu Chân :
- Lão già cùng Thiết Kiếm Chân Nhân đi Bắc Hải phó ước, tại sao đi đến giữa đường lại bỗng quay trở về? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra chăng, nhị muội hãy theo tôi vào Dưỡng Đức Hiên xem sao đã!
Nói xong, nàng cùng Diệu Chân rảo bước trở về Dưỡng Đức Hiên, nhưng trong lòng rất kinh ngạc và nghĩ thầm :
"Nếu không phải đệ tử của Vạn Kiếp Môn cùng đến phá bỉnh như vậy, thì bây giờ ta đang nhờ sức lực của viên thuốc Túy Tiên Hoàn, cùng Cổ Thanh Phong ở trong Thanh Tâm Am hiện vui thú với nhau rồi. Chứ không ngờ Bàng Thiên Hiểu giữa đường lại trở về như vậy, thật nếu không có bọn kia phá bỉnh, có lẽ ta đã bị tai họa rồi cũng nên." Nghĩ như vậy, nàng lại cho mình rất may mắn, thì lúc ấy đã cùng Diệu Chân về tới Dưỡng Đức Hiên. Quả nhiên thấy Bàng Thiên Hiểu cùng Hộ Pháp chủ tịch của bổn bang là Thiết Kiếm Chân Nhân với Mã Giám Hình Đường Hương Chủ mà mình đã giao cho cờ lệnh

Tam Nguyên để trông nom bang hộ lúc mình đi vắng. Khổng Lăng Tiêu dắt Diệu Chân vừa bước vào dã lả lơi cười và nói :
- Bang Chủ với Thiết Kiếm Chân Nhân sao đi chưa đến nơi lại trở về như thế, chẳng lẽ trong võ lâm mới xảy ra một việc lớn còn quan trọng hơn đại hội Tỷ Kiếm ở Bắc Hải hay sao?
Bàng Thiên Hiểu là người có cốt cách thanh kỳ, tướng mạo oai mãnh, râu dài, mặc áo bào xanh, nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, liền quay lại nhìn nàng một cái, rồi đỡ lời :
- Tôi với Thiết Kiếm Chân Nhân Hộ Pháp đi tới giữa đường thì gặp Sứ Giả Thanh Bình Cung của Bắc Hải. Theo y nói thì Chủ Nhân của Thanh Bình Cung vì có việc bận, nên phải đi nơi khác, vì thế đại hội Tỷ Kiếm đó đành phải dời lại một ngày khác. Cho nên chúng tôi quay trở về chóng như vậy. Nương tử giao công việc bổn bang cho Mã Hương Chủ phụ trách ba ngày, vậy tại sao lại quay trở về ngay như thế? Vậy trong võ lâm có sự việc gì xảy ra mà nương tử phải vội vàng như thế?
Khổng Lăng Tiêu đã nghĩ sẵn cách trả lời cho Bàng Thiên Hiểu rồi, nên bây giờ nghe hỏi như thế, nàng liền chỉ vào Diệu Chân và vừa cười vừa nói :
- Chắc Bang Chủ vẫn chưa quên cô em gái của Diệu Chân nhị muội này là Diệu Không sư thái tỉnh tu ở Thanh Tâm Am tại bổn sơn phải không?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu. Khổng Lăng Tiêu nói tiếp :
- Tôi với Diệu Chân nhị muội đi qua Thanh Tâm Am định vào thăm Diệu Không sư thái, cho nàng ta biết những ngày gần đây đã phát hiện những nhân vật quái dị trong võ lâm như thế nào, và bọn người ấy đang dòm ngó Thanh Tâm, hình như có dã tâm định mưu phá Thanh Tâm Am. Diệu Chân nhị muội cũng cho rằng người trong võ lâm bất cứ môn phái nào cũng không dám vuốt râu cọp của Tam Nguyên Bang như thế, cho nên mới đến nói cho hay và rủ tôi cùng nàng đến đó ngấm ngầm điều tra xem...
Bàng Thiên Hiểu nghe tới đó, liền cười một cách kiêu ngạo và nói :
- Diệu Không sư thái quá lo âu đấy thôi, người trên giang hồ ai mà chả biết Tam Nguyên Bang chúng ta không phải là một bang phái dễ đối phó, mà còn lại dám đến trêu người như thế!
Khổng Lăng Tiêu đột nhiên sầm nét mặt lại, lộ đầy sát khí hậm hực nói :
- Bang Chủ phen này đã tính sai rồi, thế mà trên giang hồ này lại có kẻ đến vuốt râu cọp đấy. Bang Chủ bảo tên đó có táo gan không? Chờ tới khi thiếp với Diệu Chân nhị muội đi tới núi Cửu Nghi thì thấy

am Thanh Tâm đã bị thiêu ra tro, và Diệu Không sư thái đã bị người ta bắt cóc đi mất rồi!
Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân, và Mã Giám ba người nghe nói đều ngạc nhiên vô cùng. Bàng Thiên Hiểu cau mày lại nhìn thẳng vào mặt Khổng Lăng Tiêu, rồi hỏi :
- Người hỏa thiêu Thanh Tâm Am đó là ai thế? Chả lẽ nương tử không tìm ra được manh mối gì hay sao?
Khổng Lăng Tiêu thò vào trong tay áo, lấy cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ ra, để lên trên bàn, và đáp :
- Thiếp tìm thấy vật này trong đống tro tàn. Vậy chẳng hay Bang Chủ có nhận ra được vật này là vật gì không?
Bàng Thiên Hiểu cầm cái cổng chào bằng vàng đó đưa lên xem qua, xong trao cho Thiết Kiếm Chân Nhân, rồi hỏi :
- Chân Nhân thử xem vật này là dấu hiệu của môn phái nào thế?
Thiết Kiếm Chân Nhân cầm lên xem, chăm chú ngắm nhìn mấy chữ triện viết trên đầu cổng một hồi, rồi cau mày lại đáp :
- Cổng chào này lấy tên Vạn Kiếp Môn như vậy đủ thấy khí phái của y lớn lắm. Nhưng tôi chưa hề nghe thấy nhân vật nào trên giang hồ dùng vật này làm biểy ký cả.
Khổng Lăng Tiêu cười nhạt :
- Chân Nhân chỉ cảm thấy ba chữ Vạn Kiếp Môn của chúng khí phái rất lớn và tự phụ lắm, nhưng Chân Nhân chưa hề chú ý tới mười ba cái vòng nho nhỏ làm bằng xương trắng treo ở trên cổng phải không?
Thiết Kiếm Chân Nhân ngắm nhìn cái cổng chào ấy rồi, hỏi lại Khổng Lăng Tiêu :
- Xin hỏi Khổng phu nhân, mười ba cái vòng bằng xương trắng ấy có điều gì khác lạ bên trong thế?
Khổng Lăng Tiêu đáp :
- Mười ba cái vòng xương trắng đó dùng để treo thủ cấp của mười ba danh thủ trong võ lâm.
Bàng Thiên Hiểu trợn tròn xoe đôi mắt hổ lên, rồi xen lời hỏi :
- Mười ba danh thủ của võ lâm đương thời đã có hai người tạ thế là Bích Nhãn Thần Ni với Trung Điều Dật Sĩ...
Khổng Lăng Tiêu không đợi chờ Bàng Thiên Hiểu nói xong, đã vội cướp lời ngay :
- Nhưng Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn đã chỉ định chị hai Bích Vân Nương Liễu Như Yến với Khổng Lăng Tiêu tôi bổ khuyết vào hai chân đó rồi!
Bàng Thiên Hiểu kêu “ủa” một tiếng, hai mắt tia ra hai luồng sáng

chói lòa :
- Sao nương tử lại hay biết tin ấy. Vậy nương tử có biết tên họ và lai lịch của Chủ Nhân Vạn Kiếp Môn không?
Khổng Lăng Tiêu liền kể lại chuyện Miêu Bình về báo cáo như thế nào cho Bàng Thiên Hiểu hay. Nói xong, nàng chỉ ba chữ Vạn Kiếp Môn ở trên cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ nọ vừa cười vừa tiếp :
- Chỉ đợi chờ đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung tìm kiếm đủ Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, nước của chín cái lá Linh Chi, và máu tươi của trái tim người ác độc nhất thiên hạ đem sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn xong, là chúng triệu tập cuộc đại hội Vạn Kiếp Môn liền, và lúc ấy cũng là lúc mười ba cái đầu của mười ba danh thủ treo ở trên mười ba cái vòng bằng xương trắng đó đấy!
Bàng Thiên Hiểu lẳng lặng nghe xong, liền vừa cười vừa nói với Thiết Kiếm Chân Nhân rằng :
- Đầu óc của Chủ Nhân Vạn Kiếp Môn ấy hầu như ngông cuồng và điên rồ vậy. Một mình y mà dám đương đầu với mười ba danh thủ võ lâm như thế!
Vẻ mặt của Thiết Kiếm Chân Nhân rất nặng nề. Y từ từ đáp :
- Tôi chắc việc này bên trong thể nào cũng có bí ẩn gì đây. Bang Chủ có để ý tới y chỉ định Liễu phu nhân với Khổng phu nhân bổ khuyết vào chỗ của Bích Nhãn Thần Ni với Tiêu Đại tiên sinh, như vậy trong Tam Nguyên Bang chúng ta có tất cả năm người bị liệt và những người bị treo đầu trên cái cổng chào ấy không?
Bàng Thiên Hiểu nghe nói lẳng lặng suy nghĩ :
“Thiết Kiếm Chân Nhân, Miêu Bình, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu, và ta tất cả năm người thực như vậy có khác gì kẻ địch định diệt trừ tất cả năm tay cao thủ nhất hạng của Tam Nguyên Bang này không?”
Đoạn y tỏ vẻ ngạc nhiên đáp :
- Chân Nhân nói rất đúng. Xem tình hình này chắc Chủ Nhân của Vạn Kiếp Môn thể nào cũng có thâm thù đại hận với Tam Nguyên Bang chúng ta cũng nên!
Thiết Kiếm Chân Nhân lại nói :
- Bang Chủ thử nghĩ lại xem có một kẻ thù nào bỗng nhiên mất tích và đã lâu năm không thấy tên đó tái xuất hiện không?
Bàng Thiên Hiểu ngẫm nghĩ giây lát, lắc đầu đáp :
- Từ khi ta ra lang bạt giang hồ đến giờ đã kết hù kết hận với rất nhiều người, nhất thời khó mà nghĩ ra được tên nào khả nghi. Chi bằng chúng ta cứ đi luôn miền Tây Nam, vừa có thể tiếp ứng Liễu Như Yến và Chân Chân, vừa có thể dọ thám ra được tin tức xác thực của Vạn Kiếp Môn.

Thiết Kiếm Chân Nhân nối tiếp :
- Thế là chúng ta đi Bắc Hải, bây giờ lại đi miền Tây Nam. Bần đại xin di theo Bang Chủ đi Vân Nam và Qúy Châu một phen.
Bàng Thiên Hiểu nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân cười một hồi, rồi nói :
- Như vậy có khác gì Tam Nguyên Bang đã xuất động cả ổ đi Tây Nam không? Nhóm thứ nhất Liễu phu nhâ, Hỏa Hài Nhi. Nhóm thứ hai Chân Chân, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn và còn đem theo hai vật báu của ta nữa.
Bây giờ, lại cả Bàng Thiên Hiểu với Chân Nhân, thanh thế chúng ta quả thật...
Diệu Chân Ni Cô vội đỡ lời :
- Nếu Bang Chủ vui lòng dìu dắt, Diệu Chân này cũng muốn theo hầu, vừa đi chơi vui vừa đi điều tra sư muội Diệu Không của tôi hiện giờ bị chúng bắt đi đâu?
Bàng Thiên Hiểu mỉm cười gật đầu và vẫn trao cho Khổng Lăng Tiêu xử lý công việc Tam Nguyên Bang, còn mình với Thiết Kiếm Chân Nhân và Diệu Chân đi Cửu Hồi Cốc ở Ô Mông liền.
Thế là trên đường miền Tây Nam, bóng ma lố nhố, rồi chúng sẽ gây nên không biết bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, cùng những chuyện nhi nữa anh hùng rất oanh liệt.
* * * Núi Ô Mông ở ngay biên giới hai tỉnh Vân Nam và Qúy Châu. Núi cao chót vót, quanh năm có mây bao phủ, đường đi rất dốc và hiểm trở.
Trong đó có một sơn cốc rất thần bí, cây cối lại um tùm.
Trong các sơn cốc của dãy núi này, chỉ có Cửu Hồi Cốc là âm u nhất. Không những bên trong đá mọc lởm chởm, lối đi khúc khuỷu, đường vào cửa cốc lại chỉ rộng có hơn thước, nếu không vận dụng Xúc Cốt Thần Công thì không sao vào lọt được.
Sau những khe đá là sơn cốc âm u và bí mật. Trong sơn cốc lại là chỗ giam giữ Mạnh Hồng Tiếu, người đã học thuộc cuốn Đằng Ma Bảo Lục, đủ thấy nhóm Lâu Sơn Tam Sát đã được liệt danh là võ lâm mười ba danh thủ, khôn ngoan và ác độc biết bao.
Ngoài Cửu Hồi Cốc lại có một cái đầu sâu, rộng hơn mẫu, bốn chung quanh là những ngọn núi cao chót vót bao vây, cảnh sắc thật là tuyệt đẹp.
Lúc ấy có một ông già béo và lùn, tuổi chùng năm mươi đang ngồi tựa vào một tảng đá để lẳng lặng xem một ông già tuổi cũng ngang y, nhưng gầy hơn đang ngồi câu cá.
Hai ông già một gầy một béo ấy đều mặt áo màu đen, trên áo dùng chỉ bạc thêu bộ xương người, có ánh sáng lóng lánh. Trong đêm tối

thì trông như hai bộ xương người thôi, chứ không phải người thực nữa.
Ông già lùn và béo chính là Tiếu Sát Ha Đằng Đệ Tam Sát trong nhóm Lâu Sơn Tam Sát. Còn ông già gầy là Nhị Sát Tú Sát Tiêu Đồng.
Tú Sát Tiêu Đồng câu mãi cùng không được một con cá nào đang bực mình, bỗng thấy những cái bèo nỗi trên mặt nước đột nhiên chìm lĩm xuống, y liền giật mạnh một cái, bỗng có một vật đen nhánh dài hơn thước theo tay lên ngay.
Tiếu Sát Ha Đằng cười ha hả và nói :
- Nhị ca giỏi thật, con trạch béo như thê này mà Nhị ca chỉ câu một cái được liền. Nếu câu được thêm hai con nữa thì hôm nay chúng ta được một bữa ăn thật no ngay...
Y nói tới đó đột nhiên nhìn thẳng vào con trạch, và nói với Tú Sát Tiêu Đồng rằng :
- Nhị ca cẩn thận, con ấy không phải là con trạch đâu. Nhị ca thử nhìn kỹ xem, nó là con vật gì thế?
Lúc ấy, Tú Sát Tiêu Đồng mới phát giác con vật mà mình vừa câu lên đó không phải là con trạch mà là con rắn dị hình, mình đen nhánh. Y liền cau mày lại, chú ý nhìn kỹ xem, nhưng con rắn đã cắn đứt dây câu nhảy xuống đầm tức thì.
Tú Sát Tiêu Đồng tức giận vô cùng, liền vứt lươn cần câu xuống đầm, rồi nhìn Tiếu Sát Ha Đằng lắc đầu nói :
- Chúng ta ổ trong Cửu Hồi Cốc này đã ở chán đi rồi!
Tiếu Sát Ha Đằng mỉm cười đáp :
- Nơi rừng sâu nước độc này ân ướng cũng không tiện thì ở lâu làm sao được chứ? Nhưng đại ca thấy địa thế của Cửu Hồi Cốc này địa thế rắt tốt lại bí hiểm. Hơn nữa, lại gần đây phát hiện nhân vật võ lâm ngấm ngầm theo dõi và như định mưu đồ gì, chúng ta chỉ sợ đem Mạnh Hồng Tiếu dọn đi đây đó không tiện chút nào. Nhỡ giữa đường xảy ra chuyện gì thì sao, cho nên đại ca mới quyết định tạm thời ở đây một thời gian khá lâu xem sao, rồi sẽ quyết định chuyện đi đứng sau!
Tú Sát Tiêu Đồng lắc đầu nói :
- Sự thực đại ca cũng hơi lo xa một chút. Với anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng ta ở trong võ lâm này còn sợ ai chứ?
Tú Sát Tiêu Đồng nói đến đây thì đột nhiên ở lưng núi bên tay trái có tiếng chim kêu la la nghe rất kỳ dị và cũng bi đát lắm.
Tiếu Sát Ha Đằng cau mày lại hỏi :
- Chim đó là chim gì thế? Sao khó nghe thế?

Tú Sát Tiêu Đồng đưa mắt nhìn lên ngọn núi ở bên phía trái, chưa kịp trả lời, thì nghe thấy tiếng kêu của con chim bi đát như thế, bỗng biến thành tiếng kêu thật êm tai. Y liền nghĩ ra một người, nên quay đầu lại khẻ nói với Tiểu Sát Ha Đằng rằng :
- Tam đệ cẩn thận. Tiếng kêu đó không phải tiếng chim đâu.
Hình như là tiếng người rú đấy!
Tiểu Sát Ha Đằng cũng nghe ra rồi, liền đỡ lời :
- Nhị ca, người đó có phải là Diệu Âm Công Chúa trong nhóm Miêu Cương Song Quái phải không?
Tú Sát Tiêu Đồng vừa gật đầu, thì tiếng rú quái dị ấy nổi lên và lưng núi bên trái có bốn con gấu khênh một cái võng không nắp, trong võng có một thiếu phụ tuổi trạc ba mươi, xinh đẹp vô cùng, người đeo rất nhiều châu báu, mặc quần áo ngũ sắc.
Mấy con gấu đi vừa nhanh vừa vững chãi, không bao lâu đã tới gần. Thiếu phụ mặc quần áo ngũ sắc kia khẻ vịn vào hai cái đòn võng một cái, người đã lẹ làng nhảy xuống đất. Bốn con gấu liền ngừng chân lại ngay.
Tiểu Sát Ha Đằng tiến lên chắp tay chào cười ha hả :
- Không ngờ ở trong núi Ô Mông này lại may mắn được gặp pháp giá của Diệu Âm Công Chúa!
Diệu Âm Công Chúa đưa mắt nhìn Nhị, Tam Sát của nhóm Lâu Sơn Tam Sát, rồi mỉm cười:
- Tại sao không thấy Hồng Đạo huynh thế?
Tú Sát Tiêu Đồng vừa cười vừa đáp :
- Hồng đại ca của chúng tôi còn ở Lâu Sơn. Tiêu Đồng với Ha Đằng tam đệ ngẫu nhiên du ngoạn tới đây...
Diệu Âm Công Chúa đưa mắt nhìn đi một cái, rồi bỗng xua tay ngắt lời :
- Tiêu Nhị huynh với thân phận của nhị huynh cao cả như thế, hà tất phải nói dối tôi làm chi?
Tú Sát Tiêu Đồng mặt đỏ bừng, nhưng vẫn giả bộ hỏi lại Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Xin hỏi Công Chúa chẳng hay lời nói của Tiêu Đồng tôi có điều nào là không thực?
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa trả lời :
- Hồng Đại huynh có ở trên Lâu Sơn đâu, rõ ràng đang ở trong Cửu Hồi Cốc này bắt ép Mạnh Hồng Tiếu ôn lại Đằng Ma Bảo Lục.
Tú Sát Tiêu Đồng thấy đối phương đã biết rõ bí mật, biết không thể nào giấu giếm được nữa, liền một mặt chuẩn bị ứng biến, một mặt cau mày hỏi :

- Công Chúa đã biết rõ như vậy rồi, thì Công Chúa định sao?
Diệu Âm Công Chúa cười nhạt :
- Vì tôi muốn luyện môn Diệu Âm Thần Công trong Đằng Ma Bảo Lục từ lâu, nhưng khổ nỗi không có chân khuyết để theo học. Những chân khuyết đó như là Pháp Hoa Thiền Xướng của cửa Phật với Vạnh Diệu Thanh Âm của đạo gia chẳng hạn. Sau nghe nói quý vị đã lấy được cuốn Đằng Ma Bảo Lục, cho nên mới đến đây xin ba vị cho phép tôi được hưởng chút ít về môn Diệu Âm Thần Công đó. Còn vị cùng đến với tôi kia là Liệt Hỏa Thái Tuế, bạn ấy cũng chỉ muốn được ngó qua sự huyền bí của Đạt La Thủ thôi!
Tiếu Sát Ha Đằng vội xen lời hỏi :
- Vị đó có phải là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính cùng nổi tiếng với Công Chúa ở đất Mèo phải không? Thế ra bạn Hồ Diên Bính cũng tới đây rồi đấy!
Diệu Âm Công Chúa gật đầu, vừa cười vừa đáp :
- Vì tính nết của Hồ Diên huynh nóng như lửa, dễ gây gổ với người nên mới bảo tôi ra mặt nói với Tiêu Nhị huynh và Ha Tam huynh trước, rồi Hồ Diên huynh mới dám tới đây thương lượng sau.
Nàng vừa nói dứt, liền quay lại chỉ ngay về chỗ lưng núi, mà nàng vừa đi tới, rồi nói tiếp :
- Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính huynh đang đợi chờ ở chỗ lưng núi kia đấy!
Diệu Âm Công Chúa vừa nói dứt lời, thì chỗ lưng núi ở bên phía trái liền có người rú lên một tiếng rất lớn, làm vang cả một góc trời.
Tú Sát Tiêu Đồng không ngờ Diệu Âm Công Chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế Song Quái của Miêu Cương lại chịu hòa hợp với nhau mà liên tay đến đây, nên y cau mày nghĩ ngợi. Nhưng y nhận thấy công lực của ba anh em y chưa chắc đã sợ đối phương, cho nên y làm ra vẻ lạnh lùng chỉ kêu "ồ" một tiếng, rồi đáp :
- Nếu anh em Tiêu Đồng chúng tôi không chịu đem hai môn Diệu Âm Thần Công và Đạt La Thủ ra công khai nghiên cứu, thì Công Chúa với Hồ Diên Bính định đối phó với chúng tôi ra sao?
Diệu Âm Công Chúa không tức giận tí nào, lại mỉm cười đáp :
- Tôi đã sớm biết Tiêu Nhị huynh thế nào cũng trả lời như vậy. Nhưng tôi không muốn vì việc này mà mất lòng nhau, tôi chỉ mong Tiêu huynh nên cẩn thận một chút mà đối phó với những cường địch khác thôi!
Tú Sát Tiêu Đồng hiểu ngay y nghĩa lời nói của Diệu Âm Công Chúa, liền cười nhạt một tiếng, và nói :
- Không ngờ lại có nhiều võ lâm đồng đạo để y đến anh em Lâu Sơn

Tam Sát chúng tôi như thế?
Diệu Âm Công Chúa mỉm cười :
- Trước hết, tôi xin cung hiến mấy tin này cho Tiêu huynh rõ, trong những người tới kiếm a vị có Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng...
Tiếu Sát Ha Đằng ha hả cười xen lời nói :
- Khổng Đại Bằng thì làm sao nổi mỗ, y không thể gọi là cường địch được!
Diệu Âm Công Chúa lại tiếp :
- Khổng Đại Bằng không cường, nhưng người đi cùng với y lại không yếu. Người đó là Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí!
Tiếu Sát Ha Đằng nghe nói mới tỉnh ngộ, vội la lớn :
- Tiêu nhị ca, thảo nào vừa rồi nhị ca câu lên được một con hắc xà dị hình. Thì ra, tên Tạ Vân Chí đã lén lút đến đây, định giở trò ngầm đối phó với chúng ta.
Tú Sát Tiêu Đồng lạnh lùng đáp :
- Một Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí cũng không dọa nạt nổi Lâu Sơn Tam Sát này!
Diệu Âm Công Chúa vẫn cười tươi :
- Tiêu Nhị huynh chớ có yên tâm quá sớm như vậy. Khổng Đại Bằng với Hắc Xà Giáo Chủ chỉ là một nhóm người trong bọn người ấy thôi!
Tiếu Sát Ha Đằng vừa cười vừa hỏi :
- Công Chúa đã có tin tức sao không nói mau đi, chẳng hay còn những nhân sĩ tên tuổi nào để ý đến chúng tôi nữa?
Diệu Âm Công Chúa mỉm cười đáp :
- Chủ Nhân Thanh Bình Cung ở Bắc Hải cũng vì việc này đã ngưng việc tổ chức Bắc Hải Tỷ Kiếm Đại Hội, mà không quản ngại xa xôi đi đến đây. Còn Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang cũng phái Hỏa Hài Nhi và Bích Vân Nương tới Cửu Hồi Cốc ở núi Ô Mông này rồi!
Tú Sát Tiêu Đồng nghe thấy Chủ Nhân của Thanh Bình Cung vì việc này mà đến nơi, cho nên y cau mày lại chờ Diệu Âm Công Chúa nói xong, càng tỏ vẻ u uất, rồi hỏi :
- Triển Thanh Bình với Bàng Thiên Hiểu cũng nhúng tay vào việc này hay sao?
Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :
- Ba môn thần công ở trong Đằng Ma Bảo Lục lợi hại như thế, ai mà chả thèm thuồng. Cổ nhân vẫn thường nói song quyền địch không nổi bốn tay, hảo hán chỉ sợ người nhiều. Tiêu Nhị huynh võ công có cao siêu đến đâu, trước mặt bấy nhiêu cường địch, tôi e khó mà đối phó nổi.

Tú Sát Tiêu Đồng nghe Diệu Âm Công Chúa nói, mới hay tương lai của anh em mình nguy hiểm lắm, nên y không dám gây hấn với Diệu Âm Công Chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế nhóm Miêu Cương Song Quái này. Y xoay sang giọng với vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nói :
- Nếu vậy, chắc Công Chúa với Hồ Diên Thái Tuế không khi nào lại chỉ giáo cho anh em chúng tôi trong khi quần hùng chưa đến nơi phải không?
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :
- Xưa nay, Miêu Cương Song Quái chúng tôi làm việc khác hẳn người thường. Ba vị cứ việc buông tay đối phó các kẻ địch đi, nếu dù tư cách địch nổi họ thì tôi với Hồ Diên Thái Tuế lẳng lặng bỏ đi ngay, chứ chúng tôi không quấy nhiễu ba vị đâu. Nếu ba vị có sự gì khó khăn, giải quyết không nổi, cần sự giúp đỡ, thì ba vị chỉ khẻ gọi một tiếng, là có chúng tôi ngay, và xin tận chút sức mọn của chúng tôi để giúp ba vị một tay? Qúy hồ, ba vị rộng lượng cho chúng tôi được nghiên cứu chung hai môn Diệu Âm Thần Công và Đạt La Thủ, là chúng tôi cám ơn ba vị vô cùng.
Anh em Tiêu Đồng thấy Diệu Âm Công Chúa nói rất hợp lý, liền gật đầu đáp :
- Anh em chúng tôi xin tuân theo ý kiến của Công Chúa. Thôi chúng ta cứ một lời nói làm bằng nhé!
Diệu Âm Công Chúa cũng mừng rở vô cùng, tủm tỉm cười và nói :
- Tiêu Nhị huynh đã nhận lời, tôi với Hồ Diên huyn xin tạm làm bàng khán, vừa rồi trong đầm có con hắc xà, thì tôi chắc Hắc Xà Giáo Chủ và Triển Xí Phi Long sắp đến nơi rồi!
Nói xong, nàng tung mình nhảy lên trên cái võng. Bốn con gấu liền cõng nàng lên trên núi ẩn vài bụi cây ngay.
Tú Sát Tiêu Đồng nhìn theo cho tới khi Diệu Âm Công Chúa khuất bóng rồi, mới rầu rĩ quay lại nói với Tiểu Sát Ha Đằng rằng :
- Không ngờ tin tức lại tiết lộ ra nhanh chóng đến thế, mà kẻ địch đến nhiều như vậy, người nào người nấy đều là những tay cao thủ hết, để tôi đi thưa với đại ca hay, chúng ta nghĩ cách đối phó. Tam đệ hãy ẩn thân ở chỗ cốc khẩu canh gác, bất cứ ai đừng để cho họ bước chân vào Cửu Hồi Cốc này. Kẻ nào dám bước vào, Tam đệ cứ dùng Tam Âm Trọng Chưởng mà đối phó luôn.
Tiểu Sát Ha Đằng gật đầu, liền kiếm chỗ ẩn núp luôn. Tú Sát Tiêu Đồng liền giở Xúc Cốt Thần Công chui vào cốc khẩu, tiến thẳng vào Cửu Hồi Cốc, rồi chạy tới hang động mà anh em y đang ở.
Lúc ấy, Lão Đại của nhóm Tam Sát là Lãnh Sát Hồng Phi đang cùng Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu một thiếu nữ đẹp tuyệt trần ngồi

đối diện nhau, lẳng lặng dùng công, bỗng thấy Tú Sát Tiêu Đồng bước vào trong động, Lãnh Sát Hồng Phi liền nhìn Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười và nói :
- Mạnh cô nương, bây giờ đã đủ một trăm tám mươi ba ngày kỳ hẹn ước của cô nương rồi. Cô nương nên nói cho biết chữ thứ sáu mươi mốt trong cuốn Đằng Ma Bảo Lục đi...
Mạnh Hồng Tiếu mở hé mắt nhìn ra với tầm mắt bình hòa, nhìn Lãnh Sát Hồng Phi, vâng lời đáp :
- Chữ thứ sáu mươi mốt trong Diệu Âm Thần Công biên là chữ "nguy". Nguy này là nguy cơ trùng trùng.
Lãnh Sát Hồng Phi vừa ghi chữ nguy vào trong cuốn sổ tay nhỏ, Tú Sát Tiêu Đồng đã chịu nhịn không nổi, vội khẻ nói :
- Đại ca, hãy để Mạnh cô nương ngồi nghĩ giây lát đã, tiểu đệ có câu chuyện này rất quan trọng muốn thưa cùng. Và cũng có mấy vật này để đại ca xem qua!
Hồng Phi là người đa mưu lắm kế, chỉ nghe lời nói của Tiêu Đồng đã biết có chuyện gì rồi, liền cùng người em kết nghĩa đó đi ra ngoài hang động, cau mày lại hỏi :
- Tại sao thần sắc của Nhị đệ lại khó coi đến thế? Chẳng lẽ Cửu Hồi Cốc đã phát hiện tung tích của địch chăng?

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 4
Trận Đại Chiến Trong Hồi Cốc

Tiêu Đồng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng rồi đáp :
- Không những đã phát hiện tung tích của địch, mà cả hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ đúng như lời của Mạnh Hồng Tiếu vừa nói "nguy cơ trùng trùng" đấy!
Hồng Phi nghe nói giật mình kinh hãi. Tiêu Đồng liền kể chàng gặp gỡ Miêu Cương Song Quái ở ngoài cửa động như thế nào, Diệu Âm Công Chúa cho hay những tin gì cho Hồng Phi hay.
Hồng Phi nghe xong, cau mày nghĩ ngợi một hồi, rồi mới nói với Tiêu Đồng rằng :
- Tiêu Nhị đệ hãy ra ngoài cốc khẩu hợp cùng Tam đệ, rồi hai người cứ tùy cơ mà hành sự. Hễ gặp kẻ địch thì ra tay đánh chúng luôn. Ngu huynh dặn bảo Mạnh cô nương vào lời, sẽ theo ra liền.

Tú Sát Tiêu Đồng vâng lời đi luôn. Lãnh Sát Hồng Phi lại quay trở vào trong hang động, mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiếu rằng :
- Mạnh cô nương, thất phu vô tội, mà chỉ có tội mang theo vật báu thôi. Có lẽ công cuộc khế ước của chúng ta không sao hoàn thành được nữa.
Hơn nửa năm nay, Mạnh Hồng Tiếu lợi dụng Tam Sát yểm hộ cho, nên nàng mới tịnh tậm tham ngộ nổi Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp, ba môn tuyệt học trong Đằng Ma Bảo Lục.
Tuy nàng chưa có dịp thực nghiệm, nhưng đã hiểu biết gần hết rồi. Nay nàng bỗng nghe thấy Lãnh Sát Hồng Phi nói như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng hay có ai cản trở chúng ta thế?
Hồng Phi liền đem chuyện của Tiêu Đồng vừa kể ra nói lại cho Mạnh Hồng Tiếu nghe, rồi y lắc đầu, vừa cười vừa nói :
- Anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng tôi một mặt vừa phải lo an nguy cho cô nương, một mặt lại phải chống đỡ nhiều cường địch như vậy, làm sao mà giữ được cả cho đôi bên chu toàn. Cho nên, hoàn thành sao nổi khế ước của chúng ta đã hẹn với nhau.
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói mới biết mình vì sợ Cổ Thanh Phong đột nhiên phát giác mình mất tích, quá lo âu mà để lại tin tức ở chỗ ở cũ, rồi thể nào cũng mang tai họa vào thân, vì có vô số kẻ hung ác trong võ lâm đang chú ý đến mình, chỉ muốn bắt được mình mới cam tâm. Nàng suy tính như vậy, bỗng nghĩ ra được một kế, liền mỉm cười nói với Hồng Phi :
- Hơn nửa năm nay, chúng ta hợp tác với nhau, đôi bên tương đắc, không có chuyện gì xảy ra hết. Bây giờ, tôi nghĩ ra được một cách có thể để cho ba vị yên tâm đối địch, mà khỏi lo âu đến tôi nữa.
Hồng Phi bán tín tán nghi, vội hỏi :
- Chẳng hay Mạnh cô nương có cao kiến gì thế?
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười hỏi lại :
- Có phải các vị có một thứ thuốc độc rất mạnh mà phát ra lại chậm, nhưng phải có thuốc giải riêng của ba vị mới giải được không?
Hồng Phi ngạc nhiên gật đầu đáp :
- Chúng tôi có luyện ra một thứ Tam Nhật Đoạn Hồn Tán. Chẳng hay Mạnh cô nương lấy nó dùng để làm chi?
Mạnh Hồng Tiếu giơ ta ra, vừa cười vừa nói :
- Hồng huynh làm ơn cho tôi xin một gói Tam Nhật Đoạn Hồn Tán ấy!
Tuy Lãnh Sát Hồng Phi không đoán ra được ý định của Mạnh Hồng Tiếu, nhưng y vẫn lấy một gói thuốc độc đó ra đưa cho nàng. Nàng

cầm gói thuốc đó, rồi liền hỏi lại Hồng Phi rằng :
- Có phải thuốc này uống xong, ba ngày sau mới chết phải không?
Hồng Phi gật đầu. Mạnh Hồng Tiếu liền đổ gói thuốc độc đó vào miệng uống luôn, thần sắc rất ung dung, rồi mỉm cười nói :
- Như vậy ba vị khỏi cần lo âu, tôi thừa cơ đào tẩu, mà cứ chuyên tâm đối phó với kẻ địch được rồi.
Lãnh Sát Hồng Phi giơ ngón tay cái lên khen ngợi Mạnh Hồng Tiếu, rồi cười một cách gian xảo :
- Mạnh cô nương anh hùng thực. Như vậy anh em Tam Sát chúng tôi mới không phải lo âu về phía sau nữa, và có thể đối địch với hào kiệt của các phái đến tấn công Cửu Hồi Cốc này. Nhưng chỉ mong được như lòng của Mạnh cô nương hổ lang tranh đấu, rồi hổ lang cùng chết hết.
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu, vừa cười vừa đáp :
- Vị Lãnh Sát này đa nghi thực. Sau này, thể nào cũng phải thiệt thòi bởi hai chữ đa nghi đó. Dù đôi bên hổ lang có cùng chết hết, nhưng đối với tôi có ích gì đâu? Tôi đã uống thuốc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán này rồi, nếu không có lang hổ ra tay cứu thì tôi cũng bị diệt như ai thôi!
Hồng Phi giảo hoạt thực, nhưng bây giờ bị Mạnh Hồng Tiếu ngạo bán, hắn ngượng vô cùng, liền gượng cười :
- Mạnh cô nương cứ việc ở quanh cửa động mà đi lại hoạt động. Hồng Phi tôi còn phải đến Cửu Hồi Cốc xem có bao nhiêu nhân vật có tên tuổi đã tới.
Y nói không sai. Trong lúc y đang nói chuyện với Mạnh Hồng Tiếu, thì trước Cửu Hồi Cốc có nhiều bóng ma đã tới rồi.
Trong núi Ô Mông đã bắt đầu có trận lang tranh hổ đấu rồi.
Thì ra, Tú Sát Tiêu Đồng báo tin cho Lãnh Sát Hồng Phi biết rồi, vừa quay ra đến cốc khẩu đã thấy Tiếu Sát Ha Đằng núp trong bụi cây, xa xa vẫy tay ra hiệu bảo y đừng có đi đường hoàng để cho kẻ địch hay biết tung tích...
Tiêu Đồng thấy vậy, biết bên ngoài đã có động, liền rón rén đi tới cạnh Ha Đằng, ngó qua khe đá nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy chỗ hồi nãy mình câu cá đang có một nam một nữ đi đi lại lại. Người đàn ông cao không đầy năm thước, mặt như trẻ con, lưng vác một cái hồ lô thật lớn, mặc quần áo đại hồng. Còn người đàn bà thì tuổi chừng ba mươi, xinh đẹp lạ thường, mặc quần áo võ trang màu xanh, cả cái khăn kết trên đầu cũng xanh biếc nốt.
Tiêu Đồng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói cho Ha Đằng hay :
- Tam đệ, hai nam nữ kia có lẽ là Hỏa Hài Nhi với Bích Vân Nương

của Tam Nguyên Bang đấy!
Ha Đằng cũng lùng lối nói đó trả lời :
- Chính là chúng đấy. Đệ đã nghe thấy Bích Vân Nương Liễu Như Yến sai Hỏa Hài Nhi Ô Xích ra ngoài Cửu Hồi Cốc leo lên trên một tảng đá lớn, đùng Tam Ly Châu Hỏa đốt Tam Nguyên Phù Lệnh báo hiệu!
Tiêu Đồng vừa cười vừa nói :
- Nếu vậy phen này thể nào cũng có trò vui cho chúng ta xem. Nếu không đến giai đoạn cuối cùng, không bao giờ chúng ta ra tay, như vậy chúng ta đỡ tốn hơi sức hơn.
Y vừa nói đến đây, thì Hỏa Hài Nhi ở trong Cửu Hồi Cốc đã ngẩng mặt lên trời dùng mũi ngửi mấy cái, rồi nói :
- Liễu phu nhân, tôi đã ngửi thấy mùi tanh hôi của rắn, chắc Hắc Xà Giáo Chủ với Khổng Đại Bằng đã đến đây rồi. Chi bằng chúng ta hãy ẩn núp sang một bên để xem, chúng thấy Tam Nguyên Phù Lệnh có dám làm gì không?
Liễu Như Yến gật đầu một cái, rồi cả hai vội ẩn núp vào trong bụi cây ở chân núi.
Một lát sau, nước trong đầm đã có tiếng kêu kỳ lạ, rồi đột nhiên bờ trước mặt xuất hiện hơn một trăm con rắn nho nhỏ. Nhưng con rắn ấy liền bò cả xuống dưới đầm, bơi sang phía bờ bên này. Lúc sắp đến bờ, thì chúng ngừng lại không cử động nữa, con nọ nối đuôi con kia. Chỉ trong thoáng mắt, trên mặt đầm đã hiện ra một cầu dài bằn rắn rồi.
Cầu rắn vừa dựng xong, thì trong bóng cây ở phía bờ bên kia đã có tiếng cười rất quái dị, và có hai người xuất hiện. Một người cao lớn vạm vỡ, mặt đỏ bừng, tuổi trạc bốn mươi. Một người nữa thân hình bé nhỏ, mặc áo bào đạo sĩ màu đen.
Hai người đi tới cạnh đầm lấy hơi nhún sức, chỉ thấy thân hình của hai người như bay phất phới ở trên cầu rắn, mà qua bờ bên kia. Hai người đi hết cái cầu rắn, khẽ nhún chân một cái, đã nhảY lên trên bờ liền.
Đạo sĩ mặc áo bào đen liền huýt sáo miệng. Tiếng sáo của y nghe rất kỳ lạ, thế là lũ rắn đều lặn cả xuống nước mất tích. Người to lớn vạm vỡ, mặt đỏ bừng, liền lớn tiếng kêu gọi :
- Lâu Sơn Tam Sát ở đâu? Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí với mỗ Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng thân hành tới đây thăm viếng. Xin mời ba vị ra đây gặp mặt!
Chỉ thấy bốn bề im lặng, không có tiếng trả lời gì hết.
Hắc Xà Giáo Chủ liền trợn mắt lên, và nói với Khổng Đại Bằng :

- Anh em Lâu Sơn Tam Sát không thích gặp chúng ta, nhưng rắn của mỗ rất thích chui vào các lỗ hổng, chi bằng sai chúng tấn công trước vào Cửu Hồi Cốc...
Tạ Vân Chí vừa nói dứt, Khổng Đại Bằng chỉ tay vào một tảng đá trước cốc khẩu và nói :
- Tạ Giáo Chủ xem ba cái vòng đen ở trên tảng đá kia có phải là Tam Nguyên Phù Lệnh của Tam Nguyên Bang để lại đó không?
Hắc Xà Giáo Chủ đưa mắt nhìn về phía đó, ngạc nhiên giây lát, rồi cười nhạt :
- Khổng huynh nhận xét rất đúng. Ba cái vòng đen hình chữ phẩm đó chính là Tam Nguyên Phù Lệnh đấy. Nhưng không những lệnh muội của Khổng huynh đã lấy Bàng Thiên Hiểu, đôi bên có tình bà con với nhau mà, Tạ Vân Chí tôi với các nhân vật trong Tam Nguyên Bang lại quen biết hết. Như vậy, cùng là người nhà với nhau, không cần nghi kỵ gì nữa.
Tạ Vân Chí chưa nói dứt, bên ta đã nghe thấy tiếng cười nhạt rồi có hai bóng người một đỏ, một xanh xuống tới trước mặt. Hai người đó là Liễu Như Yến với Hỏa Hài Nhi.
Vừa hạ chân xuống đất, Liễu Như Yến đã cười khúc khích nói :
- Tam Nguyên Phù Lệnh của Tam Nguyên Bang chúng ta đã xuất hiện, xưa nay không phân biệt thân sơ gì cả, kẻ nào thuận là bạn, kẻ nào nghịch là địch.
Mấy lời nói của nàng vừa mềm vừa cứng, mà lại có cả tình ý bên trong, khiến Khổng Đại Bằng mặt đỏ bừng lên, không biết trả lời sao cho phải.
Dù sao, Hắc Xà Giáo Chủ vẫn đa mưu lắm kế hơn, y vội chắp tay vái chào Liễu Như Yến và mỉm cười hỏi :
- Liễu phu nhân, tại sao lại ghi Tam Nguyên Phù Lệnh ở lại đây làm chi?
Liễu Như Yến liếc nhìn Hắc Xà Giáo Chủ một cái, lắc đầu cả cười:
- Tạ Giáo Chủ đã biết rõ lại còn hỏi tôi như thế làm chi? Như Yến tôi hãy hỏi Giáo Chủ câu này đã, sao bỗng dưng chúng ta lại gặp gỡ nhau ở trong Cửu Hồi Cốc này như thế?
Hắc Xà Giáo Chủ đã nghĩ ngay ra một kế, nghe thấy nàng ta hỏi như vậy, liền kêu “ồ” một tiếng, rồi mỉm cười đáp :
- Thế ra Liễu phu nhân cũng vì Lâu Sơn Tam Sát mà giáng lâm núi Ô Mông này đây!
Liễu Như Yến nghe thấy đối phương nhắc đến vấn đề chính, liền đưa mắt ra hiệu cho Hỏa Hài Nhi một cái, có ý bảo Hỏa Hài Nhi đề phòng Tạ Vân Chí trở mặt, rồi nàng từ từ hỏi tiếp :

- Chúng ta đã cùng một mục đích, mà Mạnh Hồng Tiếu chỉ có một người thôi, vậy chúng ta nên giải quyết như thế nào cho hợp lý.
Tạ Vân Chí ha hả cười lớn :
- Xưa nay, những việc tranh chấp trong võ lâm chỉ có hai cách giải quyết, một là ai thắng người ấy được trước...
Liễu Như Yến biết Hắc Xà Giáo Chủ không những có một đàn rắn rất độc ác, mà người lại đa mưu lắm kế, võ công cũng cao siêu khôn tả, nên y mới được liệt danh vào mười ba danh thủ đương thời. Bởi thế, nàng giới bị rất cẩn thận, liền cười một cách kiêu ngạo hỏi :
- Đối với việc Mạnh Hồng Tiếu, chẳng hay Tạ Giáo Chủ xử trí ra sao, Giáo Chủ muốn ai thắng là mạnh, hay ai nhanh là được trước?
Tạ Vân Chí đưa mắt nhìn Tam Nguyên Phù Lệnh một cái, rồi lại liếc nhìn Hỏa Hài Nhi, mỉm cười đáp :
- Nếu đối thủ là một nhân vật trên giang hồ không nghĩ đến tình giao hảo gì cả thì sao? Tạ Vân Chí tôi tự biết mình hèn kém, nhưng vẫn lựa chọn phương pháp ai thắng là mạnh. Nhưng tôi với Bang Chủ của Tam Nguyên Bang Thiên Hiểu huynh vừa là bạn cũ trong võ lâm với nhau, lại thêm Liễu phu nhân thân hành xuống núi Ô Mông này, tất nhiên tôi không dám coi quý vị là một kẻ đối địch thường. Liễu phu nhân nhanh chân tới trước, thì xin phu nhân cứ việc ra tay thi thố đi. Tạ Vân Chí này đoán chắc Lâu Sơn Tam Sát nghe oai danh của Tam Nguyên Bang tất phải ngoan ngoãn hiến Mạnh Hồng Tiếu ra liền. Bần đạo với Khổng huynh kính chúc Liễu phu nhân ra tay thành công!
Nói xong, y chắp tay vái chào, rồi cùng Khổng Đại Bằng ung dung tránh sang một bên để xem Liễu Như Yến với Hỏa Hài Nhi vào trong Cửu Hồi Cốc ra sao? Hay là nghĩ cách gì bắt Lâu Sơn Tam Sát phải ra tay nghênh chiến?
Liễu Như Yến thấy Tạ Vân Chí nói như vậy, đứng đờ người ra không biết nói năng như thế nào cho phải, trong lòng chửi thầm và nghĩ :
“Tên Hắc Xà Giáo Chủ này giảo hoạt thật. Bề ngoài y làm như khách khứa, mà sự thật bên trong thì y muốn đẩy ta vớ Hỏa Hài Nhi đi đánh trận đầu”.
Tuy nàng rất bực tức, nhưng sự thể không để cho nàng do dự được nữa, liền lấy hơi sức nhìn về phía Cửu Hồi Cốc mà lớn tiếng kêu gọi :
- Anh em Lâu Sơn Tam Sát hãy nghe ta nói đây! Hiện giờ, nhân vật của Tam Nguyên Bang đang ở ngoài cửa cốc này, xin mời anh em Tam Sát ra đây!
Tiêu Đồng và Ha Đằng ẩn núp trong Cửu Hồi Cốc chỉ đưa mắt nhìn nhau thôi chư không trả lời.

Hắc Xà Giáo Chủ thấy Liễu Như Yến kêu gọi như vậy, mà trong cốc không ai trả lời, liền cười quái dị, và lên tiếng nói vọng vào trong cốc :
- Ba anh em Lâu Sơn Tam Sát, sao lại bắt chước con rùa rút đầu vào trong mai, không chịu ló đầu ra như thế? Phải biết Liễu phu nhân nổi giận thì Cửu Hồi Cốc nho nhỏ này sẽ bị phá tan ngay!
Liễu Như Yến bị Hắc Xà Giáo Chủ châm biếm, trong lòng khó chịu vô cùng, thầm nghĩ :
"Ta phát hiện Miêu Cương Song Quái ở gần Ô Mông đây từ hồi mới đến... Chúng trở về Cửu Đàn của Tam Nguyên Bang cầu tiếp viện đến giờ đã khá lâu, đang lẽ viện binh phải đến nơi rồi".
Nghĩ đoạn nàng cau mày nhìn Hỏa Hài Nhi trầm giọng nói :
- Ô Hương Chủ, Lâu Sơn Tam Sát không chịu ló mặt ra, chúng ta khỏi cần vào trong cốc khám xét làm chi. Hương Chủ hãy phóng Tam Ly Chân Hỏa vào trong cốc, rồi hãy nói chuyện sau!
Tiêu Đồng, Ha Đằng hai người biết Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hài Nhi rất mạnh, có thể làm tan được sắt đá. Hai anh em sợ bị thương, đang nghĩ ngợi không biết có nên ra yết kiến bọn họ không? Chúng đang suy tính thì Hỏa Hài Nhi đã lấy cái hồ lô đỏ trên lưng xuống, hai tay ôm hồ lô đó.
Trên lưng núi ở hai bên, đột nhiên có những bóng người xuất hiện, bên trái hai, bên phải ba, nhanh như điện chớp thoáng cái đã nhảy xuống bên dưới liền.
Liễu Như Yến thấy có người đến, liền ra lệnh cho Hỏa Hài Nhi dừng phát Tam Ly Chân Hỏa ra vội, hãy chờ xem những người đó là địch hay là bạn, rồi sẽ quái dị sau.
Người ở phía bên trái tới, vì đường gần hơn nên tới trước. Hai người đó một là đầu đà tóc xõa xuống, còn một người là một đạo sĩ cao lớn, mặt xanh như mai cua. Một tăng một đạo đó không phải là ai xa lạ. Liễu Như Yến, Hỏa Hài Nhi, Tạ Vân Chi, và Khổng Đại Bằng các người đã nhận ra liền, chúng là Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ, người trong nhóm Phương Ngoại Tam Hung.
Còn ba người ở phía bên phải cũng vừa tới nơi. Ba người đó là Bàng Chân Chân, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn, người tiếp viện của Tam Nguyên Bang.
Liễu Như Yến thấy ba người cứu viện của mình đã tới đều là tuổi trẻ hậu bối, nên có vẻ thất vọng, đôi lông mày liền cau lại ngay.
Bàng Chân Chân rất thông minh, thấy vậy hiểu ngay ý nghĩ của Liễu Như Yến rồi. Nàng vội tiến lên mấy bước, rĩ tai Như Yến và khẽ nói :
- Nhị Di Nương, đừng có hiềm tôi với Hòa Hợp Song Đồng tuổi trẻ tài ba non nớt, phải biết cha đã trao cho chúng tôi Liệt Khuyết Thần Phủ

và Phiên Tường Bách Kiếm trong Phiên Thiên Tam Bảo rồi!
Liễu Như Yến nghe thấy Bàng Chân Chân nói có đem theo hai vật báu đến, liền yên dạ ngay, và tỏ vẻ hớn hở vô cùng. Nàng quay đầu lại nhìn Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ, rồi lạnh lùng hỏi :
- Hai vị Ở xa tới Cửu Hồi Cốc núi Ô Mông này, có phải muốn nhúng tay vào vụ Đằng Ma Bảo Lục không?
Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ tới nơi, tuy khiếp sợ Oai thế của Tam Nguyên Bang thực, nhưng vì bổn thân chúng cũng là nhân vật hạng nhất trong võ lâm, nên chúng không dám tỏ vẻ quá hèn nhát, vì vậy Câu Hồn Đạo Sĩ mỉm cười đáp :
- Bí Kiếp Đằng Ma Bảo Lục là một vạt hiếm có trên đời như vậy, phàm người trong võ lâm ai mà không thèm thuồng. Bần đạo đến đây, chẳng lẽ có điều gì không nên không phải chăng?
Liễu Như Yến giơ tay chỉ lên tảng đá ở cốc khẩu, chỗ có Tam Nguyên Phù Lệnh, rồi cười một cách kiêu ngạo :
- Việc này Tam Nguyên Bang đã lẹ chân đến trước, nếu ai muốn nhúng tay vào thì người đó là kẻ tử địch của Tam Nguyên Bang.
Thôi Mệnh Đầu Đà thấy vẻ mặt Liễu Như Yến kiêu ngạo như vậy, không sao nhịn được, liền niệm câu “A Di Đà Phật” thật lớn, và hậm hực lên tiếng :
- Ba chữ Tam Nguyên Bang chẳng lẽ có thể làm cho tất cả những người trong võ lâm phải khiếp sợ hay sao?
Lúc ấy, Hắc Xà Giáo Chủ vì thấy viện binh của Tam Nguyên Bang đã đến, liền cảm thấy thực lực của bên mình hơi kém, muốn lôi kéo Thôi Mệnh Đầu Đà và Câu Hồn Đạo Sĩ về phe mình để cùng liên tay cho thanh thế được mạnh thêm, nên y thấy đôi bên gay go như vậy, vội tiến lên mỉm cười và nói :
- Đại sư hà tất phải tranh trước như vậy làm chi? Để nhường cho Liễu phu nhân...
Y vừa nói tới đó, thì Cô Gái Áo Vàng Bàng Chân Chân đã đột nhiên từ từ bước ra và chỉ vào mặt Thôi Mệnh Đầu Đà. Thái độ của nàng kiêu ngạo vô cùng, rồi nàng cười nhạt một tiếng hỏi :
- Ta trông thấy ngươi có vẻ không phục oai danh của Tam Nguyên Bang phải không?
Thì ra, Bàng Chân Chân thấy Phương Ngoại Tam Hung, liền nghĩ đến những việc của chúng đã làm ở núi Trung Điều là đốt cháy thư phòng của Cổ Thanh Phong, thực là ngang tàng hết sức! Nàng lại biết thêm rằng, bình sinh Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ đã giết chóc rất nhiều, tay dính đầy máu hôi. Nàng muốn nhân dịp này tiêu diệt hai tên ma đầu đó đi để trừ bớt mối nguy hại cho người

đời...
Quả nhiên, Thôi Mệnh Đầu Đà tính nóng nảy như lửa, không sao chịu được tiếng cười đầy vẻ ngạo mạn của Bàng Chân Chân, nhưng y vẫn biết nhân vật của Tam Nguyên Bang lợi hại, nên một mặt y nín hơi lấy sức để phòng bị, một mặt cười gằn rồi đáp :
- Bàng cô nương, dù tôi có một tí không phục đi chăng nữa thì đã sao nào?
Bàng Chân Chân cười nhạt một tiếng, quay đầu lại hỏi Liễu Như Yến rằng :
- Nhị Di Nương! Lệ của Tam Nguyên Bang đã định, đối với những người coi thường oai thế của Tam Nguyên Bang thì phải nên xử trí ra sao?
Liễu Như Yến biết Cô Gái Áo Vàng xưa nay vẫn hiền lành, ngày hôm nay đột nhiên khác thường như vậy, trong lòng cũng hơi ngạc nhiên, liền trả lời :
- Thì chém giết không tha!
Bàng Chân Chân nghe nói, liền đưa tay về phía sau lưng lấy một món khí giới dị hình ra, cởi luôn mảnh linh đỏ cột ở bên ngoài. Thì ra đó là một cái búa đẽo bằng sắt đen nhánh, nhưng chỗ lưỡi không bóng nhoáng gì hết, dài chừng hai thước sáu, hai thước bảy.
Thôi Mệnh Đầu Đà có biết đâu cái búa đẽo đó là Liệt Khuyết Thần Phủ, oai lực mạnh nhất và là một trong Thiên Phiên Tam Bảo của Tam Nguyên Bang, nên y cứ lắc đầu cười một cách ngông cuồng :
- Bàng cô nương! Đừng có quá khinh thường thiên hạ không có nhân tài như thế! Chẳng lẽ với cái búa đẽo ấy của cô nương mà lại đủ sức giết chết nổi ta hay sao?
Bàng Chân Chân với đôi mắt lạnh lùng có ánh sáng như điện chớp tia ra. Trước hết nàng nhìn thẳng vào mặt Thôi Mệnh Đầu Đà, rồi lại nhìn chiếc Liệt Khuyết Thần Phủ, sau cùng nàng nản chí thở dài một tiếng và nói :
- Nếu dùng lưỡi búa này chém giết ngươi, quả thực đã làm nhơ bẩn thần vật yêu quý của cha ta!
Thôi Mệnh Đầu Đà nghe giọng nói của nàng ta hình như coi mình như một đứa con nít vậy, y càng tức giận thêm, hai mắt đỏ hung quang, lạnh lùng đáp :
- Bàng cô nương! Tôi cho phép cô suy nghĩ nửa tiếng đồng hồ để xem có cách nào hoàn hảo nhất mà giết chết được ta! Bây giờ, ta không cần biết cô nương là con gái cưng duy nhất của Bàng Bang Chủ hay không, siêu độ cô về phía Tây Phương Phật như tất cả những kẻ đã không may gặp phải tay ta!

Bàng Chân Chân đảo lộn đôi ngươi một vòng, rồi mỉm cười nói :
- Ngươi, Thôi Mệnh Đầu Đà bình sinh tác ác tác quái nhiều, có lẽ trong bóng tối lúc nào cũng có vô số oan hồn đi theo đòi mạng. Thế mà ngươi lại dám dùng hai chữ "siêu độ", nhưng có ngờ đâu ngươi đã vô tình nhắc nhở cho ta nghĩ ra một cách giết ngươi rất thích hợp!
Lúc ấy, Thôi Mệnh Đầu Đà đã không còn nghĩ gì đến họa lớn nữa, lòng hung ác của y nổi lên đùng đùng, chỉ muốn giết chết ngay được đối phương mơi thôi.
Y liền ngấm ngầm vận công lực vào bàn tay phải, chuẩn bị cái đánh đó không những giết được Cô Gái Áo Vàng mà còn giết chết luôn Liễu Như Yến cả một thể nữa. Y nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, cố ý kéo dài thêm thời gian để vận thêm công lực, y liền hỏi Chân Chân :
- Cô nương đã nghĩ ra cách nào để giết tôi rất thích hợp thế?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Ngươi là hòa thượng, thì ta nghĩ không có cách chết nào thích hợp cho bằng hỏa thiêu!
Nói tới đó, nàng bỗng nhiên nghiêm nét mặt lai, giơ cao chiếc Thần Phủ, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hài Nhi Ô Xích lớn tiếng quát bảo :
- Thôi Mệnh Đầu Đà co thường oai danh của Tam Nguyên Bang, tôi dùng Liệt Khuyết Thần Phủ thay mặt cha tôi truyền lệnh Ô Hương Chủ mau dùng Tam Ly Chân Hỏa mà hỏa thiêu tên giặc sói đầu này cho mau!
Ba chữ giặc sói đầu của nàng vừa dứt thì đã thấy có một con Hỏa Long sáng như điện chớp ở trong cái Hồ Lô đỏ của Hỏa Hài Nhi đang cầm giận dữ phun ra.
Thôi Mệnh Đầu Đà không ngờ đối phương phát động nhanh như vậy, khiến y tránh né không kịp, y đang giận dữ rống lên một tiếng thì người đã bị lửa đỏ bao trùm.
Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hài Nhi tuy chỉ phun ra một cái đã liền thu lại ngay, nhưng chỉ trong thoáng cái Thôi Mệnh Đầu Đàn đã biến thành một trái hỏa cầu, kêu la thảm khốc, cứ lăn lộn ở trên mặt đất luôn.
Tới lúc Hắc Xà Giáo Chủ, Khổng Đại Bằng, và Câu Hồn Đại Sĩ vừa phi thân nhảy tới thì đã không có cách gì cứu chữa rồi, đành đứng yên mà nhìn Thôi Mệnh Đầu Đà, một trong Phương Ngoại Tam Hung biến thành một khúc than cháy đến tàn dần mà thôi.
Lúc ấy, Tạ Vân Chí tức là Hắc Xà Giáo Chủ với hai người kia tức giận vô kể, nhưng lại sợ aoi thể của Tam Nguyên Bang, nhất thời chúng không biết xử trí như thế nào cho phải.

Lưng núi ở bên trái đột nhiên lại có một tiếng cười ha hả thật lớn vọng xuống, tựa như muôn vạng cái trống cùng khua động một lúc, làm cho mấy ngọn núi quanh đó đều có tiếng vang dội lại nghe ung ung...
Cô Gái Áo Vàng biết người đó phải là một tay cao thủ tuyệt thế, mới có tiếng cười lợi hại như vậy, nàng liền khẽ hỏi Liễu Như Yến rằng :
- Nhị Di Nương có bước người cười đó là ai không?
Liễu Như Yến cau mày lại nhìn Hỏa Hài Nhi một cái, rồi khẽ đáp:
- Đó là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình, trong nhóm Miêu Cương Song Quái. Bình sinh có tiếng là Phích Lích Tiêu.
Bàng Chân Chân nghe nói đưa mắt nhìn lên ngọn núi phía bên trái, quả nhiên người nọ cười xong liền dùng một giọng rất thô nói :
- Ngọn lửa Tam Ly Chân Hỏa đó làm cho Hồ Diên Bình này nổi ý hứng lên rồi! Cậu bé phóng hỏa kia! Còn có trò lửa kỳ tuyệt nào không?
Cứ việc giở hết ra để chúng ta được chiêm ngưỡng đi!
Y vừa nói dứt, trên lưng núi đã có tám con gấu khiêng hai cái võng phi xuống. Cái võng thứ nhất là của Diệu Âm Công Chúa, nàng mặc quần áo sặc sỡ và mình đeo đầy châu báu. Người ngồi trên chiếc võng thứ hai là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình, mình mặc cái áo bào màu đỏ tươi và có vẽ chín ngọn lửa, đầu đội một cái mão vàng hình đèn rất đặc biệt, trong mão có thắp một ngọn lửa cháy hồng.
Mấy con gấu đó đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã đến trước mặt mọi người liền. Lúc này, mọi người mới trông thấy rõ mặt của Miêu Cương Song Quái, danh liệt Thập Tam cao thủ trong võ lâm oai trấn giang hồ như thế nào.
Diệu Âm Công Chúa vẻ mặt hớn hở, lúc nào cũng mỉm cười. Tuy tuổi đã ngót ba mươi, mà vẫn còn xinh đẹp vô cùng. Quần áo của nàng may theo kiểu cung nữ.
Hồ Diên Bình tóc đỏ như nhuộm, hai mắt trông rất hung ác, trông không khác mấy con gấu đang khiêng hai cái võng đó một chút nào cả.
Hắc Xà Giáo Chủ đã nhận thấy Miêu Cương Song Quái định đối địch với người của Tam Nguyên Bang, y liền mừng rỡ thầm, vội huýt sáo miệng, nhưng tiếng sáo của y huýt lên rất kỳ lạ. Tiếng sáo vừa dứt, thì có hơn trăm con rắn đen ở dưới đầm nước hiện thân lên, rồi chúng nhanh như những mũi tên, bò cả lên trên bờ.
Chúng vừa bò lên đã bày thành một cái Xà trận hình tròn, vây Liễu Như Yến, Hỏa Hài Nhi, Cô Gái Áo Vàng và anh em Tiêu Anh, Tiêu Tuấn liền.

Bàng Chân Chân dù gặp cường địch mạnh đến đâu cũng không hoảng sợ. Nàng đưa mắt nhìn ra vòng ngoài, thấy Hắc Xà Giáo Chủ dùng trận rắn để bao vây người của Tam Nguyên Bang mình, nhưng nàng vẫn ung dung chỉ gật đầu mỉm cười, và nói :
- Như vậy cũng hay! Mỗi bên đều có năm người, thật là công bình vô cùng! Các ngươi tuy có nhiều hơn chúng ta hơn trăm con rắn đen và tám con gấu, nhưng bên ta có hai vật báu của cha ta đem tới là Liệt Khuyết Thần Phủ với Phiêu Tường Bách Kiếm, vậy những rắn dữ và gấu kia cũng không làm gì nổi bọn chúng ta đâu!
Nói xong, nàng ném cây Thần Phủ cho Liễu Như Yến, kiêu ngạo nói tiếp:
- Nhi Di Nương, hãy dùng cây Thần Phủ này áp trận, để tôi sử dụng Phiêu Tường Bách Kiếm để quét lũ rắn đáng ghét kia đi trước, rồi mới đối phương với các cao thủ của đối phương sau.
Tiêu Anh trong nhóm Hòa Hợp Song Đồng nghe nói, vội lấy cái túi da báo vừa dài vừa bẹt ra, đưa cho Cô Gái Áo Vàng. Bàng Chân Chân đỡ lấy cái túi da báo đó, dùng Thiên Tỳ Bà Chỉ Lực khẽ rạch một cái, cái túi da đó liền bị rách ba đường như đã bị ba mũi dao thật sắc rạch qua vậy!
Bên trong có một trăm lưỡi kiếm nhỏ, có màu sáng xanh, xếp đặt rất ngăn nắp. Phiên Thiên Tam Bảo của Bàng Thiên Hiểu tuy rất ít được mang ra sử dụng, nhưng người trong võ lâm hơi có chút tiếng tăm đều biết ba vật báu đó kỳ dị và lợi hại như thế nào.
Bây giờ, Cô Gái Áo Vàng vừa ra tay sử dụng luông Phiên Tường Bách Kiếm để giết lũ rắn ở bên ngoài trước. Hắc Xà Giáo Chủ thấy vậy cười luôn mồm và khẽ nói :
- Bàng cô nương chớ cậy có Phiêu Tường Bách Kiếm của cha cô mà ra oai! Dù cha cô có tới đây cũng không dám khinh thường Tạ Vân Chí này chút nào!
Bàng Chân Chân cười nhạt một tiếng, đang định trả lời thì Diệu Âm Công Chúa đã cười lên khanh khách, và lên tiếng hỏi Cô Gái Áo Vàng rằng :
- Bàng cô nương! Trong năm người của Tam Nguyên Bang có mặt tại đây, ai là người đứng đầu thế?
Bàng Chân Chân mặt đỏ bừng nhìn Liễu Như Yến khẽ nói :
- Nhị Di Nương hãy trả lời cho Công Chúa đi!
Liễu Như Yến mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Diệu Âm Công Chúa rồi hỏi lại :
- Chẳng hay Công Chúa có cao luận gì thế? Mời Công Chúa cứ việc chỉ giáo!

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :
- Chúng ta đã gặp gỡ nhau ở ngoài Cửu Hồi Cốc này, mục đích của chúng ta tất nhiên là giống nhau rồi. Bây giờ, chúng ta còn chưa thấy Lâu Sơn Tam Sát ra mặt, mà chúng ta đã đánh lẫn nhau trước như vậy có phải là tự làm giảm mất thực lực của mình đi hay không? Tôi thiết nghĩ các người thực không thông minh chút nào!
Tú Sát Tiêu Đồng với Tiểu Sát Ha Đằng núp ở trước cốc khẩu của Cửu Hồi Cốc ngó ra trông thấy nhân vật của Tam Nguyên Bang đấu tranh với Hắc Xà Giáo Chủ, đang ngầm ngầm khoái chí, bỗng thấy Diệu Âm Công Chúa định lên tiếng giảy vây, liền cau mày lại, đưa mắt nhìn lẫn nhau.
Tiêu Đồng vẫn dùng lối Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Ha Đằng rằng :
- Diệu Âm Công Chúa đã hẹn với chúng ta, đến lúc nguy nan sẽ ra tay trợ giúp, ngờ đâu bây giờ, nàng ta lại ra điều đình cho đối phương không mâu thuẫn với nhau!
Ha Đằng khẽ xua tay và chỉ bên ngoài, hai người liền nghe thấy Liễu Như Yến vâng lời hỏi :
- Nghe lời nói của Công Chúa, thì Tam Nguyên Bang chúnt tôi nên buông xuôi tay mà đi phải không?
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :
- Liễu phư nhân hiểu lầm ý nghĩa của tôi rồi, có bào giờ tôi lại bảo Tam Nguyên Bang xuôi tay mà đi đâu? Tôi chỉ nhận thấy trận đấu trước mắt đây vừa thừa lại vừa rất vô ích. Chi bằng chúng ta tìm một phương pháp nào rất công bằng, không bên nào bị thiệt thòi hết...
Liễu Như Yến vội đỡ lời :
- Tam Nguyên Bang chúng tôi rất vui lòng nghe diệu sách của Công Chúa!
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói tiếp :
- Phương pháp này rất hợp lý và rất giản dị, là chúng ta chia nhau và thời gian cũng phân chia ra, không ai được quấy nhiễu ai cả. Các người của Tam Nguyên Bang coi như là một nhóm, còn tôi với Hồ Diên Thái Tuế coi như là một nhóm...
Câu Hồn Đạo Sĩ thấy chỉ có mình là thế lực yếu ớt nhất dưới hoàn cảnh này, nên đành chịu nhịộ Trông thấy cái chết thảm thương của Thôi Mệnh Đầu Đà mà không dám làm gì cả, chỉ liếc mắt nhìn kẻ thù là Hỏa Hài Nhi mấy cái thôi, y thấy Diệu Âm Công Chúa nói tới đó, liền xen lời hỏi :
- Có phải tôi với Tạ Giáo Chủ, Khổng Đại Bằng huynh được coi là một nhóm không?

Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :
- Hiện giờ, chúng ta có mặt ở đây là ba nhóm. Mỗi nhóm một ngày, nhóm nào cũng vậy, đem hết bản lãnh của mình ra mà tấn công, như thế là hết sức công bằng.
Liễu Như Yến gật đầu nói :
- Phương pháp này cũng hay lắm! Công bằng thì công bằng lắm đấy, nhưng ai trước ai sau? Chỉ sợ khó mà quyết định cho thực công bằng nổi thôi!
Diệu Âm Công Chúa lại nói tiếp :
- Ai trước ai sau, vấy đề này dễ giàn xếp lắm! Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ, người nhiều thế mạnh, lại đốt Tam Nguyên Phù Lệnh trước, tất nhiên ngày thứ nhứt phải nhường cho các vị tấn công đầu. Ngày thứ hai đến nhóm Tạ Giáo Chủ các người. Còn tôi với Hồ Diên Thái Tuế thì đánh trận chót. Nếu ai nấy không thành công thì chờ đến ngày thứ tư, lại sẽ ra tay tấn công tiếp Cửu Hồi Cốc.
Liễu Như Yến suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói :
- Ý kiến này rất hay, vậy chúng ta cứ thế mà thi hành nhé!
Hắc Xà Giáo Chủ cười nhạt xen lời :
- Chúng ta đều là những người có tên tuổi trên giang hồ, có ai nói rồi mà lại quên đi bao giờ?
Hỏa Hài Nhi Ô Xích đứng cạnh đó, cũng xen lời :
- Nếu mọi người đã tán thành ý kiến đó rồi, thì xin mời những người ngoài Tam Nguyên Bang ra khỏi Cửu Hồi Cốc này ngay!
Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình từ khi theo Diệu Âm Công Chúa tới, trước sau y chưa hề nói tiếng nào, đưa mắt nhìn Hỏa Hài Nhi rồi cười quái dị mấy tiếng :
- Thằng bé đỏ...
Y vừa nói ra ba chữ đó, thì Diệu Âm Công Chúa đã nhìn y mỉm cười xua tay và nói :
- Hồ Diên Thái Tuế! Bây giờ, ta hãy đồng tâm hợp lực đối phó với Lâu Sơn Tam Sát trước, hà tất phải lôi thôi như thế làm chi? Và xin Thái Tuế hãy tạm nhịn đôi chút, muốn ngứa nghề thì cũng để ngày khác hẹn bọn họ Ở đây so tài Liệt Hỏa Thần Công sau cũng được! Bây giờ, chúng ta nên lui ra khỏi Cửu Hồi Cốc để chờ đợi mới phải!
Nói xong, nàng giơ tay ngọc lên phẩy một cái, tám con gấu đã khiêng hai cái võng tới liền. Hai người liền nhảy lên trên võng, rồi tám con gấu khiêng luôn hai cái võng ấy chạy lên trên núi bên trái tức thì.
Miêu Cương Song Quái đi khỏi, Hắc Xà Giáo Chủ cũng dẫn lũ Hắc Xà và Câu Hồn Đạo Sĩ lẳng lặng đi luôn.
Trước Cửu Hồi Cốc chỉ còn lại có năm người, già trẻ lớn bé của Tam

Nguyên Bang, với lại cái xác thiêu thành than của Thôi Mệnh Đầu Đà thôi.
Liễu Như Yến nhìn theo hai bọn người vừa đi khỏi, mới khẽ nói với Hỏa Hài Nhi rằng :
- Ô Hương Chủ! Có lẽ vị Liệt Hỏa Thái Tuế thấy Hương Chủ cũng thiện sử dụng Liệt Hỏa Thần Công như y, nên y mới nổi lòng hung định giết hại Hương Chủ. Vậy sau này, nếu có gặp y ở đây, Hương Chủ phải cẩn thận. Nghe nói cáo mão có thắp đèn ở trong trên đầu y gọi là Hỏa Trung Chi Hỏa lợi hại vô cùng, nên Hương Chủ phải cẩn thận lắm mới được!
Hỏa Hài Nhi cũng biết mình vô ý đã gây hấn với một đối thủ rất lợi hại, nên y lẳng lặng nghe và thụ giáo chứ không dám nói năng gì hết.
Cô Gái Áo Vàng liền nói với Liễu Như Yến :
- Nhị Di Nương! Diệu Âm Công Chúa trong nhóm Miêu Cương Song Quái điêu ngoa và giảo hoạt lắm. Bề ngoài y thị làm như nhường Tam Nguyên Bang chúng ta chiếm trước, nhưng sự thực thì y thị muốn chúng ta đánh trận đầu để mở đường cho chúng.
Liễu Như Yến vừa cười vừa đáp :
- Tôi đã biết sớm ý nghĩ của Diệu Âm Công Chúa rồi, nhưng vì thấy cô nương đã đem Liệt Khuyết Thần Phủ với Phiêu Tường Bách Kiếm tới, như vậy chúng ta có thể nhờ hai thứ đó mà tấn công vào Cửu Hồi Cốc cùng đại chiến với Lâu Sơn Tam Sát. Dù chúng ta không bắt cóc được Mạnh Hồng Tiếu thì ít nhất chúng ta sẽ tiêu hủy được nàng ấy, không để cho một người nào học được bí mật trong Đằng Ma Bảo Lục.
Tiêu Anh trong Hòa Hợp Song Đồng nghe nói liền đỡ lời :
- Liễu phu nhân, chiến lược của phu nhân đúng như mật lệnh của Bang Chủ đã giao phó!
Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn Tiêu Anh một cái, rồi vừa cười vừa nói với Liễu Như Yến :
- Nhi Di Nương! Có phải bây giờ chúng ta sẽ tấn công vào Cửu Hồi Cốc hay không?
Liễu Như Yến giơ tay lên chỉ vào chỗ lối ra vào Cửu Hồi Cốc, rồi cau mày lại trả lời :
- Cửu Hồi Cốc là một nơi tuyệt hiểm, chúng ta muốn tấn công vào trong đó không phải là một chuyện dễ, ít nhất cũng phải tốn rất nhiều hơi sức mới vào được!
Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn Hỏa Hài Nhi nói tiếp :
- Ô Hương Chủ hãy phóng một luồng Tam Ly Chân Hỏa để thiêu rụi những cây cỏ gai góc đi!

Hỏa Hài Nhi tuân lệnh, liền đem Hồ Lô tới gần chổ cốc khẩu phóng hỏa luôn.
Tú Sát Tiêu Đồng và Tiểu Sát Ha Đằng sợ mình bị Tam Ly Chân Hỏa đốt phải và lại muốn đem tình hình bên ngoài vào báo cáo cho Lãnh Sát Hồng Phi nghe để cùng thương lượng cách đối phó Tam Nguyên Bang, nên cả hai đều lẳng lặng rút lui luôn.
Bàng Chân Chân chờ cây cỏ gai góc ở lối đi vào Cửu Hồi Cốc bị thiêu rụi hết, rồi mới ngắm nhìn đường đi đó một hồi, nàng nói với Liễu Như Yến :
- Nơi đi vào trong Cữu Hồi Cốc tuy nhỏ, nhưng năm chúng ta đều biết Xúc Cốt Thần Công!
Liễu Như Yến không đợi chờ Bàng Chân Chân nói xong đã tươi cười hỏi lại rằng :
- Lâu Sơn Tam Sát không những võ công cao siêu, và họ Ở trong bóng tối, chúng ta thì ở ngoài ánh sáng. Vì chúng ẩn thân trong sơn cốc, vạn nhất chúng ta đang giở Xúc Cốt Thần Công chui vào trong sơn cốc, chúng đột nhiên ra tay ám hại, như vậy có phải chúng ta không có cách gì chống đỡ, thì có khác gì cá nằm trên thớt hay không?
Bàng Chân Chân nghe nói, hơi cau mày lại hỏi :
- Nhị Di Nương đã nói như vậy, có phải đã nghĩ ra được mưu kế phá địch rồi không?
Liễu Như Yến vừa cười vừa đáp :
- Tôi không có diệu kế gì hết, nhưng chỉ có một kế rất ngu dại là muốn lợi dụng cái búa sắc bén bất cứ vật gì cứng đến đâu cũng phá nổi đường này, để làm một việc như người xưa khai thiene lập địa, mà thay đổi hình thể của lối ra vào của Cửu Hồi Cốc này!
Nói xong, nàng phất tay áo ra hiệu cho mọi người hãy lui về một bước.
Bàng Chân Chân biết Liễu Như Yến lợi dụng búa thần để phá núi, liền bảo Hỏa Hài Nhi với anh em họ Tiêu lui về phía sau năm trượng.
Liễu Như Yến tay cầm Thần Phủ ngấm ngầm vận khí trong tay, rồi nhanh như điện chớp tung mình nhảy lên một vách đá đi vào Cửu Hồi Cốc liền, và liên tiếp chém luôn mấy nhát. Đom đóm lửa bắn tung tóe, đá vụng bay mù mịt, trên vách núi liền có một cái lỗ hỗng lớn gấp đôi trước.
Liễu Như Yến thâu búa thần lại, đứng trên vách đá ở ngoài cốc khẩu chừng bảy tám thước, vận chân lực vào cánh tay phải, rồi nhắm chỗ nứt nẻ ở quanh lối ra vào mà đánh luôn một chưởng. Đánh xong, nàng lẹ làng nhảy tới cạnh chỗ Bàng Chân Chân. Thân pháp của

nàng vừa nhanh vừa đẹp tuyệt trần.
Chưởng phong của nàng đánh vào vách núi ở cạnh lối đi liền có tiếng kêu "ùm ùm", lối đi đó lại vở lở thêm rộng gấp đôi hồi nãy. Liễu Như Yến liền dùng giọng nói lạnh lùng hướng vào trong cốc kêu gọi :
- Cửa cốc Cửu Hồi đã mở rộng, anh em Lâu Sơn Tam Sát tại sao không ra ngoài cốc này gặp chúng ta?
Mấy lời nói của nàng như là nói suông, vì trong cốc vẫn yên lặng âm thầm, và lạnh lẽo như trước, chứ không thấy bên trong có ai trả lời cả.
Liễu Như Yến có vẽ tức giận liền giơ song chưởng lên bảo vệ lấy ngực, rồi nàng tung mình nhảy lên cao năm trượng, phi thân lướt vào trong Cửu Hồi Cốc ngay.
Bàng Chân Chân, Hỏa Hài Nhi, và anh em họ Tiêu lần lượt theo Liễu Như Yến phi vào trong Cửu Hồi Cốc.
Trong thung lũng không có một người nào hết, chỉ thấy hai bên vách cao chót vót, lối đi ở giữa hẹp và rất nhỏ cũng quanh co khúc khuỷu ở giữa đi vào bên trong.
Hoàn cảnh hiểm ác này lại có thêm bọn người hung ác như Lâu Sơn Tam Sát ẩn núp, quả thực kinh hiểm và đầy nguy cơ. Mấy người đi được một quãng đường, vẫn không thấy người nào hết, mà hình như quanh đi quanh lại, tuy đi rất lâu mà cũng chưa đi được bao xa vậy.
Liễu Như Yến ngừng bước lại, nín hơi lấy sức vận dụng thần công Truyền Âm Nhập Mệnh nói ra :
- Lâu Sơn Tam Sát hãy nghe chúng ta nói đây. Chúng ta đã vào Cửu Hồi Cốc rồi, nếu các người cứ ẩn núp mãi không dám lộ mặt, thì còn làm sao mà được gọi là nhân vật trong Thập Tam danh thủ của võ lâm đương thời nữa?
Nàng vừa nói dứt, đột nhiên có mấy tiếng cười rất quái dị và rất kinh khủng, rồi có ba người ở sau một tảng đá lớn tại phía đằng trước ung dung bước ra. Ba người này đều mặc áo đen, trên thêu bộ xương người bằng chỉ bạc.
Liễu Như Yến thấy Lâu Sơn Tam Sát hiện ra không dám khinh thường, vội đưa mắt ra hiệu cho Bàng Chân Chân, Hỏa Hài Nhi, và anh em họ Tiêu, rồi mỉm cười lên tiếng hỏi :
- Ba vị có biết ý định của Liễu Như Yến này tới đây không?
Tiếu Sát Ha Đằng cười ha hả một hồi rồi đáp :
- Tam Nguyên Bang ỷ thế làm càng, muốn dùng xảo kế và giở lực lượng cướp giật. Ý định của phu nhân tới đây chúng tôi không cần hỏi tới, cũng dư biết các người muốn cướp đoạt Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếp Pháp trong Đằng Ma Bảo Lục

chứ gì!
Hỏa Hài Nhi thấy Tiểu Sát Ha Đằng dám vô lễ như thế, liền cười nhạt một tiếng, đang định trả đũa, thì Liễu Như Yến đã nói :
- Ba vị đã biết ý định của tng ra sao rồi, chẳng hay có chịu đưa ba môn thần công đó ra công khai nghiên cứu chung không?
Lãnh Sát Hồng Phi cười hì hì, rồi lạnh lùng đáp :
- Việc này không khó lắm, vì hiện giờ Mạnh Hồng Tiếu vẫn còn ở trong Cửu Hồi Cốc. Các người cứ việc đem nàng ta đi mà tra hỏi, sẽ toại nguyện ngay.
Liễu Như Yến trợn ngược đôi lông mày lên nhìn thẳng vào Hồng Phi hỏi tiếp :
- Hồng Đại tiên sinh, nghe giọng nói của tiên sinh thì hình như phải đối phó với nhau bằng võ lực phải không?
Lãnh Sát Hồng Phi từ từ đáp :
- Anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng tôi vì Mạnh Hồng Tiếu không biết tốn hao bao nhiêu tâm huyết rồi. Bây giờ, các người đến đây muốn mượn nàng, thì ít ra cũng phải để lại mấy miếng tuyệt nghệ võ lâm đã làm cho người ta khiếp phục mới được chứ!
Liễu Như Yến nghe nói cười nhạt một tiếng và nói :
- Hồng đại tiên sinh, tục ngữ có câu "người thức thời mới là tuấn kiệt". Bây giờ, vì cuốn Bảo Lục này các cao thủ của võ lâm đã tề tập ở núi Ô Mông này rồi. Tam Nguyên Bang chúng tôi chỉ là một nhóm người trong rất nhiều nhóm đấy thôi! Ngoài ra còn Hắc Xà Giáo Chủ, Khổng Đại Bằng, Câu Hồn Đạo Sĩ trong Tam Hung, Diệu Âm Công Chúa và Liệt Hỏa Thái Tuế của Miêu Cương Song Quái...
Tú Sát Tiêu Đồng đứng cạnh vội đỡ lời :
- Những nhân vật nào đã tới đây, anh em chúng tôi còn rõ hơn Liễu phu nhân...còn sót một nhân vật lợi hại nữa, người đó là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, tức là Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải.
Quả thực, Liễu Như Yến không biết Triển Thanh Bình cũng nhúng tay vào việc này. Bây giờ nghe nói, tuy trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn làm ra vẽ thản nhiên, tiếp tục cười và hỏi lại :
- Nếu ba vị biết tình thế hiểm ác như vậy, sao không đem Mạnh Hồng Tiếu tới Tam Nguyên Bang. Chúng ta cùng nghiên cứu với nhau, như vậy càng bình yên và ổn thỏa không?
Lãnh Sát Hồng Phi lắc đầu đáp :
- Sự nhận xét của tôi với Liễu phu nhân trái ngược nhau. Tôi không tán thành ý kiến của Liễu phu nhân làm như vậy!
Liễu Như Yến lại hỏi :

- Khác nhau ở điểm nào?
Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt và vẻ mặt rất kiêu ngạo và nói tiếp :
- Phu nhân đã thấy các tay cao thủ của võ lâm đều tập họp ở núi Ô Mông này tính rất hiểm ác. Nhưng anh em Hồng Phi chúng tôi nhận thấy người đến đông đảo như vậy, lại là dịp may rất tốt để cho mọi người lại có dịp so tài với nhau!
Liễu Như Yến biết không thể nào dùng lời lẽ làm cho đối phương khuất phục được, liền nói :
- Thuốc không chữa được tư bệnh, Phật chỉ độ cho người có duyên thôi! Hồng Đại tiên sinh mấy vị không những vô duyên với Tam Nguyên Bang chúng tôi mà người lại quá trầm trọng không có thuốc nào cứu chữa được!
Tú Sát Tiêu Đồng cười ngông cuồng rồi đáp :
- Anh em chúng tôi đau nặng đã lâu, không có thuốc gì co thể chữa được, đang muốn mời các tay cao thủ của Tam Nguyên Bang mà xưa nay vẫn tự xưng là Phật để siêu độ đây!
Liễu Như Yến sầm nét mặt lại lạnh lùng hỏi :
- Chúng ta đấu bằng cách nào?
Hồng Phi đưa mắt nhìn mấy tay địch thủ rồi mỉm cười đáp :
- Anh em Lâu Sơn Tam Sát có ba người tất cả, định lấy ba trận đấu làm giới hạn. Nếu các người thắng được hai trận thì cứ việc đem Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu đi!
Liễu Như Yến ngẫm nghĩ giây lát. Hồng Phi lại cười và nói tiếp :
- Bằng không các người ỷ người nhiều, cứ ùa vào hổn chiến một trận càng hay!
Liễu Như Yến biết Lâu Sơn Tam Sát thị tài ba cao siêu hơn người nên mới ngông cuồng như vậy. Chỉ có Liễu Như Yến, chúng còn coi là kình địch, còn ngoài ra Cô Gái Áo Vàng và Hỏa Hài Nhi thì chúng không coi vào đâu hết! Vì vậy nàng mới nhẩm thầm :
“Không những Hỏa Hài Nhi có Hỏa Khí đem theo, oai lực mạnh vô cùng, mà cả Chân Chân đem theo cây búa thần với thanh Phiêu Tường Bách Kiếm cũng ảo diệu vô cùng, mà ngay cả anh em họ Tiêu cũng theo chồng ta lâu năm và đã học được chân truyền rồi, chớ có phải tầm thường đâu?” Nàng đưa mắt liếc nhìn Lãnh Sát Hồng Phi mỉm cười rồi hỏi lại :
- Tam Nguyên Bang tuy người nhiều sức mạnh, nhưng không bao giờ cậy nhiều người mà hiếp ai hết. Chúng ta cứ lấy ba trận đấu để định thua được, vậy bên các người ai định ra trận trước?
Tiếu Sát Ha Đằng liền nhảy ra cười ha hả trả lời Liễu Như Yến rằng :
- Liễu phu nhân ra đấu trước hay là phái vị cao thủ nào? Xin cho Ha

Đằng này nhận thức những tuyệt học của các nhân vật trong Tam Nguyên Bang đi!
Liễu Như Yến đưa mắt nhìn Hỏa Hài Nhi, mỉm cười đáp :
- Ô Hương Chủ! Lâu Sơn Tam Sát đều là người có tên trong mười ba cao thủ của võ lâm đương thời, vị nào cũng có tuyệt nghệ thần công chứ không phải tầm thường đâu! Hương Chủ hãy ra lãnh giáo Ha Tam tiên sinh vài hiệp, tha hồ Hương Chủ muốn sử dụng khí giới, chưởng pháp, ám khí, huyền công...muốn dùng môn nào cũng được, bách vô cấm kỵ Hỏa Hài Nhi gật đầu hiểu ý, vâng lời bước ra ngay.
Tiếu Sát Ha Đằng trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn Liễu Như Yến cười ha hả :
- Liễu phu nhân khỏi phải dùng ám ngữ để nhắc nhở Ô Hương Chủ nữa. Y đem theo Hỏa Khí thì cứ việc giở ra mà đối phó. Ha Đằng này tuy bất tài, nhưng chưa đến nỗi tầm thường như Thôi Mệnh Đầu Đà trong Phương Ngoại Tam Hung mà bị đốt cháy thành cây than đâu!

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 5
Hải Thiên Kiếm Thánh

Tiếu Sát Ha Đằng nói xong liền lấy cây Bạch Cốt Trượng chế bằng thứ gang luyện trăm lần, và một cái quạt sắt hình tròn to chừng hơn thước ra.
Lâu Sơn Tam Sát vẫn tự phụ, ít khi dùng tới khi giới. Nhưng bây giờ, y thấy thấy Nhị Sát lấy khí giới ra đối phó như vậy, Liễu Như Yến các người cũng phải chú ý tới.
Và thấy chiếc gậy Bạch Cốt Trượng của Ha Đằng chia làm hai khúc, mỗi khúc dài chừng thước rưỡi, ở giữa nối bằng vòng gang hình như xương người to bằng trứng gà vậy! Cái quạt sắt thì hình tròn, lớn chừng thước hai, thước ba, mép quạt tức là lưỡi dao rất mỏng, trông như cái búa ngắn dị hình.
Hỏa Hài Nhi Ô Xích thấy hai môn khí giới của đối phương dị hình như thế, biết là lợi hại nên cũng vội lấy cái vòng Liệt Hỏa Càn Khôn và Xà Diệm Mâu ngắn cán ra. Hai môn khí giới này của y cũng đặc biệt như hai môn khí giới của Ha Đằng vậy, đều không có ghi trong sách binh khí...
Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên là cái vòng tròn có răng cưa chung

quanh. Một đầu có cán cầm, cứ cách ba răng cưa là có một lỗ hổng, chỉ cần bấm cái chốt ở cán, là có lửa ở những lỗ hổng đó phun ra liền. Còn Xà Diệm Mâu thì dài hơn hai thước, đằng mũi nhọn trông như cái đầu rắn, không những mồm có thể phun ra khói lửa độc mà cán chỗ trống cũng có vô số những kim độc, chỉ cần bấm cái chốt chỗ cán là tên và lửa cùng phi ra liền.
Tiếu Sát Ha Đằng tay tái cầm quạt, tay phải cầm Trượng. Còn Hỏa Hài Nhi tay trái cầm Khuyên, tay phải cầm Mâu.
Hai người đứng cách nhau chừng năm thước, cả hai đều biết rõ đối phương toàn là kẻ hung ác tuyệt đời, và cũng là người có tên trong mười ba danh thủ của võ lâm đương thời. Còn một người thì biết đối phương nổi danh bởi lửa độc.Trong người không có một vật lạ gì là không phát ra lửa được. Vì vậy cả hai đều không ai dám khinh thường ai.
Đôi bên đứng cầm cự nhau hồi lâu. Tiếu Sát Ha Đằng thị mình võ công cao cường hơn, liền cười ha hả rồi tung mình nhảy tới ba thước, tay trái cầm quạt giơ lên nhằm mặt Hỏa Hai Nhi phất luôn một cái.
Hỏa Hài Nhi vị khí giới của mình ảo diệu vô cùng, nhưng cũng sợ trong quạt đối phương có trò gì hung hiểm, cho nên y không dám chống đỡ, vội xoay người sang bên phải tránh né, và đưa Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên lên phá thế công của đối phương, đồng thời cái Khuyên lại nhằm ngay lưng của kẻ địch mà rạch xuống...
Tiếu Sát Ha Đằng là cao thủ hạn nhất trong võ lâm, mắt rất sắc bén. Vừa thấy Hỏa Hài Nhi tránh né đã ra tay phản công luông, thân pháp của đối thủ lẹ vô cùng, y biết Bang Chủ của Tam Nguyên Bang mà phái được người này đi với Liễu Như Yến tới đây, tất nhiên phải là người có võ công rất cao cường, ngoài ra lại có thêm Hỏa Khí đem theo càng lợi hại thêm...
Tiếu Sát Ha Đằng thấy Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên của đối phương sắp đụng tới người mình, liền lui về phía sau nửa bước, và dùng cặp Trượng Bạch Cốt xuyên ngang một cái, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, rồi quay đầu bổ xuống...
Cái quạt trên tay trái của Ha Đằng tựa như một đám mây đen, còn cây Bạch Cốt Trượng ở bên tay phải hóa thành nghìn bóng gậy oai thế mạnh vô cùng. Chỗ đứng của Hỏa Hài Nhi trong khoảng một trượng đều bị hai món khí giới của đối phương bao trùm hết.
Hỏa Hài Nhi thấy đối phương giở Phi Ưng Thân Pháp, môn nội công cực hiểm ra nhảy lại tấn công mình, biết là rất khó đối phó, liền hơi ngửa người ra phía sau, giả bộ định xử dụng thân pháp Kim Lý

Nghịch Du và thế Xảo Khán Thiên Hà mà thoát thân về phía đàng sau. Nhưng sự thực thì y ngửa và cúi một cái, ngón chân đã dùng sức mạnh nhún lên một cái, trái lại y còn tiếp đón người của địch thủ nhanh như điện chớp đâm bổ xuống...
Quả nhiên, Ha Đằng thấy Hỏa Hài Nhi hơi ngửa về phía sau, liền cười hì một tiếng, đợi chờ đối phương lùi về phía sau mấy bước là y giở khinh công tuyệt đỉnh ra ở trên không xẻ ngang tám thước, định nhân lúc Hỏa Hài Nhi nhảy lùi về phía sau chưa hạ chân xuống đất là y giở thủ đoạn ác độc ra đánh chết đối phương ngay tại chỗ liền. Nếu Hỏa Hài Nhi quả thật đã dùng hai môn thân pháp Xảo Khán Thiên Hà với Kim Lý Nghịch Du thì không sao tránh khỏi tai kiếp đó. Nhưng ngờ đâu, y lại mạo hiểm nhân lúc Ha Đằng giở Lăng Hư Không Độ ra xê người sang bên mà luồn qua dưới gậy Bạch Cốt Trượng nhảy ra phía đằng trước...
Chờ tới khi Tiếu Sát Ha Đằng hay biết xoay người lại định tấn công tiếp, thì Hỏa Hài Nhi đã thoát hiểm rồi! Và y dùng ngay cây Xà Diệm Mâu với Liệt Hỏa Càn Khôn Khuyên ra tấn công Ha Đằng ngay. Vì võ công của y hãy còn kém Ha Đằng một chút, nếu đấu trong ba chục hiệp thì còn có thể miễn cưỡng chống đỡ nổi, còn đấu đến năm mươi hiệp thì thể nào cũng bị Ha Đằng đánh bại...
Cô Gái Áo Vàng thấy Hỏa Hài Nhi đã lép về lần, liền khẽ hỏi Liễu Như Yến rằng :
- Nhi Di Nương! Ô Hương Chủ võ công kém hơn người, sao không giở lợi khí của mình ra?
Liễu Như Yến liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi mỉm cười và khẽ đáp :
- Chân Chân! Việc suy xét chuyện giang hồ của cô còn non nớt lắm! Ô Hương Chủ nổi danh bằng Hỏa Khí, thế nào Hà Đằng cũng phải nể y về mặt đó, nên lúc nào cũng phòng rất nghiêm mật, chưa biết chừng y đã nghĩ ra được kế khắc chế lợi khí của Ô Hương Chủ rồi cũng nên? Vì vậy, càng giở sớm bao nhiêu càng bất lợi bấy nhiêu. Bây giờ, y thấy Ô Hương Chủ sắp bại đến nơi, lòng càng kiêu ngạo bao nhiêu thì sự phòng bị sẽ bớt đi bấy nhiêu. Đấy, cô cứ xem, Ô Hương Chủ sắp ra tay rồi...
Nàng vừa nói dứt, thì Hỏa Hài Nhi đã nhân lúc Bạch Cốt Trượng đánh trúng vào người y rồi, y liền xoay tay bấm luôn cái chốt cán Càn Khôn Khuyên, một trong những lỗ nhỏ ở cạnh răng cưa liền có ba luồng lửa bạc phun ra.
Y cũng biết ba luồng lửa bạc đó chưa chắc đã đánh bại được kẻ địch cao cường như thế, cho nên y chỉ muốn dùng ba luồng lử này để làm loạn tinh thần của đối thủ thôi. Thực sự thì y muốn dùng những mũi

kim độc ở bên Xà Diệm Mâu để khắc địch.
Quả nhiên, Ha Đằng thấy Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hài Nhi lúc hồi nãy đã thiêu chết Thôi Mệnh Đầu Đà phun ra, y liền giơ cái quạt sắt ra quạt mạnh một cái, liền có một luồng gió chống đỡ lại ba luồng lửa kia.
Sự thực Nhị Sát vẫn chưa biết ba luồng lửa bạc đó có chất độc hay không?
Lúc này, Hỏa Hài Nhi vẫn chưa xử dụng đến những mũi kim ở chỗ trống của cây Mâu mà chỉ bấm cây Mâu phun ra một luồng lửa độc màu xanh thẩm thôi...
Đối với ám khí Liệt Hỏa này, Ha Đằng rất nhức đầu không dám chống đỡ, và cũng không tiện tránh né. Y lền ngấm ngầm vận thần công phun ra một luồng nội gia chân khí vào ngọn lửa xanh thẩm kia. Nội gia chân khí của y lợi hại vô cùng. Y phun cho luồng lửa xanh kia bay tán loạn.
Hỏa Hài Nhi nắm trúng cơ hội đã vận chân khí vào cánh tay rung mạnh cây Xà Diệm Mâu đó một cái, chỗ trống đó bỗng có một đám phi trâm màu đỏ nhắm nửa người của Ha Đằng bắn tới...
Tiểu Sát Ha Đằng tay trái cầm quạt quạt lửa, miệng thì phun hơi ra để thổi ngọn lửa xanh, và lại gặp thêm những phi trâm lợi hại ấy tấn công một cách quá đột ngột, dù y là người kinh nghiệm giang hồ đến đâu vẫn bị cuống quýt.
Nhưng dù sao, y cũng là một cao thủ đã được liệt danh vào mười ba danh thủ trên võ lâm đương thời, võ học của y tất phải siêu diệu hơn, nên trong lúc nguy hiểm như thế mà y còn nhịn hơi nín sức vận công lên nửa người trên. Một mặt ném chiếc gậy Bạch Cốt Trượng đi và dùng mười hai thành chưởng lực nhằm Hỏa Hài Nhi và đám mây đỏ tức những mũi phi trâm độc đó mà tấn công luôn một chưởng.
Chưởng đó là Tiểu Sát Ha Đằng vừa kinh hãi vừa tức giận mà đã dùng toàn lực tấn công ra, oai lực của nó tất nhiên kinh hiểm vô cùng, không những đám kim độc bị chưởng lực của y đánh bay mất tung tích, mà cả Hỏa Hài Nhi ở phía sau đám kim đó cũng bị đẩy lui ra ba thước.
Khí huyết của Hỏa Hài Nhi rạo rực, cánh tay phải tê tái, nên chiếc Xà Diệm Mâu cũng không cầm vững, liền để cho rơi xuống đất.
Nhưng phi trâm độc quá nhiều, đôi bên lại cách nhau rất gần, đù công lực của Ha Đằng có cao diệu đến đâu cũng không sao đẩy lui được hết hàng ngàn mũi phi trâm đó, nên hai bên đầu vai và hông bên phải của y đã bị bốn mũi kim đâm trúng, máu rĩ ra bên ngoài ướt đỏ cả áo.

Lãnh Sát Hồng Phi thấy vậy đưa mắt nhì Liễu Như Yến cười nhạt một tiếng, rồi hỏi :
- Liễu phu nhân, trận này ai thắng ai bại!
Liễu Như Yến liền đáp :
- Ha Tam tiên sinh bị thương và có máu rĩ ra. Ô Hương Chủ bị rơi khí giới. Như vậy hai bên cùng thất thốt, coi như là hòa, chẳng hay Hồng Đại tiên sinh nghĩ sao?
Hồng Phi gật đầu đáp :
- Hay! Hay! Hay...! Trận thứ nhất hai bên hòa nhau. Trận thứ hai Hồng Phi muốn lãnh giáo Liễu phu nhân!
Liễu Như Yến mỉm cười hỏi lại :
- Hồng Đại tiên sinh muốn tỷ thí huyền công hay là đo lường khí giới chưởng lực?
Lãnh Sát Hồng Phi nghĩ ngợi một lúc rồi đáp :
- Chúng ta cũng bắt chước trận đấu vừa rồi, hỗn hợp thì hành, ai muốn xử dụng cái gì cũng được, bách vô cấm kỵ!
Liễu Như Yến biết Hồng Phi có môn Lãnh Độc Táo Hồn Chưởng và mũi Lãnh Quang Tâm ác độc khôn tả, nhờ vậy giang hồ ban cho một cái tên Lãnh Sát là thế. Vã lại công lực của y rất cao, lại là người đa mưu lắm kế, cho nên Lãnh Sát quả thật là một tay đối thủ rất khó đối phó.
Không thể nào khinh thường được, vì vậy nàng mới nói với Bàng Chân Chân :
- Chân Chân! Đưa cho Dì mượn Liệt Khuyết Thần Phủ sử dụng!
Bàng Chân Chân cũng biết trận đấu này là một trận đấu ác liệt, nên nàng không những đưa Thần Phủ cho Liễu Như Yến, mà còn khẽ dặn bảo :
- Nhị Di Nương này, bảy cây Lãnh Quang Tâm của Hồng Phi ảo diệu vô song nổi danh trong thiên hạ đã lâu. Sao Di Nương không dùng Phiêu Tường Bách Kiếm có hơn không?
Nàng vừa nói tới đó, bỗng thấy sắc mặt của Tam Sát khác lạ. Liễu Như Yến và Bàng Chân Chân đều ngạc nhiên vô cùng, đang định lên tiếng hỏi, thì trong phía tận cùng của Cửu Hồi Cốc đột nhiên có tiếng kỳ lạ đưa ra liền.
Tiếu Sát Ha Đằng hậm hực quát hỏi Liễu Như Yến trước :
- Sao người của Tam Nguyên Bang vỗ sĩ đến thế? Các ngươi một mặt lấy cớ đấy với chúng ta, một mặt lại cho người vào bên trong Cửu Hồi Cốc để cướp Mạnh Hồng Tiếu đi?
Liễu Như Yến đang định cãi lại, thì Lãnh Sát Hồng Phi đã lắc đầu bảo với Ha Đằng rằng :

- Ha Tam đệ, chớ có trách lầm đối phương như thế. Bốn xung quanh Cửu Hồi Cốc này đều là vách núi cao chót vót, chỉ có một con đường ở phía trước là vào được bên trong thôi. Sao bỗng dưng lại có biến động như thế? Thực là không sao tưởng tượng được. Chi bằng, chúng ta ngừng tay đừng nói vội, cùng vào bên trong xem sao đã?
Nói xong, y quay lại nhình Liễu Như Yến cười giọng âm trầm và nói :
- Tỷ Thanh Ngọc Nữ là một cuốn Bảo Lục sống, đối với phu nhân hay với chúng tôi cũng vậy đều có ích hết. Phu nhân cũng nên đem thủ hạ đi vào bên trong quan sát xem!
Nói vừa dứt, Lâu Sơn Tam Sát liền giở kinh công tuyệt đỉnh ra, tiến thẳng vào trong Cửu Hồi Cốc. Liễu Như Yến các người cũng theo sau liền.
Đi quanh co chừng mười vòng thì đột nhiên nghe thấy phía đằng trước có tiếng chim vỗ canh kêu “bôm bốp”, Lãnh Sát Hồng Phi liền kêu thầm :
- Nguy tai!
Y liền nín hơi lấy sức giở hết tốc lực khinh công ra, lại chui quanh co hai cái trôn ốc rồi mới đến cửa động chỗ Mạnh Hồng Tiếu ở, liền thấy một con chim đen thật lớn, giống điểu lại không phải là điểu.
Các người chưa tới gần, con chim đó đã vỗ cánh bay lên trên cao hai ba chụ trượng và thấy trên lưng nó có một người con gái mặc áo cung nữ màu ngũ sắc, tay ôm Mạnh Hồng Tiếu ngồi trên đó. Mọi người thấy Mạnh Hồng Tiếu mềm như bún, nằm yên trong lòng cung nữ đã không kháng cự chút nào, hình như đã bị điểm huyệt mê rồi.
Lãnh Sát Hồng Phi vội dùng nội công nói vọng lên phía trên :
- Người kia, hãy nghe ta nói! Hồng Tiếu đã uống Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của chúng ta rồi, phải có thuốc giải độc môn của chúng ta mới cứu được. Như vậy, ngươi có đem nàng ta đi cũng vô ích thôi. Người nên quay trở xuống, để chúng ta thương lượng một cách bộ huề nhàu thì hơn...
Thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc cỡi trên lưng con chim quái lạ kia, hình như không nghe thấy lời nói của Lãnh Sát Hồng Phi vậy, chỉ giơ tay lên vỗ vào cổ con chim. Con quái điểu ấy càng vỗ cánh nhanh và bay đi thật lẹ. Chỉ thoát cái đã bay lên tận từng mây và biến mất.
Lãnh Sát Hồng Phi tức giận đến giậm chân lia lịa. Đá ở dưới chân y đều bị dậm nát hết.
Liễu Như Yến cũng lắc đầu thương tiếc hoài, rồi thở dài hỏi :
- Hồng Đại tiên sinh, có thật Mạnh Hồng Tiếu đã uống thuốc kỳ độc của cá người không?
Hồng Phi nghiến răng kêu “kèn kẹt” đáp :

- Nếu không phải bọn các ngươi động lòng tham...tới đây quấy nhiễu, thì khi nào Mạnh Hồng Tiếu bị người ta cướp đi như thế được. Bây giờ, nếu thuốc độc đó ngấm tận trái tim thì từ nay trở đi ba môn võ công kỳ học đó sẽ vĩnh biệt võ lâm...

Bàng Chân Chân vì quá say mê Cổ Thanh Phong, vã lại tính nàng lại lương thiên, cho nên nàng cũng quan tâm đến sự an nguy của người yêu của người tri kỷ của mình. Nên nàng nghe thấy Lãnh Sát Hồng Phi nói như vậy, cũng phải kinh hãi, nhưng trong lòng còn đôi chút hy vọng, nàng xen lời nói:

- Thiếu nữ mặc cưng trang ngũ sắc đó đã cướp được chị Hồng Tiếu đi như vậy mà không thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo của Hồng Đại tiên sinh, hoặc giả y thị đã có linh dược gì để giải môn thuốc độc đó chăng?

Hồng Phi cười nhạt lắc đầu :

- Thứ thuốc độc ấy do tôi dùng mười ba thức thuốc kỳ lạ phối hợp thành. Dù đối phương có dùng Linh Chi nghìn năm cũng không sao cứu sống nổi Mạnh Hồng Tiếu thoát chết.

Tiêu Đồng cũng cau mày lại xen lời nói :

- Đại ca, việc đã xảy ra như thế, chúng ta có tranh luận loạn xạ cũng vô ích. Chi bằng, nghiên cứu xem lai lịch của đối phương như thế nào, rồi ra tay giải cứu Hồng Tiếu có hơn là nói suông như thế này không?

Tám người có mặt tại đó, già nửa số là người lão luyện trong giang hồ, và rất rộng kiến thức. Nhưng không ai đoán ra được thiếu nữ ấy là ai hết. Tại sao nàng ta lại biết Mạnh Hồng Tiếu ở đây mà cỡi chim xuống bắt cóc Hồng Tiếu đi như thế?

Bàng Chân Chân nghe nói Tam Nhận Đoạn Hồn Tác không có thuốc nào giải được liền lo âu cho Mạnh Hồng Tiếu, trong lòng rầu rĩ khôn tả. Nàng chỉ cúi đầu xuống không nhìn một ai hết. Nàng bỗng trông thấy một cái cỗng chào bằng vàng cao chừng hơn tấc vứt ở góc trái chỗ cửa động.

Nàng kinh ngạc vội la lớn :

- Không biết cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ kia, có phải là của người đó để lại làm dấu hiệu chăng?

Tú Sát Tiêu Đồng liền nhảy tới chỗ đó, nhặt cái cổng chào bằng vàng lên xem, thấy trên cổng chào có treo mười ba cái vòng trắng, và có khắc ba chữ “Vạn Kiếp Môn”, chỉ có chữ “Vạn” là sơn màu đỏ rồi, hai chữ kia chưa sơn. Tiêu Đồng xem xong, liền hỏi Hồng Phi :

- Đại ca có nghe thấy ai nói đến ba chữ Vạn Kiếp Môn và có biết lai lịch của chúng ra sao không?

Hồng Phi cau mày lại nghĩ ngợi hồi lâu. Đột nhiên ngoài cửa Cửu Hồi Cốc bỗng có một bóng người chạy vào, Hỏa Hài Nhi liền quát hỏi :
- Người kia là ai? Sao dám tự tiện vào Cửu Hồi Cốc như thế?
Người nọ nghe nói dừng chân lại. Mọi người nhìn kỹ mới hay người đó là một ông già mặc áo trắng, vai đeo trường kiếm, trông mặt rất tao nhã. Ông già thấy Hỏa Hài Nhi hỏi liền nhìn và hỏi lại :
- Ngài có phải là Hỏa Hài Nhi Ô Hương Chủ của Tam Nguyên Bang đấy không? Chẳng lẽ Hương Chủ không cho phép Triển Thanh Bình vào Cửu Hồi Cốc này hay sao?
Liễu Như Yến thấy người đó tự xưng danh như vậy mới hay y là một nhân vật tuyệt xuất trong Thập Tam danh thủ của võ lâm, mà cũng là Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải. Nàng biết chồng mình xưa nay không phục cái biệt hiệu Hải Thiên Kiếm Thánh của ông già này, cho nên mấy lần đi cùng Thiết Kiếm Chân Nhân Chủ Tịch Hộ Pháp của Tam Nguyên Bang là người có kiếm thuật cao nhất trong bang tới Bắc Hải để dự Bắc Hải Kiếm Hội. Nhưng sau vẫn chưa thắng nổi Triển Thanh Bình nửa thế, đủ thấy kiếm thuật của ông già này lợi hại biết bao. Vì vậy nàng mới tủm tỉm cười và nói :
- Thanh Bình Cung Chủ Nhân chớ có hiểu lầm, chỉ vì người muốn gây sự với Lâu Sơn Tam Sát tụ tập ở ngoài Cửu Hồi Cốc khá nhiều. Sau nhờ Diệu Âm Công Chúa của Miêu Cương Song Quái kiến nghị chia từng nhóm một và từng ngày vào trong cốc này. Ngày hôm nay đến lượt Tam Nguyên Bang chúng tôi, cho nên Ô Hương Chủ chưa nhận được Triển đại hiệp, mới lên tiếng hỏi như thê!
Triển Thanh Bình nghe xong, mặt đỏ hậm hực, liền chào hỏi Liễu Như Yến :
- Lão không biết Diệu Âm Công Chúa đã đề nghị như thế, và cũng vì xa xa trông thấy con chim đen bay lên, đoán chắc trong này thể nào cũng có tai biến, nên mới vội...
Lãnh Sát Hồng Phi không đợi chờ Hải Thiên Kiếm Thánh nói xong, đã lên tiếng hỏi :
- Thế ra Triển huynh cũng biết con chim đen đó là của ai đấy à?
Triển Thanh Bình gật đầu đáp :
- Con chim đen ấy tên là Mạnh Vũ Thần Tựu, nó là vật của Vạn Kiếp Ma Cung!
Hồng Phi liền cầm cái cổng chào bằng vàng nho nhỏ ở trong tay Tiêu Đồng lên đưa cho Triển Thanh Bình xem, và cau mày hỏi :
- Triển huynh vừa nói Vạn Kiếp Ma Cung có liên quan gì đến Vạn Kiếp Môn này không?
Triển Thanh Bình gật đầu đáp :

- Vạn Kiếp Ma Cung kiến trúc ở trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân Vạn Kiếp. Ở ngay trước cửa Ma Cung mà cổng chào đó chỉ dùng để tô điểm cho đẩy thôi! Còn cái Vạn Kiếp Môn nho nhỏ này, lão cũng được trông thấy một lần rồi...
Nói đến đây, y đột nhiên trông thấy cái cổng chào nho nhỏ, chữ Vạn đã sơn thành màu đỏ, liền ngạc nhiên hỏi :
- Cái cổng chào nho nhỏ kia mà lão được trông thấy, ba chữ chưa sơn gì cả. Bây giờ, cái này đã sơn chữ thứ nhất, chẳng lẽ đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung lại có thần công quảng đại đến thế, đã tìm kiếm ra được ba thứ vật báu khó kiếm thấy nhất thế gian rồi hay sao?
Lâu Sơn Tam Sát với bọn Liễu Như Yến các người nghe nói vậy, ngơ ngác hồi lâu, rồi cùng thỉnh giáo Hải Thiên Kiếm Thánh về việc Vạn Kiếp Môn này.
Triển Thanh Bình liền đem những sự mà mình biết được nói cho mọi người nghe, nhưng nội dung câu chuyện của y cũng y như của Miêu Bình và Khổng Lăng Tiêu đã về báo cáo cho Tam Nguyên Bang hay thôi!
Nói xong, y nhìn chữ Vạn sơn một cái, rồi lại vừa cười vừa nói :
- Bây giờ, chữ Vạn đã sơn thành màu đỏ tươi như vậy đã tỏ ra đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung đã kiếm ra được một trong ba thứ Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, nước của chín lá Linh Chi, và máu của người độc ác nhứt thế gian rồi chăng?
Hồng Phi lớn tiếng cười và đỡ lời :
- Tôi chỉ mong họ mau nhuộm đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn đó đi, để sớm ngày cử hành Vạn Kiếp Đại Hội.
Hải thiên Kiếm Thánh đã biết Mạnh Hồng Tiếu bị bắt cóc, liền lắc đầu và nói tiếp :
- Hồng huynh chớ nóng nảy như thế vội, đầu của huynh với lão đây đã sớm bị chúng dự khai liệt để treo ở mười ba cái vòng xương trắng kia rồi. Đến lúc ấy, huynh không còn sợ Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung đến tận nơi mời chúng ta đi hay sao? Nhưng bây giờ Mạnh Hồng Tiếu đã bị bắt cóc, mà nàng lại uống thuốc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán rồi, thì việc Đằng Ma Bảo Lục đã coi như là tan rã hết. Lão hãy cáo lui trước và sẽ nói rỏ cho các bạn ở ngoài cốc khẩu hay, bảo họ giải tán đi về sửa soạn đối phó Vạn Kiếp Đại Hội hung hiểm không thể tưởng tượng được, mà cũng không biết ngày nào triệu tập kia thì hơn...
Nói xong, y mỉm cười gật đầu chào các người một cái, liền đi ra luôn.
Hải Thiên Kiếm Thánh đi khỏi, Liễu Như Yến cũng cùng Bàng Chân Chân rầu rĩ nói :

- Lần này chúng ta đem bao nhiêu người đều không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới nơi đây, rút cuộc không tạo nên được một công cán gì, mà trở về thật là nản chí quá!
Liễu Như Yến nói :
- Chân Chân hà tất phải rầu rĩ như thế làm gì? Lần này chúng ta tuy chưa cướp được Mạnh Hồng Tiếu, nhưng đã làm cho Đằng Ma Bảo Lục thành tuyệt tích. Từ đây bất cứ là ai cũng không làm cách nào để tham khảo được ba môn võ công tuyệt kỹ:
Diệu Âm Thần Công, Đại La Thủ và Ma Kha Kiếp Pháp. Như vậy, chả là một sự thu hoạch tiểu cực là gì?
Bàng Chân Chân bỗng nghĩ đến người của mình là Cổ Thanh Phong. Chàng ta đã biết Mạnh Hồng Tiếu ở trong tay Lâu Sơn Tam Sát thì thể nào cũng sẽ đến đây tìm kiếm, cho nên nàng liền nói với Liễu Như Yến :
- Nhị Di Nương đem Nhị Bảo cùng Ô Hương Chủ và anh em họ Tiêu trở về bang trao cho cha được rồi, còn tôi không muốn về Cửu Nghi Sơn vội!
Liễu Như Yến mỉm cười hỏi :
- Cô không trở về núi Cửu Nghi, còn bận đi đâu nữa thế?
Bàng Chân Chân xoay đôi ngươi một vòng, nghĩ cách trả lời :
- Đã lâu tôi chưa đi Vân Nam chơi, cho nên tôi muốn đi tới đó du ngoạn Điền Trì với Nhi Hải và núi Kim Mã cùng Bích Kê...
Liễu Như Yến đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, rồi nói :
- Du ngoạn Điền Trì, Nhi Hải, Kim Mã, Bích Kê...không phải là không nên, nhưng chớ đi tới chỗ Dã Nhân Sơn Bách Trượng Bình mà Hải Thiên Kiếm Thánh vừa nói hồi nãy!
Bàng Chân Chân bật cười đáp :
- Nhị Di Nương thực là quá lo âu! Trông cái cổng chào Vạn Kiếp Môn ở Bách Trượng Bình là sửa soạn để treo thủ cấp của mười ba danh thủ, đủ thấy đối phương cao minh biết bao! Khi nào tôi lại dại dột mà chạy vào hang hùm tối nguy hiểm như thế?
Liễu Như Yến lại nói :
- Nếu cô hiểu như vậy thì được rồi...
Nàng vừa nói tới đó bỗng suy nghĩ giây lát, rồi đưa ngay cây Thần Phủ cho Bàng Chân Chân, mỉm cười nói :
- Bây giờ trên giang hồ nhiều chuyện lắm, và kỳ nhân xuất hiện cũng không ít, có lắm sự hiểm ác khiến người ta không sao đề phòng được!
Nên tôi đem Phiêu Tường Bách Kiếm về trao cho cha cô trước, còn cây Thần Phủ này thì cô hãy giữ lấy, nếu gặp phải kình địch thì cũng

có vật đỡ tay cho!
Bàng Chân Chân mừng rỡ đỡ lấy cây Thần Phủ. Liễu Như Yến liền dẫn Hỏa Hài Nhi, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn trở về Tam Nguyên Bang, còn Bàng Chân Chân vẫn ở quanh chân núi Ô Mông để mong gặp được Cổ Thanh Phong.
Lúc ấy, Miêu Cương Song Quái, Hắc Xà Giáo Chủ ba người vì nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói như vậy, biết hết hy vọng rồi. liền lần lượt giải tán theo.
Anh em Lâu Sơn Tam Sát cũng tức giận vô cùng quay trở về Lâu Sơn.
Thế là Cửu Hồi Cốc đáng lẽ có một cuộc so tài rất khốc liệt trong võ lâm, ngờ đâu lại trở lại yên lặng như tờ.
Nhưng trong lúc quần hùng giải tán hết, thì trên lưng núi ở bên phải có một ông già áo trắng phi thân xuống từ từ đi tới cốc khẩu, kiếm một tảng đá nằm, hình như để đợi chờ một cái gì vậy.
Ông già áo trắng không phải ai xa lạ, mà lại chính là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình.
Triển Thanh Bình nằm trên tảng đá chừng hai tiếng đồng hồ.
Trên không bỗng có mấy tiếng chim kêu, hình như con chim đó đã hạ cánh ở trong Cửu Hồi Cốc.
Triển Thanh Bình cười rú lên một tiếng, quả nhiên con chim đen tên là Hắc Vũ Thần Tựu đã ôm Mạnh Hồng Tiếu đang đi ở trong Cửu Hồi Cốc từ từ bay ra.
Nhưng bây giờ, người cỡ trên lưng con chim đó không phải là thiếu nữ mặc cung trang ngũ sắc, mà lại là một thiếu niên mặc áo ngũ sắc.
Thiếu niên tay vẫn ôm một người. Người đó không phải là Mạnh Hồng Tiếu nữa mà lại là một chàng tu sĩ mặt xanh. Thiếu niên áo ngũ sắc trông thấy Hải Thiên Kiếm Khách nằm ở trên tảng đá, liền bảo con chim Thần Tựu hạ cánh xuống chỗ cạnh ông già đó.
Khi con chim này cách mặt đất chừng năm sáu trượng, thiếu niên liền ẳm tu sĩ áo xanh từ từ nhảy xuống, thân pháp tuyệt đẹp, quả thật hiếm thấy trong võ lâm.
Ngờ đâu, Hải Thiên Kiếm Thánh không kinh ngạc chút nào, vẫn cứ nằm yên trên tảng đá, hình như đang ngủ say vậy.
Thiếu niên áo ngũ sắc thấy Triển Thanh Bình trấn tỉnh như vậy, liền kiếm một tảng đá lớn đặt tu sĩ áo xanh xuống, rồi quay lại lên tiếng hỏi :
- Người nằm trên tảng đá kia có phải là một trong Lâu Sơn Tam Sát không?
Triển Thanh Bình nghe nói mới biết đối phương mới ra đời, liền cười

nhạt và hỏi lại thiếu niên nọ rằng :
- Cậu có phải là đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung ở Dã Nhân Sơn Bách Trượng Bình, đến kiếm Lâu Sơn Tam Sát để lấy thuốc giải độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của ta đấy không?
Thiếu niên nghe nói kinh hãi, đưa mắt nhìn Triển Thanh Bình một cái, rồi cười một cách ngông cuồng, hỏi lại :
- Ngươi tưởng Mạnh Hồng Tiếu không có thuốc giải độc môn về Tam Nhật Đoạn Hồn Tán? Nếu không có thuốc giải độc ấy thì sẽ phải chết, phải không?
Tuy Triển Thanh Bình đã nghe hiểu lời nói của đối phương, nhưng giả bộ không biết, hỏi thêm để dò xét :
- Tam Nhật Đoạn Hồn Tán là mười ba thứ thuốc độc phối hợp chế thành. Ngoài Lâu Sơn Tam Sát ra không những không ai giải được, mà sự thực lại không có thuốc gì để giải nữa là đằng khác!
Thiếu niên nọ liền cười nhạt :
- Đại sư tỷ của tôi đã cho Mạnh Hồng Tiếu uống ba giọt nước Cửu Điệp Linh Chi rồi, như vậy nàng ta còn chết làm sao được nữa?
Hải Thiên Kiếm Thánh nghĩ thầm :
“Thảo nào chữ Vạn của ba chữ Vạn Kiếp Môn đã sơn màu đỏ rồi, thì ra đối phương đã tìm ra được Cửu Điệp Linh Chi”.
Nghĩ đoạn, y liền đưa mắt chăm chú nhìn thiếu niên đó rồi mỉm cười hỏi :
- Mạnh Hồng Tiếu đã uống được nước Cửu Điệp Linh Chi, đã bình ổn được tính mạng, thì ngươi còn đến đây tìm Lâu Sơn Tam Sát để làm gì nữa?
- Tuy Mạnh Hồng Tiếu chưa chết, nhưng hãy còn mê man bất tỉnh. Vì vậy ta mới thừa lệnh sư tỷ đến đây kiếm Lâu Sơn Tam Sát bắt lấy một người đem lên Thiên Nguy Cốc để giải cứu cho Hồng Tiếu!
Triển Thanh Bình vươn vai ngáp một cái, rồi ngồi dậy ngạc nhiên hỏi :
- Thiên Nguy Cốc nào nhĩ? Các người ở Vạn Kiếp Ma Cung trên Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân mà!
- Chúng ta còn hai nhiệm vụ chưa hoàn thành, không thể nào trở về Vạn Kiếp Ma Cung được, cho nên mới ở tạm nơi Thiên Nguy Cốc Biệt Phủ.
- Còn hai nhiệm vụ gì chưa hoàn thành thế? Có phải chưa tìm thấy Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, và máu tươi của trái tim người ác độc nhất trong thiên hạ phải không?
Thiếu niên ngạc nhiên hỏi lại :
- Sao ngươi lại biết rõ việc của Vạn Kiếp Ma Cung chúng ta như thế?

Triển Thanh Bình chỉ cười không trả lời, trái lại y còn hỏi thiếu niên kia tiếp :
- Thiên Nguy Cốc Biệt Phủ của các ngươi ở đâu thế?
Thiếu niên đó lắc đầu trả lời :
- Ngươi hỏi quá nhiều! Ngươi là người thứ mấy của Lâu Sơn Tam Sát? Thôi! Ngoan ngoãn theo ta đi! Như vậy ngươi sẽ biết Thiên Nguy Cốc Biệt Phủ ở đâu liền!
- Cậu hãy cho tôi biết tên họ của cậu là gì để tôi nghĩ lại xem có nên đi hay không đã?
Thiếu niên nọ cau mày lại có vẻ nóng lòng sốt ruột, rồi lạnh lùng đáp :
- Ta là Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Điệp trong Ma Cung Thất Sứ Giả! Vậy ngươi là người thứ mấy của Lâu Sơn Tam Sát?
Triển Thanh Bình ha hả cười và đáp :
- Lãnh Sát Hồng Phi, Tú Sát Tiêu Đồng, và Tiếu Sát Ha Đằng rời khỏi nơi đây đi chỗ khác từ hồi trưa kia rồi!
Nhân Uân Sứ giả nghe nói đối phương không phải là Lâu Sơn Tam Sát tức giận vô cùng nhìn thẳng vào mặt của Hải Thiên Kiếm Thánh quát:
- Ngươi không phải là Lâu Sơn Tam Sát thì là ai?
Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :
- Ta là vô danh nhân ở trong võ lâm, và cũng là hung tinh ác sát của Vạn Kiếp Ma Cung các ngươi!
Trang Mộng Điệp hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, giận dữ không sao chịu nhịn nổi, nhưng chỉ thoáng cái thôi y đã bình tỉnh ngay được và cười nhạt nói :
- Ta còn bận phải đuổi bắt Lâu Sơn Tam Sát. Tạm thời tha cho ngươi, nhưng lần sau ta bắt được, ta sẽ xử trí ngươi một cách nghiêm nghị để trị tội ngươi đã khinh miệt Vạn Kiếp Ma Cung của chúng ta.
Nói xong, y quay mình định đi, Triển Thanh Bình lại nói :
- Không đi đâu được cả!
Trang Mộng Điệp hậm hực quay lại quát bảo :
- Chẳng lẽ ngươi muốn chết hay sao?
Triển Thanh Bình vẫn cười, tay chỉ tu sĩ áo xanh nằm trên tảng đá, và hỏi :
- Người này là ai?
Trang Mộng Điệp đáp :
- Trong Vạn Kiếp Ma Cung phải cần một trăm Sứ Giả. Ngoài bảy người chúng ta đã được chân truyền ra, còn thiếu chín mươi ba người nữa.

Cho nên bất cứ thanh niên nam nữa nào có võ công thượng thặng và mặt mũi tuấn tú là được chúng ta tuyển dụng ngay. Chúng ta sẽ tuyển vào cung để Vạn Kiếp Ma Vương huấn luyện họ.
- Các ngươi muốn lựa ai lão cũng không lý tới, nhưng vị tu sĩ áo xanh này phúc duyên quá mỏng, không nên đi Vạn Kiếp Ma Cung...
Trang Mộng Điệp nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, nửa giận nửa kinh hãi, tay chỉ vào tư sĩ áo xanh, và nhìn Triển Thanh Bình hậm hực hỏi :
- Ngươi quen biết y hay sao?
- Họ Cổ tên là Thanh Phong, là đồ đệ của Tiêu Đại tiên sinh, là bạn già đã qua đời của lão, khi nào lão để cho y nhiễm những uế khí dơ bẩn ấy!
Thì ra, Nhân Uân Sứ Giả tính rất phong lưu, cùng với sư muội của Đãng Phách Ni Cô, là Diệu Không Sư Thái có tình với nhau. Lần này nhân lúc thừa lệnh đi kiếm Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng, cỡi con Thần Tựu đi đến Thanh Tâm Am để vui thú với Diệu Không...
Ngờ đâu, y thấy Diệu Không đang cỡi trần truồng, giở hết trò dâm đãng ra để quyến rũ Cổ Thanh Phong đang bị thuốc mê, chân tay không còn có một chút hơi sức nào. Nhưng Cổ Thanh Phong là người rất đứng đắn không hề động lòng chút nào!
Diệu Không Sư Thái lửa dục đang bốc lên không sao chịu nổi, đang định giở thủ đoạn Dã Vương Thích Khách ra để hiếp dâm chàng...
Ngờ đâu, Nhân Uân Sứ Giả đứng bên ngoài thấy vậy, cơn ghen liền nổi dậy, không sao chịu nổi, liền phá cửa sổ nhảy vào giết chết Diệu Không Sư Thái, đốt cháy Thanh Tâm Am, điểm huyệt cho Cổ Thanh Phong mê man, và định đem chàng đi Vạn Kiếp Ma Cung để làm Ma Cung Sứ Giả...
Sau đó, Trang Mộng Điệp đã tìm mãi không tìm ra được tiên hạc nghìn năm, liền đem Cổ Thanh Phong trở về Thiên Nguy Cốc thì vừa gặp Đại sư tỷ của y là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn đang ẵm Hồng Tiếu cỡi trên con Thần Tựu khác bay tới. Y được lệnh đến Cửu Hồi Cốc này làm thế nào bắt được một người trong nhóm Lâu Sơn Tam Sát để tìm thuốc giải độc cứu cho Mạnh Hồng Tiếu thoát chết.
Triển Thanh Bình đã biết tu sĩ áo xanh nằm trên mặt đá kia chính là Cổ Thanh Phong, người đệ tử duy nhất của bạn cũ của mình là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh rồi, nên y muốn ra tay cứu giúp Cổ Thanh Phong ngay. Nhưng Trang Mộng Điệp không nào chịu, liền ngấm ngầm vận công lực vào hai tay, tiến lên hai bước, vừa cười vừa nói :
- Lão già thị tài ba gì mà dám bảo ta để y ở lại như thế?

Triển Thanh Bình muốn thử xem đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung võ công cao siêu đến bực nào, liền giả bộ làm ra vẻ coi thường rồi đưa mắt nhìn Trang Mộng Điệp với thái độ rất kiêu ngạo, rồi ha hả cười :
- Ta bảo ngươi để lại thì ngươi phải để y lại đây cho ta!
Trang Mộng Điệp nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy không tức giận tí nào, lại còn cười là khác, kêu một tiếng, rồi từ từ đi tới chỗ Triển Thanh Bình, vừa cười vừa nói :
- Lão già này ăn nói có ý tứ lắm! Phải biết kể cả mười ba danh thủ trong võ lâm đương thời mà cũng không có một ai dám vô lễ với những Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung!
Y một mặt nói, một mặt giơ tay ra khẻ chộp vào tảng đá mà Triển Thanh Bình đang ngồi. Đã chộp được một tảng đá bằng quả đấm, rồi y liền bóp một cái, tảng đá đã bị nát ngướu ra như bột...
Triển Thanh Bình thấy vậy liền thất thanh khen ngợi :
- Có thể xen lẫn Ưng Trảo Lực vào Ngũ Hành Chưởng mà luyện tới mức này, quả thực không phải chuyện dễ!
Trang Mộng Điệp có vẻ đắc chí, cười khì khì và nói :
- Lão già biết được đó là Đại Lực Ưng Trảo xen lẫn với Ngũ Hành Chưởng Lực, như vậy cũng là khá lắm rồi! Chẳng hay lão có làm được như thế không? Nếu mà làm được thì Mộng Điệp này sẽ để Thanh Phong lại đây cho lão ngay! Bằng không thì lão phải nhảy xuống đầm tự tử ngay thì ta sẽ tha chế cho!
Triển Thanh Bình không trả lời, lẳng lặng giơ ta ra bẻ một cành cây lớn, rồi vận công vào bàn tay với ngón tay, rồi đẽo cành cây đó thành một thanh kiếm y như người ta đã dùng dao bén mà đẽo vậy...
Trang Mộng Điệp tuy đã có lần đẽo cây thành kiếm như thế rồi, nhưng thấy công lực của Triển Thanh Bình cũng không kém gì mình. Vậy mà y vẫn khinh khỉnh, tỏ vẻ không coi ra gì, và lạnh lùng nói :
- Chỉ công của lão so sánh sao nổi Ngũ Hành Chưởng Lực và Ưng Trảo của ta?
- Ai sao tài với ngươi? Ngươi muốn bảo ta nhảy vào trong đầm nước, thì ta phải nghĩ cách đo lường xem cái đầu ấy nông sâu ra sao đã chứ!

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 6
Điếu Ngao Cư Sĩ

Trang Mộng Điệp thấy Triển Thanh Bình đẽo một thanh kiếm gỗ dài chừng ba thước, mà lại bảo là để đo lường nước đầm nông sâu, liền ngạc nhiên vô cùng, nhưng y vẫn đứng lẳng lặng để xem ông già này đo lường như thế nào.
Y thấy Triển Thanh Bình không dùng sức gì hết, chỉ thuận tay giơ thanh kiếm gỗ ấy lên, khẽ chém vào đầm nước ấy một nhát. Lạ thực! Thanh kiếm còn cách mặt nước chừng ba thước và cũng không thấy có gió mạnh gì cả đã nghe thấy có tiếng động, nước đầm đột nhiên bay lên, rồi nước ở bên dưới rẽ ra thành một cái khe sâu chừng năm thước và dài chừng hơn trượng, không khác gì đã cầm kiếm mà chặt đôi ra vậy!
Trang Mộng Điệp tuy kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là một võ học danh gia, thấy vậy kinh hãi vô cùng, liền lùi lại ba bước, rồi thất thanh nói :
- Đây là Vô Hình Kiếm Khí do Tiên Thiên Cương Lực hóa ra!
Triển Thanh Bình vẫn ra vẻ ung dung, mắt nhìn vào mặt nước đáp:
- Nước đầm này quá sâu, lão không thể tự động nhảy xuống dưới đó được!
Y vừa nói vừa đưa cái kiếm gỗ ấy xuống dưới hông và hất về phía sau, chỉ nghe thấy “chóc” một tiếng, thanh kiếm gỗ đó cắm sâu vào tảng đá mà y vừa ngồi khi nãy. Lưỡi kiếm đã ngập vào trong tảng đá chừng năm tấc.
Ném xong thanh kiếm, y mới quay đầu lại nhìn Trang Mộng Điệp, hai mắt tia ra hai lường ánh sáng và mỉm cười hỏi :
- Hai môn võ công Vô Hình Kiếm Khí với kiếm gỗ vào đá của lão không biết có bằng Ngũ Hành Thần Chưởng và Đại Ưng Trảo Lực của ngươi hay không?
Lúc này, Trang Mộng Điệp mới biết võ công của đối phương cao siêu hơn mình nhiều, vẻ mặt đã mất hết kiêu ngạo và chỉ ngượng nghịu đáp :
- Đại trượng phu lời hứa nặng bằng nghìn cân. Hai môn võ công của lão quả thực hơn võ công của tôi nhiều, Mộng Điệp xin trao Cổ Thanh Phong lại cho lão!
Nói xong, y đang định đi tới trước Cổ Thanh Phong, thì Triển Thanh bình đã cười ha hả, nói :
- Ngươi không thất tín như vậy kể cũng hiếm có, vậy ngươi hãy về báo cho Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung hay rằng võ lâm mười ba danh thủ đang trông mong y sớm ngày sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn kia đi!

Trong lúc lên tiếng nói, Triển Thanh Bình đề phòng Trang Mộng Điệp nhỡ nổi lòng hung ác, hạ độc thủ giết hại Cổ Thanh Phong thì sao, cho nên y chưa nói xong, đã tung mình nhảy vào khoảng giữa Trang Mộng Điệp và Cổ Thanh Phong hai người. Một mặt nói chuyện với Trang Mộng Điệp, một mặt tay trái đưa về phía sau hư không búng một cái, liền có một luồng gió bắn trúng ngay vào yếu huyệt bị điểm của Cổ Thanh Phong, khiến chân tay đã hoạt động lại được.
Dùng ngón tay cách không điểm huyệt một cách mù quáng như thế cũng là một thần công tuyệt đỉnh hiếm thấy trên võ lâm, nên Trang Mộng Điệp thấy vậy cũng kinh hoàng vô cùng, vội huýt sáo miệng gọi con Thần Tựu tới.
Con chim đó vừa bay tới trên đỉnh đầu, y liền vỗ tay một cái đã nhảy lên trên cao bốn trượng và lẹ làng cỡi trên lưng của con Thần Tựu rồi.
Thấy khinh công của Trang Mộng Điệp cao siêu như vậy, Triển Thanh Bình cũng phải buột miệng khen ngợi :
- Khinh công cao siêu lắm! Quả thật đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung danh bất hư truyền!
Trang Mộng Điệp cỡi ở trên lưng chim ngó xuống hỏi :
- Ông già có tài ba siêu tuyệt kia, cao danh là gì? Chẳng lẽ không dám lộ mặt mũi thực cho người của Vạn Kiếp Ma Cung này biết hay sao?
Hải Thiên Kiếm Thánh chỉ thanh kiếm gỗ cắm vào trong đá, ha hả cười và đáp :
- Lão phu tiêu ngao bát hải, lấy kiếm thành danh, đáng lẽ ngươi phải biết danh của lão rồi mới phải chứ!
Trang Mộng Điệp mới tỉnh ngộ, thất thanh hỏi lại :
- Thế ra lão tiền bối là Chủ Nhân của Bắc Hải Thanh Bình Cung tên là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình phải không?
Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :
- Gần mười năm nay, Triển Thanh Bình chưa bước chân vào Trung Nguyên, lần này mới biết trên Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân lại có một Ma đầu cái thế xuất hiện, y tự xưng là Vạn Kiếp Ma Cung Chủ Nhân. Còn ta tự xưng là Bắc Hải Thanh Bình Chủ Nhân. Ta ở Bắc Hải, y ở Nam Hoa, thật là trâm phong tương đối!
Trang Mộng Điệp biết Hải Thiên Kiếm Thánh là người có võ công tuyệt thế và vừa rồi lại trông thấy tài ba lợi hại của đối phương như thế nào rồi, nên y vội vỗ con Thần Tựu cho nó bay đi luôn.
Triển Thanh Bình bỗng gọi với :
- Nhân Uân Sứ Giả hãy khoan đã!

Trang Mộng Điệp nghe gọi không hiểu việc gì, liền ra lệnh cho con Thần Tựu quay trở lại, nhưng không dám cho nó bay thấp, chỉ ở trên cao bảy trượng mà lớn tiếng kêu gọi thôi :
- Chẳng hay Thanh Bình Cung Chủ Nhân còn có việc gì dặn bảo thế?
- Vì lão mong Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung sớm ngày sơn đỏ ba chử Vạn Kiếp Môn để triệu tập ngay Vạn Kiếp Đại Hội, vì thế mới gọi ngươi trở lại dặn ngươi một điều này!
Trang Mộng Điệp rất ngạc nhiên liền hỏi lại :
- Có phải định nói cho tôi sự bí mật về việc sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn đấy không? Hay là lão anh hùng đã biết ai là người ác độc nhất trong thiên hạ này?
- Lão không biết ai là người ác độc nhất thiên hạ, nhưng lão chỉ biết ở đâu có tiên hạc ngàn năm thôi!
Trang Mộng Điệp nghe thấy đối phương nói biết được ở đâu có tiên hạc ngàn năm, y liền mừng rỡ vô cùng, vội lên tiếng hỏi :
- Triển lão tiền bối! Xin cho tiểu bối biết ngay chỗ nào có tiên hạc ngàn năm thế?
- Ở gần Thiên Trì, trên đỉnh núi chót vót của dãy Trường Bạch, có một đôi tiên hạc ngàn năm, nhưng tiên hạc có, chưa chắc các người đã dám đi bắt nó!
Trang Mộng Điệp kiêu ngạo đáp :
- Chẳng hay Chủ Nhân của tiên hạc ngàn năm đó là ai vậy? Nếu bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung cùng hợp quần đi lấy, thì có ai trên đời lại còn dám đứng ra phản đối và ngăn cản nữa?
- Phàm việc gì cũng vậy, phải lòng thành trước đã rồi hãy nói sau, hà tất ngươi lại khoe khoang như vậy làm chi? Chủ Nhân của hai con tiên hạc ngàn năm đó đừng nói không bước chân vào giang hồ bao giờ, ngay cả núi Trường Bạch cũng không ai thấy tung tích của ông ta nổi. Vì thế, không ai biết tên hiệu của ông ta là gì cả, chỉ biết ông ta là một ông già bé nhỏ, què một chân, nhưng võ công của ông ta cao siêu không kém gì Thập Tam danh thủ của chúng ta...
Trang Mộng Điệp lẳng lặng nghe xong, ngồi trên lưng con chim Thần Tựu chắp tay vái chào Triển Thanh Bình một cái và nói :
- Cám ơn Triển lão tiền bối đã chỉ giáo cho như vậy. Lần sau, nếu tiền bối có gặp lại Vạn Kiếp, thì sẽ thấy chữ Kiếp đã sơn đỏ rồi!
Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :
- Lão cũng mong như vậy để các nhân vật trên võ lâm sớm ngày chiêm ngưỡng Chủ Nhân của Vạn Kiếp Ma Cung!
Trang Mộng Điệp mừng rỡ, thúc con chim bay luôn lên trên mây.
Từ nãy giờ, Triển Thanh Bình không hề nghe thấy Cổ Thanh Phong

nói một tiếng nào hết, liền ngạc nhiên quay lại nhìn. Lúc này, y mới hay Cổ Thanh Phong vì yếu huyệt bị điểm quá lâu, bây giờ tuy đã được giải rồi, nhưng vì khí huyết chưa thể tuần hoàn ngay được, nên vẫn phải nằm yên trên mặt đá như thế.
Thấy vậy, y vội chạy lại xoa bóp cho chàng hồi lâu, chàng mới từ từ tỉnh lại hẳn được.
Bây giờ, Triển Thanh Bình mới thu tay lại cười ha hả và nói :
- Cổ hiền điệt có còn nhớ lão phu là ai không?
Cổ Thanh Phong từ khi bị Đằng Phách Ni Cô dùng mê hương làm cho mê hoảng đến giờ, có thể nói bất cứ giờ phút nào chàng cũng mê mê hoảng hoảng, không biết một chút gì hết. Cho nên những chuyện gì đã xảy ra chàng đều không biết chút gì cả.
Nhưng bây giờ, chàng nghe thấy Triển Thanh Bình hỏi như vậy, liền đưa mắt ngắm nhìn một hồi...chàng đã nhận ra ông già áo trắng đứng ở trước mặt mình đây chính là bạn thân của sư phụ mình, là Bắc Hải Thanh Bình Cung và cũng là người nổi tiếng thiên hạ đệ nhất kiếm trong võ lâm đương thời. Chàng vội đứng dậy quỳ lạy và chào Triển sư bá luôn.
Triển Thanh Bình mỉm cười đỡ chàng dậy, ngắm nghía một hồi rồi cho chàng hay mình tới Cửu Hồi Cốc này để làm chi, gặp Nhân Uân Sứ Giả và cứu chàng ra sao, nói hết cho chàng nghe...
Cổ Thanh Phong nghe nói người yêu của mình là Mạnh Hồng Tiếu đã bị người của Vạn Kiếp Ma Cung bắt cóc đi và còn cho uống một thứ thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán không thể nào cứu chữa được...Chàn nghe xong, lòng nóng như thiêu, mắt nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh vội hỏi :
- Triển sư bá có biết Thiên Nguy Cốc chỗ ở của bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung ở đâu không?
Triển Thanh Bình không hiểu tại sao mặt của Cổ Thanh Phong biến đổi chóng đến thế, và có vẻ khích động quá đáng như vậy?
Sau khi hỏi han kỹ lưỡng, Triển Thanh Bình mới biết người sư điệt của mình với Mạnh Hồng Tiếu đã có sự thề ước với nhau, liền thở dài một tiếng và đáp :
- Cổ hiền điệt! Không những lão không biết Thiên Nguy Cốc ở đâu, mà ngay đến tài ba của hiền điệt bây giờ lão cũng chưa chắc là hiền điệt địch nổi người của Vạn Kiếp Ma Cung để cứu Mạnh Hồng Tiếu thoát đâu!
Cổ Thanh Phong biết Triển Thanh Bình tưởng mình bất tài, nên mặt chàng đỏ bừng, rồi chàng bỗng trợn ngược đôi lông mày lên nói :
- Thưa sư bá, lần này Cổ Thanh Phong nhỡ bị trúng phải mê hương

không có sức đề kháng cho nên mới bị lọt vào tay của Nhân Uân Sứ Giả như thế, chứ còn nói về võ công thực học thì cũng đã được tiên sư chân truyền...
Triển Thanh Bình nhìn Cổ Thanh Phong giây lát bỗng nghĩ ra một việc liền mỉm cười nói :
- Cổ hiền điệt hãy luyện thử Thiên Độn Kiếm Pháp của lệnh sư truyền thụ cho lão xem!
Cổ Thanh Phong vâng lời rút kiếm ra, cúi mình vái chào Triển Thanh Bình một cái, rồi biểu diễn Thiên Độn Kiếm Pháp...
Trước một người gọi là Hải Thiên Kiếm Thánh, cho nên Cổ Thanh Phong càng phải cẩn thận hết sức trong khi biểu diễn kiếm pháp cho y coi.
Chỉ thấy lão anh hùng vừa xem vừa vuốt râu bạc, đầu thì gật luôn luôn.
Cổ Thanh Phong biểu diễn xong pho Thiên Độn Kiếm Pháp, liền thâu kiếm lại. Hải Thiên Kiếm Thánh đã cười ha hả nói :
- Thảo nào hiền điệt tự phụ cũng phải, quả thực pho kiếm pháp này hiền điệt đã học tới bảy tám thành thế kiếm của lệnh sư Tiêu Đại tiên sinh!
Cổ Thanh Phong nghe nói định khiêm tốn, và cám ơn, thì Hải Thiên Kiếm Thánh đã chỉ tay vào thanh kiếm gỗ đang cắm vào đá và nói :
- Cổ hiền điệt thử biểu diễn nốt pho Tý Ngọ Thần Công một tuyệt kỹ khác của lệnh sư truyền thụ cho! Biểu diễn trên mặt đá này cho lão xem thử!
Tuy Cổ Thanh Phong không biết vị sư bá này khảo nghiệm mình như thế để làm chi, nhưng chàng vẫn phải tuân theo mà giơ tay ra chộp lấy một tảng đá, rồi hai tay nắn bóp một cái, tảng đá đó đã nát vụn ra liền...
Hải Thiên Kiếm Thánh nhìn đá vụn một hồi, rồi mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ hiền điệt! Môn Tý Ngọ Thần Công này của hiền điệt, những đá bóp vụn không đều. Như vậy là chưa thể nào thắng được Đại Ưng Trảo Công của Trang Mộng Điệp. Huống hồ, trong Thiên Nguy Cốc lại có những bảy Sứ Giả đều có võ công tương tự như thế?
Cổ Thanh Phong biết lời nói của Triển Thanh Bình là thực, liền cau mặt lại, vẻ mặt rầu rĩ vô cùng, vội hỏi lại :
- Theo lời nói của sư bá, chả lẽ...
Triển Thanh Bình liền ngắt lời của Cổ Thanh Phong, rồi vừa cười vừa nói :
- Cổ hiền điệt khỏi cần lo âu! Về phương diện huyên công tuy hiền

điệt kém hơn đối phương thực, nhưng hiền điệt cũng có thể mang kiếm pháp tuyệt luân ra mà chế ngự được đối phương!
Cổ Thanh Phong nghe nói mới hơi yên tâm. Triển Thanh Bình lại mỉm cười hỏi :
- Hiền điệt có biết ai là người giỏi nhất về kiếm pháp ở trên võ lâm này hay không?
Cổ Thanh Phong không ngờ Hải Thiên Kiếm Thánh lại hỏi mình như thế, chàng nghĩ ngợi giây lâu, mới từ từ đáp :
- Trên đời này, ngày nay chỉ có mấy người này là có kiếm thuật cau siêu nhất thôi...những người đó là:
Điếu Ngao Cư Sĩ, Thiết Kiếm Chân Nhân, Phiên Thiên Quái Tú, Triển sư bá và tiên sư chi hạn.
Triển Thanh Bình cười ha hả :
- Hiền điệt đừng có khen ngợi lão như thế nữa. Nếu kiếm pháp của lão mà đứng đầu quần hùng, thì khi nào lại phải hẹn ước Điếu Ngao Cư Sĩ, Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân mấy người họp ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, lần nào cũng vẫn không phân ai thắng ai bại hết!
Vì Bắc Hải Kiếm Hội, ngoài Điếu Ngao Cư Sĩ, Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân, và Triển Thanh Bình bốn người dùng thế kiếm danh gia ra, thì chưa hề mời một nhân vật võ lâm nào khác tham dự. Cho nên, Cổ Thanh Phong không hay biết gì hết, không tiện xen lời vào, chỉ lẳng lặng đứng nghe Triển Thanh Bình nói :
- Cả sư phụ của hiền điệt là Tiêu Đại tiên sinh nữa, năm người chúng ta quả thực mỗi người đều có sở trường riên và cũng có sở đoản riêng. Không ai dám tự nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ hết!
Cổ Thanh Phong nghe nói tới đây, bỗng nghĩ ra một việc liền hỏi :
- Nếu năm vị danh gia đó cùng dung hòa với nhau để nghiên cứu, thì thế nào mà chả nghiên cứu ra được một pho kiếm pháp khôn tiền khoáng hậu?
- Hiền điệt nói rất đúng! Nhưng người trong võ lâm ai cũng có lòng tự ái, nhất là sau khi nổi tiếng rồi lại càng hẹp lượng thêm. Ngay như lão với tôn sư là bạn chí giao đến thế cũng không chịu hư tâm để cùng nhau nghiên cứu. Kết quả, người nào người ấy chỉ tự nổ lực khắc khổ nghiên cứu lấy một mình, chứ có ai chịu nghĩ đến pho kiếm khôn tiền khoáng hậu ấy đâu!
Nói tới đó, giọng nói của Triển Thanh Bình bỗng thay đổi hẳn, với vẻ mặt hiền từ nhìn Cổ Thanh Phong một cái, rồi nói tiếp :
- Từ khi sư phụ của hiền điệt tạ thế đến giờ, lão đã liên tiếp triệu tập ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, đều không sao thắng nổl Điếu Ngao Cư Sĩ,

Bàng Thiên Hiểu, và Thiết Kiếm Chân Nhân. Nên lão không còn hăng hái như trước nữa. Nhưng bỗng nghe thấy Ma Kha Kiếm Pháp trong Đằng Ma Bảo Lục xuất hiện giang hồ, mới thân hành tới Cửu Hồi Cốc này để cướp giựt kiếm pháp đó!
Cổ Thanh Phong cau mày lại đỡ lời :
- Đằng Ma Bảo Lục đã bị hủy rồi. Tuy Mạnh Hồng Tiếu đã học thuộc lòng ba môn tuyệt học:
Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp, nhưng nàng đã bị Sứ Giả của Ma Cung bắt cóc và giam giữ ở trong Thiên Nguy Cốc, một nơi chưa hề có ai biết là ở đâu?
- Hồng Tiếu tốt duyên lắm! Nàng đã thuộc lòng cuốn Đằng Ma Bảo Lục ấy. Tất nhiên không sao tránh khỏi tai ách, nhưng bất cứ một người nào, không một ai muốn cho cuốnbl ấy tiêu hủy trên giang hồ, vì vậy bất cứ ai cũng đều muốn đem hết sức lực của mình ra mà bảo vệ cho nàng ta được an toàn. Tuy nàng đã uống phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán, nhưng đó là một trận hoảng sợ thôi, chứ lão không tin nước Cửu Điệp Linh Chi mà lại không công hiệu bằng thuốc giải độc của Lâu Sơn Tam Sát.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Triển Thanh Bình suy đoán như vậy, thấy có lý, trong lòng mới hơi yên, chàng lại nghe thấy Triển Thanh Bình nói :
- Tuy cuốn Đằng Ma Bảo Lục đã bị thiêu ra tro, nhưng bây giờ lão đã kiếm ra được một cuốn Đằng Ma Bảo Lục mới!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vội hỏi :
- Chẳng lẽ bí quyết tuyệt thế ấy lại có đến hai cuốn hay sao?
- Hiền điệt chính là cuốn Bảo Lục mà lão vừa nói đấy!
- Tiểu điệt không hiểu sư bá nói như thế là thế nào? Tiểu điệt có liên can gì đến Đằng Ma Bảo Lục?
Triển Thanh Bình khẻ vỗ vai Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :
- Hiền điệt đã được Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ cho Thiên Độn Kiếm Pháp, mà hiền điệt cũng đã học tới bảy tám thành của Tiêu Đại tiên sinh rồi. Lão sẽ đem pho kiếm của lão đã nghiên cứu được mấy chục năm ra mà tận tâm truyền thục cho hiền điệt, rồi lại cố hết sức giúp cho hiền điệt được Điếu Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho. Tập hợp kiếm pháp của ba môn phái vào một mình, như vậy hiền điệt chẳng đủ đối địch với quần ma của Vạn Kiếp Ma Cung hay sao?
Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rở, nhưng chàng lại cau mày, hình như vừa mới nghĩ ra được việc gì nên vội hỏi :
- Triển sư bá! Kiếm pháp danh gia của đương thời còn có Thiên Phiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang và

Thiết Kiếm Chân Nhân. Vậy tại sao sư bá lại cứ nhất định mà phải cầu Điếu Ngao Cư Sĩ chỉ điểm như thế?
- Phần vì Bàng Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân bất đồng ý kiến với ta. Hai là kiếm phát hiện ap của hai người tuy lợi hại thực, nhưng không phải là chính tông.
- Theo như lời sư bá nói thì kiếm pháp của Điếu Ngao Cư Sĩ tất nhiên là rất đặc biệt thần diệu phải không?
- Điếu Ngao Cư Sĩ ở Đông Hải Điêu Cơ lẳng lặng xem mưa gió bể trời, mặt trời mặt trăng và các tinh tú của vũ trụ biến hóa ra sao mới nghiên cứu ra bốn thế kiếm tuyệt tác gọi là Phong, Vân, Lôi, Vũ. Hai thế dùng để phòng thân. Mỗi lần ở Bắc Hải Kiếm Hội, thấy hơi lép vế một chút, Điếu Ngao Cư Sĩ liền đem bốn thế kiếm đó ra sử dụng là vãn hồi được thế bại ngay!
Nói tới đó, lão kiếm khách đưa mắt nhìn Cổ Thanh Phong mấy cái, rồi cười nói :
- Hiền điệt đã học được toàn bộ chân truyền của lệnh sư, nếu lại học được thêm bốn thế Phong, Vân, Lôi, Vũ của Điếu Ngao Cư Sĩ, là đã đủ sức đối địch được thế lực của những Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung rồi!
Vạn nhất hiền điệt cứu được Mạnh Hồng Tiếu thoát nạn, lại nghiên cứu thêm Ma Kha Kiếm Pháp, thì hiền điệt sẽ trở nên đệ nhất kiếm pháp, và sẽ làm rạng rỡ cho võ lâm đương thời.
Sau khi ngộ nạn, bây giờ lại gặp được kỳ phùng như vậy, Cổ Thanh Phong mừng rở vô cùng. Nhưng bao giờ chàng cũng nhớ tới Mạnh Hồng Tiếu dang lâm nguy, liền hỏi :
- Tiểu điệt theo học kiếm pháp của sư bá thể nào cũng phải tốn rất nhiều thì giờ, rồi lại còn phải đi Đông Hải Điêu Cơ bái kiến Điếu Ngao Cư Sĩ...
Triển Thanh Bình thấy chàng lo âu như vậy, liền mỉm cười hỏi :
- Có phải hiền điệt sợ học kiếm quá lâu, mà Mạnh Hồng Tiếu cô nương sẽ phải bị nguy hiểm không?
Cổ Thanh Phong mặt đỏ bừng, không sao trả lời được. Lão kiếm khách lại ha hả cả cười và nói tiếp :
- Hiền điệt cứ yên chí, Mạnh cô nương thông minh tuyệt đỉnh, cứ xem cánh thức của nàng, ba ngày dạy Lâu Sơn Tam Sát một chữ trong Đằng Ma Bảo Lục, như vậy cũng đủ chứng tỏ nàng có một sức thông minh siêu tuyệt đến mức nào rồi! Với tài ba của nàng như thế, thì làm sao mà chả đối phó nổi với bọn tiểu yêu của Ma Cung? Lại thêm chúng còn bị mắc hởm lớn của lão, chúng còn đang bị người khác đánh cho tơi bời thì làm sao mà chúng còn có đủ thì giờ để sát

hại Mạnh cô nương được nữa?
- Bảy Sứ Giả của Ma Cung mắc hởm sư bá chuyện gì thế?
Triển Thanh Bình liền kể cho chàng hay là mình đã nói cho Trang Mộng Điệp biết ở trên núi Trường Bạch ở ngoài quan ngoại có một đôi tiên hạc ngàn năm...
Cổ Thanh Phong "ừ" một tiếng, rồi lại hỏi :
- Có phải sư bá đánh lừa bảy Sứ Giả uổng công đi lên tận trên Trường Bạch một phen phải không?
Triển Thanh Bình lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung có hai con Thần Tựu. Núi Trường Bạch tuy xa, nhưng chúng cỡi trên hai con chim đó không mất tốn sức gì cả, mà cũng đi tới được rất dễ dàng. Hơn nữa, lão dù sao cũng có một chút tên tuổi ở trên võ lâm, thì khi nào lại đi nói dối với chúng để mang tiếng tăm xấu xa như thế? Sự thực ở gần Thiên Trì quả có tiên hạc ngàn năm, nhưng Chủ Nhân của tiên hạc ngàn năm đó là Thiên Trì Phả Tú. Ông ta là người rất kỳ lạ, và khó đối phó lắm. Bảy Sứ Giả của Ma Cung muốn đến bắt đôi tiên hạc của ông ta, thì lam sao tránh khỏi bị Ông ta đánh cho một trận tơi bời?
Cổ Thanh Phong nghe xong mới biết Hải Thiên Kiếm Thánh đã đánh lừa bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung như thế nào, chàng lại còn nghe thấy Triển Thanh Bình lên tiếng nói :
- Còn về việc học kiếm, vì sư phụ của hiền điệt cùng lão cũng là những người thuộc kiếm pháp chính tông, thế kiếm không khác nhau mấy, nếu lão dạy cho hiền điệt, chỉ ba bốn tháng là cùng. Hiền điệt có thể học được hết chân truyền của lão rồi, lúc ấy lại đi kiếm Điếu Ngao Cư Sĩ học thêm Phong Vân Lôi Vũ bốn thức...
Thần Phủ Khai Sơn nghe nói chỉ cần học ba bốn tháng trời là đã có thể học được hết kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh nên mừng rở vô cùng, liền hỏi rằng :
- Sư bá đã chịu phác cách hoàn toàn cho tiểu điệt, chẳng hay ngay bây giờ tiểu điệt đã có thể theo sư bá đi Bắc Hải được không?
Triển Thanh Bình đáp :
- Học kiếm có cần gì phải đến Bắc Hải đâu? Ở trong Cửu Hồi Cốc này vắng vẻ lắm, chính là một nơi học võ rất tốt, vã lại Điếu Ngao Cư Sĩ bây giờ cũng không ở Đông Hải...
Cổ Thanh Phong đang lo ngại Đông Hải quá xa, bây giờ nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, liền hỏi :
- Điếu Ngao Cư Sĩ không ở Đông Hải Điêu Cơ, vậy thì người đang ở đâu hở sư bá?
- Y ở Lục Chiếu Sơn, cách đây không xa!

- Tại sao lão tiền bối ấy rời khỏi Đông Hải Điêu Cơ mà tới núi Lục Chiếu để làm chi vậy?
- Điếu Ngao Cư Sĩ là người rất lý thú và lại rất ngây thơi cụ. Vì y thấy ở Đông Hải Điêu Cơ câu cá suốt ngày như vậy đã chán rồi, bây giờ nghe thấy trong Đào Hoa Chiếu ở núi Lục Chiếu có con Giao gọi là Đào Hoa Giao cho nên y mới không quản ngại đường vạn dặm xa xôi mà đi tới phía Tây này, định tâm câu cho kỳ được con Đào Hoa Giao đó!
- Con Đào Hoa Giao ấy có cái gì đặc biệt mà Điếu Ngao Cư Sĩ đi xa đến thế để câu nó như vậy?
- Đào Hoa Giao độc khôn tả và trong óc nó lại có một hạt Nguyên Châu. Hạt châu ấy là một thánh dược có thể chửa được bách bệnh. Đồng thời, da vãy của nó vào lửa không cháy, xuống nước không chìm, bảo đao chém không đứt, có thể dùng làm Y Giáp để hộ thân rất tốt!
Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rở lắm, không những Hải Thiên Kiếm Thánh đã nhận lời truyền thụ cho mình, mà Điếu Ngao Cư Sĩ lại ở Đông Hải tới đây, có lẽ hai người thế nào cũng cho mình trở nên một tay kiếm tuyệt thế, có lẽ nhờ đó mà ta đến Thiên Nguy Cốc cứu Mạnh Hồng Tiếu, đại chiến với bảy Sứ Giả ấy một phen...
Từ đó trở đi, Cổ Thanh Phong liền theo Hải Thiên Kiếm Thánh luyện kiếm ở trong Cửu Hồi Cốc.
Trong thời gian đó, Bàng Thiên Hiểu cùng Thiết Kiếm Chân Nhân, Diệu Chân các người gặp Liễu Như Yến mới biết Mạnh Hồng Tiếu đã bị đệ tử của Ma Cung bắt đi.
Bàng Thiên Hiểu cùng Liễu Như Yến quay về Tam Nguyên Bang, sai Thiết Kiếm Chân Nhân vân du Tây Nam dọ thám tin tức của Vạn Kiếp Ma Cung. Riêng Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân thì một mình lang bạt giang hồ.
Hãy nói Cô Gái Áo Vàng Bàng Chân Chân ở gần núi Ô Mông, đã gần hơn tháng trời mà vẫn không thấy Cổ Thanh Phong tới...
Cũng có một hôm nàng tới cái đầm nước trong ở ngoài Cửu Hồi Cốc đứng cho tới khi hoàn hôn phủ xuống mới trở về nhà trọ, chỉ cơ duyên chưa tới, cho nên nàng với Cổ Thanh Phong tuy rất gần gũi nhau, mà không sao gặp gỡ nhau được.
Còn Cổ Thanh Phong nhất tâm nhất trí huyết khổ luyệt kiếm học của Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ cho.
Đợi chờ gần hai tháng vẫn không thấy hình bóng của Cổ Thanh Phong đâu cả, Bàng Chân Chân nản chí vô cùng, rầu rĩ rời bỏ khu núi Ô Mông, nhưng vẫn chưa chịu trở về Tam Nguyên Bang vội, mà

tiếp tục đi ngao du Kim Mã Bích Khê, Điền Trì, Nhi Hải các nơi, mong gặp gỡ Cổ Thanh Phong và đồng thời cũng để dò thám xem Mạnh Hồng Tiếu và Vạn Kiếp Ma Cung ở đâu!
Bcc đi khỏi, lại qua được một tháng nữa, nhờ có sự thông minh và bản chất hơn ng, ctp đã học hết pho kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh rồi.
Triển Thanh Bình thấy Cổ Thanh Phong thông minh như vậy, trong lòng cũng mừng rở, liền mỉm cười nói :
- Cổ hiền điệt, trong có một trăm ngày như vậy mà hiền điệt đã học hết pho kiếm của lão rồi, thật là hiếm có người thông minh siêu việt như hiền điệt được! Bây giờ hiền điệt phải theo lão chỉ bảo mà nghĩ cách đi cầu ngay Điếu Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho Phong Vân Lôi Vũ bốn thế kiếm pháp kia đi!
- Cổ Thanh Phong với Triển Thanh Bình cùng tụ họp ở cửa Cửu Hồi Cốc trong trăm ngày, tình cảm hai người càng ngày càng thêm mật thiết. Lúc này, hai người sắp chia tay với nhau, Cổ Thanh Phong với vẻ quyến luyến không nỡ, liền cau mày lại thở dài một tiếng và hỏi :
- Sư bá không thể đi cùng với tiểu hiền điệt hay sao?
Triển Thanh Bình lắc đầu đáp :
- Phần thứ nhất là lão còn có việc khác phải đi ngay. Phần thứ hai là Điếu Ngao Cư Sĩ vẫn còn tức giận lão. Nếu có lão đi thì chưa biết chừng hiền điệt sẽ không học được một thế kiếm nào cũng nên.
Cổ Thanh Phong nghe nói rầu rĩ vô cùng. Triển Thanh Bình thấy vậy liền giơ tay ra vỗ vào vai chàng mấy cái rồi nói :
- Hiền điệt là người rất trung hậu, hà tất phải rầu rĩ về sự ly biệt như thế làm chi? Bây giờ, trên giang hồ đang có đa sự, như vậy thì rồi đây đi đến đâu mà chúng ta lại không gặp nhau? Thôi, chúng ta cứ chia tay ở đây đi, đừng buồn rầu như vậy nữa!
Cổ Thanh Phong cung kính hỏi lại :
- Ba mươi sáu thế kiếm pháp của sư bá sáng tác mới truyền thụ cho, chẳng hay tên gì không?
Triển Thanh Bình không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói xong đã vừa cười vừa nói :
- Kiếm pháp của sư phụ cháu tên là Thiên Độn, vậy kiếm pháp của lão tên là Thanh Bình vậy! Ba mươi sáu thế kiếm pháp mới sáng tạo này là tổng hợp sở trường của hai nhà. Như vậy, để lão đặt cho nó một cái tên gọi là Thanh Bình Độn Kiếm, chẳng hay cháu nghĩ sao?
Lão anh hùng vừa nói vừa ra ngoài Cửu Hồi Cốc, nói đến bốn chữ sau cùng, thì hình bóng của lão anh hùng đã mất dạng rồi.
Cổ Thanh Phong vội giở khinh công ra đuổi theo sau, nhưng khi ra

tới cốc khẩu, không trông thấy hình bóng của người sư bá đâu hết. Chàng đứng ngẩn người ra một hồi. Chàng lại nghĩ đến hình bóng của nàng Mạnh Hồng Tiếu. Chàng ngẩng mặt lên trời rú một tiếng, rồi rời khỏi núi Ô Mông đi Lục Chiếu Sơn để kiếm Điếu Ngao Cư Sĩ ngay!
Vì chàng đã được Triển Thanh Bình chỉ điểm cho nên không cần phải hỏi dò đường lối gì cả, đã đi ngay tới núi Lục Chiếu Sơn liền... Lúc ấy, mặt trời mới mọc, cảnh sắc trên núi cao đẹp đẽ khôn tả.
Cổ Thanh Phong biết Đào Hoa Chiếu ở về phía bên trái, dưới chân núi, chàng đi lên được mười ba mười bốn trượng, liền nghĩ thầm : "Nơi có ánh sáng chói lọi bốc lên kia, chính là ở phía đằng sau phía bên trái dưới chân núi, chẳng lẽ...?" Chàng chưa nghĩ xong thì đã có tiếng động rất nhẹ và hình như có một vật gì nhẹ lướt qua đầu vai bên phải của chàng.
Chàng vội nhảY sang trái hơn trượng. Ngờ đâu, vật đó là một vật sống. Chàng nhảy tới đâu là nó nhảy theo tới đó, và liền móc ngay vào chéo áo của chàng liền.
Chàng mới hay đó là một cái móc câu đen nhánh, dài chừng ba tấc, buộc bằng một sợi dây vàng. Chàng biết ngay là mình đã bị Điếu Ngao Cư Sĩ câu phải, nhưng trong lòng cũng hơi tức giận và nghĩ : "Vị võ lâm kỳ nhân này cũng lạ thật! Không biết ta bao giờ hết, cũng không nói năng gì hết, mà đùa giỡn ta như vậy, co ta như là một con cá, định câu ta lên chăng?" Chàng sợ đối phương câu mình lên thật, vội quay mình lại, tay nắm lấy sợi dây, vậy hết chân lực và lấy tấn giở Đại Lực Thiên Cân Trụy ra đứng cho thật vững. Đồng thời chàng đã trông thấy người cầm cái cần câu giỡn mình là một ông già râu tóc bạc phơ, đang ngồi ở trên lưng chừng cây cổ thụ.
Hình như tâm ý của ông già đó đã bị chàng đoán đúng. Vừa móc được áo chàng đã định câu chàng lên thực. Chàng trông ông già nọ đang định lên tiếng hỏi, ngờ đâu sức kéo của ông ta cũng mạnh gần nghìn cân, vì vậy cười đã dùng Đại Lực Thiên Cân Trụy thân pháp ra lấy tấn rồi mà vẫn còn bị Ông ta lôi về phía trước mấy bước.
Ông già thấy Cổ Thanh Phong không bị mình lôi lên cũng thất thanh kêu "ủa" một tiếng. Ông ta giật mạnh cần câu một cái, thâu ngay cần câu đó lại liền.
Cổ Thanh Phong cố nén lửa giận mà quay người lại chắp tay chào ông già đó rồi lên tiếng hỏi:
- Lão tiền bối quý tính danh là chi? Sao bỗng dưng lại đùa giỡn Cổ Thanh Phong tôi như thế?
Ông già ha hả cười và đáp :

- Ta bình sinh không tên không họ, sở dĩ ta lấy cần câu này câu ngươi là vì có hai nguyên nhân chính.
Cổ Thanh Phong hơi cau mày lại, rồi hỏi :
- Cụ coi tôi như là con cá, mà lại còn bảo có hai nguyên nhân chính!
Ông già thâu cần câu lại, rồi tựa một tầu lá ở trên thân cây, từ từ nhảy xuống, tròn mắt nhìn Cổ Thanh Phong cười ngạo nghễ :
- Tất nhiên là có hai nguyên nhân chính rồi. Nguyên nhân thứ nhất là cứu ngươi khỏi chết!
Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày, gượng cười. Ông già thấy vậy cười nhạt hỏi :
- Ngươi cười cái gì? Những sương mù mà trông như mây màu sắc ở dưới chân núi này là một chướng khí lợi hại nhất của các tỉnh ở miền Tây Nam này. Tên nó là Đào Hoa Độc Chướng. Nó giết người một cách vô hình, cứ đến mặt trăng mọc lên trên đỉnh đầu thì những sương ngũ sắc đó mới tan hết.
Ai dám đến gần trước ngọn núi chỗ cách nơi có sương mù đó chừng mười trượng, thì người đó đừng nói là Cổ Thanh Phong, mà là một cây Ngao Sương Thanh Phong chiếm nhiễm phải độc chướng đó thì cũng phải cành rụng lá rơi mà uể oải ra chết liền.
Cổ Thanh Phong nghe nói rùng mình kinh hãi, liền thay đổi sắc mặt và cám ơn ông già ngay.
Ông già lại nói tiếp :
- Nguyên nhân thứ hai là vì thanh bảo kiếm đeo ở vai ngươi.
Cổ Thanh Phong lại tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi lại :
- Thanh kiếm ở trên vai của tiện hạ có liên quan gì đến lão tiền bối đâu?
Ông già vẫn kiêu ngạo nói :
- Tất nhiên là có liên can, vì ngươi đã gặp danh thủ đệ nhất kiếm của đương thời!
Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :
“Hải Thiên Kiếm Thánh nói rất đúng, ông già Điếu Ngao Cư Sĩ này quả thật là người rất lý thú, sao ta không theo lời dặn bảo của Triển sư bá để đùa giỡn ông ta một phen?” Chàng đã quyết định như vậy, liền hỏi :
- Danh thủ đệ nhất kiếm đương thời, mấy chữ đó có phải là quá tự tôn tự đại đấy không?
Ông già trở lời một cách kiêu ngạo :
- Tất nhiên, tất nhiên nếu dùng kiếm đối địch, trên thiên hạ này không ai có thể địch nổi lão!
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, rồi mỉm cười nói :

- Lão tiền bối đã nói như vậy, tiểu bối phải đoán ra được danh hiệu của tiền bối mới phải!
Ông già gật đầu, lẩm bẩm tự nói :
- Trong võ lâm này, tuy rất có nhiều tục tử, nhưng những người sử dụng kiếm có tên tuổi đã có mấy ai, nên ngươi mới đoán một cái là đoán ra liền!
Cổ Thanh Phong thấy thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy, chàng cố ý làm ra vẻ nghĩ ngợi giây lát, rồi mới từ từ đáp :
- Tiếc thay lão tiền bối không phải mặc quần áo đạo sĩ, bằng không tiểu bối phải đoán lão tiền bối là Thiết Kiếm Chân Nhân, người Hộ Pháp của Tam Nguyên Bang.
Ông già bĩu môi lắc đầu và nói :
- Kiếm pháp của đạo sĩ Thiết Kiếm Chân Nhân đó bằng sao được lão. Nếu hai bên đối địch thực sự, chỉ năm trăm hiệp là cùng, y thế nào cũng bị lão đánh bại ngay!
Cổ Thanh Phong giả bộ thất kinh, vội hỏi :
- Nghe lão tiền bối nói như vậy, lão tiền bối có phải là Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang tiếng tăm lừng lẫy giang hồ đấy không?
Ông già vẫn lắc đầu, vừa cười vừa trả lời :
- Kiếm pháp của Bàng Thiên Hiểu không hơn gì kiếm pháp của Thiết Kiếm Chân Nhân. Y miễn cưỡng gọi là kiếm thủ hạng nhất trên giang hồ thôi!
Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :
- Lão tiền bối khinh thường cả Phiên Thiên Quái Tú lẫn Thiết Kiếm Chân Nhân, như vậy thì tiểu bối biết đoán làm sao được đây?
- Vừa rồi lão đã nói những người sử dụng kiếm được nổi tiếng có mấ yai đâu... Ngươi thử đoán thêm một vài người nữa thì sẽ đúng đấy!
Cổ Thanh Phong giả bộ nghĩ ngợi giây lát, rồi vừa cười vừa tỏ ra đắc chí nói :
- À, tiểu bối đoán ra rồi, vì tiểu bối đã nghĩ ra được một vị đại kiếm khách tuyệt nghệ vô song, tiếng tăm cái thế...
Ông già tỏ vẻ khoái chí, liền thúc giục chàng :
- Nói mau đi, nói mau đi!
Cổ Thanh Phong ngắm nhìn ông già một hồi, mặt tỏ vẻ rất kính phục, hỏi :
- Chắc thể nào lão tiền bối cũng là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải phải không?
Ông già nghe nói thất vọng, lắc đầu cười nhạt đáp :
- Không đúng, không đúng! Triển Thanh Bình tự tôn tự đại, tự gọi

mình là Hải Thiên Kiếm Thánh, nhưng ba lần y đấu với lão ở trong Bắc Hải Kiếm Hội có thắng nổi lão một thức nào đâu?
Cổ Thanh Phong gượng cười nói :
- Tiểu bối đã đoán hết tên của những danh gia hạng nhất sử dụng kiếm đương thời rồi, mà vẫn chưa đoán ra được lão tiền bối là ai cả!
Ông già đó chính là Điếu Ngao Cư Sĩ, thấy Cổ Thanh Phong chỉ phỏng đoán các người khác thôi, chứ không nói tới tên mình, nên ông ta càng tức giận thêm, rồi cau mày lại nói :
- Tất cả danh gia sử dụng kiếm đương thời mà ngươi vừa phỏng đoán còn thiếu soát một người, nếu ngươi nói nốt tên người đó ra là đúng ngay!
Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :
- Tiểu bối biết còn một vị danh thủ kiếm pháp vô song nữa!
Điếu Ngao Cư Sĩ cả mừng nói :
- Phải, phải! Người đó chính là lão đây!
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Không phải lão tiền bối, người đó là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh, nhưng ông ta đã không có duyên với trần gian, tiên du đã lâu rồi!
Điếu Ngao Cư Sĩ không sao chịu nhịn được nữa, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong tự báo danh hiệu, hậm hực nói :
- Ta là Điếu Ngao Cư Sĩ, tại sao ngươi lại không liệt tên ta trong đệ nhứt kiếm thủ của võ lâm đương thời như thế?
Cổ Thanh Phong nghe nói liền làm ra vẻ thất kinh, vội xoay giọng gọi là tiền bối, và cung kính vô cùng, cúi đầu xuống đất vái một lạy. Điếu Ngao Cư Sĩ cau mày lại, xua tay nói :
- Ta quanh năm ở Đông Hải, trơ trọi một mình quen rồi, không cần lễ tiết của đời tục, ngươi khỏi cung kính như thế! Ngươi mau nói cho ta biết, tại sao ngươi lại không liệt ta vào những kiếm thủ đệ nhất đương thời như vậy để ta khỏi nóng lòng!
Cổ Thanh Phong cười thầm, nhưng vẫn theo cách dặn bảo của Hải Thiên Kiếm Thánh mà làm ra bộ hoảng sợ nói :
- Cổ Thanh Phong tôi không dám nói thẳng sợ mích lòng lão tiền bối!
- Không sao, không sao! Mắng chửi ngay trước mặt còn thú vị hơn, quý hồ ngươi mắt có lý.
- Cổ Thanh Phong tôi đâu dám phê bình tiền bối như thế! Tôi nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu, và Thiết Kiếm Chân Nhân các người đối với tiền bối đã có lời nói rất nặng!
Điếu Ngao Cư Sĩ trợn ngược đôi mắt lên vội hỏi :

- Bọn lão quỷ ấy nói xấu gì lão thế?
- Họ nói lão tiền bối tuy cũng miễn cưỡng được gọi là kiếm thủ hạng nhất đương thời, nhưng đó chỉ là xếp đặt tên tuổi của lão tiền bối cho đủ số đấy thôoi, chứ kiếm thuật của lão tiền bối không nghĩa lý gì hết!
Điếu Ngao Cư Sĩ tức giận khôn tả, kêu "hừ" một tiếng quật luôn cần câu vào tảng đá lớn nhô ra ở trên vách núi một cái, tảng đá ấy bị vỡ ta ra liền, rồi y hậm hực hỏi Cổ Thanh Phong :
- Sao chúng dám bảo kiếm pháp của lão không ra gì?
- Lão tiền bối chớ có giận dữ như thế vội, theo Cổ Thanh Phong tôi nghe thấy thì họ nói...
- Họ có nhắc nhở Phong, Vân, Lôi, Vũ bốn thế kiếm của lão không?
Cổ Thanh Phong cười thầm và nghĩ :
"Quả thật tính nết của Điếu Ngao Cư Sĩ đúng như lời Hải Thiên Kiếm Thánh nói không sai chút nào. Quả nhiên y đã mắc hỡm ta rồi!" Nghĩ đoạn, chàng lại hỏi Điếu Ngao Cư Sĩ rằng :
- Cái gì gọi là Phong, Vân, Lôi, Vũ tứ kiếm?
Điếu Ngao Cư Sĩ trợn ngược đôi lông mày lên có vẻ đắc chí đáp :
- Phong Tứ Kiếm là :
Vũ Tuyết Nghên Băng, Phiêu Hồng Tống Lục, Giao Long Nộ Cuồng, Dịch Thủy Tiêu Tiêu. Vân Tứ Kiếm là :
Phụng Tuế Long Hư, Tá Thiên Tệ Nhật, Xang Hà Luyện Thủy, Phiêu Diêu Nhân Uân. Lôi Tứ Kiếm là :
Tà Tiên Tỷ Điện, Hải Lập Sơn Băng, Thiên Cô Tam Quá, Càn Khôn Nhất Chân. Còn Vũ Tứ Kiếm là :
Không Mong Nhận Vật, Tiên Thạch Phi Yến, Bạt Hỏa Thanh Trần, Nhất Thiên Ty Ảnh.
Cổ Thanh Phong nghe xong vừa cười vừa hỏi :
- Tên của những thế không đó nghe rất tao nhã và êm tai, nhưng không biết có lợi hại hay không?
- Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão là khi lão ở Đông Hải ngầm xem bể trời mưa gió, nhật nguyệt tinh thần biến hóa ra sao mới nghiên cứu thành, oai lực thần diệu khôn tả!
Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :
- Lão tiền bối đã giỏi chế ra những thế kiếm thần diệu như vậy, tại sao trong ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, lão tiền bối không đánh bại những người kia để độc bá thiên hạ?
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy Cổ Thanh Phong hỏi như vậy, mặt đỏ bừng thở dài một tiếng rồi đáp :
- Lão với Thanh Bình, Thiên Hiểu, và Thiết Kiếm Chân Nhân mỗi người đều có sở trường riêng, và cũng có sở đoản của mình. Cho

nên ba lần Bắc Hải Kiếm Hội đó, không ai thắng nổi ai là thế. Năm nay, lão đã nghĩ ra một cách đánh bại được họ, thì Thanh Bình lại sai người truyền lời cho lão với các người hay, Bắc Hải Kiếm Hội lần thứ tư vì việc riêng mà phải hoản lại. Nên lão chán nản không có việc gì làm, mới đến Đào Hoa Chiếu này câu Đào Hoa Giao để tiêu khiển.
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Sao lão tiền bối năm nay lại có cách đánh bại mấy người kia?
- Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão vốn là bốn thế. Năm ngay sau khi dự Bắc Hải Kiếm Hội về, lão dã khổ tâm nghiên cứu lại, rồi một biến thành bốn, bốn biến thành mười sáu, tất nhiên oai lực mạnh hơn trước nhiều, như vậy làm sao mà không thắng nổi họ?
- Lão tiền bối tiềm tâm ở Đông Hải, nghiên cứu tuyệt học. Nhưng Triển Thanh Bình với hai vị đệ nhứt kiếm thủ kia, cũng không khi nào lại chịu ngồi yên để bỏ phí những thời gian quý báu...
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy Cổ Thanh Phong vẫn không tin tài ba của mình liền cau mày đỡ lời :
- Nếu ngươi được thấy Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão thì ngươi mới tin và kính phục. Để lão câu được con Đào Hoa Giao này đã, thế nào cũng cho ngươi kiến thức, thi ngươi mới biết kiếm thế của lão lợi hại như thế nào?
Cổ Thanh Phong giả bộ làm như coi thường bốn thế kiếm đó, chàng chỉ mỉm cười đáp :
- Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão tiền bối tất nhiên phải lợi hại lắm, tiểu bối cũng muốn được kiến thức ngay, nhưng tiểu bối còn muốn kiến thức thủ đoạn câu Đào Hoa Giao của lão tiền bối hơn!
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy bình sinh tuyệt kỹ của mình mà đối phương không muốn kiến thức, nên y ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi cũng là người sử dụng kiếm, xem bề ngoài cũng đủ thấy võ công của ngươi cũng không kém lắm, sao ngươi lại chịu để lỡ dịp may mà không chịu kiến thức tuyệt học hãn hữu như vậy?
- Vì kiếm pháp của sư phụ của tiểu bối cũng là diệu tuyệt đương kim, có thể ngang với kiếm pháp của lão tiền bối, có lẽ tiểu bối chỉ kém lão tiền bối về kinh nghiệm và công lực thôi!
- Ngươi là đệ tử của ai?
- Tiên sư là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh!
Điếu Ngao Cư Sĩ kêu “ủa” một tiếng, ngắm nghía Cổ Thanh Phong một hồi, rồi nói :
- Sư phụ của ngươi chưa ta thế, cùng Thiên Hiểu, Thanh Bình, Thiết Kiếm Chân Nhân và lão là ngăm người hợp xưng là Càn Khôn Ngũ Kiếm. Ngươi đã được Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ tài nghệ cho, dù

công lực và kinh nghiệm hơi kém một chút, nhưng người thể nào cũng sành sỏi.
Chờ lát nữa ta câu Đào Hoa Giao xong, thể nào cũng giở bốn thế kiếm đó ra để ngươi xem kiếm pháp của ta có bằng được kiếm pháp Hải Thiên Kiếm Thánh, hay Phiên Thiên Quái Tú hay là còn hơn cả chúng!
Điếu Ngao Cư Sĩ càng nói càng khoe khoang, Cổ Thanh Phong rất ung dung mỉm cười hỏi :
- Lão tiền bối cứ giở bình sinh tuyệt học ra để cho tiểu bối xem sao, như vậy có lẽ không được thích đáng cho lắm!
- Tại sao lại không thích đáng?
- Nếu lão tiền bối biểu diễn quá nhanh thì tiểu bối không sao nhận thức được những thế kiếm tinh vi, nếu biểu diễn quá chậm lại sợ tiểu bối sẽ học lỏm được hết!
- Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão đã tốn mấy chục năm trời đất mới thành. Tuy chỉ có mười sáu thức, nhưng biến hóa kỳ ảo, có thể nói là bao la vạn trượng. Có không nào ngươi chỉ xem ta biểu diễn một lần mà học lỏm được ngay như thế?
Nói tới đó, y lại ngắm nhìn Cổ Thanh Phong một hồi rồi lại nói tiếp :
- Nhưng bây giờ ngươi gặp gỡ ta ở trên núi Lục Chiếu này, kể cũng có tiền duyên đấy. Nếu sau khi ta biểu diễn tuyệt học đó xong, mà ngươi bình luận một cách công bằng, thì mỗi thế kiếm trong Phong, Vân, Lôi, Vũ ta có thể truyền thụ cho ngươi một thức. Như vậy, cam đoan ngươi sẽ trở nên một người có kiếm học sao siêu nhất trong giới trẻ tuổi của các ngươi.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 7
Man Hoang Kiếm Khí

Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng cười và đáp :
- Lão tiền bối khoe khoang Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm thần kỳ như vậy, khiến tiểu bối ngứa ngáy. Lão tiền bối đã nói, phải chờ mặt trăng mọc lên đến đỉnh đầu, sương mù ngũ sắc tan hết thì mới câu được Đào Hoa Giao, vậy từ giờ đến lúc đó hãy còn lâu lắm!
Điếu Ngao Cư Sĩ bị Cổ Thanh Phong khiêu khích ngứa ngáy khó chịu. Bây giờ, lại nghe thấy chàng ta nói như thế, liền hớn hở hỏi lại :

- Có phải bây giờ ngươi muốn được xem ngay bốn thế kiếm ấy của ta không?
- Nếu lão tiền bối cao hứng, thì xin cho tiểu bối được sáng mắt ngay. Nhưng chỉ sợ Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm ấy chỉ có hư danh mà thôi!
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy Cổ Thanh Phong vẫn ccòn hoài nghi Tứ Kiếm của mình, lão tức giận khôn tả, liền bẽ một cành thông ở bên cạnh đó.
Cổ Thanh Phong liền nói :
- Lão hà tất phải bẽ cành làm kiếm, tiểu bối có mang theo.
- Võ công mà luyệnt tới mức Hỏa Hầu rồi, đừng nói một cành thông, dù là bước thước lụa, khi biểu diễn oai lực của nó không kém gì Can Tướng, Mạc Tà hai thanh kiếm báu cổ xưa!
Nói tới đó, y nhìn Cổ Thanh Phong và lớn tiếng nói :
- Bây giờ lão lần lượt biểu diễn Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm, mỗi thế bốn thức. Tốt hơn hết ngươi hãy nhớ kỹ tên của những thế và thức đó trước rồi mới dễ lĩnh hội. Phong Tứ Kiếm là Vũ Tuyết Nghên Băng...
Cổ Thanh Phong đã ngắt lời Điếu Ngao Cư Sĩ mà vừa cười vừa nói:
- Lão tiền bối khỏi cần phải nói lại như thế nữa tiểu bối đã nhớ ra rồi.
Phong Tứ Kiếm là :
Vũ Tuyết Nghên Băng, Phiêu Hồng Tống Lục, Giao Long Nộ Cuồng, Dịch Thủy Tiêu Tiêu. Vân Tứ Kiếm là :
Phụng Tuế Long Hư, Tá Thiên Tệ Nhật, Xang Hà Luyện Thủy, Phiêu Diêu Nhân Uân.
Lôi Tứ Kiếm là :
Tà Tiên Tỷ Điện, Hải Lập Sơn Băng, Thiên Cô Tam Quái, Càn Khôn Nhất Chân. Còn Vũ Tứ Kiếm là :
Không Mong Nhận Vật, Tiên Thạch Phi Yến, Bạt Hỏa Thanh Trần, Nhất Thiên Ty Ảnh.
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy chàng có trí nhớ hơn người như vậy, giật mình kinh hãi liền mỉm cười gật đầu nói :
- Trí nhớ của ngươi khá lắm! Tên của thế kiếm có thể nhớ kỹ được, nhưng kiếm pháp thì đừng có nhớ kỹ, trong đó có nhiều thế tinh vi biến hóa cần phải do lão chỉ điểm giải thuyết mới có thể phát uy oai lực được.
Nói xong, kỳ hiệp liền giở từng thế thức trong Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm lần lượt biểu diễn cho Cổ Thanh Phong xem.
Cổ Thanh Phong vốn dĩ là môn đồ đắc chí của Tiêu Đại tiên sinh, rồi gần đây lại thêm được Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ hết kiếm học bình sinh cho, và luyện được pho Thanh Bình Độn Kiếm. Tất

nhiên nhãn lực của chàng rất cao, chỉ xem qua một lượt là biết ngay Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm quả thật biến hóa ảo diệu vô cùng.
Chàng nghĩ thầm :
"Thảo nào Triển sư bá cứ dặn mình, nếu muốn kiếm thuật của mình được xưng hùng xưng bá trên thiên hạ, thì phải cần lãnh giáo kỳ nhân này mới được!" Điếu Ngao Cư Sĩ biểu diêễn xong mười sáu thức Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm rồi, thấy Cổ Thanh Phong chỉ lẳng lặng không nói năng gì, trong lòng lại có vẻ không phục, liền hỏi :
- Chẳng hay ngươi có phải là người sành điệu hay không? Ngươi xem xong pho kiếm Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão, liệu kiếm pháp của lão có thể là kiếm pháp tuyệt học được không?
Cổ Thanh Phong nghiêm nét mặt và cung kính vái chào Điếu Ngao Cư Sĩ sát đất, và tỏ vẻ khâm phục :
- Pho kiếm pháp này của lão tiền bối quả thật là tinh diệu vô cùng, oai lực khôn tả! Vì vậy Thanh Phong tôi mới xem đến nỗi thất thần mất vía!
Cho tới bây giờ, Điếu Ngao Cư Sĩ mới nghe Cổ Thanh Phong khen phục và kính trọng kiếm pháp của mình mới thở nhẹ một tiếng, mặt tỏ vẻ đắc chí, và nói :
- Theo ngươi nói thì kiếm pháp của ta so sánh với kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh, Phiên Thiên Quái Tú, với Thiết Kiếm Chân Nhân thì ai hơn ai kém?
Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi một hồi rồi mỉm cười đáp :
- Tiểu bối kiến thức non nớt, cho nên không dám cam đoan là kiếm pháp của lão tiền bối cao siêu hơn ba vị kiếm thủ đệ nhất hạng kia, nhưng tiểu bối dám cam đoan kiếm pháp của ba vị kia không thể nào hơn được kiếm pháp của lão tiền bối!
Điếu Ngao Cư Sĩ nghe nói tới đây, trong lòng mới cởi mở và cũng đỡ tấm tức, Cổ Thanh Phong nói tiếp :
- Sự tinh vi của pho kiếm pháp của vị tiền bôi đây khiến cho Thanh Phong tôi kính phục không sao tả được!
Điếu Ngao Cư Sĩ càng nghe Cổ Thanh Phong nói càng khoái chí gật đầu, vừa cười vừa đáp :
- Lời phê bình của ngươi kể cũng công bằng lắm!
Nói tới đó, lão hiệp bỗng kêu "ủa" một tiếng và nói tiếp :
- Có phải vừa rồi lão đã nói sau khi ngươi xem xong kiếm pháp của lão, nếu ngươi phê bình một cách công bằng thì lão sẽ dạy cho mỗi thế một thức phải không?
Cổ Thanh Phong mừng vô cùng, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ muốn từ chối, lắc đầu cảm tạ:

- Lão tiền bối tuy có hứa như thế thực, nhưng Thanh Phong tôi nhận thấy Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm này quả tinh ảo và biến hóa khôn lường, nên không dám thọ lãnh! Lão tiền bối dạy tiểu bối mấy thế kiếm khác cũng được!
Điếu Ngao Cư Sĩ bỗng hiểu biết được một phần nào, liền chỉ tay vào mặt Cổ Thanh Phong ha hả cười :
- Thằng nhỏ này...ai dạy ngươi những thủ đoạn cao minh như thế? Thoạt tiên ngươi dùng lời lẽ khích bác ta, bây giờ lại hết lời khen ngợi ta, sự thực ngươi nói đi nói lại cũng không ngoài ý muốn là mong mỏi được học Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của ta phải không?
Cổ Thanh Phong là người rất trung hậu, lần này tuân theo lời chỉ giáo của Hải Thiên Kiếm Thánh tới đây đùa giỡn với Điếu Ngao Cư Sĩ nửa ngày, trong lòng đã không yên, bây giờ lại thấy đối phương nói đúng phong phóc ý của mình, nên chàng mặt đỏ bừng, ấp úng một hồi mới trả lời được :
- Lão tiền bối sáng suốt thật! Tôi...tôi thừa lệnh Triển Thanh Bình sư bá, đặc biệt tới đây yết kiến và yêu cầu lão tiền bối chỉ giáo cho!
Điếu Ngao Cư Sĩ giận dữ trợn ngược đôi mắt lên, rồi cả giận nói :
- Thế ra Triển Thanh Bình lão quái vật đã gọi người tới đây mưa mô ta, thể y có truyền thụ kiếm pháp gì cho ngươi không?
Cổ Thanh Phong thấy Điếu Ngao Cư Sĩ đã nổi giận, biết kế hoạch của mình đã hỏng. Đối phương không khi nào còn có thể truyền thụ bốn thế kiếm đó cho mình nữa, nhưng dù sao chàng nghĩ cũng cứ hãy nói rỏ sự thật ra, như vậy trong lòng chàng mới thấy yên ổn được, nên chàng lại thảnh thơi mỉm cười đáp :
- Ở trong Cửu Hồi Cốc tại khu núi Ô Mông, Triển sư bá đã đem bình sinh tuyệt học là Thanh Bình Kiếm Pháp ra dạy hết cho tiểu bối và còn phối hợp kiếm pháp của tiên sư với kiếm pháp của sư bá lại sáng tạo thành pho Thanh Bình Độn Kiếm để truyền thụ cho tiểu bối nữa!
Điếu Ngao Cư Sĩ nghe chàng nói xong, liền đùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng. Cổ Thanh Phong lại nói tiếp :
- Sau khi truyền thụ cho tiểu bối hai pho kiếm học cao siêu tuyệt đó, Triển sư bá còn nói với tiểu bối rằng muốn được đứng đầu võ lâm thì tiểu bối phải càng học hỏi thêm mới được!
Điếu Ngao Cư Sĩ liền xen lời hỏi :
- Muốn học hỏi thêm sao ngươi không đi kiếm Phiên Thiên Quái Tú hay Thiết Kiếm Chân Nhân, mà lại đến đây kiếm ta?
- Triển sư bá phê bình rằng :
Kiếm pháp của Phiên Thiên Quái Tú với Thiết Kiếm Chân Nhân tuy

độc ác quái dị, nhưng không phải là kiếm pháp chính tông. Huống hồ chính tà không trà trộn với nhau được, cho nên mới sai Thanh Phong tôi tới núi Lục Chiếu này kiếm lão tiền bối xin truyền thục cho Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm.
Điếu Ngao Cư Sĩ có vẻ đắc chí nghĩ thầm:
"Không ngờ lão quái vật là người kiêu ngạo tột đỉnh mà phải thốt ra mấy lời thực lòng như vậy, thừa nhận Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của ta là kiếm học chính tông." Cổ Thanh Phong kể xong những lời thật lòng của mình rồi, liền cảm thấy thảnh thơi hơn trước. Chàng lại cung kính vái chào Điếu Ngao Cư Sĩ và mỉm cười nói tiếp :
- Thoạt tiên, Thanh Phong tôi tuy nghe lời Triển sư bá chỉ giáo tới đây nói khích bác lão tiền bối, nhưng trong lòng vẫn áy náy không yên, bây giờ thố lộ hết sự thực với lão tiền bối rồi, mà lại còn được lão tiền bối rộng lòng tha thứ cho, và còn không khiển trách tiểu bối là kẻ vô lễ nữa!
Nói xong, chàng vái lại một lay nữa rồi quay mình đi luôn.
Điếu Ngao Cư Sĩ bỗng gọi chàng lại :
- Hãy khoan!
Cổ Thanh Phong liền quay lại hỏi :
- Chẳng hay lão tiền bối còn có điều gì chỉ giáo nữa?
- Ngươi chưa toại nguyện làm sao lại quay đi như thế? Chẳng lẽ ngươi không còn muốn học Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của ta nữa hay sao?
Cổ Thanh Phong có vẻ hổ thẹn lắc đầu đáp :
- Lão tiền bối đã không trách cứ cũng đủ xấu hổ lắm rồi, đâu còn dám mặt dầy mày dạng cầu xin lão tiền bối chỉ giáo cho nữa!
- Ngươi không những là người thông minh mà tâm tính lại thật thà, thật đáng yêu. Thanh Bình Kiếm Pháp của lão quái vật quý báu như Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão mà y đã đường hoàng chỉ dạy ngươi rồi, thì lão đây còn tiếc của làm chi mà không dạy nốt cho ngươi, để sao này ngươi sẽ trở nên một kiếm khách vô song trong bọn tiểu bối, kể cũng là một chuyện hay!
Cổ Thanh Phong nghe nói ngạc nhiên vô cùng, mừng rở khôn tả.
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy chàng thất thần như vậy, liền ha hả cười rồi nói :
- Ngươi đừng ngớ ngẩn như thế nữa, ngươi hãy biểu diễn pho Thanh Bình Độn Kiếm đã phối hợp kiếm pháp của thkt với Trung Điều Dật Sĩ cho ta xem đã!
Cổ Thanh Phong liền lấy thanh Thanh Cương Kiếm ra khỏi bao, vái chào Điếu Ngao Cư Sĩ một cái. Lúc này, Điếu Ngao Cư Sĩ thấy Cổ

Thanh Phong có nhiều cử chỉ đáng yêu, nên trong lòng đã mến yêu chàng hết sức, bây giờ lại thấy chàng dùng thế Ngũ Ngục Triều Thiên tỏ vẻ cung kính mình như vậy, liền cười ha hả nói :
- Lão đã bảo là người sơn dã không ưa tục lễ gì đâu, sao ngươi còn khiêm tốn chi thế? Ngươi cứ việc giở hết Thanh Bình Độn Kiếm ra biểu diễn cho ta xem là đủ rồi!
Cổ Thanh Phong liền lùi về phía sau hai bước, biểu diễn luôn hai pho kiếm mới học thành cho Điếu Ngao Cư Sĩ xem.
Điếu Ngao Cư Sĩ vừa xem vừa cau mày, chờ tới khi Cổ Thanh Phong biểu diễn xong ba mươi sáu thức của Thanh Bình Độn Kiếm rồi thâu thế lại đứng chắp tay vái chào, Điếu Ngao Cư Sĩ thở dài một tiếng rồi mới từ từ nói :
- Hay...hay...hay! Cổ lão đệ thực tốt phúc lắm! Pho Thanh Bình Độn Kiếm này quả thật tuyệt diệu khôn lường! Nếu học thêm được mười sáu thức Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của lão nữa, rồi chịu khó luyện Huyền Công nội lực thì hai mươi năm sau, lão dám cam đoan lão đệ sẽ trở nên một kiếm khách siêu đẳng, vô địch trong võ lâm...
Cổ Thanh Phong khiêm tốn đáp :
- Mục đích võ công là cốt để cho khoẻ mạnh, tuy Thanh Phong tôi muốn học hỏi được tuyệt nghệ để bảo vệ chính đạo và quyét sạch tà ma, chứ không có ý gì muốn tranh hùng tranh bá ở võ lâm cả! Như vậy làm sao mà tiểu bối chiếm được cái danh dự to tát và cao cả đó?
Điếu Ngao Cư Sĩ vỗ vai Cổ Thanh Phong một cái thật mạnh, rồi cả cười nói :
- Cổ lão đệ quả thật là một người trai tài hiếm có, mấy lời nói của lão đệ khiến lão đây phải tự hổ thẹn vô cùng! Vì bấy lâu nay, lão suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện tranh kỳ đấu thắng.
Nói tới đây, y ngừng lời, cau mày nghĩ ngợi giây lát, lại nói tiếp :
- Vì kiếm pháp của Tiêu Đại tiên sinh với kiếm pháp của Triển Thanh Bình hơi giống nhau, nên pho Thanh Bình Độn Kiếm của lão đệ mới dễ thành công. Còn Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm mười sáu thức của lão đây lại khác hẳn. Chỉ sợ nhất thời khó mà dạy được cho lão đệ, nên lão mới định dạy mỗi thế một thức cho lão đệ trước là thế!
Cổ Thanh Phong tỏ vẻ cảm động, vừa cười vừa đáp :
- Lão tiền bối chịu dạy cho mỗi thế một thức như vậy, Thanh Phong tôi đã thụ ít nhiều rồi!
- Nếu dạy thì lão dạy hết chứ không khi nào lão còn giấu diếm cả. Vì tối hôm nay, câu xong Đào Hoa Giao, lão còn phải trở về Đông Hải. Vậy bây giờ, lão chỉ tạm dạy cho lão đệ bốn thức còn thì sau này hãy hay, bây giờ lão đệ cứa lựa chọn một thế một thức đi, tùy ý thức

nào cũng được.
Cổ Thanh Phong biết như vậy, không khách khứa gì, liền nghĩ ngợi giây lát, rồi đáp :
- Vâng, xin lão tiền bối chỉ dạy cho tiểu bối thức Dịch Thủy Tiêu Tiêu, Phiêu Diêu Nhân Uân, Thiên Cô Tam Quái, và Nhất Thiên Ty Ảnh.
Điếu Ngao Cư Sĩ vừa lắc đầu vừa cười :
- Lợi hại thực! Lợi hại thực! Đôi mắt của chú sắc bén lắm. Bốn thức này đều là chủ thức, học biết rồi không khác gì đã học được một phần thể thức tinh hảo của Tứ Kiếm của lão!
Nói xong, y liền cầm cành thông thay kiếm, vừa múa vừa giảng giải từng thức một cho Cổ Thanh Phong hay.
Cổ Thanh Phong tụ tinh hội thần để chuyên tâm học tập, mới biết lời nói của Điếu Ngao Cư Sĩ không ngoa chút nào. Bốn thức kiếm pháp này biến hóa phức tạp ảo diệu vô cùng. Quả thực là khó nhớ lắm, chờ tới khi chàng cố thuộc lòng thì mặt trăng đã lên gần tới đỉnh đầu.
Điếu Ngao Cư Sĩ bèn nói:
- Hiếm có! hiếm có! Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, mà đã nhớ được sự biến hóa của bốn thức ấy rồi, có thể nói lão đệ là thần đồng cũng không ngoa! Thảo nào Triển Thanh Bình coi trọng lão đệ như thế! Hiện giờ, tuy hãy còn bỡ ngỡ nhưng cố gắn luyện tập thì thể nào rồi cũng sẽ vận dụng tự nhiên ngay. Phiêu Diêu Nhân Uân, Nhất Thiên Ty Ảnh, hai thế này dùng để phòng thân. Còn Dịch Thủy Tiêu Tiêu với Thiên Cô Tam Quái thì dùng để tấn công kẻ địch. Xen với Thanh Bình Độn Kiếm, dù có gặp mười ba danh thủ, lão đệ cũng có thể xếp ngang hàng với họ!
Cổ Thanh Phong cung kính cám ơn, và quay lại nhìn Điếu Ngao Cư Sĩ, hỏi :
- Bây giờ sương mù ngũ sắc ở dưới chân núi đã tan, lão tiền bối đã có thể đi câu Đào Hoa Giao được chưa?
Điếu Ngao Cư Sĩ ngửng đầu lên nhìn trời rồi đáp :
- Bây giờ hãy còn sớm, phải đợi chờ hơn tiếng đồng hồ nữa mới đi được. Lão đã rình con Đào Hoa Giao này mười ngày rồi, đêm nay đúng là đêm rằm, và cũng là một đêm ra tay câu nó rất tốt. Nhưng chút nữa, chúng ta đi đến chỗ gần chân núi khoảng chừng năm trăm trượng, thì đừng làm một tiếng động nào hết, bằng không con quái vật ấy khôn ngoan lắm, không bao giờ nó mắc câu đâu, như vậy thì phải chờ thêm nửa tháng nữa...
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng hay con Đào Hoa Giao ấy to độ bao lớn?
- Dài chừng năm thước, nặng chừng trăm cân!

Cổ Thanh Phong nghe nói liền đưa mắt nhìn cái cần câu của Điếu Ngao Cư Sĩ, thấy cần câu đó là một cây trúc xanh biếc, sợi dây cũng chỉ to bằng hột gạo thôi, nên chàng ngắm đi ngắm lại đôi ba lần.
Điếu Ngao Cư Sĩ thấy vậy liền cười :
- Cổ lão đệ khỏi cần phải lo âu cho ta về vấn đề đó. Cái cần câu này gọi là Âm Trâm Trúc, trong sợi dây có xen lẫn Thiên Tằm Ty. Đừng nói con Đào Hoa Giao cân nặn hằng trăm cân, mà dù cho nó co nặng đến hàng nghìn cân như cá Ngao ở Đông Hải mà lão cũng đã câu được cả chục con rồi!
- Hồi nãy lão tiền bối coi tiểu bối cũng như là cá mà câu lên, tiểu bối đã biết cần câu của lão tiền bối là phi phàm rồi, cho nên tiểu bối mới ngắm nhìn như thế, nhưng không hiểu latb dùng cái gì để làm mồi?
- Lão đệ hỏi như kể cũng người sành điệu đấy! Mồi có ba thứ...để lão lấy ra cho lão đệ xem, chờ xếp đặt xong thì cũng đã đến giờ đi câu rồi!
Nói xong, Điếu Ngao Cư Sĩ lấy hai viên linh đơn màu vàng chóe to bằng hạt ngô đồng thơm tho vô cùng, tự ngậm một viên và bảo Cổ Thanh Phong ngậm một viên.
Cổ Thanh Phong biết ngay là mồi dùng để câu Đào Hoa Giao là một thứ tuyệt độc, bởi thế nên phải ngậm linh đơn trước để ngừa độc như thế. Nên chàng mới liền ngậm ngay luôn viên linh đơn mà Điếu Ngao Cư Sĩ mới vừa đưa.
Chàng lại thấy Điếu Ngao Cư Sĩ thò tay vào trong áo tơi lấy ra cái giỏ đan bằng trúc vàng nho nhỏ và hai cái móc câu ra, rồi ông ta cẩn thận mở cái giỏ thứ nhứt ra, lấy một con giun to bằng ngón tay, dài gần một thước màu xanh lam, liền xuyên ngang vào cái móc câu, rồi mới nói với Cổ Thanh Phong rằng :
- Con giun to lớn này độc lắm, lão đem từ Đông Hải tới, nhưng trong óc của nó có một hạt châu chuyên dùng để chữa các thư độc. Đào Hoa Giao rất ưa ăn thứ này!
Cổ Thanh Phong kinh ngạc vô cùng, liền hỏi :
- Con giun màu lam to như thế đã hiếm thấy, thế còn những vật ở trong hai cái giỏ kia chắc cũng là độc vật nốt phải không?
Điếu Ngao Cư Sĩ mỉm cười gật đầu, lại mở nắp hai cái giỏ trúc kia ra, và giơ tay cách nắp giỏ chừng mấy tấc khẽ ấn không mấy cái, rồi mới đổ ra một con cóc to bằng nắm tay, và một con bò cạp màu xanh biếc dài chừng bảy tấc. Con cóc màu như màu đất, trên lưng có ba cái sọc kim tuyến. Con bò cạp độc đuôi có hai cái móc, nơi bụng có mười hai chấm màu đỏ hỏn.
Cổ Thanh Phong đã nghe người ta nói qua nên biết hai thứ độc vật

này rồi.
Chàng biết con cóc ấy gọi là Kim Tuyết Hà Ma, độc khôn tả.
Còn con bò cạp kia cũng hiếm có lắm. Tên nó là Thiên Xá Bài Độc Khiết. Bị nó kẹp một cái là chết tức thì. Nhưng hình như vừa rồi, cả hai con đã bị Điếu Ngao Cư Sĩ dùng thủ pháp Lăng Không, dùng chưởng lực đã đánh cho cả hai con mê sản, nên bây giờ nó chỉ ngọ ngoạy ở trên mặt đất, chứ không bò linh động như thường được.
Điếu Ngao Cư Sĩ lấy hai cái móc câu xỏ hai con vậy ấy rồi cột chung vào với con giun màu lam, xong rồi mới vừa cười vừa nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ lão đệ, bây giờ đã tới giờ rồi ! Lão đệ hãy theo lão mà đi câu con Đào Hoa Giao đi! Nhưng chớ có lên tiếng và cũng đừng đi mạnh, phải khẽ lắm mới được!
Cổ Thanh Phong học bốn thức kiếm, trong lòng đã mừng rở, nay bỗng nghĩ tới Mạnh Hồng Tiếu, người yêu cách biệt đã lâu, không biết bây giờ ra sao nên chàng rầu rĩ vô cùng, liền nghĩ thầm :
“Không biết Thiên Nguy Cốc chỗ ở của bảy Sứ Giả bkmc ở đâu? Bây giờ mình chờ Cư Sĩ câu xong con Đào Hoa Giao này rồi, lại phải đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm nơi đó để cứu Hồng Tiếu...”
Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa đi, không bao lâu đã xuống tới phía bên trái chân núi. Chàng cố nén tình cảm riêng lại để thưởng thức cảnh tượng trước mắt.
Thì ra, nơi đây có một cái đầm sâu rộn chừng mấy trượng, nhưng đầm đó không hề thấy một tí nước nào, mà chỉ có những cánh hoa đào của những cây đào ở trên lưng chừng núi rớt xuống thôi. Không biết bao nhiêu năm rồi mà những cánh hoa đó tích đầy đắp bên dưới đã thối nát, còn bên trên thì toàn là những cánh hoa tươi, nên người ta không ước đoán được cái đầm này sâu rộng bao nhiêu?
Điếu Ngao Cư Sĩ khẻ nhảy lên một tảng đá lớn, lại lấy hai viên linh đơn vàng ối ra, đưa cho Cổ Thanh Phong một viên, còn phần mình một viên. Cổ Thanh Phong biết những đóa hoa đào tích lâu năm bốc lên một thứ hơi độc không thể tưởng tượng được. Chàng vội ngậm lấy viên thuốc rồi thấy Cư Sĩ ngẩng đầu lên nhìn trời, rồi vung cái giây có đeo ba cái mồi vào trong đầm.
Ba con độc vật đó tuy bị Điếu Ngao Cư Sĩ dùng móc câu xuyên qua mình, nhưng chúng vẫn chưa chết, nên chúng ở trên mặt nhưng cánh hoa đào cứ bò ngọ ngoạy.
Một lát sau, đột nhiên chỗ ba con vật bên dưới có cái gì nhô lên, nên các cánh hoa đào ở trên động đậy. Điếu Ngao Cư Sĩ lấy khuỷu tay khẽ thúc vào người Cổ Thanh Phong. Biết là con Đào Hoa Giao đã

ngửi thấy mùi thơm bò lên. Cổ Thanh Phong liền im hơi tiếng, trố mắt lên mà nhìn.
Quả nhiên, chỉ thoáng cái đã có tiếng kêu "bộp", những cánh hoa đào liền bay tung lên, và bên dưới hiện ra đống đất bùn do cánh hoa đào thối nát tạo nên chứ không phải là đất bùn thật. Trong đống bùn thấy xuất hiện cái đầu cá to bằng cái miệng chậu thau rửa mặt. Cổ Thanh Phong thấy con Đào Hoa Giao đó đầu nhọn mắt nhỏ, ngoài màu da như da cá mà có lấm chấm, thì ra nó không khác gì thứ cá Ngao thường mà người ta vẫn thường ăn, chàng liền nghĩ thầm :
"Con cá này làm gì mà bảo có nội đơn, khước từ vạn độc được? Và da của nó như thế thì làm sao chế được Nhuyễn Giáp vào lửa không cháy, vào nước không chìm, và đao kiếm chém không đứt được?"
Chàng đang nghĩ ngợi thì con Đào Hoa Giao đã há mồm kêu đánh "vù" một tiếng, ba con độc vật dùng làm mồi kia ở cách xa bảy tám thước mà đã bay vào mồm của nó liền, đủ thấy sức hút của nó mạnh biết bao!
Chàng tưởng là câu được rồi, trong lòng đang mừng rở, nhưng thấy Điếu Ngao Cư Sĩ lại núp ở sau đá, miệng mỉm cười lắng tai nghe con Đào Hoa Giao nuốt những mồi kia thôi chức không giật cần câu lên vội. Chàng thấy ngạc nhiên, nhưng không dám lên tiếng hỏi, chỉ tỏ vẻ hiếu kỳ, nhìn thẳng vào mặt Điếu Ngao Cư Sĩ thôi. Chàng lại đưa mắt nhìn con Đào Hoa Giao ở trong đầm, chỉ thấy nó ló cái đầu lên, chàng vẫn không dám lên tiếng nói, cứ lẳng lặng nhìn xem...
Quả nhiên con Đào Hoa Giao đó khôn ngoan lạ thường. Nó tuy nuốt ba con vật kia vào trong bụng rồi, nhưng vừa nuốt vào trong bụng, nó lại phun ra ngay!
Khi nó phun ra, ba con độc vật kia bị bay lên trên cao ba trượng, nhưng Điếu Ngao Cư Sĩ với Cổ Thanh Phong đã trông thấy bề ngoài của ba con độc vật hình như đã có bao phủ một cái màn nhờn nhợt. Khi nào con quái vật ấy chịu bỏ ba miếng mồi ngon lành như thế. Sở dĩ nó phun ra như vậy là muốn dò thám xem có kẻ địch nào ở gần hay không? Loài cá vẫn thường khôn ngoan như vậy, chờ tới khi ba con độc vật kia bay cao hơn trượng, nó vẫn không thấy có động tịnh gì hết mới há mồm hút luôn.
Lúc ấy làn bao phủ bên ngoài ba con độc vật dùng làm mồi kia đã có ánh sáng bạc thấp thoáng. Cổ Thanh Phong mới nhận ra đó là sợi dây câu. Con quái vật hút luôn ba con mồi vào trong bụng. Nó vừa mím môi một cái đã chui ngay xuống dưới đầm, thì Điếu Ngao Cư Sĩ lớn tiếng cả cười, tay thì giật mạnh cần câu lên, chỉ thấy bùn đào hoa ở trong đầm bắn tứ tung...

Điếu Ngao Cư Sĩ biết lưỡi câu đã móc vào tạng phủ con quái vật rồi, liền cười và nói với Cổ Thanh Phong rằng :
- Cổ lão đệ, đã câu được con Đào Hoa Giao rồi, nếu lão đệ có rảnh thì cứ việc đến Đông Hải Điêu Cơ du ngoạn một phen, không những lão truyền thụ thêm mười hai thức nọ cho lão đệ, mà còn tặng thêm cho lão đệ bộ Nhuyễn Giáp vào nước không chìm, vào lửa không cháy, đao chém không qua.
Y vừa nói, vừa từ từ kéo dây câu lên. Con Đào Hoa Giao đã nổi lên mặt đất bùn, và từ từ lôi nó vào trong bờ.
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới trông thấy rõ con Đào Hoa Giao. Quả nhiên giống như con cá mập dài chừng bốn năm thước, mình lấm chấm đỏ như cánh hoa đào, vảy của nó rất nhỏ, trông rất mềm mại, không hiểu tại sao mà lại tránh được đao binh cùng thủy hỏa như vậy?
Điếu Ngao Cư Sĩ lôi con Đào Hoa Giao tới trên bờ, liền xách lên và vừa cười vừa nói với Cổ Thanh Phong:
- Cổ lão đệ, chúng ta hãy tạm biệt. Mong trong hai năm trời thế nào lão đệ cũng ra Đông Hải Điêu Cơ để phó ước!
Nói xong, y rú lên một tiếng rất thánh thót, mỉm cười chào Cổ Thanh Phong một cái, rồi liền xách con Đào Hoa Giao đi luôn.
Cổ Thanh Phong cung kính tiễn Điếu Ngao Cư Sĩ đi khỏi, trong lòng hoang mang và nghĩ thầm :
“Ta đã được lão tiền bối này truyền thụ bốn thức Phong Vân Lôi Vũ cho ta rồi, hợp với Thanh Bình Độn Kiếm, ta có thể đi gặp bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung được rồi!” Chàng nóng lòng cứu Mạnh Hồng Tiếu thoát hiểm, nhưng không biết Thiên Nguy Cốc ở nơi đâu mà tìm kiếm đây?
Chàng đang rầu rĩ và hoang mang, thì đột nhiên thấy trong đống bùn đào hoa ở giữa đầm có một làn sương mù, có ánh sáng xanh lờ mờ bốc lên. Vì Điếu Ngao Cư Sĩ đã dặn bảo chàng rồi, rằng trong Đào Hoa Đầm có một thứ chướng khí gọi là Đào Hoa Chướng rất độc và lợi hại vô cùng, cho nên chàng vẫn đề phòng...
Bây giờ chàng lại thấy làn sương mù có ánh sáng đó bốc lên tưởng là Đào Hoa Chướng sắp sửa nổi lên, nên vội gởi khinh công nhảy lên trên một mỏm đá ở gần đó. Nhưng khi vừa lên tới nơi, chàng quay đầu lại nhìn thì thấy làn sương mù có ánh sáng lờ mờ kia đã biến thành màu xanh rồi.
Trong lòng tuy hoài nghi, nhưng chàng đã định rời khỏi nơi đây nên cũng không muốn quan sát thêm, liền rảo bước đi luôn.
Ngờ đâu, chàng mới đi được mấy bước, thì thấy trên sườn núi, chỗ

cao chừng tám trượng có một đám mây ngũ sắc phi xuống, và một thiếu phụ mặt rất đẹp, mặc quần áo cung nữ màu ngũ sắc, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, vừa nhảy xuống đã đứng ngay ở giữa đường liền...
Cổ Thanh Phong thấy thân pháp của nàng ta nhẹ nhõm khôn ta, từ xưa tới nay chàng chưa hề trông thấy ai lại có khinh công lợi hại như thế, liền kinh hãi thầm, và lui luôn về phía sau hai thước.
Thiếu phụ ăn mặc cung trang màu sắc sặc sỡ đó, đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, đôi mắt đầy dâm đãng, miệng thì tủm tỉm cười và hỏi :
- Tướng công có thể cho tôi mượn xem thanh bảo kiếm của tướng công đeo ở phía sau lưng kia được không?
Cổ Thanh Phong không biết đối phương muốn xem khí giới của mình làm chi, nhưng chàng cũng ngơ ngác gật đầu một cái, rồi thò tay vào phía sau định rút kiếm. Nhưng Thanh Cương Kiếm của chàng đw có tiếng lách cách khẽ kêu mà lưỡi kiếm chỉ mới ra khỏi bao chừng hơn nữa thôi, thiếu phụ đã cau mày lại, xua tay vừa cười vừa nói :
- Thôi thôi, tôi không xem nữa đâu!
Cổ Thanh Phong thấy cử chỉ của nàng kỳ lạ như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương quý tính danh là gì, có phải tưởng lầm tanh Thanh Cương Kiếm tầm thường này của tôi là bảo kiếm đấy hay không?
Thiếu phụ vừa cười vừa đáp :
- Tên tôi là Vệ Phượng Hoa, vì biết trong Đào Hoa Đầm này có một con Đào Hoa Giao và một thanh kiếm hiếm có. Vừa rồi lại nghe thấy có người rú lên một tiếng rất đắc chi, mới vội chạy lai đây xem!
Nàng ta vừa nói dứt lời, lại đưa mắt nhìn Cổ Thanh Phong một cái rồi nói tiếp :
- Tướng công tên họ là chi? Tôi thấy tướng công ở phía Đào Hoa Chiếu tới, trên lưng lại đeo một thanh kiếm, cứ tưởng đó là thanh kiếm vừa mới lấy ở dưới Chiếu lên, nên mới định mượn xem.
Cổ Thanh Phong nghe nói mới biết làn sương mù có ánh sáng lờ mờ hồi nãy là tinh khí của thanh bảo kiếm bốc lên, chứ không phải là độc chướng như chàng đã lầm tưởng. Chàng mỉm cười đáp :
- Tại hạ là Cổ Thanh Phong, tuy ở cạnh Đào Hoa Chiếu đi qua, nhưng không biết trong Chiếu có thanh danh kiếm hãn hữu ấy!
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa hỏi :
- Chẳng hay tướng công có muốn nghe câu chuyện về thanh kiếm đó không?
Vì bị Diệu Chân làm cho mình khổ sở khôn tả, bây giờ lại thấy Vệ Phượng Hoa cũng có vẽ dâm đãng không kém gì dâm nữ đó, nên

chàng không muốn đối đáp với nàng ta. Nhưng chàng bỗng thấy nàng mặc áo sặc sỡ, y như áo của Nhân Uân Sứ Giả vậy, nên chàng mới mong nhờ nàng này mà dò biết được Thiên Nguy Cốc ở đâu. Chàng liền mỉm cười đáp :
- Vệ cô nương đã vui lòng cho nghe, thì Cổ Thanh Phong tôi sẳn sàng rửa tai cung kính nghe!
Vệ Phượng Hoa liền ngồi ngay xuống một tảng đá xanh ở gần đó, rồi nói :
- Thanh bảo kiếm khi hữu rớt xuống Đào Hoa Chiếu đó là Mạc Tường Kiếm thời Xuân Thu!
Cổ Thanh Phong giật mình kinh hãi, vội hỏi :
- Mạc Tà Kiếm của thời Xuân Thu ư? Nghe nói thanh kiếm đó đang ở trong tay của Bạch Dương Tử, một võ lâm danh túc. Kiếm thuật của Bạch Dương Tử tuy không cao siêu lắm, nhưng có tiếng là Thần Y. Tại sao ông ta lại để rớt thanh bảo kiếm đó xuống dưới Đào Hoa Chiếu rất độc thế này?
Vệ Phượng Hoa lườm chàng một cái rất là tình tứ, rồi cười khúc khích đáp :
- Tướng công nói rất đúng! Thanh Mạc Tà Kiếm này vốn là của Bạch Dương Tử. Nhưng Bạch Dương Tử không những làm rớt thanh kiếm xuống Đào Hoa Chiếu, mà cả người của y cũng đã biến thành oan hồn, oán quỷ trong đống bùn ma độc này!
Cổ Thanh Phong thất kinh hỏi :
- Bạch Dương Tử bị ai giết hại thế?
- Bạch Dương Tử đi hái thuốc luyện đơn, ngẫu nhiên qua Đào Hoa Chiếu, không ngờ ở trong đống bùn độc có một cái lưới bạc độc phun ra lôi y xuống dưới Chiếu. Thế là, y, cả người lẫn kiếm bị con Đào Hoa Giao lôi xuống dưới đáy đầm!
Cổ Thanh Phong nghe nói, cau mày lại trong lòng hơi hoài nghi, vội hỏi :
- Bạch Dương Tử bị Đào Hoa Giao phun lưới tơ lôi xuống dưới đầm, chuyện bí mật như vậy mà sao cô nương lại biết rõ như thế?
- Tướng công hỏi rất phải, vì lẽ tôi ở trong núi Lục Chiếu, và hôm ấy chính mắt tôi đã mục kích tấn thảm kịch đó, nhưng chỉ tiếc một điều là không kịp ra tay để cứu lão ta đấy thôi!
Cổ Thanh Phong nghe nói, ngắm nhìn bộ áo sặc sỡ của nàng một cái, rồi nghĩ thầm :
“Nếu ta đoán không sai, thì thiếu phụ này thể nào cũng ở trong nhóm Vạn Kiếp Ma Cung. Theo như lời nàng ta vừa nói, thì có lẽ Thiên Nguy Cốc mà ta đang khát vọng tìm kiếm ở ngay trong vùng núi Lục

Chiếu này chăng?" Chàng vừa nghĩ ngợi vừa đưa mắt nhì về phía Vệ Phượng Hoa vừa nhảy xuống mà dò xét. Vệ Phượng Hoa đã đoán ra được tâm trạng của Cổ Thanh Phong, nên nàng ta liền cả cười hỏi :
- Có phải là tướng công muốn biết tôi ở đâu phải không?
Cổ Thanh Phong mừng rở, nhưng không dám lộ ra ngoài mặt, chỉ thủng thỉnh đáp :
- Trong núi Lục Chiếu này, tôi đã du ngoạn già nửa đời, nhưng không hiểu cô nương ở...
Vệ Phượng Hoa không đợi chàng nói hết đã xua tay vội vàng đáp :
- Tướng công khỏi cần phải đoán đi đoán lại như thế làm chi? Tôi tuy ở trên ngọn núi vừa xuống, nhưng sự thực thì ở một chỗ rất thấp.
Cổ Thanh Phong thấy nàng nọ đã nói như vậy, trong lòng mừng rở thầm, nhưng vẫn cố trấn tỉnh, và hỏi :
- Chỗ rất thấp ư? Có phải ở dưới thung lũng Kim Hồ không?
Cổ Thanh Phong thấy dịp may đã tới, liền dò hỏi thầm :
"Nơi thâm u, bí hiểm đó đáng lẽ phải có một cái tên rất đặt sắc mới phối hợp nổi." - Các sư huynh tỷ muội tôi thương lượng mãi mới cùng đồng ý đặt cho nó một cái tên là Thiên Nguy Cốc!
Thiên Nguy Cốc, ba chữ lọt vào tai Cổ Thanh Phong, khiến chàng hết sức mừng rở, suýt tí nữa đã nhảy bắn lên. Chàng khích động lạ thường, khí huyết rạo rực, nhưng ngửng mặt nhìn lên trên trời xanh để cố gượng làm ra vẻ trấn tỉnh.
Vệ Phượng Hoa thấy thái độ của chàng hơi khác lạ, có ý nghi ngờ, liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :
- Tướng công nghĩ gì thế? Thung lũng Kim Hồ có sâu được mấy đâu? Vừa rồi tướng công đi qua Đào Hoa Chiếu, trong Chiếu có những hơn ba mươi trượng bùn, mà chỗ chúng tôi ở cũng sâu hơn Đào Hoa Chiếu trăm trượng là ít!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương nói ở dưới đáy Đào Hoa Chiếu, nhưng lối đi thì phải ở từ cao xuống dưới thấp, đường lối quanh co, khúc khuỷu, xa lắm mới có thể tới được?
Cổ Thanh Phong cố điều thức tinh thần, rồi lại làm cho tâm tình bình phục lại đầy đủ, mặt vẫn nhìn lên trên trời, liền gật đầu, vừa cười vừa nói :
- Thiên Nguy Cốc! Thiên Nguy Cốc! Cái tên này thật là quyến rũ vô cùng, sao mà bí thần diệu như thế?
Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong khen ngợi cái tên Thiên Nguy Cốc như vậy, nàng ta có vẻ khoái chí vừa cười vừa nói :
- Cái tên đó do tôi đặt ra đấy! Các sư huynh tỷ muội chỉ gật đầu tán

thành đấy thôi!
Cổ Thanh Phong muốn nhờ Vệ Phượng Hoa để vào được Thiên Nguy Cốc, lại khen nàng mấy câu, rồi vừa ngắm nghía nàng giây lát, chàng nói :
- Vệ cô nương thật là lòng gấm, miệng tú...
Nói tới đó, chàng bỗng ngạc nhiên hỏi :
- Vệ cô nương cứa nhắc nhở lại quý sư huynh đệ tỷ muội hoài, vừa rồi cô nương ở trên đỉnh núi nhảy xuống, thân pháp của cô nương tuyệt đẹp, không biết cô nương là môn hạ của tiền bối võ lâm nào?
- Tôi là Xán Hà Sứ Giả, người xếp hàng thứ ba trong bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung!
Cổ Thanh Phong giả bộ không biết, ngạc nhiên hỏi :
- Cái tên bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung sao mà lại lạ lùng thế nhỉ? Hình như tôi chưa nghe thấy ai nói thì phải...
Vệ Phượng Hoa gật đầu, vừa cười vừa đáp :
- Người trong võ lâm quả thực đa số đều không biết đến cái Vạn Kiếp Ma Cung, bốn chữa này rất mới lại, nhưng chờ tới khi họ biết hoảng sợ Vạn Kiếp Ma Cung rồi, thì lúc ấy có thể các đại môn phái và mười ba tay danh thủ đều bị tiêu diệt hết chỉ còn lại có phái Vạn Kiếp mà thôi! Lúc ấy phái Vạn Kiếp sẽ độc bá làm chủ võ lâm!
Cổ Thanh Phong giả bộ không phục, trợn ngược đôi lông mày lên kiêu ngạo đáp :
- Vệ cô nương, sao lại kiêu ngạo đến nổi khinh thường tất cả thiên hạ trong võ lâm đến như thế?
Vệ Phượng Hoa nói :
- Không phải là tôi tự khoe khoang mà dọa tướng công đâu! Trong phái Vạn Kiếp, Ma Chủ võ công đã luyện đến mức siêu phàm diệu thánh.
Ngay bảy Sứ Giả chúng tôi cũng đều có võ công tuyệt học, không một người nào kém Thập Tam Danh Thủ oai trấn võ lâm cả!
Nói xong, nàng lại ngồi xuống tảng đá, hai tay khẽ ấn một cái, người đã bắn ra ngoài xa bảy thước, quay người lại phất tay áo một cái, liền có một luồng gió mạnh lấn áp vào tảng đá xanh to lớn. Tảng đá ấy liền vỡ ra làm không biết bao nhiêu mảnh.
Cổ Thanh Phong thấy vậy cau mày lại, và lúc này chàng mới tin lời nói của Hải Thiên Kiếm Thánh không ngoa chút nào! Nếu ta không may mắn học được mấy pho kiếm pháp mà chỉ thị có chân khí nội lực đấu với bảy Sứ Giả này, thì bất cứ đấu với một người nào chưa chắc ta đã địch nổi họ!
Vệ Phượng Hoa biểu diễn công lực xong, liền thò tay vào túi lấy một

cái cổng chào Vạn Kiếp nho nhỏ ra đưa cho Cổ Thanh Phong xem, rồi nói :
- Cái cổng chào này là dấu hiệu riêng của phái Vạn Kiếp. Hình thức của nó giống y như cái cổng chào Vạn Kiếp ở trước Vạn Kiếp Ma Cung.
Lần này là lần đầu tiên Cổ Thanh Phong được trông thấy cái cổng chào đó. Chàng cầm lấy xem kỹ một hồi rồi mỉm cười nói với Vệ Phượng Hoa :
- Vệ cô nương, mười ba cái vòng sơn trắng ở trên cái cổng chào này dùng để làm gì thế? Sao trên cửa chỉ có một chữ "Vạn" là sơn đỏ thôi?
Còn hai chữ nọ sao lại để trắng như thế?
- Ba chữ Vạn Kiếp Môn theo sự quy định của Vạn Kiếp Ma Vương là phải dùng nước chín cái lá của cây Linh Chi màu tía, máu trên mào con Hạc nghìn năm, và máu của trái tim người ác độc nhất trong thiên hạ mà sơn vào ba chữ đó. Bây giờ chúng tôi mới kiếm được có nước cái lá Linh Chi cho nên mới chỉ sơn đỏ có một chữ "Vạn" mà thôi! Nhưng bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung đang đi khắp bốn phương trời để tìm kiếm con hạc nghìn năm và trái tim của người độc ác nhất thiên hạ để sơn đỏ nốt mấy chữ còn lại kia! Chờ tới khi nào sơn đỏ hết ba chữ đó thì Vạn Kiếp Ma Vương sẽ mời mười ba tay danh thủ của võ lâm đến dự Đại Hội Vạn Kiếp Môn.
Cổ Thanh Phong vừa trao trả lại cái cổng chào vừa hỏi :
- Vệ cô nương chưa nói rõ cho tôi biết mười ba cái vòng sơn trắng này dùng để làm chi?
Vệ Phượng Hoa liến nhìn một cái, tủm tỉm cười đáp :
- Mười ba cái vòng sơn trắng đó đùng để treo mười ba cái đầu lâu của mười ba cao thủ trên võ lâm!
Cổ Thanh Phong nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, và lạnh lùng nói :
- Sao vị Vạn Kiếp Ma Vương lại có hung tâm và tự kiêu đến thế?
Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :
- Võ công của Vạn Kiếp Ma Chủ cao siêu tới mức không thể tưởng tượng được. Cũng vì hung tâm vạn trượng mà muốn làm bá chủ cả võ lâm, nên Ma Chủ mới quyết định thu một trăm Sứ Giả để truyền thụ võ học cho!

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 8
Thiên Nguy Cốc

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Các vị chả tự xưng là Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả là gì? Sao bây giờ lại nói đến một trăm người nhiều như thế?
- Chúng tôi bảy Sứ Giả đã được Vạn Kiếp Ma Chủ truyền thụ võ công chân truyền cho, và thừa lệnh Ma Chủ phải đi ra khỏi Vạn Kiếp Ma Cung. Một mặt phải đi tìm kiếm con hạc nghìn năm với trái tim của người ác độc nhất thiên hạ, một mặt phải đi tìm kiếm khí giới kỳ lạ, và thâu nhập những nhân tài. Hễ thấy thanh niên nam nữ nào có tư chất khá là khuyên giải và độ hóa ngay. Qúy hồ, người đó chịu gia nhập vào phái Vạn Kiếp, nếu người đó được Ma Chủ từ bi thì nhiều lắm là hai năm đã có thể trở thành một danh gia cao thủ rồi!
Cổ Thanh Phong liền nghĩ ra một kế, giả bộ ngưỡng mộ vô cùng.
Vệ Phượng Hoa thấy vậy, l mỉm cười hỏi :
- Có phải tướng công đã động lòng, muốn làm sư đệ của tôi đấy không?
Cổ Thanh Phong biết nếu mình muốn trà trộn vào trong Thiên Nguy Cốc thì chỉ có một cách là lấy lòng Vệ Phượng Hoa, nên chàng vừa cười vừa trả lời :
- Nếu được làm sư đệ của cô nương thì còn gì hay bằng? Nhưng chỉ sợ tư chất và gân cốt của tôi kém xa các vị, chưa chắc đã được Ma Chủ nhận làm đồ đệ?
- Tướng công hà tất phải khiêm tốn như vậy! Cứ xem thái độ và khí phách của công tử, cũng đủ biết công tử là người có võ công khá cao siêu rồi!
Muốn làm cho đối phương tin cậy mình hơn, Cổ Thanh Phong liền mỉm cười đáp :
- Không dám giấu giếm gì cô nương, sư phụ của tôi cũng là một trong Thập Tam Danh Thủ đấy!
Vệ Phượng Hoa nghe nói giật mình kinh hãi, chăm chú nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong, và tỏ vẻ đối địch liền. Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :
- Cô nương thử đoán xem sư phụ của tôi là ai?
Vệ Phượng Hoa lạnh lùng đáp :
- Tướng công đã dùng kiếm thì tất nhiên sư phụ của tướng công phải là danh thủ về kiếm thuật. Nhưng tôi xem tướng không giống nhân

vật trong Tam Nguyên Bang, và có lẽ là môn hạ của Triển Thanh Bình, bằng không thì là của Điếu Ngao Cư Sĩ!
Cổ Thanh Phong lắc đầu nói :
- Cô nương đoáng sai hết, sư phụ của tôi là Tiêu Đại tiên sinh!
Vệ Phượng Hoa như trút gánh nặng, đưa mắt liếc chàng với vẻ tống tình :
- Thế ra sư phụ của tướng công đã tạ thế, không phải là Thập Tam Danh Thủ đương thời, bằng không tôi không đem tướng công đến Thiên Nguy Cốc để xin Ma Chủ nhận cho đâu!
- Thập Tam Danh Thủ đương thời là ai? Ai đã bổ khuyết vào chỗ của sư phụ tôi thế?
- Vì Tiêu Đại tiên sinh sư phụ của tướng công với Bích Nhãn Thần Ni lần lượt tạo hóa, nên Vạn Kiếp Ma Chủ mới tìm hai người vợ lẻ của Bàng Thiên Hiểu là Liễu Như Yến và Khổng Lăng Tiêu để bổ khuyết vào!
Cổ Thanh Phong là người thông minh tuyệt đỉnh, nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói như vậy, liền cau mày lại hỏi :
- Theo cô nương nói thì mười ba cái vòng sơn trắng ở trên Vạn Kiếp Môn là để treo mười ba cái đầu của :
Bàng Thiên Hiểu, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu, Khiết Chân Nhân và Miêu Bình, năm cái thủ cấp đó! Chẳng lẽ Vạn Kiếp Ma Chủ lại có thù hằn rất lớn với Tam Nguyên Bang chăng?
- Việc làm của Ma Chủ xưa nay không ai đoán biết trước được! Nhưng mỗi lần tôi thấy Ma Chủ nhắc đến Bàng Thiên Hiểu các người thì sắc mặt có hơi biến đổi, có lẽ là tướng công đoán đúng đấy! Chắc xưa kia hai bên có thù hằn cũ gì với nhau cũng nên!
Cổ Thanh Phong vì biết mình mà tới Thiên Nguy Cốc gặp Trang Mộng Điệp rồi sẽ khổ chiến với lũ ma để giải cứu cho Mạnh Hồng Tiếu thoát hiểm, nhưng không sao dò thám thêm được bí mật của phái Vạn Kiếp nữa, vì vậy chàng mới thừa cơ hỏi thêm Vệ Phượng Hoa rằng :
- Nếu tôi theo cô nương gia nhập môn hạ của Vạn Kiếp, chẳng hay co được hội kiến ngay với Ma Chủ và được học hỏi võ nghệ ngay hay không?
- Trước khi ba chữ Vạn Kiếp Môn sơn đỏ hết, và chưa triệu tập Đại Hội Vạn Kiếp, thì chỉ có một Đại sư tỷ Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn là được phép ba tháng lên Bách Trượng Bình bẩm cáo các chuyện cho Ma Chủ hay mà thôi. Còn các người khác trừ phi có mệnh lệnh đặc biệt thì mới được phép trở về Vạn Kiếp Ma Cung. Cho nên dù tướng công có gia nhập Vạn Kiếp Môn và là sư đệ của tôi rồi cũng

chỉ được ở trong Thiên Nguy Cốc, do Đại sư tỷ của chúng tôi thay mặt Ma Chủ mà chỉ dạy bổn môn tâm pháp cho thôi!
Cổ Thanh Phong tỏ vẻ thất vọng, Vệ Phượng Hoa thấy vậy nói tiếp :
- Tướng công chớ có coi thường Đại sư tỷ của chúng tôi. Nếu tướng công mà học được tám chín thành của Đại sư tỷ thì cũng đủ tha hồ mà sử dụng rồi!
Cổ Thanh Phong nhận thấy công lực của Vệ Phượng Hoa đã rất cao mà nghe thấy nàng ca ngợi người Đại sư tỷ như thế, liền ngấm ngầm nhớ kỹ cái tên Tốt Kim Hoàn để phòng bị sau này có gặp bỡ nàng đó thì phải nên cẩn thận một chút!
Vệ Phượng Hoa thấy thái độ của Cổ Thanh Phong lại tưởng là chàng ta đã ngưỡng mộ võ công của bổn môn khôn tả rồi, liền đứng dậy mỉm cười nói :
- Bây giờ tướng công đã chịu theo tôi để đi Thiên Nguy Cốc chưa?
Cổ Thanh Phong trống ngực đập rất mạnh, mỉm cười gật đầu. Rồi chàng theo Vệ Phượng Hoa tiến thẳng lên Bách Trượng Phong luôn.
Vừa đi Vệ Phượng Hoa vừa đổi giọng gọi Cổ Thanh Phong :
- Cổ sư đệ! Chúng ta muốn đi xuống dưới thung lũng thì phải leo lên trên núi thật cao, như vậy có phải là lý thú hay không?
Cổ Thanh Phong tuy hứng thú vì địa hình của Thiên Nguy Cốc rất đặc biệt, nhưng trong lòng còn quan tâm đến sự an nguy của Mạnh Hồng Tiếu hơn, nên mấy lần chàng định lên tiếng dò hỏi Vệ Phượng Hoa, nhưng sợ đối phương nghi ngờ mà ảnh hưởng đến đại cuộc. Chàng đành phải cố nén tình cảm và gượng gịu nhịn.
Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong hình như có việc gì đứng ngẩn người ra chưa trả lời câu hỏi của mình. Thì ra Vệ Phượng Hoa vừa gọi một tiếng “Cổ sư đệ” thì đã nghe thấy trên không có tiếng cánh chim vỗ, và có hai con chim đen thật lớn bay về phía Đông Bắc.
Cổ Thanh Phong trông thấy trên lưng hai con chim đen có chở hai người, một là thiếu nữ mặc áo cung trang, một là thiếu niên mặc áo quần sặc sỡ.
Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên lẩm nhẩm tự nói :
- Đại sư tỷ với Trang sư đệ cùng cỡi Hắc Vũ Thần Tựu đi về phía Đông Bắc, chẳng lẽ đi Trường Bạch Thiên Kỳ để bắt con hạc nghìn năm chăng?
Lần trước, Cổ Thanh Phong bị bắt thì mê mê sảng sảng, nên không biết mặt mũi của Nhân Uân Sứ Giả và con Thần Tựu ra sao. Bây giờ chàng nghe nói Trang Mộng Điệp đi vắng trong lòng cả mừng. Chàng biết trong Thiên Nguy Cốc không còn ai nhận biết mình nữa. Như vậy, việc cứu Mạnh Hồng Tiếu sẽ dễ dãi hơn, cho nên chàng vội đổi

giọng gọi Vệ Phượng Hoa là sư tỷ và hỏi :
- Vệ sư tỷ, trong Thiên Nguy Cốc có tất cả bao nhiêu con Thần Tựu như thế?
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :
- Hắc Vũ Thần Tựu này là một thứ chim lạ Ở Nam Hoang. Tất cả chỉ có một đôi thôi, chứ làm gì có nhiều nào?
Vì thấy đôi chim đó không những oai mãnh và lại phi hành rất nhanh, dù mình có được toại nguyện cứu Mạnh Hồng Tiếu thoát nạn, nhưng đối phương có đôi chim đó đuổi theo tìm kiếm rất tiện lợi, như vậy có phải là khó thoát thân không? Chàng đang lo âu thầm, thì Vệ Phượng Hoa đã nói cho chàng hay chỉ có một đôi và đã chở Tốt Kim Hoàn và Trang Mộng Điệp đi rồi. Như vậy, việc này đối với mình rất có lợi, nên chàng mới đỡ lo âu.
Cổ Thanh Phong rất đẹp trai, khi mặt vui tươi trông lại càng đẹp thêm. Nên Xán Hà Sứ Giả Vệ Phượng Hoa người xếp hàng thứ ba trong bảy người Sứ Giả lại càng yêu chàng thêm. Nàng liền đưa mắt tống tình, nhìn chàng một hồi rồi vừa cười vừa nói :
- Cổ sư đệ, trong phái Vạn Kiếp, chúng ta chỉ có phản sư phạm thượng là phải bị tội rất nặng thôi, còn thì việc khác đều được tự do, cả việc nam hôn nữ thú cũng không cấm đoán gì hết. Ví dụ như Mộng Điệp sư đệ với Liên Thành Ngọc sư muội là một đôi vợ chồng chả hạn...
Cổ Thanh Phong đã biết Vệ Phượng Hoa có lòng yêu mình rồi, chàng cảm thấy nhức đầu thầm, nhưng giả bộ làm như ngây thơ không hiểu tình yêu là gì cả, cố ý nói sang chuyện khác, mỉm cười hỏi :
- Ngoài Đại sư tỷ Tốt Kim Hoàn mà sư tỷ nói võ công nàng ta tuyệt như thế nào ra, còn sáu vị Sứ Giả kia, có phải là sư tỷ là người võ công cao hơn hết không?
Vệ Phượng Hoa lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Công lực của tôi chỉ có thể xếp hàng thứ ba trong bảy Sứ Giả thôi!
Cổ Thanh Phong kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp :
- Thế ra, bảy vị Sứ Giả là theo võ công cao thấp mà xếp đặt thứ tự đấy à?
Chàng nói dứt, Vệ Phượng Hoa lắc đầu đáp :
- Sư đệ đoán nhầm rồi, bảy vị Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung trừ Đại sư tỷ ra thì phải tính đến tứ sư đệ Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long là người võ công cao siêu nhất.
Cổ Thanh Phong biết mình đến Thiên Nguy Cốc rồi, thể nào cũng phải kịch chiến một phen với bảy Sứ Giả, cho nên mới dò hỏi Vệ

Phượng Hoa cặn kẻ như thế. Bây giờ chàng nghe thấy Vệ Phượng Hoa khen Trì Trung Long võ công lợi hại như vậy, liền thuận mồm hỏi :
- Trì Tứ sư huynh sở trường về khí giới hay về quyền chưởng?
- Trong bảy Sứ Giả chúng tôi, người nào cũng có một môn khí giới riêng. Chưởng lực, huyền công thì phải nói Đại sư tỷ với Tứ sư đệ cao hơn chúng tôi một bực.
Cổ Thanh Phong ngắm nghía Vệ Phượng Hoa một hồi, rồi mỉm cười và hỏi :
- Chẳng hay sư tỷ dùng khí giới độc môn nào?
Vệ Phượng Hoa chỉ thắt lưng bảy đầu đeo ở ngang lưng đáp :
- Tôi sử dụng sợi giây Phi Hà Đới!
Lúc ấy hai người vừa trò chuyện vừa leo lên đến trên đỉnh núi cao chót vót. Vệ Phượng Hoa liền vuốt tóc vừa nhìn Cổ Thanh Phong cười một cách tình tức và hỏi :
- Sư đệ khỏi cần hỏi han từng điều một, để tôi kể hết cho sư đệ nghe những lợi hại của các môn khí giới độc môn của từng người để sư đệ biết. Nếu bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung cùng ra giang hồ một lúc, đủ sức làm đảo lộn võ lâm một phen!
Cổ Thanh Phong nghe nói mừng thầm, liền lắng tai nghe nàng nói:
- Đại sư tỷ sử dụng một bông Giao Trì Ngọc Liên. Nhị sư huynh Tiêu Giao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ sử dụng một cái quạt gọi là Tiêu Giao Phiến. Tứ sư đệ Trì Trung Long dùng một câu Bảo Hồn Phướng. Ngũ sư muội Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc sử dụng một cây Thiết Đào Hoa.
Lục sư đệ Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia sử dụng một chiếc Ngũ Đường Tiên Nhân Chưởng. Thất sư đệ Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Điệp dùng cây Nhân Uân Bàng Long Trượng. Bảy môn khí giới đó lại còn giấu một ám khí rất lợi hại.
Thoạt tiên, Cổ Thanh Phong nghe thấy tên của bảy môn khí giới quái dị đó trong lòng đã hơi kinh hãi rồi, nhưng lại nghe thấy trong những khí giới đó có giấu một thứ ám khí rất độc nữa, chàng liền cười nhạt một tiếng. Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên vội hỏi :
- Sao bỗng dưng sư đệ lại cười như thế?
Sở dĩ Cổ Thanh Phong cười nhạt như thế là vì thấy trong khí giới lại giấu ám khí như vậy, đủ thấy khí phái của họ rất tiểu gia, nhưng chàng lại thấy Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả này vẫn là tả đạo không xứng đáng làm nhân vật chính tông trong võ lâm. Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng không tiện nói lên tiếng, nên mới nói sang chuyện khác, liền mỉm cười nói :

- Tôi cười là vì thấy sư tỷ mô tả hơi quá đáng một chút!
Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên hỏi :
- Quả thật tôi chưa hề khen ngợi bảy Sứ Giả chút nào, sao sư đệ lại nói tôi nói quá sự thật như thế?
Cổ Thanh Phong chỉ vào sợi giây lưng Phi Hà Đới của Vệ Phượng Hoa và nói :
- Nếu sư tỷ bảo trong Tiêu Giao Phiến, Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng, Bàn Long Trượng, các môn khí giới đó bên trong có giấu khí giới rất lợi hại, tôi tin tưởng lắm, nhưng cái giây lưng Phi Hà Đới của sư tỷ đây...
Vệ Phượng Hoa kêu ủa một tiếng, không đợi chàng nói xong, đã đỡ lời ngay :
- Thế ra sư đệ nghi ngờ sợi Phi Hà Đới của tôi phải không? Nào lại đây, để tôi thử Tiêu Hồn Hương Phấn ở trong sợi giây lưng này cho sư đệ coi!
Cổ Thanh Phong nghe thấy Tiêu Hồn Hương Phấn bốn chữ vội nhảy ra xa hơn trượng, xua tay la lớn :
- Khỏi, khỏi, bình sinh tôi sợ nhất những ám khí mê hồn này!
Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong hoảng sợ như vậy, vừa cười vừa hỏi :
- Có phải sư đệ đã bị qua một lần ám khí mê hồn rồi phải không? Bằng không sao lại hoảng sợ đến thế?
Cổ Thanh Phong nghĩ đến mình ngộ trúng mê hương rồi bị Đãng Phách Ni Cô định hãm hiếp, nên chàng mặt đỏ bừng không nói năng gì cả. Vệ Phượng Hoa bỗng nghĩ ra một việc gì vội lấy một cái lọ ngọc trắng nho nhỏ, bỏ ba viên thuốc đỏ như hạt ngô đồng, đưa cho chàng và nói :
- Khi tới Thiên Nguy Cốc rồi, nếu sư đệ chia tay tôi, nhất là gặp Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia thì cần phải ngậm ngay một viên thuốc này!
Cổ Thanh Phong ngơ ngác không hiểu, tay cầm linh đơn hỏi :
- Linh đơn này có công hiệu không, có phải thăng trưởng nội lực không, hay là...?
Vệ Phượng Hoa lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Đây là Giải Độc linh đơn, đặc chế của bổn môn. Ngậm một viên vào miệng thì chất độc vô hình vô sắc trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia gọi là Hóa Huyết Thần Yên, lợi hại đến đâu không làm gì nổi sư đệ!
Cổ Thanh Phong cau mày lại nhìn Vệ Phượng Hoa hỏi :
- Vệ sư tỷ, tôi được sư tỷ nhắc nhở xin nhập môn phái Vạn Kiếp này, Ngũ Độc Sứ Giả là Lục sư huynh của tôi, sao vô duyên cớ lại sử

dụng Hóa Huyết Thần Yên đó hãm hại tôi như thế làm chi?
Vệ Phượng Hoa muốn nói nhưng lại thôi, rốt cuộc mặt đỏ bừng và từ từ đáp :
- Tất nhiên bên trong phải có một nguyên nhân gì, nhất thời tôi không tiệiệt nam nói cho sư đệ nghe được. Nói tóm lại, trong bảy Sứ Giả đó, các người khác quyết không khinh thường sư đệ đâu, nhưng chỉ có một mình Đường Gia là tôi không dám tin tưởng thôi!
Cổ Thanh Phong bỗng tỉnh ngộ liền vội mỉm cười hỏi nàng ta :
- Có phải Đường Lục sư huynh ngày thường vẫn đối với sư tỷ...
Vệ Phượng Hoa mặt đã hết đỏ, nghe nói lại đỏ trở lại, gật đầu đáp:
- Cổ sư đệ thông minh thật, đoán không sai một tí nào. Xưa nay, Đường Gia vẫn ái mộ tôi. Y là người ra tay rất độc ác và lại hay giận, nên tôi sợ y thấy tôi giới thiệu sư đệ nhập bổn môn. Sư đệ đẹp trai tuấn tú như vậy, nên tôi mới sợ y ngấm ngầm bất lợi với sư đệ!
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa hỏi :
- Vừa rồi, Vệ sư tỷ chả nói cho tôi nghe rồi là gì, những sư huynh đệ của bổn môn đều tự do kết hôn, Đường Lục sư huynh ái mộ sư tỷ như thế, sao không...?
Vệ Phượng Hoa lườm chàng một cái, giả bộ giận hờn đáp :
- Cổ sư đệ khéo nói bông đùa thật, nhưng sư đệ tới Thiên Nguy Cốc trông thấy mặt Ngũ Độc Sứ Giả rồi thì sẽ biết ngay là tại sao tôi không dám nhận lời của y?
Cổ Thanh Phong nghe nói mới biết Ngũ Độc Sứ Giả không những xấu xí vô cùng, mà giữa bảy Sứ Giả với nhau không được hòa hảo cho lắm, như vậy mình có thể thừa cơ hội lợi dụng được!
Vệ Phượng Hoa dẫn Cổ Thanh Phong đi xuống dưới một cái hố núi sâu không thấy đáy, rồi nàng chỉ bên dưới mà mỉm cười nói :
- Chúng ta từ ở trên đỉnh núi xuống dưới đáy hố sâu này, rồi lại còn phải đi ngang qua một cái hang núi bí mật là đến Thiên Nguy Cốc liền!
Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :
“Thật là may mắn cho ta, ngẫu nhiên lại được gặp nàng Xán Hà Sứ Giả này, bằng không dù mình có đi tìm khắp chân trời góc biển, đi đến mòn cả giầy sắc cũng chưa chắc đã tìm ra được Thiên Nguy Cốc?” Chàng vừa nghĩ vừa mừng rỡ thầm, đang định nín hơi lấy sức để nhảy xuống dưới cái hố sâu, thì Vệ Phượng Hoa đã xua tay và bảo :
- Cổ sư đệ, hố sâu ngót trăm trượng này lên xuống rất tốn sức, nên không cần phải đi như thế, sư đệ hãy đi theo tôi lại đằng này!
Nói xong, nàng tung mình nhảy lên tựa như một đám mây sặc sỡ từ

từ nhảy xuống một cây thông mọc ngang ở bên dưới, cách chỗ hai người đang đứng chừng năm sáu trượng.
Cổ Thanh Phong cũng bắt chước nàng mà nhảy xuống dưới cây thông cổ thụ đó. Lúc ấy, chàng mới thấy dưới cây thông có mấy sợi mây treo lủng lẳng và dài xuống tận đáy!
Vệ Phượng Hoa bảo Cổ Thanh Phong nắm một sợi, rồi nàng tuột xuống bên dưới. Trong khi đang tuột xuống như thế, nàng cười nói :
- Cổ sư đệ! Chỉ tiếc hai con Thần Tựu đã đưa Tốt sư tỷ với Trang sư đệ đi rồi, bằng không tôi chỉ rú lên một tiếng, gọi chúng tới đây đón chúng ta xuống dưới đáy hồ, thì sư đệ sẽ được thú vị cỡi gió đi mây như thế nào? Lúc ấy, chắc hiền đệ thế nào cũng khoái chí lắm!
Lúc này, Cổ Thanh Phong biết Xán Hà Sứ Giả đã hết sức tin tưởng mình rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa, chàng liền thừa cơ hỏi :
- Vệ sư tỷ! Những người mà được bảy Sứ Giả tiếp dẫn gia nhập Vạn Kiếp Môn như tôi được tất cả bao nhiêu người rồi?
Vệ Phượng Hoa lắc đầu thở dài đáp :
- Những kẻ tầm thường thì tìm kiếm dễ lắm, nhưng những người có tài ba thật sự thì khó kiếm lắm!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Nếu vậy, chả lẽ tôi là người thứ nhất hay sao?
- Hiền đệ là người thứ ba, nhưng hai người nọ kể cả tư chất lẫn cơ sở đều kém hiền đệ rất xa! Một người tuy cũn già một nhân tài hiếm có trên đời này, nhưng muốn khiến nàng ta gia nhập Vạn Kiếp Môn thì hãy tốn công lắm mới được!
Cổ Thanh Phong biết nàng ta nói người đó là Mạnh Hồng Tiếu rồi, chàng thấy trống ngực đập rất mạnh, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi :
- Hai người gia nhập trước tôi đấy là nam hay nữ?
- Một nam một nữ! Nam tên là Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu Tuấn, tư chất tầm thường, nhưng người rất xinh đẹp, y là người của Đại sư tỷ giới thiệu vào, hình như Đại sư tỷ với y rất có cảm tình với nhau!
Nói tới đó, nàng đưa mắt tống tình liếc nhìn Cổ Thanh Phong và cười lên một tiếng rất thần bí. Cổ Thanh Phong giả bộ như không biết tình tứ tì hết, liền xen lời nói :
- Theo lời nói của Vệ sư tỷ, thì người con gái ấy là một nhân tài hiếm có trên đời, vậy tên họ của nàng là chi?
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :
- Nàng là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu!
Cổ Thanh Phong giật mình đánh thót một cái, nhưng vẫn làm ra bộ bình tĩnh, lắc đầu hỏi tiếp:
- Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu ư? Sao cái tên này lạ lùng

thế? Nàng là môn hạ của ai thế?
- Tôi cũng không biết nàng là môn hạ của ai, vì nàng tuy ở trong Thiên Nguy Cốc, nhưng tôi chưa hề được nói chuyện với nàng ta lần nào cả!
Cổ Thanh Phong làm ra vẻ không hiểu, liền hỏi lại :
- Có phải sư tỷ ghét nàng ta không?
Vệ Phượng Hoa lắc đầu đáp :
- Mạnh Hồng Tiếu đẹp tuyệt trần, ai thấy cũng yêu, khi nào tôi lại ghét nàng cho được? Nhưng vì nàng không biết nói chàng đấy thôi!
Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh, cau mày lại hỏi :
- Không biết nói chàng? Có phải là nàng ta câm đấy hay không?
Trái lại Vệ Phượng Hoa nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :
- Hiền đệ có biết câu chuyện Đằng Ma Bảo Lục không?
Cổ Thanh Phong giả bộ không biết, ngạc nhiên lắc đầu, Vệ Phượng Hoa thấy vậy vừa cười vừa nói :
- Đó là một tin rất bí mật trong võ lâm, rất ít người biết tới!
Đằng Ma Bảo Lục là một cuốn kỳ thư võ học quý báu khôn tả! Nhưng đã thiêu hủy rồi, chỉ có một mình nàng ta là thuộc lòng mà thôi! Quần hùng trong võ lâm đều muốn cướp được nàng để ép buộc nàng đọc những bí quyết đó cho mình chép!
Cổ Thanh Phong nghe nói tới đây, bắt buộc phải làm như biết mà còn cố ý hỏi :
- Mạnh Hồng Tiếu đã câm thì làm sao mà đọc lại cho người ta nghe được?
- Hồng Tiếu có câm đâu? Lúc nàng lọt vào tay Lâu Sơn Tam Sát, sau được Đại sư tỷ đến Cửu Hồi Cốc cứu nàng thoát nạn, ngờ đâu Lâu Sơn Tam Sát ác độc lắm, trước khi đó đã bắt nàng uống một thứ thuốc độc gọi là Tam Nhật Đoạn Hồn Tán!
Cổ Thanh Phong quan tâm đến nhất là việc uống thuốc độc của Mạnh Hồng Tiếu, liền đỡ lời:
- Thuốc đó cũng không có thuốc gì cứu chữa được, như vậy có phải là Mạnh cô nương đã chết rồi không?
- Thoạt tiên Đại sư tỷ không tin nàng đã uống thuốc độc, nhưng chờ đến ngày thứ ba thì thuốc độc ở trong người nàng đã làm nguy. Đại sư tỷ thấy nàng thoi thóp sắp chết, liền cuống cả chân tay lên, vội cho nàng uống ba giọt lá Linh Chi!
Nước của chín cái lá Linh Chi đó là một thứ thánh dược hiếm có trên đời, người sắp chết uống vào cũng khỏi liền.
Bằng không, thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của Lâu Sơn Tam Sát chế bằng mười ba thứ thuốc kỳ độc, sức độc đó mạnh khôn tả,

nhưng nàng ta uống được ba giọt nước lá Linh chi, tuy giữ lại được tính mạng, nhưng nàng đã trở nên người ngẩn ngơ, suốt ngày như người mất thần trí, không biết nói chuyện gì cả!
Lúc này, Cổ Thanh Phong mới biết Mạnh Hồng Tiếu tao ngộ như thế, trong lòng thương xót khôn tả, nên lẳng lặng không nói năng gì cả.
Lúc ấy, hai người đã xuống tới đáy hồ, Vệ Phượng Hoa liền dắt Cổ Thanh Phong đi xuống dưới một cái hang núi tối om. Nàng liền ngừng bước nhìn Cổ Thanh Phong với tầm mắt nhu mì, và nói :
- Cổ sư đệ! Hang động này tối om, lối đi lại chật hẹp khúc khuỷu, hai bên có Chạnh Chung Nhũ và những mỏm đá lởm chởm, nếu đi không cẩn thận mà va chạm vào một cái là bị thương liền. Lẫn đầu tiên đệ đi vào cái hang này, tức nhiên là bỡ ngỡ, vậy hiền đệ hãy theo tôi mà đi cùng mới được.
Nói xong, nàng giơ tay nắm chặc tay Cổ Thanh Phong, rồi hai người cùng đi vào trong động. Cổ Thanh Phong đã sớm biết Vệ Phượng Hoa thương yêu mình như thế nào rồi, nhưng muốn trà trộn vào trong Thiên Nguy Cốc để cứu Mạnh Hồng Tiếu, khi nào chàng dám làm mất lòng Xán Hà Sứ Giả. Chàng đành phải đánh liều một phen, cau mày lại đi theo nàng ta đi vào trong động.
Hai người đi được vài trượng, quả nhiên bên trong tối om, không sao trông thấy gì. Ở trong bóng tối, Vệ Phượng Hoa can đảm hơn ở ngoài sáng nhiều, nàng nắm chặc lấy tay chàng, tựa đầu vào vai, khẽ nói :
- Cổ sư đệ, đừng có nóng lòng đi nhanh như thế làm chi? Hang động này còn dài lắm...
Trước khi đi vào trong hang động, Cổ Thanh Phong đã biết làm thế nào để đối phó với sự tấn công tình ái của đối phương rồi, tuy vậy bây giờ thấy nàng tựa vào trong lòng, mùi thơm sực nức lên mũi, trong lòng rạo rực, liền hoảng sợ vội trả lời rằng :
- Đường xá xa xôi cũng không sao! Cổ nhân đã dạy có chịu được khổ mới thành người!
Phái Vạnh Kiếp không cấm tình dục. Vệ Phượng Hoa là một tay giỏi về gợi tình dục, nghe nói liền rĩ tai chàng khẽ nói :
- Cổ sư đệ muốn làm...người trên không?
Cổ Thanh Phong nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói chữ “người trên” đó thì liền biết ngay là nàng ta đã có ẩn ý khiêu gợi dục tình ở bên trong, nên chàng mặt đỏ tai tía, trống ngực đạp mạnh, chàng vội đáp :
- Tôi được Vệ sư tỷ tiếp dẫn, nếu được Vạn Kiếp Ma Chủ thương cho học thành tuyệt nghệ, lúc ấy tôi sẽ kiêu ngạo với giang hồ và trở nên một người trên các tay cao thủ ở trên giang hồ!

Vệ Phượng Hoa cười giọng rất dâm đãng, gật đầu nói :
- Phải, phải! Cái mùi của người trên đó thú vị lắm!....
Nàng vừa nói vừa kề má vào tai Cổ Thanh Phong, nhưng vừa nói dứt nàng bỗng người hỏi :
- Ủa, sao tai của sư đệ lại nóng hổi như thế?
Cổ Thanh Phong không nói năng gì cả, nhưng trống ngực đập rất mạnh. Chàng lẳng lặng ngừng bước. Vệ Phượng Hoa đã thấy trong người rạo rực, liền giơ tay rờ vào ngực chàng vừa khúc khích cười và nói :
- Cổ sư đệ cho tôi rờ mó trái tim của Cổ sư đệ xem có phải là nó đang đập rất mạnh hay không?
Cổ Thanh Phong chịu không nổi nhưng không tiện trở mặt, liền gượng cười đáp :
- Vệ sư tỷ...
Ngờ đâu, Vệ Phượng Hoa lại hiểu lầm, liền nói :
- Cổ sư đệ! Tôi thấy ai của sư đệ nóng, trống ngực của sư đệ đập mạnh...nên tôi biết sư đệ chưa hề làm qua người...ở trên bao giờ. Sư đệ còn gọi tôi làm chi, có việc gì cứ việc nói thẳng ra, sư tỷ lúc nào cũng sẵn lòng thương chú mà!
Cổ Thanh Phong nghe nói, biết nàng ta hiểu lầm, vội dằng tay ra đi nhanh mấy bước, nhưng đầu chàng va đụng vào trong Thạch Chung Nhũ kêu đến “bộp” một tiếng đau đớn chịu không nổi, liền kêu lên “ái chà”, suýt tí nữa thì đầu chàng đã sứt da bật máu. Vệ Phượng Hoa nửa đùa nửa thương tiếc thật, bật cười và nói :
- Cổ sư đệ ngu ngốc thực, không chịu thưởng thức những mùi vị sung sướng mà lại tự mang cái đau khổ vào thân của mình như thế!
Cổ Thanh Phong lấy làm khó xử vô cùng, sau chàng nghĩ ra một cách đối xử rất cao minh. Chàng biết nếu mình còn trốn tránh như vậy thì thế nào nàng cũng sẽ tức giận, liền tự động quay trở lại, đột nhiên ôm choàng lấy thân người của nàng, má dí thẳng vào mặt nàng và nói :
- Tôi có phải là ngu ngốc đâu? Tôi rất biết chị đối xử với tôi như thế nào!
Vệ Phượng Hoa lúc ấy mới hết hờn giận, để mặc cho Cổ Thanh Phong ôm chặc mình vào lòng, chỉ nũng nịu trả lời :
- Chú em, tôi đã biết lòng chú đối với tôi như thế nào rồi! Thế nào chị cũng giúp chú để chú được hưởng những cảm giác vui sướng của người ở bên trên như thế nào?
Vừa rồi Cổ Thanh Phong đã nghĩ được cách đối phó, nên chàng hôn lên má nàng xong, liền hỏi :

- Vệ sư tỷ, có thực lòng yêu tôi không?
- Nếu tôi không yêu chú thì khi nào tôi lại dẫn chú vào nơi đây!
- Tôi được ân sư Tiêu Đại tiên sinh nuôi dưỡng và dạy dỗ cho tôi hồi còn nhỏ, nên tuy là thầy trò nhưng không khác gì bậc cha mẹ, sau khi sư phụ tôi tạ thế, tôi đã thề nguyền thủ hiếu ba năm, trong lúc thọ hiếu, tôi không thể cùng chị làm...
Vệ Phượng Hoa thấy chàng ăn nói nghiêm chỉnh như vậy, không sao cãi lại được, đành phải nuốt nước bọt nén lòng dục xuống, cau mày lại hỏi :
- Tiêu Đại tiên sinh chết đã lâu, không lẽ chưa đủ ba năm hay sao?
Sự thực Tiêu Đại tiên sinh đã qua đời hơn ba năm rồi, nhưng Cổ Thanh Phong rất khéo léo cố ý nói :
- Còn có nửa tháng nữa thì đã đầy ba năm, cho nên tôi bảo sư tỷ nên lượng thứ nỗi khổ tâm cho tôi. Hiện giờ, tôi chỉ có thể cùng sư tỷ ôm ấm và âu yếm nhau như thế này được thôi!
Nếu Cổ Thanh Phong kéo dài kỳ hạn, tất nhiên Vệ Phượng Hoa không sao nén nổi lửa dục. Bây giờ nghe Cổ Thanh Phong nói chỉ còn ó nửa tháng thôi, nên nàng đành phải nghiến răng mím môi chịu đựng, và gắng gượng gật đầu đáp :
- Sư đệ ngoan ngoãn của tôi! Tôi nhận lời sư đệ chờ đợi nửa tháng nữa vậy, khi đó tôi sẽ nhờ Đại sư tỷ đứng ra làm chủ hôn, như vậy ta sẽ danh chín ngôn thuận làm vợ chồng liền!
Nói xong, nàng ghì chặc lấy Cổ Thanh Phong và hôn ngay vào môi chàng. Cổ Thanh Phong không còn cách nào để từ chối nữa, đành khẽ cau mày lại đứng chịu cho nàng ta hôn. Tuy sự hưởng thụ có phần thú vị thực, nhưng chàng có vẻ miễn cưỡng trong lúc hưởng thụ đó. Trải qua sự Ôm ấp đó, Vệ Phượng Hoa đã cảm thấy khá đầy đủ, liền cười và nói :
- Sư đệ ngoan ngoãn của tôi! Chúng ta đã tình đầu ý hợp, tuy chưa kết hôn, nhưng chúng ta cũng coi nhau như vợ chồng rồi, vậy tôi phải nói sơ máay việc mà khi tới Thiên Nguy Cốc rồi sư đệ phải đặc biệt chú ý đến mới được!
Cổ Thanh Phong cho mình đối phó như vậy rất khéo léo, nên câu chuyện mới không bị hư hỏng, và chàng vừa đi vừa quàng tay ôm ngang lưng nàng, rồi vừa cười vừa hỏi :
- Vệ sư tỷ chả nói cho tôi hay rồi là gì? Bảo tôi phải đặc biệt chú ý đến Lục sư huynh phải không?
Vệ Phượng Hoa nắm tay chàng bóp mạnh một cái và nói tiếp :
- Đường Gia đối với hiền đệ chỉ có ghen tuông mà thôi, nhưng Đại sư tỷ, Ngũ sư muội, chắc không chịu buông tha một người đẹp trai như

hiền đệ đâu!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Vừa rồi sư tỷ chả nói Đại sư tỷ đã cùng Liễu Tuấn thân thiện với nhau, còn Ngũ sư tỷ thân thiện với Thất sư huynh, hai đôi đó chả là hai cặp vợ chồng rồi là gì?
- Tốt sư tỷ, Liên sư muội tính rất phong lưu dâm đãng. Nhất là khi thấy hiền đệ người vừa anh tuấn vừa khỏe mạnh thế này thì thể nào hai người cũng sẽ cố hết sức mà dụ dỗ hiền đệ, cho nên tôi mới không yên tâm là ở chỗ đó!
Cổ Thanh Phong nghe nói liền nghĩ ra được một kế và nghĩ thầm : "Nếu ta lợi dụng liên can này mà gây mâu thuẫn nội bộ của Sứ Giả, như vậy có phải là ta đã làm giảm bớt thực lực của phe họ rồi hay sao?" Vệ Phượng Hoa thấy Cổ Thanh Phong nghe lời nói của mình không nói năng gì cả, vội tựa đầu vào ngực của chàng và nũng nịu nói :
- Vạn nhất Tốt sư tỷ, Liên sư muội giở thủ đoạn ra dụ dỗ hiền đệ?
Cổ Thanh Phong biết mình đơn thân độc mã đột nhập trong ma huyệt, đi ở trên một khu đất vừa độc vừa nguy hiểm như thế này, nói về nhân số thì mình chỉ có một mình mà đối phương có đến những bảy, vậy muốn cứu cho Mạnh Hồng Tiếu thoát nạn trước hết ta phải lấy được lòng của Vệ Phượng Hoa đã, nên chàng lại đáp lời :
- Sư tỷ cứ yên tâm, Thanh Phong này không phải là người thấy sắc mà vong nghĩa đâu! Ai đã đính hôn với tôi trước thì tôi nhất tâm nhất trí với người đó, không bao giờ thay lòng đổi dạ!
Mấy lời nói của chàng rùng rợn là nói với Mạnh Hồng Tiếu, nhưng đem ra nói với Vệ Phượng Hoa thì lại khiến cho nàng ta khoan khoái khôn tả.
Hai người vừa đi vừa âu yếm, từ từ tiến thẳng về phía trước. Không bao lâu đã đi hết cái hang động tối om đó, thấy phía đàng trước có ánh sáng chiếu tới, Cổ Thanh Phong đoán chắc nơi đó thể nào cũng là cửa hang.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 9
Tiểu Vạn Kiếp Môn

Cổ Thanh Phong và Vệ Phượng Hoa ra khỏi cửa hang mới biết cái

đường hầm mà bảy Sứ Giả phải đi qua tại sao lại ở bên dưới một cái sơn cốc như vậy!
Thì ra Thiên Nguy Cốc tuy rất rộng, cảnh sắc rất đẹp, nhưng hai bên vách núi rất cao dốc, ở phía đằng kia chỗ cao nhất hình như liên tiếp nhau mà chỉ có một cái khe hở để ánh sáng mặt trời lóe xuống thôi. Đừng nói là người và thú không sao lên xuống được, mà ngay cả con Thần Tựu cũng không sao phi hành xuyên qua cho được.
Vệ Phượng Hoa chỉ ngọn núi ở phía bên trái và nói với Cổ Thanh Phong :
- Trên vách đá bóng nhoáng kia là Đào Hoa Chiếu. Nếu hiền đệ dùng kiếm qua ít bữa, để tôi nghĩ cách vớt thanh kiếm Mạc Tà của Bạch Dương Tử đã làm rớt xuống dưới đó lên mà tặng cho hiền đệ.
Cổ Thanh Phong đang cảm tạ thì đột nhiên thấy trong một cái hang động cao lớn khác có bóng người thấp thoáng. Một đôi nam nữ ở bên trong phi ra nhằm phía hai người mà chạy tới.
Khi tới gần, hai người đó liền ngừng chân. Chàng thấy người đàn ông là một đạo sĩ trung niên tuổi ngót bốn mươi, mặt gầy gò, mắt chim ưng, gò mát rất cao. Chỉ trông bộ mặt của y cũng biết y là con người rất giảo hoạt và rất nhiều mưu kế. Tay y cầm một vật gì không phải là cờ mà không phải là phướn.
Còn thiếu nữ đi cạnh y tuổi trạc hăm mốt hăm hai, vẻ mặt khá đẹp, da trắng như tuyết, tay cầm một cành đào, nhưng đôi mắt của nàng vừa to vừa đen nhánh, chỉ thoáng trông cũng đủ biết nàng ta là một con người rất dâm đãng rồi!
Cổ Thanh Phong đã quyết tâm tới đây, nên đã nhớ thuộc những lời dặn bảo của Vệ Phượng Hoa vừa rồi, cho nên vừa trông thấy rõ hình dáng hai người nọ, chàng biết ngay người đàn ông là Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long võ công chỉ kém có một mình Tốt Kim Hoàn mà thôi. Còn thiếu nữ là người mà Vệ Phượng Hoa lo âu sợ nàng ta quyến rũ mình đi mất, người này chính là Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc.
Liên Thành Ngọc vừa trông thấy Cổ Thanh Phong đôi mắt dâm đãng của nàng ta đã ngắm nhìn chàng hồi lâu rồi mới mỉm cười hỏi :
- Tam sư tỷ có đôi mắt sắc bén thực. Chẳng hay huynh đệ này tên họ là chi? Có phải định đến đây gia nhập vào hàng sư đệ đồng môn của chúng ta đấy không?
Vệ Phượng Hoa thấy Liên Thành Ngọc vừa trông thấy Cổ Thanh Phong đã nổi lòng tà, liền cau mày lại gật đầu đáp :
- Y tên là Cổ Thanh Phong, chẳng hay Tứ sư đệ với Ngũ sư muội thử xem gân cốt của y, xem y có đáng được giới thiệu gia nhập vào hàng

sư đệ đồng môn với chúng ta không?
Trì Trung Long đưa cái Câu Hồn Phiến sang tay trái, rồi giơ tay phải ra nắm lấy cánh tay Cổ Thanh Phong rồi cười ha hả và nói :
- Tam sư tỷ mắt sành như vậy, có khi nào nhận xét sai được! Trì Trung Long tôi xin hoang nghinh Cổ sư đệ. Phái Vạn Kiếp của chúng ta lại có thêm một đồng môn anh tuấn!
Cổ Thanh Phong phất giác Trì Trung Long vừa ngấm ngầm vận sức, cánh tay của y không khác nào một cái kẹp bằng gang kẹp chặc lấy tay của mình, chàng biết Câu Hồn Sứ Giả muốn thử công lực của mình, liền trợn ngược đôi lông mày lên dồn Tý Ngọ Thần Công vào bàn tay phải, đôi bên thử nội lực nhau. Tuy Cổ Thanh Phong vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng nửa người bên phải đã cảm thấy tê tái, chàng liền kinh hãi nghĩ thầm :
“Không ngờ trong bảy Sứ Giả lại có người có võ học tuyệt thế, chưa biết chừng người nào cũng hơn mình cả cũng nên!” Trì Trung Long giở hết mười thành chân lực ra, thấy Cổ Thanh Phong không tỏ vẻ gì khiếp sợ, liền giật mình kinh hãi và y đang định giở hết toàn lực ra, thì Vệ Phượng Hoa sợ Cổ Thanh Phong bị thất thố nên liền mỉm cười lên tiếng nói :
- Trì sư đệ kinh ngạc vì cảm thấy công lực của Cổ sư đệ khá cao phải không?
Trì Trung Long thấy Vệ Phượng Hoa nói đúng tâm sự của mình, không tiện tiếp tục thử thêm nữa, liền thâu hồi tay phải lại, đôi mắt chim ưng long lánh ngắm nhìn Cổ Thanh Phong một hồi, rồi lên tiếng hỏi :
- Cổ sư đệ đã có võ công cao siêu như vậy, hà tất phải còn gia nhập Vạn Kiếp Môn của chúng ta nữa làm gì?
Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long hỏi như vậy, biết đối phương võ công đã cao, người lại đa mưu trí, nếu y mà nghi ngờ thì mình không dễ gì đối phó, chàng đang nghĩ cách phải trả lời ra sao, thì Vệ Phượng Hoa đã vừa cười vừa đỡ lời :
- Trì sư đệ, tôi đang muốn thử xem đôi mắt sư đệ ra sao? Sư đệ thử đoán xem, trước khi Cổ sư đệ chưa vào bổn phái đã là môn đệ của ai nào?
Trì Trung Long nghĩ ngợi giây lâu, rồi nói :
- Với công lực của Cổ sư đệ hiện thời thì sư phụ của y cũng không phải là người tầm thường, có thể là một trong mười ba danh thủ trên võ lâm...
Nói tới đó, y ngừng lại giấy lát, và đưa mắt ngắm nhìn thanh kiếm ở trên đầu vai của Cổ Thanh Phong rồi lại nói tiếp :

- Lại thêm khí giới của y sử dụng là kiếm, cho nên tôi đoán nếu y không phải là môn hạ của Hải Thiên Kiếm Thánh thì thể nào cũng là môn hạ của Điếu Ngao Cư Sĩ!
Vệ Phượng Hoa gật đầu vừa cười vừa đáp :
- Trì sư đệ tuy chưa đoán trúng, nhưng cũng đoán gần đúng rồi! Ân sư của Cổ sư đệ là Tiêu Đại tiên sinh, tạ thế đã ngót ba năm rồi!
Trì Trung Long nghe thấy Cổ Thanh Phong là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh mới đỡ hoài nghi. Vệ Phượng Hoa lại vừa cười vừa nói :
- Vì ân sư của y đã chết, nên Cổ sư đệ mới nhờ tôi tiếp dẫn y gia nhập vào bổn môn, tiếp tục nghiêng cứu tuyệt nghệ, chẳng hay Trì sư đệ nhận thấy có điều đáng nghi không?
Trì Trung Long nghe lời nói của Vệ Phượng Hoa biết là nàng tỏ vẻ không vui, đang định lên tiếng giải thích, thì Liên Thành Ngọc đã khúc khích cười đỡ lời :
- Vệ sư tỷ chớ có hiểu lầm, vì Trì sư huynh thấy Cổ sư đệ là một nhân tài xất chúng, tư chất lại hơn người, cho nên mới đặc biệt mừng rở như thế. Nếu là nhân vật khác mới gia nhập, thì Trì sư huynh có khi nào lại vồn vã như thế đâu?
Vệ Phượng Hoa thấy Liên Thành Ngọc vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong, liền cau mày lại nói :
- Với lực lượng của bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung chúng ta cũng đủ đánh cho Tam Nguyên Bang Chủ Bàng Thiên Hiểu một trận tối tới, suýt tý nữa thì không sao còn có thể rút lui ra khỏi Thiên Nguy Cốc này rồi! Như vậy còn nghi nghi ngờ ngờ, sợ sệt gì ai nữa? Vừa rồi, tôi đã trông thấy Đại sư tỷ với Trang sư đệ cỡ Thần Tựu bay về phía Đông Bắc, có lẽ đi núi Thiên Trì ở Trường Bạch để bắt con hạc nghìn năm phải không?
Trì Trung Long biết mình dò hỏi Cổ Thanh Phong như vậy cũng hơi quá đáng một chút khiến Xán Hà Sứ Giả không vui, liền cười và nói :
- Vệ sư tỷ đoán không sai, vì muốn hoàn thành việc sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn, nên Đại sư tỷ đã cùng Thất sư đệ đi Thiên Trì ở núi Trường Bạch để nghĩ cách bắt con hạc nghìn năm. Ít nhất bảy tám ngày mới trở về được, xin Vệ sư tỷ với Liên sư muội hãy tạm thời nghĩ ngơi, để tôi dẫn Cổ sư đệ tới Tiểu Vạn Kiếp Môn để yết kiến Ngũ sư huynh!
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa nói :
- Tứ sư đệ...
Trì Trung Long vội đáp :
- Thế ra ngày hôm nay, đáng lẽ đến lượt Trang sư đệ, nhưng vì y theo Đại sư tỷ đi núi Trường Bạch cho nên tôi mới phải luân phiên

thay cho y. Sự thực Vệ sư tỷ nói rất đúng, Thiên Nguy Cốc này địa thế bí ẩn như vậy, lại thêm có anh chị em mình có tài ba như vậy, còn ai dám tới đây vuốt râu cọp? Sợ có sự gì xảy ra nên mới cắt đặt việc luân phiên canh gác này, nhưng đó cũng chỉ là hình thức thôi, chứ còn nếu không canh gác thì cũng chẳng hề có việc gì xảy ra đâu!
Y nói tới đó đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong một cái, rồi vừa cười vừa nói tiếp :
- Vệ sư tỷ hãy cùng với Liên sư muội cùng đén Câu Hồn Động của tiểu đệ nghĩ ngơi, tiểu đệ đưa Cổ sư đệ lên Tiểu Vạn Kiếm Môn thâm kiến Nhị sư huynh nhận một cái Vạn Kiếp Tháp Ấn, hoàn thành nghi thức xong là tôi sẽ quay về ngay!
Vệ Phượng Hoa mỉm cười hỏi :
- Theo lời nói của Trì sư đệ, có phải sư đệ muốn tốn kém một chút đỉnh thù tạc chúng tôi phải không?
Trì Trung Long gật đầu đáp :
- Vừa rồi vì thấy Cổ sư đệ võ công quá cao, tiểu đệ hơi lỗ mãng và đa nghi một chút, nên lát nữa muốn sửa soạn mấy món ăn và một chút rượu để mời các vị, một nghênh đón Cổ sư đệ, hai là để xin lỗi Vệ sư tỷ!
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa nói :
- Chỗ anh em chị em nhà với nhau cả, Trì sư đệ bày vẽ như thế làm chi? Nghên tân Cổ sư đệ thì được, còn xin lỗi thì miễn đi! Chúng tôi chỉ nhờ Cổ sư đệ mà được ăn nhậu một bữa của Trì sư đệ mà thôi!
Nói xong, nàng nhìn Cổ Thanh Phong cười và dặn chàng :
- Lệ luật của phái Vạn Kiếp, cách đồng môn mới nhập môn cần phải nhận một cái ấn Vạn Kiếp Pháp Ấn của Vạn Kiếp Ma Cung tặng cho. Hiền đệ thế nào cũng phải theo Trì sư đệ mà hoàn thành thủ tục đó đã!
Chúng tôi ở trong động Câu Hồn đợi chờ sư đệ đấy nhé!
Cổ Thanh Phong đưa mắt liếc nhìn thấy trong Thiên Nguy Cốc có rất nhiều hang động. Chàng đoán biết chắc bảy Sứ Giả mỗi người chiếm lấy một động, nhưng chàng rất thắc mắc vì không biết Mạnh Hồng Tiếu ở trong động nào?
Cổ Thanh Phong thấy Xán Hà Sứ Giả với Câu Hồn Sứ Giả đều muốn mình đi yết kiến Tiêu Giao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ để nhận cái Vạn Kiếp Pháp Ấn để hoàn thành thủ tục nhập môn. Muốn làm cho đối phương khỏi nghi ngờ mình, chàng liền theo Trì Trung Long đi luôn.
Trì Trung Long đi lên một cái hang động rất lớn ở trên vách núi phía trái, rồi mỉm cười hỏi :
- Cổ sư đệ mới gia nhập bổn môn thì thể nào cũng phải bỡ ngỡ, nếu

có điều gì thắc mắc thì sư đệ cứ việc lên tiếng hỏi, tôi bao giờ cũng sẵn sàng giải thích cho sư đệ hay!
Cổ Thanh Phong biết Trì Trung Long khác hẳn với Vệ Phượng Hoa. Vì Vệ Phượng Hoa đối với mình đã có tình ý rồi, nên muốn nói sao cũng được, còn Trì Trung Long là người khôn ngoan giảo hoạt vô cùng, hễ nói nhầm một câu là sẽ bị nghi ngờ ngây, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn trong công việc giải cứu Mạnh Hồng Tiếu liền...
Vì có sự cảnh giác đó mà Cổ Thanh Phong không dám thừa cơ hội hỏi han nọ kia, chỉ cung kính khẽ đáp :
- Tiểu đệ may mắn được Vệ sư tỷ tiếp dẫn và lại được Vạn Kiếp Ma Cung từ bi, quả thật là một kỳ duyên hãn hữu, tôi thật vui mừng khôn tả. Nhưng đệ mới tới Thiên Nguy Cốc này, không hiểu một tí quy luật gì của bổn môn hết, nếu có việc gì sơ sót, mong Trì sư huynh với các sư huynh sư tỷ che chở cho!
Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :
- Cổ sư đệ cứ yên tâm, phái Vạn Kiếp chúng ta quy luật rất rộng rãi, trừ việc phạm sư phạm thượng ra, thì không cấm đoán gì hết, tha hồ tự do tự tại. Do đó, các đồng môn do Đại sư tỷ Tốt Kim Hoàn thừa lịnh của Vạn Kiếp Ma Chủ trông choi mọi việc của bổn môn. Bây giờ vì có công việc mà Đại sư tỷ đi vắng, nên tôi mơi đưa sư đệ tới yết kiến Nhị sư huynh. Để Thôi sư huynh thay mặt Đại sư tỷ tặng Vạn Kiếp Pháp Ấn cho sư đệ!
Hai người vừa đi vừa chuyện trò, không bao lâu đã tới trước cửa động rồi. Câu Hồn Sứ Giả đi trước dẫn được, đưa Cổ Thanh Phong vào trong động.
Bước chân vào trong động đi được một quảng thì đã thấy một cái cổng chào cao chừng hơn trượng màu vàng rất nguy nga. Đó là dấu hiệu Vạn Kiếp Môn để đại biểu cho phái Vạn Kiếp. Nhưng bốn chữ “ Tiểu Vạn Kiếp Môn” khắc hẳn hết những cái cổng chào nho nhỏ mà Cổ Thanh Phong đã được trông thấy, vì những cổng chào kia mới co chữ “Vạn” sơn đỏ mà thôi!
Vừa bước qua khỏi cửa Vạn Kiếp Môn, Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long dẫn mình vào trong một cái thạch thất rất lớn. Bên trong bày tiện rất chỉnh tề, trông không khác gì là một nơi thanh tú của những cao nhân ngoài đời vậy. Chỗ chính giữa thạch thất có để chín cái đệm Bồ Đoàn, trên mỗi cái Bồ Đoàn ở chính giữa về phía bên trái có một đạo sĩ mắt sáng lông mày dài, mặc áo đạo bào sặc sỡ trông rất thanh tao tuyệt tục.
Trì Trung Long liền tiến lên chắp tay chào đạo sĩ trung niên mặc áo đạo bào sặc sỡ đó một cái rồi nói :

- Thưa Nhị sư huynh, đây là Cổ Thanh Phong sư đệ do Tam sư tỷ giới thiệu gia nhập bổn môn, xin Nhị sư huynh ban cho một Vạn Kiếp Pháp Ấn!
Tiêu Dao Sứ Giả nghe nói liền đứng dậy, tìm kiếm một cái ấn sắt cán gỗ bỏ vào trong lò lửa, rồi lấy một cuốn sách nho nhỏ ra nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :
- Trước khi gia nhập bổn phái, sư đệ là để tử cao nhân nào thế?
Trì Trung Long liền trả lời giúp :
- Cổ sư đệ là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh, một cao thủ trong nhóm mười ba danh thủ vủa võ lâm hiện tại. Vì ân sư của Cổ sư đệ đã tạ thế, nên y mới xin gia nhập bổn phái để được học hỏi thêm!
Tiêu Dao Sứ Giả một mặt ghi vào trong cuốn sổ da, một mặt vừa cười vừa nói :
- Thiên Độn Kiếm Pháp của Tiêu Đại tiên sinh lừng lẫy khắp giang hồ. Tôi ngoài cái quạt Tiêu Dao ra cũng thích sử dụng kiếm, sau này tôi có thể lãnh giáo Cổ sư đệ về môn kiếm pháp ấy!
Cổ Thanh Phong nghe nói vội khiêm tốn cảm tạ. Tiêu Dao Sứ Giả thấy cái cấn sắt bỏ vào trong lò đã hồng lên rồi, liền quay trở lại nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ sư đệ làm ơn vén tay áo trái lên!
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới biết là nhận Vạn Kiếp Pháp Ấn là dùng cái ấn sắt nung đỏ in vào cánh tay trái. Tất nhiên chàng không muốn thân thể thanh bạch của mình lại phải có một dấu vết ma quỷ đó, nhưng vì muốn lấy được lòng của quần ma, để tiện việc cứu thoát cho Mạnh Hồng Tiếu, nên chàng đành phải cắn rằng mím môi từ từ vén tay áo lên...
Tiêu Dao Sứ Giả lại lấy một cái bình ngọc màu xanh nho nhỏ và lấy một cái lông chim màu sặc sỡ, chấm nước ở trong bình thoa vào chỗ cánh tay của Cổ Thanh Phong, rồi nói :
- Cổ sư đệ khỏi cần phải lo sợ, bôi Vạn Kiếp Pháp Thủy này rồi, dù Pháp Ấn có nóng đến đâu cũng không hề đau đớn một chút nào!
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên ngang nhiên đáp :
- Thôi sư huynh cứ việc ra tay, dù có đau đớn đến đâu tôi cũng có thể chịu được hết!
Tiêu Dao Sứ Giả mỉm cười liền lấy cái ấn sắt vuông chừng môt. tấc đã thiêu hồng ra rất lẹ tay in luôn cái ấn đó lên trên cánh tay chỗ đã bôi thuốc nước trước hồi nãy...
Chỉ nghe thấy kêu xèo một tiếng rất khẽ, và có một luồng khói xanh bay tỏa lên, cánh tay như ngà của Cổ Thanh Phong đã có một dấu ấn hình Vạn Kiếp Môn in lên rồi.

Nhưng quả thật không hề đau đớn một chút nào cả.
Thôi Nhất Vỹ thâu cái ấn sắt lại, rồi nói với Trì Trung Long :
- Thụ ấn thủ tục đã xong, nhưng vẫn phải chờ Đại sư tỷ về, đại biểu Vạn Kiếp Ma Chủ thụ lễ đã, khi ấy mới là đệ tử của Vạn Kiếp Môn. Bây giờ Trì sư đệ hãy dẫn Cổ sư đệ đi hỏi Vệ sư muội lấy pháp y và giàn xếp chỗ ở của Cổ sư đệ đi!
Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :
- Tiểu đệ sửa soạn cơm nước ở trong Câu Hồn Động để nghênh tân Cổ sư đệ, lát nữa nếu Nhị sư huynh đã luyện xong, xin mời qua bên đó...
Tiêu Dao Sứ Giả vội xen lời nói :
- Cám ơn Trì sư đệ, nhưng vì sư huynh còn đang bận không thể qua bển được, để mai ngu huynh sẽ mời Cổ sư đệ ăn một bữa vậy!
Trì Trung Long nghe nói như vậy xong, liền cùng Cổ Thanh Phong mỉm cười cáo từ. Tiêu Dao Sứ Giả bỗng nghĩ tới một việc gì, liền gọi Trì Trung Long trở lại, và dặn rằng :
- Trì sư đệ, sư đệ muốn xếp cho Cổ sư đệ Ở đâu cũng được, nhưng đừng có để cho y ở gần Lục sư đệ nhé!
Trì Trung Long nhìn Cổ Thanh Phong một cái, cười nụ cười rất thần bí, liền gật đầu đáp :
- Tiểu đệ đã hiểu ý nghĩa của Nhị sư huynh rồi, nhưng Đường Lục sư đệ đã đi vắng đã mấy ngày rồi, mà sao vẫn chưa thấy về?
Thôi Nhất Vỹ nói :
- Đường Lục sư đệ đi tìm kiếm trái tim của người độc nhất thiên hạ, việc này không những rất tốn sức, nhưng cũng chưa chắc đã thành được. Sư đệ nên biết sứ mạng của Vạn Kiếp Ma Chủ giao cho chúng ta rất khó mà hoàn thành được. Thiên hạ bao la như vậy, biết ai là người có trái tim độc ác nhất?
Trì Trung Long cũng thở dài một tiếng và đỡ lời :
- Bây giờ chúng ta đã kiếm được chín cái lá Linh Chi màu tía rồi, hạc nghìn năm cũng sắp có rồi, riêng chỉ có trái tim của người độc ác nhất thiên hạ thì rất khó tìm, bằng không chúng ta đã có thể sớm triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội rồi. Để anh chị em chúng ta dưới sự lãnh đạo của Vạn Kiếp Ma Chủ đi đấu với các tay cao thủ của Tam Sơn Ngũ Ngục ở trên thiên hạ.
Thôi Nhất Vỹ mỉm cười nói :
- Tài ba tuyệt kỹ của Trì sư đệ chưa có nơi thi thố tất nhiên phải thấy ngứa nghê đôi chút, nhưng chờ Tốt sư tỷ, Trang sư đệ Ở Thiên Trì Trường Bạch bắt được con hạc nghìn năm về, chúng ta có thể dốc hết toàn lực ra tìm kiếm trái tim của người ác độc nhất thiên hạ!

Trì Trung Long dẫn Cổ Thanh Phong cáo từ Tiêu Dao Sứ Giả xong, thủng thẳng quay trở về Câu Hồn Động.
Lúc này, Cổ Thanh Phong đã biết bảy Sứ Giả mỗi người lấy ngoại hiệu của mình đặt cho tên động, còn nơi Tiểu Vạn Kiếp Môn thì là chỗ họp Hội Đồng bàn công việc.
Chàng vừa đi vừa để ý nhìn những hang động đề Đào Hoa Động, Ngũ Độc Động...trong lòng ngấm ngầm suy tính, không hiểu Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu hiện giờ đang ở đâu?
Trì Trung Long thấy Cổ Thanh Phong có vẻ chú ý đến cảnh sắc trong Thiên Nguy Cốc liền mỉm cười nói :
- Cổ sư đệ nhìn gì thế? Có phải sư đệ thấy Thiên Nguy Cốc địa thế kỳ lạ, huyền bí lắm phải không?
Cổ Thanh Phong khôn ngoan vô cùng, vội mỉm cười đáp :
- Vâng, địa thế Thiên Nguy Cốc này quả thực tuyệt diệu nên tiểu đệ càng xem càng thấy kỳ lạ mà cứ mãi xem không ngớt là thế!
Nói tới đó, chàng có ý ngừng lại, rồi ngạc nhiên hỏi Trì Trung Long :
- Trì sư huynh, tôi nghe Vệ sư tỷ nói ngoài tiểu đệ ra còn có hai vị nữa mới gia nhập bổn môn phái, sao chưa được gặp gỡ họ thế?
Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :
- Hai vị ấy bây giờ chưa có thể gặp người được!
Cổ Thanh Phong giả bộ làm như không hiểu hỏi tiếp :
- Chẳng lẽ hai vị đồng môn ấy đang bị bệnh nặng hay sao?
Trì Trung Long chỉ hai cái động nhỏ trên tuyệt vách vào nói :
- Trong đó có một vị Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu trong người đang trúng phải kỳ độc. Tuy đã được uống ba giọt nước lá Linh Chi nhưng thần trí vẫn còn mê mang, tựa như người ngớ ngẩn vậy, cho nên Đại sư tỷ giam giữ ở một cái động nhỏ phía bên phải!
Với sự tao ngộ của Mạnh Hồng Tiếu như thế nào, chàng đã được Vệ Phượng Hoa nói cho hay rồi, bây giờ chàng chỉ cần biết chỗ ở của nàng ta thôi, nhưng vì không muốn để cho Trì Trung Long nghi ngờ nên chàng nghĩ cách để giấu giếm mà không hỏi nữa. Chàng hỏi sang chuyện khác :
- Còn một vị nữa hiệu là Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu sư huynh phải không?
Trì Trung Long cười nhạt chỉ vào cái động nhỏ ở bên trái, tỏ vẻ khinh bỉ và đáp :
- Khí chất của người này tầm thường lắm! Không đáng nhắc nhở tới, y bị Đại sư tỷ giam giữ vào trong cái động nhỏ ở phía bên trái kia!
Cổ Thanh Phong nghe thấy Liễu Tuấn bị giam giữ nốt, liền hỏi :
- Chẳng lẽ Liễu sư huynh cũng bị trúng độc gì chăng?

- Có mắc kỳ độc gì đâu! Chỉ vì y tính nết quá phong lưu, có bộ mặt đẹp khiến người con gái nào trông thấy cũng phải yêu, Đại sư tỷ đi xa không yên tâm mới giam y vào trong đó, chính tay Đại sư tỷ khóa cửa!
Nghe Trì Trung Long nói Cổ Thanh Phong đã biết giữa bảy Sứ Giả với nhau đã không hòa hợp và chàng đã nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói chỉ có Câu Hồn Sứ Giả này là không hiếu sắc thôi!
Khi về tới động Câu Hồn rồi, Vệ Phượng Hoa và Liên Thành Ngọc hai người đã sửa soạn xong thức ăn và rượu để đợi chờ hai người về nhậu nhẹt...
Liên Thành Ngọc vừa cười vừa nói với Trì Trung Long rằng :
- Tứ sư ca! Tôi đã lấy trộm nửa bình nhỏ rượu Hầu Nhi của sư huynh, thêm vào trong Tuyết Mai Hương Lộ để khoản đãi Cổ sư đệ, chẳng hay sư huynh có đau lòng xót ruột không?
Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :
- Câu Hồn Động của tôi giản dị và cẩu thả hết sức, bằng sao được Đào Hoa Động của hiền muội, trong có đủ thứ món ngon vật lạ. Trong động của tôi thì chỉ có một bình Hầu Nhi Tửu là còn có đôi chút giá trị có thể đem ra dùng để khoán đãi Cổ sư đệ thôi! Ngờ đâu sư muội lại khôn ngoan đến thế, đã đem ra khoản đãi trước tôi rồi!
Hai sư huynh tỷ trò chuyện vài câu xong, liền mời Cổ Thanh Phong vào nhậu nhẹt...
Cổ Thanh Phong nhận thấy việc cứu Mạnh Hồng Tiếu càng nhanh bao nhiêu càng hay bấy nhiêu, bằng không nếu để khi Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp về tới, không những bị cản trở mà còn sợ Trang Mộng Điệp nghi ngờ mình là khác? Lúc ấy sẽ nguy cơ mà không sao toại nguyện được.
Bây giờ chàng đã biết chỗ ở của Mạnh Hồng Tiếu rồi, nhưng trong Thiên Nguy Cốc này còn có Tiêu Dao, Xán Hà, Đào Hoa, Câu Hồn bốn vị Sứ Giả. Với công lực của chàng và mới học được thêm hai pho kiếm tuyệt diệu có thể đủ sức đối địch với một hai Sứ Giả, nhưng đấu cả với bốn người thì hơi khó, cho nên chàng muốn nhân lúc này cho mấy người uốn say, lúc ra tay cứu Mạnh Hồng Tiếu dù Tiêu Dao Sứ Giả có hay biết mình cũng đủ sức đấu với y. Chàng quyết định như vậy, lại thêm hai thứ rượu Hầu Nhi Tửu trộn với Tuyết Mai Hương Lộ, vì chàng thấy hai thức này rất thuần.
Đồng thời, chàng lại thấy ngày thường tửu lượng của mình hơn người, nên chàng nâng chén mời Trì Trung Long, Vệ Phượng Hoa, và Liên Thành Ngọc các người và nói :
- Tiểu đệ mới về phái Vạn Kiếp, được các vị hậu đãi cho như vậy,

thực tình thì không biết lấy gì để báo đền lại, bây giờ chỉ mượn hoa để hiến Phật, xin mời ba bị cạn chén rượu này!
Trì Trung Long các người nghe nói đều mỉm cười, cầm chén lên uống cạn luôn. Vệ Phượng Hoa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :
- Cổ sư đệ đừng có cho mình là tửu lượng khá nữa! Tôi với Tứ sư đệ tửu lượng tuy tầm thường, nhưng Ngũ sư muội xưa nay vẫn có tiếng Tửu Quốc Danh Thư, nghìn chén mà vẫn không say đấy!
Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại rồi chàng vừa cười vừa nói với Liên Thành Ngọc :
- Vệ sư tỷ đã nói như vậy, tiểu đệ xin một mình mời Liên sư tỷ ba chén vậy!
Quả nhiên Liên Thành Ngọc không do dự chút nào, uống cạn luôn ba chén. Uống xong, nàng cứ đưa mắt tống tình Cổ Thanh Phong hoài :
- Uống rượu như thế này không có thú vị gì hết! Sư đệ là người văn võ song toàn, sao sư đệ không ra một tửu lệnh cho vui?
Cổ Thanh Phong đang nghĩ cách làm cho ba người say, nghe Liên Thành Ngọc nói như vậy rất hợp ý muốn của mình, liền khoái chí vô cùng, mỉm cười đáp :
- Chúng ta mỗi người nói một câu thơ cổ, nhưng bên trong phải sửa đi một chữ, rồi lại dùng một câu thơ cổ khác để nói rõ lý do tại sao mình đã đổi chữ trong câu thơ ấy, ai trái lệnh bị phạt ba chén rượu lớn!
Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :
- Hay lắm! Sư đệ làm Lệnh Quan thì hãy khởi đầu trước đi!
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa ngâm :
- Thiếu tiểy ly gia lão nhị hồi...
Liên Thành Ngọc vừa cười vừa hỏi :
- Đây là Đường thơ, nguyên câu của nó là Thiếu tiểU ly gia lão đại hồi! Xin hỏi Lệnh Quan tại sao lại đổi chữ “lão đại” thành ra chữ “lão nhị” như thế?
Cổ Thanh Phong định nhờ tửu lệnh này làm khó dễ ba Sứ Giả kia, ngờ đau Liên Thành Ngọc lại là người thuộc lòng thơ phú như thế, nên chàng cau mày lại ngâm tiếp :
- Vì :
Lão đại gia tác thương nhân phụ! Cho nên Thiếu tiểu ly giao lão nhị hồi là thế!
Vệ Phượng Hoa ngồi cạnh cười ngất nói :
- Sư đệ khéo nghĩ thật! Tửu lệnh này thú vị lắm!
Cổ Thanh Phong cười nói tiếp :

- Vệ sư tỷ nhận thấy là có thú thì xin tiếp tục hành lệnh đi!
Vệ Phượng Hoa liền ngâm :
- Lãnh lộ vô thanh thắp cốc hoa (Sương lạnh xuống không có tiếng động làm ướt hoa Cúc) Cổ Thanh Phong vội hỏi :
- Nguyên cú của nó là Lãnh lộ vô thanh thắp quế hoa, xin hỏi Vệ sư tỷ đã đổi "cúc hoa" vào, vậy thì "quế hoa" đi đâu?
Vệ Phượng Hoa cầm chén rượu lên uốn một hớp, rồi nhìn Câu Hồn Sứ Giả rồi vừa cười vừa nói :
- Vì :
Nhân gian "Quế hoa lạc" cho nên " lãnh lộ vô thanh thắp cốc hoa là thế! Trì sư đệ! Bây giờ đến lượt sư đệ!
Trì Trung Long nghĩ mãi không ra liền uống ba chén rồi lắc đầu nói :
- Tôi không nghĩ ra được đành phải chịu phạt, đến lượt Ngũ sư muội hành lệnh đi!
Đào Hoa Sứ Giả đã nghĩ từ trước rồi, nên nàng vừa nghe nói đến phiên mình thì liền ngâm ngay :
- Bạch hạc lầu trung thôi ngọc địch.
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa xen lời nói :
- Câu này của Ngũ sư muội thật là tuyệt diệu, sao sư muội lại nhuộm "Hoàng hạc" thành ra "Bạch hạc" như thế?
Liên Thành Ngọc đáp :
- Vì "Hoàng hạc" nhất khứ bất phục phản, cho nên tháng năm ở trên Đông Thành thổi sáo trước gió, đành phải ngồi ở trong lầu Bạch hạc vậy!
Cổ Thanh Phong vỗ tay vừa cười vừa nói :
- Hai vị sư tỷ không những võ công tuyệt diệu mà tài ngâm thơ cũng lại rất tinh thâm, tiểu đệ xin khâm phụ vô cùng! Nào, lại đây Cổ Thanh Phong tôi mời hai vị sư tỷ mỗi người ba chén nữa!
Quả nhiên tửu lượng của Liên Thành Ngọc hơn người thật. Nàng không cau mày, không do dự chút nào, uống cạn luôn ba chén rượu đầy, hai má của nàng đã đỏ bừng, liền tủm tỉm vừa cười vừa nói :
- Cổ sư đệ đừng có chỉ mời chúng tôi uống, bây giờ đến Lệnh Quan hãy hành sự đi!
Cổ Thanh Phong là người học rộng, nghe nói mỉm cười ngâm tiếp :
- Cẩm thất vô đoạn ngũ thập huyền... rồi câu cuối cùng của bào thơ này là Vọng đến xuân tâm thác Đỗ Quyên, nhưng sao lại đổi thành "Bạch nhân"?, và đây là bài thơ của Lý Thương Ẩn, vịnh chim Đỗ Quyên!
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói tiếp :
- Trương Bí đời nhà Đường có bài thơ Cận hàn trực vũ hài thê, câu

cuối cùng của nó là Đỗ Quyên ưu hướng mỹ biên đến, chả phải là một sự thuyết minh rất hay là gì?
Trì Trung Long nghe đến đây tự rót ba ly uống cạn, và nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ sư đệ hãy khoan hành lệnh, tôi đã uống ba ly rượu phạt rồi! Và tôi có chuyện muốn nói!
Cổ Thanh Phong liền hỏi :
- Có điều gì sư huynh cứ nói đi!
Trì Trung Long thất cười đỡ lời :
- Các người đều là thi tửu đầy bụng, còn tôi thì chả hiểu một tí gì, lần nào cũng bị phạt uống rượu như vậy, thì bị thiệt thòi nhiều quá, vậy nên đổi sang một cái trò khác mới được!
Cổ Thanh Phong cảm thấy điệu lệnh đó chỉ có một mình Trì Trung Long là bị uống nhiều rượu thôi, chứ không đúng như sự dự tính của mình là hai nàng nọ không bị phạt uống một giọt rượu nào hết, nên chàng thừa cơ gật đầu đáp :
- Trì sư huynh nói như vậy chúng tôi đổi văn lệnh vậy, chẳng hay mọi người nghĩ sao?
Trì Trung Long vỗ tay cả cười nói :
- Hay! Hay lắm! Hà tất phải nho hủ như thế hoài, phải trở lại bản sắc của người võ lâm chúng ta đao to búa lớn, như thế mới phải chứ!
Vệ Phượng Hoa đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :
- Cổ sư đệ! Văn lệnh còn dễ ra đầu đề, chứ bây giờ là võ lệnh thử xem hiền đệ người làm Lệnh Quan này nghĩ ra được những trò mới mẻ gì nào?
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Nói chữ Võ thì không thể nào ra khỏi được phạm vi khí giới, chưởng pháp, nội lực và khinh công. Chúng ta mỗi người tùy ý biểu diễn một môn võ công tuyệt học của mình nhưng người khác xem thấy người biểu diễn đó có chỗ nào không nên không phải và sơ xuất thì lập tức chỉ ngay ra để cùng nghiên cứu, bằng không thì cùng mừng người đó ba ly!
Trì Trung Long đáp :
- Biện pháp này hay lắm! Cổ sư đệ là Lệnh Quan, vậy hãy ra tay biểu diễn trước đi!
Cổ Thanh Phong từ từ đứng dậy rút kiếm ra chắp tay chào Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc một cái, rồi mỉm cười nói :
- Tiểu đệ chỉ biết có một môn kiếm pháp thôi, ngoài ra không có môn

gì sở trường nữa...
Trì Trung Long vội đỡ lời hỏi :
- Phải Cổ sư đệ muốn biểu diễn Thiên Độn Kiếm Pháp đã oai trấn giang hồ của Tiêu Đại tiên sinh truyền thụ cho đấy không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Chúng ta cùng uống rượu hành lệnh, biểu diễn cả pho kiếm pháp thì thời giờ đâu mà biểu diễn... Bây giờ, tiểu đệ xin biểu diễn một thế kiếm, mong ba vị sư huynh sư tỷ chỉ giáo cho!
Nói xong, chàng liền giở một thế tuyệt học mà đã học được trong Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của Điếu Ngao Cư Sĩ ra biểu diễn luôn. Thế kiếm này là thế Nhất Thiên Ty Ảnh, tựa như muôn điểm mưa bay phất phới bao trùm cả thân hình của mình, chặc chẽ khôn tả.
Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc đều thất thanh khen ngợi rồi uống cạn luôn ba chén, để tỏ vẻ cùng mừng cho Cổ Thanh Phong.
Cổ Thanh Phong thâu kiếm lại. Lúc ấy, Trì Trung Long đã ngà ngà say và nói :
- Cổ sư đệ, tôi tuy không biết kiếm pháp, nhưng thấy thế kiếm rồi không giống như kiếm pháp của Tiêu Đại tiên sinh xưa kia...
Cổ Thanh Phong thấy Trì Trung Long sành mắt như vậy cũng phải kính phục, vội gật đầu đáp :
- Nhãn lực của sư huynh thật là sắc bén, thế kiếm này gọi là Nhất Thiên Ty Ảnh, là thế kiếm của tiểu đệ tự nghiên cứu ra!
Trì Trung Long nghe nói lại tự rót ba chén rượu, rồi vừa cười vừa nói :
- Sư đệ có thể sáng tác ra thứ kiếm pháp như vậy, đủ thấy sư đệ là người có thiên tư trác tuyệt, siêu phàm xuất tục. Trì Trung Long tôi đặc biệt uống thêm ba chén rượu để mừng hiền đệ được Vệ sư tỷ giới thiệu gia nhập. Chúng ta đã thành người một nhà rồi, bằng không, bình sinh Trì Trung Long không biết phục ai hết, thế nào cũng phải đấu với sư đệ một nghìn hiệp mới thôi!
Vệ Phượng Hoa nghe giọng nói của Trì Trung Long đã có vẻ say, liền nhìn Liên Thành Ngọc cười và nói :
- Liên sư muội xem Trì sư huynh quả thật tửu lượng kém quá, mới uống có mấy chén đã có vẻ say rồi!
Người say không bao giờ nhận mình là say. Trì Trung Long cũng thế. Vừa nghe thấy Vệ Phượng Hoa nói như vậy, đã cười một cách rất ngông cuồng và cãi lại :
- Rượu của tiểu đệ mới uống có ba thành thôi sao, Vệ sư tỷ lại bảo tiểu đệ say sưa? Sư tỷ biểu diễn cho tiểu đệ xem võ công của sư tỷ

tiến bộ đến mực nào rồi?
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :
- Trong bảy Sứ Giả của chúng ta, nói tới võ công thì trừ Dao Trì Sứ Giả ra là tới Câu Hồn Sứ Giả rồi! Còn môn Niêm Hoa Chỉ của tôi thì tầm thường lắm, đừng bắt tôi bêu xấu trước mặt mọi người nữa!
Liên Thành Ngọc đỡ lời :
- Sư tỷ hà tất quá khiêm tốn như vậy! Ai chả biết môn Niêm Hoa Chỉ của sư tỷ có thể nói là tất cả anh chị em của chúng ta không ai làm được như vậy. Chẳng lẽ, bây giờ chị không muốn uống rượu mời mà muốn uống rượu phạt hay sao?
Vệ Phượng Hoa cởi sợi thắt lưng buộc ở ngang lưng ra dùng ba ngón tay bên phải nắm lấy đầu sợi dây lưng đó, rồi vận sức vào cánh tay.
Sợi dây lưng dài hơn trượng và mềm mại như bún bỗng cứng từng tấc một cứng dần, rốt cuộc biến thành một cây ngũ sắc.
Cổ Thanh Phong thấy vậy cũng phải kinh ngạc, vội rót ba chén rượu nói với Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc rằng :
- Môn Niêm Hoa Chỉ này của Vệ sư tỷ nội lực đã đạt tới cực điểm. Nội công của sư tỷ lại còn hơn cả hai môn thức Thấp Thành Côn, Tá Vật Ngu Kình. Về phương diện tinh diệu lại còn hơn cả hai môn kia là khác, chúng ta cùng mừng sư tỷ ba chén!
Mỗi người uống ba chén rượu, nhưng Trì Trung Long đã say đến mắt lim dim, riêng có Liên Thành Ngọc là vẫn tỉnh táo như thường, không có vẻ gì say hết. Cổ Thanh Phong thấy vậy lo âu thầm :
“Không ngờ, Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc lại uống được nhiều rượu như thế? Xem như vậy, nàng chưa say mà mình đã say rồi, làm sao mà hoàn thành kế hoạch đã định?” Chàng chưa nghĩa xong thì Liên Thành Ngọc đã bảo Trì Trung Long biểu diễn. Trì Trung Long vừa cười vừa đáp :
- Ngũ sư muội đừng có thúc giục tôi nữa! Chúng ta luyện công hành lệnh như vậy, mục đích chỉ là uống rượu thôi. Nào, lại đây Ngũ sư muội vẫn được tiếng là người uống được rượu. Chúng ta hãy hùng Chư Thiên Cương Khí đưa rượu ở trên không cho nhau để kính sư đệ mười chén nào!
Nói xong, y liền nhìn thẳng vào ấm rượu để ở trên bàn, giơ tay ra chỉ một cái, rượu ở trong ấm liền bay ra như rót vậy. Vòi rượu ấy rớt xuống ngay chén rượu của Liên Thành Ngọc cho tới đầy mới thôi, không rót ra bên ngoài giọt nào hết.
Liên Thành Ngọc mỉm cười nói :
- Dùng Chư Thiên Cương Khí này để rót rượu rất tốn sức thực,

chẳng hay Tứ sư huynh lăng không đưa rượu có thể đưa được bao nhiêu?
Trì Trung Long cười ha hả đáp :
- Ngũ sư muội có thể uống được bao nhiêu chén, thì tôi có thể đưa được bấy nhiêu!
Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :
- Tuy ngày hôm nay tiểu muội đã uống khá nhiều rồi, nhưng có thể uống được mười chén nữa!
Trì Trung Long nghe nói, liền vận sức vào mười ngón tay, Liên Thành Ngọc cứ cầm chén ra đỡ rượu và uống luôn mười chén liền.
Bây giờ, đến phiên Liên Thành Ngọc biểu diễn. Nàng đưa đãi mắt đầy tình tứ ngắm nhìn Cổ Thanh Phong, rồi dùng một giọng rất lã lơi bảo Cổ Thanh Phong rằng :
- Cổ sư đệ, làm ơn cho tôi mượn thanh kiếm của sư đệ nào?
Cổ Thanh Phong liền rút kiếm ra, hai tay đưa cho nàng và nói :
- Có phải Liên sư tỷ cũng biểu diễn kiếm pháp đấy không?
Liên Thành Ngọc đỡ lấy thanh kiếm, lắc đầu đáp :
- Kiếm thuật của sư đệ cao siêu như vậy, dại gì tôi giở môn đó ra để bêu xấu? Tôi chỉ mượn kiếm của sư đệ để biểu diễn môn Dĩ Khí Ngự Kiếm đấy thôi!
Trì Trung Long say lướt khướt, nghe thấy Liên Thành Ngọc nói như vậy, cũng cả kinh liền hỏi :
- Ngũ sư muội, Dĩ Khí Ngự Kiếm là một trong tam đại tuyệt kỹ của bổn môn và cũng là một môn bí học bất truyền của Vạn Kiếp Ma Chủ, sao sư muội được đặc ân học biết được như thế?
Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :
- Hồi nọ tôi tìm kiếm ra Linh Chi chín lá, đem về núi thưa với Ma Chủ. Ma Chủ mừng rở đặc ân truyền môn Dĩ Khí Ngự Kiếm này cho tôi. Ma Chủ còn nói trong các anh chị em chúng ta ai tìm được tiên hạc nghìn năm và trái tim của người độc ác nhất thiên hạ thì cũng được Ma Chủ truyền thụ cho như vậy!
Nói xong, nàng điều khí nghênh thần, mắt nhìn vào cán kiếm ở trong tay rồi tà tà ném về phía bên phải.
Cổ Thanh Phong, Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long ba người để ý nhìn kỹ. Chỉ thấy thanh trường kiếm đó ở trên không làm như tấn công vậy, rồi bay nửa vòng, hình như có một vật gì cột vào nó mà lôi theo vậy, sau lại quay về tay của Liên Thành Ngọc liền.
Liên Thành Ngọc đưa thanh kiếm đó trao trả cho Cổ Thanh Phong, rồi mỉm cười nói :
- Tài nghệ này tôi mới học hỏi nên điều khí không được đều, vận sức

chưa khéo léo. Tam sư tỷ, Tứ sư huynh, Cổ sư đệ đừng có cười tôi đấy nhé!
Cổ Thanh Phong thấy Liên Thành Ngọc dùng hơi ngự kiếm lợi hại khôn tả, chàng cũng phải kinh hoàng và lo âu vô cùng. Chàng biết Triển Thanh Bình, Điếu Ngao Cư Sĩ, Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân các người chỉ mang danh là đệ nhất kiếm thủ công lực cũng chỉ ngang tài với bảy Sứ Giả này thôi, chứ đem so với tài nghệ của Vạn Kiếp Ma Chủ thì hãy còn kém xa lắm.
Sau này tới lúc Đại Hội Vạn Kiếp, nếu không có nhân vật đặc biệt ra trợ giúp, thì đầu lâu của mười ba danh thủ không sao tránh khỏi phải bị treo ở trên những vòng xương trắng treo lơ lửng ở trước Vạn Kiếp Môn mất.
Chàng càng nghĩ càng lo âu. Tuy bề ngoài chàng vẫn không dám lộ liễu, thu trường kiếm xong, liền nâng chén mừng Đào Hoa Sứ Giả và nói:
- Trong võ lâm tuy có môn Dĩ Khí Ngự Kiếm thật, nhưng đừng nói người biết sử dụng, ngay đến việc được trông thấy môn kiếm này cũng chẳng có mấy người. Ngày hôm nay, tiểu đệ được sáng mắt ra, thật là hân hạnh vô cùng, xin kính mừng Liên sư tỷ ba chén rượu!
Liên Thành Ngọc vừa cười vừa đáp :
- Cổ sư đệ chớ có hâm mộ tôi làm chi? Với cân cốt và tư chất của sư đệ như vậy, lại có thêm nội gia cơ sở tốt như thế, nếu được Vạn Kiếp Ma Chủ đoái thương thì sau này sư đệ thành tựu còn cao siêu hơn hết thảy bảy Sứ Giả chúng tôi! Nào, lại đây, hiền đệ đừng một mình mời tôi làm chi? Cả bọn chúng ta hãy cùng uống mỗi người ba chén và cuộc vui này cũng nên giải tán đi là vừa.
Uống xong ba chén đó, Vệ Phượng Hoa với Trì Trung Long đã say đến tám chín thành rồi.
Cổ Thanh Phong vũng say năm sáu thành rồi, chỉ có một mình Liên Thành Ngọc là đôi má chỉ đỏ ửng một tí mà thôi.
Vệ Phượng Hoa với Cổ Thanh Phong, Liên Thành Ngọc cám ơn Trì Trung Long rồi cùng cáo từ đi ra khỏi động Câu Hồn. Liên Thành Ngọc đã trợn tròn đôi mắt lóng lánh, nhìn vào mặt Cổ Thanh Phong nói :
- Vệ tỷ tỷ sành lắm! Sư tỷ còn cao minh hơn Đại sư tỷ nhiều. Cổ sư đệ văn tài võ công phẩm hạnh hay mặt mũi đều hơn Liễu Tuấn của Đại sư tỷ nhiều!
Vệ Phượng Hoa say túy lúy, giọng cười rất dâm đãng :
- Ngũ sư muội đừng có cặp mắt tham lam như thế kia nữa? Trang sư đệ chả là người văn võ kiêm toàn, song tài xuất chúng là gì? Chẳng

lẽ y mới đi ra ngoài được vài ngày, mà hiền muội đã không sao chịu nhịn nổi hay sao?
Cổ Thanh Phong nghe thấy lời nói của hai nữa Sứ Giả đã gần đến chỗ dâm ô, liền giả vờ như say rượu, không nghe thấy gì, loạng choạng đi luôn.
Liên Thành Ngọc thấy vậy vừa cười vừa hỏi :
- Vệ sư tỷ đã sắp đặt chỗ ở cho Cổ sư đệ chưa?
Vệ Phượng Hoa vừa cười vừa đáp :
- Y mới tới Thiên Nguy Cốc, cái gì cũng bỡ ngỡ, tất nhiên phải để cho y ở đỡ trong Xán Hà Động của tôi, để cho tiện việc tiếp đãi y hơn!
Lúc ấy, đã đi tới chỗ Đào Hoa Nhân Uân Động của Liên Thành Ngọc với Trang Mộng Điệp ở, Liên Thành Ngọc liền ngừng bước không đi và híp mắt lại rồi cười nói với Vệ Phượng Hoa :
- Vệ sư tỷ trông nom thù tạc Cổ sư đệ khéo léo một chút nhé, xin thứ lỗi tiểu muội không tống tiễn nữa. Vì Tứ sư huynh say rượu, tôi phải thay y luân phiên đi tuần tiểu...
Vệ Phượng Hoa vội đỡ lời :
- Ngũ sư muội đi điều tra tới chỗ ở của Liễu Tuấn, sư muội phải cẩn thận lắm mới được! Bằng không Đại sư tỷ là người hay ghen lắm và thủ đoạn cũng độc ác khôn lường!
Hai thiếu nữ cười đùa một hồi, rồi Vệ Phượng Hoa khoác tay Cổ Thanh Phong đi luôn. Nhưng khi vào tới trong động Xán Hà, nàng đã thấy say sưa chịu không nổi nữa, ngã ngửa ra giường, hai tay ôm chặc lấy Cổ Thanh Phong, hai mắt lim dim vừa cười vừa nói :
- Cổ sư đệ, chúng ta vui thú với nhau nhé!
Động tác và lời nói đầy dục vọng của nàng đã làm cho Cổ Thanh Phong hoảng sợ, đang say năm sáu thành cũng phải tỉnh táo lại liền! Và chàng gượng cười nói với Vệ Phượng Hoa :
- Khi đi đường tôi chả nói rõ cho sư tỷ hay rồi là gì? Chúng ta chờ nửa tháng nữa, vì tôi còn phải giữ đủ ba năm thủ hiếu cho sư phụ. Lúc ấy, chúng ta sẽ...cũng chưa muộn kia mà!
Lúc này, Vệ Phượng Hoa có hơi rượu vào, lửa dục càng bốc lên thật cao, thì làm sao còn nhớ nỗi lời hứa kia nữa? Nàng càng làm ra vẻ rất tình tứ, ở trên gối cứ ấm ứ một hồi rồi nói :
- Tôi...không...tôi...muốn...
Cổ Thanh Phong vốn có mấy thành say sưa, lời nói và cử chỉ dâm đãng của Vệ Phượng Hoa khiêu gợi, trống ngực của chàng đập rất mạnh, không sao chịu đựng được, đang định chìu lòng nàng nọ, thì bỗng chàng sực nhớ tới nhiệm vụ của mình tới đây là để cứu Mạnh

Hồng Tiếu, cho nên chàng cố gượng chịu cơn cám dỗ. Chàng liền điểm vào huyệt ngủ của Vệ Phượng Hoa.
Vệ Phượng Hoa tuy có công lực rất cao, nhưng phần vì say rượu, phần vì lửa dục vọng dâng lên cao độ làm cho nàng mất trí, và nàng cũng không ngờ Cổ Thanh Phong lại ra tay điểm vào yếu huyệt ngủ của mình như thế, nên khi Cổ Thanh Phong điểm xong nàng chỉ buông xuôi hai tay mà ngủ luôn.
Cổ Thanh Phong biết trong bảy Sứ Giả, thì Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp và Đường Gia ba người đã đi vắng. Trì Trung Long say rượu, Vệ Phượng Hoa thì đã bị mình vừa điểm vào huyệt ngủ. Trong Thiên Nguy Cốc lớn rộng như thế này chỉ còn có Tiêu Dao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ và Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc hai người thôi, như vậy lúc này là dịp may mắn nhất để mình ra tay cứu Mạnh Hồng Tiếu, vậy mình không nên chậm trễ bỏ lỡ mất dịp may này!

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 10
Tình Yêu Mặn Nồng

Cổ Thanh Phong mừng rở vô cùng, liền kiếm mấy trái cây ăn cho tỉnh rượu, rồi chàng từ từ ra khỏi cửa động.
Chàng thấy trong Thien Nguy Cốc tỉnh mịch lạ thường, không có tiếng động của người nào hết. Chàng thấy mặt trăng đã mọc cao trên đỉnh đầu, trong lòng mừng rở, vội leo lên chỗ giam giữ Mạnh Hồng Tiếu ở trên ngang lưng núi, vì chàng đã nghe thấy Câu Hồn Sứ Giả nói cho hay!
Hai cái động nho nhỏ ở trên lưng núi đó, động bên phải là chỗ ở của Mạnh Hồng Tiếu và động bên trái là chỗ ở của Liễu Tuấn. Cho nên chàng cứ việc đi lên thẳng tới tiểu động ở bên phải. Thấy trong động tối om, chàng lần mò đi vào, nhưng chưa đi được ba thước đã thấy có vách đá ngăn cản lối đi.
Cổ Thanh Phong không sao nhịn được, vừa định bật lửa ra xem thì đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng khẽ hỏi :
- Bên ngoài có phải là Cổ Thanh Phong đấy hay không?
Cổ Thanh Phong biết Mạnh Hồng Tiếu, bây giờ vì đã nhờ thuộc lòng Đằng Ma Bảo Lục, lại thêm uống được ba giọt Linh Chi chín lá nên đột nhiên công lực tiến nhanh lạ lùng, lại thêm suốt ngày ở trong

chốn tối om này đã luyện cho đoi mắt rất sáng. Cổ Thanh Phong giật mình kinh hãi, nhưng vì tiếng nói đó quá quen thuộc, nên chàng nhận ngay ra dó là tiếng nói của Mạnh Hồng Tiếu.
Chàng mới mừng rở liền khẽ hỏi lại :
- Trong động tối om sao Hồng muội lại biết là tôi. Tôi nghe các Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung nói Hồng muội đã uống phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của Lâu Sơn Tam Sát rồi, không sao giải cứu được.
Tuy nhờ có ba giọt nước Linh Chi mà khỏi chết, nhưng lại trở thành người điên, bây giờ làm sao hiền muội lại tỉnh táo như vậy? Chẳng lẽ hiền muội đã giả bộ làm điên để đánh lừa chúng chăng?
Mạnh Hồng Tiếu khẽ cười và đáp :
- Một giọt lá Linh Chi cũng đủ thoát hiểm rồi, huống hồ là ba giọt. Dù thuốc độc mạnh đến đâu cũng giảu được chứ có riêng gì thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán đâu! Vì tôi thấy bảy Sứ Giả trong Thiên Nguy Cốc này đàn ông thì kiêu ngạo điên cuồng, còn đàn bà thì dâm đãng cho ên tôi mới giả bộ điên để được ở lại đây thanh tĩnh hơn.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu không điên, chất độc ở trong người đã giải hết, lòng mừng rở khôn xiết, liền lấy đá lửa ra định đánh sáng lên, nhưng Mạnh Hồng Tiếu đã nói :
- Phong đại ca lấy lửa ra làm chi nữa?
Bây giờ, Cổ Thanh Phong đã biết Mạnh Hồng Tiếu tuy ở trong bóng tối, nhưng đã trông thấy mọi vật, vã lại trên vách đá lại có lỗ hỗng, nên chàng vừa cười vừa đáp :
- Hồng muội trông thấy tôi, mà tôi thì không trông thấy hiền muội. Tôi đã tìm kiếm hiền muội lâu lắm rồi, bây giờ tôi muốn đánh lửa sáng lên để được trông thấy mặt của Hồng muội để cho đỡ nhớ nhung từ bấy nhiêu lâu nay!
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Phong đại ca! Chẳng lẽ đại ca lại không nhớ được mặt của tôi hay sao? Nếu bây giờ đại ca bật lửa lên, nhỡ một trong những Sứ Giả ở đây trông thấy thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!
- Hiền muội cứ yên chí, bảy Sứ Giả đã có ba người đi ra ngoài, hai người say rượu, chỉ còn lại có hai người mà thôi!
Chàng chưa nói dứt, Mạnh Hồng Tiếu đã khẽ ngắt lời :
- Phong đại ca, đừng nói chuyện nữa, có người sắp tới đấy!
Cổ Thanh Phong nội công tinh thâm, tai rất thính, thế mà chàng không hề nghe thấy gì hết. Trái lại Mạnh Hồng Tiếu lại nói là có người sắp tới, chàng có vẻ không tin, nhưng khi chàng lắng tai nghe lại, thì quả nhiên chàng nghe thấy có người ở bên dưới đang phi

thân lên. Lúc này, chàng mới chịu phục tài của Mạnh Hồng Tiếu. Chàng liền dùng nội gia Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Hồng muội, bây giờ thì nhĩ lực với nhãn lực của Hồng muội tinh tiến đến thế! Có lẽ hiện giờ người đang đi tới là Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc đấy! Nếu nàng ta xông vào trong động này, thì tôi đành phải đấu với nàng ta một phen vậy!
Mạnh Hồng Tiếu cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà trả lời :
- Phong đại ca đoán không sai, người đang đi lên đây, sang động kế để cẩu hợp gian dâm với Liễu Tuấn. Đại ca cứ yên tâm, chúng tưởng tiểu muội đã điên thực rồi, cho nên bỗng dưng chúng không dám xông vào động của tiểu muội đâu!
Nàng vừa nói dứt, quả nhiên Đào Hoa Sứ Giả đã lên tới nơi và vào ngay hang động ở bên trái, không bao lâu đã nghe thấy tiếng cười đùa và tiếng dâm ô của chúng vọng sang. Cổ Thanh Phong không thèm để ý nghe, vẫn dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Hồng muội...
Mạnh Hồng Tiếu không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói tiếp, đã thò một cánh tay trắng như ngọc ra, đẩy chàng một cái và nói :
- Phong đại ca, tôi biết đại ca nhơ tôi lắm, hãy nắm lấy tay tôi mà nói chuyện đi!
Cổ Thanh Phong liền nắm lấy tay nàng, thở mạnh một tiếng và nói :
- Hồng muội đã chịu bao nhiêu đau khổ mà tay vãn còn non nớt mềm mại như thế này!
- Phong đại ca nhớ tôi quá mới nói như vậy! Sự thực từ khi tôi bị lọt vào tay Lâu Sơn Tam Sát tới giờ, chưa hề bị qua một chút khổ sở nào hết, trái lại còn được uống ba giọt Linh Chi là khác!
Cổ Thanh Phong cúi đầu xuống hôn tay nàng một cái và nói :
- Từ năm kia, tôi ở trên Quần Ngọc Phong tại núi Kỳ Liên đợi chờ Hồng muội mãi mà không thấy tới!
Mạnh Hồng Tiếu vội đỡ lời :
- Phong đại ca đừng có trách tôi nữa. Lúc ấy, tuy tôi vì đưa ma sư bá mà bị lọt vào tay quần ma, nên mới làm trái lời thề ở Tuyết Sơn. Nhưng cuối năm nay, đại ca vẫn có thể lên trên Quần Ngọc Phong Kỳ Liên Sơn chỗ chôn sư phụ tôi mà đợi chờ. Lúc ấy, tôi sẽ đến phó ước liền.
Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh hỏi :
- Hồng muội, tôi không quản ngại nguy hiểm trà trộn vào Thiên Nguy Cốc này để cứu hiền muội thoát thân. Bây giờ, nghe lời hiền muội thì

hình như hiền muội không muốn theo tôi đào tẩu?
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đáp :
- Phong đại ca, hiện giờ tôi không sao rời khỏi nơi đây được!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao hiền muội lại không thể rời khỏi nơi đây được? Bảy Sứ Giả của Ma Cung đây lại không giống như Lâu Sơn Tam Sát mà đã cho hiền muội uống một thức thuốc độc nan giải đâu?
Mạnh Hồng Tiếu thở dài một tiếng rồi đáp :
- Cổ nhân đã có câu :
Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Nghĩa là từ khi tôi học thuộc lòng Đằng Ma Bảo Lục rồi, tất cả kỳ nhân dị sĩ trong võ lâm ai cũng muốn cướp cho được tôi, nên bây giờ tôi dù có khôn ngoan, cẩn thận đến đâu cũng chỉ có thể tránh được sài lang mà không sao tránh được hổ!
Nói tới đó, nàng ngừng lại giây lát, giơ tay lên vuốt ve má của Cổ Thanh Phong rồi nói tiếp :
- Huống hồ, địa thế của Thiên Nguy Cốc này kín đáo khôn tả, thật là một nơi để cho tôi tỉnh tu rất tốt. Bảy Sứ Giả của Thiên Nguy Cốc này lại bảo vệ cho tôi rất chu đáo, như vậy tôi còn đi đâu nữa làm chi?
Cổ Thanh Phong thấy Mạnh Hồng Tiếu nói rất có lý, liền cau mày lại nói :
- Hồng muội nói như vậy, chả lẽ từ giờ trở đi cứ ẩn núp như thế này mãi mà không bao giờ còn xuất đầu lộ diện được nữa hay sao?
Mạnh Hồng Tiếu hỏi lại :
- Ai bảo là tôi không bao giờ xuất đầu lộ diện nữa nào? Tôi chỉ đợi chcờ tu luyện hết võ công ở trong cuống Đằng Ma Bảo Lục xong, lúc ấy không những xuất đầu lộ diện mà thôi, tôi còn tiêu diệt hết quần ma để đem lại hòa bình cho võ lâm.
- Cuốn sách đó bí ẩn, khó khăn như vậy, nhất thời làm sao tiểu muội hiểU được hết, mà chỉ trong một thời gian ngắn như thế lại có thể tu luyện đến hết cho được?
Mạnh Hồng Tiếu đáp :
- Từ khi tôi giả bộ điên đến giờ, không còn ai đến quấy nhiễu nữa. Một mình tĩnh tâm nghiên cứu, thấy tiến bộ nhanh chóng lạ thường. Tôi tự tin chỉ trong một thời gian ngắn ngủi là có thể lãnh hội được hết Diệu Âm Thần Công, Đại La Thủ và Ma Kha Kiếm Pháp ba môn tuyệt học đó liền.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu nói như vậy, trong lòng mừng rở vô cùng, liền hỏi :
- Hồng muội nói trong thời gian ngắn ngủi đó là bao lâu thế?

Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười đáp :
- Phong đại ca ngày thường thông minh như thế, sao bây giờ lại hồ đồ đến như vậy? Tôi đã hẹn ước với đại ca đến cuối năm nay gặp nhau ở núi Kỳ Liên, như vậy lâu đến đâu cũng không quá được nửa năm!
Cổ Thanh Phong nghe nói cũng bật cười, rồi kể lại những chuyện của mình cho Mạnh Hồng Tiếu nghe. Nghe xong, Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa nói :
- Phong đại ca đã học được chân truyền kiếm pháp! Ở trong Đằng Ma Bảo Lục, kiếm pháp mạnh và oai lực khôn tả, chờ tôi học hết rồi, đến khi chúng ta gặp nhau trên núi Kỳ Liên, rồi sẽ dạy lại cho đại ca sau!
Cổ Thanh Phong không muốn học cái gì thuộc Ma Kha Kiếm Pháp cả, chỉ thấy Mạnh Hồng Tiếu bình an vô sự là chàng đủ vui mừng lắm rồi, nên chàng mỉm cười hỏi :
- Hồng muội, đối với ba môn tuyệt học đó, hiện giờ Hồng muội đã học được mấy môn rồi?
- Thuộc lòng thì tôi đã thuộc lòng hết rồi, nhưng Đại La Thủ với Ma Kha Kiếm Pháp bên trong còn có mấy điểm rất tinh vi, tôi chưa hiểu được hết. Nên bây giờ chưa thể biểu diễn hai môn ấy được. Hiện giờ chỉ có một môn Diệu Âm Thần Công là sử dụng được thôi, lát nữa tôi sẽ giở môn thần công đó ra hộ tống đại ca xuống khỏi Thiên Nguy Cốc này!
Cổ Thanh Phong thấy Mạnh Hồng Tiếu nhất định ở lại luyện tập võ công và hẹn mình tới cuối năm sẽ gặp lại ở núi Kỳ Liên, bây giờ chàng có ở lại thêm cũng vô ích, chi bằng nhân dịp may này mà thoát đi ngay thì hơn!
Nhưng bây giờ chàng lại nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu bảo sẽ dùng Diệu Âm Thần Công hộ tống mình ra khỏi Thiên Nguy Cốc, nên chàng cau mày lại hơi ngạc nhiên hỏi :
- Hồng muội, Diệu Âm Thần Công đó đáng lẽ vô hình vô chất, vậy hiền muội giở ra như thế nào mà hộ tống tôi ra khỏI được Thiên Nguy Cốc thế?
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đáp :
- Phong đại ca! Theo đại ca nói thì Tốt Kim Hoàn, Trang Mộng Điệp đều đi vắng cả. Bây giờ ở đây chỉ còn cho Thôi Nhất Vỹ, Vệ Phượng Hoa, Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc bốn người thôi. Mà Vệ Phượng Hoa và Trì Trung Long hai người lại say rượu, tôi chỉ cần giở Diệu Âm Thần Cong chế ngự Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc hai người là đại ca có thể yên ổN mà lui ra khỏi Thiên Nguy Cốc này

liền!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc công lực lợi hại lắm, nhất là Liên Thành Ngọc lại được chân truyền của Vạn Kiếp Ma Chủ rồi, có thể Ngự Khí Phi Kiếm, huống hồ Hồng muội lại đang giả bộ điên, rồi thì làm sao mà chế ngự chúng được, đừng có để bại lộ hình tích thì không yên với chúng đấy!
- Phong đại ca cứ yên tâm! Tôi quyết không bao giờ lại để lộ hành tích của mình cho chúng biết đâu. Chỉ làm cho Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc ngủ mê mà không hay biết tí gì thôi!
Nói tới đó, nàng nắm chặc tay Cổ Thanh Phong rồi mỉm cười nói :
- Phong đại ca! Đã muộn lắm rồi, vậy hãy nên sửa soạn lên đường đi thôi! Để tôi giở Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Điệu Thanh Âm của Diệu Âm Thần Công ra đối phó với hai tên Sứ Giả đó!
Cổ Thanh Phong nắm chặc lấy tay Mạnh Hồng Tiếu với vẻ quyến luyến nói :
- Hồng muội, tôi không quản ngại nghìn dặm xa xôi mà lặn lội tới đây, mãi mãi mới trông thấy được hiền muội, vậy chúng ta nỡ nào mà lại đành chia ly ngay như thế này?
- Phong đại ca! Đại ca không nỡ rời khỏi tôi, thì tôi cũng có khác gì đại ca đâu? Nhưng do sự lợi hại ở trước mắt đây, chúng ta phải tạm chịu tương tư mà chia tay nhau một thời gian ngắn ngủi, cũng may thời gian cách biệt không bao lâu, chỉ cuối năm nay chúng ta được gặp nhau trên núi Kỳ Liên rồi!
Cổ Thanh Phong nghe nói thở dài một tiếng. Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói tiếp :
- Phải đại ca chớ có thở dài. Tôi đã biết Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả lợi hại lắm. Đối phó một hai người hoặc giả thành công được, vạn nhất chúng về cả đây thì chẳng những đại ca không sao ra khỏi đây được, mà còn nguy hiểm cho cả tôi nữa!
Cổ Thanh Phong biết Mạnh Hồng Tiếu nói là sự thực, chàng suy tỉnh một lát, buông tay Mạnh Hồng Tiếu ra, sau khi hôn lên tay nàng một cái rồi lẳng lặng đi trở ra bên ngoài.
Mạnh Hồng Tiếu bỗng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh kêu gọi Cổ Thanh Phong lại và bảo :
- Phong đại ca hãy tạm dừng bước, tôi còn chưa giở Diệu Âm Thần Công ra khiến Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc ngủ mê. Vậy đại ca hãy đợi chờ tôi một chút đã! Khi nào nghe tôi dặn bảo, hãy đi!
Nói xong, Cổ Thanh Phong bỗng nghe thấy một luồng thanh âm ở đằng sau vách đá từ từ vọng lại!

Cổ Thanh Phong tuy cảm thấy luồng thanh âm ấy rất nhu hòa, nhưng tiếng rất nhỏ tựa như có và cũng như không, như đoạn như tục, chàng hoài nghi âm thanh này làm sao mà truyền được vào tai của Thôi Nhất Vỹ với Liên Thành Ngọc hai người để cho họ ngủ say mê đi được?
Tuy chàng hoài nghi, nhưng cũng không dám quấy nhiễu sự hành công của Mạnh Hồng Tiếu, nên chàng không dám lên tiếng hỏi. Một lát sau, thanh âm đó mất hẳn, Mạnh Hồng Tiếu đã đoán được ý nghĩ của Cổ Thanh Phong, nhanh nhẹn liền mỉm cười nói :
- Phong đại ca đừng có hoài nghi, Diệu Âm Thần Công này có thể tùy người mà thi thố. Với đại ca tuy chỉ nghe thấy một thanh âm nhu hòa vui tai thôi, nhưng khi nó truyền đến tai Liên Thành Ngọc với Thôi Nhất Vỹ thì nó lại biết thành như một bản Tiên Nhạc làm cho hai người đó khoái chí mà ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay!
Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rở vô cùng :
- Hồng muội đã có công lực như thế, đi đâu mà chả được, còn sợ gì ai nửa :
Mạnh Hồng Tiếu đáp :
- Sao Phong đại ca lại nói ra những lời ngộ nghễ như thế? Bây giờ nhân lúc Thôi Nhất Vỹ và Liên Thành Ngọc đang ngủ không chuẩn bị cho nên mới dễ thành công như thế, nếu chúng tỉnh táo mà biết phòng bị vận huyền công định lực chống lại thì lúc ấy phải còn coi bên nào công lực cao thấp. Nếu công lực của họ cao hơn tôi, thì Diệu Âm Thần Công của tôi sẽ thất bại, trái lại chúng bị tôi ru ngủ luôn nhưng cũng phải tốn rất nhiều hơi sức chứ không dễ dàng như lúc nãy đâu!
Cổ Thanh Phong nghe thấy nàng giải thích như vậy mới biêét là dịp may chỉ thoán qua một lần thôi, chứ để trễ đi thì không còn mong gì đạt được một lần nữa, chàng liền nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Hồng muội, bây giờ quần ma của Vạn Kiếp đã ngủ say hết, hiền muội hãy cho phép tôi đốt đuốc lên nhìn mặt Hồng muội một cái để an ủi những lúc nhớ nhung, xong rồi tôi xin đi ngay!
Mạnh Hồng Tiếu thấy Cổ Thanh Phong thâm tình như vậy, trong lòng cũng cảm động vô cùng, liền khẽ mỉm cười đáp :
- Phong đại ca yêu tôi như vậy, thôi được, tôi để cho đại ca ngắm tôi một lát, nhưng phải hứa là phải đi ngay, vì tôi suốt ngày tĩnh tu nên đã luyện được một thứ tuệ giác, trong tâm linh của tôi hình như đã có đoi chút cảnh cáo, có lẽ việc này còn có biến hóa chưa chắc đại ca đã an toàn mà ra khỏi Thiên Nguy Cốc này đâu?
Cổ Thanh Phong nhất tâm muốn được xem mặt người yêu chứ

không để ý tới mấy lời nói của Mạnh Hồng Tiếu. Chàng cứ châm lửa lên cho sáng để được nhìn mặt người yêu. Chàng thấy trên vách đá có khá nhiều lỗ nhỏ, chỉ có lỗ hỗng ở giữa là to lớn hơn hết. Chàng liền trông thấy chỗ lỗ hỗng to lớn đó hiện ra gương mặt của một giai nhân, nàng đó chính là Mạnh Hồng Tiếu mình hằng mong nhớ. Sắc đẹp của nàng không hề suy giảm chút nào, trái lại còn trắng trẻo và xinh đẹp hơn trước.
Mạnh Hồng Tiếu vừa lộ diện cho Cổ Thanh Phong xem xong, liền chắp môi thổi một luồng cương khí rất nhu hòa làm cho ngọn đuốc đang sáng của Cổ Thanh Phong tắt ngóm.
Mạnh Hồng Tiếu thổi tắt ngọn đuốc.
Cổ Thanh Phong biết ý Mạnh Hồng Tiếu giục mình hãy rời khỏi ngay nơi đây là chỉ vì nàng muốn cho mình được an toàn, nên chàng đành phải thở dài một tiếng, nhịn lòng tương tư mà lần mò đi ra ngoài.
Tất nhiên chàng không còn lý do gì để trì hoản được nữa, liền giở khinh công ra tiến thẳng về phía đường ngầm. Suốt dọc đường chàng không hề gây nên một tiếng động nào hết. Trong Thiên Nguy Cốc tựa như một nơi tử địa. Chàng biết Diệu Âm Thần Công của Mạnh Hồng Tiếu quả thực linh diệu. Thôi Nhất Vy và Liên Thành Ngọc đang mây mưa với Liễu Tuấn chắc bị Diệu Âm Thần Công làm cho mê sản ngủ rất say rồi.
Chàng đi vào đến giữa đường thì phía đằng trước đã tối om, không trông thấy gì hết. Lúc nầ nếu gặp kẻ địch, tay ai có ánh sáng thì người đó bị nguy hiểm nhất, cho nên người chàng tuy có đá lửa và đuốc mà cũng không dám đánh lên, chỉ đi thầm trong bóng tối mà thôi.
Chàng đi tới giữa đường bỗng thấy có chuyện lạ xảy ra trong bóng tối, trống ngực đập rất mạnh, nên chàng dừng bước ngay, thì ra chàng nghe thấy có tiếng chân người khác, không phải ở phía sau đuổi tới, mà ở đằng trước đi vào.
Chàng biết trong bảy Sứ Giả, chỉ có Tốt Kim Hoàn, Đường Gia, và Trang Mộng Điệp ba người đi vắng thôi. Nhưng Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp thì đã đi Thiên Tri ở núi Trường Bạch rồi, nhất thời không thể về ngay được. Chỉ có một người, có lẽ là Đường Gia, người mà Vệ Phượng Hoa bắt mình phải cẩn thận. Vì theo Vệ Phượng Hoa nói thì trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia sử dụng bên trong có ám khí Hóa Huyết Thần Yên rất lợi hại. Vệ Phượng Hoa đã tặng cho chàng ba viên linh đơn đề phòng trúng độc.
Cổ Thanh Phong chưa biết nếp tẻ gì hết đã vội móc túi lấy ra một viên linh đơn bỏ vào mồm để phòng bị trước.

Chàng nghe thấy tiếng chân người bước vào, tất nhiên người nọ cũng bước có người đi ra. Hai bên đi tới cách nhau chừng hơn trượng, thì đột nhiên có một giọng nói rất thô lỗ lên tiếng nói trước:
- Tiểu đệ Đường Gia đã về, vậy đêm hôm khuya khoắt như thế này mà có vị sư đệ, sư tỷ nào còn đi ra bên ngoài có việc gì thế?
Tiếng nói đó vừa dứt thì ngoài hơn trượng đột nhiên có một luồng ánh sáng xanh chiếu sáng xung quanh hơn mười trượng. Ánh sáng xanh đó lập lòe như lửa ma vậy.
Cổ Thanh Phong đã trông thấy Đường Gia, quả nhiên đúng như sự tưởng tượng của mình, tên đó đầu to người lùn, tướng mạo xấu xa khôn tả.
Ngũ Độc Sứ Giả trông thấy Cổ Thanh Phong không phải là người của mình mà lại là một thiếu niên anh tuấn trông rất lạ mặt khiến y ngạc nhiên vô cùng. Y lại tưởng Cổ Thanh Phong là địch thủ vừa lẻn vào Thiên Nguy Cốc, cho nên sau khi tắt ánh sáng xanh đó đi rồi, y liền lớn tiếng quát :
- Người kia là ai? Có mau báo tên họ cho ta biết, bằng không ta ra tay một cái là chết một cách thảm thương liền!
Cổ Thanh Phong nghe thấy tiếng nói của Đường Gia lúc trái lúc phải, lúc trước lúc sau, đủ thấy Ngũ Độc Sứ Giả giảo hoạt như thế nào. Trong lúc nói chuyện mà cũng đổi vị trí luôn luôn để tránh bị đột kích.
Vừa rồi ánh sáng xanh vừa loé lên, chàng đã trông thấy rõ đường hầm này chỗ rộng chỗ hẹp. Nơi rộng thì rộng những hơn hai trượng, mà chỗ hẹp thì hẹp chừng mấy thước thôi. Lại có những Thạch Chung Nhũ ở trên vách động tủa xuống, trong bóng tối nếu không cẩn thẩn rất dễ bị va chạm, mà va chạm thì sẽ bị thương ngay, và chỗ chật hẹp như thế này cũng không phải là chỗ để đối địch với nhau.
Cổ Thanh Phong ngầm ngầm xê dịch thân hình của mình ra nơi hơi lớn rộng một chút, rồi vừa cười vừa nói :
- Đường Lục sư huynh đã lấy được trái tim của người ác độc nhất thiên hạ về chưa? Tiểu đệ Cổ Thanh Phong gần đây nhất đã được sư tỷ Vệ Phượng Hoa giới thiệu vô làm môn đệ của Vạn Kiếp!
Ngũ Độc Sứ Giả nghe thấy Cổ Thanh Phong nói xong, bật cười nói:
- Thế ra Cổ sư đệ mới gia nhậtp bổn môn đấy ư? Xin thứ lỗi cho Đường Gia này đã vô lễ.
Y vừa nói vừa mỉm cười, nhưng một mặt y ngấm ngầm tiến tới trước mặt Cổ Thanh Phong.
Cổ Thanh Phong là người rất thông minh, lại cẩn thận vô cùng, liền nghĩ thầm :

“Ngũ Độc Sứ Giả này đã tin mình là người sư đệ mới nhập môn, nhưng tại sao y lại không bật sáng lửa lên? Mà y vẫn ở trong bóng tối từ từ đi tới, huống hồ câu nói cuối cùng của y lại có vẻ dữ tợn, chẳng lẽ y có mưu đồ gì định đối phó ta chăng?” Chàng đã nghi ngờ, liền rón rén đi sang bên vách động, tựa lưng vào vách, từ chỗ chàng đứng cách nhau chừng mấy bước, mà chàng xê dịch không gây ra tiếng động nào hết.
Quả nhiên, chàng đoán không sai, Đường Gia đột nhiên tiến lên mấy bước rồi bỗng nhảy lại chỗ chàng đứng khi nãy ra tay tấn công luôn.
Cổ Thanh Phong cau mày lại hỏi :
- Đường Lục sư huynh làm gì thế?
Chàng vừa nói dứt, vì phòng bất trắc đã giở Di Hình Hoán Ảnh khinh công tuyệt diệu di động ra ngoài xa mấy bước. Nhưng trong lúc chàng lướt đi, bên tai đã nghe thấy tiếng gió động, suýt tí nữa thì đã va chạm phải một cây Chung Nhũ.
Đường Gia lại giơ tay lên tấn công một chưởng nữa vào chỗ có tiếng nói của Cổ Thanh Phong, miệng nói :
- Cổ Thanh Phong đừng có giở trò ra trước mặt Đường Gia này nữa. Môn hạ đệ tử mới gia nhập bổn môn xưa nay chưa hề dám ra khỏi Thiên Nguy Cốc này nửa bước. Rõ ràng là gian tế, có mau theo ta trở vào Thiên Nguy Cốc để chờ nghe phán xử hay không?
Cổ Thanh Phong chỉ sợ Thôi Nhất Vy, Vệ Phượng Hoa các người đuổi theo ra thì mình khó thoát thân lắm, nên chàng cố ý nói với Đường Gia, nhưng giọng có vẻ uy hiếp :
- Đường Lục sư huynh, nếu không chịu tin tôi thì tôi cũn gk có cách gì phán đoán sư huynh là Ngũ Độc Sứ Giả thực hay là giả, tôi đành phải dùng Thất Khổng Hoàn Phong Trâm với Phi Hoàn Nỏ để mời bạn thưởng thức trước đã!
Thất Khổng Hoàn Phong Trâm với Phi Hoàng Nỏ rất lợi hại vì số lượng rất nhiều mà bá đạo hết sức. Lúc thường cũng khó mà tránh né rồi, huống hồ ở trong bóng tối, lại quá chật hẹp này. Ngũ Độc Sứ Giả nghe nói liền phòng bị ngay, câm mồm không dám nói nữa, chân cứ xê dịch dần không để cho Cổ Thanh Phong phát giác vị trí của mình ở đâu.
Cổ Thanh Phong là môn đồ của chánh phái, khi nào lại có những môn ám khí ác độc như thế? Vừa rồi, chàng nói như vậy là để dọa nạt Đường Gia đấy thôi. Bây giờ, chàng thấy đối phương đã lẳng lặng không còn lên tiếng, liền tay rờ vách động từ từ tiến thẳng về phía trước.
Chàng chỉ muốn thoát khỏi chốn này!

Cổ Thanh Phong muốn đào tẩu. Đường Gia sao lại không biết ý định đó của chàng, cho nên y ở vách đá đằng kia cũng lẳng lặng bịt lấy lối đi, không để cho Cổ Thanh Phong tẩu thoát.
Hai người phương hướng giống nhau, mục đíc cũng như nhau, tự nhiên cũng dễ va chạm nhau.
Đường Gia lẳng lặng tiến về phía trước, bỗng nhiên giơ tay trái thì đã đụng vào cánh tay phải của Cổ Thanh Phong.
Hai người đều giật mình kinh hãi. Đường Gia liền vận nội công vào cánh tay, chuẩn bị đánh luôn một chưởng vào người của đối thủ.
Torng lúc đột ngột, Cổ Thanh Phong không kịp tránh né, đành phải giở Tý Ngọ Thần Công ra chống đỡ chưởng lực của địch. Hai luồng nội công va chạm nhau kêu đến "bùng" một tiếng, chấn động đến mấy cây Thạch Chung Nhũ bị vỡ tan và bay tứ tung.
Đồng thời, có tiếng hồi âm kêu "ùm ùm" tựa như muôn vạn tiếng trống cùng đánh lên một lúc vậy, khiến ai nghe thấy cũng hoảng sợ kinh hồn. Dưới chân của hai người đều có vô số những mảnh Chung Nhũ rớt xuống, tuy không sao nhưng cả hai cũng đã cảm thấy đau nhức. Cả hai đều hoảng sợ nhau và không muốn nhắm mắt ra tay bừa như thế nữa.
Trong đường hầm tối đen ấy, không những hai bên không trông thấy nhau, mà vừa rồi sau một thế chưởng đó cả hai cũng không ai biết kết quả ra sao? Đường Gia không ngờ Cổ Thanh Phong lại có công lực thâm hậu đến thế, có thể chống đỡ được chưởng lực của y, mà không thấy đối thủ kêu la gì hết, như vậy đủ thấy đối phương không hề có bị thương chút nào. Còn Cổ Thanh Phong cũng kinh hãi và nghĩ thầm :
"Bảy Sứ Giả của Ma Cung quả thật danh bất hư truyền, người nào người nấy đều có công lực võ công tuyệt thế riêng".
Sau khi chống đỡ nhau một chưởng, chàng đã biết chân khí và nội lực của đối phương ra sao, chàng nhận thấy công lực của mình dù không thắng đối phương một mức nhưng cũng không đến nỗi thua, chàng đoán chắc bây giờ phải giở Thanh Bình Độn Kiếm hay Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm vừa học được ra mới mong thắng được kẻ địch.
Nhưng hoàn cảnh trước mắt đây tối om như vậy, đối phương đứng ở đâu cũn gk biết, chỉ dùng tai nghe để mà suy đoán thôi, như vậy mà làm sao giở được kiếm pháp tinh diệu đó ra mà đánh bại được kẻ địch?
Đang lúc Cổ Thanh Phong muốn thoát thân mà lại tiến thoái lưỡng nan, không dám lên tiếng và cũng không dám thở mạnh. Đột nhiên nghe thấy đầu đường hầm đằng kia có tiếng kêu "coong" rất khẽ,

hình như Đường Gia đã rút khí giới Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ra cầm ở tay rồi.
Cổ Thanh Phong liền nghĩ ra được một kế, lưng tựa vào vách, người cứ từ từ tiến lên, miệng thì vừa cười vừa nói :
- Đường Lục sư huynh, Cổ Thanh Phong tôi xin tiếp sư huynh một chưởng. Và đã nhận ra sư huynh là Ngũ Độc Sứ Giả rồi! Vậy sao sư huynh không tin tiểu đệ? Mà lại còn giở Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ra, chẳng lẽ sư huynh lại muốn dùng Hóa Huyết Thần Yên ám hại tôi hai sao?
Lời nói của chàng để cho Đường Gia biết là mình đã biết rõ hết lai lịch của đối phương rồi, quả thực Ngũ Độc Sứ Giả nghe thấy chàng nói xong liền nghĩ thầm :
“Cổ Thanh Phong nếu là người lẻn vào trong Thiên Nguy Cốc làm gian tế thì làm sao biết được ta sử dụng Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng và còn biết được trong đó có Hóa Huyết Thần Yên, chẳng lẽ lời của y nói là đúng sự thực chăng? Có lẽ y đúng là đồng môn sư đệ do Tam sư tỷ giới thiệu vào cũng nên”.
Cổ Thanh Phong hỏi mấy câu đó xong, biết Đường Gia thế nào cũng trả lời, liền lẳng lặng rút kiếm ra, và tay trái vận mười hai thành công lực Tý Ngọ Thần Công và chuẩn bị chờ Đường Gia trả lời thì cả chưởng lẫn kiếm cùng tấn công ra một lúc. Chàng không cần biết kết quả ra sao, chỉ mong ra khỏi được nơi đó một trượng thì Ngũ Độc Sứ Giả sẽ không sao còn đuổi theo kịp nữa.
Đường Gia nghe Cổ Thanh Phong nói xong, lẳng lặng giây lát rồi lên tiếng :
- Cổ Thanh Phong, ngươi đã biết trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của ta có Hóa Huyết Thần Yên, như vậy...
Y chưa nói dứt thì đã thấy có một luồng kình khí nhằm ngực y lấn át tới và lại có cả kiếm phong nhắm đầu y mà đâm chém xuống nữa.
Đường Gia cứ tưởng Cổ Thanh Phong là sư đệ, người mới gia nhập bổn phái thực, y chỉ sơ xuất trong việc phòng bị một chút đã bị đối phương tấn công lén ngay.
Tất nhiên, y cuống cả chân tay lên, bất đắc dĩ đành phải vận chân khí lên định nhảy sang bên phía phải, ngờ đâu đầu y vừa đụng vào cây Chung Nhũ, cây Chung Nhũ ấy bị gẫy ngay làm đôi tức thì, nhưng đầu y cũng cảm thấy đau nhức chịu không nổi nên y chết giấc ngã lăn ra đất tức thì.
Nghe tiếng động, Cổ Thanh Phong đã nhận thấy Thiên Phong Hải Vũ củ amình đáng lẽ đã hạ được Đường Gia rồi, nhưng khốn nỗi ở trong bóng tối, chàng vừa quét ngang một cái đã chặt gẫy một cây Chung

Nhũ, nhờ vậy Đường Gia mới khỏi bị bể đầu thủng ngực.
Đường Gia đụng phải Chung Nhũ chết giấc. Nhờ dịp may đó mà Cổ Thanh Phong liền thoát thân luôn. Nhưng xa xa chàng đã nghe thấy Vệ Phượng Hoa giọng nói hơi tức giận, luôn miệng kêu gọi :
- Cổ sư đệ...Cổ sư đệ...
Tiếng nói và tiếng chân đã bắt đầu bước vào trong đường hầm.
Cổ Thanh Phong biết quần ma của Thiên Nguy Cốc đã thức tỉNh rồi, liền vội lần theo vách đá mà chạy khỏi đường hầm. Vừa chạy chàng vừa nghĩ thầm :
"Qúy hồ ta chạy ra khỏi đoạn đường hầm này, leo lên được mười trượng cao thì quần ma dù cho có tới trăm người cũng không làm gì nổi mình".
Những chuyện quái dị không thể tưởng tượng được cứ liên tiếp xảy ra luôn. Cổ Thanh Phong đột nhiên nghe thấy đằng trước chỗ cửa hầm bỗng có tiếng chân người nữa bước vào.
Người bước lại là Tốt Kim Hoàn và Trang Mộng Điệp đi núi Trường Bạch bắt hạc nghìn năm đã về tới? Hay là người khác tới đây?
Trong lúc hoảng hốt, Cổ Thanh Phong cũng không thể đoán ra được người đó là ai, chàng sực nghĩ ra được một kế rồi nghĩ thầm :
"Đây là một dịp rất may cho ta! Ta ẩn núp ở trong bóng tối để cho người ngoài vào người trong ra, người của chúng hỗn chiến lẫn nhau một trận, rồi ta thừa cơ thoát thân, như vậy chẳng là hay hơn sao?"
Chàng quyết định như vậy, nhân lúc quần ma ở phía sau đuổi tới, với người ở phía ngoài đi vào mà chúng không biết là ai, đều cách chàng chừng mấy trượng. Chàng liền lẳng lặng ẩn núp vào sau một cây Chung Nhũ ở góc động, ngồi sụp xuống để cây Chung Nhũ đó che lấp thân người của mình, dù đối phương có đánh lẫn nhau thì mình cũng không bị vạ lây.
Cổ Thanh Phong vừa ngồi xuống, bỗng ngửi thấy một mùi rất thơm, hình như mùi thơm đó là mùi của một giai nhân tuyệt sắc tỏa ra vậy.
Chàng vừa thắc mắc vừa kinh hãi, đưa tay ra rờ mó vê `phía có mùi thơm đó, suýt tí nữa thì chàng hoảng sợ đến thất thanh nhảy bắn lên.
Thì ra, sự nghi ngờ và sự phỏng đoán của chàng không sai chút nào, bên cạnh chàng có một thiếu nữ không biết tên họ là chi, tay chàng vừa rờ đúng vào tóc mây của nàng ta?
Chàng kinh hãi vô cùng, nhưng quần ma của Vạn Kiếp Môn sắp đuổi tới nên chàng không dám lên tiếng vội vàng rụt tay lại. Chàng ngượng nghịu vô cùng, cứ để mặc cho tình thế đó diễn ra sao, chứ chàng cũng không biết phải xử trí như thế nào nữa.
Ngờ đâu, chàng vừa rụt tay lại, thì đầu và cổ của chàng đã bị hai

cánh tay nho nhỏ ôm chặc và một thân hình mềm mại ngã luôn vào lòng chàng. Chàng ngạc nhiên vô cùng, không dám hưởng thụ mà cũng không dám kháng cự. Vì lúc ấy quần ma của Vạn Kiếp Môn đã phát hiện bên ngoài đang bước vào, và người bên ngoài cũng phát hiện người bên trong đi ra. Cả hai bên đều ngừng bước lại không tiến nữa, cuộc diện biến thành một tình thế trầm lặng gay cấn khôn tả.
Lúc này, chàng lại càng không dám động đậy, vì nếu mình thở mạnh một cái là hai bên sẽ biết đíc mà tấn công mình luôn.
Sự trầm lặng nọ chỉ có thể duy trì được giây lát thôi, nhưng trong đường hầm đen tối như mực này đã thay đổ rất nhiều. Người của hai bên một vào một ra kia đang kinh ngạc, nghi ngờ và khích động vô cùng.
Trong góc tường, Cổ Thanh Phong với thiếu nữ không tiết lai lịch kia đã âu yếm nhau...
Người bên ngoài vào đã biết người ở bên trong ra ít nhất cũng có trên hai người. Bên quần ma của Vạn Kiếp Môn cũng đoán biết rõ số người ở bên ngoài sắp vào ít nhất cũng có đến ba người.
Hai bên không bên nào dám lên tiếng trước, và cũng không ai dám đốt đuốc lên, vì vậy cục diện cứ duy trì trầm lặng như thế hoài.
Một lát sau, sự trầm lặng đó đã biết thành phẫn nộ, sự bình tĩnh rất gay cấn kia đã biến thành trời long đất lỡ.
Ba luồng kình khí Phích Không mạnh khôn tả từ Nam ra Bắc. Ba luồng nội gia cương lực như vũ bão từ Bắc dồn sang Nam. Khi hai luồng sức va chạm nhau, liền có một tiếng kêu “bùng” thật lớn, chỗ có tiếng kêu như trời long đất lỡ đá vụng bay tung như mưa...
Không những hai bên đều biết công lực của nhau ngang tài, và cả hai bên đều bị sức địch đẩy lùi về phía sau mấy bước, cây Chung Nhũ to lớn mà Cổ Thanh Phong đang ẩn núp đã bị chấn gẫy. Chàng cảm thấy một luồng cương khí rất mạnh đẩy tới khiến chàng suýt nữa đã bị nghẹt thở.
Đôi bên tấn công xong một thế, cả hai đều cảm thấy đối phương công lực phi phàm nên không bên nào dám ra tay tấn công tiếp nữa!
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong với thiếu nữ kia chỉ có ôm chặc lấy nau mà thôi, chứ không có điều gì khác cả. Chàng biết thiếu nữ này không có ẩn ý gì với mình đâu, có lẽ nàng ta là người quen biết nữa là đằng khác, nhưng không hiểu trong bóng tối như thế thì làm sao nàng ta lại nhận ra được mình?
Chàng vừa suy đoán tên tuổi của thiếu nữ nằm ở trong lòng mình vừa phải chú ý đến động tỉnh của hai kẻ địch.

Hai bên kia sau khi tấn công nhau một chưởng rồi, lại trở lại trấn tĩnh như trước. Nhưng không bao lâu phía quần ma của Vạn Kiếp Môn đã đột nhiên có một tiếng "coong" vọng lên. Tiếng ấy rất khẽ, nhưng Cổ Thanh Phong đã nghe ra, biết ngay Ngũ Độc Sứ Giả đang dùng Hóa Huyết Thần Yên trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ra để đấu ngầm ám hại địch thủ, chàng cả kinh nghĩ thầm :
"Bất cứ người vào kia là ai, nếu đã đối địch với quần ma, dù cho họ cũng là người đồng đạo với mình, khi nào mình chịu thúc thủ trông thấy họ bị ám hại như thế? Chẳng lẽ ta để cho họ chết dưới Hóa Huyết Thần Yên...?" Chàng nghĩ như vậy xong. liền nhặt một tí đá vụn, vận nội lực bóp nát thành phấn rồi hai tay nắm hai bên khẽ ném luôn.
Những phấn đá không có tiếng động gì hết, nên không bên nào biết phấn ấy từ đâu tới. Cả hai bên cùng giật mình kinh hãi, nghi ngờ đối phương đã dùng ám khí lợi hại gì, nên cả đôi bên đều vận khí hành công để xem mình có bị trúng độc hay không?
Cổ Thanh Phong ra tay ném bột đá như thế quả thật cao minh khôn tả. Không những kiến Đường Gia phải chậm phát động Hóa Huyết Thần Yên, cũng khiến cho người bên ngoài vào phải từ từ rút lui ra ngoài.
Đối phương rút lui, bên quần ma cũng xê dịch về phía trước.
Chưởng thì thở nhẹ một tiếng, trong lòng khoan khoái vô cùng.
Chàng liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh hỏi thiếu nữ vô danh kia :
- Cô nương là ai? Sao lai nhận ra được Cổ Thanh Phong tôi?
Hình như thiếu nữ đó cũng là một nội gia cao thủ, nên nàng cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh đáp, nhưng giọng đáp của nàng chút gì ai oán khiến cho Cổ Thanh Phong hiểu biết ngay, thảo nào cô ta ở trong lòng mình lại âu yếm với mình như thế.
Thì ra nàng là một hồng nhan tri kỷ thứ hai của chàng, chính là Cô Gái Áo Vàng, con gái của Bang Chủ Tam Nguyên Bang. Vì cứu Tình địch Mạnh Hồng Tiếu mà nàng đã đi tới đường hầm của Thiên Nguy Cốc này.
Cổ Thanh Phong muốn cám ơn lòng thành thực của Bàng Chân Chân và cũng cám ơn nàng đã không ghen tuông mà lại còn tới đây cứu Mạnh Hồng Tiếu, nên chàng ôm chặc lấy người nàng hôn một cái và hỏi :
- Là Chân muội đấy à? Sao trong xó tối như thế này mà hiền muội lại nhận ra là tôi được?
Cô Gái Áo Vàng lại u oán thở dài một tiếng, rồi nàng vẫn dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh đáp:

- Phong đại ca, gần đây đại ca lại quây quần với Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân rất thân mật, thì tất nhiên không còn nhận được ra tôi là ai nữa? Nhưng Chân Chân tôi bình sanh rất ghét những đàn ông khác, chỉ có một mình đại ca là được tôi gần gũi thôi, nên đừng nói đại ca ngồi cạnh tôi, mà dầu cho có đứng cách xa tôi năm thước, tôi cũng nhận được ngay!

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 11
Đột Biến Thiên Nguy Cốc

Lời nói của nàng bao hàm chân tình vô hạn, và cũng không kém gì oán trách. Cổ Thanh Phong cũng không biết trả lời ra sao cho phải, chỉ có cách là ôm chăc lấy nàng mà an ủi nàng ta thôi.
Lúc ấy bọn người lạ cùng với bọn quần ma đã đi ra khỏi đường hầm, xa xa còn có tiếng hò hét vọng lại.
Cổ Thanh Phong liền rĩ tai hỏi Bàng Chân Chân :
- Hiền muội có biết những người ở bên ngoài vào kia là ai không?
Bàng Chân Chân được chàng ôm ấp và gọi mấy tiếng "hiền muội", trong lòng đã an ủi vô cùng, tựa như đắm đuối trong bể tình, không muốn trả lời nhiều, chỉ trả lời vỏn vẹn có bốn chữ :
- Lâu Sơn Tam Sát!
Cổ Thanh Phong mới tỉnh ngộ và nói :
- Thế ra Lâu Sơn Tam Sát, chúng vẫn vì Mạnh Hồng Tiếu mà lặn lội đến đây!
Bàng Chân Chân vừa cười vừa nói :
- Phong đại ca vừa nói là ở trong Thiên Nguy Cốc đào tẩu ra, vậy có gặp chị Hồng Tiếu không?
Cổ Thanh Phong đáp :
- Có tôi đã gặp Hồng Tiếu và sau khi chia tay mới đi vào trong đường hầm này!
Bàng Chân Chân kêu ủa một tiếng ngạc nhiên hỏi :
- Đại ca đã gặp chị Hồng Tiếu rồi ư? Sao lại chỉ thoát thân có một mình như thế? Đại ca để chị ấy ở lại Thiên Nguy Cốc không sợ tay chân bon quần ma của Vạn Kiếp Môn hay sao?
Cổ Thanh Phong biết lúc này không đủ thì giờ để nói chuyện của Mạnh Hồng Tiếu cho Bàng Chân Chân nghe, nên chàng nói :

- Câu chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng ta hãy thoát ra khỏi chốn nguy hiểm này đã, rồi tôi kể lại sau. Tóm lại, Hồng Tiếu ở trong Thiên Nguy Cốc chẳng những không có hại mà còn có lợi là đằng khác!
Cô Gái Áo Vàng nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu một mình ở trong Thiên Nguy Cốc mà Cổ Thanh Phong lại nói là có ich chớ không có hại, biết bên trong thể nào cũng phức tạp lắm, cho nên nàng vừa cười vừa nói :
- Phong đại ca nói rất phải, chúng ta nên mau mau thoát khỏi chốn nguy hiểm này trước đã, bằng không nếu Lâu Sơn Tam Sát rút lui rồi, quần ma của Vạn Kiếp Môn trở lại khám xét thì lúc ấy sẽ không đường lối nào nữa mà đào tẩu! Như vậy có khác gì là cá ở trong chum, tha hồ cho đối phương bắt hay không?
Cổ Thanh Phong nghe nói cũng phải bật cười, khoác tay Bàng Chân Chân tù từ đứng dậy, rồi cả hai rón rén tiến thẳng về phía cửa hầm.
Hai người vừa ra tới cửa miệng hầm đã thấy Lâu Sơn Tam Sát với quần ma của Vạn Kiếp Môn đang cầm cự với nhau, trận đại chiến khốc liệt hình như sắp bùng nổ tới nơi.
Lãnh Sát Hồng Phi, Tú Sát Tiêu Đồng,Tiếu Sát Ha Đằng ba người của nhóm Lâu Sơn Tam Sát đứng một bên. Còn bên Thiên Nguy Cốc thì có Tiêu Dao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ, Xán Hà Sứ Giả Vệ Phượng Hoa, và Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia đứng một bên.
Đường Gia không nhận ra Lâu Sơn Tam Sát vì Hồng Phi, Tiêu Đồng, Ha Đằng các người từ khi bị thất bại ở Cửu Hồi Cốc tới giờ không can tâm, điều tra tung tích của Ma Cung bảy Sứ Giả để mong cướp lại được Mạnh Hồng Tiếu. Nên chúng không quay trở về Lâu Sơn, và chúng cởi luôn bộ áo vẽ xương người mà chúng vẫn thường mặc, mặc áo bào thường để mọi người không ai biết được hành tung của chúng.
Lần này, chúng đã tìm được Thiên Nguy Cốc rồi. Hơn nữa, chúng lại may mắn gặp được Ngũ Độc Sứ Giả, bọn chúng nhận ngay ra lai lịch của Đường Gia, nên chúng ngấm ngầm theo dõi tới đây!
Bây giờ, Đường Gia mới trông thấy rõ anh em chúng, liền hậm hực hỏi :
- Ba lão già này, tại sao lại theo dõi Ngũ Độc Sứ Giả này đi xa hàng mấy trăm dặm, rồi còn lẳng lặng tới đây, định mưu mô gì?
Ha Đằng trợn ngược đôi mắt quái dị lên, ha hả cười và đáp :
- Chẳng lẽ chỉ có các người thị có những con chim kia mà ngấm ngầm vào được Cửu Hồi Cốc của chúng ta mà cấm chúng ta đến Thiên Nguy Cốc này hay sao?
Tiêu Dao Sứ Giả biết rõ sự thể đầu đuôi, liền trợn ngược đôi lông

mày lên hỏi :
- Các ngươi có phải là Lâu Sơn Tam Sát đó không?
Hồng Phi sầm nét mặt lại lạnh lùng đáp :
- Ngươi đoán không sai! Các người trên giang hồ gọi mấy tên lão "bất tử" này là Lâu Sơn Tam Sát!
Thôi Nhất Vỹ, Vệ Phượng Hoa, Đường Gia nghe nói ba ông già quái dị này là Lâu Sơn Tam Sát và cũng là những người trong mười ba tay cao thủ trong võ lâm, biết ba người đó là kình địch, nên chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau một cái, rồi chuẩn bị để đối địch. Lúc này, chúng không còn để ý đến việc sao bỗng dưng mất tích Cổ Thanh Phong nữa.
Tiêu Dao Sứ Giả vừa kinh hãi vừa mừng rở. Kinh hãi vì thanh oai của đối phương được nghe đã lâu, bây giờ giáp mặt biết danh bất hư truyền, muốn nghĩ cách làm thế nào để cho Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc hồi sức lại thì mới có tư cách đối phó nổi. Mừng là Lâu Sơn Tam Sát tự động đến tận cửa, nếu chế ngự được chúng, lấy được thuốc giải Tam Nhật Đoạn Hồn Tán chữa cho Mạnh Hồng Tiếu, như vậy có thể bắt ép nàng phải đọc Đằng Ma Bảo Lục ra cho anh em mình chép.
Nhưng Thôi Nhất Vỹ cố trấn tỉnh tâm thần kêu "ủa" một tiếng rồi hỏi :
- Ba vị Ở nơi xa tới núi này, có phải ba vị đến đây vì nàng Mạnh Hồng Tiếu đấy không?
Tiêu Đồng trợn ngược đôi mắt, cau mày lại, không thèm đáp mà trái lại hỏi Thôi Nhất Vỹ :
- Mạnh Hồng Tiếu đã uống Tam Nhật Đoạn Hồn Tán, một thứ thuốc độc của anh em chúng ta chế ra, có lẽ bây giờ nàng ta đã hồn về chín suối, xương thịt đã tan nát rồi?
Thôi Nhất Vĩ cười nhạt mấy tiếng rồi đáp :
- Các người đừng có tưởng Tam Nhật Đoạn Hồn Tán là một thứ thuốc độc hung hiểm nhất đời! Chúng ta tuy không giải được nhưng cũng đủ sức giữ nàng ta lại được, chứ không chết như các người lầm tưởng đâu!
Lâu Sơn Tam Sát nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu chưa chết trong lòng mừng rở vô cùng, nhưng Tiêu Đồng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, rồi lạnh lùng nói :
- Tam Nhật Đoạn Hồn Tán của chúng tôi là dùng mười ba thú thuốc kỳ độc tạo thành. Muốn giải nó chỉ có Linh Chi nghìn năm. Vì thuốc giải độc môn chỉ có bọn chúng tôi có là mới có thể giải được thôi, bằng không dù có Hoa Đà tái thế cũng không tài nào giải được chất độc ấy, mà cứu chữa cho nàng ta khỏi được!

Vệ Phượng Hoa nghe nói bật cười :
- Nếu ngươi không tin, xin vào trong Thiên Nguy Cốc, chúng tôi sẽ mời nàng Mạnh Hồng Tiếu ra cho các vị xem!
Ha Đằng nghe nói liền cười ha hả đáp :
- Được, được! Chúng ta đang muốn đến Thiên Nguy Cốc của các tiểu ma đầu chưa hết hơi sữa này!
Nói xong, y đưa mắt ra hiệu cho Hồng Phi với Tiêu Đồng, rồi cả ba cùng đi vào trong đường hầm.
Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia đột nhiên lớn tiếng kêu gọi :
- Các người hãy khoan vào bên trong!
Ha Đằng liền ngừng bước, quay đầu lại nhìn Đường Gia, cười ha hả hỏI :
- Tại sao ngươi ngăn cản ta vào bên trong?
Đường Gia đang tức giận vì bị Cổ Thanh Phong đùa giỡn ở trong hầm tối, nên y muốn phát tiết lửa giận vào Ha Đằng. Mặt y đầy sát khí, cất tiếng hỏi :
- Ngươi có biết lệ luật vào trong Thiên Nguy Cốc này như thế nào không?
Ha Đằng nhìn Hồng Phi, Tiêu Đồng, cùng ha hả cả cười đáp :
- Đại ca, Nhị ca có nghe thấy chưa? Tiểu ma quỷ này lại còn có trò ma quỷ gì giở ra nữa đấy!
Y vừa nói dứt, thì liền quay lại hỏi Đường Gia :
- Muốn vào Thiên Nguy Cốc lại còn có quy cũ gì nữa thế?
Đường Gia định tâm đấu với bọn hung ác nổi danh trên võ lâm này, nên liền trả lời ngay :
- Thiên Nguy Cốc này xưa nay vẫn có cái tục lệ là cấm những người phàm tục đi vào. Trước khi vào cốc phải biểu diễn mấy pho võ học, để chúng ta làm chủ nhân đây xem những người đó có đủ tư cách để cho chúng ta tiếp rước hay không?
Ha Đằng nói :
- Biểu diễn mấy pho cũng không sao, nhưng chỉ có điều là không biết chỉ có một mình ta iểu diễn hay là cũng với người biểu diễn?
Đường Gia đáp :
- Ngươi một mình biểu diễn cũng được, còn như ngươi muốn biểu diễn chung với ta cũng được nốt. Ngươi muốn chọn môn khí giới nào cũng được hết, ta không từ chối bất cứ môn nào mà ngươi muốn lựa chọn.
Ha Đằng thấy thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy liền cười nhạt :
- Nếu vậy chúng ta cùng sử dụng ám khí, quyền cước, huyền công,

khí giới cùng một lúc đấu với nhau mấy hiệp!
Đấu với nhâu như vậy rất hợp Đường Gia vì môn khí giới Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng có cả ám khí ở bên tro nên y gật đầu nói :
- Đấu như vậy cũng hay! Vậy thì ngươi hãy mau mau lấ khi giới của ngươi ra đi!
Khí giới của Ha Đằng vốn dĩ có hai thứ, tay phải cầm Bạch Cốt Trượng, tay trái cầm một cái quạt hình quái dị. Như bây giờ vì muốn thử xem công lực của bảy Sứ Giả Ma Cung cao siêu như thế nào, nên cần phải xem chưởng lực và quyền công ở trong khí giới, nên y không cần sử dụng đến quạt sắt mà chỉ bẽ Bạch Cốt Trượng ra làm hai khúc, mỗi khúc dài độ thước rưỡi, trượng đó y như một khúc xương người.
Đường Gia thấy khí giới của đối phương kỳ lạ như vậy cũng phải trợn mắt lên nhìn một cái, rồi liền lấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ra. Khí giới này hình như bàn tay người, năm móng tay hơi cong, móng tay sắt bén kỳ lạ, có cán dài hơn thước.
Cổ Thanh Phong nằm phục ở trong bóng tối chỗ cạnh đường hầm trông thấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng hình như bàn tay liền đùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Bàng Chân Chân :
- Chân muội! Nếu sau này có đấu với Ngũ Độc Sứ Giả thì phải để ý đến cái Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng này, vì bên trong nòng có một luồng hơi độc gọi là Hóa Huyết Thần Yên rất lợi hại!
Bàng Chân Chân mỉm cười cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh trả lời :
- Chỉ tiếc Ha Đằng đối địch Đường Gia, nếu phải muội thì Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng sẽ bị hủy bởi tiểu muội liền!
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :
- Chân muội nói khoác quá! Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia ngoài thứ khói độc ở bên trong ra, nó còn làm bằng một thứ gang rất tốt, xen trộn với Tỷ Kim Sa ở Tây Vực mà tạo nên. Những móng tay sắc bén của nó có thể móc thủng sắt đá, chuyên phá các thứ công lực hộ thân, chứ không dễ dàng phá hủy của y đi được đâu!
Bàng Chân Chân chỉ cây búa thần đeo ở trên vai mình rồi nói :
- Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng là dùng Hải Nhi Thiết với Kim Sa tạo thành, nhưng chịu sao nổi Liệt Khuyết Thần Phủ của tôi. Chỉ cần một cái là Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng sẽ bị chặt gẫy làm đôi liền!
Cổ Thanh Phong thấy Liệt Khuyết Thần Phủ, một trong Tam Bảo của Tam Nguyên Bang đã ở trong tay của Bàng Chân Chân, phấn chấn vô cùng, khẽ nói với nàng :
- Chân muội! Lát nữa, có dịp hiền muội đưa cho tôi mượn cái búa

thần đó sử dụng một phen!
Bàng Chân Chân rất yêu Cổ Thanh Phong, nghe nói liền cởi cái búa thần đó mà trao cho chàng liền. Cổ Thanh Phong cầm lấy cái búa, nhìn ra ngoài động, thì thấy Tiếu Sát Ha Đằng với Đường Gia đã đứng gần nhau và cả hai bên đang sắp sửa ra tay đấu với nhau rồi. Tiếu Sát Ha Đằng là một trong mười ba danh thủ, tuổi tác, vai vế danh vọng đều trên cả. Ngũ Độc Sứ Giả không có nhận xét đó, vừa tới gần y đã ra tay tấn công đối thủ ngay.
Ha Đằng cười ha hả giơ tả chưởng lên hất ngang một cái, rồi dồn sức vào cánh tay phải chờ tới khi Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của đối phương áp đánh tới gần đầu vai, lại đưa Bạch Cốt Trượng lên chống đỡ.
Hai món khí giới va chạm nhau có tiếng kêu “loong coong”. Tất nhiên công lực của Ngũ Độc Sứ Giả làm sao bằng được Ha Đằng, nên khí giới của y suýt bị khí giới của đối phương chấn bắn ra khỏi tay. Nhưng Hóa Huyết Thần Yên ở trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng bị sức chấn mạnh đã có một chút tỏa ra. Ha Đằng có biết đâu, trong khi đắc chí cười ha hả, vì Độc Yên vô hình vô sắc, y hít vào trong người lúc nào rồi mà chẳng hay. Y đã trúng phải độc lúc nào rồi mà chẳng hay biết.
Y vẫn nhìn thẳng vào mặt Đường Gia cười một cách ngông cuồng. Thôi Nhất Vỹ bỗng lên tiếng :
- Bạn họ Ha nói rất phải, người sành điệu ra tay một cái đã biết có hay không liền! Các người Lâu Sơn Tam Sát quả thật không hổ thẹn với cái tên Thập Tam Danh Thủ. Nhất Vỹ đại biểu bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung nghênh đón quý gia nhập Thiên Nguy Cốc để làm khách ở xa tới của Tiểu Vạn Kiếp Môn chúng tôi!
Thì ra, ba Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung đây chỉ có Thôi Nhất Vỹ là người giảo hoạt và đa mưu túc trí hơn hết. Y liếc mắt nhìn biết Lâu Sơn Tam Sát quả thật danh bất hư truyền, công lực rất cao siêu. Y suy nghĩ ba Sứ Giả đấu với ba anh em Lâu Sơn Tam Sát, một địch một, chưa chắc đã thắng nổi đối phương. Chi bằng cứ đón tiếp Tam Sát vào trong Thiên Nguy Cốc, rồi hợp cả Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc đã học được Dĩ Khí Ngự Kiếm để đối phó thì may ra mới thắng nổi.
Huống hồ, Bạch Cốt Trượng với Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng sau khi rung động, y đã thấy Tiếu Sát Ha Đằng hình như đã bị trúng phải Hóa Huyết Thần Yên vô hình vô sắc kia rồi, nên càng cần phải kép dài thời gian để cho chất độc trong người Ha Đằng phát ra. Như vậy, có phải là diệt được một tay kình địch không?

Ha Đằng đã thử biết Ngũ Độc Sứ Giả công lực khá cao, không kém gì mình mấy, nhưng đoán chắc đối phương bị thất bại một trượng đó thì thế nào cũng không chịu khâm phục. Cho nên, miệng y tuy cười ngông cuồng, nhưng trong lòng cũng đã bớt khinh tôi như trước, liền vận hơi lấy sức để phòng bị. Bây giờ nghe Thôi Nhất Vỹ đã công nhận anh em mình là danh bất hư truyền, liền đại biểu bảy Sứ Giả nghênh đón anh em mình vào trong Thiên Nguy Cốc tụ họp, khiến y càng ngạc nhiên thêm, đưa mắt nhìn Hồng Phi và Tiêu Đồng một cái, rồi cười ha hả hỏi :
- Đại ca, Nhị ca! Đối phương đã dùng lễ mà đón chúng ta như vậy, chẳng hay chúng ta có nên vào trong Thiên Nguy Cốc xem một phen hay không?
Lãnh Sát Hồng Phi là người đa mưu, lắm kế. Y biết Thôi Nhất Vỹ mời mình vào trong Thiên Nguy Cốc như vậy, thể nào cũng có âm mưu gì đây, nhưng vì một là muốn cướp lại cho được nàng Mạnh Hồng Tiếu, hai là y tự phụ công lực của mình mạnh hơn đối phương, nên y mới gật đầu đáp :
- Chúng ta có ý tới đây, khi nào lại không vào trong Thiên Nguy Cốc? Bây giờ, được các vị mời mọc như vậy thì phiền bạn họ Thôi hãy đi trước dẫn đường!
Thôi Nhất Vỹ mỉm cười một cách gian giảo, quay mình lại đưa đường cho Lâu Sơn Tam Sát đi thẳng vào trong đường hầm.
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong mới nhận thấy Lâu Sơn Tam Sát tuy là những nhân vậy hung tà, khi vào trong sơn cốc rồi sống chết ra sao không có liên can gì đến mình, thậm chí Vạn Kiếp quần ma với Lâu Sơn Tam Sát hai bên bị chết chóc hay tiêu diệt như vậy, các nhân sĩ chính nghĩa lại càng được hưởng mối lợi ngư ông. Nhưng vì sự an toàn của Mạnh Hồng Tiếu, nên chàng không muốn để cho Lâu Sơn Tam Sát đi vào trong Thiên Nguy Cốc. Đối phương đều muốn cướp được Đằng Ma Bảo Lục rồi cùng thảo hiệp với nhau. Lâu Sơn Tam Sát lấy thuốc giải độc ra cho Mạnh Hồng Tiếu uống, thì Hồng Tiếu làm sao mà tiếp tục giả bộ điên như trước được nữa? Và không thể được yên tĩnh tu luyện mấy môn tuyệt học kia, rồi thể nào cũng lại bị quần ma bức hại dùng các thủ đoạn bắt nàng phải hiến ba môn thần công của Đằng Ma Bảo Lục ra.
Suy nghĩ như vậy, chàng liền nắm chặc lấy tay Bàng Chân Chân từ ở trong đường hầm từ từ bước ra.
Ba Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung vì Lâu Sơn Tam Sát là kình địch nên chúng đã quên bẳng cả chuyện Cổ Thanh Phong đào tẩu. Bây giờ chúng đột nhiên thấy chàng ở trong hầm bước ra, tên nào tên ấy

đều ngạc nhiên vô cùng.
Vệ Phượng Hoa liền tiến lên trước định lên tiếng hỏi, nhưng nàng thấy Cổ Thanh Phong khoác tay với Bàng Chân Chân, nên định nói lại thôi. Mặt nàng lạnh lùng, cơn ghen nổi lên, đôi lông mày cau lại, hai mắt lộ đầy sát khí.
Thì ra Vệ Phượng Hoa vẫn còn thương yêu Cổ Thanh Phong, nhưng thấy Bàng Chân Chân đẹp tuyệt trần như vậy, lại khoác tay Cổ Thanh Phong như thế, tất nhiên nàng ta phải tự nhận mình xấu xí hơn rồi, do sự ghen tuông mà tức hận, do sự tức hận mà muốn giết được tình địch mới thôi.
Thôi Nhất Vỹ trông thấy Cổ Thanh Phong liền trầm giọng hỏi Vệ Phượng Hoa :
- Vệ Tam sư muội, Vạn Kiếp Ma Chủ đối với môn hạ đệ tử rất khoan hồng, nhưng ghét hận nhất là những quân phản loạn, phạm thượng, nếu ai vi phạm điều luật đó thể nào cũng bị trọng hình. Cổ Thanh Phong đã lãnh thụ Vạn Kiếp Pháp Ấn rồi kể như đã là môn hạ của Vạn Kiếp Môn rồi, bây giờ y đã phạm phải tội nặng đó thì chúng ta phải xử trí ra sao?
Vệ Phượng Hoa nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân và Cổ Thanh Phong. Càng nhìn lửa ghen hận trong lòng nàng lại càng bốc mạnh lên cao thêm, liền nghĩ thầm :
“Nếu Thanh Phong thật lòng yêu thương ta, thì dù chàng có phạm lỗi nặng nề đến mức nào, ta cũng sẵn lòng che chở cho chàng. Nhưng xem tình hình bây giờ thì chàng với thiếu nữ áo vàng kia rõ ràng là một đôi tình cũ nghĩa xưa, chứ không phải là mới quen biết với nhau đâu. Trước kia chàng đối với ta rất thân thiết chẳng qua là muốn trà trộn vào Thiên Nguy Cốc này để dò thám, đấy chứ có phải là chàng ta thật lòng thật bụng gì đâu”?
Nghĩ đến đây, nàng ta không chịu nhịn được liền nghiến răng :
- Xin Nhị sư huynh đừng có nương tay gì hết, cứ theo đúng quy cũ của Vạn Kiếp Ma Cung mà cư xử!
Thôi Nhất Vỹ quay ngược lại, chấp tay chào Lâu Sơn Tam Sát, rồi mỉm cười nói :
- Ba vị làm ơn hãy đợi chờ giây lát, để Nhất Vỹ tôi xử trí một phản đồ xong rồi sẽ đón quý vị vào trong Thiên Nguy Cốc sau!
Lãnh Sát Hồng Phi các người tuy không biết Cổ Thanh Phong là ai, nhưng đã nhận ra Bàng Chân Chân liền ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :
“Nàng này là con gái cưng và duy nhất của Bang Chủ Tam Nguyên Bang, sao nàng cũng xuất hiện ở trong Thiên Nguy Cốc này như

thế”?
Chúng chỉ mong Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân đấu với ba Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung để cho cả hai bên đều bị thương cả, thì chúng vui mừng khôn xiết. Vì vậy, chúng đều mỉm cười gật đầu lùi sang một bên để xem tình thế diễn biến ra sao?
Thôi Nhất Vỹ nói với Lâu Sơn Tam Sát xong liền quay đầu lại bảo với Vệ Phượng Hoa :
- Tam sư muội, mời sư muội thân hành ra tay để chỉnh môn quy của phái Vạn Kiếp!
Vệ Phượng Hoa bỗng làm ra vẽ đầy tình tứ, liếc nhìn Đường Gia một cái, rồi cười giọng ẻo lã và nói :
- Đường Lục sư đệ làm ơn sử dụng Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng để theo quy môn diệt tên phản đồ này chí chết!
Đường Gia vẫn tương tư Vệ Phượng Hoa từ lâu. Vì mình đầu to người lùn, mặt mũi xấu xí, dù y lấy lòng thế nào cũng không được Vệ Phượng Hoa đoái hoài đến. Bây giờ y nghe thấy Vệ Phượng Hoa đối đãi với y một cách thân mật như thế, y khoái chí vô cùng, vội vã bước ra ngay.
Trước tình thế đó, Cổ Thanh Phong vì đã có đường lui, không lo sợ chút nào, liền cầm cây Liệt Khuyết Thần Phủ giơ ngang lên, trông rất oai phong lẫm liệt, bình tỉnh chờ đợi kẻ địch xông lại tấn công.
Ngũ Độc Sứ Giả trông thấy Cổ Thanh Phong cầm một cái búa dài độ hai thước, màu đen nhánh, lưỡi búa không có vẻ gì sắc bén cả, y dang ngạc nhiên vô cùng, nhưng y thị có thần công của mình hơn người, nên nghĩ thầm :
“Vừa rồi mình đấu với Ha Đằng, vì kém hỏa hầu hơn đối phương một chút nên kém hơn đối phương. Bây giờ mình đấu với Cổ Thanh Phong thể nào mình cũng thắng nổi đối phương.” Nhưng Phương Hoa đang ngắm nhìn cái búa trong tay Thanh Phong, trong lòng hơi cảnh giác, liền nghĩ thầm :
“Thanh Phong sở trường nhất là kiếm thuật, sao bây giờ y không sử dụng kiếm mà lại đi sử dụng búa như thế? Chẳng lẽ, cái búa trông rất tầm thường này lại có oai lực kinh người chăng?” Nghĩ tới đó, nàng liền bảo Đường Gia :
- Lục sư đệ chớ có khinh thường, công lực của đối phương rất cao siêu, nhất là cái búa của y bên trong chưa biết chừng có trò xảo quyệt cũng nên?
Đường Gia nghe nói liền nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong, rồi lại nhìn vào cây búa thần của chàng một hồi, vừa cười vừa đáp :
- Tam sư tỷ cứ khoan tâm, tuy Đường Gia bất tài nhưng đối với

những quân phản đồ tiểu bối này đệ dư sức đối phó!
Y vừa nói dứt, đã múa Tiên Nhân Chưởng xông lại tấn công vào mặt và vai của Cổ Thanh Phong liền, tay trái liền điểm vào yếu huyệt của đối thủ.
Cổ Thanh Phong biết khí giới của địch có giấu Hóa Huyết Thần Yên vô hình vô sắc hết sức lợi hại, cho nên chàng mới phải mượn cái búa thần của Bàng Chân Chân để sử dụng. Chàng muốn hủy môn khí giới ác độc của đối phương đi để diệt một mối nguy hại trong võ lâm.
Chàng giả bộ làm ra hoảng sợ, quay mình lướt ra xa một trượng để tránh chưởng và chỉ của Đường Gia.
Đường Gia thấy địch thủ không dám chống đỡ thế công của mình, lại xông lên tấn công tiếp.
Thế công của y như vũ như bão, thoáng cái đã tấn công được bảy chỉ tám chưởng luôn một lúc, dồn cho Cổ Thanh Phong sa vào trong vòng vây của y.
Bàng Chân Chân không ngờ Cổ Thanh Phong may mắn được Triển Thanh Bình và Điếu Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho những thế kiếm kỳ lạ, trong một thời gian ngắn ngũi như thế mà võ công của chàng đã tiến bộ rất nhanh. Còn Lâu Sơn Tam Sát lại tưởng Cổ Thanh Phong không địch nổi Ngũ Độc Sứ Giả.
Vệ Phượng Hoa biết kiếm pháp của Cổ Thanh Phong rất tinh xảo, lại đoán ra được chàng bỗng dưng bỏ kiếm mà sử dụng búa, thì chắc chắn thể nào chàng ta cũng có dụng ý gì ở bên trong. Nên nàng ngấm ngầm chuẩn bị sợi dây Phi Hà Đới để đợi chờ Đường Gia bi nguy hiểm thì sẽ ra tay tiếp trợ liền.
Thôi Nhất Vỹ không biết Cổ Thanh Phong giỏi kiếm pháp và cũng không biết cây búa của chàng đang cầm là một trong Tam Bảo của Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ, bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu cũng phá hủy hết. Y thấy Cổ Thanh Phong vừa ra tay đã bị Đường Gia bao vây, bị lép vế ngay, nhưng thân pháp của chàng ta tránh né rất linh diệu, nên y cũng ngạc nhiên vô cùng.
Còn Đường Gia, người ở trong cuộc bao giờ cũng mê man hơn, cứ việc giở những thế lợi hại của Tiên Nhân Chưởng ra mà tấn công tới tấp.
Còn tay trái cứ nhắm các yếu huyệt của Cổ Thanh Phong mà điểm tới.
Y càng tấn công nhanh bao nhiêu, càng muốn giết chết Cổ Thanh Phong cho được nhanh chóng để thị Oai với Lâu Sơn Tam Sát, và cũng muốn làm cho người mà từ bấy lâu nay y hằng mơ tưởng được vui lòng nữa.

Cổ Thanh Phong cảm thấy thế công của Đường Gia vừa nhanh, vừa kỳ ảo. Chàng để ý xem tình hình và biết mình đã gây cho đối phương lòng kiêu ngạo. Ngũ Độc Sứ Giả tấn công như vũ bão, áp lực mạnh kỳ lạ, ngấm ngầm xem xét tình hình.
Cổ Thanh Phong đã biết mình đã nuôi cho đối phương trở nên rất kiêu ngạo rồi, lúc này chính là lúc phản công rất thuận lợi...
Vừa lúc đó thì tay trái của Ngũ Độc Sứ Giả vừa dùng thế Thiên Đài Chỉ Lộ nhắm yếu huyệt bên hông phải của chàng điểm tới, còn tay phải múa động cây Tiên Nhân Chưởng cử nhắm ngay đầu của chàng mà đánh xuống.
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, tay trái ngầm ngầm vận Tý Ngọ Thần Công ra để cả chỉ phong của đối phương, còn tay phải thì múa cây búa thần cũng dùng hết chân lực ra để chống với kẻ địch.
Từ khi bắt đầu tới giờ, Ngũ Độc Sứ Giả thấy Cổ Thanh Phong cứ tránh né hoài và lần lần đi tới chỗ lép vế, không dám thẳng tay chống đỡ, nên y càng ngông cuồng và kiêu ngạo thêm, vì vậy y mãi mê tấn công chàng chứ không đề phòng tí nào.
Bây giờ, y thấy đối phương lại dám giơ cả tay trái lẫn tay phải lên chống đỡ như vậy, chỉ phong của y đống kháng với Tý Ngọ Thần Công.
Hai bên đều ngang tài nhau, nên vừa đụng vào nhau đã tản mản ra ngay!
Còn Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ở bên tay phải của y thì bị sóng búa của Cổ Thanh Phong va chạm phải kêu “coong” một tiếng, bật lên trên cao ba thước, nhưng may thay, cây Tiên Nhân Chưởng đó vẫn không rơi khỏi tay của y.
Tuy Cổ Thanh Phong thấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia bị văng hẳn lên ba thước như vậy, nhưng hổ khẩu tay của mình cũng cảm thấy tê tái, suýt tí nữa cũng cầm không vững cây búa đó.
Dưới tình cảnh đó, Cổ Thanh Phong không thể nào không tin tưởng vấn đề như sau :
Trừ phi phải dùng kiếm pháp tinh diệu của mình e mới thắng được bảy Sứ Giả, bằng không cứ dùng nội công thần lực ra thì chưa chắc đã thắng nổi họ.
Vì thế nên chàng thừa cơ xoay ngược cái búa thần lên giở thế Ngũ Đỉnh Khai Sơn ra nhắn đầu Ngũ Độc Sứ Giả mà chém xuống.
Lần đầu tiên Ngũ Độc Sứ Giả sử dụng Tiên Nhân Chưởng đối địch với Ha Đằng, suýt chút nữa đã bị cây Bạch Cốt Trượng của Tiểu Sát Ha Đằng đánh bắn lên cao, bây giờ y thấy y bị búa thần của Cổ

Thanh Phong chống đỡ cũng suýt bị văng bắn lên. Y thấy Cổ Thanh Phong cũng giơ búa lên bắt chước y bổ xuống như vậy, y liền mỉm cười và nghĩ thầm :
“Nội công chân lực của ta tuy kém Ha Đằng một chút, nhưng tên Thanh Phong này làm sao hơn ta nổi? Bây giờ y kháng cự với ta như thế này thì có khác nào mang trứng mà chọi với đá, có phải là tự dẫn thân vào chỗ chết không?” Đường Gia nghĩ như vậy xong, liền dồn hết sức lực vào cánh tay giơ cây Tiên Nhân Chưởng lên để chống đỡ búa của đối phương. Y định hất cây búa sắt bắn lên mấy thước rồi giở ngay Vạn Kiếp Thần Trảo tuyệt học của Vạn Kiếp Môn ra nhắm ngực của Cổ Thanh Phong mà chộp luôn.
Vì vậy, lúc ấy y yên chí đối phương thể nào cũng để trống phía trước ngực, như thế kẻ địch thể nào cũng phải bị chết toi dưới trảo của y liền.
Thoạt tiên, Bàng Chân Chân cũng lo âu cho Cổ Thanh Phong, nhưng bỗng thấy Ngũ Độc Sứ Giả đưa Tiên Nhân Chưởng ra chống đỡ, nàng liền mừng thầm và khẽ mỉm cười. Nàng biết Cổ Thanh Phong không những đắc thắng mà còn diệt trừ nổi Ngũ Độc Sứ Giả ngay trong lúc này.
Lòng đàn bà biến đổi rất nhanh chóng. Vốn dĩ Vệ Phượng Hoa ghét Đường Gia khôn tả, nhưng bây giờ vì ghen tuông với Cổ Thanh Phong mà nàng ta lo âu hộ y, thấy vậy nàng vội lớn tiếng kêu gọi :
- Lục sư đệ! Phải cẩn thận đừng có chống đỡ bừa nhu thế! Sư đệ đã quên lời tôi dặn, cái búa này không phải là một cái búa thường đâu!
Vệ Phượng Hoa vừa nói dứt thì Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng với Liệt Khuyết Thần Phủ đã va chạm nhau...
Cây búa thần ấy là một trong Tam Bảo có khác. Quả thực danh bất hư truyền, chỉ nghe thấy tiếng kêu “loong coong”, Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng ben tron có giấu Hóa Huyết Thần Yên một thức thuốc kỳ độc của đối thủ đã bị chặt gẫy làm đôi liền.
Cũng may Vệ Phượng Hoa kịp thời cảnh cáo. Đường Gia bán tín bán nghi nên cũng có phòng bị vì thế khi Tiên Nhân Chưởng bủa y vừa bị chém gẫy, y đã vội giở Vạn Kiếp Đào Hồn ra để nhảy về phía sau tránh né. Nhờ vậy, đầu và người của y khỏi bị búa thần chém đứt làm hai mảnh, nhưng vai bên phải của y đã bị chém đứt một miệng thịt nhỏ rồi!
Thôi Nhất Vỹ thấy Đường Gia khinh địch nổi giận, liền quay đầu lại nói với Vệ Phượng Hoa:
- Tam sư muội, mau băng bó cho Đường sư đệ và phóng Vạn Kiếp Kỳ Hỏa lên gọi Trì sư đệ và Liên sư muội tới đây, còn tên Thanh

Phong kia để ngu huynh dùng Tiêu Dao Phiến mà đối phó y!
Nói xong, y cởi cái quạt gang có cán dài hai thước đeo ở bên lưng ra.
Cổ Thanh Phong biết Tiêu Dao Sứ Giả là người xếp hàng thứ hai trong nhóm Thất Sứ Giả, võ công kinh tuyệt. Chàng thấy cây búa thần lợi hại như thế nào đã để cho đối phương biết rõ rồi, nên chàng quyết tâm phen này dùng kiếm chứ không dùng búa nữa. Chàng định giở Thanh Bình Độn Kiếm với Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm vừa học để đối phó với kẻ địch xem sao.
Chàng quyết định như vậy xong, liền trao trả cây búa Thần lại cho Bàng Chân Chân, rồi lấy thanh trường kiếm của mình ra. Bàng Chân Chân tỏ vẻ lo âu khẽ nói :
- Tại sao Phong đại ca lại không dùng đến cây búa thần này nữa?
Cổ Thanh Phong cũng khẽ đáp :
- Chân muội khỏi lo! Thần Phủ tuy sắc bén thực, nhưng nó quá nặng đối phó với cái quạt tinh xảo của Tiêu Dao Sứ Giả không tiện chút nào, cho nên tôi mới không dùng búa là thế!
Chàng nói tới đó thì Tiếu Sát Ha Đằng trong Lâu Sơn Tam Sát đã bỗng kêu "hự" một tiếng, mặt biến sắc, lão đảo như sắp ngã. Cổ Thanh Phong biết Tiếu Sát Ha Đằng khi đấu với Ngũ Độc Sứ Giả đã bị trúng phải Hóa Huyết Thần Yên nên chàng khẽ nói với Bàng Chân Chân :
- Chân muội! Mau báo cho Lâu Sơn Tam Sát biết Ha Đằng đã bị trúng phải một chất độc vô hình của Vạn Kiếp quần ma, mau vận nội công giữ lấy chất độc đừng để cho nó lan rộng ra, chờ tôi đấu xong sẽ cứu y thoát chế!
Bàng Chân Chân nghe nói liền chạy lại nói cho Tam Sát nghe. Ha Đằng thử vận công thử xem, quả nhiên y thấy mình bị trúng độc thật, liền giật mình kinh hãi, vội vận công ra dồn chất độc vào một nơi, không để cho nó lan tràn ra ngoài, rồi ngồi yên chờ đợi Cổ Thanh Phong đấu xong sẽ chữa cho.
Lúc ấy, Tiêu Dao Sứ Giả đã múa chiếc quạt Tiêu Dao lên, rồi chỉ tay vào mặt Cổ Thanh Phong mà nói :
- Cổ Thanh Phong! Sao ngươi còn không ra đây tiếp tay? Có phải ngươi tự biết sẽ bị Tiêu Dao Phiến này của ta kết liễu tính mạng của ngươi, cho nên ngươi mới còn phải xếp đặt hậu sự trước đấy có phải không?
Cổ Thanh Phong từ từ đi ra mấy bước, giơ kiếm lên ngang ngực đợi chờ đối phương tấn công.
Thôi Nhất Vy tỏ vẽ khinh thị, vừa cười vừa hỏi :

- Cổ Thanh Phong! Vừa rồi cây búa của ngươi sắc bén như thế, sao bây giờ ngươi không sử dụng nữa mà lại đi sử dụng kiếm như vậy?
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày, cười một cách kiêu ngạo và đáp :
- Cái búa sắt là Liệt Khuyết Thần Phủ một trong Phiên Thiên Tam Bảo oai trấn giang hồ của Tam Nguyên Bang, vì ta biết Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Đường Gia có tàng trữ một thứ thuốc độc vô hình vô sắc rất lợi hại, nên ta mới phải mượn cây búa đó để phá hủy khí giới ác độc của Đường Gia đi để y khỏi làm hại người của võ lâm nữa. Bây giờ ta đặc biệt dùng kiếm thuật của bổn môn để lãnh giáo Tiêu Dao Phiến Pháp của ngươi!
Tiêu Dao Sứ Giả nghe nói trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rở. Kinh hãi là vì cái búa sắt tầm thường đó không ngờ lại là vật báu trấn sơn của Bàng Thiên Hiểu. Y mừng là Cổ Thanh Phong chỉ biết Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng có Hóa Huyết Thần Yên thôi, chứ đối phương không biết trong chiếc quạy này của y lại còn có chất độc hơn chất độc Hóa Huyết Thần Yên nữa. Nên y yên chí dù kiếm pháp của đối phương có thần thông đến đâu đi nữa, nhưng rút cuộc thể nào cũng chết dưới Tiêu Dao Phiến Pháp của y!
Nghĩ vậy xong, y liền xông lại tấn công đối phương ngay.
Cổ Thanh Phong thấy ba mươi hai cái nan quạt của đối phương vừa sắc vừa nhọn không khác gì ba mươi hai mũi tên nhỏ vậy, chàng biết cái quạt này chế tạo một cách kỳ lạ, oai lực phải mạnh lắm, thủ pháp cũng tinh diệi lắm, cho nên chàng không dám khinh thường chút nào, cứ chăm chú nhìn vào thủ pháp của đối phương để chuẩn bị đối phó.
Mọi người chỉ thấy Tiêu Dao Sứ Giả chạy quanh người Cổ Thanh Phong. Tuy bề ngoài chỉ trông thấy y chạy một cách tầm thường thôi, nhưng sự thật chân của y chạy theo phương vị Cửu Cung Bát Quái.
Cổ Thanh Phong thấy Thôi Nhất Vỹ đã chuyển sang “Cửa Sinh” ở phía Đông Nam, chàng biết đối phương thể nào cũng phát động thế công ở Cửa Sinh. Quả nhiên, Thôi Nhất Vỹ vừa tới phương vị đó đã bước lên bốn thước, tay phải múa quạt khua vào mặt chàng, ba mươi hai cái nan quạt đều nhắm ngực chàng đâm tới...
Cổ Thanh Phong nhận ra được thủ pháp này của Thôi Nhất Vỹ kêu là Hồ Điệp Song Phi biến hóa rất nhiều. Chàng biết thế công này của đối phương mình phải lấy công làm thủ, mới mong chống đỡ được.
Chàng đã quyết định như vậy, liền múa kiếm giở thế Thanh Bình Độn Kiếm ra, múa tít như một trận mưa kiếm vậy.
Thôi Nhất Vỹ thấy kiếm pháp của đối phương lại lợi hại đến thế, nên y cũng giở ngay những thế công rất lợi hại của y ra. Thế công của

đôi bên lợi hại khôn tả, chỉ thoáng cái, cả đôi bên đã đấu được hơn hai chục hiệp liền mà vẫn chưa phân thắng bại. Đã có mấy lần Thôi Nhất Vỹ giở hết tinh diệu tuyệt học của y ra, nhưng đều bị Cổ Thanh Phong phá hết. Y liền nghĩ thầm :
"Đối phương có công lực lợi hại như vậy, nếu ta không giở hết mấy thế sát thủ ra đánh bại đối phương, thì có lẽ oai vọng của phái Vạn Kiếp sẽ bị mất hết".
Cổ Thanh Phong biết công lực của bảy Sứ Giả rất cao siêu. Trong bảy người đó thì Tốt Kim Hoàn tài ba nhất, người thứ hai là Trì Trung Long, và người thứa ba tức là Thôi Nhất Vỹ đây. Chàng luyện tập Thanh Bình Độn Kiếm với Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm mục đích là để cứu Mạnh Hồng Tiếu ra khỏi Thiên Nguy Cốc và quét sạch quần ma, nhưng chàng thấy tình hình bây giờ mới hay sự dự tính của mình đều là ảo tưởng hết!
Trong lúc kinh hoảng, chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên định dud`người thế kiếm lợi hại nhất trong Thanh Bình Độn Kiếm ra xen lẫn với Phong Lôi nhị thức mà hạ kẻ địch ngay. Trong khi hai người đang đấu với nhau rất kịch liệt, thì bỗng trên không có một con rồng lửa sặc sỡ xuất hiện, bay cao chừng hơn ba mươi trượng và vó những tiếng kêu nghe rất đinh tai.
Thì ra Vệ Phượng Hoa thấy Nhị sư huynh kịch chiến mãi với đối phương mà không sao thắng nổi, nên nàng mới vội dùng Vạn Kiếp Kỳ Hỏa ra để gọi Trì Trung Long cứu viện. Ngờ đâu, cùng một lúc đó, ở trong Thiên Nguy Cốc cũng có Vạn Kiếp Kỳ Hỏa phi lên, cũng có tiếng kêu chọc tai như vậy...
Vệ Phượng Hoa thấy vậy cả kinh, liền cau mày lại nói với Thôi Nhất Vỹ :
- Nhị sư huynh, xin tạm ngừng tay!
Thôi Nhất Vỹ giở một thế rất lợi hại của Tiêu Dao Phiến ra, đẩy Cổ Thanh Phong lùi ra phía sau mấy bước, rồi mới ngừng tay lại, quay sang hỏi Vệ Phượng Hoa :
- Tam sư muội, việc gì mà kinh hoàng thế? Rồi trên không có tiếng kêu khác lạ, không biết phải trong Thiên Nguy Cốc báo động đấy không?
Vệ Phượng Hoa gật đầu đáp :
- Không biết Trì sư đệ hay Liên sư muội đột nhiên đốt Vạn Kiếp Kỳ Hỏa lên báo động như thế? Chắc trong Thiên Nguy Cốc thể nào cũng có việc gì quái dị đang xảy ra? Chi bằng, Nhị sư huynh hãy hẹn một ngày khác đấu với đối phương, rồi chúng ta hãy cùng nhau trở về Thiên Nguy Cốc xem sao có hơn không?

Cổ Thanh Phong nghe nói, đang định trả lời, thì Lãnh Sát Hồng Phi đã lên tiếng nói trước :
- Các người trong Thiên Nguy Cốc đã hữu sự, anh em chúng ta cũng không muốn nhân lúc người ta đang nguy nan mà đến đây làm khó dễ. Vậy chờ ba ngày sau, chúng ta lại tái gặp nhau ở nơi đây vậy...

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 12
Như Tình Như Nước

Thì ra Lãnh Sát Hồng Phi thấy Tiểu Sát Ha Đằng người run lẩy bẩy, tuy đã uống thuốc giải độc rồi mà vẫn chưa thấy thuyên giảm, y sợ Cổ Thanh Phong đấu với Thôi Nhất Vỹ mãi chưa hạ được đối phương, lỡ mất thì giờ có phải là nguy đến tánh mạng của người em kết nghĩa không? Vì thế cho nên y mới hẹn ba ngày sau...
Còn Cổ Thanh Phong thì tạm thời không muốn sinh sự, cho nên đôi bên chia tay nhau xong, bọn Vạn Kiếp quần ma liền quay ngay vào trong Thiên Nguy Cốc, còn Bàng Chân Chân và Cổ Thanh Phong, Lâu Sơn Tam Sát thì giở khinh công ra leo lên trên ngọn núi.
Bàng Chân Chân cùng Cổ Thanh Phong leo lên trên ngọn núi, trong khi đang leo, nàng vừa cười vừa nói :
- Phong đại ca, từ khi ở Trung Điều chia tay đến giờ, không ngờ kiếm pháp của đại ca lại lợi hại đến thế, bên trong có nhiều thế kiếm mà tôi chưa được trông thấy bao giờ!
Cổ Thanh Phong thấy Lãnh Sát Hồng Phi đang ẵm Tiểu Sát Ha Đằng đi chỗ cách đằng xa, chàng liền cười và nói :
- Chân muội nói rất đúng, sau khi chúng ta chia tay đến gioij`, tôi đã gặp rất nhiều kỳ hiểm và cũng gặp nhiều kỳ ngộ. Nhưng nói ra thì dài lắm, chờ khi lên tới đỉnh núi rồi, tôi sẽ nói rõ hết cho hiền muội nghe.
Năm võ lâm cao thủ leo lên tới trên đỉnh núi thì Tiểu Sát Ha Đằng đã bắt đầu mê man bất tỉnh. Lãnh Sát Hồng Phi nắp tay Tiểu Sát Ha Đằng thăm mạch thử xem, rồi cau mày hỏi Cổ Thanh Phong :
- Hình như Cổ lão đệ đã hiểu hết những sở trường của bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung vậy, nên lão đệ mới rõ Ha Tam đệ của mỗ đã bị trúng phải độc gì?
Cổ Thanh Phong là người rất khiêm tốn, nghe thấy Hồng Phi nói như vậy, liền chắp tay chào, rồi đáp :

- Ha lão tiền bối trúng phải Hóa Huyết Thần Yên của Ngũ Độc Sứ Giả giấu ở trong Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng!
Nói tới đó, chàng bỗng đưa mắt nhìn Tiếu Sát Ha Đằng, rồi bỗng nhiên nói tiếp :
- Thứ Hóa Huyết Thần Yên đó vô hình vô sắc, nếu không có thuốc giải của phái Vạn Kiếp thì không sao cứu thoát được. Người nào bị trúng phải hơi độc đó rồi, chỉ trong hai tiếng đồng hồ, nội tạng nát dần, rút cuộc mình mẫy hóa thành một đống máu mà chết!
Hồng Phi và Tiêu Đồng nghe thấy chàng nói như vậy, trong lòng kinh hãi và lo âu vô cùng. Hồng Phi liền gượng cười hỏi Cổ Thanh Phong :
- Cổ lão đệ đã biết Hóa Huyết Thần Yên độc như vậy, chẳng hay lão đệ có biết thuốc giải của Vạn Kiếp Ma Cung hay không?
Cổ Thanh Phong lấy ra một viên thuốc của Vệ Phượng Hoa tặng cho để ở trong lòng bàn tay và nói :
- Viên thuốc Chu Hồng Linh Đơn này là thuốc giải độc môn của phái Vạn Kiếp đấy!
Hồng Phi chắp tay chào và nói :
- Cổ lão đệ vui lòng tặng cho, anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng tôi suốt đời cám ơn!
Cổ Thanh Phong gật đầu mỉm cười, đang định đưa viên thuốc đó cho Hồng Phi, thì Bàng Chân Chân đột nhiên xua tay nói :
- Đại ca hãy khoan đã, tôi còn có mấy câu này muốn nói rõ với quý vị trước đã!
Hồng Phi đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân, lạnh lùng hỏi :
- Bàng cô nương chẳng lẽ lại ngăn cấm Cổ lão đệ cho thuốc cứu người hay sao?
Bàng Chân Chân lắc đầu đáp :
- Thuốc phải tăng, người phải cứu, nhưng tôi có mấy lời này bắt buộc phải thỉnh giáo ba vị!
Hồng Phi nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân một hồi, rồi cau mày lại nói :
- Bàng cô nương có việc gì cứ hỏi đi!
Bàng Chân Chân hỏi :
- Lần này, ba vị cùng xuống Lục Chiếu theo dõi Ngũ Độc Sứ Giả kiếm Thiên Nguy Cốc, có phải vì Mạnh Hồng Tiếu không?
Hồng Phi gật đầu đáp :
- Chúng tôi không nói giấu gì hai vị, anh em chúng tôi đang muốn cướp cho được Mạnh Hồng Tiếu. Bàng cô nương thử xem, trong hang cốc ở núi Ô Mông, nhân vật của Tam Nguyên Bang của cô

nương đang khổ chiến với anh em chúng tôi, ngờ đâu bọn quần ma của phái Vạn Kiếp thị có con chim nọ nên mới cướp Mạnh cô nương đi một cách dễ dàng như thế, như vậy chúng tôi khi nào chịu để yên cho chúng hưởng lợi như thế?
Bàng Chân Chân mỉm cười hỏi tiếp :
- Ba vị đã thừa nhận vì nàng Mạnh Hồng Tiếu mà tới, vậy ba vị có biết Mạnh Hồng Tiếu với Cổ Thanh Phong liên can nhau như thế nào không?
Hồng Phi nghe nói, mắt nhìn Cổ Thanh Phong rồi từ từ đáp :
- Hai người, một là đệ tử của Bích Nhãn Thần Ni, một là đệ tử của Tiêu Đại tiên sinh. Cả hai không phải là đồng môn cũng không phải là đồng họ!
Bàng Chân Chân không đợi Hồng Phi nói nốt đã xen lời :
- Tuy không phải là đồng môn và cũng không phải đồng tính, nhưng hai người đã thề thốt với nhau là sẽ cùng nhau bách niên giai lão rồi!
Nói tới đó, nàng lấy viên thuốc ở trong tay Cổ Thanh Phong, rồi mỉm cười nói với Hồng Phi tiếp :
- Cho nên bây giờ trước khi tôi tặng linh đơn này để cứu Ha Tam tiên sinh, thì tôi cũng thay mặt Phong đại ca mà yêu cầu ba vị một điều này!
Hồng Phi mắt lộ cần dọc, nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân hỏi :
- Cô nương muốn yêu cầu điều chi?
Bàng Chân Chân tỏ vẻ đắc chí, mỉm cười khẽ đáp :
- Lời yêu cầu rất giản dị, chỉ mong ba vị đừng nghĩ đến việc tranh cướp Mạnh Hồng Tiếu nữa!
Lâu Sơn Tam Sát với Mạnh Hồng Tiếu xưa nay không có thù hằn gì với nhau cả. Chỉ vì Đằng Ma Bảo Lục mà chúng mong cướp cho được nên mới phải tìm cách bắt cóc nàng ta như thế. Cho nên bây giờ Hồng Phi nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, liền đưa mắt nhìn Tiêu Đồng rồi cúi đầu hồi lâu, không sao trả lời cho được.
Đang lúc ấy, Tiếu Sát Ha Đằng bỗng kêu "hự" một tiếng, người run lẩy bẩy, hình như chất độc đã bắt đầu nổi lên làm nguy rồi! Cổ Thanh Phong trong lòng suy tính thầm, từ khi Ha Đằng trúng độc đến giờ, thời gian cũng đã khá lâu, nên chàng đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân rồi nói :
- Chân muội, bất cứ đối phương có bằng lòng ưng thuận hay không, Chân muội cũng cứ đưa linh đơn cho họ để cứu Ha tiên sinh đi, bằng không ông ta sẽ bị chết liền.
Bàng Chân Chân nghe nói, liền đưa ngay viên thuốc cho Hồng Phi, mỉm cười nói :

- Hồng tiên sinh nghe thấy chưa? Phong đại ca của tôi tuy là giang hồ hậu bối, võ lâm mạt học, nhưng người lại rất rộng lượng và đại nhân đại nghĩa biết bao. Hồng Đại tiên sinh hãy đem viên thuốc này đi chữa cho Ha Đằng ngay đi! Khi Ha Tam tiên sinh đã khỏi rồi, ba anh em của chư vị cứ việc hợp sức nhau đi Thiên Nguy Cốc để tiếp tục cướp Tỷ Thanh Ngọc Nữ cũng không sao mà!
Bàng Chân Chân nói xong mấy câu đó, Tam Sát biết ngay. Một mặt nàng tâng bốc Cổ Thanh Phong, một mặt nàng rủa thầm anh em họ. Nhưng Lâu Sơn Tam Sát là những người có thanh vọng khá cao ở trong võ lâm, khi nào Hồng Phi lại chịu để cho đối phương chế nhạo mình như vậy, nên y đỡ lấy viên linh đơn, liền quát bảo Bàng Chân Chân :
- Bàng cô nương tuổi tuy rất ít nhưng lời nói sắc xảo khôn ta, Lâu Sơn Tam Sát đã được Cổ lão đệ tặng thuốc cho, từ nay trở đi buông tay, không dây dưa vào việc nàng Mạnh Hồng Tiếu nữa.
Bàng Chân Chân nghe thấy đối phương nói xong, liền tủm tỉm cười, Hồng Phi đột nhiên lộ vẻ thâm ác và âm thầm nói :
- Bàng cô nương đừng có cười như thế, anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng tôi tuy đã nhận lời buông tha cho Mạnh Hồng Tiếu rồi, nhưng không chịu buông tha cô đâu?
Bàng Chân Chân không sợ hãi gì cả, mỉm cười đáp :
- Tôi không sợ các vị không buông tha cho tôi, hung danh của Lâu Sơn Tam Sát tuy lớn thực nhưng đối với Tam Nguyên Bang thì ba vị hãy còn hãi sợ Phiên Thiên Quái Tú mấy thành.
Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt một tiếng, không trả lời Bàng Chân Chân, mà quay người đi tới Tiếu Sát Ha Đằng, bỏ viên thuốc vào miệng cho người em kết nghĩa đó uống.
Tiếu Sát Ha Đằng uống xong linh đơn đó không đầy nửa tiếng đồng hồ đã tỉnh táo và lành mạnh ngay.
Cổ Thanh Phong thấy Ha Đằng đã khỏi liền đứng dậy chắp tay chào Tam Sát và lớn tiếng nói:
- Ha lão tiền bối đã lành mạnh rồi, Cổ Thanh Phong tôi xin cáo lui ngay và cảm ơn ba vị đã nhận lời buông tha cho Mạnh Hồng Tiếu.
Nói cong, chàng cùng Bàng Chân Chân quay người đi luôn. Ngờ đâu hai người đi chưa đầy một trượng, Lãnh Sát Hồng Phi đã giơ tay phải lên ném một luồng ánh sáng trắng vào phía sau lưng Bàng Chân Chân ngay.
Bàng Chân Chân có ngờ đâu Lãnh Sát Hồng Phi lại tức hận mình đến thế, nên đối phương không sợ mang tiếng ở sau lưng đánh lén người, mà đột nhiên tấn công ra tay mình như vậy. Huống hồ luồng

ánh sáng trắng đó lại là vật rất kỳ dị, không có một tiếng động nào hết, nên đối thủ chưa hay biết thì đã bị ném trúng rồi.
Bàng Chân Chân đang đi, bỗng thấy phía sau lưng giá lạnh, nàng liền biến sắc mặt chỉ tay vào Lãnh Sát Hồng Phi trách mắng :
- Hồng Phi, ngươi là Lâu Sơn Đệ Nhất Sát, thực uổng mang danh là người trong thập tam cao thủ võ lâm đương thời. Ở phía sau lưng lén đả thương người như vậy, thực là đê tiện vô liêm sỉ khôn tả.
Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt một tiếng, rồi đáp :
- Con nhải kia, ai bảo mi múa mép thất lễ với những người bề trên như vậy, đấy là tự mang cái chết vào thân, vã lại ta không phải là không nói trước mà ra tay diệt mi. Ta đã sớm nói trước rồi, ta bằng lòng buông tha Mạnh Hồng Tiếu, nhưng nhứt định không buông tha mi Bàng Chân Chân.
Nói xong y nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân một hồi, rồi lại nói tiếp :
- Điều thứ hai :
mi mang cái chết vào thân là vì mi đã tự phụ Oai thết của cha mi và Tam Nguyên Bang. Vừa rồi ta lấy gói Đoạn Hồn Tán thay làm ám khí và dùng nội gia thần công bắn vào trong người mi, tính mạng của mi không còn bao lâu nữa, một hai tiếng đồng hồ sau hồn của mi sẽ du địa phủ ngay, không còn cách nào mà cứu chữa được nữa!
Cổ Thanh Phong tức giận khôn tả, chỉ muốn giở Thanh Bình Độn Kiếm và Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm ra giết Tam Sát ngay tại chỗ mới hả dạ. Nhưng chàng nghĩ lại quả bất địch chúng nên chàng đành phải nhẫn nhịn, hơn nữa chàng lại lo âu chất độc ở trong người của Bàng Chân Chân không biết thực hư ra sao nên chàng mới phải chịu nhịn để chờ thời cơ ứng biến sau.
Lãnh Sát Hồng Phi nhìn Cổ Thanh Phong rồi lấy viên thuốc trắng ra, từ từ nói :
- Cổ Thanh Phong, nể mặt thiếu hiệp đã tặng linh dược cứu tính mạng của Tam đệ ta, ta cũng tặng lại thiếu hiệp viên thuốc giải độc!
Nói xong, y liền ném viên thuốc sang cho Cổ Thanh Phong. Chàng đỡ lấy viên thuốc rồi mới yên tâm, đang định cho Bàng Chân Chân uống thì Hồng Phi lại nói tiếp :
- Thiếu hiệp đừng có mừng rỡ vội, thuốc này chỉ là thuốc tạm giải thôi, uống nó để có thể sống thêm được nửa tháng. Chờ tới khi con nhải này về tới Tam Nguyên Bang gặp mặt cha nó là chết liền để xem Bàng Thiên Hiểu với bọn đầu trâu mặt ngựa của Tam Nguyên Bang sẽ làm gì nổi anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng ta không?
Nói xong, cả ba cùng rú lên một tiếng thật dài, rồi giở khinh công

tuyệt mức chạy mất dạng luôn.
Cổ Thanh Phong cau mày lai nhìn Bàng Chân Chân, thở dài :
- Chân muội...
Chàng rất lo âu. Ngờ đâu, trái lại Bàng Chân Chân lại ung dung như thường, và còn mỉm cười hỏi chàng :
- Phong đại ca khỏi cần lo âu hộ tôi, theo lời nói của Lãnh Sát Hồng Phi, tôi còn sống thêm nửa tháng mà!
Cổ Thanh Phong càng rầu rĩ thêm, liền đưa viên thuốc cho nàng, và khuyên nàng :
- Chân muội hãy uống viên thuốc này đi, còn có nửa tháng trời, may ra chúng ta nghĩ ra cách giải độc cũng nên, như chị Mạnh Hồng Tiếu chẳng hạn được bình yên vô sự là gì!
Bàng Chân Chân cầm lấy viên thuốc, không uống thì chớ lại còn định vứt xuống núi là khác.
Cổ Thanh Phong thấy vậy, hoảng sợ vô cùng, vội giơ tay ra ngăn cản, với giọng run run hỏi:
- Chân muội...định làm gì thế?
Bàng Chân Chân gượng cười đáp :
- Tôi không muốn quay về Tam Nguyên Bang, chết ở trước mặt cha tôi để cha tôi đau lòng!
Nói tới đó, nàng bỗng liếc nhìn Cổ Thanh Phong, mỉm cười và nói tiếp :
- Phong đại ca, chẳng hay đại ca có nhận lời tôi một việc này không? Thì tôi mới chịu uống viên thuốc này để sống thêm nửa tháng nữa!
Cổ Thanh Phong thấy nàng vì tới đây cứu Mạnh Hồng Tiếu mà bị mang họa vào thân, nên chàng không những rất kính mến nàng mà còn yêu nàng hơn trước nhiều, không do dự gì cả liền gật đầu cười đáp :
- Hiền muội cứ nói đi, việc gì tôi có thể làm được, không bao giờ từ chối hiền muội hết!
Bàng Chân Chân liếc nhìn chàng một cái đầy vẻ tình tứ, rồi u oán nói :
- Đại ca, tôi mong trong nửa tháng, đại ca đừng có rời khỏi tôi và đi với tôi du ngoạn những nơi mà xưa nay tôi muốn tới!
Vì Cổ Thanh Phong đã hẹn với Mạnh Hồng Tiếu cuối năm gặp gỡ ở Tuyết Sơn, hiện giờ không có việc gì cần phải làm hết nên chàng mỉm cười đáp :
- Chân muội hãy uống viên thuốc giải độc đi đã, tôi không những nhận lời với hiền muội nửa tháng, mà tôi còn dám nhận lời đi chơi với hiền muội cho tới Tết Trùng Cửu cũng được.

Bàng Chân Chân nghe nói mừng rở vô cùng liền uống luôn viên thuốc đó, hình như nàng không quan tâm đến sự sống chết của mình vậy?
Cổ Thanh Phong thấy nàng đã uống viên thuốc đó rồi, trong lòng mới yên tâm, liền thở nhẹ một tiếng, và mỉm cười nói :
- Có nửa tháng thời gian như vậy, may ra tôi có thể tìm được linh dược hãn thế, như nước lá Linh Chi chẳng hạn để giải trừ chất độc trong người hiền muội.
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :
- Sao Phong đại ca lại biết lá Linh Chi có thể giải trừ được chất độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán này ?
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Chị Mạnh Hồng Tiếu đã uống ba giọt nước lá Linh Chi, không những đã giải trừ hết chất độc của Tam Nhật Đoạn Hồn Tán mà trong người nàng lại được tăng thêm được rất nhiều công lực!
Nói xong, chàng kể hết chuyện sau khi từ biệt Bàng Chân Chân, kình địch qua những sự việc như thế nào cho nàng hay!
Nghe xong nàng mỉm cười nói :
- Phong đại ca, thảo nào đại ca thương yêu chị Hồn Tiếu như thế. Chị ấy là người rất rộng lượng và giàu kiến thức, quả thực người thường khó mà sánh kịp, ngay như tôi đây cũng ái mộ chị ấy vô cùng!
- Hiện giờ, chị Hồng Tiếu đang ở trong Thiên Nguy Cốc tịnh tâm tu luyện thần công, thật là an nhàn vô lo. Trái lại, chỉ có Chân muội là khiến tôi phải lo âu nhất, vì hiền muội đã bị chất độc...
Bàng Chân Chân rầu rĩ, vừa gượng cười vừa nói :
- Linh Chi là một thánh dược hiếm có trên đời, khó mà tìm kiếm ra được, tôi chỉ mong được sống nửa tháng mặn mà, ngọt ngào, rồi yên lặng nằm yên trong lòng đại ca mà chết, như vậy tôi mới nguội mối si tình bấy lâu nay, và có chết cũng được yên lòng mà nhắm mắt.
Cổ Thanh Phong tuy một lòng yêu Mạnh Hồng Tiếu, nhưng đối với Bàng Chân Chân, chàng cũng nhận thấy nàng là hồng nhan tri kỷ thứ hai của mình. Bất cứ võ công, sắc đẹp, tính tình, phương diện nào cũng đều thượng thặng hết. Lúc này, nàng bị trúng kỳ độc, nàng rầu rĩ khẽ nói như vậy, trông càng dễ yêu dễ cảm hơn.
Tình cảnh này Cổ Thanh Phong làm sao giữa được vài giọt lệ anh hùng.
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong lo cho mình như vậy, nàng gượng cười và an ủi chàng:
- Phong đại ca, đừng có lo cho tôi nữa, cổ nhân đã nói “ở hiền gặp

lành", biết đâu trong nửa tháng trời đó, chúng ta chẳng có kỳ duyên ngẫu hợp mà tiêu giải được mọi tai ách này cũng không chừng?
Cổ Thanh Phong thấy mặt nàng dễ thương như vậy, liền mỉm cười đáp :
- Chân muội khoan tâm như vậy, thì còn gì bằng nữa ? Vậy hàng trình của chúng ta sau này phải nghiên cứu kỹ lưỡng lắm mới được, để khỏi uổng mất thời gian quý báu của nửa tháng đó!
Nói xong, hai người liền leo mây xuống bên dưới, chỉ thoáng cái đã xuống tới chân núi liền.
Dưới chân núi là chỗ Cổ Thanh Phong gặp Điếu Ngao Cư Sĩ học tập Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm và cũng là chỗ gặp gờ Vệ Phượng Hoa.
Bây giờ, tuy nơi đây không có bóng người, nhưng sương mù ngũ sắc ở Đào Hoa Đầm đang bốc lên tỏa khắp nơi.
Cổ Thanh Phong nhìn chướng khí đó, hình như đang nghĩ ngợi việc gì, mãi mãi không nói nửa lời, Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :
- Phong đại ca làm gì thế?
Cổ Thanh Phong vẫn không trả lời, cứ tiếp tục nhìn chướng khí đó, rồi mỉm cười nói :
- Chân muội, tôi nghĩ ra một việc. Hiền muội trúng phải thuốc độc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán có thể không việc gì nữa!
Bàng Chân Chân có vẻ không tin, lắc đầu gượng cười nói :
- Phong đại ca nói như vậy, chẳng lẽ đã nghĩ ra được nơi nào có Linh Chi chín lá rồi chăng?
Cổ Thanh Phong vừa lắc đầu vừa đáp :
- Không phải Linh Chi chín lá, tôi nghĩ ar được hạt châu ở trong óc của Đào Hoa Giao mà Điếu Ngao Cư Sĩ đã câu được, có thể trừ được bách độc.
Bàng Chân Chân vừa cười vừa nói :
- Bây giờ Điếu Ngao Cư Sĩ ở đâu ?
Cổ Thanh Phong cau mày lại đáp :
- Tiếc thay lão tiền bối ấ đã trở về Đông Hải Điêu Cơ rồi!
Bàng Chân Chân nghe nói, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :
- Từ đây tới Đông Hải đường lối quá xa xôi, dù chúng ta có đi ngày lẫn đêm trong nửa tháng trời, có đến nơi được chăng, nhưng chữa chất độc này cũng phải tốn rất nhiều thì giờ, nhỡ lỡ mất cuộc hẹn ước của đại ca với chị Hồng Tiếu ở Tuyết Sơn thì sao ?
Cổ Thanh Phong không do dự gì cả, vội đỡ lời :
- Chân muội cứ yên tâm, bây giờ khỏi nghĩ đến chuyện hẹn ước của tôi với Hồng Tiếu vội, mà coi việc của hiền muội là quan trọng hơn

hết!
Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong rất thương yêu Mạnh Hồng Tiếu, không bao giờ chịu san sẻ tình yêu cho mình, bây giờ nghe chàng nói như vậy, nàng hoài nghi, liền vội hỏi :
- Phong đại ca xưa nay tử tế với chị Hồng Tiếu lắm, sao ngày hôm nay bỗng coi trọng tôi như vậy?
Cổ Thanh Phong nắm chặt lấy tay Bàng Chân Chân khẽ cười và đáp :
- Chân muội đừng có tưởng lòng tôi hẹp hòi như vậy đâu, khi ở núi Trung Điều tôi chả đã nói cho hiền muội biết rồi là gì ? Nhan sắc và phong hoa của hiền muội không kém gì Hồng Tiếu, nhưng tôi chỉ quen biết nàng trước hiền muội nửa năm thôi!
Bàng Chân Chân gật đầu nói :
- Đại ca đừng giải thích nữa, tôi thấy đại ca là người chung thủy như vậy, cho nên tôi rất hâm mộ và kính ngưởng đại ca vô cùng. Nhưng ngày hôm nay, tại sao đại ca lại cam tâm lỡ ước với chị Hồng Tiếu để đưa tôi đi Đông Hải chữa độc như vậy?
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Một là vì lần này hiền muội trúng độc cũng vì Hồng Tiếu, muội ngấm ngầm nghĩ cách diệt trừ ba tên kình địch Lâu Sơn Tam Sát. Điều thứ hai là năm ngoái Hồng Tiếu đã lỡ cuộc hẹn với tôi ở Tuyết Sơn, thì năm nay dù tôi có lỡ ước với nàng đi chăng nữa, thì sang năm hay sang năm nữa, chúng tôi vẫn có thể hẹn ước với nhau được. Nhưng còn hiền muội, thân mang kỳ độc, tính mạng nguy hiểm tới nơi nên việc có nặng nhẹ tình có khinh trọng. Vì vậy tôi mới phải chuyên tâm nhất trí chạy chữa chất kỳ độc này cho hiền muội trước!
Bàng Chân Chân nghe Cổ Thanh Phong nói rất có lý, liền mỉm cười nói :
- Đại ca đã quan tâm đến tôi như vậy, tôi đâu dám trái ý đại ca.Bg chúng ta lên đường ngay đi. Nếu giữa đường không xảy ra chuyện gì trắc trở, thì may ra đại ca về kịp phó ước!
- Có lẽ hiền muội thuộc biết đường lối miền Tây Nam hơn tôi, vậy phía Đông núi Lục Chiếu có thị trấn nào không?
- Phía Đông núi Lục Chiếu có hai thị trấn Quảng Nam và Phú Ninh khá lớn, chẳng hay đại ca hỏi làm chi ?
Cổ Thanh Phong đáp :
- Chúng ta tới đó mua hai con ngựa thật tốt để cỡi, như vậy mới tới kịp!
Bàng Chân Chân càng ngạc nhiên hỏi :
- Mua ngựa làm chi ? Khinh công của chúng ta chẳng hơn ngựa hay

sao?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Trong người hiền muội đang nhiễm độc rất mạnh, nếu đi xa như vậy mà cứ giở hết sức lực ra chạy như thế, rất chóng mõi mệt, mà người đã mõi mệt thì chất độc trong người càng dễ lâm nguy thêm. Cho nên tôi mới mua ngựa để cỡi là thế. Cứ đi hai ba trăm dặm đường lại mua ngựa mới, đi như vậy thì hiền muội đỡ mệt! Như vậy vừa có thể tranh thời gian, đồng thời cũng không bắt ngựa chạy quá sức!
Nói tới đó, chàng thở dài một tiếng và nói tiếp :
- Nếu chúng ta cũng có một con chim Thần Tựu như của Vạn Kiếp Ma Cung thì chúng ta đỡ tốn bao nhiêu thì giờ và hơi sức!
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong lo âu cho mình chu tất như vậy trong lòng rất lấy làm cảm động, với mắt đầy tình tứ liếc nhìn chàng một cái rồi tuân theo lời chàng dặn bảo, tìm chỗ mua ngựa. Hai người đã đổi không biết bao nhiêu lượt ngựa, tới sáng ngày thứ ba thì vừa đến Đông Hải Điêu Cơ.
Đông Hải Điêu Cơ là một cái đảo nhỏ, diện tích không đầy trăm trượng. Chỗ ở của Điếu Ngao Cư Sĩ là ba căn nhà lá ở phía Đông của đảo đó.
Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân đi tới trước cửa nhà lá, giơ tay ra gõ cửa, cả hai đều an ủi, vì thấy chưa đầy nửa tháng đã tới được nơi đây, như vậy tính mạng của Bàng Chân Chân có thể thoát chết được.
Nhưng sự an ủi đó chỉ trong thoáng cái đã bị tiêu diệt vì họ gõ mãi mà không thấy bên trong có ai ra trả lời cả. Cổ Thanh Phong giật mình kinh hãi, trong lòng nghĩ thầm :
“Nguy tai! Sao lại không may mắn thế này, Điếu Ngao Cư Sĩ lại rời khỏi đảo lúc này, có tai hại cho ta không?” Chàng định đẩy cửa vào bên trong xem sao, nhưng cảm thấy đường đột như thế là bất kính với một vị tiền bối. Chàng đang cau mày suy nghĩ thì Bàng Chân Chân đã tựa đầu vào vai chàng cười ai oán nói :
- Phong đại ca âu lo làm gì? Cổ nhân đã nói “Sinh tử hữu mệnh, Phú quý tại tiên”. Đại ca đã vì tôi mà tốn mất bao nhiêu tâm lực rồi, ngờ đâu Điếu Ngao Cư Sĩ đã đi vắng như vậy có phải là số mệnh củ atôi tới ngày chết đấy không?
Nói tới đó, nàng chỉ ra ngoài mặt bể, rồi mỉm cười nói tiếp :
- Phong đại ca hãy nhìn xem! Phong cảnh ở đây tráng lệ biết bao? Không ngờ nơi đây lại là một giai thành để chôn xương vùi cốt của tiểu muội! Chân Chân được chết ở đây và có đại ca ở cạnh thì chết

cũng được yên lòng hả dạ lắm rồi!
Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, lòng đau như dao cắt nhưng không biết phải lấy gì để an ủi người yêu, đành gượng cười nói với nàng :
- Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối ít khi rời khỏi Đông Hải Điêu Cơ này, chỉ có những ước hội quan trọng như Bắc Hải Kiếm Hội thì ông ta mới chịu rời khỏi nơi đây mà thôi. Có lẽ vì việc gì mà ông ta tạm đi ra bên ngoài một, hai ngày sẽ trở về ngay cũng nên, bây giờ tôi cùng Chân muội hãy đi thưởng thức phong cảnh đẹp của Đông Hải này đã rồi hãy định liệu sau!
Lúc này, tâm tình Bàng Chân Chân lại nhẹ nhõm hơn lòng của Cổ Thanh Phong nhiêu, cho nên nàng nghe Cổ Thanh Phong nói như vậy, trong lòng khoan khoái vô cùng, liền nói :
- Chúng ta đã đi qua khá nhiều danh sơn đại xuyên, nhưng chưa có nơi nào đẹp bằng Hải cảng này! Lại có Phong đại ca đi cùng với tiểu muội thưởng thức, chúng ta xem Ngũ Long xuất hiện, xem những cảnh trời đất liền nhau, thực không uổng chuyến đi này. Còn những việc khác, thì phó thác cho trời, hà tất phải lo lắng đến làm gì?
Bàng Chân Chân càng khoáng đạt bao nhiêu, càng cởi mở bao nhiêu thì Cổ Thanh Phong càng não lòng sốt ruột bấy nhiêu! Chàng chỉ mong Điếu Ngao Cư Sĩ mau mau trở về tới nơi thôi.
Cảnh buổi chiều ở trên bể trông lại càng đẹp mắt hơn, nhưng cũng càng gợi cho người ta thêm đau đớn nữa. Suốt ngày cỡi ngựa, Bàng Chân Chân đã thấy mệt nhọc, nàng tựa ngay vào lòng Cổ Thanh Phong ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cổ Thanh Phong vừa đau lòng vừa mệt nhọc nên cũng chịu không nổi, liền ôm chặc Bàng Chân Chân và chàng cũng ngủ say lúc nào không hay!
Giấc ngủ của hai người thật là ngon lành, thơm tho biết bao cho đến khi cả hai tỉnh dậy thì mặt trăng đã lên từ lúc nào rồi.
Bàng Chân Chân được Cổ Thanh Phong ôm vào trong lòng, nàng vừa hổ thẹn vừa khoan khoái, tủm tỉm cười và nói :
- Đại ca! Tôi ngủ dễ chịu, có lẽ đã ngủ được hai tiếng đồng hồ rồi đấy nhỉ?
Cổ Thanh Phong nhìn trời thất cười đáp :
- Lúc tôi ngủ đang là giữa đêm, mà bây giờ vẫn là giữa đêm, có lẽ chúng ta đi liên tiếp mười mấy ngày đường quá mệt nhọc, chúng ta đã ngủ suốt một ngày và một đêm cũng nên!
Bàng Chân Chân kêu “ủa” một tiếng, rồi nói tiếp :
- Chúng ta đã ngủ một ngày một đêm, như vậy đến sáng mai, mặt trời vừa mọc đúng là ngày thứ mười lăm rồi nhỉ?

Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình nghĩ thầm :
"Ngày mai quả thực là ngày cuối cùng mà Lãnh Sát Hồng Phi đã nói như vậy, lát nữa mặt trời vừa mọc lên thì Cô Gái Áo Vàng nhan sắc tuyệt vời này sẽ điều tàn bởi chất độc lâm nguy rồi!
Bàng Chân Chân tựa vào lòng Cổ Thanh Phong khẽ nói :
- Phong đại ca! Trời sáng tỏ là lúc em sẽ chết đấy!
Nói xong, nàng bỗng thấy nơi gò má mình có mấy giọt nước mắt nhỏ xuống. Nàng vội móc túi lấy khăn tay ra chùi nước mắt cho Cổ Thanh Phong, rồi tươi cười khẽ hỏi :
- Phong đại ca, không nên đau lòng như vậy, tiểu muội có hai việc này muốn nhờ Đại ca, chẳng hay Đại ca có vui lòng nhận hay không?
Cổ Thanh Phong vẫn ứa nước mắt, với giọng bi đát hỏi lại :
- Việc gì thế? Chân muội cứ nói đi!
Bàng Chân Chân nhìn ra ngoài bể u oán nói :
- Trời sáng tỏ đã đến kỳ hạn nửa tháng, tiểu muội sẽ theo thời gian mà chết, lúc ấy Đại ca cứ ôm chặc tiểu muội ở trong lòng, tiểu muội rất mong muốn được chết như thế!
Cổ Thanh Phong gật đầu, nước mắt nhỏ giòng xuống như mưa.
Bàng Chân Chân lại lấy khăn lau chùi nước mắt cho chàng, và nói tiếp :
- Phong đại ca! Tiểu muội là nhi nữ trong võ lâm, sự sống chế là một việc rất thường, cớ sao Đại ca lại đau lòng lắm như thế?
Cổ Thanh Phong cố nhịn đau đớn mà hỏi :
- Chân muội, còn việc thứ hai là việc gì? Có phải giết sạch bọn Lâu Sơn Tam Sát mà trả thù cho hiền muội đấy không?
Bàng Chân Chân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :
- Không! Tôi không nghĩ thế! Trái lại, điều tôi yêu cầu thứ hai, tôi lại yêu cầu Đại ca đừng có đi kiếm Lâu Sơn Tam Sát làm chi!
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao Chân muội lại khoan thứ cho Tam Sát như thế, chẳng lẽ muội sợ tài ba của tôi không địch nổi chúng hay sà sợ một mình tôi...
Bàng Chân Chân vội ngắt lời Cổ Thanh Phong, thở dài một tiếng và nói :
- Không phải là vì vấn đề võ công cao thấp và người nhiều ít gì cả, nếu nói người ít thì ngoài Đại ca ra còn cha tôi với tất cả những người ở Tam Nguyên Bang nữa thì Tam Sát dù tài ba đến đâu cũng không sao địch nổi bấy nhiêu người!
Cổ Thanh Phong liền kêu "ồ" một tiếng, rồi hỏi :
- Có phải Chân muội muốn tôi kể hết những sự Chân muội bị giết hại ra sao nói cho Lệnh tôn nghe để ông ta báo thù cho hiền muội phải

không?
Bàng Chân Chân lắc đầu nói :
- Không đúng! Không đúng! Tôi nhận thấy người trong võ lâm không một tí gì là không trả thù nhau, oan oan tương báo mãi như thế thì đến bao giờ mới có thể kết liễu được? Tôi không muốn vì việc cá nhân tôi mà lụy đến mọi người, huống hồ...
Cổ Thanh Phong nghe tớio đây thấy Bàng Chân Chân cao thượng như vậy, lại càng kính mến thêm, liền cau mày lại hỏi :
- Chân muội khoan hồng như vậy quả thực hiếm thấy trên võ lâm, vậy hiền muội muốn yêu cầu gì cứ nói rõ ra đi!
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong khen ngợi mình, trong lòng càng an ủi thêm, liềm mỉm cười nói :
- Huống hồ cha tôi tuổi đã cao mà lại hiếm hoi, chỉ có một mình tôi là con thôi, nếu ông ta hay tin này thì thể nào cũng đau đớn khôn tả. Vậy Đại ca có bằng lòng giữ kín tin này hộ tôi không? Vì nếu cha tôi chưa biết tin, thì người chỉ tưởng tôi mất tích thôi chứ không phải là bị giết.
Rồi qua một thời gian khá lâu, tới khi ông ta đã biết chuyệtn rồi thì cũng không đến nỗi đau lòng cho lắm!
Cổ Thanh Phong thấy lời nói của nàng không còn sơ hở nào để cho mình nói lại được, đành gật đầu, rồi hai người liền ôm chặc nhau...hết sức âu yếm để đợi chờ tất cả sự biến hóa sau lúc trời sáng tỏ.
Đêm tối đi rất nhanh, thoáng cá trời đã sáng rồi!
Nhưng cách chỗ hai người chừng mười trượng đã có tiếng người ca hát Ngư Tiếu của nhà thơi đời Đường Tống, chờ người đó hát xong, Cổ Thanh Phong mừng rở la lớn :
- Có phải Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối đấy không?
Người nọ lớn tiếng cả cười đáp :
- Lão đệ đoán sai rồi, ta là Đông Hải Ngư Phu, bạn thân của Điếu Ngao Cư Sĩ, chứ không phải là Điếu Ngao Cư Sĩ!
Cổ Thanh Phong nghe nói tuy cảm thấy thất vọng, nhưng chàng nghe nói Đông Hải Ngư Phu là bạn của Điếu Ngao Cư Sĩ liền cùng với Bàng Chân Chân vội đi tới sau một tảng đá, thấy một ông lão đang ngồi câu cá bên cạnh có một hủ rượu. Cổ Thanh Phong vừa chào vừa mỉm cười nói :
- Lão tiền bối cao hứng thật, trời mới sáng tỏ đã ra đây câu rồi!
Đông Hải Ngư Phu quay đầu lại nhìn Cổ Thanh Phong một cái, cười nói :
- Lão đệ ngủ mê hay sao? Chiều hôm qua ta đã tới đây rồi, ta ngồi ở

trên tảng đá này trước sau đã một ngày rưỡi!
Bàng Chân Chân nhớ rõ khi mình với Cổ Thanh Phong nằm xuống ngủ đã chu du toàn đảo một vòng và không thấy có tung tích của người nào cả, mà bây giờ Đông Hải Ngư Phu lại nói là đã ngồi ở đó một ngày rưỡi rồi, nên nàng ngạc nhiên nhìn Cổ Thanh Phong hỏi :
- Phong đại ca! Chúng ta đã ngủ bao lâu rồi nhỉ?
Cổ Thanh Phong cũng mơ mơ hồ hồ, không biết đã ngủ được bao lâu, vội quay lại hỏi Đông Hải Ngư Phu :
- Xin hỏi tiền bối ngày hôm nay có phải là ngày mùng bảy tháng bảy không?
Đông Hải Ngư Phu vuốt râu mỉm cười đáp :
- Cầu trên Thiên hạ do chim bắt từ tối hôm qua rồi, đến sang năm Ngưu Lang Chúc Nữ mới được tái ngộ, hôm nay đã là mùng tám tháng bảy rồi!
Cổ Thanh Phong nghe nói nhìn Bàng Chân Chân gượng cười và nói :
- Chân muội, chúng ta đã ngủ đúng hai ngày hai đêm rồi!
Đông Hải Ngư Phu ha hả cười nói :
- Vừa rồi trong bài ca của lão có câu " Nhật thúy bất tri tam nhật sự". Lão đệ với cô nương này " Nhật thúy bất tri lưỡng nhật sự". Ngủ say được một giấc lâu như vậy kể cũng hiếm có!
Cổ Thanh Phong xấu hổ mặt đỏ bừng, vội đỡ lời :
- Lão tiền bối không biết đấy thôi, tại hạ với cô nương này trong mười ba ngày đã đi hàng vạn dặm, từ núi Lục Chiếu ở tỉnh Vân Nam đi tới đây, vì quá mệt nhọc cho nê mới ngủ say như vậy!
Bàng Chân Chân bỗng nghĩ ra được một việc gì, liền thất thanh hỏi :
- Phong đại ca! Chúng ta đã ngủ hai ngày rồi, mà hôm nay đã là người thứ mười sáu, mà sao tôi vẫn không có việc gì như thế?
Đông Hải Ngư Phu nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi Cổ Thanh Phong rằng :
- Cô nương này nói gì thế? Chẳng lẽ Diêm Vương đã gởi thiếp mời cô ta, bắt cô ta ngày hôm qua phải chết phải không?
Cổ Thanh Phong rầu rĩ đáp :
- Cô nương này đã trúng phải thứ thuốc độc môn của Lâu Sơn Tam Sát, trong nửa tháng thuốc độc đó thể nào cũng làm cho tạng phủ thối nát mà chết, mà ngày hôm qua đã là ngày thú mười sáu rồi...
Không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói dứt, Đông Hải Ngư Phu đã lớn tiếng cười và nói :
- Thật may mắn cho lão đệ hết sức, vì lão đây ngoài nghề câu cá ra còn sành về môn chữa thuốc nữa. Trước khi trời khỏi đây, Điếu

Ngao Cư Sĩ có tặng cho lão một viên Não Nội Đơn Nguyên ở trong óc con Đào Hoa Giao. Đơn Viên này có thể giải trừ bách độc. Vậy cô nương này hãy lại đây đưa tay cho lão chẩn mạch xem, cam đoan cô nương sẽ lành mạnh như thường!
Cổ Thanh Phong nghe nói mừng rở vô cùng, vội nắm tay Bàng Chân Chân đưa cho Đông Hải Ngư Phu chẩn mạch.
Đông Hải Ngư Phu chẩn mạch cho Bàng Chân Chân một hồi, tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Cổ Thanh Phong đang định lên tiếng hỏi, nhưng sợ làm quấy nhiễu ý nghĩ của ông ta đi, nên chàng cứ nhẫn nại đợi chờ.
Một lát sau, Đông Hải Ngư Phu xem cả hai tay của Bàng Chân Chân rồi liền ngẩng mặt lớn tiếng cười. Cái cười đó làm cho Bàng Chân Chân và Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng. Không đợi ông già dứt tiếng cười, Cổ Thanh Phong đã ngơ ngác hỏi :
- Tại sao lão tiền bối lại cười như thế? Chẳng lẽ Bàng cô nương bị trúng độc đó mà không việc gì phải không?
Đông Hải Ngư Phu lại cười một hồi nữa, rồi mới đáp :
- Hai người thử nói cho lão nghe lúc bị trúng độc như thế nào?
Cổ Thanh Phong liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho Đông Hải Ngư Phu nghe.
Nghe xong, lão thất cười và nói :
- Lão đệ với Bàng cô nương tuy thiến niên anh tuấn, công lực rất cao, nhưng kinh nghiệm giang hồ hãy còn kém lắm, nên đã bị mắc hỡm của Lãnh Sát Hồng Phi mà thôi!
Nghe xong, Cổ Thanh Phong đã đoán ra được mấy thành, liền cau mày lại hỏi :
- Thưa lão tiền bối, có phải Hồng Phi đã đùa giỡn chúng tôi, vật ném trúng vai Bàng cô nương không phải là Tam Nhật Đoạn Hồn Tán phải không?
Đông Hải Ngư Phu vừa cười vừa đáp :
- Chính thế! Vã lại thuốc độc phải uống vào bụng mới bị nguy hiểm chứ làm sao dùng chưởng lực đẩy được vào trong thân người như y đã dọa nạt hai vị như thế!
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân mới vỡ nhẽ, nhìn nhau cười và cả hai mới yên tâm, không còn sợ chết nữa. Cổ Thanh Phong sực nhớ đến việc Điếu Ngao Cư Sĩ vắng mặt, liền lên tiếng hỏi :
- Thưa lão tiền bối! Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối nói với tiểu bối là trở về đây nghĩ ngơi và đợi chờ tiểu bối tới để truyền thụ nốt những thế kiếm mà ông ta chưa dạy cho. Sao bây giờ ông ta lại có việc gì mà

vội đi đâu như thế?
Đông Hải Ngư Phu nghĩ ngợi giây lát rồi mới đáp :
- Khi Điếu Ngao Cư Sĩ mang con Đào Hoa Giao về tới đây, liền phát hiện tính mạng của y không còn sống được bao lâu nữa, nên y mới phải vội vàng quay trở vào Trung Nguyên ngay.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 13
Nghi Vấn Đầu Lâu Người

Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại hỏi :
- Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối đã phát hiện như vậy, sao không chịu ở lại trên đảo này để lão tiền bối chữa cho, mà lại quay trở vào Trung Nguyên lặn lội đường xa xôi như thế làm chi?
Đông Hải Ngư Phu thở dài đáp :
- Người trong võ lâm coi hai chữ sống chết rất nhẹ, nhưng với võ nghệ của mình chớ để thất truyền thì sẽ ngậm hờn dưới chín suối!
Cổ Thanh Phong nghe thấy lời nói của Đông Hải Ngư Phu, liền hiểu ngay, kêu "ủa" một tiếng. Đông Hải Ngư Phu lại thở dài rồi nói tiếp :
- Bạn già của lão, Điếu Ngao Cư Sĩ thấy mình không còn sống được bao lâu nữa, cho nên mới tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm lão đệ để truyền thụ hết những thế thức còn lạai trong Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm cho, và dùng da con Đào Hoa Giao chế thành một cái Nhuyễn Giáp mà tặng cho lão đệ nữa!
Cổ Thanh Phong nghe xong, trong lòng cảm động vô cùng. Bàng Chân Chân cũng cau mày lại bỗng lên tiếng hỏi :
- Phong đại ca! Chúng ta đi xa tới Đông Hải, mà Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối lại trở vào Trung Nguyên, hai bên lỡ làng như vậy, biết đến bao giờ mới gặp nhau? Như vậy có phải là...
Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng, khảng khái đáp :
- Khi ở núi Lục Chiếu, tôi đã được Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối truyền thụ cho Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm mỗi thế một thức. Tôi đã cám ơn vô cùng, chớ đâu dám mong mỏi được học hết và trong lòng chỉ mong cầu cho lão tiền bối sống thêm được một hai chục năm nữa...
Đông Hải Ngư Phu nhìn Cổ Thanh Phong gật đầu cười và xen lời nói :

- Lão đệ tư chất và tâm tình quả thực siêu người một bực. Thảo nào Điếu Ngao Cư Sĩ đoái hoài đến lão đệ như thế. Nhưng lão đã thăm xét kỹ lưỡng sức khoẻ của người bạn già đó rồi, phát hiện bạn già ấy chỉ có thể sống được có nửa năm nữa thôi, cho nên lão đệ phải mau theo dõi mà đuổi theo, người bạn già của lão phải ân hận...
Cổ Thanh Phong gật đầu, nhưng bỗng nghĩ lại Đông Hải Ngư Phu đã nói Điếu Ngao Cư Sĩ tái nhập Trung Nguyên có hai nguyên nhân, nên chàng lại hỏi ông ta :
- Xin hỏi lão tiền bối, nguyên nhân thứ hai của Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối đi vào Trung Nguyên là nguyên nhân gì?
Đông Hải Ngư Phu đáp :
- Vì Điếu Ngao Cư Sĩ phát hiện ở trên hòn đảo này có một cái cổng chào nho nhỏ của Vạn Kiếp Môn!
Cổ Thanh Phong nói :
- Gần đây Tiểu Vạn Kiếp Môn xuất hiện nhiều lắm, nhưng đó chỉ là một cái dấu hiệu của Vạn Kiếp Ma Cung đấy thôi!
Đông Hải Ngư Phu mỉm cười gật đầu nói :
- Tiểu Vạn Kiếp Môn này khác hẳn với Vạn Kiếp Môn mà ngày thường ta vẫn trông thấy, vì trong mười ba cái vòng sơn trắng, trong ấy đã có một cái có treo đầu lâu người rồi!
Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân nghe nói đều giật mình kinh hãi, vì biết mười ba cái vòng xương trắng ở trên Tiểu Vạn Kiếp Môn đã treo một cái đầu lâu rồi, như vậy đủ thấy chúng đã giết một trong mười ba danh thủ của võ lâm rồi.
Bàng Chân Chân liền hỏi Cổ Thanh Phong :
- Phong đại ca có biết cái đầu lâu đó là đại biểu vị tiền bối nào không?
Cổ Thanh Phong cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi từ từ đáp :
- Mười ba danh thủ của võ lâm hiện tại, Lâu Sơn Tam Sát đã an toàn đi ra khỏi Thiên Nguy Cốc. Điếu Ngao Cư Sĩ mới phát hiện Tiểu Vạn Kiếp Môn có treo đầu người, mà lúc này cha của hiền muội và hai mẹ kế cùng Thiết Kiếm Chân Nhân các người hiện đang ở cả trên núi Cửu Nghi, như vậy trong tám vị ấy không ai bị nguy hiểm hết!
Bàng Chân Chân gật đầu :
- Phong đại ca suy đoán như vậy rất có lý. Cha tôi và tám vị kia quả thực đều được an toàn cả. Nhưng còn Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí, Diệu Âm Công Chúa, Liệt Hỏa Thái Tuến Hồ Diên Bính, Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình và Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình năm bị ấy không biết vị nào bị ai ách mà trúng phải độc thủ của lũ ma Vạn Kiếp ấy?

Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, trong lòng rất lo âu cho ân nhân của mình là Triển Thanh Bình, nên chàng cau mày lại suy nghĩ hoài.
Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong đang lo nghĩ gì rồi, liền tủm tỉm cười và nói :
- Phong đại ca, tôi đã không bị trúng độc, Điếu Ngao Cư Sĩ lại không có ở nơi đây, như vậy chúng ta có ở lại nơi đây cũng vô ích, chi bằng tái nhập Trung Nguyên, chúng ta vừa đi tìm kiếm Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối và cũng không bị lỡ mất cái kỳ hạn Tuyết Sơn của Đại ca nữa!
Cổ Thanh Phong liền cảm ơn Đông Hải Ngư Phu đã thăm mạch cho Bàng Chân Chân, chàng nói :
- Chẳng hay lão tiền bối có hứng thú đi vào Trung Nguyên với tiểu bối không?
Đông Hải Ngư Phu vừa cười vừa đáp :
- Trong giang hồ nhiều phong hiểm lắm, lão lại không có tài để tranh bá xưng hùng, chi bằng giữ bộ thận già này ngao du Đông Hải để qua ngày đoạn tháng có hơn không?
Cổ Thanh Phong biết những cao nhân xuất thế này không thích chen vai thích cách ở trong giang hồ trần tục đâu, nên chàng cũng không miễn cưỡng mời nữa, chàng cùng Bàng Chân Chân chắp tay vái chào từ biệt luôn.
Đông Hải Ngư Phu nói tiếp :
- Cổ lão đệ với Bàng cô nương muốn trở về Trung Nguyên khỏi cần tìm kiếm thuyền khác, lão có sẵn một chiếc thuyền đánh ca đây, đưa hai người qua bể!
Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân không khách sáo nữa, mỉm cười nhảy ngay lên trên chiếc thuyền đánh cá. Đông Hải Ngư Phu liền nhổ neo léo buồm lên cho thuyền đi qua bể.
Thuyền đi trên mặt bể, Đông Hải Ngư Phu vừa uống rượu vừa ca hát. Cổ Thanh Phong nghe thấy lão ca bài đó là bài Tàn Xuân Lạc Phủ mới hay Ngư Phu này không phải là người chuyên nghê mà lại là một nhân vật đau lòng vì thất vọng trên đường danh lợi, chàng vội rót một ché rượu giơ lên mời Ngư Phu :
- Nếu không phải vì những việc thường thì tiểu bối xin theo lão tiền bối ngao du ở trên biển cả và ở Đông Hải học câu!
Nói xong, chàng uống cạn luôn chén rượu đó. Đông Hải Ngư Phu gật đầu giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi.
Khi tới bờ, Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân liền từ biệt đi luôn. Hai người tiến thẳng về phía Tây Nam, ngày đi đêm ngủ, không bao

lâu đã đến chân núi Hoài Ngọc rồi. Lúc ấy, mới là hai mươi tháng bảy, Cổ Thanh Phong vớoi Bàng Chân Chân nhìn nhau vừa chuyện trò vừa vui cười, bỗng trên không có một tiếng chim lạ kêu lên một tiếng rất thê thảm.
Tiếng vang của những dãy núi ở xung quanh vọng lại nghe càng rùng rợn hơn. Bàng Chân Chân ngửng đầu nhìn lên thấy một con chim to lớn màu đen đang vỗ cánh bay vào trong đám mây, rồi quay nhìn Cổ Thanh Phong cau mày hỏi :
- Phong đại ca có trông thấy con chim đen kia không? Chim đó có phải là Thần Tựu của Vạn Kiếp Ma Cung không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu, vừa cười vừa đáp :
- Con chim ấy bay quá cao, mà thoáng cái đã bay mất liền, tôi cũng không thấy trên lưng của nó có người ngồi hay không, vậy làm sao mà biết nó có phải là Thần Tựu của Vạn Kiếp Ma Cung nuôi hay không?
Bây giờ chúng ta chỉ cần đề phòng cẩn thận là được rồi!
Bàng Chân Chân vẫn cau mày, cười nhạt hỏi :
- Ở trong Thiên Nguy Cốc, chúng người nhiều thế mạnh, tất nhiên chúng phải chiếm ưu thế hơn, nếu gặp nhau ở nơi đây, không riêng Phong đại ca có kiếm thuật tuyệt thế như vậy, mà ngay như tôi cũng không sợ chúng chút nào. Nhân lúc này chúng ta thử điều tra xem cái đầu lâu trên cái cổng chào đó là đại biểu ai?
Cổ Thanh Phong cho lời nói của Bàng Chân Chân rất phải, lại tiếp tục đi như trước. Nhưng qua một ngọn núi thì đột nhiên thấy giữa lối đi có để vật gì vàng chói, hai người đã nhận ra đó là một cái cổng chào con của Vạn Kiếp Môn. Cái cổng chào đó lại còn khác hơn cái cổng chào mà hai người đã được trông thấy ở Đông Hải, nên cả hai người đều kinh ngạc khôn tả. Thì ra trên đó đã treo hai cái đầu lâu người và chữ thứ hai tức chữ “Kiếp” cũng đã sơn đỏ rồi!
Đối với chữ Kiếp này sơn đỏ, Cổ Thanh Phong không lấy làm lạ lắm, vì chàng biết Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn với Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Điệp đã đi núi Trường Bách để bắt con hạt nghìn năm. Bây giờ chữ Kiếp sơn đỏ, chàng đoán chắc Thiên Trì Phả Tú đã bị Tốt Kim Hoàn với Trang Mộng Điệp đánh bại mà để cho hai người cướp được con hạc nghìn năm cũng nên.
Nhưng cái đầu lâu thứ hai treo ở trên vòng xương trắng kia mới làm cho hai người kinh ngạc khôn tả. Vì chỉ có mười ba danh thủ của võ lâm mới có tư cách được treo đầu ở trên đó. Cái đầu lâu trước đã khiến cho hai người kinh ngạc vô cùng, và cũng chưa đoán ra được là ai, bây giờ lại trông thấy trên đó có treo cái đầu lâu thứ hai càng

làm cho hai người rầu rĩ và thắc mắc hơn. Cổ Thanh Phong bỗng cau mày lại và nói :
- Trong ba chữ Vạn Kiếp Môn chưa sơn đỏ hết và Vạn Kiếp Môn Đại Hội chưa triệu tập mười ba danh thủ, đã có hai người bị chúng hạ sát rồi...như vậy chúng ta làm sao mà lo âu...
Bàng Chân Chân không đợi cho Cổ Thanh Phong nói xong, liền đỡ lời :
- Phong đại ca! Trong mười ba danh thủ đó, bất cứ người nào cũng đều có võ công tuyệt thế. Vạn Kiếp Ma Vương chưa ra đời mà sai bộ hạ của y là bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung đã làm cho mười ba danh thủ bị treo mười ba đầu lâu trên đó rồi, thực là không có thể tưởng tượng được, hay là đối phương làm trò như vậy để đánh đòn cân não chăng?
- Bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung, tên nào tên ấy đều kiêu ngạo hết sức, không khi nào lại làm bộ làm tịch như thế đâu!
Bàng Chân Chân lại hỏi :
- Phong đại ca đã nhận biết chúng không phải làm bộ làm tịch, thì hai cái đầu lâu đó là của vị tiền bối nào, chẳng hay đại ca có đoán ra được không?
Cổ Thanh Phong càng lo âu nói :
- Một cái đã khó đoán, đến cái thứ hai này tôi lại càng lo âu thêm, chỉ sợ Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối tái nhập Trung Nguyên để tìm tôi mà truyền thụ nốt pho kiếm pháp Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm cùng tặng cho cái áo giáp Đào Hoa Giao ngộ hiểm thôi!
Bàng Chân Chân nghe nói xong, cũng cảm thấy Điếu Ngao Cư Sĩ đang đau yếu mà đi thẳng lên núi Lục Chiếu kiếm Cổ Thanh Phong. Lối đi của ông rất dễ gặp Thất Sứ Giả Vạn Kiếp Môn, nên nàng cũng cau mày lại nhìn chàng gật đầu và đáp :
- Phong đại ca đoán cũng có lý lắm! Chúng ta hãy xem kỹ lại nhưng đầu lâu của chúng treo lên đó có dấu hiệu gì đặc biệt không?
Nói xong, nàng cầm cái cổng chào nho nhỏ kia lên xem xét lại, thấy cổng chào ấy đã nhỏ, cái đầu lâu kia lại càng nhỏ hơn, chỉ có một chút hình tướng thì làm sao mà nhận ra được mặt mũi và biểu hiện đặc biệt gì?
Bàng Chân Chân không nhận ra được đầu lâu đó là của ai, liền chỉ tay vào ba chữ Vạn Kiếp Môn kia mà hỏi Cổ Thanh Phong :
- Đại ca! Ba chữ này thì hai chữ Vạn Kiếp đã sơn đỏ rồi, nghĩa là bảy Sứ Giả đã bắt được con hạt nghìn năm với lấy được Linh Chi chín lá rồi. Bây giờ, chúng chỉ cần tìm được trái tim của người độc ác nhất thiên hạ là chúng triệu tập Đại Hội Vạn Kiếp Môn ngay!

Cổ Thanh Phong cười nhạt một tiếng :
- Linh Chi chín lá dễ kiếm, hạt nghìn năm tìm ra không khó, riêng có trái tim của người ác độc nhất thiên hạ kia thì biết lấy gì mà làm tiêu chuẩn mà tìm kiếm cho ra chứ?...
Cổ Thanh Phong chưa nói dứt đã nghe có tiếng cười nhạt và có tiếng người nói liền:
- Ai bảo lòng người ác động nhất thiên hạ khó tìm kiếm nào? Canh một đêm mai, hai người vào trong Âm Phong Giáp ở núi Hoài Ngọc sẽ thấy bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung xử trí với người có lòng độc ác nhất thiên hạ như thế nào ngay! Và được xem trò mổ bụng lấy trái tim tích huyết ra như thê nào liền!
Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân đều lẳng lặng nghe, thì ra đó là tiếng nói của một người đứng ở trên sườn núi ở chỗ cách hai người chừng hai trượng.
Tiếng rất nhỏ vào tai thanh vô cùng, rõ ràng đối phương đã dùng lối Truyền Âm Nhập Mật nói cho hai người nghe.
Tiếng nói vừa dứt, hai người đã nghe thấy có tiếng chim vỗ cánh, và thấy một con chim màu đen to lớn đang ở trên sườn núi gần đó vỗ cánh bay lên. Cổ Thanh Phong đã nhận ra con chim ấy chính là Thần Tựu của Vạn Kiếp Ma Cung nuôi, còn người cỡi trên lưng nó, chàng chỉ trông thấy ăn mặc sặc sỡ thôi chứ không sao nhận ra được là đàn ông hay là đàn bà?
Và tiếng nói của người đó lại nhỏ như tiếng muỗi kêu nên cũng không thể phân biệt ra được.
Bàng Chân Chân nhìn theo con Thần Tựu bay vào trong mây cho tới khi khuất bóng hẳn, nàng mới cau mày lại hỏi Cổ Thanh Phong :
- Phong đại ca, người cỡi trên lưng chim đó là người nào của nhóm bảy Sứ Giả ấy thế?
Cổ Thanh Phong đáp :
- Trong bảy Sứ Giả đó, tôi chỉ chưa gặp mặt có một người là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn, còn những người khác tôi đều được gặp mặt hết, nhưng vì con chim bay quá nhanh, nên tôi không sao nhận được người cỡi trên đó là ai cả!
Bàng Chân Chân nhìn thẳng vào cái cổng chào, hỏi tiếp :
- Sao chúng đã để cái cổng chào này để cho chúng ta biết chúng là ai, sao chúng lại không ló mặt ra đấu với chúng ta một phen mà lại hẹn chúng ta đêm mai tới Âm Phong Giáp làm chi?
Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi một hồi rồi đáp :
- Theo sự ức đoán của tôi thì bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung để lại cái cổng chào này cho chúng ta trông thấy, có lẽ là chúng muốn

thị Oai cho chúng ta ba chữ kia đã sơn được hai rồi, và đã có treo hai cái đầu lâu rồi...
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :
- Chúng thị Oai như thế làm chi? Sao chúng không đấu thẳng với chúng ta?
- Sau trận đấu ở ngoài đường hầm của Thiên Nguy Cốc, quần Ma Vạn Kiếp Môn đã hoảng sợ cây búa thần với mấy thế kiếm của tôi rồi, nên chúng không dám khinh thường chúng ta nữa. Huống hồ lại còn Chân muội ở cạnh tôi nữa, tên Sứ Giả cỡi trên lưng chim biết mình thế cô sức yếu, không sao địch nổi chúng ta nên mới không dám ló mặt ra như thế...
Bàng Chân Chân kêu "ủa" một tiếng rồi đỡ lời :
- Tôi biết rồi, buổi hội họp ở Âm Phong Giáp đêm mai, nơi đó mới thật là đầm rồng hang hổ, chẳng hay đêm mai chúng ta có đi không?
Cổ Thanh Phong biết Bàng Chân Chân xưa nay vẫn không sợ hãi gì hết, nàng hỏi như vậy là muốn thử can đảm của mình xem sao, nên chàng cười một cách kiêu ngạo đáp :
- Là phúc không phải là họa, mà nếu có là họa đi chăng nữa thì chúng ta cũng không sao trốn được, tất nhiên chúng ta thể nào cũng đi.
Không những có thể dò biết được hai cái đầu lâu đó là của hai vị tiền bối nào, mà lại còn được biết trái tim của người ác độc nhất đó là ai nữa!
Bàng Chân Chân nhìn thẳng vào mặt cười mỉm cười và nói :
- Can đảm của Phong đại ca khiến tôi khâm phục lắm, nhưng không hiểu Âm Phong Giáp, chỗ Vạn Kiếp quần ma định xử trí người ác độc nhất thiên hạ Ở đâu?
- Âm Phong Giáp ở ngay trong núi Hoài Ngọc. Ngày mai còn cả một ngày trời để cho chúng ta tìm kiếm. Thể nào chúng ta lại chả tìm thấy được! Thôi bây giờ nhân lúc trăng sáng, chúng ta hãy đi dạo cảnh núi này một phen đã!
Nói xong, chàng khoác tay Bàng Chân Chân rồi cả hai người từ từ đi dưới bóng trăng.
Từ khi đi với Cổ Thanh Phong ra Đông Hải đến giờ, Bàng Chân Chân càng thấy chàng ta đối với mình tử tế và chìu chuộng mình vô cùng, và lòng yêu của chàng cũng đã mặn mà lắm, nên nàng cảm thấy an ủi vô cùng.
Nàng một mặt khoác tay chàng đi từ từ dưới bóng trăng, một mặt mỉm cười hỏi :
- Phong đại ca còn nhớ trong khi Đại ca đang kịch chiến Tiêu Dao Sứ

Giả ở ngoài Thiên Nguy Cốc rồi bỗng trong cốc có tiếng báo động vọng ra bên ngoài không?
Cổ Thanh Phong gật đầu và hỏi lại :
- Có, lúc ấy quả có việc ấy, nhưng sao bỗng dưng Chân muội lại hỏi như thế làm chi?
- Tôi đoán ở trong Thiên Nguy Cốc đã có tiếng báo động vọng ra thì tất nhiên thể nào cũng có người xâm nhập, mà người xâm nhập thể nào cũng bị quần ma vây đánh và người đó đã bị quần ma treo lên cái cổng chào!
Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi giây lát rồi nói :
- Sự ức đoán của Chân muội tuy rất hợp tình lý, nhưng dù sao tôi vẫn cho người mà xâm nhập trong Thiên Nguy Cốc chưa chắc đã là người thực.
- Vấn đề ấy kể cũng khó hiểu thật, nhưng canh đầu đêm mai ở trong Âm Phong Giáp chúng ta gặp bọn quần ma hỏi chúng thử xem!
Cổ Thanh Phong lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Chúng ta khỏi cần hỏi thẳng chúng làm chi, chúng ta chỉ nên làm cách gì để cho chúng tự động nói ra thì hơn!
Bàng Chân Chân liếc mắt nhìn chàng một cái, tủm tỉm cười nói :
- Đại ca, từ khi ở Trung Điều đến giờ, hình như Đại ca đã biến thành một người rất chín chắn, chứ không ngây thơ như trước nữa!
Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng rồi đáp :
- Trong giang hồ nham hiểm đầy những người có lòng ác độc và xảo trá, nếu mình cứ chính chắn và ngây thơ mãi thì khó mà đi được nửa bước, vậy ta phải nên...
Bàng Chân Chân móc túi lấy một đồng tiền đồng ra và đỡ lời :
- Đại ca nói rất phải, Đại ca đã nói quá ư vuông tròn đều có hại hết, cho nên người ta xử thế nếu được như đồng tiền này...
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên, không hiểu Bàng Chân Chân nói như thế là có ý nghĩa gì, nên chàng vội hỏi :
- Sao lại phải giống như đồng tiền này?
- Đồng tiền này ngoài tròn trong vuông, được tròn như bên ngoài của nó thì đi đâu cũng có thể thông hành, làm việc gì cũng thuận lợi hết, mà được vuông như ở bên trong thì ta có thể phân biệt được thiện ác, giữ vững được căn bản.
- Chân muội...
Chàng vừa nói tới đó thì bỗng thấy trước mắt mây đã che lấp mặt trăng và có một luồng gió lạnh thổi tới, khiến hai người đều cảm thấy rùng mình một cái. Bàng Chân Chân vội vận nội công xua đuổi hơi lạnh và khẽ hỏi Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca, sao luồng gió đó lạnh thế?
Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy hai bên sườn núi cao chót vót và chỗ mình với Bàng Chân Chân đang đi tới đúng là chỗ miệng khe núi, gió ở bên trong thổi ra nên mới lạnh lùng như thế, chàng bỗng nghĩ ra được một việc, liền mỉm cười và hỏi Bàng Chân Chân :
- Chân muội, chúng ta không ngờ lại đi tới nơi Âm Phong Giáp của Vạn Kiếp quần ma đã hẹn ước chúng ta rồi đấy!
- Chúng ta khỏi cần biết đây có phải là Âm Phong Giáp hay không, chúng ta cứ việc đi thẳng vào bên trong xem sao?
Hai người liền tiến thẳng vào trong cốc khẩu.
Cổ Thanh Phong sợ quần ma đến trước, nên chàng vội tiến lên đi sát cạnh với Bàng Chân Chân. Vào tới trong Giáp, hai người cảm thấy gió ở bên trong càng giá lạnh hơn.
Đi quanh co mấy vòng, Bàng Chân Chân liền trông thấy phía trước có một cây cổ thụ cao chọc trời, liền cười nhạt và chỉ tay nói :
- Phong đại ca, quả nhiên chúng ta đã vào Âm Phong Giáp rồi. Quần ma Vạn Kiếp Môn định giết người đó ở đây, nhưng không biết chúng sẽ giết hại bằng cách nào thôi?
Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn lên trên cây cổ thụ đó, thấy thân cây ấy đã bị người ta đẻo đi một miếng da cây thật lớn và còn dùng máu người viết mấy chữ :
“ Nơi khoét tim, ép máu của người có trái tim ác độc nhất thiên hạ”.
Cổ Thanh Phong đọc xong những chữ đó, đưa mắt nhìn bốn xung quanh một hồi, rồi cau mày lại nói :
- Chân muội xem tình thế trong Âm Phong Giáp này, ngoài gió lạnh âm thầm thì hai bên sườn núi cao chót vót và lối đi khúc khuỷu ra, thì nơi đây còn là một nơi có thể nói là một người trấn thủ muôn người khó qua lọt, đủ thấy quần ma ước hẹn chúng ta ở nơi đây thế nào cũng có dã tâm gì để đối phó với cảm thấy cũng nên!
- Trừ phi chúng đến cả bảy người, bằng không nếu chỉ có một hai tên đến thôi thì chúng đỡ sao nổi với kiếm pháp thần diệu của Đại ca và cây búa thần của tôi!
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, vừa cười vừa đáp :
- Chúng ta đã ước hẹn với chúng thì dù nơi đây có là rừng kiếm núi dao, đêm mai chúng ta cũng phải tới đây!
Bàng Chân Chân liếc nhìn Cổ Thanh Phong, tủm tỉm cười rồi nói :
- Nếu Phong đại ca nói như vậy thì ngày mai chúng ta sẽ tới vậy, chứ bây giờ ở đây gió lạnh như vầy làm sao chúng ta chịu nổi?
Thế rồi, hai người sát cánh nhau đi ra ngoài Âm Phong Giáp. Cổ

Thanh Phong hỏi :
- Chân muội, đêm mai chúng ta thể nào cũng có một trận ác chiến với chúng, kiếm thuật của tôi tiến bộ như thế nào, hiền muội đã biết rồi, còn mấy năm nay võ công của hiền muội như thế nào, tôi chưa được rõ?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Phong đại ca, tôi làm gì được sự kỳ ngộ như Đại ca, nhưng nhờ có cha tôi là Bang Chủ của Tam Nguyên Bang tôi cũng được mấy vị cao thủ trong bang chỉ bảo khá nhiều, có thể đấu với quần ma của Vạn Kiếp Môn một phen, mà chưa biết chừng lại còn cho chúng một trận khổ sở cũng nên!
Cổ Thanh Phong mừng rở vô cùng lại hỏi :
- Chân muội đã học được mấy môn tuyệt học võ lâm, hãy nói cho tôi nghe xem!
Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong hiểu rõ tài ba của bọn Vạn Kiếp quần ma như thế nào, nên mới lo đến sự an nguy của mình như thế, và mới hỏi han kỹ lưỡng. Nàng cảm động vô cùng, chỉ liếc mắt nhìn chàng một cái đầy vẻ tình tứ rồi mỉm cười đáp :
- Phong đại ca, tôi đã luyện được một môn võ công Hồng Tuyến Thập Tam Trâm, oai lực khá mạnh dùng để phòng thân!
Cổ Thanh Phong khẽ gật đầu một cái. Bàng Chân Chân lại nói tiếp :
- Cha tôi truyền cho tôi Liệt Khuyết Tam Thức, cho nên khi tôi dùng cây búa thần lại càng phát huy được oai lực thêm!
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày một cái, Bàng Chân Chân liền mỉm cười giơ mấy ngón tay ra và nói tiếp :
- Thiết Kiếm Chân Nhân Hộ Pháp của bổn bang truyền cho tôi một thế Hồi Đầu Vọng Nguyệt Thất Bộ Đồ Long. Thế này dùng lúc lâm nguy có thể thoát hiểm được liền, hay là lúc sắp bị thất bại cũng có thể dùng nó mà trở thành thắng ngay. Bích Vân Nương Liễu Như Yến người mẹ kế thứ hai tặng cho tôi một cái áo Bích Vân có thể chống đỡ được kiếm chưởng mà hiện thời đang mặc trong người đây. Còn Mỵ Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu người mẹ kế thứ ba tặng cho tôi một thứ gọi là Thất Tinh Tán Hương Cầu, môn này hơi hạ lưu một chút. Hỏa Hài Nhi Ô Xích Hương Chủ tặng cho tôi ba viên Phích Lịch Đạn. Miêu Bình Hộ Pháp dạy tôi một bộ pháp rất tinh kỳ là Thất Tinh Bộ Pháp...
Cổ Thanh Phong nghe tới đây, thất thanh cả cười và đỡ lời :
- Tôi không biết Chân muội lại học được bao nhiêu tuyệt nghệ của võ lâm, chỉ những ám khí mà hiền muội vừa nói đem ra sử dụng cũng đã đủ đối phó với bọn quần ma rồi!

Bàng Chân Chân cười khúc khích :
- Những thế võ và ám khí đó tuy vụn vặt nhưng môn nào cũng có oai lực của nó, nếu quả thực quần ma mà kiêu ngạo và khinh địch như Đại ca nói, thì chúng thể nào cũng bị mắc hỡm tiểu muội ngay!
- Chân muội trong người có nhiều tuyệt học như thế mà khiêm tốn hết sức...
Bàng Chân Chân cùng Cổ Thanh Phong tay dắt tay nhau, đầu nàng gục vào vai chàng, vừa cười vừa nói :
- Những thứ đó chỉ nhân lúc người ta không đề phòng mà giở ra mới có công hiệu được, và chỉ dùng để phòng thân thôi, chứ không thể nói là tuyệt học được. Phải đợi chờ Mạnh Hồng Tiếu học thành tuyệt nghệ thoát hiểm cùng Đại ca gặp gỡ ở Quần Ngọc Phong, rồi ba chúng ta mới nghĩ cách sáng chế ra một môn võ học hãn thế siêu cổ tuyệt kim!
Cổ Thanh Phong hỏi :
- Chân muội cùng tôi và chị Mạnh Hồng Tiếu sáng tác võ công gì thế?
Bàng Chân Chân trợn ngược lông mày lên nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười đáp :
- Phong đại ca, hiện giờ năm Đại danh gia kiếm thuật thì Đại ca học được ba người, chỉ còn thiếu cha tôi và Thiết Kiếm Chân Nhân thôi. Chị Hồng Tiếu thì lại học được Ma Kha Kiếm Pháp trong Đằng Ma Bảo Lục oai lực càng mạnh thêm. Tôi lại học được kiếm pháp của cha tôi và Thiết Kiếm Chân Nhân. Nếu ba chúngta đem sáu môn kiếm pháp thần kỳ đó ra dung hợp thành một, như vậy thể nào mà chả nghiên cứu ra được một pho kiếm pháp hãn thế tuyệt học?
Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy, trong lòng cao hứng vô cùng, nắm chặc tay nàng, nhìn thẳng vào mặt nàng tỏ vẻ rất thương yêu, rồi nói :
- Chân muội, hiền muội thật là rộng lượng, không ghen tỵ một tí gì về việc tôi yêu chị Hồng Tiếu cả!
Bàng Chân Chân xấu hổ má đỏ bừng :
- Đại ca yêu chị Hồng Tiếu trước, tôi không có quyền gì ghen tuông vào đó được, chỉ mong chị Hồng Tiếu rộng lượng mà cho phép tôi với Đại ca...
Nói tới đó, nàng ngượng không sao nói lên được nửa lời, liền đổi lời nói sang chuyện khác :
- Phong đại ca ở đây âu yếm với tôi như vậy mà vẫn không quên được chị Hồng Tiếu, như vậy không những tôi không ghen mà lại còn khiến tôi khâm phục Đại ca là một người đàn ông quang minh lỗi lạc

nữa!
Cổ Thanh Phong đứng cạnh một nàng vừa có nhan sắc tuyệt vời vừa có tài ba lỗi lạc, chàng vừa yêu vừa an ủi, trong lòng cảm khái liền thở dài một tiếng, rồi nói :
- Chân muội với chị Hồng Tiếu, hai người đều là hiệp nữ tuyệt vời thật khó kiếm trên thế gian này, mà tôi nhất thời lại...
- Phong đại ca xưa nay, vẫn hào khí rất lớn, sao bây giờ ăn nói lại ngập ngừng như thế, có phải Đại ca muốn nói là lại yêu được cả hai người phải không?
Hai người đang trò chuyện bỗng nghe thấy trên không có tiếng chim kêu, liền thấy một con chim đen thật lớn ở trên không bay xuống, nhắm hai người tấn công luôn.
Cổ Thanh Phong liền dắt tay Bàng Chân Chân đẩy ra ngoài xa hơn trượng tránh né, lúc con chim đó bay xuống chỗ mặt đất chừng ba bốn trượng, trên lưng nó có một đám mây sặc sỡ rớt xuống.
Đám mây đó vừa xuống tới đất liền xuất hiện ngay ra một nàng.
Nàng đó chính là Vệ Phượng Hoa, người thứ ba trong bảy Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung.
Cổ Thanh Phong thấy đối phương là Vệ Phượng Hoa, liền cau mày lại có vẻ trù trừ. Vì Vệ Phượng Hoa có hành vi phóng túng, nhưng tình yêu của nàng đối với chàng là tình yêu chân thật, mình thì giả bộ yêu nàng để lừa dối nàng một phen, nên bây giờ gặp lại nhau, chàng mới có vẻ ngượng là thê!
Vệ Phượng Hoa mặt tím bầm, mắt nhìn thẳng vào Bàng Chân Chân rồi lạnh lùng nhình Cổ Thanh Phong một cái, nói :
- Tôi đến đây muốn hỏi bạn hai việc!
Cổ Thanh Phong khiêm tốn đáp :
- Có việc gì xin cô nương cứ nói!
Vệ Phượng Hoa liền hỏi :
- Về việc bạn trá hàng Vạn Kiếp Môn, dò thám Thiên Nguy Cốc, tôi chỉ hỏi bạn đến để làm chi? Và tại sao lại bỏ đi ngay như vậy?
Nàng vừa nói dứt, lại giơ tay lên chỉ Bàng Chân Chân và nói tiếp :
- Nhưng bây giờ tôi trông thấy sắc đẹp của con nhải này, tôi không cần hỏi cũng biết tại sao bạn bỏ chạy như vậy liền. Bây giờ tôi chỉ cần bạn trả lời cho tôi biết, bạn trà trộn vào trong Thiên Nguy Cốc giả nhân giả nghĩa làm nhục Vệ Phượng Hoa này làm chi?
Cổ Thanh Phong ngập ngừng không biết trả lời ra sao cho phải, thì Vệ Phượng Hoa lại cười nhạt nói tiếp :
- Các người cứ tự cho mình là nghĩa hiệp, lúc thường hay nói cái gì tài nghệ mà ta chưa học qua, việc gì cũng có thể nói cho ai biết

được, vậy tại sao bây giờ bạn lại không dám nói thẳng ra như thế?
Cổ Thanh Phong thấy nàng ta trách hỏi như vậy, liền lớn tiếng đáp :
- Cổ Thanh Phong tôi không có việc gì là giấu giếm mà không nói cho người ta hay cả, nhưng chỉ hiềm vì Thanh Phong này không muốn nói ra đấy mà thôi. Huống hồ tôi vào trong Thiên Nguy Cốc là do cô nương ân cần mời tôi đấy chứ!
Vệ Phượng Hoa nghe nói mặt nàng trông càng dữ tợn hơn, nàng liền hậm hực nói :
- Bất cứ bạn muốn cũng được mà không muốn cũng được, dù bạn không nói rõ, bảy Sứ Giả chúng tôi vẫn điều tra ra được. Tối mai ở trong Âm Phong Giáp tất cả mọi sự ân oán đều có thể kết liễu xong hết!
Nói xong, nàng lại hỏi Bàng Chân Chân :
- Tối mai ngươi có dám đến Âm Phong Giáp không?
Bàng Chân Chân cố y trêu tức Vệ Phượng Hoa, nàng dựa người vào lòng Cổ Thanh Phong mặt tỏ vẻ đắc chí mỉm cười đáp :
- Tôi với Phong đại ca hoạn nạn cùng cam chịu, sống chế có nhau, nếu anh ấy đi Âm Phong Giáp thì phải có tôi chứ!
Vệ Phượng Hoa nghe thấy nàng nói như vậy càng ghen tức thêm, cười giọng quái dị và đáp:
- Ngươi dám đi càng hay, tối mai để cho các người biết tâm nguyện cùng sinh tử như thế nào, và sinh đoạn Âm Hồn Giáp, hồn về Ly Hận Thiện.
Nói xong, nàng ta ngửng mặt lên trời rú lên một tiếng thật lớn, con Thần Tựu trên cao từ từ bay xuống.
Vệ Phượng Hoa lại hậm hực đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân một cái, rồi mới tung mình nhảy lên lưng con Thần Tựu, và ra hiệu cho con chim đó bay từ từ lên trên cao, phi thẳng về phía Tây Nam.
Bàng Chân Chân nhìn theo nàng ta và quay lại nói với Cổ Thanh Phong :
- Bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung có hai con Thần Tựu này đi lại nhanh chóng thật và tiện lợi hết sức. Chúng ta cũng nên nghĩ cách gì mà diệt trừ hai con chim ấy đi mới được!
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Chân muội nghĩ như vậy rất phải, nhưng vừa rồi con Thần Tựu đang bay lượn ở bên dưới, sao hiền muội không tặng cho nó mấy mũi Hồng Tuyến Thập Tam Trâm?
Bàng Chân Chân mặt đỏ bừng :
- Phong đại ca, quả thực vừa rồi tôi đã cầm sẵn ba mũi kim đó ở

trong tay, định ném vào yết hầu con chim ấy, và ném hai mũi vào đôi cánh của nó. Nhưng trước khi ném, tôi bỗng nghĩ nó là cầm thú vô tội, mình ngấm ngầm hạ độc thủ giết hại nó như thế thì không quang minh lỗi lạc tí nào, cho nên tôi mới để cho nó yên ổn bay đi. Phong đại ca, nếu lần sau tôi gặp nó nữa, chẳng hay tôi có nên...
Cổ Thanh Phong cười đỡ lời nói :
- Chân muội quang minh lỗi lạc như vậy khiến tôi rất kính phục, nhưng con Thần Tựu này nó là công cụ giúp cho bảy Sứ Giả gây tội ác, thì dù đối với cầm thú ta cũng không thể nào tiên lễ hậu binh được, vậy lần sau hiền muội thấy có thể diệt trừ nó thì cứ việc ra tay mà diệt trừ nó đi!
Hai người quyết nghị xong, liền tìm chỗ nghĩ ngơi tịnh tọa hành công. Cho đến tối ngày hôm sau hai người mới đi tới Âm Phong Giáp phó ước.
Âm Phong Giáo yên lặng như tờ!
Cổ Thanh Phong khiêm tốn nói :
- Ở trong Âm Phong Giáp gió lạnh thấu xương vẫn cứ thổi lồng lộng, ngoài tiếng gió ra không thấy tiếng động nào khác nữa cả.
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi Cổ Thanh Phong :
- Phong đại ca tại sao trong Âm Phong Giáp lại yên lặng như vậy? Chẳng lẽ Vạn Kiếp quần ma thất ước chăng?
Cổ Thanh Phong cau mày lại lắc đầu đáp :
- Vạn Kiếp quần ma nhiều thế chúng. Vệ Phượng Hoa lại tức giận tôi như vậy chỉ muốn giết cho được tôi mới hả dạ, thì lẽ nào chúng thất ước như thế? Chúng ta hãy vào trong Giáp xem rõ thật hư đã rồi hãy tính toán sau!
Nói xong, chàng cùng Bàng Chân Chân vận hơi lấy sức đề phòng đối phó đánh lén, rồi giở khinh công ra tiến thẳng vào trong Âm Phong Giáp. Nhưng đi đến gốc cây có viết mấy chữ " Nơi mỗ bụng khoét tim của người ác độc nhất thiên hạ" vẫn không thấy tiếng người nào và bóng của ai ở đây cả.
Hiện tượng kỳ lạ này khiến Cổ Thanh Phong kinh ngạc khôn tả, liền nghĩ thầm :
"Không hiểu bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung làm trò quái gì thế, hay là chúng định đặt cạm bẫy để lừa chúng ta chăng?" Chàng đang thắc mắc, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng cười nhạt rất bén nhọn, hơn cả tiếng gió lạnh thốt ra ở phía sau lưng chỗ cách hai người đang đứng hơn mười trượng. Chàng vội quay người lại thì đã thấy ở bên ngoài có một nam ba nữ ăn mặc quần áo sặc sỡ từ từ tiến vào.
Cổ Thanh Phong đã nhận ra những người đó là Vệ Phượng Hoa, Trì

Trung Long, Liên Thành Ngọc và một thiếu nữ xinh đẹp hơi lớn tuổi hơn một chút mà chàng chưa gặp bao giờ.
Thiếu nữ tuổi lớn hơn ăn mặc quần áo sặc sỡ có vẻ rất kiêu ngạo nên Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân không cần hỏi cũng đã biết nàng ta là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn. Tuy nàng rất xinh đẹp, nhưng phải đôi mắt gian ác.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 14
Ai Là Người Ác Độc Nhất

Cổ Thanh Phong liền vỡ nhẽ ngay, rĩ tai Bàng Chân Chân khẽ nói :
- Vạn Kiếp quần ma đã tới từ sớm kia rồi, nhưng cố ý để cho chúng ta vào trước rồi chúng đoạn hậu để chúng ta khỏi tẩu thoát!
Bàng Chân Chân khẽ "hừ" một tiếng và nói :
- Với bốn người chúng làm sao mà chế phục nổi chúng ta? Còn ba tên nữa sao không thấy ló mặt ra thế?
Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :
- Con Thần Tựu chỉ có thể mang được hai người thôi, mà chúng chỉ có hai con, tất nhiên chúng mới đến được có bốn người như thế. Nhưng hiền muội chớ có coi thường bốn tên này. Chúng đều là những tay cao thủ của Vạn Kiếp Ma Cung. Trừ Tốt Kim Hoàn võ công siêu phàm nhất ra thì phải kể đến Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc tay đang cầm cây Đào Hoa bằng sắt, y thị còn biết Ngự Khí Phi Kiếm nữa.
Lúc ấy bốn Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung từ từ tiến lên đã cách chỗ Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân chừng hơn trượng rồi đứng yên.
Tốt Kim Hoàn liếc mắt nhìn đối phương một cái, liền khẽ hỏi Vệ Phượng Hoa :
- Tam sư muội, người đàn ông mặc áo xanh kia có phải là Trung Điều Kiếm Khách Cổ Thanh Phong đã giả bộ nhập bổn môn và đả thương Lục sư đệ phải không?
Vệ Phượng Hoa nghiến răng hậm hực đáp :
- Chính là người này, Đại sư tỷ đừng để cho y ra khỏi Âm Phong Giáp!
Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Đừng nói còn có Tam sư muội, Tứ sư đệ, Ngũ sư muội ở bên cạnh

trợ giúp, riêng một mình tôi cũng dư sức không để cho y ra khỏi nơi đây rồi!
Bàng Chân Chân nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên tỏ vẻ không phục và lên tiếng hỏi :
- Ngươi là cái gì Sứ Giả, mà sao làm bộ làm tịch đến thế, chả lẽ ngươi không sợ gió ở trong Giáp này thổi cho méo mồm hay sao?
Tốt Kim Hoàn cười đáp :
- Ta là Dao Trì Sứ Giả xếp hàng thứ nhất ở Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả.
- Dao Trì Sứ Giả thì nghĩ lý gì đâu mà cũng làm bộ như thế!
Tốt Kim Hoàn vừa cười vừa chỉ tay điểm mặt trăng ở trên trời và đáp :
- Ta là mặt trăng ở trên trời, các ngươi là đom đóm ở dưới đất. Trăng sáng muôn ngàn năm, mà đom đóm chỉ thấp thoáng một cái đã tắt rồi!
Bàng Chân Chân lắc đầu cười nhạt và tiếp :
- Ngươi kiêu ngạo một cách buồn cười thật! Ngươi tự ví là trăng sáng trên trời thì việc gì cũng phải quang minh lỗi lạc chứ!
Tốt Kim Hoàn lạnh lùng hỏi :
- Ta có gì không quang minh lỗi lạc nào?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Ta hỏi ngươi câu này, hai cái đầu lâu treo ở mười ba cái vòng xương trắng ở trên Tiểu Vạn Kiếp Môn là đầu lâu của người nào thế?
Tốt Kim Hoàn cau mày lại, trầm ngâm nghĩ ngợi chưa kịp trả lời, Cổ Thanh Phong đã ngửng mặt lên trời cười ha hả...
Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi cười việc gì thế?
Cổ Thanh Phong sầm nét mặt lại rồi đáp :
- Người trong võ lâm dám làm phải dám chịu trách nhiệm, nếu như các ngươi sợ đầu sợ đuôi như thế mà cũng tự xưng là quang minh lỗi lạc như vậy ta không cười sao được?
Tốt Kim Hoàn bị Cổ Thanh Phong chọc tức liền hậm hực la lớn :
- Ta nói cho ngươi biết đã sao nào? Hai cái đầu lâu treo ở trên mười ba cái vòng sơn trắn đó, cái thứ nhất là Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí!
Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân đều khoan tâm, vì Hắc Xà Giáo Chủ với hai người không có liên can gì hết. Nhưng Cổ Thanh Phong sợ Điếu Ngao Cư Sĩ bị ngộ nạn cho nên chàng vẫn còn lo âu về cái đầu thứ hai đó, chàng vội lên tiếng hỏi :
- Thế còn cái đầu thứ hai mới treo lên là ai thế?

Tốt Kim Hoàn liền đáp :
- Cái đầu lâu thứ hai mới treo đó là Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình, Hộ Pháp của Tam Nguyên Bang!
Bàng Chân Chân nghe nói cau mày lại, lắc đầu hỏi :
- Miêu Hộ Pháp có võ công cao cường như thế, chưa chắc các người đủ sức giết nổi ông ta!
Tốt Kim Hoàn nghe nói nhìn thẳng vào mặt nàng mà hỏi :
- Nghe nói thì hình như ngươi có liên can đến Tam Nguyên Bang phải không?
Cổ Thanh Phong liền đỡ lời đáp hộ Bàng Chân Chân :
- Vị này là Bàng Chân Chân cô nương, biệt hiệu là Cô Gái Áo Vàng và cũng là con gái duy nhất của Bàng Bang Chủ Tam Nguyên Bang.
Tốt Kim Hoàn nghe nói kêu "ủa" một tiếng, rồi lạnh lùng nói :
- Các người Tam Nguyên Bang tự phụ người nhiều thế mạnh, khinh thị giang hồ, nhưng với chúng ta Vạn Kiếp Ma Cung thì coi các người chỉ là những chó giấy, không những Miêu Bình đã bị treo đầu lâu ở dưới Vạn Kiếp Môn mà cả Thiết Kiếm Chân Nhân, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu và cả cha ngươi là Bàng Thiên Hiểu không sớm thì chầy sẽ không thể nào thoát được số kiếp ấy!
Bàng Chân Chân thấy đối phương kiêu ngạo như vậy, tức giận đến trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn thẳng vào mặt Dao Trì Sứ Giả rồi lớn tiếng quát :
- Tốt Kim Hoàn, ngươi đừng có quá kiêu ngạo như vậy, ta Bàng Chân Chân đây hãy lãnh giáo Dao Trì Sứ Giả trước để xem ngươi có tài nghệ như thế nào mà lại dám tự phu kiêu ngạo?
Tốt Kim Hoàn cười khúc khích với vẻ rất kiêu ngạo đáp :
- Các người đã vào đến Âm Phong Giáp này thì đừng có mong sống còn mà trở về. Ngươi cứ giở hết tài học ra, nhưng tốt hơn hết hãy đấu với ba người sư đệ sư muội của ta trước, bằng không mới bắt đầu mà đã đấu với ta, chỉ sợ các ngươi sẽ chết quá nhanh thì thật mất vui!
Bàng Chân Chân cười nhạt một tiếng, đang định cãi lại thì Cổ Thanh Phong đã lên tiếng nói trước :
- Được thua thắng bại cũng phải đấu qua với nhau mới biết rõ được, nói suông như vậy thật là vô ích!
Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long liền múa cây Câu Hồn Phướn quát lớn :
- Cổ Thanh Phong mau rút kiếm ra hãy cùng Trì Trung Long này đấu một trăm hiệp trước!
Cổ Thanh Phong giơ tay lên nắm vào cán kiếm nhưng chưa vội rút

kiếm ra, chỉ trợn tròn xoe đôi mắt, cười một cách ngông cuồng đáp :
- Trì Trung Long, ngươi là một nhân vật võ công cao siêu nhất nhì torng bảy Sứ Giả, Cổ Thanh Phong đấu với ngươi cũng không sao, nhưng tại sao các người không làm theo những sự ước hẹn trước mà đã ra tay vội với nhau như thế làm chi?
Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi nói thi hành lời ước hẹn như thế là nghĩa lý gì, ngươi hãy giải thích cho ta biết!
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Các ngươi chả hẹn ước với ta tới Âm Phong Giáp này là gì, bảo sẽ cho chúng ta được thấy trái tim của người ác độc nhất thiên hạ và các người khoét tim nhỏ máu như thế nào?
Tốt Kim Hoàn kêu "ồ" một tiếng, rồi mặt lạnh lùng gật đầu trả lời:
- Phải, chúng ta quả có mời các ngươi tới đây dự đó thực!
Bàng Chân Chân xen lời hỏi :
- Nếu có mời chúng tôi như thể thực, vậy người độc ác nhất thiên hạ là ai, hiện giờ y ở đâu?
Tốt Kim Hoàn ngửng đầu nhìn lên trời cười một cách nham hiểm, rồi trả lời :
- Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta hãy so tài với nhau một lúc đã, theo sự ức đoán của ta thì chưa tới canh ba, người ác độc nhất thiên hạ đó sẽ tự dẫn thân tới đây. Còn người đó là ai, đến lúc ấy các ngươi sẽ biết, vì y với các ngươi liên can một cách mật thiết!
Nói tới đó, nàng giơ tay lên chỉ mấy chữ viết bằng máu trên thân cây cao chọc trời mà nói tiếp :
- Các ngươi xem mấy chữ ở trên cây này chưa? Chúng ta đã dự định trói người độc ác nhất thiên hạ trên thân cây đó moi tim nhỏ huyết!
Cổ Thanh Phong thấy đối phương nói như vậy, biết không thể trì hoãn được nữa, liền rút thanh Thanh Cương Kiếm ra khỏi bao rồi nhìn Câu Hồn Sứ Giả cười một cách kiêu ngạo hỏi :
- Cổ Thanh Phong tôi xin thỉnh giáo mấy thế võ tinh diệu của cây Câu Hồn Phướn trước!
Trì Trung Long lim dim đôi mắt lại nhìn, ánh sáng của đôi ngươi tia ra hai luồng điện, rồi cười ngông cuồng đáp :
- Vạn Kiếp Ma Cung bảy Sứ Giả khuyên ngươi thận trọng. Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long dám nói ngông cuồng một câu là chỉ trong năm mươi hiệp, Câu Hồn Phướng của mỗ sẽ câu luôn ba hồn, bảy phách của bạn ngay!
Cổ Thanh Phong vào Thiên Nguy Cốc ngày nọ, lúc mới gặp Câu Hồn Sứ Giả đã nếm qua mùi lợi hại của y rồi, biết Chư Thiên Cương Khí

của đối phương oai lực rất mạnh còn hơn Tý Ngọ Thần Công của mình đã học được, cho nên chàng định ra tay một cái là phải giở hết những thế kiếm tuyệt tác ra để làm giảm bớt nhuệ khí của đối phương trước.
Bây giờ chàng lại nghe thấy Trì Trung Long khoe khoang trong năm mươi hiệp thể nào cũng thắng nổi mình, nên chàng mỉm cười :
- Trì Trung Long, bạn phải biết con rồng ở trong ao thì gây sao nổi sống gió, và làm aso nổi phong vân lôi vũ. Nói suông vô vích, Cổ Thanh Phong tôi xin lãnh giáo những tuyệt học của Vạn Kiếp!
Nói xong, chàng vừa tiến lên đã giở ngay thế Cửu Hỏa Thiêu Thiên, thân hình của chàng lẹ làng khôn tả.
Trì Trung Long tuy biết kiếm pháp của Cổ Thanh Phong tuyệt luân, nhưng vẫn tự phụ vô cùng. Cây Câu Hồn Phướn của y xoèn xoẹt tấn công tả hữu mỗi bên ba thế, cái giải sặc sỡ ở trên Phướn bay lên bay xuống như rồng lượn, và cứ nhắm kiếm của Cổ Thanh Phong cuốn luôn.
Cổ Thanh Phong thấy đối phương sử dụng thủ pháp đó quả thực quái dị tuyệt luân, trong khi cái giải sắp cuốn tới lưỡi kiếm thì chàng khẽ rung thanh kiếm một cái đã thoát khỏi sự ràng buộc của nó liền, rồi chàng lại giở thế Thiên Bao Vạn Vật ở trong Thanh Bình Độn Kiếm Pháp của sư môn mình ra tcọ Trì Trung Long quả thực sành sỏi, thấy thế kiếm của chàng bao hàm vô số biến hóa, không phải là thế kiếm thường, nên y nhảy vội về phía sau, lùi xa tám thước.
Cổ Thanh Phong liền chiếm ngay thế công, thanh kiếm của chàng như vũ như bão và mạnh như rồng như hổ, ánh sáng kiếm chớp nhoáng làm lóe mắt mọi người, thế công của chàng liên miên bất tuyệt.
Trì Trung Long không chịu lép vế, giở những thế tinh diệu của cây Câu Hồn Phướn ra, mũi cây Phướn với hai sợi giải cũng lợi hại lắm, vừa có thể phòng thân, vừa có thể tấn công được đối phương. Tuy y đã bị Cổ Thanh Phong làm mất thế công, nhưng y không cuống quýt tay chân tí nào.
Cổ Thanh Phong vừa sử dụng xong pho Thiên Độn Kiếm Pháp của sư môn, chàng lại đổi luông pho Hải Thiên, pho kiếm hổn hợp hai nhà là Thanh Bình Độn Kiếm.
Trì Trung Long thấy pho kiếm pháp này lại còn mạnh hơn pho kiếm pháp trước nên y trấn thủ nhiều hơn là công.
Tốt Kim Hoàn thấy vậy liền khẽ bảo Liên Thành Ngọc :
- Ngũ sư muội, không ngờ kiếm pháp của Thanh Phong lại cao siêu đến thế, Tứ sư đệ chưa chắc thắng nổi y đâu!

Liên Thành Ngọc gật đầu đáp :
- Tuy Tứ sư huynh không thắng nổi đối phương, nhưng Đại sư tỷ ra tay thể nào cũng thành công ngay!
Tốt Kim Hoàn lắc đầu đáp :
- Đối địch cần phải biết người biết ta, sư tỷ tuy có thể bắt sống được Thanh Phong, nhưng cũng phải đấu trên trăm hiệp, bằng sao được Ngũ sư muội giở Ngự Khí Phi Kiếm ra có phải là đặc biệt hơn không? Gần đây, hiền muội lại luyện được Phi Hoa Điểm Huyệt Tán Nhi Mê Hồn Thủ Pháp, dùng những thứ đó chế phục đối phương chả phải tốn công hơn không?
Liên Thành Ngọc đắc chí cười khì, chưa kịp trả lời thì trong trận đấu đã thay đổi rất lớn rồi.
Thì ra trong khi dùng Thanh Bình Độn Kiếm, Cổ Thanh Phong lại xen lẫn thế Thiên Cô Tam Qúa trong pho Phong Vân Lôi Vũ Tứ Kiếm của Điếu Ngao Cư Sĩ truyền thụ cho ra tấn công luôn. Trong thế công có tiếng gió và tiếng sấm kèm theo, rồi lưỡi kiếm của chàng ở trên không quay ba vòng nhằm đầu của địch thủ đâm chụp xuống.
Mọi người đứng quanh đó xem thấy thế kiếm của Cổ Thanh Phong oai thế quá mạnh, Trì Trung Long càng đấu càng lép vế.
Vệ Phượng Hoa kêu thầm một câu “nguy tai”, tay múa sợi giải sặc sỡ đang định nhảy lại cứu viện thì Trì Trung Long đã giở thế Vạn Kiếp Đào Hồn ra, vừa có thể thoát hiểm vừa có thể bảo vệ thân thể được. Y lăn mấy vòng tránh khỏi ba thế kiếm của Cổ Thanh Phong tấn công xuống mà chạy xa ra ngoài hơn trượng.
Cổ Thanh Phong thấy đối phương đã đào tẩu, liền thâu kiếm lại nhìn Bàng Chân Chân hỏi :
- Chân muội đứng cạnh xem có nhớ được bao nhiêu hiệp không?
Bàng Chân Chân liền đáp :
- Vừa đấu đúng một trăm hiệp!
Cổ Thanh Phong nghe nói liền ngẩng mặt lên trời cười một cách ngông cuồng. Tốt Kim Hoàn cau mày lại hỏi :
- Ngươi cười gì thế?
Cổ Thanh Phong ngửng mặt nhìn trăng tròn rồi trợn ngược đôi lông mày lên cười một cách kiêu ngạo đáp :
- Trước khi ta đấu với Trì Trung Long, y tự phụ nội trong năm mươi hiệp đã câu được ba hồn bảy phách của ta!
Nói tới đó, chàng liếc mắt nhìn Trì Trung Long một cái rồi nói tiếp :
- Bây giờ đã đánh được một trăm hiệp, con số đó nhiều gấp đôi số hiệp mà y đã dự định, tam hồn của Thanh Phong vẫn còn, thất phách chưa tiêu tan, vậy Câu Hồn Sứ Giả này biến thành Câu Hồn Sứ Giả!

Mấy lời nói của chàng sắc bén khôn tả, châm biếm vào tận xương tủy, làm cho Câu Hồn Sứ Giả xưa nay vẫn kiêu ngạo xấu hổ đến nổi mặt đỏ bừng. Y liền giơ hữu chưởng lên, ngầm ngầm vận chân lực vào bàn tay, bẽ luôn cây Phướn kêu đến "lách cách" hai tiếng gãy luôn, làm đôi, rồi y giận dữ nhìn Cổ Thanh Phong quát :
- Cổ Thanh Phong đừng có làm bộ làm phách, mi dám thi thố chưởng pháp và nội lực với ta không?
Cổ Thanh Phong bỏ kiếm vào bao mỉm cười đáp :
- Thanh Phong này vẫn có thể tiếp chưởng pháp nội lực với bạn được. Tuyệt diệu của sư môn ta là Tý Ngọ Thần Công chưa chắc thua Chưởng Thiên Cương Khí của Vạn Kiếp Môn các người!
Chàng vừa nói dứt, Bàng Chân Chân bỗng cười và đỡ lời ngay :
- Phong đại ca không nên một mình dương vây hết như thế, hãy nhường cho tôi với!
Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại, vì chàng tự biết đấu chân khí một lúc chưa chắc mình đã thắng nổi Trì Trung Long, nay Bàng Chân Chân lại đòi ra tay, trận đấu không thể nào nhờ sự khôn khéo mà thắng được đâu, như vậy nàng sẽ thất bại chứ không sai!
Chàng đang lo âu, nhưng không thể nào không nhường cho Bàng Chân Chân. Đang lúc khó xử thì Tốt Kim Hoàn cũng lên tiếng bảo Trì Trung Long :
- Trì sư đệ, đối phương thay đổi người, sư đệ cũng nên nghỉ chốc lát. Vì lát nữa sư đệ còn phải moi tim, nhỏ huyết người ác độc nhất thiên hạ để hoàn thành công tác cuối cùng, nguyện vọng của Vạn Kiếp Ma Chủ!
Trì Trung Long nghe nói hậm hực lườm Cổ Thanh Phong một cái, nghiến răng mím môm lùi sang bên. Tốt Kim Hoàn liền bảo với Vệ Phượng Hoa :
- Tam sư muội, hãy ra dự chiến với đối phương một phen, các người đấu xong trận này thời cũng sắp đến canh ba rồi, ta còn phải hạ độc thủ để đối phó với người có lòng ác độc nhất thiên hạ!
Vệ Phượng Hoa vân lời ra trận. Nàng cởi dây thắt lưng sặc sỡ ra liếc nhìn Bàng Chân Chân một cái tỏ vẻ khinh thị, đồng thời mặt nàng ta cũng biểu lộ đầy những ghen tức nữa.
Cổ Thanh Phong biết hiện giờ bốn Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung này chỉ có Vệ Phượng Hoa là yếu hơn hết, nên chàng đưa mắt liếc nhìn Bàng Chân Chân một cái khẽ dặn :
- Chân muội ra tay phải cẩn thận lắm mới được. Tốt hơn hết đừng cầu đại thắng và cũng đừng để thất bại!
Bàng Chân Chân mỉm cười gật đầu đáp :

- Phong đại ca khỏi cần phải lo âu, tôi cũng biết bọn Vạn Kiếp quần ma này cũng không phải là tầm thường đâu!
Nói xong, nàng rút cây búa thần từ từ vuốt ra trông rất ung dung, mỉm cười đứng giữa vòng đấu.
Vệ Phượng Hoa vì thấy Ngũ Độc Tiên Nhân Chưởng của Ngũ Độc Sứ Giả bị hủy bằng cái búa sắt này, nên nàng biết cái cái búa tuy xấu xí nhưng rất sắc bén. Vì vậy, nàng không dám khinh thường đối phương mà vừa ra tay đã giở thế lợi hại nhất của sợi dây sặc sỡ nhằm người của Bàng Chân Chân tấn công tới.
Bàng Chân Chân không ngờ Vệ Phượng Hoa vì Cổ Thanh Phong mà ghen tức mình, không nói nửa lời đã ra tay giở thế độc ác nhất tấn công mình nhừ vậy, nhưng cây búa thần của nàng còn nhiều cách sử dụng lắm chưa có dịp giở ra thế thôi. Nàng chưa kịp ra tay thì sợi dây của đối phương đã bao vây nàng rồi.
Cổ Thanh Phong thấy vậy cau mày lại lo âu hộ cho người yêu của mình, nhưng chàng bỗng thấy Bàng Chân Chân xoay người rất nhanh, chân dẫm thất tinh, kỳ ảo khôn lường, chỉ thấy thân hình của nàng lảo đảo mấy cái thoát ra khỏi sợi dây vòng sặc sỡ của Vệ Phượng Hoa.
Cổ Thanh Phong sực nghĩ tới Bàng Chân Chân có kể cho mình hay Thất Tinh Ảo Bộ của nàng là do Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình truyền thụ cho.
Vệ Phượng Hoa kêu “hừ” một tiếng, lại xông lên giở hai thế tuyệt học ra tấn công liên tiếp.
Cổ Thanh Phong thấy Vệ Phượng Hoa tuy là người yếu nhất trong tứ ma có mặt tại đây, nhưng Bàng Chân Chân chưa chắc đã thoát khỏi sợi dây của nàng ta. Cây búa thần ở trong tay của Bàng Chân Chân rất sắc bén, bất cứ vật gì cứng đến câu cũng có thể phá hủy và chặt gãy được.
Nhưng khí giới của Vệ Phượng Hoa lại là một sợi dây lưng mềm mại, mà búa thần của Bàng Chân Chân không thể chém được. Đôi bên đấu được ba mươi hiệp thì quả nhiên Bàng Chân Chân lép vế dần, chỉ thấy sợi dây sặc sỡ của Vệ Phượng Hoa bao khắp vòng đấu, mà hình bóng người Áo Vàng chỉ loanh quanh ở giữa, không sao thoát ra được.
Cổ Thanh Phong càng lo âu thêm, đang định lên tiếng bảo ngừng tay, để mình ra thay, thì bỗng thấy bóng Áo Vàng và mây sặc sỡ liền rẽ sang hai bên. Và chàng thấy hai bên mái tóc của Bàng Chân Chân có mồ hôi nhỏ xuống, nhưng nàng vẫn tươi cười như thường. Còn Vệ Phượng Hoa tức giận khôn tả, mặt lạnh như tiền.

Tình hình này rõ ràng là Vệ Phượng Hoa bị thiệt thòi, nhưng bao quát cả Tốt Kim Hoàn, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc và Cổ Thanh Phong bốn người đều không hiểu tại sao Vệ Phượng Hoa lại thất thế và bị Ở đâu?
Bốn người đang kinh ngạc thì Vệ Phượng Hoa đã lắc đầu một cái, tóc xõa ra, trong tóc rớt ra mười cái kim vàng màu đỏ như sợi chỉ vậy.
Cổ Thanh Phong thấy vậy mới vỡ nhẽ và sực nghĩ đến Hồng Tuyến Thập Tam Trâm. Xưa nay nàng vẫn giấu mười ba mũi trâm đó ở trong mồm, chỉ cần thổi ra chứ không cần dùng tay ném gì cả cũng hạ được đối phương.
Vệ Phượng Hoa không biết Bàng Chân Chân có những kim đó, mà thấy mình lại thắng thế, trong lúc khinh địch sơ xuất thiếu đề phòng nên mới trúng phải trâm độc của Bàng Chân Chân.
Vệ Phượng Hoa cúi đầu nhìn mười ba mũi kim nho nhỏ, tỏ vẻ ngạc nhiên mà hỏi Bàng Chân Chân:
- Ngươi đã dùng ác độc phi trâm này ra ném ta, sao lại ném cả vào trong tóc của ta mà không ném vào những nơi yếu hiểm trong người ta?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Hành hiệp võ lâm ta cần phải chú trọng hai chữ khoan thứ. Ta với ngươi không có thù hằn với nhau, tất nhiên đấu với nhau chỉ chần phân biệt được thua thôi, hà tất phải đã thương hay giết chết người làm chi?
Nói tới đó, nàng vận nội công giơ tay ra vẩy một cái, mười ba mũi kim hóa thành một sợi dây đỏ bay luôn về tay mình và tiếp tục nói :
- Nhưng ta cần phải điều ra rõ xem Hộ Pháp của bổn bang là Miêu Bình có phải thành thật đã bị các ngươi giết hại hay không? Nếu quả thực chính tay các người đã hạ sát ông ta, thì lần sau gặp gỡ ta sẽ đối phó với các người một cách khác!
Vệ Phượng Hoa đảo tròn đôi ngươi một vòng, mắt tia ra hai luồng ánh sáng rất hung ác, ngắm nhìn Bàng Chân Chân một hồi, nghiến răng mà nói :
- Ngươi bảo ta với ngươi không có thù hằn gì cả, nhưng ta lại nhận ngươi với ta có thù rất lớn!
Bàng Chân Chân nghe nói thê cười hỏi lại :
- Nghe lời nói của ngươi, thì hình như ngươi còn muốn tiếp tục đấu với ta nữa phải không?
Vệ Phượng Hoa gật đầu cười khỉnh hỏi :
- Ngươi đoán không sai, ta muốn ngươi thưởng thức nội lực huyền

âm của Vạn Kiếp Môn, để xem ngươi còn có thể hạ ác độc nào nữa không?
Nàng ta vừa nói dứt, đã múa sợi dây sặc sỡ tấn công vào ngực Bàng Chân Chân ngay.
Bàng Chân Chân tay cầm cây búa thần tức nhiên nàng không tiện kháng cự, chỉ dùng thế Như Yến Tầm Sào nhảy luôn sang bên tránh né.
Vệ Phượng Hoa vừa xấu hổ vừa tức giận vừa nổi lòng ghen, nên nàng đã quyết giết chết Bàng Chân Chân tại chỗ. Nàng trợn ngược đôi lông mày lên, thừa thế đuổi theo tấn công, dồn hết nội lực của toàn thân vào hữu chưởng, nhằm người đối thủ đánh luôn một thế thật mạnh...
Bàng Chân Chân liền giơ cây búa thần lên, nhưng nàng không dùng cây búa thần đó chống đỡ mà lại cắm vào phía sau lưng. Nàng vừa cắm xong cây búa, thì chưởng phong của đối phương như bão như mưa đẩy tới.
Bàng Chân Chân liền tung mình nhảy lên trên cao, nhưng thấy vẫn không tránh né được đành phải giơ tả chưởng ra, dồn chưởng phong vào trong bàn tay, gạt thế công của địch sang bên...
Chân khí nội lực của Cổ Thanh Phong so sánh với Vệ Phượng Hoa còn hơi kém nửa mực, tức nhiên Bàng Chân Chân phải kém xa hơn nhiều.
Huống hồ nàng đã nhảy lên trên cao, thân hình lơ lửng ở trên không, mà lại chỉ dồn có một chưởng mà giở sức ra như vậy, thể nào chả thiệt thòi.
Chỉ nghe nàng kêu “ối chà” một tiếng, đã bị Chư Thiên Cương Khí của Vệ Phượng Hoa làm cho rung động đến hai tai như bị chấn động, trống ngực đập rất mạnh, mắt nổi đom đóm và bị đẩy ra ngoài xa đến bảy tám thước.
Vệ Phượng Hoa thấy mình đã giở hết mười hai thành Chư Thiên Cương Khí ra, và đã đánh trúng vào ngực của Bàng Chân Chân rồi, biết đối phương thế nào cũng chết chứ không sai, nên nàng quay đầu lại nhìn Cổ Thanh Phong đang kinh hãi và đang định nhảy xổ lại cứu Bàng Chân Chân, rồi với giọng đắc chí cười nhạt nói :
- Cổ Thanh Phong đừng có đi sang bên đó xem xét nữa, người yêu của ngươi bị Chư Thiên Cương Khí tâm pháp độc môn của Vạn Kiếp Môn đánh cho đứt hết gân mạch, gan ruột đứt ra từng khúc, hồn về chín suối rồi còn đến đó mà cứu viện làm chi nữa!
Đang lúc Vệ Phượng Hoa chưa nói dứt thì Cô Gái Áo Vàng đã nhảy lên chỉ tay vào mặt đối thủ giận dữ mắng :

- Vệ Phượng Hoa, ngươi đừng có khoe khoang. Chư Thiên Cương Khí của Vạn Kiếp Môn tuy lợi hại thực nhưng chưa chắc đã đả thương ta nổi? Nếu ngươi còn bướng bỉnh kiêu ngạo vô lý như vậy, bắt buộc ta phải mở sát giới và để cho ngươi được nếm mùi Tam Ly Phích lợi hại như thế nào!
Vệ Phượng Hoa thấy mình đã đánh Bàng Chân Chân một chưởng Chư Thiên Cương Khí, không những không chết mà cả bị thương cũng không, và còn đang đứng kiêu ngạo nhìn mình, nên nàng mới kinh ngạc vô cùng và nghĩ thầm :
"Mình đã dùng mười hai thành chân lực ra rồi, dù đối phương có đưa trái tay ra gạt một cái cũng chỉ làm mất được sáu thành công lực của ta thôi. Còn dư sáu thành công lực đó vẫn đủ sức giết nổi đối phương, nếu đụng vào đá cũng phải vỡ tan, sao?" Lúc ấy, Cổ Thanh Phong đã hiểu chuyện rồi, vì chàng biết Bàng Chân Chân có cái áo Bích Vân Y của Bích Vân Nương Liễu Như Yến tặng cho hộ thân, nên nàng mới thoát được tai ách.
Đang lúc ấy, Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn nghe thấy Bàng Chân Chân nói định sử dụng Tam Ly Phích Lịch Đạn, liền cau mày lại, và lớn tiếng bảo mấy người Sứ Giả khác :
- Các vị sư đệ sư muội bây giờ đã đến canh ba rồi, chúng ta hãy tạm ngưng chiến đấu với đối phương để chuẩn bị đối phó với người có lòng ác độc nhất thiên hạ!
Mấy lời nói đó không những khiến Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc, Vệ Phượng Hoa đều phải im lặng không nói năng gì, mà cả Cổ Thanh Phong lẫn Bàng Chân Chân cũng phải im lặng để đợi chờ. Vì hai người cũng muốn nhận thức xem người có lòng ác nhất thiên hạ là người như thế nào?
Tốt Kim Hoàn đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi từ từ bảo với Liên Thành Ngọc :
- Người ác độc nhất thiên hạ đã tới Âm Phong Giáp này rồi, Ngũ sư muội có mau giở môn Phi Hoa Điểm Huyệt Tán Nhi Mê Hồn Thủ Pháp ra nghênh đón tân khách không?
Liên Thành Ngọc nghe nói mỉm cười, cứ lẳng lặng vận công lực vào cánh hoa đào sắt. Một lát sau, chỉ thấy nàng ta rung cánh tay phải một cái, mười ba bông hoa đào đã rời khỏi cành, bay lên cao. Dưới ánh trăng sáng, Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân trông thấy rõ những bông hao đó rõ ràng xếp thành ba chữ "Vạn Kiếp Môn" thật lớn. Nhất là Cổ Thanh Phong, chàng thấy rõ thủ pháp đó là Liên Thành Ngọc đã dùng Ngự Khí Phi Kiếm mà điều khiển mười ba bông hoa ấy, nên chàng mơi kinh hãi thêm và nghĩ thầm :

“Bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung đã có những thế võ tuyệt thế này, đủ thấy Vạn Kiếp Ma Chủ phải là người cao minh tới mức nào! Như vậy tới lúc Vạn Kiếp Môn triệu tập có lẽ mười ba danh thủ của giang hồ phải gặp tai biến mất!” Chàng chưa nghĩ xong, mười ba bông hoa đào đó đã xếp xong chữ “Môn” rồi, đột nhiên bay tới trước đầu Cổ Thanh Phong và tập hợp lại.
Chàng sực nhớ đến lời của Tốt Kim Hoàn vừa nói, Phi Hoa Điểm Huyệt Tán Nhi Mê Hồn nên chàng vội phòng bị ngay.
Nhưng chàng vừa phòng bị, mũi đã ngửi thấy mùi thơm, đầu óc hơi choáng váng, và mười ba bông hoa đang nhằm mười ba đại huyệt ở người chàng bắn xuống.
Cổ Thanh Phong nửa mê nửa tỉnh, cố hết sức nhảy sang bên tránh né, nhưng chỉ tránh được có ba cánh Đào, còn mười cánh khác đá bắn trúng vào các nơi yếu huyệt của chàng rồi, chàng té lăn ra đất ngay.
Bàng Chân Chân thấy vậy kinh hãi đến mất hết hồn vía, vội lên tiếng quát hỏi :
- Các ngươi chả bảo đối pho với người ác độc nhất thiên hạ là gì? Sao lại đi ám hại Phong đại ca của ta như thế?
Vệ Phượng Hoa kêu “hừ” một tiếng tỏ vẻ khinh thị và đáp :
- Ai bảo các ngươi cứ gọi Phong đại ca với Chân muội như vậy hoài khiến người ta nghe thấy phải ghê tởm!
Xưa nay Bàng Chân Chân đã từng được nuông chiều quen rồi, nên mới dưỡng tính kiêu ngạo khôn tả. Khi nào nàng chịu được lời mỉa mai của Vệ Phượng Hoa như thế, nhưng vì Cổ Thanh Phong đã bị mắc hỡm nên nàng cố phải nén giận, nghiến răng hỏi :
- Vệ Phượng Hoa, ta hỏi ngươi sao cứ tránh hoài mà không chịu trả lời như thế? Vậy ngươi bảo người ác độc nhất thiên hạ, vậy người ấy hiện giờ ở đâu?
Vệ Phượng Hoa chỉ vào Cổ Thanh Phong đang nằm ở dưới đất với vẻ mặt lạnh lùng nói :
- Sao ngươi ngu xuẩn thế? Cổ Thanh Phong không phải là người ác độc nhất thiên hạ là gì?
Bàng Chân Chân cả kinh và lớn tiếng la lên :
- Ngươi đừng có vu khống như thế. Phong đại ca của ta hành hiệp giang hồ nhân nghĩa như trời, có khi nào anh ấy lại là người độc ác nhất thiên hạ được?
Vệ Phượng Hoa cũng trợn trừng mắt lên quát tháo :
- Ta nhất tâm nhất trí yêu y như vậy mà y lại giả bộ lấy lòng làm ta mừng thầm, rồi khiến ta đau lòng và hổ thẹn muốn chết, như vậy y

chả là người ác độc nhất thiên hạ là gì?
Bàng Chân Chân nghe thấy đối phương ăn nói vô lý như vậy, liền quay mặt lại nhìn Tốt Kim Hoàn và nói :
- Cười ngươi là bọn vô liêm sỉ ma đầu, có kẽ các ngươi tìm không ra người ác độc nhất thiên hạ, không sao làm tròn được nhiệm vụ của Vạn Kiếp Ma Chủ giao cho, nên mới định bắt Phong đại ca ra để gán vào, rồi vu khống cho anh ấy là người ác độc nhất thiên hạ phải không?
Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng, nhìn Trì Trung Long rồi lên tiếng nói :
- Trì Tứ sư đệ, hãy trói Cổ Thanh Phong lên cây cổ thụ kia. Y là người ác độc nhất thiên hạ càng hay, bằng không chúng ta cũng phải mổ bụng y ra nhỏ máu để sơn đỏ chữ “Môn” cho Ma Chủ sớm ngày được triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội.
Trì Trung Long vân lời túm lấy Cổ Thanh Phong và cầm một sợi dây gân con Giao ra trói chàng lên trên cây cổ thủ có viết sẵn mấy chữ nọ.
Bàng Chân Chân thấy vậy tức giận đến người run lên, trống ngực đập rất mạnh, nhưng nàng cố gượng trấn tỉnh tâm thần, suy định mưu kế :
“Nếu đấu với chúng, ta một mình thế cô, tất nhiên không địch nổi quần ma. Nhưng không lẽ ta lại đứng yên để nhìn xem chúng mổ bụng Phong đại ca lấy tim nhỏ máu hay sao?” Nàng chưa nghĩ xong đã nghe thấy tiếng xé áo. Áo của Cổ Thanh Phong đã bị Trì Trung Long xé rách lộ ngay ra thân hình trắng bạch như đàn bà của chàng.
Tốt Kim Hoàn liền giơ ngón tay lên búng một cái. Một luồng gió đột nhiên phi tới, giải hết mấy chỗ yếu huyệt mê cho chàng...
Trì Trung Long tay trái cầm một con dao nhọn, tay phải cầm một cái gáo đựng nước suối. Y hất luôn cái gáo nước suối ấy vào đầu và mặt của Cổ Thanh Phong.
Cổ Thanh Phong liền tỉnh táo ngay, trợn trừng mắt lên nhìn. Vì bị dây gân Giao trói chặc, nên dù chàng có cố sức giãy giụa cũng không sao mà dằng ra thoát được.
Tốt Kim Hoàn thấy vậy, lạnh lùng nói :
- Cổ Thanh Phong đã trá hàng Thiên Nguy Cốc, phản bạn Vạn Kiếp Môn, lừa dối Tam sư muội, đả thương Lục sư đệ, bấy nhiêu tội trạng, tâm thần ý độc, nên không thể nào tha thứ cho y được. Tứ sư đệ hãy nghe lời của ta, moi tim nhỏ huyết để hoàn thành công việc sơn đỏ ba chữ “Vạn Kiếp Môn” để sớm ngày triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội!
Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long như một hung thần ác sát, trông

hung hăng vô cùng, chỉ nghe thấy y hét lớn một tiếng...
Tốt Kim Hoàn quay đầu lại nhìn Bàng Chân Chân đang kinh hoàng đến mất hết hồn vía, cười nhạt và nói :
- Bàng Chân Chân, sự khoái lạc nhất với sự đau khổ nhất đều là những sự hưởng thụ kỳ lạ của đời người. Chúng ta moi ruột nhỏ huyết Cổ Thanh Phong người yêu của ngươi để y đích mắt trông thấy đó cũng là một kỳ duyên hãn thế. Tốt Kim Hoàn xin cam đoan với ngươi, ngay hôm nay chúng ta quyết không đã thương ngươi mảy may để ngươi được bình yên về tới Tam Nguyên Bang, nhưng trong đời ngươi sẽ không bao giờ quên được tấn thảm kịch đã được trông thấy đêm nay!
Bàng Chân Chân nghe như một vạn mũi kim đâm vào tim. Nàng muốn khóc mà không có lệ, nghiến răng mím môi thò tay phải vào túi.
- Bàng Chân Chân, chúng ta muốn moi tim nhỏ huyết của Cổ Thanh Phong chỉ cần một nhát dao là y chết liền. Ngươi còn dám cứu viện thì ta sẽ chém mi làm muôn mảnh. Lúc ấy mới moi ruột nhỏ huyết để cho y bị đau đớn rồi mới tắt thở!
Lúc này, Bàng Chân Chân đã trông thấy Tốt Kim Hoàn quả thực là người ác độc khôn tả, nói ra là phải làm được, nếu mình không ra tay thì thể nào Cổ Thanh Phong cũng bị y giết chết một cách thảm khốc chứ không sai. Nhưng nàng sợ nhỡ mình ra tay không thành công, trái lại Cổ Thanh Phong còn bị chết mộc cáh thảm khốc hơn nhiều.
Tội nghiệp cho Cô Gái Áo Vàng, không những người xinh đẹp như tiên nữ, lại có võ công thượng thặng như vậy, xưa nay nàng lại là người túc trí đa mưu, mà bây giờ hoàn cảnh trước mắt đây đã làm cho nàng cuống cả chân tay, không biết phải đối phó như thế nào cho phải.
Tốt Kim Hoàn thấy Bàng Chân Chân đau đớn như vậy lại càng thích chí, nhìn Trì Trung Long cười ồ ạt và nói :
- Tứ sư đệ hãy chuẩn bị sẵn sàng! Chúng ta cứ theo môn quy của bổn môn mà cử hành! Chờ ta hô ba tiếng “Vạn Kiếp Ma Chủ Thánh Thọ Vô Cương” , thì sư đệ hạ thủ moi ruột Cổ Thanh Phong ra luôn!
Trì Trung Long cầm ngược thanh dao bén nhọn rồi gật đầu vâng lời.
Còn Tốt Kim Hoàn, Vệ Phượng Hoa, Liên Thành Ngọc đều đứng yên.
Tốt Kim Hoàn liền nghiêm trang từ từ lên tiếng hô :
- Vạn Kiếp Ma Chủ Thánh Thọ Vô Cương!
Tám chữ đó tựa như tám lưỡi dao sắc bén đâm nát trái tim Cô Gái Áo Vàng. Nàng rầu rĩ nghĩ thầm:
“Bàng Chân Chân ơi! Tính mạng của Phong đại ca của ngươi sau

không đối phương hô ba tiếng Vạn Kiếp Ma Chủ Thánh Thọ Vô Cương rồi là không còn có cách gì đối phó. Cô Gái Áo Vàng kia bao nhiêu tài ba thông mình của ngươi xưa kia bây giờ đi đâu hết rồi"?
Nàng nghĩ tới đó thì Tốt Kim Hoàn bắt đầu ho câu thứ hai!
Nàng thấy lúc nguy hiểm vô cùng này không còn suy nghĩ gì nữa. Bây giờ chỉ còn một cách là thí mạng với bốn Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung.
Cả mình với Cổ Thanh Phong cùng thiêu hủy một lúc, vậy chứ không còn cách gì hơn được nữa.
Nàng liền móc túi lấy ba viên Tam Ly Phích Lịch Đạn của Hỏa Hài Nhi tặng cho, chuẩn bị ném cho bọn kia và cả mình lẫn Cổ Thanh Phong đều tiêu diệt hết một lúc.
Ngờ đâu, vì quá đau thương, thần trí đã bê sảng, nên rõ ràng nàng lấy Tam Ly Phích Lịch Đạn lại lấy nhằm ống Thất Tinh Tán Hương Cầu của Mỵ Hương Tiên Tử tặng cho ra cầm ở tay.
Khi nàng cầm Hương Cầu đó vào tay bỗng người ra được một kế, liền nhắm Liên Thành Ngọc người đứng gần nhất, giơ lên đột nhiên bấm cái chốt ở ống đồng một cái.
Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn đã hô đến chữ thứ sáu của câu thứ ba, mũi dao của Trì Trung Long đã cắm vào ngực của Cổ Thanh Phong một chút, và đã có máu tươi rỉ ra rồi.
Mọi người chỉ nghe thấy kêu "tách" một tiếng rất nhỏ, Thất Tinh Tán Hương Cầu liền hóa thành bảy trái cầu bảy màu bay tới trước mặt Liên Thành Ngọc mới nổ tan.
Liên Thành Ngọc vừa ngửi thấy mùi thơm đã mê man ngã lăn ra đất.
Tốt Kim Hoàn thấy vậy vội ngắt lời, và đổi giọng bảo Trì Trung Long:
- Hãy khoan đã!
Trì Trung Long cau mày lại trả lời Tốt Kim Hoàn :
- Ngũ sư muội không sao đâu, chúng ta hãy moi tim của Cổ Thanh Phong ra trước rồi...
Tốt Kim Hoàn sầm nét mặt lại quay hỏi :
- Tứ sư đệ, ta thừa lệnh Vạn Kiếp Ma Chủ với thân phận một người Đại sư tỷ thống lãnh các vị sư đệ sư muội, chả lẽ Tứ sư đệ không chịu phục sư tỷ này hay sao?
Trì Trung Long không ngờø Tốt Kim Hoàn lại giở mặt với mình như thế, liền cau mặt lại rồi cung kính đáp :
- Xin Đại sư tỷ thứ cho, tiểu đệ thất lời! Trung Long này xing kính tuân những mệnh lệnh của sư tỷ!
Tốt Kim Hoàn kêu "hừ" một tiếng, rồi mới đỡ tức giận và từ từ nói tiếp :

- Xưa nay Tốt Kim Hoàn không nói thì thôi, đã nói ra là phải thi hành cho được. Vừa rồi ta đã cảnh cáo Bàng Chân Chân, nếu y thị còn không biết điều, dám ra tay bừa bãi thì ta sẽ xử trí với Cổ Thanh Phong như thế nào, Tứ sư đệ còn nhớ không?
Trì Trung Long vội đỡ lời :
- Đâm Cổ Thanh Phong nghìn nhát dao, rồi mới khoét tim nhỏ huyết, để cho y chịu thật đau khổ rồi mới chết!
Tốt Kim Hoàn gật đầu nói :
- Tứ sư đệ nhớ thuộc lòng như vậy là rất tốt! Thế vừa rồi ta quát bảo sư đệ ngừng tay là không phải vì chuyện của Liên sư muội, mà ta bảo sư đệ tha thứ cho Thanh Phong đâu. Đó là ta bảo sư đệ thay đổi phương pháp, hãy đâm chém y nghìn nhát dao trước, rồi mới moi tim nhỏ huyết sau!
Trì Trung Long lẳng lặng nghe xong, liền ngẩng đầu lên nhìn Tốt Kim Hoàn một cái tỏ vẻ kính phục, rồi y chộp lấy áo của Cổ Thanh Phong xé rách từng mảnh một.
Lúc ấy Bàng Chân Chân đã dí con dao nhỏ vào giữa ngực Liên Thành Ngọc và lớn tiếng nói :
- Trì Trung Long hãy khoan ra tay!
Tốt Kim Hoàn nhìn Bàng Chân Chân lạnh lùng hỏi :
- Ngươi cản trở Tứ sư đệ ra tay làm chi, phải biết dù ngươi có múa mép giỏi đến đâu, tối hôm nay cũng không thể nào giải trừ được tai kiếp của Cổ Thanh Phong!
Bàng Chân Chân cũng kêu "hừ" một tiếng rồi đáp :
- Ai bảo ta giải cứu không nổi tai kiếp của Phong đại ca? Nếu các ngươi đâm Phong đại ca ta như thế nào, thì ta cũng sẽ đối xử với Liên Thành Ngọc như thế!
Nói xong, nàng nghiến răng, cũng dùng dao rạch rách áo của Liên Thành Ngọc và cũng đâm một lỗ nhỏ ở trước ngực như Cổ Thanh Phong, và đã có mấy giọt máu rỉ ra bên ngoài rồi.
Trì Trung Long với Vệ Phượng Hoa thấy vậy đều nhìn nhau biến sắc. Riêng có Tốt Kim Hoàn mặt vẫn lạnh lùng như tiền, làm như không trông thấy gì hết, mà tiếp tục hỏi Trì Trung Long :
- Trì Tứ sư đệ, ta sai sư đệ rạch nghìn nhát dao vào người Cổ Thanh Phong, sao sư đệ không ra tay!
Trì Trung Long mắt vẫn chăm chú nhìn Liên Thành Ngọc đang nằm mê man ở dưới đất, mình chảy đầy máu tươi, và cau mày lại đáp :
- Đại sư tỷ, chẳng lẽ không trông thấy Liên sư muội đang lọt vào tay cô tay hay sao?
Tốt Kim Hoàn nghe nói, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, liếc nhìn Liên Thành

Ngọc một cái rồi cười the thé :
- Người ta sống ở đời tránh sao khỏi chết, chết ở đâu và chết trước chết sau cũng vậy thôi! Bây giờ chúng ta giết chết Cổ Thanh Phong nhỏ máu để sơn ba chữ Vạn Kiếp Môn là thừa hành lệnh của Vạn Kiếp Ma Chủ để mau triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội. Sứ mạng quang trọng như thế khi nào ta lại vì sự an nguy của một mình Liên sư muội mà để trì hoãn và lỡ mất việc lớn như vậy. Huống hồ, sư muội đang bị đối phương dùng mê hương làm mê man bất tỉnh, có biết đau đớn gì đâu...
Bàng Chân Chân thấy mình dùng tới thủ đoạn này mà vẫn không uy hiếp được Tốt Kim Hoàn, liền cau mày nghĩ ngợi sẽ dùng cách giải mê Liên Thành Ngọc trước.
Nhưng Tốt Kim Hoàn đã đoán ra được ý định của nàng, nên cười nhạt :
- Chân Chân, mi khỏi nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa, võ công của y bằng sao được ta. Nếu bây giờ mi thò tay vào túi lấy thuốc giải, chưa kịp giải mê cho Liên Thành Ngọc thì ta sẽ vận thần công đánh cho mi chết liền!
Mấy lời nói đó không những Bàng Chân Chân càng hoang mang mà cả Trì Trung Long với Vệ Phượng Hoa cũng nhận thấy tối hôm nay Đại sư tỷ của họ không những cử chỉ mà lời lẽ cũng khá.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 15
Nguy Cơ Khôn Tả

Đang lúc hoàn cảnh trầm lặng, không khí nặn nề thì bỗng có tiếng cười cuồng loạn và khẳng khái ở ngoài Âm Phong Giáp vọng vào. Không ai ngờ tới tiếng cười đó lại thốt ra trên cây cổ thụ đang trói Cổ Thanh Phong, nên ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, nhất là Bàng Chân Chân càng ngạc nhiên thêm và lớn tiếng hỏi :
- Phong đại ca, tại sao đại ca lại cười cuồng loạn như thế?
Cổ Thanh Phong không trả lời, vẫn cứ nhìn Tốt Kim Hoàn lớn tiếng cười hoài và nói :
- Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!
Bây giờ, đến Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên vô cùng, liền lên tiếng hỏi:
- Ngươi hiểu cái gì?

Cổ Thanh Phong hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló, tiếng cười sắc như dao bén, đáp :
- Ta hiểu cử chỉ này của ngươi hoàn toàn lấy việc công để trả tư thù, định tâm muốn dùng kế mượn dao giết người để giết Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc!
Tốt Kim Hoàn trầm giọng quát lớn :
- Cổ Thanh Phong, ngươi chớ có vu khống định ly gián tình sư huynh muội chúng ta như vậy! Liên Thành Ngọc là Ngũ sư muội của ta, có bao giờ ta định tâm...
Cổ Thanh Phong không đợi chờ nàng ta nói dứt, lại cười nhạt và nói :
- Bề ngoài thì ngươi làm ra vẻ đàng hoàng lắm, nhưng sự thực lòng ngươi độc ác hơn cả rắn rết. Ngươi biết Liên Thành Ngọc cũng yêu Ngọc Diện Tiên Đồng Liễu Tuấn, ngươi vẫn ghen tức thầm, nên ngươi muốn nhân dịp này diệt trừ tình địch đi!
Tốt Kim Hoàn nghe nói hổ thẹn đến hai má đỏ bừng, vội lấy một lệnh bài màu vàng, giơ cao hai tay lên quát bảo Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long :
- Tứ sư đệ! Ta đã dùng Vạn Kiếp Lệnh Bài, ra lệnh cho sư đệ mau hành hình Cổ Thanh Phong một nghìn nhát dao ngay!
Trì Trung Long biết mình hạ tay giết hại Cổ Thanh Phong thì Bàng Chân Chân thế nào cũng giết hại Liên Thành Ngọc để trả thù, vì vậy, y cứ chần chờ không chịu hạ thủ. Bây giờ, y thấy Đại sư tỷ dùng tới Vạn Kiếp Lệnh Bài truyền lệnh chấp hành, nếu y không tuân lời thì mang tội khi sư, nên y bắt buộc phải nghiến răng mím môi giơ con dao nhọn lên để đâm vào người Cổ Thanh Phong.
Lưỡi dao thứ nhất của y nhắm ngay chỗ có dấu vết Vạn Kiếp Pháp Ấn mà đâm. Ngọn dao của y vừa đâm trúng, máu tươi đã phọt ra, miếng thịt nơi tay vuông chừng hơn tấc theo lưỡi dao đi mất...
Cổ Thanh Phong kêu hừ một tiếng, vẫn trợn ngược đôi lông mày lên, cười ồ ạt như trước :
- Cám ơn Trì Trung Long đã xóa nhòe vết tích nhơ bẩn này đi, trả lại thanh bạch cho ta!
Tuy nhiên, chàng vẫn không sợ đau đớn, hào khí vẫn bốc lên như thường.
Bàng Chân Chân trông thấy trong lòng đau như dao cắt, bất đắc dĩ, nàng cũng nghiến răng mím môi cắt luôn một miệng thịt ở cánh tay trái của Liên Thành Ngọc để trả thù.
Vệ Phượng Hoa là người thân nhất với Liên Thành Ngọc, thấy vậy không sao cầm lòng được, liền năn nỉ Tốt Kim Hoàn :

- Đại sư tỷ, chúng ta muốn xử trí Cổ Thanh Phong không khó khăn gì cả. Bây giờ, xin sư tỷ hãy tạm tha y chết, để Ngũ sư muội khỏi bị đâm chém nghìn dao mà chết một cách đau khổ như thế!
Tốt Kim Hoàn mặt lạnh như tiền, lắc đầu đáp :
- Ý của ta đã quyết định rồi, Tam sư muội khỏi cần phải nói nhiều làm chi!
Nàng ta vừa nói dứt, Cổ Thanh Phong đã đột nhiên lớn tiếng cười, còn Bàng Chân Chân nước mắt rộ ra như mưa, với giọng bi đát nói :
- Phong đại ca, đại ca cười như vậy tôi càng đau lòng thêm!
Cổ Thanh Phong vẫn nói như trước :
- Ta hiểu lắm, ta hiểu lắm!
Tốt Kim Hoàn thấy chàng nói như vậy, giận dữ trợn trừng mắt lên nhìn chàng, quát hỏi :
- Cổ Thanh Phong, ngươi hiểu cái gì?
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Ngươi trông thấy sư muội bị lăng trì thảm khốc như vậy mà không động lòng chút nào, đủ thấy ngươi còn ác độc hơn sài lang rắn rết, ngươi mới thực là người ác độc nhất thiên hạ!
Tốt Kim Hoàn bị Cổ Thanh Phong mắt chửi như vậy càng tức giận thêm, liền giơ Vạn Kiếp Lệnh Bài lên quát bảo Trì Trung Long :
- Tứ sư đệ, ta ra lệnh cho sư đệ cắt lưỡi Cổ Thanh Phong trước để cho y hết múa mép, nói láo như thế nữa!
Trì Trung Long cau mày lại tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng không dám trái lệnh nàng ta. Y trầm dao xuống nhằm mồm Cổ Thanh Phong đâm luôn.
Bàng Chân Chân thấy vậy, đau lòng vô cùng, nàng biết cái lệnh bài ở trong tay Tốt Kim Hoàn rất có oai quyền, nên nàng quát bảo Tốt Kim Hoàn :
- Tốt Kim Hoàn, nếu ngươi ra lệnh cho Trì Trung Long cắt lưỡi Phong đại ca của ta, ta sẽ đâm luôn một nhát dao vào mồm xinh đẹp của Liên Thành Ngọc mà chém gãy hết bộ răng trắng trẻo như ngọc ngà của nàng ta ngay để báo thù!
Nàng vừa nói vừa vận chân lực vào cánh tay, rồi đâm luôn nhát kiếm đó vào mồm của Đào Hoa Sứ Giả tức thì. Trong lúc Cổ Thanh Phong và Liên Thành Ngọc sẵn sàng bị cực hình thảm khốc đó, thì đột nhiên có một cái bóng vàng, nhanh như điện chớp phi vào.
Trong Âm Phong Giáp đột nhiên xuất hiện một người, dao ở trong tay Trì Trung Long với kiếm ở trong tay Bàng Chân Chân chưa kịp đâm trúng đích đã bị người nọ cướp luôn, cả kiếm lẫn dao của hai người đi.

Đừng nói Trì Trung Long có công lực tuyệt luân, mà cả Bàng Chân Chân là một tay cao thủ hiếm có trên giang hồ, ngờ đâu, kiếm và dao ở trong tay hai người đều bị người nọ cướp mất một cách nhẹ nhàng, nên cả hai đều kinh hoàng và tức giận khôn tả.
Bàng Chân Chân thừa thế lướt sang bên phải ba bước, đến cạnh Cổ Thanh Phong tức thì. Tay nàng đã móc túi lấy viên Tam Ly Phích Lịch Đạn ra định thần nhìn kỹ cái bóng vàng vừa đột nhiên tới đó để xem là ai.
Lạ thực, cái bóng vàng ấy lại là một quái nhân bịt mặt, mình mặc một cái long bào màu vàng lớn rộng, nhưng thân hình y lại rất bé nhỏ. Tuy vậy, y rất oai nghiêm đứng giữa mọi người, Tốt Kim Hoàn và các Sứ Giả khác đều buông xuôi tay cung kính đứng lùi ra bốn bến.
Bàng Chân Chân thấy vậy ngạc nhiên vô cùng nghĩ thầm :
“Tốt Kim Hoàn hung ác như vậy, sao đối với quái nhân bị mặt kia lại có vẻ sợ sệt đến thế? Chẳng lẽ, người này là Vạn Kiếp Ma Chủ chăng?” Quái nhân bịt mặt với đôi mắt lạnh lùng quắc nhìn Liên Thành Ngọc lõa bán thể, mình mẩy dính đầy máu đang nằm ở dưới đất trước, rồi liếc nhìn Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân. Bỗng kêu hừ một tiếng rồi ném luôn thanh dao nhọn với thanh tiểu kiếm vào trong tảng đá. Dao và kiếm đó chỉ còn cán lòi ra bên ngoài thôi, lưỡi thì ngập cả vào trong tảng đá rồi. Cử chỉ đó tỏ rõ cho mọi người thấy quái nhân bịt mặt ấy rất bất mãn hành động của mọi người vừa rồi.
Tốt Kim Hoàn, Trì Trung Long và Vệ Phượng Hoa thấy vậy đều giật mình kinh hãi, lui về phía sau một bước. Quái nhân bịt mặt với giọng lạnh lùng và rùng rợn nói với Vệ Phượng Hoa :
- Mi thả Cổ Thanh Phong xuống cứu Ngũ sư muội của mi lai tỉnh ngay!
Nói xong, y ném một viên thuốc sang, Vệ Phượng Hoa không dám trái lệnh, tuân lời buông Cổ Thanh Phong xuống và bỏ luôn viên thuốc vào mồm Liên Thành Ngọc để cứu nàng ta lai tỉnh.
Lúc ấy, Bàng Chân Chân vì thấy Cổ Thanh Phong mất máu nhiều, sắc mặt nhợt nhạt liền băng bó vết thương cho chàng, cho chàng uống linh dược và khẽ hỏi :
- Phong đại ca có nghe thấy giọng nói của người mặc long bào lớn rộng và bịt mặt kia? Hình như y là Vạn Kiếp Ma Chủ của Vạn Kiếp Ma Cung, nhưng không hiểu tại sao y lại buông tha đại ca như thế?
Cổ Thanh Phong bị thương khá nặng, vừa rồi chàng cười và nói là nhờ có một chút hiệp khí miễn cưỡng du trì, bây giờ đã thoát được nguy hiểm, tinh thần uể oải đáp :

- Tôi cũng không hiểu tại sao, có lẽ tôi không phải là người ác độc nhất thiên hạ chăng?
Chàng buột miệng nói như vậy, nhưng không ngờ lại chính xác đến thế. Vì Vạn Kiếp Ma Chủ kia đã ra lệnh Xán Hà Sứ Giả, giọng nói và thái độ còn lạnh lùng hơn trước :
- Vệ Phượng Hoa mau trói Đại sư tỷ của mi lên trên cây cổ thụ!
Mệnh lệnh này khiến Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên vô cùng, nhưng không dám trái lệnh, đành phải đến trước mặt Tốt Kim Hoàn cung kính vái chào và nói :
- Xin mời sư tỷ tuân theo pháp dụ của Ma Chủ!
Tốt Kim Hoàn là người hung ác kiêu ngạo thế mà cũng không trái lệnh. Một mặt nhảy tới trước cây cổ thụ để cho Vệ Phượng Hoa trói, một mặt nhìn Vạn Kiếp Ma Chủ mà hỏi :
- Đệ tử xin hỏi Ma Chủ, Tốt Kim Hoàn này phạm tội gì?
Vạn Kiếp Ma Chủ giơ tay chỉ Cổ Thanh Phong đáp :
- Cổ Thanh Phong nói rất phải, vừa rồi cử chỉ của mi đối với đồng môn sư muội quả thật là ác độc không thương tiếc gì cả, như vậy ngươi mới thật là ác độc nhất thiên hạ!
Nói xong, y đứng ngoài xa bảy tám thước, giơ tay ra chộp trên không một cái, mà áo của Tốt Kim Hoàn đã bị xé rách nát rời thân thể bay lên tức thì.
Chỉ thoáng cái, Tốt Kim Hoàn đã biến thành người thứ ba trần trụi nửa mình trên ở trong Âm Phong Giáp. Vạn Kiếp Ma Chủ nhìn thẳng vào mặt Trì Trung Long quát :
- Trì Trung Long, mi mau hạ thủ lấy tim gan của Đại sư tỷ mi ra để ta hoàn thành ba đại tâm nguyện. Ta cần phải vội triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội để gặp mặt các anh hào đương thời!
Trì Trung Long cau mày lại bất đắc dĩ thò tay rút thanh dao nhọn đang cắm ở trên mặt tảng đá, rồi từ từ đi tới cạnh Tốt Kim Hoàn.
Bàng Chân Chân và Cổ Thanh Phong đều cảm động vô cùng, hai người không biết cục diện này sẽ biến chuyển ra sao.
Tốt Kim Hoàn biết Vạn Kiếp Ma Chủ ít khi ra lệnh, mà đã ra lệnh thì không thể nào thay đổi được, tuy nàng ta vẫn muốn giẫy giụa để mong được thoát chết, nên với giọng bi đát van lơn :
- Thưa Ma Chủ, Kim Hoàn tôi không tin trong giang hồ hiểm ác này lại không kiếm ra được người có tấm lòng hiểm ác hơn môn hạ tôi đây!
Vạn Kiếp Ma Chủ nghe nói, xua tay ra hiệu bảo Trì Trung Long hãy khoan hành hình, rồi hỏi lại Tốt Kim Hoàn :
- Tốt Kim Hoàn theo lời nói của mi, có phải mi yêu cầu ta khoan hồng

cho mi đêm nay, mi sẽ đi kiếm được trái tim của người độc ác nhất thiên hạ phải không?
Thấy Vạn Kiếp Ma Chủ nói như vậy, Tốt Kim Hoàn thầm biết mình có hy vọng thoát chết, nên nàng vội trả lời luôn :
- Xưa nay đệ tử biết pháp lệnh của ân su nặng như núi, đáng lẽ không dám van lơn cầu khẩn như thế, nhưng mong ân sư xá tội cho đệ tử vì đệ tử đã đi lấy được Linh Chi chín lá và máu mào con hạc nghìn năm và chủ trì Thiên Nguy Cốc..., dù ít dù nhiều cũng có chút ít công mọn...
Vạn Kiếp Ma Chủ lẳng lặng nghe tới đó, liền quát bảo :
- Tốt Kim Hoàn, miệng không nhắc nhở đến Thiên Nguy Cốc còn không sao, mi nói đến ba chữ đó lại khiến ta tức hận thêm, muốn chém mi ra làm nghìn mảnh, moi tim ra mới bỏ ghét!
Vệ Phượng Hoa ngạc nhiên hỏi :
- Nghe lời nói của Ma Chủ, chẳng lẽ trong biệt phủ của Thiên Nguy Cốc đã có chuyện gì xảy ra rồi chăng?
Vạn Kiếp Ma Chủ lại kêu hừ một tiếng, xong lại nói tiếp :
- Ta ở Thiên Nguy Cốc cưỡi con Thần Tựu tới đây trong khi các ngươi vừa rời khỏi mà ta chưa tới biệt phủ đó, thì trong Thiên Nguy Cốc đã đột nhiên có một cường địch tới, không biết tên cường địch đó là ai mà đã phá rối biệt phủ một phen tơi bời!
Tốt Kim Hoàn giật mình kinh hãi, vội đỡ lời hỏi :
- Địa thế của Thiên Nguy Cốc bí ẩn đến như vậy, lại có Thôi Nhị sư đệ, Đường Lục sư đệ và Trang Thất sư đệ ba người canh gác, khi nào lại bị thất thố như vậy...?
Vạn Kiếp Ma Chủ lại cười nhạt một tiếng :
- Mi còn bướng bỉnh không chịu phục thiện phải không? Để ta nói rõ tình hình trong cốc cho mi nghe, để mi xem sự thất thố này có lớn không?
Mấy lời nói đó không những Vạn Kiếp tứ ma ngạc nhiên vô cùng mà cả Cổ Thanh Phong lẫn Bàng Chân Chân cũng kinh ngạc nốt, vì không hiểu người nào vào được trong Thiên Nguy Cốc bí ẩn mà phá rối như thế?
Thấy mọi người đều kinh ngạc im lặng hết, Vạn Kiếp Ma Chủ lại từ từ nói :
- Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Điệp có lẽ bị kẻ địch bắt cóc đi rồi nên mới không thấy tung tích của y đâu cả, mà chỉ thấy một chiếc tay của y máu me đầm đìa bỏ lại trong Thiên Nguy Cốc thôi...
Liên Thành Ngọc đột nhiên hay tin ấy liền rú lên một tiếng, ngã ngay vào lòng của Vệ Phượng Hoa và chết giấc tức thì.

Vạn Kiếp Ma Chủ nói :
- Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia với Ngọc Diện Kim Đồng Liễu Tuấn đều nằm chết trên vũng máu, còn Thôi Nhất Vỹ thì bị lửa thiêu cháy chỉ còn lại bộ xương đã thành than rồi...
Tốt Kim Hoàn lại không ngờ trong Thiên Nguy Cốc lại có thể xảy ra như thế. Ba người ở lại canh gác và Liễu Tuấn đều chết hết, nàng ta kinh hoàng với giọng run run hỏi :
- Thế còn Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu thì sao?
Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân cũng muốn biết rõ được tin này, nên hai người chăm chú lắng nghe Vạn Kiếp Ma Chủ trả lời Tốt Kim Hoàn :
- Mạnh Hồng Tiếu, nàng là cái mầm của vụ tai họa này, bốn đệ tử đều ngộ nạn chết, thì nàng ta sống còn sao đặng...?
Cổ Thanh Phong nghe tới đây khích động vô cùng, chấn động chỗ vết thương suýt tí nữa thì chịu đựng không nổi. Bàng Chân Chân vội cho chàng uống luôn ba viên đơn dược của tng. Rồi nàng khẽ an ủi Cổ Thanh Phong :
- Phong đại ca không nên lo âu như thế, theo sự nhận xét của tôi thì chị Hồng Tiếu dù có gặp nguy hiểm cũng không thể chết được đâu!
Mấy lời này nàng nói rất khẽ, nhưng Vạn Kiếp Ma Chủ đã nghe hết, liền quay lại nhìn Bàng Chân Chân và nói :
- Chân Chân đoán rất phải, vì ta không thấy xác của Hồng Tiếu, có lẽ bị người tấn công vào Thiên Nguy Cốc bắt cóc đi rồi và đang bị giam giữ trong một hang động bí ẩn nào ở một chân trời góc biển!
Cổ Thanh Phong, Bàng Chân Chân nghe nói trong lòng mới khoan tâm phần nào. Bốn Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung cũng vỡ nhẽ và đoán chắc Cổ Thanh Phong trà trộn vào Vạn Kiếp Môn cũng vì Mạnh Hồng Tiếu mà nên.
Vạn Kiếp Ma Chủ lại nhìn vào Tốt Kim Hoàn lõa bán thân có mùi thơm người bốc ra, rồi mắng tiếp :
- Chỉ tại mi sử dụng không khéo mà nên. Nếu mi giải Mạnh Hồng Tiếu về đây ngay, nếu mi không vì việc nhỏ mọn này mà cùng ba sư đệ sư muội tới đây thì đối phương có tài ba hơn thế nữa cũng chưa chắc đã phá nổi Thiên Nguy Cốc. Bây giờ có phải vì mi đã làm cho tiếng tăm mới tạo dựng của phái Vạn Kiếp tan rã hết?
Tốt Kim Hoàn bị Ma Chủ nói cho, cứ cúi đầu xuống chịu, không nói năng gì hết. Nàng tự biết mình đã gây nên rất nhiều lầm lỗi, mà xưa nay pháp lệnh của sư môn rất nghiêm, nên nàng mới đoán chắc đêm nay khó mà thoát chết được.
Vạn Kiếp Ma Chủ đưa mắt nhìn bốn xung quanh một vòng, rồi từ từ

nhìn bốn Sứ Giả nói :
- Mi tuy đã phạm lỗi lầm như thế, nhưng ta vẫn ban ơn cho mi, nếu bây giờ vì việc đó mà ta ra lệnh xé xác mi làm muôn mảnh moi tim nhỏ huyết, như vậy có phải là ta đã biến thành người ác độc nhất thiên hạ?
Tốt Kim Hoàn nghe Ma Chủ nói như vậy, biết mình đã thoát chết, vội van lơn :
- Xin Ma Chủ khai ân cho đệ tử!
Ma Chủ lạnh lùng đáp :
- Tuy ta có thể khai ân tạm miễn chết cho mi, nhưng trong một thời gian ngắn, mi phải hoàn thành ba việc này để chuộc tội!
Tốt Kim Hoàn phấn chấn vô cùng, vội ngẩng đầu lên nói :
- Xin Ma Chủ cứ giáng pháp lệnh, đệ tử Tốt Kim Hoàn thế nào cũng hết sức kiệt lực hoàn thành ba việc đó!
Vạn Kiếp Ma Chủ bấm ngón tay tính toán một hồi rồi nói :
- Việc thứ nhất ta sai mi đi điều tra xem người đã tấn công vào Thiên Nguy Cốc là ai? Việc thứ hai mi phải điều tra xem hiện giờ Mạnh Hồng Tiếu bị giam giữ ở đâu? Việc thứ ba ta hẹn mi phải tìm cho ra người ác độc nhất thiên hạ. Bằng không nếu ngươi không làm được, ta sẽ xé xác moi tim mi liền!
Tốt Kim Hoàn đáp :
- Pháp dụ của Ma Chủ, Kim Hoàn tôi xin làm hết!
Ma Chủ lại nói tiếp :
- Chẳng hay trong bao lâu mi mới hoàn thành ba việc đó?
Tốt Kim Hoàn nghĩ ngợi giây lát, rồi ngập ngừng đáp :
- Ma Chủ khai ân cho đệ tử, đệ tử xin hẹn một thời gian là một trăm ngày, thì thể nào cũng hoàn thành xong những công việc ấy!
Ma Chủ gật đầu nói :
- Ngươi tự hạn một trăn ngày, ta lại gia hạn cho thêm trăm ngày nữa, vậy là hai trăm ngày. Trong thời gian đó, mi phải làm xong ba việc trên, ta đã quyết định đến mùng bốn tháng tư sang năm triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội. Ba chữ Vạn Kiếp Môn phải nhuộm đỏ trước ngày Đại Hội ấy! Nếu mi không tìm ra máu người độc ác nhất thiên hạ, thì mi phải quỳ trước Đại Hội, mổ tim nhỏ huyết ra để sơn vào Vạn Kiếp Môn đó!
Tốt Kim Hoàn nghe nói vừa kinh hoàng vừa mừng rở, vâng dạ luon mồm. Vạn Kiếp Ma Chủ liền bảo Vệ Phượng Hoa cởi trói cho Tốt Kim Hoàn.
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân tuy biết Ma Chủ dặn bảo Tốt Kim Hoàn xong thể nào cũng nói tới mình, nhưng không biết

Cái Thế Ma Viên này định đối xử với mình ra sao?
Quả nhiên Ma Chủ từ từ đi tới trước hai người và nói :
- Ta đoán trong lòng hai người hiện đang xét đoán tên họ và lai lịch của Vạn Kiếp này phải không?
Bàng Chân Chân gật đầu đáp :
- Ma Chủ đoán không sai, nhưng tôi đoán chắc ông không dám nói công khai sự bí mật này đâu?
Vạn Kiếp Ma Chủ thở dài một tiếng, đáp :
- Trên đời này không sự bí mật nào là không công khai cả. Sự bí mật của ta cũng sắp công khai đến nơi, nhưng ngày giờ công khai phải là mồng bốn tháng tư sang năm trong Vạn Kiếp Đại Hội và địa điểm là Vạn Kiếp Môn trên núi Dã Nhân.
Nói tới đó, y lại thở dài một tiếng, nhìn Bàng Chân Chân và hỏi :
- Khi ta đã lột bộ mặt thực ra rồi, thì tất cả quần hào của thiên hạ chỉ có một người biết rõ tên họ và lai lịch của ta thôi! Người đó là Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang!
Bàng Chân Chân thất thanh la lớn :
- Là Cha tôi ư? Thế ra ông là bạn cũ của Cha tôi đấy à?
Vạn Kiếp Ma Chủ gật đầu đáp :
- Phải! Chính ta là bạn cũ của Cha cô! Vì vậy, tối hôm nay các người mới được bình yên vô sự. Bằng không, có ai mà thoát chết dưới bàn tay độc của Vạn Kiếp quần ma không?
Bàng Chân Chân lại hỏi :
- Nghe nói như vậy, thì ông cũng để cho đại ca tôi đi đấy phải không?
Ma Chủ gật đầu đáp :
- Các người cứ việc đi đi, nhưng lão muốn nhờ cô một việc này!
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Đường đường Vạn Kiếp Ma Chủ khi nào lại có việc muốn nhờ chúng tôi như thế? Chắc việc này không phải tầm thường phải không?
Ma Chủ vừa cười vừa nói :
- Rất tầm thường, lão phu chỉ cần cô đem theo một thứ rất ẩn bí để cho Cha cô đoán một phen!
Bàng Chân Chân đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi hiểu ý ngay và hỏi :
- Có phải ông định bảo Cha tôi đoán xem tên họ và lai lịch của ông là ai?
Ma Chủ vừa cười vừa đáp :
- Cô bé này thông minh thực, lão đang muốn Cha cô đoán việc ấy thực!

Nói xong, y thở dài một tiếng có vẻ khẳng khái, rồi ngửng mặt lên hồi tưởng lại chuyện xưa. Một lát sau, y mới thủng thẳng nói tiếp :
- Nếu Cha cô đoán ra được tên họ của lão trước khi khai mạc Vạn Kiếp Đại Hội thì lão sẽ miễn cho Cha cô khỏi bị treo đầu ở cửa Vạn Kiếp Môn nữa!
Bàng Chân Chân cau mày :
- Nếu ông là bạn cũ của Cha tôi thì Cha tôi thể nào cũng đoán ra được lai lịch của ông liền, nhưng Cha tôi rất kiêu ngạo, chỉ sợ đến lúc đó Cha tôi thể nào cũng quyết chiến với ông một phen ở trước Vạn Kiếp Môn...
Bàng Chân Chân có thâm ý muốn nhân lúc vấn đáp này để quan sát xem Vạn Kiếp Ma Chủ có tượng trưng gì đặc biệt không để rồi về thưa với Cha mình để đoán ra được tên họ và lai lịch của Ma Chủ. Nhưng Ma Chủ dùng miếng vải đen che trên mặc, khó mà biết được tuổi tác và hình dáng như thế nào!
Đồng thời, giọng nói của Ma Chủ cũng khó mà phân biệt lắm, vì tiếng nói của y cứ trầm trầm, nên càng khó phân biệt thêm. Vì vậy cũng không biết Ma Chủ là đàn ông hay đàn bà nốt. Chỉ có thân hình Ma Chủ bé nhỏ gầy gò, đó là đặc điểm duy nhất mà Bàng Chân Chân nhận xét được thôi.
Vạn Kiếp Ma Chủ nói với Bàng Chân Chân xong, liền quay lại nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ Thanh Phong, đêm nay ngươi ngẫu nhiên được hưởng mọi cái hên nên ngươi mới thoát thân, bằng không đêm nay ngươi đã hóa thành cô hồn dã quỷ ở trong Âm Phong Giáp này rồi!
Cổ Thanh Phong vì chảy nhiều máu, nguyên khí tổn thương rất lớn, nên tinh thần đã suy nhược và mệt mỏi vô cùng, nhưng chàng vẫn kiêu ngạo đáp :
- Cổ Thanh Phong này bình sinh không chịu hưởng cái hên của một ai hết, đừng có coi ta đang bị thương đây mà khinh thường ta đâu! Ta vẫn dám đấu với ngươi Vạn Kiếp Ma Chủ như thường!
- Nếu cái ấn Vạn Kiếp ở trên cánh tay của mi không bị Trì Trung Long khoét đi, thì mi đã sớm chết ở trong tay ta rồi! Bây giờ mi lại là người ngoài, xưa nay ta vẫn không đấu với những người hậu sinh tiểu tử như vậy mới là may mắn. Nhưng ta nhận xét thấy ngươi ra khỏi Âm Phong Giáp này không sống tới mười ngày!
Bàng Chân Chân vội xen lời :
- Ông chớ có nói như vậy! Phong đại ca của tôi...
Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt một tiếng, nói tiếp :
- Phong đại ca của cô mất máu quá nhiều, nguyên khí đã kiệt, lại

thêm vết thương bị gió lạnh thổi bấy lâu. Âm phong thổi vào tủy có thể sẽ nhiễm bệnh Phá Thương Phong. Mấy thứ bệnh ấy, nhờ ngày thường vẫn có sức khỏe nên nhất thời nó hãy còn ẩn phục ở trong người, nhưng không đầy mười ngày sau, bệnh nan y ấy sẽ lần lượt phát ra, dù là thần tiên cũng không sao tránh khỏi cái chết được.
Bàng Chân Chân nghe nói, biết Ma Chủ không nói ngoa, nàng lo âu vô cùng, nhưng bên ngoài vẫn làm vẻ bướng bỉnh, rồi cười và nói :
- Tuy ông nói rất có lý, nhưng ông đừng có khoái chí vội. Đào Hoa Sứ Giả cũng bị thương như thế, không khác gì Phong đại ca của tôi vậy!
Ma Chủ thất cười lớn :
- Vết thương giống nhau thực, nhưng kết quả khác nhau! Mười ngày sau, Đào Hoa Sứ Giả vẫn mạnh khỏe như thường, mà Cổ Thanh Phong như ngọn đèn sắp cạn dầu khô héo dần mà chết.
Bàng Chân Chân tức giận khôn tả, chỉ tay vào Ma Chủ với giọng run run nói :
- Ông! Ông nói như vậy rất vô lý!
- Tôi nói không vô lý chút nào, vì tôi có Linh Chi chín lá, chỉ cần cho Liên Thành Ngọc uống hai giọt, y thị sẽ lành mạnh như thường, bệnh gì của y thị cũng khỏi hết. Nhưng hai người trong một thời gian ngắn ngủi, các người làm sao mà tìm ra linh dược đó được?
Bàng Chân Chân càng nghe càng lo âu, liền cùng Cổ Thanh Phong rút lui ra khỏi Âm Phong Giáp để chuẩn bị đi tìm cách cứu chữa cho chàng.
Liên Thành Ngọc quát bảo :
- Chân Chân hãy khoan, nghe ta nói đã!
Bàng Chân Chân ngừng bước, tay cầm sẵn Tam Ly Phích Lịch Đạn, trợn ngược đôi lông mày trầm giọng hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi còn muốn giữ chúng ta ở lại chăng?
Với vẻ mặt đầy oán độc, Liên Thành Ngọc nhìn Bàng Chân Chân nghiến răng nói :
- Đêm nay ân sư ta đã đặc biệt ban ơn cho các ngươi, tạm thời ta cũng phải nhẫn nại, nhưng...
Nói tới đó, nàng ta bỗng quay lại phía Vạn Kiếp Ma Chủ :
- Xin hỏi ân sư, đêm nay đệ tử bị Bàng Chân Chân chém bấy nhiêu nhát dao, có nên báo thù không?
Vạn Kiếp Ma Chủ gật đầu đáp :
- Thù oán của cá nhân không trái với y giới của Vạn Kiếp Môn chúng ta!
Liên Thành Ngọc cám ơn Ma Chủ, liền quay lại nói với Bàng Chân

Chân :
- Đêm nay, hãy để cho hai ngươi thoát thân, nhưng trong mười ngày, Liên Thành Ngọc này thể nào cũng trả được mối thù đó, sẽ xẻo da thịt của ngươi ra từng mảnh!
Bàng Chân Chân cười nhạt đáp :
- Chúng ta rời khỏi đây sẽ về Tam Nguyên Bang ở núi Cửu Nghi, chỉ mong ngươi tới đó thăm ta! Tốt hơn hết ngươi gọi cả Trì Trung Long đi theo để Phong đại ca ta trả nốt mối thù đêm nay!
Cổ Thanh Phong cau mày lại khẽ lôi áo Bàng Chân Chân một cái, rồi hai người lui ra khỏi Âm Phong Giáp tức thì.
- Vừa rồi Phong đại ca kéo tôi như thế để làm chi?
Bàng Chân Chân hỏi. Cổ Thanh Phong rầu rĩ khẽ đáp :
- Tôi thấy trong lòng khó chịu lắm, và đã không gượng được nổi, vậy chúng ta phải tìm ngay chỗ nào vắng vẻ để nghĩ ngơi điều thức, vì thế tôi mới không muốn Chân muội cãi vã với Đào Hoa Sứ Giả nữa!
Bàng Chân Chân nghe nói giật mình kinh hãi và nghĩ thầm :
"Vừa rồi, tuy Ma Chủ trông thấy thương thế của Thanh Phong rất nặng, nhưng không khi nào lại bị một cách nhanh chóng đến thế?"
Cổ Thanh Phong đã đoán ra được Bàng Chân Chân đang nghĩ gì rồi, chàng liền kiếm một tảng đá lớn ngồi xuống, gượng cười hỏi :
- Chân muội, có phải thấy thương thế của tôi phát một cách nhanh chóng như vậy mà hiền muội ngạc nhiên phải không?
Bàng Chân Chân gật đầu đáp :
- Với công lực của Phong đại ca như thế nào, đáng lẽ có thể gượng được một hai ngày, chứ khi nào lại uể oải như thế được?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Người ta học võ, nội ngoại công phải ngang nhau, bây giờ tôi thiệt ở chỗ ngoại công cao siêu hơn nội công, cho nên bị thương nặng hơn mức tưởng tượng của mình!
Bàng Chân Chân cau mày lại, nói :
- Phong đại ca hãy giải thích kỹ một lần nữa cho tôi nghe!
Cổ Thanh Phong hơi định thần giây lát, vận hơi điều sức giây lát, rồi nói :
- Gần đây tôi học được mấy pho kiếm của vị tiền bối, tuy kiếm thuật rất nhanh oai lực phòng thân và tấn công địch mạnh hơn trước nhiều, nhưng trái lại tôi lại đã xao lãng trong công việc luyện Tý Ngọ Thần Công. Ở trong Thiên Nguy Cốc mấy lần đấu chưởng với địch, trong tạng phủ của tôi đã bị chấn động rất nhiều, lại thêm xa vạn dặm, nội thương tìm phục ở trong thân thể. Tối hôm nay, thoạt tiên tôi đấu với Câu Hồn Sứ Giả, rồi lại bị Đào Hoa Sứ Giả dùng Ngự Khí

Phi Hoa điểm trúng mấy nơi trọng huyệt, lại thêm ra máu quá nhiều, lại gị gió âm thổi vào trong xương...
Nói tới đó, chàng chịu đựng không nổi, mồm run lẩy bẩy, hai hàm răng run cầm cập. Bàng Chân Chân thấy vậy lo âu rầu rĩ khôn tả, nước mắt chảy ra như mưa. Nàng thấy nơi đó vẫn còn gần Âm Phong Giáp, chỉ sợ lũ ma trông thấy, nên nàng vội ẫm chàng vào trong một cái hang đá ẩn núp.
Nàng vừa chui vào trong động đã thấy bên trong có mấy con chim từ trong động bay ra, đồng thời nàng lại nghe thấy tiếng của Đào Hoa Sứ Giả quát lớn :
- Bàng Chân Chân, con chim Thần Tựu của ta có thể đi xa ngàn dặm, tha hồ ngươi muốn chạy chân trời góc bể, nhưng trong mười ngày thế nào ta cũng phải trả cho kỳ được mối thù đêm nay, lúc ấy ta sẽ chém ngươi ra thành muôn mảnh và moi tim nhỏ huyết mới hả dạ!
Bàng Chân Chân nghe nói rùng mình kinh hãi nghĩ thầm :
"Liên Thành Ngọc có thể nói lớn tiếng như vậy đủ thấy vết thương của y nhẹ hơn Phong đại ca nhiều. Hơn nữa, y thị lại được uống Liên Chi chín lá, như vậy chỉ trong ba ngày là y thị đã có thể tìm kiếm tới được đây. Tuy ta có mấy vật báu có thể đối địch được, nhưng Phong đại ca đang đau nặng như thế này, làm sao mà có thể an toàn để cho Phong đại ca dưỡng bệnh được chứ?" Nàng càng nghĩ càng lo âu thêm, đang lúc Cổ Thanh Phong đang lạnh bỗng nhiên thành nóng như thiêu, thần trí mê sảng, nói mê nói hoảng hoài. Bàng Chân Chân một mặt nghĩ cách cứu chữa cho Cổ Thanh Phong, một mặt để y nghe chàng nói, nàng nghe thấy chàng nói :
- Hồng muội, đừng có quên cuộc hẹn ước ở trên núi Tuyết Sơn vào cuối năm nay...!
Nàng càng đau lòng thêm, nước mắt cứ nhỏ giòng và nghĩ thầm :
"Mình đối với chàng si tình như vậy, mà lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ đến Mạnh Hồng Tiếu!" Nghĩ tới đó, nàng lại tự nhủ :
"Chân Chân, sao ích kỷ thế? Phong đại ca yêu chị Hồng Tiếu như vậy là rất phải, đáng lẽ mình phải kính trọng thì mới đúng..." Nghĩ như vậy, nàng mới đỡ đau lòng, vội lấy thuốc Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn của Cha cho mình để lúc nguy nan dùng cho toàn tính mạng ra cho Cổ Thanh Phong uống luôn một viên.
Một lát sau, Cổ Thanh Phong đã tỉnh táo dần, cảm động vô cùng và khẻ nói :
- Chân muội tử tế với tôi thế này, sau này không biết Thanh Phong phải lấy gì mà báo đền cho phải?
Bàng Chân Chân biết Cổ Thanh Phong hãy còn yếu lắm. Tuy uống

được viên thuốc của mình, nhưng chưa khỏi hẳn được, nàng lo âu vô cùng, nhưng cũng phải gượng làm vẻ tươi cười và an ủi chàng :
- Phong đại ca uống viên thuốc của Cha tôi đã cho phòng thân, nội ngoại thương sẽ đỡ nhiều, đừng có nên nói chuyện nhiều! Giữa chúng ta đã thân yêu nhau như vậy, đại ca hà tất còn phải nói đến hai chữ "báo đền" như vậy làm chi?
Cổ Thanh Phong từ từ mở mắt ra nhìn, cau mày lại hỏi :
- Chân muội cho tôi uống viên thuốc phòng thân bảo mệnh, nhỡ sau này hiền muội có việc gì thì lấy thuốc đâu mà uống nữa?
Bàng Chân Chân làm bộ ra vẻ giận hờn đáp :
- Phong đại ca không chịu nghe lời tôi nói, cứ nói nhiều như thế làm gì, hãy mau điều hơi dưỡng sức đi. Trong người tôi hãy còn có mấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn, hà tất đại ca phải nó inhư thế làm chi?
Một mặt nàng giả bộ an ủi, một mặt nàng điểm vào huyệt ngủ cho Cổ Thanh Phong thiếp đi, rồi nàng xoa bóp cho chàng.
Chờ Cổ Thanh Phong ngủ kỹ, nàng mới thăm mạch thử xem, nàng lại càng rầu rĩ thêm, vì nàng thấy mạch của chàng Chân Nguyên gần kiệt, nàng nghĩ thầm :
"Nếu vừa rồi chàng không uống Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn của ta thì có lẽ giờ này hồn chàng đã về nơi chín suối rồi!" Theo sự ước đoán của nàng thì dù có linh dược, chàng cũng chỉ có thể sống thêm được có ba ngày thôi, và gần đây lại không có người quen hay bạn bè nào hết, trong người nàng chỉ còn có một vien linh đơn thôi, làm sao nàng có thể chữa khỏi bệnh nặng của Cổ Thanh Phong cho được?
Nàng nóng lòng như thiêu, mà chỉ dám khóc thầm thôi, chứ nàng không dám để cho Cổ Thanh Phong hay biết!
Cổ Thanh Phong nằm trong lòng Bàng Chân Chân ngủ một ngày một đêm.
Lúc ấy, Bàng Chân Chân không những khóc đến hai mắt sưng húp, mà bụng lại đói, đầu choáng váng, mặt mũi tối tăm, nửa người lại bị Cổ Thanh Phong nằm đè lên làm cho tê buốt.
Đột nhiên, Cổ Thanh Phong lại nổi cơn rét và cơn nóng, mồm nói lải nhải tiếp, nhưng lần này chàng có nhắc đến tên Chân Chân, nên nàng cũng thấy an ủi được đôi chút. Nhưng sự an ủi suông đó không giúp ích gì được cho nàng. Nàng lại xem mạch cho Cổ Thanh Phong một lần nữa thử xem, thấy chàng lại nặng hơn trước. Nàng biết sức thuốc Phản Hồn Đơn đã tan hết, bây giờ Cổ Thanh Phong đã bước dần đến chỗ tử vong. Lúc này, nàng khóc đã cạn hết nước mắt, và

mắt nàng đã bắt đầu khóc ra máu, thì Cổ Thanh Phong bỗng tỉnh táo nhìn mặt nàng, gượng cười nói :
- Chân muội, viên thuốc của hiền muội linh nghiệm thật, giờ tôi đã thấy trong người dễ chịu lắm, chỉ trong người còn hơi trống không một chút và thấy có một sự khó chịu không thể tả ra được.
Bàng Chân Chân nghe nói biết chàng đã sắp đến chỗ diệt vong, nhưng nàng chỉ nghiến răng mím môi chứ không thể nào nói nên lời được.
Cổ Thanh Phong lại khẽ nói tiếp :
- Chân muội, tại sao trong lòng tôi lại cảm thấy buồn tênh một cách lạ thường thế? Chân muội hãy ca một bài ca hay ngâm một bài thơ cho tôi nghe nào!
Bàng Chân Chân đành phải nghiến răng, chịu nhịn mọi sự đau đớn mà ca một bài cho Cổ Thanh Phong nghe.
Nghe xong, Cổ Thanh Phong liền lắc đầu và nói :
- Sao Chân muội lại ca một bài buồn bã đến thế?

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 16
Bên Lề Sinh Tử

Bàng Chân Chân lại ca một bản khác, nhưng vì nàng lo âu quá, định ca một bài vui, rút cuộc vẫn ca một bản buồn.
Cổ Thanh Phong liền nói :
- Bản này vẫn buồn lắm! Có phải hiền muội thấy tôi sắp chết nên mới đau lòng mà ca toàn bản buồn như vậy phải không?
Bàng Chân Chân không dám nói sự thực cho Cổ Thanh Phong hay, đành phải gượng ép mà ca một bài ca vui cho chàng nghe.
Đang lúc ấy, từ đằng xa bỗng có tiếng dã thú kêu gào vọng vào, nàng liền điểm vào huyệt ngủ của Cổ Thanh Phong, rồi từ từ đi ra ngoài động xem xét. Tay phải nàng cầm lấy cây búa thần, tay trái cầm ba mũi Hồng Tuyến Kim Trâm.
Nàng vừa ra tới ngoài cửa động đã thấy cách đó chừng ba trượng có bốn con gấu đang khiêng một cái kiệu có một thiếu phụ mặt mũi xinh tươi, mặc quần áo cung nữ, châu báu đầy người. Bốn con gấu kia thở hồng hộc, hình như vừa ở từ xa tới vậy.
Bàng Chân Chân đã nhận ra người thiếu phu xinh đẹp kia chính là

Diệu Âm Công Chúa.
Bàng Chân Chân chú ý nhất đứa hỏ cao hơn thước đang nằm ở trong tay của Diệu Âm Công Chúa.
Thì ra đứa con nít đó không phải là người, mà lại là Hà Thủ Ô nghìn năm.
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói với Bàng Chân Chân :
- Từ khi ở Ô Mông cách biệt tới giờ, chúng ta lại được tái ngộ Ở đây, chắc là Bàng cô nương ngạc nhiên lắm phải không?
Bàng Chân Chân thông minh vô cùng, nghe thấy lời nói của Diệu Âm Công Chúa biết ngay là Công Chúa tìm đến đây thăm mình, liền hỏi :
- Nghe lời nói của Công Chúa thì có phải là Công Chúa đặc biệt tới đây để thăm Chân Chân đấy không?
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :
- Bàng cô nương với Cổ Thanh Phong ác chiến với quần ma rồi ngộ hiểm ở trong Âm Phong Giáp đã có người báo cho tôi hay, nên tôi không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới đây đấy!
Bàng Chân Chân hoài nghi vô cùng, vội hỏi :
- Việc này đã qua rồi, Công Chúa còn không quản xa xôi tới đây làm chi nữa?
Diệu Âm Công Chúa giơ đứa con nít trắng trẻo ở trong tay lên đáp:
- Bàng cô nương là con gái một người Cha có tên tuổi, tất nhiên phải nhận ra đây là vật gì?
Bàng Chân Chân không dám tự tin, liền hỏi thử :
- Đây có phải là củ Hà Thủ Ô nghìn năm đấy không?
Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :
- Tôi không quản ngại đường xá xa xăm đến đây cũng chỉ vì Cổ Thanh Phong. Có lẽ cô nương đang cần thứ thuốc thánh này, linh nghiệm hơn cả Linh Chi nữa phải không?
Bàng Chân Chân nghe nói giật mình đến thót một cái. Nàng không dám tin là sự thực, nàng liền hỏi lại Diệu Âm Công Chúa :
- Công Chúa chịu tặng cho cây thuốc thánh hãn thế có thể làm cho người ta trẻ và có thể làm cho người ta khởi tử hồi sinh này?
- Năm nọ, vì một cơ hội hãn hữu, tôi được hai củ Hà Thủ Ô thành hình này. Tôi uống một củ để cho trẻ lâu, còn một củ này tôi cất giấu đã lâu không cho ai biết, nhưng nếu Bàng cô nương cần tới thì tôi xin tặng cho cô nương cũng không sao!
Bàng Chân Chân nghe nói mừng rở vô cùng, đang định cám ơn thì bỗng nghĩ ra một việc gì, liền nhìn thẳng vào mặt Diệu Âm Công Chúa lắc đầu nói :
- Chân Chân tôi với Công Chúa xưa nay không có thâm giao gì cả,

sao bỗng dưng hôm nay Công Chúa lại chịu tặng cho tôi một vật quý báu hãn hữu này như thế?
- Bàng cô nương thông minh thật, năm xưa lúc tôi lấy được Hà Thủ Ô này đã trảo qua một cuộc nguy hiểm không thể tưởng tượng được, tất nhiên tôi không khi nào chịu biếu cho người một cách dễ dàng như thế, vì tôi muốn có một điều kiện nho nhỏ kèm theo!
Bàng Chân Chân vội hỏi :
- Điều Kiện gì thế, xin Công Chúa cứ việc nói ra!
- Tôi muốn có một việc buôn bán, bắt chước người xưa lấy hàng đổi hàng!
Bàng Chân Chân nghĩ đi nghĩ lại thấy những vật báu ở trong người của mình không có một vật nào đáng kể cho đối phương thèm muốn cả, sau nàng bỗng đưa cây búa cho đối phương vừa cười vừa nói :
- Trong người tôi bây giờ chỉ có cây búa thần này là quý báu hơn hết, tôi xin trao đổi củ Hà Thủ Ô nghì năm của Công Chúa!
Diệu Âm Công Chúa cầm cây búa thần lên xem đi xem lại một hồi, rồi mỉm cười nói :
- Cây búa thần này quý báu thật, vì tôi đã được thấy nó phá núi ở Cửu Hồi Cốc rồi, nhưng vật này là một trong Tam Bảo của Cha cô, cô nương làm gì có quyền tự chủ được!
Bàng Chân Chân thấy Diệu Âm Công Chúa nói rất phải, Cha mình coi cây búa thần này rất quý báu, nếu bây giờ mình tặng cho người, thì thể nào cũng bị Cha trách mắng, nhưng nàng nghĩ lại Cổ Thanh Phong đang đau nặng sắp chết tới nơi, nên nàng đàng nghiến răng :
- Công Chúa cứ yên tâm, Cha tôi tuy quý cây búa thần này thật, nhưng dù sao cũng không quý bằng đứa con gái duy nhất của ông. Chân Chân tôi lấy tính mạng và danh dự ra mà bảo đảm với Công Chúa, Công Chúa cứ yên tâm!
Diệu Âm Công Chúa cứ mỉm cười :
- Bàng cô nương hiểu lầm rồi, vật mà tôi muốn đổi không phải là cái búa thần này đâu!
Bàng Chân Chân tưởng lầm đối phương hiềm ít, lại nghĩ ngợi giây lát, lại cau mày nói :
- Thôi vậy, ngoài búa thần ra tôi lại thêm vật phòng thân của tôi là Bích Vân Y, chẳng hay Công Chúa có bằng lòng hay không?
Công Chúa lại lắc đầu nói :
- Hai vật này giá trị quá cao, tôi đâu dám đòi quá đáng như thế?
Bàng Chân Chân liền ngạc nhiên hỏi :
- Vậy Công Chúa muốn đổi lấy vật gì?
- Lúc này, Cổ Thanh Phong đang sắp chết đến nơi, cần củ Hà Thủ Ô

này của tôi để cứu chữa, nếu tôi mưu đoạt báu vật này thì tôi sẽ mang tiếng là thừa nguy bắt chẹt, cho nên tôi chỉ muốn trao đổi có một tờ giấy thôi!
- Công Chúa muốn đổi vật báu này lấy một tờ giấy ư?
- Phải, tôi chỉ muốn đổi lấy một tờ giấy không có giá trị gì hết, chứ không phải là Kiếm Khuyết hay Quyền Phổ gì cả!
- Xin Công Chúa làm ơn giải thích rõ ràng hơn cho tôi được hay!
- Tôi chỉ cần Cổ Thanh Phong viết cho tôi một tờ giấy là lúc trọng bệnh sắp chết tới nơi, được tôi cứu chữa cho, có thế thôi!
Thoạt tiên, Bàng Chân Chân tưởng Diệu Âm Công Chúa có quỷ kế gì, nhưng sau nàng nghĩ lại thấy bên trong cũng không có gian kế gì hết, nhiều lắm sau này Cổ Thanh Phong chỉ cần báo đền lại thế thôi, nên nàng gật đầu đáp :
- Tờ giấy thừa nhận câu chuyện ngày hôm nay do tôi viết hộ được không?
- Tốt hơn hết thì để cho Cổ Thanh Phong tự viết lấy!
Bàng Chân Chân vừa cau mày lại thì Công Chúa vừa cười vừa nói :
- Việc này không phải là tôi không tin vừa cười vừa nói đâu, việc cần yếu nhất là phải chữa cho Cổ Thanh Phong khỏi bệnh trước rồi hãy viết sau, vì nhỡ mà Thanh Phong không khỏi thì sao?
Nói xong, nàng cầm củ Hà Thủ Ô thành hình đó đưa cho Bàng Chân Chân và nói :
- Củ Hà Thủ Ô này linh nghiệm lắm, chỉ cần nửa củ cũng đủ chữa cho Thanh Phong khỏi bệnh rồi, còn nửa củ thì cô nương hãy uống đi để mình được trẻ đẹp mãi!
Bàng Chân Chân đỡ lấy củ Hà Thủ Ô mừng rở đến tay run lẩy bẩy:
- Xin Công Chúa đứng chờ đợi ở ngoài cửa động, hễ có kiến hiệu thì Chân Chân sẽ đưa ra vật mà Công Chúa cầy ngay!
Vừa nói xong, nàng đã quay người đi vào, Diệu Âm Công Chúa vội nói với theo :
- Cô nương hãy khoan, ở trong hang núi này thì làm sao mà kiếm được viết mực?
Bàng Chân Chân nghe nói ngạc nhiên, Công Chúa mỉm cười đưa một cái bút vẽ lông mày và một tờ giấy trắng. Bàng Chân Chân đỡ lấy giấy bút rồi quay mình đi vào trong hang động luôn.
Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm :
“Diệu Âm Công Chúa là một trong Song Quái ở Miêu Cương, và lại ở ngàn dặm xa xôi tới đây, sao nàng lại biết rõ việc tao ngộ của ta với Thanh Phong như thế? Và lại còn mang thuốc chữa bệnh cho Thanh Phong nữa? Thực là chu đáo vô cùng!” Nàng nghĩ tới đó, liền hớn hở

đỡ Cổ Thanh Phong dậy, giải huyệt ngủ cho chàng, rồi vừa hổ thẹn vừa nhai củ Hà Thủ Ô mớm cho Thanh Phong từng chút một. Mớm được nửa củ, nàng lại thử thăm mạch cho chàng, nàng mới chịu phục thánh dược đó quả thật thần kỳ, mạch của Thanh Phong trước đã tới chỗ tuyệt vọng mà giờ này đã sắp sửa phục hồi rồi...
Nàng yên tâm vô cùng, nghĩ đến Công Chúa bảo mình ăn nốt chỗ còn lại sẽ được trẻ đẹp mãi, nên nàng dần dần ăn nốt nửa củ đó.
Cổ Thanh Phong đã tỉnh dậy và khẽ hỏi nàng :
- Vừa rồi muội cho tôi ăn gì thế? Sao mà ngon lành hết sức, hãy cho tôi ăn thêm nữa đi!
Bàng Chân Chân thấy chàng ta còn vó vẻ muốn ăn nữa, liền mớm luôn miếng đang nhai ở trong mồm và cả nước bọt của mình cho chàng ta ăn nốt.
Nàng vừa mớm vừa nghĩ thầm :
“Chi bằng ta cho chàng ăn nốt nửa củ này để cho nội công của chàng được tăng cường thêm còn hơn là ta ăn!” Nghĩ vậy xong, nàng cứ vừa nhai vừa mớm cho chàng đến hết nữa củ đó. Cổ Thanh Phong không biết mình được ăn củ Thiên Niên Hà Thủ Ô hiếm có đó.
Ăn xong chàng uể oải hỏi Bàng Chân Chân :
- Chân muội, tôi cảm thấy trong người cứ hơi chương chướng khó chịu, nên muốn được ngủ thêm nữa!
Bàng Chân Chân vội đưa tờ giấy và cái bút cho chàng và nói :
- Phong đại ca hay viết mấy chữ này hộ tôi rồi tôi sẽ xoa bóp cho đại ca ngủ!
Cổ Thanh Phong cầm lấy giấy mỉm cười hỏi :
- Chân muội muốn tôi viết gì thế? Có phải là Chân muội muốn tôi viết lại bài ca mà Chân muội vừa ca hồi nãy không?
Bàng Chân Chân liền lắc đầu đáp :
- Đại ca cứ viết đúng theo lời của tôi đọc là được rồi!
Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :
- Chân muội cứ nói đi, đừng nói bảo tôi viết mấy chữ mà có bắt tôi vẽ lông mày cho Chân muội tôi cũng vui lòng mà vẽ ngay!
Mấy lời nói đó làm cho Bàng Chân Chân mát lòng hả dạ vô cùng, mừng rỡ đến ứa nước mắt ra, rồi nàng mỉm cười hỏi tiếp :
- Phong đại ca bằng lòng vẽ lông mày cho tôi, thế còn lồng mày của chị Mạnh Hồng Tiếu thì sao?
Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân nhắc đến Mạnh Hồng Tiếu thì cau mày lại đáp :
- Chị Hồng Tiếu của Chân muội đang ở trong Thiên Nguy Cốc đang bị ma kiếp, không biết sống chết ra sao? Chẳng lẽ Chân muội lại

ghen tỵ với chị ấy nữa sao?
Bàng Chân Chân biết mình đã lỡ lời, bây giờ nàng lại thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, vội đáp :
- Phong đại ca, xưa nay tôi vẫn kính trọng chị Mạnh Hồng Tiếu chứ có bao giờ tôi lại ghen tỵ với chị ấy đâu? Vùa rồi tôi nói câu đó là nói bông nói đùa mà thôi, chã nhẽ Phong đại ca lại trách cứ tôi hay sao?
- Chúng ta tạm thời không nói tới chị Mạnh Hồng Tiếu nữa, hồi nãy Chân muội bảo tôi viết mấy chữ, chẳng hay là chữ gì thế?
Bàng Chân Chân liền vừa cười vừa nói :
- Phong đại ca hãy nghe đây, bất cứ tôi đọc ra chữ gì thì đại ca cứ viết chữ đó nhé!
Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu. Bàng Chân Chân liền đọc :
- Thanh Phong khổ chiến quần ma của Vạn Kiếp Môn, thân bị nội thương và còn mang trọng bệnh sắp chết tới nơi...
Cổ Thanh Phong vừa viết vừa cười và hỏi :
- Những lời này tuy đúng sự thực, nhưng không hiểu Chân muội bắt tôi viết ra như thế làm chi?
Bàng Chân Chân nhìn chàng một cái, rồi đọc tiếp :
- May gặp Diệu Âm Công Chúa...
Cổ Thanh Phong ngừng bút lại và hỏi :
- Diệu Âm Công Chúa ở đâu ra thế?
Bàng Chân Chân cau mày vừa cười vừa đáp :
- Phong đại ca đừng có ngắt lời tôi vội, mau viết đi, vừa rồi đại ca chả nói đợi chờ tôi đọc là gì, sao bây giờ không chịu viết đi?
Cổ Thanh Phong lắc đầu gương cười viết tiếp.
Bàng Chân Chân lại đọc :
- Khẳng khái tặng cho củ Thiên Niên thành hình Hà Thủ Ô, một môn thánh dược để cứu thương chữa bệnh, nên tôi mới được tái sinh. Tôi rất lấy làm cám ơn nên mới viết mấy chữ này để cảm tạ!
Cổ Thanh Phong viết xong, kinh ngạc hỏi :
- Chân muội, vừa rồi vật mà Chân muội vừa mớm cho tôi ăn đó là Thiên Niên thành hình Hà Thủ Ô đấy à?
Bàng Chân Chân rầu rĩ gượng cười đáp :
- Nếu không có Diệu Âm Công Chúa đem cây Hà Thủ Ô này tới thì có lẽ lúc này Phong đại ca đã hồn lìa dương thế mà xuống dưới âm ty rồi!
Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân vừa nói vừa ứa nước mắt ra thấy rất tội nghiệp, liền ôm chặc lấy nàng hôn hít hồi lâu. Bàng Chân Chân nửa mừng nửa hờn, nàng đưa mắt lườm Cổ Thanh Phong một cái rồi mới nói tiếp :

- Phong đại ca hãy để cho tôi cầm tờ giấy này đem ra đưa cho Diệu Âm Công Chúa đã!
Cổ Thanh Phong liền ký tên mình vào bên dưới.
Tuy Cổ Thanh Phong không hiểu Diệu Âm Công Chúa bắt mình viết như thế là có dụng ý gì, nhưng thấy nàng ta đã cứu mình thoát chết, thì dù người ta có bắt mình làm những việc khó khăn hơn, mình cũng sẵn lòng làm ngay, huống hồ là chỉ viết có mấy chữ như thế thôi!
Trước khi cầm tờ giấy đem ra bên ngoài, Bàng Chân Chân lại dặn bảo Cổ Thanh Phong :
- Phong đại ca mới uống thánh dược, nên nghĩ ngơi chốc lát, sau khi thức tỉnh chúng ta sẽ...
Nàng chưa nói dứt thì Cổ Thanh Phong đã nhắm mắt ngủ thiếp đi rồi.
Bàng Chân Chân cúi đầu hôn lên má chàng một cái, rồi lẻn ra ngoài cửa động.
Diệu Âm Công Chúa thấy Bàng Chân Chân tay cầm tờ giấy có viết chữ, biết thuốc mình đã có công hiệu rồi, nên vừa cười vừa hỏi :
- Bàng cô nương, Thanh Phong uống xong củ Hà Thủ Ô đó chắc không nguy hiểm nữa đâu?
Bàng Chân Chân liền cung kính đưa tờ giấy cho Công Chúa, mặt tỏ vẻ cảm ơn và nói :
- Thánh dược của Công Chúa tặng cho quả thật linh nghiệm kinh người, Thanh Phong đã khỏi bệnh và đang nằm nghỉ. Chân Chân xin dâng tờ giấy lên Công Chúa, nếu chúng tôi còn sống ngày nào thì không khi nào chúng ta dám quên công đức...
Diệu Âm Công Chúa xem xong tờ giấy đó, không đợi chờ Bàng Chân Chân nói dứt đã mừng rỡ đỡ lời :
- Tục ngữ có câu :
Bảo Kiếm Tống Liệt Sĩ, Hồng Phấn Tặng Giai Nhân. Vật gì cũng vậy, phải hợp dùng mới có giá trị. Bàng cô nương chớ có coi thường tờ giấy nhỏ mọn này, nhưng đối với tôi thì nó còn có giá trị hơn cả củ Hà Thủ Ô, hai bên cùng có lợi ích như nhau. Cô nương khỏi bận tâm đến câu chuyện ngày hôm nay và cũng đừng có nghĩ gì về ân với huện nữa làm chi!
Nói xong, nàng nhảy lên chiếc kiệu, bốn con gấu liền khiêng nàng đi luôn.
Bàng Chân Chân chờ cho Công Chúa đi khỏi, trong lòng nghi ngờ liền cau mày lại nghĩ thầm:
“Tại sao Diệu Âm Công Chúa lại xem tờ giấy Phong đại ca đã viết quý báu hơn củ Hà Thủ Ô như vậy? Điều thứ hai mình với Phong đại ca đấu với quần ma ở trong Âm Phong Giáp có ai đứng trong bóng

tối xem trộm mà đã đi báo tin ấy cho Diệu Âm Công Chúa hay nên nàng ta mới biết mà ở nghìn dặm xa xôi tới đây?" Hai vấn đề đó làm cho nàng nghĩ mãi mà không sao nghĩ ra được.
Đang lúc ấy, trên không bỗng có tiếng chim kêu. Tiếp theo đó con Thần Tựu của quần ma đã từ từ bay xuống. Trên lưng đã có hai bóng người xuất hiện, hai bóng người đó một là Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long, và Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc.
Bàng Chân Chân thấy vậy kinh hãi vô cùng, nàng biết sở dĩ Liên Thành Ngọc chóng lành mạnh như thế là nhờ có nước Linh Chi chín lá, công hiệu nhanh không kém gì Hà Thủ Ô nghìn năm mà Cổ Thanh Phong đã ăn.
Lúc này, Cổ Thanh Phong mới lành mạnh ngủ chưa tỉnh, mà Bàng Chân Chân thì mỏi mệt vô cùng, như vậy thì làm sao mà đối địch được với song ma khoẻ khoắn như vậy? Hoàn cảnh này thật hiểm ác cực điểm.
Đào Hoa Sứ Giả tay cầm cành đào sắt, nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân hỏi :
- Cổ Thanh Phong đâu?
Bàng Chân Chân biết tình thế này hiểm ác vô cùng, liền mỉm cười mím môi nghiến răng hậm hực đáp :
- Phong đại ca vừa bị thương, vừa đau nặng, không có thuốc gì cứu chữa, hiện giờ đã ngậm hờn nơi chín suối, rời khỏi khoảng thế gian nhơ nhớp này rồi!
Nếu là lúc thường thì Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc không khi nào tin lời nói của Bàng Chân Chân đâu, nhưng bấy giờ vì chúng đã trông thấy Cổ Thanh Phong bị thương nặng, nên chúng mới tin là thật. Cả hai liền khoái chí vô cùng, nhìn nhau cười như điên như cuồng vậy.
Liên Thành Ngọc cười xuống liền nói :
- Tôi đã sớm biết Cổ Thanh Phong thể nào cũng chết, vì lúc này y đi đâu mà kiếm được thứ thánh dược hãn hữu như Linh chi chín lá mà muội vừa uống chư?
Nói tới đó, nàng bỗng nghi ngờ, nhìn Bàng Chân Chân hỏi :
- Bàng Chân Chân, ngươi nói dối ta phải không? Nếu Thanh Phong chết thực thì khi nào sắc mặt của ngươi lại ung dung được như vậy?
Bàng Chân Chân kinh hãi thầm, biết mình nói dối không được khéo nên đã để cho đối phương nghi ngờ, nàng gượng trấn tỉnh nghiến răng đáp :
- Ta đau đớn cái gì? Bao nhiêu sự đau đớn đã hóa thành thù hận vô biên rồi, các người đến đây đúng lúc lắm, để ta lấy lại món nợ máu

cho Phong đại ca!
Đào Hoa Sứ Giả lại ngửng mặt lên trời cười ngông cuồng và nói :
- Bàng Chân Chân đừng có nói chuyện mơ ngủ nữa! Chưa biết chừng người trả nợ lại là ngươi! Ngày hôm nay, Liên Thành Ngọc nếu không lột trần mà mổ bụng moi tim ngươi ra thì ta làm sao mà nguôi cơn giận cho được?
Nàng vừa nói dứt đã múa chưởng xông lại tấn công Bàng Chân Chân ba chưởng liền.
Tuy Bàng Chân Chân học biết hết các môn võ tuyệt học của võ lâm và bên người lại còn có vật dị báu của giang hồ, nhưng nói đến chân khí công lực thì nàng lại kém hơn Liên Thành Ngọc. Huống hồ lúc này nàng lại đang mỏi mệt vô cùng, cho nên nàng miễn cưỡng đỡ được ba chưởng đó thì đã bị đẩy lui ba bốn bước, mặt mũi tối tăm, loạng choạng sắp ngã.
Liên Thành Ngọc đắc chí cười ồ ạt :
- Đường đường con gái của Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang, oai trấn giang hồ như vậy mà lại tầm thường đến thế này?
Nếu Bàng Chân Chân không mặc cái áo Bích Vân Y ở trong thì đã chịu không nổi nội lực của Đào Hoa Sứ Giả rồi. Nàng thấy đối phương ngông cuồng như vậy, không sao chịu nhịn được, liền giở ngay Hồng Tuyến Thập Tam Trâm, môn ám khí nổi danh của mình ra tấn công luôn, ném ra thành một cái lưới màu đỏ bao trùm Đào Hoa Sứ Giả, rồi nàng cười nhạt nói :
- Liên Thành Ngọc, ngươi chớ có điên cuồng như vậy, bây giờ ta cũng cho mi nếm thử Hồng Tuyến Thập Tam Trâm.
Bữa nọ, Liên Thành Ngọc đã bị trúng phải Thất Tinh Tán của Bàng Chân Chân cho nên lúc này mồm mũi của nàng ta đều có thuốc giải sẵn hết, nhưng nàng có ngờ đâu đối phương lại còn có môn ám khi lợi hại như thế này?
Nhưng nàng đã học được ngự khí kiếm thuật của Vạn Kiếp Ma Vương, nên nàng vội vận chân khí vào cánh đào sắt, liền có mười ba bông đào sắt bay lên làm rớt hết cả mười ba mũi khim đỏ của Bàng Chân Chân liền.
Hồng Tuyến Thập Tam Trâm của Bàng Chân Chân ném vào người sẽ tự động nổ luôn, cho nên những bông đào của Liên Thành Ngọc vừa va đụng vào nhưng mũi kim đó, liền có những tiếng nổ rất khẽ kêu “lốp bốp” và bay tung tóe. Thế là hai môn ám khi thần kỳ đó đều bị tan rã hết.
Đào Hoa Sứ Giả cười nhạt nói :

- Hồng Tuyến Thập Tam Trâm của ngươi, ta đã nếm thử rồi. Bây giờ ta còn muốn tặng lại ngươi một thế Chư Thiên Cương Khí!
Nàng vừa nói vừa tụ công lực vào tay trái, rồi nàng giở khinh công Di Hình Hoán Ảnh nhảy tới gần Bàng Chân Chân mà giơ tả chưởng lên tấn công vào ngực của đối phương một thế...
Vừa rồi, Bàng Chân Chân miễn cưỡng đỡ ba chưởng đã biết công lực mình kém xa đối phương, không thể nào thẳng tay chống đỡ được, cho nên nàng vừa thấy Liên Thành Ngọc giở Chư Thiên Cương Khí ra, nàng vội dùng khinh công Thất Tinh Ảo Bộ của Miêu Bình truyền dạy, lướt người ra ngoài xa hơn trượng tránh né.
Liên Thành Ngọc thấy thế công của mình đánh hụt, vội đuổi theo tấn công tiếp, miệng thì cười khỉnh và hỏi :
- Ta thử xem ngươi đã học được bao nhiêu thần kỳ hộ pháp để thoát nạn nào?
Bàng Chân Chân cứ tránh liên tiếp, tuy tránh hết được bảy chưởng của Liên Thành Ngọc, nhưng nàng cũng phải toát mồ hôi lạnh ra rất nhiều. Nàng liền nghiến răng mím môi chuẩn bị giở sát thủ ra để cùng hai tên cường địch kia cùng chết một lúc cho rảnh.
Sát thủ của nàng tức là Tam Ly Phích Lịch Đạn của Hỏa Hài Nhi tặng cho. Trong khi lướt mình tránh né, nàng đã lấy ba trái Phích Lịch Đạn đó ra rồi, nhưng nàng hãy còn trù trừ chưa ném vội, vì đôi bên đánh nhau cách chỗ Cổ Thanh Phong đang nằm rất gần. Nàng chỉ sợ Thanh Phong bị liên lụy, nên nàng mới còn trù trừ không dám ném vội là thế...
Cho nên nàng cứ phải cố nhịn nhục mà địch dụ hai kẻ địch ra ngoài xa mới ném.
Liệu Bàng Chân Chân có giết nổI hai kẻ địch hay không? Cổ Thanh Phong có việc gì không? Xin xếp qua một bên. Bây giờ xin nói lại chuyện của Diệu Âm Công Chúa tự nhiên lại đến tặng thuốc Hà Thủ Ô cho Cổ Thanh Phong.
Thì ra dưới vực thẳm lại có một cái hang động bí mật, nhưng hang động này không xuyên được qua núi như Thiên Nguy Cốc thôi. Diệu Âm Công Chúa xuống kiệu đi thẳng vào trong hang động, sau cùng vào tới một nội thất.
Nội thất ấy có bày ra hai cái thảm Bồ Đoàn. Cái thảm Bồ Đoàn ở bên phải đang có một thiếu nữ mặc áo tía đẹp như tiên ngồi, thiếu nữa ấy chính là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu.
Thì ra trong Thiên Nguy Cốc bị người đến đánh lén, bắt cóc Mạnh Hồng Tiếu và giết chết Ngũ Độc Sứ Giả và Ngọc Diện Tiên Đồng còn đốt cháy Tiêu Dao Sứ Giả thành than, người đó không ai xa lạ cả mà

chính là Miêu Cương Song Quái Diệu Âm Công Chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế.
Bây giờ, Liệt Hỏa Thái Tuế đã bắt Nhân Uân Sứ Giả đem về Miêu Cương giam giữ, nhưng trước khi đem đi đã chặt gãy cánh tay của tù binh ấy trước rồi mới dẫn đi. Còn Diệu Âm Công Chúa thì đem Mạnh Hồng Tiếu tới nhốt ở hang động bí mật của núi Hoài Ngọc này. Cho nên người xem lõm Cổ Thanh Phong ác đấu với quần ma chính là Diệu Âm Công Chúa.
Nàng hy sinh cây Hà Thủ Ô nghìn năm đã cất giấu lâu năm đem đổi mấy chữ mà Cổ Thanh Phong viết cảm tạ để thi hành mưu kế của mình.
Mạnh Hồng Tiếu thấy Diệu Âm Công Chúa vào trong động, liền mỉm cười hỏi :
- Công Chúa nghĩ gì thế? Tốt hơn hết cứ giết chết tôi đi, bằng không thì hãy thả tôi ra. Vì Mạnh Hồng Tiếu tôi từ khi nhớ thuộc lòng được Đằng Ma Bảo Lục đến giờ đã biến thành một người rất xui xẻo của võ lâm. Nếu Công Chúa để tôi ở cạnh, thì thế nào cũng không sao tránh khỏi tai vạ đâu?
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :
- Diệu Âm này dám xông vào Thiên Nguy Cốc giết chết ba tam ma của Vạn Kiếp Môn thì còn sợ gì tai bay họa gió nữa? Đáng lẽ ra tôi cũng không thèm thuồng giết chết Đằng Ma Bảo Lục cả, nhưng chỉ vì người ở trên giang hồ cứ gọi tôi là Diệu Âm Công Chúa, vì thế mà bắt buộc tôi phải nghiên cứu kỹ lưỡng môn Công Tâm Âm Vận. Trong Đằng Ma Bảo Lục của cô nương học thuộc đó, chương thứ nhứt là Diệu Âm Thần Công, bên trong có bao hàm những đều mà tôi muốn luyện từ lâu, nhưng khổ nỗi tôi không biết tâm quyết của nó, vì vậy trước kia tôi phải dựa vào Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng của cửa Phật mà nghiên cứu!
Mạnh Hồng Tiếu nghe thấy Công Chúa nói xong mới kêu “ủa” một tiếng, đáp :
- Thế ra Công Chúa muốn học những bí quyết của Diệu Âm Thần Công phải không? Trong đó cũng có Pháp Hoa Thiền Xướng mà Công Chúa vừa nói!
Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :
- Đúng thế! Vì tôi không biết được hết bí quyết của Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng, vậy cô nương có vui lòng dạy tôi không? Còn hai môn kia là Đạt La Thủ với Ma Kha Kiếm Pháp, tôi xin cam đoan là không đòi học ở cô nương đâu! Nếu cô nương chịu truyền thụ cho tôi, thì tôi cam đoan giải hết trùng độc trong người của

cô nương và nhân Liệt Hỏa Thái Tuế không có ở đây, tôi sẽ thả cô nương ra liền.
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói mỉm cười :
- Công Chúa muốn học hai môn đó, tôi xin vui lòng dạy cho!
Diệu Âm Công Chúa nghe nói thoạt tiên mừng rở cười, nhưng sau lại lắc đầu nói :
- Mạnh cô nương chắc thể nào cũng có điều kiện gì chứ khi nào cô nương lại chịu nhận dạy tôi một cách dễ dàng như thế!
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu.
Diệu Âm Công Chúa nói tiếp :
- Nhưng tôi mong rằng cô nương đừng có đối phó với tôi như đối phó với Lâu Sơn Tam Sát vậy, lại giở thủ đoạn ba ngày mới đọc cho tôi một chữ để kéo dài thời gian ra. Vì Vạn Kiếp Đại Hội đã định triệu tập vào ngày mùng bốn tháng tư sang năm. Tôi muốn luyện thành Pháp Hoa Thiền Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm để đi dự Đại Hội ấy!
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa nói :
- Công Chúa nên làm việc thiện. Hễ khi nào Công Chúa làm được một trăm việc thiện, thì tôi sẽ dạy cho Công Chúa một môn Diệu Âm. Khi Công Chúa làm xong hai trăm việc thiện thì tôi sẽ dạy hết hai môn Diệu Âm đó!
Diệu Âm Công Chúa gượng cười :
- Vừa rồi tôi đã nói vho cô nương biết rõ rồi, đến mùng bốn tháng tư sang năm, Vạn Kiếp Môn đã triệu tập quần hùng, trong thời gian ngắn ngủi đó, tôi làm sao mà làm đủ bấy nhiêu việc thiện được?
Mạnh Hồng Tiếu nói :
- Dù Công Chúa có dùng thủ đoạn gì ra chăng nữa, cũng không thể nào bắt tôi thố lộ được nửa chữ!
Diệu Âm Công Chúa gật đầu nhận lời :
- Tôi biết Mạnh cô nương lòng cứng như sắt đá, không bị ai lợi dụng và cũng không sợ ai uy hiếp, nhưng...
Mạnh Hồng Tiếu nhìn thẳng vào mặt Công Chúa vừa cười vừa đỡ lời :
- Công Chúa cho tôi nhiễm phải Kim Tằm Trùng Độc trước rồi mới bắt cóc tôi. Hồng Tiếu tôi biết thứ trùng độc này lợi hại vô cùng, không thể nào kháng cự được, khi nó làm nguy đau khổ khôn tả, mà tôi còn chịu được, huống hồ lại thứ khác, mong Công Chúa đừng mất công ép nài tôi làm chi nữa!
Diệu Âm Công Chúa tỏ vẻ đắc chí mỉm cười nói :
- Mạnh cô nương khuyên tôi đừng có tốn công suy nghĩ gì hết, thì tôi lại còn suy nghĩ thêm. Vì tôi không những muốn học hai môn Diệu

Âm ấy, thậm chí còn muốn làm thế nào mà làm cảm động được cô nương, một nhân vật có ý chí như vậy, nếu tôi làm được như thế kể cũng khoan khoái lắm phải không?
- Công Chúa muốn làm tôi cảm động có lẽ chuyện này là chuyện người nói mơ chắc?
- Mạnh cô nương đừng có tự kiêu như thế, phải biết tôi có một thủ đoạn có thể làm cho cô nương bất ngờ.
- Mạnh Hồng Tiếu tôi không để cho ai lợi dụng, dù món lợi đó lớn tày trời, còn về oai hiếp thì tôi không sợ rừng kiếm núi dao...
Diệu Âm Công Chúa không chờ Mạnh Hồng Tiếu nói xong, liền vừa cười vừa xen lời :
- Sao Mạnh cô nương lại cứ mãi nói hà hiếp với áp bức hoài như vậy?
Mạnh Hồng Tiếu liếc nhìn Diệu Âm Công Chúa một cái, rồi mỉm cười :
- Ngoài việc uy hiếp và lợi dụng ra, vậy thử hỏi Công Chúa còn có thủ đoạn nào để đối phó với tôi nữa?
Diệu Âm Công Chúa gật đầu, mặt lộ vẻ đắc chí, rồi nói :
- Cô nương đoán đúng đấy, chính tôi lại có thủ đoạn khác đấy, mà thủ đoạn đó thì tôi chắc thế nào cũng công hiệu!
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu đáp :
- Tôi không tin rằng thủ đoạn có thể khuất phục nổi tôi!
- Cô nương không tin cũng không được, để tỏ cho cô nương thấy lòng tôi tự tin thủ đoạn đó rất có công hiệu, tôi hãy tặng cô nương một môn thuốc giải để cô nương uống. Khi uống xong, những trùng độc trong người của cô nương sẽ được giải hết tức thì!
Nói xong, nàng ta liền móc trong túi lấy ra một viên thuốc đỏ như lửa để vào tay Mạnh Hồng Tiếu.
Mạnh Hồng Tiếu liền mỉm cười nói :
- Đừng nói viên thuốc này là một viên thuốc giải trùng độc, mà dù cho nó có phải là một viên thuốc Đoạn Trường Tán đi chăng nữa, tôi cũng không sợ đâu!
Nàng nói xong liền bỏ viên thuốc đó vào miệng nuốt luôn, rồi mỉm cười nói với Diệu Âm Công Chúa :
- Chẳng hay Công Chúa có thủ đoạn gì thì bây giờ Công Chúa cứ việc giở thủ đoạn đó ra đi!
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói :
- Đối với người phàm tục, thủ đoạn hay nhất là uy hiếp lợi dụng. Nhưng đối với các nhân vật như Mạnh cô nương thì dùng những thủ đoạn đó làm sao mà có công hiệu cho được? Bởi thế, cho nên đối

với những người như cô, cần phải lấy ân mà khích động mới được!
Mạnh Hồng Tiếu kêu "ủa" một tiếng, rồi nói :
- Công Chúa nghĩ như vậy quả thực là cao siêu kỳ diệu, nhưng muốn gia ân cho tôi để tôi cám ơn cho thì cũng không phải chuyện dễ đâu!
- Tôi cung biết không phải là chuyện dễ thực, nhưng thực là duyên trời run rủi khiến cho tôi trước sau đã được dịp ban cho cô nương hai lần chịu ơn. Cô nương là một nhân vật giang hồ, không bao giờ chịu hàm ơn của ai một tí gì, như vậy chắc cô nương thể nào cũng không tiếc hai môn Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm mà truyền thụ cho, để tôi được toại nguyện.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 17
Hung Tin Ngàn Dặm Truyền Tới

Mạnh Hồng Tiếu nghe Diệu Âm Công Chúa nói là trước sau hai lần đã ban đại ân cho mình, nàng mới ngạc nhiên suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được, nàng liền mỉm cười hỏi :
- Xin Công Chúa cho biết những ân đức mà Công Chúa đã ban cho tôi, nếu quả thực hai vụ đó làm cho tôi phải cảm kích thì tôi có tiếc gì hai môn đó mà không truyền thụ cho Công Chúa đâu!
Diệu Âm Công Chúa mỉm cười hỏi :
- Có phải Mạnh cô nương là đệ tử của Bích Nhãn Thần Ni không?
Mạnh Hồng Tiếu chắp tay ngồi đứng đắn nói :
- Thần Ni chính là tiên sư, nhưng trần duyên đã mãn, hiện được lên trên giới cảnh rồi!
Diệu Âm Công Chúa gật đầu nói :
- Tôi biết lệnh ssu đã giải thoát lới trần rồi, nhưng cách đây không lâu, khi tôi đi ngang qua Bích Nhãn Am, vừa gặp hai tên đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung đang ra tay tấn công những người ở trong am!
Mạnh Hồng Tiếu ngạc nhiên hỏi :
- Trong Bích Nhãn Am chỉ có hai thầy trò tôi thôi, mà tiên sư tảo hóa đã lâu, còn tôi thì đã bị lọt vào tay của quần ma đi đây đi đó, vậy người của phái Vạn Kiếp còn đi đến Bích Nhãn Am làm chi?
MẤT MỘT TRANG.
Mạnh Hồng Tiếu thở dài hỏi tiếp :
- Vậy còn việc thứ hai là gì, xin Công Chúa nói cho tôi rõ?

Diệu Âm Công Chúa mới đem chuyện Cổ Thanh Phong bị Vạn Kiếp Sứ Giả hành hình trong Âm Phong Giáp kể cho Mạnh Hồng Tiếu nghe. Từ lúc Cổ Thanh Phong đấu với Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long, sau bị Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc dùng những bông đào sắt trong pháp ngự kiếm đánh trúng huyệt đạo, rồi bị treo lên cây, đến Thanh Phong bị Trì Trung Long vâng lệnh của Tốt Kim Hoàn dùng dao khoét thịt, máu chảy dầm dề...

Mạnh Hồng Tiếu nghe tới đây, nước mắt đã ràn rụa, mặt nhợt nhạt, Diệu Âm Công Chúa thấy vậy vội xua tay nói tiếp :

- Sau tuy có Vạn Kiếp Ma Chủ tới nơi ngăn cản và buông thay cho Cổ Thanh Phong đi và hẹn đến mồng bốn tháng tư sang năm sẽ triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội ở núi Dã Nhân dưới cổng chàng Vạn Kiếp Môn để tụ họp quần hùng, nhưng Cổ Thanh Phong vì bị nội ngoại thương rất nặng, mất máu quá nhiêu, lại bị thêm gió lạnh trong Âm Phong Giáp thổi thấu xương nên chàng ta bệnh sắp chết đến nơi, dù có Hoa Đà tái sinh cũng không sao chữ khỏi được...

Nghe tới đó, Mạnh Hồng Tiếu đã khóc sướt mướt, Diệu Âm Công Chúa thấy vậy rất thương hại, nói :

- Diệu Âm tôi vừa tới nơi trông thấy sự việc như vậy, vội tặng ngay cho chàng cây Hà Thủ Ô nghìn năm thành hình mà tôi đã cố giấu lâu năm, nhờ vậy chàng mới thoát khỏi tai ách, không phải đi vào quỷ môn quan nữa.

Mạnh Hồng Tiếu dùng tay áo chùi nước mắc, rồi nhìn Công Chúa với vẻ rất cảm động và nói:

- Nếu lời Công Chúa nói là thực thì tôi sẽ xin dạy cho Công Chúa môn Vạn Diệu Thanh Âm ngay!

- Mạnh cô nương yên tâm, với địa vị của tôi ở trên giang hồ như vậy, khi nào tôi lại đi nói dối với cô nương, huống hồ tôi còn lấy được một vật mọn để cho cô nương xem làm tin nữa!

Nói xong, nàng liền đưa mảnh giấy do Cổ Thanh Phong viết cho Mạnh Hồng Tiếu xem. Mạnh Hồng Tiếu đã nhận ra đúng là bút tích của người yêu mình. Nàng suy nghĩ giây lát liền hỏi Diệu Âm Công Chúa:

- Công Chúa đã khẳng khá tặng cho thánh dược hãn thế như vậy, chắc Cổ Thanh Phong đã lành mạnh và bình yên vô sự rồi phải không?

Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :

- Mạnh cô nương cứ yên tâm, không những trên giấy này đã ghi rõ Thanh Phong đã tái sinh mà căn cứ vào những nét bút này, cô nương cũng đủ nhận ra tinh thần của chàng ấy sung túc đến mức

nào rồi!
- Nếu vậy, xin Công Chúa ngồi ở trước mặt tôi tịnh tâm, ngồi yên như thế để tôi làm đúng theo lời đã hứa, chỉ trong ba ngày là cùng, tôi sẽ dạy cho Công Chúa biết hết Vạn Diệu Thanh Âm và Pháp Hoa Thiền Xướng.
- Mạnh cô nương đã nhận lời dạy cho tôi hai pháp đó, chờ tôi học hỏi xong thể nào cũng sẽ thả cho Mạnh cô nương được tự do. Khi Liệt Hoa? Thái Tuế về, tôi sẽ thoái thoát mà bảo rằng cô nương đã bị Vạn Kiếp quần ma bắt cóc rồi!
- Mỹ ý của Công Chúa, Hồng Tiếu rôi rất cám ơn, nhưng theo sự suy đoán của tôi thì Công Chúa không muốn để cho Liệt Hoa? Thái Tuế học hỏi được một môn gì của tôi, là Công Chúa muốn mình được rạng rỡ nhất trong nhóm Miêu Cương Song Quái phải không?
Diệu Âm Công Chúa nghe nói mặt đỏ bừng, nhưng không cãi lại, vừa gượng cười vừa nói :
- Mạnh cô nương quả thực thông minh, nhưng cô nương nên rõ là người trong võ lâm, ai mà chả muốn mình tài ba hơn người, ai mà chả hiếu danh? Có riêng gì một mình tôi đâu?
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười, rồi nàng bắt đầu truyền thụ hai môn Pháp Hoa Thiền Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm cho Diệu Âm Công Chúa.
Diệu Âm Thần Công là Giáng Ma tuyệt học, huyền ảo không lường, khó mà tham cứu được, nhưng Diệu Âm Công Chúa đã thiện các thứ âm vật nên học hai môn này dễ hiểu hơn những người khác.
Chỉ trong ba ngày trời, nàng đã thuộc lòng hết diệu khuyết của cả hai môn đó liền.
Diệu Âm Công Chúa học xong hai môn đó rồi, liền mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương bây giờ cô nương đã hoàn toàn được tự do rồi, tôi có thể cho cô nương biết người yêu của cô là Cổ Thanh Phong hiện đang ở trong một cái hang dưới chân núi cạnh Âm Phong Giáp.
Mạnh Hồng Tiếu cám ơn Diệu Âm Công Chúa, từ từ bước ra ngoài động. Gió núi thổi làm cho tóc và quần áo này bay phất phới, nàng gứng đó ngẩn người ra nghĩ thầm :
"Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội" câu này quả thật không sai! Ta vì thuộc lòng Đằng Ma Bảo Lục mà bị Lâu Sơn Tam Sát, Vạn Kiếp quần ma, Miêu Cương Song Quái bắt cóc, nay đây mai đó, trải qua không biết bao nhiêu hung hiểm, mãi cho tới ngày hôm nay, ta mới được tự do, nhưng các nhân vật trong võ lâm còn them thuồng những môn võ công đó và vẫn còn muốn bắt cóc được mình, sau này trong những ngày tháng dài dằng dặc, ta sẽ còn phải trải qua

không biết bao nhiêu là phong ba bảo táp nữa...” Sự thực, Mạnh Hồng Tiếu uống được ba giọt Linh Chi chín lá, chân nguyên đã mạnh hơn trước rất nhiều, đồng thời bấy lâu nay nàng đã khổ công nghiên cứu Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, Ma Kha Kiếm Pháp các võ học hãn thế. Tuy nàng chưa lãnh hội hết toàn bộ nhưng nàng cũng đã thâu nhận được bảy tám thành. Võ công của nàng bây giờ không kém gì thập tam danh thủ, chỉ vì nàng chưa gặp dịp may để thử thách đấy thôi.

Vì vậy nàng chưa biết mình đã trở nên một tay cao thủ thượng thặng ở trong giang hồ rồi. Nàng nghe thấy Cổ Thanh Phong ở trong núi Hoài Ngọc, định thần xong, nàng liền đi tìm kiếm ngay.

Ngờ đâu trong ba ngày đó, Bàng Chân Chân đã bị tai kiếp rất nặng, Cổ Thanh Phong với tấm lòng đau đớn đang đi Vân Nam định chuẩn bị một mình xông pha vào núi Lục Chiếu và tái nhập Thiên Nguy Cốc.

Thì ra, trong lúc Cổ Thanh Phong được Bàng Chân Chân thoa bóp, ngủ thiếp đi không hay, tới khi tỉnh dậy, chàng cảm thấy khó chịu vô cùng, mình mẩy chàng nóng như lửa thiêu, chân tay và xương cốt đau nhức rất là khó chịu.

Chàng là người cứng cỏi như thế mà cũng chịu không nổi, rên rỉ kêu đau và cứ luôn mồm kêu hai chữ “Chân muội” hoài.

Trong động vắng tanh không có tiếng hồi âm, mà ngoài cửa động thì có tiếng cười rất rùng rợn của một thiếu nữ thốt ra, và còn có những tiếng kêu “vù vù” nữa.

Tuy thấy trong người đau đớn, nhưng Cổ Thanh Phong từ khi được Bàng Chân Chân mớm cho củ Hà Thủ Ô rồi, vết thương đã lành mạnh, thần trí thông minh, tai chàng cũng lại thính hơn trước rất nhiều. Chàng đã nghe rõ tiếng cười đó không phải là tiếng cười của Bàng Chân Chân mà hai tiếng kêu “vù vù” kia chính là tiếng chưởng phong của Phích Không Chưởng nên chàng giật mình kinh hãi và cau mày nghĩ thầm :

“Người tiếng động này chắc thể nào Chân Chân cũng đang đấu với người ở ngoài động. Mấy ngày hôm nay, ta được nàng săn sóc cho rất là chu đáo. Bây giờ, vết thương của ta đã lành mạnh, vậy thì ta cũng nên cố nhịn đau đớn mà ra bên ngoài trợ giúp cho nàng.” Nghĩ tới đó, chàng định gượng đứng dậy, ngờ đâu sức lực đã mất hết, không sao cử động được, đến nỗi người xuống cũng không được nữa.

Lúc ấy, ngoài hang động lại có tiếng nói vọng vào :

- Phong đại ca của ta vừa bị thương, vừa đau yếu, không có thuốc gì chữa được, hiện giờ đã rời khỏi trần gian nhơ nhuốc này rồi!

Tiếng nói đó chính là tiếng nói của Bàng Chân Chân, chàng ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm:
"Có lẽ kẻ địch quá mạnh mà Chân muội không muốn cho kẻ địch vào tìm kiếm mình giết hại, chả lẽ kẻ địch là Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc và Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long đã trở lại chăng?" Chàng chưa nghĩ dứt, bên ngoài có những tiếng gió của Phích Không Chưởng và lại có những tiếng ám khí nho nhỏ kêu "veo veo". Chàng kinh hãi thầm, vì đã đoán biết Bàng Chân Chân thế nào cung đã bị thiệt thòi, bằng không khi nào nàng ta lại chịu giở ám khí thành danh ra như thế?
Trong lúc lo âu, chàng cố gượng đứng dậy, nhưng giữa ngực và hông đau nhức khôn tả, suýt tí nữa chàng đã bị chết giấc tại chỗ. Chàng tực biết không sao miễn cưỡng được, liền nghĩ ra được một kế, vội ngồi xuống điều khí hành công, và dùng tới Nội Gia Thố Nạp Diệu Thuật.
Lúc ấy, tiếng đánh nhau ở bên ngoài hình như càng ngày càng xa, chàng mừng rở nghĩ thầm:
"Có lẽ Hồng Tuyến Thập Tam Trâm của Chân Chân đã có công hiệu, nên đã đuổi kẻ địch rồi cũng nên!" Chàng vừa mừng thầm xong lại lo âu và nghĩ tiếp :
"Có lẽ Chân Chân biết mình địch không nổi với kẻ địch, muốn giữ cho mình được an toàn, nên nàng mới dụ cho kẻ địch ra ngoài xa như thế cũng nên!" Vì sự mừng cùng sự lo đó làm cho hơi thở của chàng điều chuyển thiếu đều đặn, nên trong người chàng lại bắt đầu thấy đau nhức trở lại.
Chàng là người rất thông minh, biết mình lo âu như thế không có ích lợi gì cho tình thế cả, nên chàng vội quyên hết mọi sự mà điều khí hành công tiếp.
Quả nhiên, trong người mới thấy dễ chịu dần, và chàng cảm thấy nội lực của mình đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.
Cổ Thanh Phong biết mình mạnh hơn trước là nhờ đã ăn d cây Hà Thủ Ô ngàn năm, và nhờ vậy nội ngoại công của mình mới được thăng bằng. Từ nay trở đi, chàng chỉ cần luyện tập một thời gian là chàng có thể luyện tới mức cao thủ hạng nhất đương thời liền.
Chuyển vận xong một lần Tý Ngọ Thần Công, chàng cảm thấy lành mạnh được bảy tám thành, chàng mừng rở vô cùng và nghĩ :
"Qúy hồ, Chân Chân cầm cự được chốc lát nữa là ta đã có thể ra trợ giúp cho nàng..." Quả nhiên, một lát sau chàng đã hết đau đớn, tinh thần sáng suốt vô cùng, chuẩn bị đi ra ngoài động trợ giúp Bàn Chân Chân. Nhưng khi chàng đi ra tới ngoài cửa động thì đã nghe thấy hai

tiếng “ùm ùm”, cả hang động cũng bị rung động, cả cát và đá vụn đều rớt xuống như mưa.
Ngờ đâu, đang lúc ấy có một cây Thạch Chung Nhủ bi rung động gãy rớt xuống bên dưới mà lại trúng ngay vào giữa đỉnh đầu của chàng. Chờ tới khi chàng phát giác thì đã muộn rồi, miễn cưỡng vận nội công dùng Tam Hoa Tụ Đỉnh để bảo vệ lấy cái sọ. Tuy vậy, đầu chàng cũng bị cây Thạnh Chung Nhủ ấy làm cho sướt da chảy máu, chết giấc nằm lăn ra đất. Đến khi chàng tỉnh dậy, thấy đầu đau như búa bổ, mặt đầy máu, bên ngoài động yên lặng như tờ.
Chàng rờ tay lên chỗ vết thương thấy máu đã đọng, mới biết mình nằm chết giấc một thời gian khá lâu. Chàng rần rỉ vô cùng vì đoán chắc Cô Gái Áo Vàng giờ này đã bị nguy hiểm cũng nên.
Vì hai tiếng nổ hồi nãy, chàng đoán chắc Bàn Chân Chân đã dùng Tam Ly Phích Lịch Đạn của Hỏa Hài Nhi tặng cho, nếu không đến lúc thật nguy hiểm thì không bao giờ Chân Chân lại đem ra sử dụng loại võ khí lợi hại đó.
Bây giờ, nàng ta đã sử dụng đến môn võ khí này mà không thấy trở lại hang động mà thăm mình thì hiễn nhiên ám khí đó không công hiệu...thì bị đối phương giết hại rồi cũng nên?
Chàng càng nghĩ càng lo âu cho Bàn Chân Chân, nên vội lẻn mình ra ngoài cửa động, chỉ thấy bên ngoài yên tĩnh lạ thường, và không thấy hình bóng của một người nào hết.
Nghĩ lại, hai tiếng nổ hồi nãy phát ra tự phía Đông Nam, nên chàng liền chạy thẳng về phía đó. Chàng tới chốn đó, thấy dưới đất bừa bãi, lại càng kinh hoảng thêm, liền để ý xem xét.
Chàng thấy nơi đó chỉ có núi băng đá nứt, cây gãy, cỏ cháy và mặt đất có dính ít máu, hiển nhiên bị Tam Ly Phích Lịch Đạn của Bàn Chân Chân phá phách. Ngoài ra còn có mấy vật khiến chàng chú ý tới nhất là :
Vật thứ nhất là nữa mảnh lụa áo vàng, thứ hai là nửa mảnh phướn rách, thư ba một cánh tay gãy, thứ tư là một cái giỏ trúc.
Cổ Thanh Phong đã nhận ra mảnh lụa vàng đó chính là áo của bcc, chàng rầu rỉ vô cùng nghĩ thầm :
“Áo đã rách như vậy thì tất nhiên người cũng không còn! Có lẽ Chân muội người yêu đương của ta đã ôm hận dưới suối vàng rồi cũng nên!” Vật thứ hai hiện ra trước mắt chàng là nửa mảnh phướn rách, chàng lại nghĩ tiếp :
“Đây là một mảnh trong Câu Hồn Phướn của Câu Hồn Sứ Giả, như vậy món nợ này chắc thế nào cũng phải ghi lên trên đầu của bọn quần ma Vạn Kiếp Môn, nhưng còn cánh tay gãy kia là của ai thế?”

Quả thực cánh tay này đã làm cho chàng nát óc, vì cánh tay ấy trắng trẻo, lỗ chân lông rất nhỏ, hiển nhiên là của một thiếu nữ.
Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long đã tới thì tất nhiên Liên Thành Ngọc cũng tới theo, như vậy thì cánh tay là của Liên Thành Ngọc hay là của Chân Chân ?
Dù sao Cổ Thanh Phong cũng là một người hiệp nghĩa rất quang minh lỗi lạc, tuy chàng rất yêu Chân Chân, nhưng chỉ có âu yếm hôn hít nhau thôi, chưa chưa hề làm bậy bao giờ, nên chàng không sao nhận ra được cánh tay này có phải là của Chân Chân hay không? Nếu là một tay lưu manh khác mà bê bối với nàng rồi thì tất nhiên chàng nhận ra cánh tay này của ai rồi.
Tuy không biết cánh tay đó là của ai, nhưng Cổ Thanh Phong vẫn đào một cái hố ở dưới gốc cây thông để chôn cánh tay đó, trên thân cây chàng đề hai chữ "Mai Hương" để dễ nhận.
Chàng làm như thế mục đích là để sau này nếu quả thực đúng là Chân Chân đã bị giết hại rồi, mà di hài của nàng không sao tìm kiếm được, thì cứ coi nơi đó như là ngôi mộ của nàng.
Chàng chôn xong cánh tay đó, lại nhìn thẳng vào cái giỏ trúc, hai mắt không chớp tí nào, chàng lại nghĩ :
"Cánh tay gãy, mảnh phướn tàn, mảnh áo lụa, cả ba đều là vật hữu chủ rồi, ta còn có thể suy đoán được, nhưng còn cái giỏ trúc này thì lạ thực, chẳng lẽ nó từ trên trời rơi xuống chăng? Bất cứ là Bàn Chân Chân hay là Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc, không khi nào ba người mang theo cái giỏ trúc của người đánh cá như vậy ?"
Cổ Thanh Phong đang chú ý đến cái giỏ trúc ấy, cau mày lại nghĩ ngợi. Cái giỏ trúc bỗng hơi rung động, trong giỏ lại có tiếng kêu "chít chít".
Cổ Thanh Phong thấy vậy liền giật mình kinh hải, vội vận Tý Ngọ Thần Công lên dồn vào cánh tay phải, rồi giơ tay lên mở nắp cái giỏ trúc ra để xem ở bên trong có vật gì?
Cổ Thanh Phong vừa nhìn vào trong cái giỏ liền cau mày lại gượng cười, thì ra trong đó không phải là trùng độc gì cả, mà lại là mấy con lương trắng lớn.
Trong giỏ trúc đã là lươn trắng, thì tất nhiên chủ nhân của nó phải là ông lão vọng.
Cổ Thanh Phong không sao lý ra được người đánh cá này là ai mà đã tham dự vào trận đấu kịch liệt này, hay là trận đấu đã kết thúc rồi mới đi qua đây? Rồi người đó thấy cảnh tượng thê thảm này mà hoảng sợ đến mất hết hồn vía, bỏ cả cái giỏ lương này lại đây mà đào tẩu cũng nên.

Chàng nghĩ đến nửa ngày mà cũng không sao nghĩ ra được, bỗng có một luồng gió lạnh thổi tới làm cho đầu óc chàng tỉnh táo, rồi chàng nghĩ tiếp :
"Sao ta lại hồ đồ đến thế? Việc gì mà phải tốn bao trí não để mà nghĩ ngợi đến một cái giỏ trúc của người đánh cá như vậy? Chi bằng ta đi Tam Nguyên Bang báo cho Bàng Thiên Hiểu Cha nàng hay biết hung tin này, rồi ta một mình xông vào Thiên Nguy Cốc, dù thí mạng ta cũng phải giết cho kỳ được Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc mà trả thù rửa hận cho Bàng Chân Chân.
Chàng quyết định như vậy, liền rửa sạch những vết máu dính ở trên đầu trên mặt rồi tiến thẳng về phía Hồ Nam để đi Tam Nguyên Bang núi Cửu Nghi.
Cổ Thanh Phong đi được ngày rưỡi thì Mạnh Hồng Tiếu khôi phục được thân tự do và khi nàng đi tới được thạch động của Thanh Phong thì không thấy bóng của chàng ta đâu hết, nàng rầu rĩ vô cùng, lẩm bẩm nói :
- Phong đại ca đi đâu thế? Bây giờ, tôi đã nghiên cứu thạo thuộc môn Ma Kha Kiếm Pháp rồi, đang muốn kiếm đại ca để truyền thụ để đại ca dung hội lại mấy thứ kiếm pháp mà đại ca đã học được, như vậy đại ca sẽ trở nên thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, nhưng bây giờ đại ca đã đi khỏi, biết đi đâu mà tìm kiếm cho được đại ca và cũng biết đến ngày giờ nào mới được tái ngộ?
Nói tới đó, nàng bỗng thất cười và tự mắng mình là hồ đồ, vì nàng đã nghĩ ra cuộc hội hợp ở trên núi Tuyết Sơn vào hồi cuối năm với chàng, nên nàng đã quyết định trở về Bích Nhãn Am để xếp đặt lại di thể của Bích Nhãn Thần Ni, rồi sẽ luyện thuộc pho Ma Kha Kiếm Pháp, chờ tới khi gặp gỡ Cổ Thanh Phong, lúc ấy sẽ truyền dạy lại cho chàng ta để chàng được lừng danh giang hồ, nở mày nở mặt với thiên hạ.
* * * Hãy nói Cổ Thanh Phong từ núi Hoài Ngọc đi núi Lục Chiếu, đáng nhẽ đi qua Hồ Nam thì tiện đường lên ngay núi Cửu Nghi để đến Tam Nguyên Bang báo hung tin cho Bàng Thiên Hiểu hay. Chàng làm như vậy là vì Tam Nguyên Bang có rất nhiều tay cao thủ và Bàng Thiên Hiểu mà hay tin con gái cưng bị chết thì thế nào cũng truyền ngay Chu Hồng Trúc Lệnh ra lệnh cho các phân trại ở các nơi nghiêm mật tìm kiếm tung tích của Bàng Chân Chân. Nếu Chân Chân bị bắt cóc mà chưa chết, như vậy nàng thể nào cũng được cứu, hơn là một mình chàng ra tay cứu nàng nhiều.
Chàng quyết định như vậy, liền tiến thẳng vào Tam Nguyên Giáp. Vừa tới giáp khẩu gặp ngay Mỵ Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu

đang đứng ngắm cảnh. Khổng Lăng Tiêu thấy một trang thiếu niên anh tuấn, hấp tấp đi vào trong Tam Nguyên Giáp, nàng thắc mắc vô cùng và nghĩ thầm :
"Người này vẻ mặt lo buồn và đi hấp tấp như vậy là có việc gì thế? Chàng thiếu niên anh tuấn này thực là trong đời ta lần đầu tiên mới được trông thấy một người đẹp trai như thế." Nàng nghĩ như vậy, liền nhảy lại cản đường Cổ Thanh Phong, mỉm cười hỏi :
- Xin bạn chớ có cắm đầu đi bừa vào như thế! Bạn có biết nơi đây là Chủ đàn trọng địa của Tam Nguyên Bang hay không?
Cổ Thanh Phong bỗng thấy một thiếu phụ tuổi trạc ba mươi mốt ba mươi hai, xinh đẹp vô cùng đang tiến tới hỏi mình, chàng liền chắp tay chào và đáp :
- Tại hạ đang có việc cần muốn yết kiến Bang Chủ của quý bang!
Khổng Lăng Tiêu thấy chàng trả lời, giọng nói rất thánh thót, trông lại càng đáng yêu thêm, nên nàng liền mỉm cười hỏi tiếp :
- Bạn là người của môn phái nào, xưng hô ra sao?
Cổ Thanh Phong nghiêm nghị, cung kính đáp :
- Tiên sư là Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh...
Khổng Lăng Tiêu nghe nói giật mình, không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói dứt đã nhìn thẳng vào mặt chàng lên tiếng nói :
- Bạn họ Cổ tên là Thanh Phong, ngoại hiệu là Trung Điều Kiếm Khách phải không?
Cổ Thanh Phong kinh ngạc vô cùng, ngắm nhìn Khổng Lăng Tiêu một hồi rồi ngạc nhiên hỏi:
- Phu nhân quý tánh danh là chi? Sao lại biết danh hiệu của Thanh Phong tôi như thế?
Khổng Lăng Tiêu mặt đỏ bừng, không tiện nói rõ chuyện Diệu Chân đã bắt cóc chàng như thế nào, chỉ mỉm cười đáp :
- Tôi là Khổng Lăng Tiêu, ngoại hiệu là Mỵ Hương Tiên Tử!
Cổ Thanh Phong nghe thấy danh hiệu liền biết ngay người này là Tam Di Nương của Bàng Chân Chân, chàng vội cung kính chắp tay chào và nói :
- Thế ra là Khổng phu nhân, xin tha thứ cho hậu bối thất lễ!
Khổng Lăng Tiêu vội né mình tránh sang bên, không dám nhận lễ lại mỉm cười hỏi :
- Bạn với tôi không có dây dưa gì về môn phái, sao bạn lại xưng hô với tôi như thế?
Cổ Thanh Phong đáp :
- Tiểu bối kết giao với Bàng cô nương đã lâu, có thể nói là bạn thân được!

Khổng Lăng Tiêu nghe thấy chàng nói như vậy, mặt liền đỏ bừng nghĩ thầm :
"Cũng may bữa nọ Ở trong Thanh Tâm Am, chàng bị người ta cướp đi, bằng không nếu mình bậy bạ với chàng ta thì bây giờ khó xử biết bao?" Nghĩ đoạn nàng kêu "ủa" một tiếng, rồi nói :
- Bạn họ Cổ kết giao với Chân Chân thâm hậu như vậy, Lăng Tiêu tôi đành phải tự nâng cao mình lên mà gọi bạn là Cổ hiền điệt vậy!
Cổ Thanh Phong cung kính hỏi :
- Xin hỏi phu nhân, Bàng Bang Chủ Bàng lão tiền bối có ở trong Tam Nguyên Giáp không?
Khổng Lăng Tiêu gật đầu đáp :
- Bang Chủ cần phải đối phó với phái Vạn Kiếp Môn nên hiện đang cùng Hộ Pháp Thiết Kiếm Chân Nhân nghiên cứu mấy môn hãn thế thần công. Tôi trông vẻ mặt của hiền điệt hình như rất lo âu, chẳng hay có việc gì thế, có thể nói ra cho tôi được biết với không?
Cổ Thanh Phong ngập ngừng một hồi, rồi mới nói :
- Thanh Phong tôi tới đây định báo cho Bàng lão tiền bối hay một tin không lành!
Khổng Lăng Tiêu nghe nói vội cau may hỏi tiếp :
- Chẳng hay tin gì thế? Trông sắc mặt của hiền điệt thì hình như việc này có liên can rất lớn với Tam Nguyên Bang chúng tôi thì phải?
Tuy Cổ Thanh Phong cảm thấy việc này không nên nói ra, nhưng chàng nghĩ lại và thấy không nói thì cũng không tiện, nên chàng liền đáp:
- Hộ Pháp Miêu Bình của quý bang đã khuất núi rồi, mà Bàng cô nương không biết hiện nay sống chết ra sao?
Hai tin kinh người đó quả thực Khổng Lăng Tiêu giật mình kinh hải, nàng vội lên tiếng hỏi :
- Có thật không? Vậy xin Cổ hiền điệt hãy theo tôi vào trong này, để tôi đưa hiền điệt vào gặp Bang Chủ!
Cổ Thanh Phong liền cùng Khổng Lăng Tiêu đi thẳng vào bên trong, và tất nhiên những chòi canh không ai hỏi han và cản trở gì hết.
Không bao lâu đã đi đến Dưỡng Đức Hiên, chỗ luyện võ công của Bàng Thiên Hiểu.
Trên bãi cỏ ở ngoài Dưỡng Đức Hiên kiếm khí chọc trời, tiếng sấm tiếng gió như ẩn hiện, một ông già mặc áo bào xanh, râu dài, cùng một đạo sĩ mặc áo bào xám đang luyện võ cùng nhau!
Không cần phải nói rõ, Cổ Thanh Phong cũng biết ông già râu dài đó là Cha của Bàng Chân Chân tức Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ rồi. Còn đạo sĩ mình mặc áo bào

xám là thủ tịch Hộ Pháp Thiết Kiếm Chân Nhân của Tam Nguyên Bang, và cũng là một trong năm đại danh kiếm đương thời!
Khổng Lăng Tiêu đưa Cổ Thanh Phong đến gần Dưỡng Đức Hiên, Bàng Thiên Hiểu liền ngừng tay lại, đưa mắt nhìn chầm chập vào người của Cổ Thanh Phong một hồi.
Cổ Thanh Phong không đợi chờ Khổng Lăng Tiêu giới thiệu đã vội tiến lên vái chào Bàng Thiên Hiểu và Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Cổ Thanh Phong đệ tử của Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh tham kiến Bàng Bang Chủ và Thiết Kiếm Chân Nhân hai lão tiền bối!
Bàng Thiên Hiểu kêu "ủa" một tiếng, đang định lên tiếng hỏi, thì Khổng Lăng Tiêu đã cướp lời nói trước :
- Cổ lão đệ đây không phải là người ngoài, mà là bạn thân của Chân Chân đấy!
Bàng Thiên Hiểu nghe thấy Cổ Thanh Phong là bạn của con gái mình, lại thấy chàng anh tuấn như vậy, nên trl cũng mừng rở thầm, liền nhìn Khổng Lăng Tiêu cười ha hả nói :
- Tôi đang ngạc nhiên tại sao phu nhân biết tôi bế quan luyện công, không tiếp khách mà bỗng dưng lại đưa người ngoài vào như vậy, bây giờ mới hay là Cổ hiền điệt nhưng không thấy Chân Chân về bang, không hiểu nó đi đâu thế?
Lão Bang Chủ vừa nói vừa mời Cổ Thanh Phong vào trong Dưỡng Đức Hiên ngồi, Khổng Lăng Tiêu liền lạnh lùng nói :
- Bang Chủ đừng có mừng rở như thế vội, Cổ hiền điệt đem lại tin rất xui xẻo, khiến Bang Chủ phải tức giận và kinh hải liền!
Bàng Thiên Hiểu là Bang Chủ của Tam Nguyên Bang, rất giàu kiến thức và đa mưu kế, nên y vừa nghe thấy Khổng Lăng Tiêu nói như vậy, đã đoán ra được một nửa liền, nên nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong mà hỏi :
- Cổ hiền điệt đem tin không lành đến cho Tam Nguyên Bang chúng tôi, không biết là tin đó có liên can đến Chân Chân không?
Cổ Thanh Phong gượng cười cung kính đáp :
- Trong một trận khổ chiến, bên mình ít người hơn đối thủ, Bàng cô nương đã bị mất tích một cách thần bí, hiện giờ không biết sống chết ra sao?
Xưa nay, Bàng Thiên Hiểu là người rất trầm tĩnh, nhưng vì hiếm hoi chỉ có một mình Bàng Chân Chân là đứa con duy nhất thôi, nên vị Bang Chủ vừa nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy đã kinh hải vô cùng, vội nói với Khổng Lăng Tiêu :
- Phu nhân mau đi thả hết bồ câu của bổn bang ra, phi truyền Chu Hồng Trúc Lệnh, ra lệnh cho các nơi phân đàn lập tức tìm kiếm tung

tích của Chân Chân, bất cứ sống hay chết, hễ được tin phải báo cho Tổng Đàn ngay!
Khổng Lăng Tiêu liền đứng dậy đi ra ngoài hiên, lúc này Bàng Thiên Hiểu mới hơi ổn định tâm thần, nhìn mặt Cổ Thanh Phong với thái độ rất thân mật hỏi :
- Cổ hiền điệt hãy cho lão biết rõ tình hình của Chân Chân mất tích như thế nào?
Cổ Thanh Phong liền đáp :
- Tiểu bối còn có một cái tin xui xẻo nữa, cần phải thưa cùng lão tiền bối hay nốt! Nhưng vì hai tin đó đều có liên quan với nhau, muốn lão tiền bối biết rõ hết từng tin một nên mới chia ra mà nói!
Bàng Thiên Hiểu thở dài một tiếng và nói :
- Chân Chân đã gặp nguy mất tích, dù lão có lo âu cũng vô ích mà thôi! Hiền điệt cứ thong thả nói rõ hết sự thể cho lão hay! Chẳng hay tin thứ hai này có liên can đến Tam Nguyên Bang của lão hay không?
Cổ Thanh Phong bỗng lên tiếng hỏi :
- Bàng lão tiền bối với Thiết Kiếm Chân Nhân tiền bối gần đây có phát hiện dấu hiệu của Vạn Kiếp Môn không?
Bàng Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân song song lắc đầu, Cổ Thanh Phong lại nói tiếp:
- Hiện giờ mười ba cái vòng xương trắng đeo ở dưới Tiểu Vạn Kiếp Môn đã treo hai cái đầu lâu lên rồi!
Thiết Kiếm Chân Nhân thất kinh xen lời nói :
- Như vậy trong mười ba danh thủ của chúng ta đã có hai người bị Vạn Kiếp Môn giết chết rồi chăng?
Bàng Thiên Hiểu cau mày lại, hỏi :
- Cổ hiền điệt có biết hai cái đầu lâu ấy là của ai không?
Cổ Thanh Phong đáp :
- Theo nhân vật của bảy Sứ Giả Vạn Kiếm Ma Cung nói thì một cái đầu của Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí, còn một cái nữa là...
Bàng Thiên Hiểu thấy Cổ Thanh Phong tỏ vẻ ngượng nghịu, liền bước ngay là có sự không lành rồi, vội trợn trừng mắt lên giận dữ hỏi :
- Cổ hiền điệt khỏi cần nghi kỵ gì hết, cứ việc nói thẳng ra! Có phải còn một cái đầu nữa là người của Tam Nguyên Bang này không?
Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :
- Còn cái đầu lâu kia là của Cổ Mục Gia Cát Miêu Bình Hộ Pháp của quý bang!
Bàng Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân nghe nói Miêu Bình bị

người của Vạn Kiếp Môn giết chết đều giật mình kinh hải, cả hai cau mày lại nhìn nhau, rồi lại giục Cổ Thanh Phong kể nốt câu chuyện cho họ nghe.
Chờ tới khi Cổ Thanh Phong kể hết chuyện cho hai người nghe xong, Bàng Thiên Hiểu liền cúi đầu nghĩ ngợi.
Lúc ấy, Mỵ Hương Tiên Tử đã trở về Dưỡng Đức Hiên, cũng được nghe hết câu chuyện, liền hỏi Bàng Thiên Hiểu :
- Vạn Kiếp Ma Chủ đã bảo là người quen biết cũ của Bang Chủ, chẳng lẻ Bang Chủ đoán không ra tên họ và lai lịch của y hay sao?
Bàng Thiên Hiểu ngẫm nghĩ hồi lâu không trả lời. Mãi lão Bang Chủ mới lắc đầu gượng cười đáp :
- Tôi đã nghĩ hết tất cả những bạn cũ năm xưa rồi, nhưng không sao nghĩ ra được Vạn Kiếp Ma Chủ là ai hết!
Ngừng giây lát, y lại hỏi Cổ Thanh Phong :
- Cổ hiền điệt đã được mục kích Vạn Kiếp Ma Chủ rồi, chẳng hay hiền điệt có thấy người đó có điểm gì đặc biệt hơn người không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Tiểu bối chỉ thấy người y hơi lùn và gầy gò thôi, chứ không sao tìm thấy y có điểm gì đặc biệt hơn người cả. Vì y trùm khăn đen trên đầu, chỉ trông thấy có đôi mắt!
Bàng Thiên Hiểu giận dữ vô cùng nói :
- Mặc y là ai, cứ biết y đã giết chết Hộ Pháp Miêu Bình, bắt cóc con gái ta đi thì Thiên Hiểu ta thể nào cũng phát động toàn lực của Tam Nguyên Bang ra báo thù!
Mỵ Hương Tiên Tử Khổng Lăng Tiêu hỏi :
- Bang Chủ muốn báo thù ra sao?
Bt trầm giọng đáp :
- Bây giờ chúng ta triệu tập ngay các tay cao thủ trong Tam Nguyên Bang, phải dùng máu mà rửa Thiên Nguy Cốc. Chờ đến mùng bốn tháng tư sang năm, chúng ta sẽ giết Vạn Kiếp Ma Chủ, hỏa thiêu Vạn Kiếp Môn trước mặt thiên hạ hào kiệt!
Khổng Lăng Tiêu nghe xong đảo lộn đôi ngươi một vòng rồi lắc đầu cười nhạt. Bàng Thiên Hiểu nghiêm sắc mặt lại hỏi :
- Tại sao phu nhân lại lắc đầu cười nhạt như thế?
Khổng Lăng Tiêu từ từ đáp :
- Tôi cười Bang Chủ ngày thường đoán địch như thần, trầm tĩnh và đa cơ trí biết bao! Ngày hôm nay chỉ vì Chân Chân bị nh, Bang Chủ vì quá lo âu, nên mới có sự đối phó một cách hấp tấp và lỗ mãng như vậy!
Bàng Thiên Hiểu bỗng trợn ngược đôi lông mày, nhưng lại dịu ngay

lại liền, mắt nhìn thẳng vào ái thiếp và lên tiếng hỏi :
- Tôi dùng máu rửa Thiên Nguy Cốc, hỏa thiêu Vạn Kiếp Môn sao lại không thích đáng?
Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa đáp :
- Hỏa thiêu Vạn Kiếp Môn đó là việc về sau này, bây giờ ta không cần nhắc tới vội, nếu Bang Chủ muốn triệu tập các cao thủ trong bang cùng đi núi Lục Chiếu lấy máu mà rửa Thiên Nguy Cốc, làm như vậy đúng là thủ đoạn của một vị anh hùng đương thời rồi! Nhưng vạn nhất Chân Chân không có ở đó và không phải lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma, tới khi các phân đàn điều tra ra Chân Chân ở đâu, chim bồ câu về báo tin mà Bang Chủ đem hết thảy mọi người đi khỏi rồi, như vậy thì còn lấy ai mà đi tìm kiếm Chân Chân? Như vậy có phải là kế hoạch quá hấp tấp không?
Bàng Thiên Hiểu thấy Khổng Lăng Tiêu nói rất có lý, đang cau mày và gật đầu thì Khổng Lăng Tiêu nói tiếp :
- Hơn nữa, dù Chân Chân có bị lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma đi chăng nữa, hoặc giả bị giam giữ ở trong Vạn Kiếm Ma Cung rồi, nếu Bang Chủ không nghĩ ngợi gì mà cứ đem người đi dùng máu rửa Thiên Nguy Cốc, như vậy thì Chân Chân thế nào mà không bị đối phương giết chết hoặc hành hạ, thử hỏi hậu quả ấy nghiêm trọng biết bao? Bang Chủ hãy nghĩ xem lời nói của tôi có đúng hay không?
Bàng Thiên Hiểu càng nghe càng cảm thấy sự quyết định của mình vừa rồi quả thật là lỗ mãng, liền hỏi lại Khổng Lăng Tiêu :
- Theo ý kiến của phu nhân thì phải làm như thế nào?
Khổng Lăng Tiêu đáp :
- Theo ý của tôi thì Bang Chủ hãy tạm tọa trấn ở Tổng Đàn này, đợi chờ tin tức ở các nơi, còn đi Thiên Nguy Cốc thì chỉ nên phái một hai tay cao thủ đi cùng Cổ hiền điệt dò thám xem có đúng là Chân Chân bị Vạn Kiếm Ma Cung bắt đi hay không? Rồi hãy quyết định sau. Bất cứ người trong võ lâm nào, biết Chân Chân là con gái của Bang Chủ thì cũng kiêng nể, không dám đả thương nàng đâu!
Bàng Thiên Hiểu gật đầu :
- Vậy theo ý của phu nhân thì trong chuyến đi dò thám Thiên Nguy Cốc, tôi nên phái ai đi với Cổ hiền điệt?
Khổng Lăng Tiêu thấy Cổ Thanh Phong anh tuấn đã đem lòng yêu dấu, nên nàng ta liền tự giới thiệu mình với Bàng Thiên Hiểu :
- Tôi đi có được không?
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu đáp :
- Phu nhân không nên đi, để tôi nhờ Thiết Kiếm Chân Nhân đem theo chim bồ câu đi cùng với Cổ hiền điệt. Chỉ cần tới Thiên Nguy Cốc,

bất cứ có Chân Chân ở đó hay không, và có tin hay không, cũng thả ngay chim bồ câu về báo cho bổn bang biết trước!
Khổng Lăng Tiêu thấy Bàng Thiên Hiểu không tán thành cho mình cùng đi với Cổ Thanh Phong, tất nhiên nàng phải thất vọng, nhưng nàng không tiện để lộ ra ngoài mặt, đang định lên tiếng, thì Thiết Kiếm Chân Nhân đã nói trước :
- Bần đạo cùng Cổ lão đệ đi Thiên Nguy Cốc ngay, vì việc này có liên can đến sự an nguy của Bàng cô nương, Bang Chủ làm ơn bảo người sửa soạn bồ câu ngay cho tôi!
Bàng Thiên Hiểu liền sai tiểu đồng đi dặn người sửa soạn bồ câu, một mặt nói với Khổng Lăng Tiêu:
- Phu nhân nhận thấy tôi nhờ Hộ Pháp Thiết Kiếm Chân Nhân đi cùng với Cổ hiền điệt như vậy thích đáng hay không?
Khổng Lăng Tiêu thấy không thể nào thay đổ được nữa, liền nhìn Cổ Thanh Phong một cái, đôi mắt tình tứ và nói :
- Ý kiến của Bang Chủ quả thật cao minh, Hột Pháp Thiết Kiếm Chân Nhân công lực tuyệt thế, kiếm pháp phong thần, còn giỏi hơn tôi muôn lần dĩ nhiên là nhân vật lý tưởng nhất!
Thiết Kiếm Chân Nhân vội niệm câu “Vô lượng thọ Phật” rồi nói :
- Khổng phu nhân đừng có quá khiêm tốn! Bần đạo chỉ đi giúp phu nhân quãng đường xa ngàn dặm đó thôi!
Lúc ấy, một tên bang chúng đã đem một lồng chim bồ câu vào, Thiết Kiếm Chân Nhân liền mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ lão đệ, việc cứu người như cứu hỏa, chúng ta đi ngay nhé!
Cổ Thanh Phong gật đầu đứng dậy, lấy giấy bút ra vẽ một bức đồ hình, khi vẽ xong liền đưa cho Bàng Thiên Hiểu và nói :
- Đây là bản đồ Thiên Nguy Cốc, vì cốc này bí ẩn lắm. Vạn nhất Chân Chân quả thực đã bị giam giữ trong cốc đó, lão tiền bối được tin của chúng tôi do chiem bồ câu đưa về, lúc ấy đem người đi cứu viện tất nhiên phải dùng đến bản đồ này!
Bàng Thiên Hiểu mỉm cười đỡ lấy bản đồ, trong lòng khen ngợi thầm, nhưng y vẫn chưa rõ võ công của chàng ra sao. Y thấy Chân Chân không thèm để ý bất cứ một thiếu niên đệ tử trong bang, mà tuyển trúng chàng này, như vậy tất nhiên chàng này phải là một người có tài ba như thế nào rồi!
Cổ Thanh Phong thấy Bang Chủ của Tam Nguyên Bang cứ nhìn mình chòng chọc, biết ông ta đã biết tình cảm của mình đối với Chân Chân như thế nào, nên ông ta mới ngắm nhìn mình như thế. Vì vậy, chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, cung kính chào Bàng Thiên Hiểu, rồi cáo biệt ngay.

Thiết Kiếm Chân Nhân với Cổ Thanh Phong hai người ra khỏi Tam Nguyên Giáp, giở khinh công ra chạy thẳng về phía núi Lục Chiếu. Thoạt tiên, Thiết Kiếm Chân Nhân còn tưởng Cổ Thanh Phong là những thanh niên thường nên không coi chàng trọng lắm, nhưng sau khi hai người cùng giở khinh công ra đi, lúc ấy đạo sĩ mới biết chàng nọ không kém gì mình mấy, ngạc nhiên vô cùng, liền mỉm cười hỏi :
- Cổ lão đệ, khinh công của lão đệ cao siêu thật, nhưng về kiếm thuật, lão đệ đã học hết tài ba của Tiêu Đại tiên sinh chưa?
Cổ Thanh Phong khiêm tốn đáp :
- Tuy có danh sư, nhưng tiếc thay tiểu bối ngu dốt và tiên sư lại qua đời sớm cho nên về môn kiếm thuật hãy còn non nớt lắm, mong lão tiền bối chỉ giáo cho!
Thiết Kiếm Chân Nhân thở dài một tiếng, nói :
- Trên đời này tất cả có năm đại danh kiếm! Từ khi sư phụ của lão đệ tạ thế rồi, không ai có đủ tài mà bổ khuyết vào chỗ thiếu đó, lão thấy lão đệ thông minh, căn cốt lại thượng thừa, nếu chịu khó luyện rèn, thì sau này thể nào cũng có hy vọng...
Đi đường buồn tẻ, Cổ Thanh Phong cố ý hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Tiên sư đã tạ thế, vấn đề này khỏi cần nhắc tới nữa, nhưng bây giờ còn lại Bàng Bang Chủ, Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Điếu Ngao Cư Sĩ với lão tiền bối, tứ đại danh kiếm, vậy chẳng hay trong bốn người, theo sự nhận xét của lão tiền bối thì ai là người cao siêu hơn hết?
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa đáp :
- Xem bề ngoài thì hình như Triển Thanh Bình là người cao siêu hơn hết! Nhưng y muốn chứng thực điều đó nên y đã hợp ba lần Bắc Hải Kiếm Hội, kết quả y không thắng nổi lão với Bàng Bang Chủ. Y đấu với Điếu Ngao Cư Sĩ cũng chỉ ngang tài nhau thôi!
Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :
- Thế trong ba lần đấu đó, bốn vị đều ngang nhau cả, vậy từ đó đến nay, không vị nào chịu khổ luyện thêm để tranh giành...
Thiết Kiếm Chân Nhân lắc đầu và thở dài, rồi nói :
- Kiếm pháp của bốn người ai nấy đều có sở trường và cũng có đoản, nên ai cũng muốn thắng hơn mọi người nhưng không ai nghĩ ra được cách đánh bại đối phương cả.
Nói tới đó, lão đạo sĩ ngẩng mặt nhìn lên trời thở dài một tiếng.
Cổ Thanh Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi :
- Lão tiền bối có cảm tưởng gì thế, sao lại thở ngắn dài như vậy?
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa nói :
- Vừa rồi tôi than thở như thế là vì trong đời này có một dị báu nếu

lấy được vật đó, nghiên cứu tinh thuộc, có thể làm cho kiếm pháp của mình tiến bộ rất nhanh và áp đảo quần hùng ngay, nhưng vật này đã lọt vào tay bọn Vạn Kiếm Ma Cung rồi!
Cổ Thanh Phong hỏi :
- Lão tiền bối nói vật dị báu đó có phải là Đằng Ma Bảo Lục không?
Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu đáp :
- Phải, chỉ có Ma Kha Kiếm Pháp ở trong Đằng Ma Bảo Lục là mới có thể trấn áp được các pho kiếm pháp của mấy người kia thôi! Vì môn kiếm pháp đó là một tuyệt học cửa Phật thất truyền đã lâu, nếu được pho kiếm pháp đó nghiên cứu thì kiếm pháp của mình thể nào cũng tinh tiến rất nhiều!
Cổ Thanh Phong bỗng nghĩ đến Liên Thành Ngọc đã được Vạn Kiếp Ma Chủ truyền cho Ngự Khí Phi Kiếm, liền đem chuyện đó nói cho Thiết Kiếm Chân Nhân hay :
- Theo tiểu bối biết thì Liên Thành Ngọc, người trong bảy Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung đã luyện được thuật Ngự Khí Phi Kiếm, mà môn đó do Vạn Kiếp Ma Chủ truyền thụ cho, như vậy chắc Vạn Kiếp Ma Chủ phải cao siêu lắm?
Thiết Kiếm Chân Nhân lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời :
- Chúng ta không sợ môn Ngự Khí Phi Kiếm, vì dùng chân khí mà điều khiển ở trên không tấn công đối phương, đù sao cũng không thể nào linh hoạt và mạnh như do chính tay mình điều khiển được, trừ phi người Ngự Khí Phi Kiếm có nội công, chân lực thâm hậu gấp mấy bội mình, thì mình mới sợ.
Cổ Thanh Phong nhận thấy ý kiến của Thiết Kiếm Chân Nhân rất có lý. Lão đạo sĩ lại nói tiếp :
- Nhưng học biết thuật Ngự Khí Phi Kiếm rồi, nếu dùng để điều khiển Kim Tiền Tiển, Liễu Diệp Đao, và các khí giới nhẹ nhỏm ấy thì cũng lợi hại vô cùng, khiến đối phương khó mà đề phòng nổi!
Cổ Thanh Phong thất thanh la lớn :
- Lão tiền bối nói rất phải, chính lúc ở trong Âm Phong Giáp, tiểu bối bị Liên Thành Ngọc Ngự Khí Phi Kiếm điều khiển Phi Hoa và Tán Nghệ Mê Hồn làm cho tiểu bối mê man bất tỉnh ngã lăn ra tại chỗ!
Thiết Kiếm Chân Nhân hỏi lại những chuyện đã quay, ông ta mới biết Vạn Kiếp quần ma tên nào cũng có võ công kỳ lạ, nên lòng khinh bọn chúng đã giảm bớt rất nhiều.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 18
Thần Kiếm Phong Ba

Khi hai người đi tới núi Lục Chiếu, xa xa đã trông thấy phía Thiên Nguy Cốc có một làn ánh sáng ngũ sắc bốc lên trên không. Thiết Kiếm Chân Nhân liền "ủa" một tiếng, thì Cổ Thanh Phong đã nói trước :

- Thưa lão tiền bối, làn ánh sáng sặc sở kia là chướng khí rất độc của Đào Hoa Chiếu bốc lên đấy, chúng ta không nên tới gần!

Thiết Kiếm Chân Nhân đi lại trên giang hồ lâu năm, đã đi khắp cả mọi nơi, rất giầu kinh nghiệm, nên trông thấy luồng ánh sáng sặc sỡ đó cũng biết ngay là luồng chướng khí rất độc rồi. Ông ta gật đầu và hỏi :

- Lão cũng biết làn ánh sáng sặc sỡ đó là một chướng khí rất độc, nhưng có điều là trong chướng khí đó hình như có một kiếm khí hãn thế bốc lên nữa!

Cổ Thanh Phong phục tài Thiết Kiếm Chân Nhân vô cùng, liền đáp :

- Nhãn lực của lão tiền bối quả thật lợi hại, trong Đào Hoa Chướng đó có cả ánh sáng bảo kiếm thật, vì trong Đào Hoa Chướng đó có một thanh bảo kiếm đời Xuân Thu!

Thiết Kiếm Chân Nhân kinh ngạc hỏi :

- Kiếm gì của thời Xuân Thu thế?
- Đó là thanh kiếm Mạc Tà!
- Xưa nay thanh kiếm Mạc Tà vẫn ở trong tay võ lâm danh túc Bạch Dương Tử, tại sao lại rớt trong Đào Hoa Chiếu này thế?

Cổ Thanh Phong liền kể câu chuyện của Vệ Phương Hoa nói cho mình cho Thiết Kiếm Chân Nhân nghe.

Thiết Kiếm Chân Nhân nghe xong đang lắc đầu thở than, thì bỗng nghe phía Đào Hoa Chiếu có mấy tiếng cười vọng tới. Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lúc này lại có người dám mạo hiểm vào trong làn ánh sáng sặc sỡ của Đào Hoa Chiếu đó. Chẳng lẽ người đó muốn lấy được thanh Thần Kiếm Mạc Tà?

Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu đáp :

- Cổ lão đệ đoán đúng đấy, người nọ không những muốn lấy được thanh kiếm đó, và nghe tiếng cười đắc chí của y thì hình như y đã lấy được rồi thì phải!

Cổ Thanh Phong cau mày lại đang suy nghĩ xem người đó là ai, thì

Thiết Kiếm Chân Nhân đã nhìn chàng mỉm cười nói :
- Cổ lão đệ hà tất phải suy đoán người đó làm chi, bây giờ chúng ta cứ lẳng lặng đến đó, thì biết người đó là ai liền.
Cổ Thanh Phong chỉ làn ánh sáng sặc sỡ ở trên không và nói :
- Đào Hoa Độc Chướng kia lợi hại lắm!
Chàng chưa nói dứt, Thiết Kiếm Chân Nhân đã đỡ lời :
- Lão đệ cứ yên tâm, bần đạo đi khắp bốn bể tám hoang, trong người thể nào mà chả có thuốc giải chướng độc, lão đệ hà tất phải lo âu vấn đề đó!
Nói xong, lão đạo sĩ lấy hai viên thuốc linh đơn màu trắng ra, tự ngậm một viên, còn một viên đưa cho Cổ Thanh Phong. Hai người mới đi thẳng về phía có Đào Hoa chướng khí. Chưa đi tới nơi, lại nghe thấy một tràng cười rất kinh hồn động phách...
Thiết Kiếm Chân Nhân ngạc nhiên hỏi :
- Tiếng cười này hình như là tiếng cười của Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bính của nhóm Miêu Cương Song Quái. Chẳng lẽ hai nhóm người định đến cướp thanh kiếm Mạc Tà, rồi đôi bên cướp giật sanh ra đánh nhau chăng?
Nói rồi, lão đạo sĩ ngẫm nghĩ giây lát, rồi khẽ bảo với Cổ Thanh Phong :
- Võ lâm kỳ khách bỗng tụ hợp ở Lục Chiếu này, chắc thể nào cũng có nguyên nhân rất lớn. Có lẽ họ tới đây không riêng gì vì thanh Mạc Tà của Bạch Dương Tử đâu. Lão đệ cố hết sức giở khinh công ra lén lút tránh né, chúng ta đừng để cho chúng thấy hình tích, như vậy đối với việc tìm kiếm Chân Chân cô nương sẽ có kết quả nhiều hơn!
Cổ Thanh Phong vâng lời, liền cùng Thiết Kiếm Chân Nhân giở hết tài ba khinh công ra lên trên một ngọn núi cao hơn mười trượng trước, rồi mới rón rén đi từ từ xuống dưới Đào Hoa Chiếu.
Trước khi tới Đào Hoa Chiếu, hai người đã trông thấy trong làn ánh sáng quả có hai người đang đứng đối lập với nhau. Một người cao lớn vạm vỡ, mặt đỏ như chàm, tuổi ngoài bốn mươi. Một người mặc áo bào có vẽ chín ngọn lửa đỏ choé, đầu đội Kim Quang có lửa bốc cháy hẳn hoi.
Người này là một đạo sĩ trông mặt rất quái dị.
Thiết Kiếm Chân Nhân liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm khẽ hỏi Cổ Thanh Phong :
- Cổ lão đệ có nhận ra được hai người này không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu. Thiết Kiếm Chân Nhân nói tiếp :
- Người mặt đỏ kia là Khổng Đại Bằng nổi tiếng trên giang hồ với năm môn ngoại công. Còn đạo sĩ quái dị kia là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ

Diên Bính đấy!
Nói tới đó, Thiết Kiếm Chân Nhân bỗng kêu "ủa" một tiếng, dùng khuỷu tay khẽ thúc vào người Cổ Thanh Phong một cái và kinh ngạc hỏi :
- Cổ lão đệ xem kìa, chỗ sau tảng đá phía sau Khổng Đại Bằng chừng ba bốn trượng chẳng có một người đàn bà mặc áo sặc sỡ ẩn núp là gì?
Cổ Thanh Phong nhìn về phía tay chỉ Thiết Kiếm Chân Nhân, quả nhiên thấy phía sau tảng đá có một người đàn bà mặc áo sặc sỡ thật.
Khổng Đại Bằng với Liệt Hỏa Thái Tuế vẫn không hay biết thiếu nữ nọ, nhưng Cổ Thanh Phong với Thiết Kiếm Chân Nhân ở trên cao trông xuống thì lại thấy rõ mồn một.
Cổ Thanh Phong cũng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Xem áo bào sặc sỡ của thiếu nữ kia, thì tiểu bối đã đoán ra y thị thể nào cũng là môn hạ của Vạn Kiếp, nhưng vì xa quá tiểu bối không trông thấy rõ mặt, không biết nàng này là Tốt Kim Hoàn hay Vệ Phương Hoa, chưa biết chừng là Liên Thanh Ngọc cũng nên?
Lúc ấy, Khổng Đại Bằng đã chắp tay chào Hồ Diên Bính, vừa chào vừa lên tiếng nói :
- Hồn Diên Thái Tuế sau khi ở Ô Mông cách đến giờ, không ngờ Khổng Đài Bằng tôi lại được tái ngộ Thái Tuế ở cạnh Đào Hoa Chiếu này...
Y chưa nói dứt lời, Liệt Hỏa Thái Tuế đã cười giọng quái dị và hỏi:
- Khổng huynh có việc mừng lớn như vậy, nên Hồ Diên Bính tôi phải đến mừng chứ!
Khổng Đại Đằng hơi giật mình cau mày, nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế một hồi, rồi lên tiếng hỏi :
- Đại Bằng tôi vớio hai bàn tay không, phiêu lưu giang hồ, chưa gây nổi tên tuổi và cũng chưa làm thành công nghiệp, có gì đâu mà huynh lại mừng hộ cho vậy?
Hồ Diên Bính lại cười và nói :
- Khổng huynh! Kim Cương Ngũ Hành chưởng lực của huynh đã lừng lẫy trên giang hồ, bây giờ lại được một môn khí giới lợi hại, thì lo gì mà chả nổi danh thêm, và sự nghiệp cũng sẽ thành tựu liền!
Khổng Đại Bằng đưa tay chỉ về thanh kiếm ở phía sau lưng, lớn tiếng cười :
- Hồ Diên Thái Tuế chớ có khen ngợi quá như vậy! Thanh Táng Môn Kiếm này của tôi đối với những người võ lâm tầm thường thì may ra

còn có thể lòe được họ đôi chút, chứ còn đối với người sành điệu thì thanh kiếm của tôi có nghĩa lý gì đâu?
Hồ Diên Bính nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng một hồi, lại cười bằng giọng quái dị, nói :
- Khổng huynh, trước mặt người sáng suốt, mong huynh đừng có nói chuyện mờ ám như thế! Khí giới ở trên vai của huynh có thật là Táng Môn Kiếm không?
Khổng Đại Bằng lại rùng mình một cái, đảo ngược đôi ngươi một vòng, mỉm cười đáp :
- Hồ Diên Thái Tuế sao lại nói như thế? Ai mà chả biết Khổng Đại Bằng tôi chuyên môn nhất là môn Kim Cương Ngũ Hành Chưởng và Táng Môn Thập Tam Kiếm?
Hồ Diên Bính sầm nét mặt lại nói :
- Vẫn biết đó là một thanh kiếm thật, nhưng chưa chắc nó là thanh Táng Môn Kiếm như huynh đã nói! Mà nó lại là Macï Tà Thần Kiếm thời Xuân Thu của danh túc Bạch Dương Tử đã chìm đắm dưới Đào Hoa Chiếu này cũng nên!
Khổng Đại Bằng trợn ngược đôi lông mày lên rồi cười như điên cuồng đáp :
- Hồ Diên Thái Tuế tưởng tôi là người có tài ba thông thiên tuyệt đỉnh đã lấy được thanh kiếm ở dưới đầu Đào Hoa Chiếu chắc?
Hồ Diên Bính lạnh lùng nói :
- Tôi đã sớm biết huynh định mò thanh kiếm Mạc Tà ở dưới Đào Hoa Chiếu này, vừa rồi lại nghe tiếng cười của huynh mới đoán chắc huynh đã sử dụng môn Đà Long Phi Thiên chộp luôn thanh kiếm vào trong tay!
Khổng Đại Bằng vừa cười vừa gật đầu :
- Hồ Diên Thái Tuế đoán như vậy tuy rất có lý, nhưng tiếc thay tình hình thực tế lại khác hẳn. Đại Bằng tôi đã giở môn Đà Long Phi Thiên ra còn phối hợp thêm một sợi dây tơ dài chừng nửa trượng và mò gần nửa ngày rồi mà vẫn không ăn thua gì hết! Nên vừa rồi mới gượng cười mấy tiếng, ngờ đâu Hồ Diên Thái Tuế lại tưởng lầm là Đại Bằng tôi đã lấy được thanh kiếm quý báu đó rồi!
Hồ Diên Bính đôi ngươi lóng lánh nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng, rồi giơ tay lên rờ cái mũ vàng có đèn, mặt lộ sát khi quát:
- Khổng huynh, tốt hơn hết chúng ta cứ thành thực mà nói chuyện thì hơn, đừng có nói quanh nói co như thế này nữa! Hồ Diên Bính này đã nghe rõ tiếng cười của huynh rồi, đấy không phải là gượng cười mà lại là tiếng cười đắc chí hẳn hoi!
Khổng Đại Bằng đã hết sức nhường nhịn Hồ Diên Bính, vì y sợ đối

phương có môn hỏa thuật, nhất là ngọn lửa ở trên cái mũ đèn của y. Bây giờ lại thấy đối phương lấy tay rờ mó vào cái mũ vàng, mặt có vẻ nổi giận, liền giơ tay lên vai, rút luôn thanh kiếm Táng Môn ra cầm tay, ha hả cười một hồi, rồi nói :
- Hồ Diên Thái Tuế cho đệ nói ngoa phải không? Đây thanh Táng Môn Kiếm tầm thường của Đại Bằng tôi đã rút ra rồi, Thái Tuế thử xem kỹ lại xem có phải là thần vật của thời Xuân Thu hay không?
Hồ Diên Bính nhìn thẳng vào thanh Táng Môn Kiếm của Khổng Đại Bằng, thấy đó quả thật là một thanh kiếm thường, hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội chắp tay chào và xin lỗi :
- Xin Khổng huynh thứ lỗi cho Diên Bính tôi cái tội đai nghi đó!
Khổng Đại Bằng rất đường hoàng cười ha hả đáp :
- Thanh kiếm Mạc Tà đang nằm ở dưới Đào Hoa Chiếu kia là vật vô chủ, ai cũng có quyền chiếm được. Khổng Đại Bằng tôi tuy có lòng như vậy nhưng chỉ tiếc không có hơi sức nên đã biết mình phải rút lui. Thái Tuế tên tuổi đứng và hàng mười ba danh thủ, thần công tuyệt nghệ đều lấn át quần hào, nếu bây giờ Thái Tuế cũng ưa thanh bảo kiếm đó thì cứ việc ra tay mà lấy đi! Đại Bằng tôi xin đứng cạnh xem, chờ khi nào Thái Tuế lấy được rồi sẽ chúc mừng sau!
Mấy lời nói đó của y, bề ngoài tuy rất khiêm tốn, nhưng bên trong thật mỉa mai hết sức. Tuy Hồ Diên Bính tức giận khôn tả, nhưng đối với cái đầm đầy chướng khí độc này cũng phải bó tay chịu, nên y gượng cười mấy tiếng và đáp :
- Nếu muốn mò được thanh kiếm Mạc Tà ở dưới Đào Hao Chiếu này kể ra thì không khó, nhưng chỉ sợ lời đồn đại đó không đúng sự thực, có phải là mất công tôi không? Huống hồ, Hồ Diên Bính tôi đang có việc bận, không thể nào ở lại đây lâu đường, thôi mời Khổng huynh tiếp tục ra tay đi! Nếu quả thật huynh với được thanh thần kiếm đó, kể cũng là một việc rất mừng cho võ lâm!
Nói xong, y chắp tay chào Khổng Đại Bằng rồi quay mình đi luôn.
Khổng Đại Bằng cũng mỉm cười chắp tay đáp lễ và nói :
- Xin thứ lỗi, Đại Bằng tôi không tống tiễn nữa!
Chờ bóng của Liệt Hỏa Thái Tuế đã khuất hẳn, Khổng Đại Bằng mới thay đổi sắc mặt, mặt y đang cười và cung kính liền biến thành gian ác khôn tả và lẩm bẩm nói :
- Hồ Diên Bính, dù ngươi có hung ác tuyệt luân đến đâu vẫn trúng phải diệu kế của Khổng Đại Bằng ta, khi tới ngươi đắc chí biết bao, lúc rút lui lại rầu rĩ và thất vọng đến thế...
Cổ Thanh Phong nghe Khổng Đại Bằng nói như vậy liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm tỏ vẻ kinh ngạc hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân:

- Lão tiền bối, nghe lời nói của Khổng Đại Bằng thì hình như y đã vớt được thanh bảo kiếm đó rồi thì phải?
Thiết Kiếm Chân Nhân ngắm nhìn Khổng Đại Bằng hồi lâu cũng lấy làm ngạc nhiên, cau mày lại đáp :
- Nghe giọng nói đó thì quả thật y đã vớt được thanh thần kiếm rồi, nhưng cứ xem người y từ trên chí dưới, thì hình như ngoài thanh kiếm Táng Môn ra, không thấy có thanh kiếm nào giấu giếm ở trong người y cả!
Y vừa nói tới đó đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh như tiếng nhạc bằng bạc nổi lên, phá tan cả sự trầm lặng của đêm tối này.
Khổng Đại Bằng giật mình kinh hải, nhìn theo về phía có tiếng động, liền thấy sau tảng đá chỗ cách mình hơn ba trượng có một thiếu nữ mặc áo kiểu cung nữ màu sặc sỡ, từ từ bước ra.
Cổ Thanh Phong trông thấy thiếu nữ đó hiện thân liền nói khẽ với Thiết Kiếm Chân Nhân :
- lão tiền bối, tôi đoán không sai, người này là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn, võ công của y thị cao siêu nhất trong bọn bảy người và tính tình cũng hung ác không ít!
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa đáp :
- Lần đầu tiên bần đạo mới được trông thấy môn hạ của Vạn Kiếp Môn, để bần đạo thử xem Dao Trì Sứ Giả này tài nghệ ra sao?
Lúc ấy, Khổng Đại Bằng vì không biết thiếu nữ nọ là ai, nên vẫn kiêu ngao nhìn Tốt Kim Hoàn, lạnh lùng hỏi :
- Cô nương là ai, đến đây có việc gì?
Tốt Kim Hoàn không coi Khổng Đại Bằng vào đâu hết, vẻ mặt lại càng kiêu ngao hơn đáp :
- Ta đây là Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn, vừa rồi Hồ Diên Bính của nhóm Miêu Cương Song Quái tới đây là muốn cướp được thanh kiếm Mạc Tà ở trong tay ngươi, còn ý định của ta tới đây cũng không ngoài ý đó!
Khổng Đại Bằng giật mình, hơi kinh hoảng, không còn thái độ kiêu ngao như trước, ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương có phải là người đứng đầu nhóm bảy Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung đấy không?
Tốt Kim Hoàn trợn ngược đôi lông mày lên, càng kiêu ngao thêm rồi lạnh lùng đáp :
- Ngươi đã biết oai lực của Vạn Kiếm Ma Cung chúng ta như thế nào rồi, thì hãy ngoan ngoãn hiến ngay thanh kiếm Mạc Tà ra đây, để khỏi bị chết trong tay ta, và cũng không bị phơi xác ở dưới Vạn Kiếp Môn.

Khổng Đại Bằng vừa cười vừa nói :
- Lão nghe nói mười ba cái vòng xương trắng của Vạn Kiếp Môn chuyên môn dùng để treo đầu người, tại sao cô nương lại muốn bắt lão phơi xác ở dưới Vạn Kiếp Môn mà lại không bảo treo đầu lâu ở trên đó?
Tốt Kim Hoàn lạnh lùng đáp :
- Mười ba cái vòng xương trắng ở dướji Vạn Kiếp Môn là chuẩn bị treo mười ba cái đầu của mười ba danh thủ đương thời trong võ lâm, còn đầu của ngươi chưa xứng đáng được treo lên trên đó!
Khổng Đại Bằng nghe nói không giận, trái lại cười, cười một cách nhạo báng hết sức.
Tốt Kim Hoàn thấy thái độ của đối phương như vậy cũng thắc mắc vô cùng, liền nhìn thẳng vào mặt đối thủ, lạnh lùng hỏi :
- Khổng Đại Bằng ta nói lầm câu nào, mà ngươi lại buồn cười đến thế?
Khổng Đại Bằng cười nhạt một tiếng, trả lời :
- Người tự phụ Vạn Kiếp Môn thì dùng để treo đầu của mười ba danh thủ thôi, nhưng vừa rồi Liệt Hỏa Thái Tuế ở đây sao ngươi lại không dám xuất đầu lộ diện?
- Liệt Hỏa Thái Tuế với bảy Sứ Giả chúng ta không có liên can gì tới nhau à cũng không có thù hận gì hết, hãy để cho y sống đến mùng bốn tháng tư sang năm, ở đại hội Vạn Kiếp Môn mà lấy đầu lâu của y cũng không muộn!
Khổng Đại Bằng nghe thấy Tốt Kim Hoàn nói như vậy, lại lớn tiếng cười ồ ạt. Tốt Kim Hoàn thấy vậy tức giận vô cùng, nghiến răng mím môi mặt lộ sát khí, hỏi :
- Ngươi lại cười gì nữa?
Khổng Đại Bằng vừa cười vừa nói lại :
- Vừa rồi ngươi nói Liệt Hỏa Thái Tuế không có liên can gì và cũng không có thù hằn gì với bảy Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung, vậy Khổng Đại Bằng ta thỉnh giáo cô nương câu này :
Bảy Sứ Giả vủa Vạn Kiếm Ma Cung hiện giờ còn mấy người sống sót ở trên trần gian?
Tốt Kim Hoàn giơ chưởng lên tấn công, quát hỏi :
- Vậy vụ huyết án ở trong Thiên Nguy Cốc có phải là chính ngươi gây ra không?
Khổng Đại Bằng biết Tốt Kim Hoàn là nhân vật lãnh đạo của nhóm bảy Sứ Giả, không phải là tay tầm thường, nên y cũng không dám khinh thường, vội giở Kim Cang Ngũ Hành Chưởng ra, và dùng tới mười thành công lực với thế Bài Vân Kiếm Nguyệt chống đỡ thế

công của đối phương, miệng thì nói :
- Chẳng lẽ các ngươi không thấy xác của Tiêu Giao Sứ Giả cháy xém như thế là vì bỉ Hỏa Trung Chi Hỏa của ngọn đèn ở trên mũ Liệt Hỏa Thái Tuế thiêu đốt hay sao?
Hai luồng chưởng lực va chạm vào nhau, Tốt Kim Hoàn phải lùi về phía sau nửa bước, còn Khổng Đại Bằng chỉ hơi rung động. Chưởng phong của hai người bay tán loạn, khiến chướng khí của Đào Hoa Chiếu cũng bay theo...
Thiết Kiếm Chân Nhân khẽ đụng vào Cổ Thanh Phong nói :
- Công lực của Tốt Kim Hoàn quả thực cao siêu, trong đời này người chống đỡ nổi Kim Cang Ngũ Hành Chưởng rất hiếm. Vừa rồi bần đạo xem thì y thị mới dùng có chín thành công lực thôi...
Lão đạo sĩ chưa nói dứt, thì Tốt Kim Hoàn đã quát hỏi :
- Khổng Đại Bằng, việc Thiên Nguy Cốc do Liệt Hỏa Thái Tuế tạo nên, sao ngươi lại biết rõ?
- Cổ nhân có nói :
nếu muốn người khác không biết thì đừng có làm. Vì ta thấy Liệt Hỏa Thái Tuế với thiếu nữ hai người đã bắt cóc Mạnh Hồng Tiếu với Trang Mộng Điệp ở trong Thiên Nguy Cốc đi ra, hai người vừa đi vừa đắc chí nói chuyện với nhau, Đại Bằng ta núp trong bóng tối nghe rõ mồn một!
Tốt Kim Hoàn mặt càng hung ác thêm, lớn tiếng quát tháo :
- Miêu Cương Song Quái giỏi thực! Chỉ trong một tháng trời, Tốt Kim Hoàn này thề sẽ dùng máu rửa sạch Liệt Hỏa và Diệu Âm trong động ở Miêu Cương!
Khổng Đại Bằng thấy mưu kế của mình đã thành công, liền chắp tay mỉm cười nói :
- Tốt cô nương đã có ý định như vậy, thì cũng nên chuẩn bị ngay đi, bây giờ tôi phải xin cáo lui!
Tốt Kim Hoàn trợn ngược đôi lông mày lên nói :
- Bạn muốn đdi thì phải đưa thanh thần kiếm Mạc Tà cho ta mượn trước, chờ giết xong Liệt Hỏa Thái Tuế với Diệu Âm Công Chúa...
Khổng Đại Bằng liền biến sắc mặt gượng cười nói :
- Vì thanh kiếm này tôi tốn rất nhiêu công lực mà vẫn chưa được mãn nguyện!
Tốt Kim Hoàn cười nhạt một tiếng, mắt nhìn thẳng vào thanh kiếm đeo ở đầu vai Khổng Đại Bằng, nói :
- Nếu bạn chưa lấy được thanh Mạc Tà thì hãy cho tôi mượn thanh Táng Môn Kiếm kia vậy!
Khổng Đại Bằng nghe nói mặt biến sắc, trợn ngược đôi lông mày lên,

lớn tiếng cười một cách hung ác, đáp :
- Người trong võ lâm ai cũng coi khí giới đang sử dụng như tính mạng thứ hai! Đại Bằng tôi cũng vậy, thanh kiếm của tôi tuy không phải là một thanh bảo kiếm, nhưng tôi cũng quý nó lắm Tốt cô nương yêu cầu như thế là hơi quá đáng một chút đấy!
Thiết Kiếm Chân Nhân lại khẽ nói với Cổ Thanh Phong :
- Thanh trường kiếm của Khổng Đại Bằng đây hình như có liên can đến thanh thần kiếm Mạc Tà vậy, và có lẽ Tốt Kim Hoàn đã biết rõ sự bí mật ở bên trong rồi!
Cổ Thanh Phong đáp :
- Lão tiền bối, chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị mà kịp thời ra tay, chớ có để cho thanh bảo kiếm đó lọt vào tay của Vạn Kiếp quần ma!
Thiết Kiếm Chân Nhân trợn ngược đôi lông mày lên, khẽ cười và nói :
- Theo bần đạo ức đoán thì bên trong vẫn còn có nhiều sự bí mật, chúng ta hãy trầm tĩnh một chút để xem chúng xử trí với nhau ra sao đã, không đến giờ phút chót chúng ta không nên ra tay vội!
Cổ Thanh Phong gật đầu, hai người lại thấy Tốt Kim Hoàn giọng kiêu ngao cau mày nói với Khổng Đại Bằng :
- Bạn coi trọng thanh Táng Môn Kiếm như vậy, nếu tôi nhất định hỏi mượn thì bạn nghĩ sao?
Khổng Đại Bằng biết đối phương ẩn núp ở sau tảng đá kia đã lâu, đã trông thấy rõ sự bí mật của mình, nên y thị mới lên tiếng hỏi như thế! Việc này dùng lời lẽ chắc không thể nào xong được đâu! Y nghĩ như vậy, liền lớn tiếng đáp :
- Nếu cô nương nhất định đòi mượn thanh kiếm của Đại Bằng này, thì cũng không khó, chỉ cần cô nương thắng nổi Kim Cang Ngũ Hành Chưởng của mỗ hay là chặt được đầu mỗ đi!
Tốt Kim Hoàn rất kiêu ngao, vừa cười vừa nói :
- Hai điều kiện mà bạn vừa đề nghị quả thật không khó, Kim Hoàn tôi đều nhận hết!
Khổng Đại Bằng thấy đối phương khinh thị mình, lửa giận nổi lên đùng đùng, tung mình nhảy lên trên cao hơn bốn trượng...
Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn Cổ Thanh Phong nói :
- Khổng Đại Bằng đã tức tối chịu không nổi, có lẽ y nhảy cao lên như vậy là giở môn Phi Long Thân Pháp, môn khinh công đã từng làm cho y nổi danh!
Y vừa nói dứt thì Tốt Kim Hoàn đã cười nhạt một tiếng và cũng nhảy lên cao, trong người nàng giống như một đám mây sặc sỡ lượn trên không.

Khổng Đại Bằng thấy vậy mừng rở nghĩ thầm :
“Phi Long Thân Pháp của ta nhất là ở trên không biến hóa như con rồng múa vậy, y thị nhảy lên đối địch với ta như vậy thì thật là y thị muốn mang nhục vào mình...” Nghĩ đoạn, y liền giở Kim Cang Ngũ Hành Chưởng ra, dùng thế Thiên Long Giáng Vũ nhắm đầu của Tốt Kim Hoàn tấn công luôn...
Tốt Kim Hoàn cười khúc khích, tay trái dùng thế Luyện Thạch Bổ Thiên giơ lên chống đỡ thế công của Khổng Đại Bằng. Còn tay phải của nàng thì giở Đồ Long Chỉ ra nhắm yếu huyệt ở cổ tay của đối phương điểm luôn.
Khổng Đại Bằng cũng biết đối phương dùng hai thế cao siêu cùng một lúc, đúng là những thế võ khắc chế thế Thiên Long Giáng Vũ của mình, nên y cũng phải khen ngợi và la lớn :
- Môn hạ của Vạn Kiếp quả thật cao cường!
Trong khi y vừa khen vừa lượn một vòng ra phía sau Tốt Kim Hoàn, giơ hữu chưởng lên dùng thế Phi Long Quên Vỹ trong Kim Cang Ngũ Hành Chưởng và đã dùng đến mười hai thành chưởng lực, nhằm yếu huyệt ở ngang lưng đối phương mà đập luôn.
Tốt Kim Hoàn thấy thế võ của mình cũng đánh hụt, người vẫn ở trên không bỗng thấy phía sau lưng có gió lạnh lấn áp tới, nàng liền dùng hữu chưởng xoay người trở lại đỡ thế công của Khổng Đại Bằng. Chống đỡ nhu thế, rõ ràng Tốt Kim Hoàn bị thiệt thòi hơn. Ngờ đâu, hai chưởng vừa đụng vào nhau, có một tiếng kêu thật lớn. Tốt Kim Hoàn cùng Khổng Đại Bằng lùi về phía sau và kêu “hự” một tiếng. Cả hai đều bị bắn ra ngoài bảy tám thước và cùng rớt xuống mặt đất, không ai hơn ai kém cả.
Cổ Thanh Phong nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :
- lão tiền bối, theo thế đầu vừa rồi của hai người họ, thì hình như Kim Cang Ngũ Hành Chưởng của Khổng Đại Bằng còn kém Chư Thiên Cương Khí của Tốt Kim Hoàn phải không?
Thiết Kiếm Chân Nhân đáp :
- Tối nay còn nhiều tấn tuồng cho chúng ta xem! Cổ lão đệ đã nghe thấy Liệt Hỏa Thái Tuế lẳng lặng quay trở lại chưa? Hiện giờ y đang ẩn núp ở phía sau tảng đá kia đấy!
Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hải, nghĩ thầm :
“Ta cứ mãi xem Đại Bằng với Kim Hoàn mà không để ý đến bốn chung quanh. Tuy đã được uống Thiên Niên Hà Thủ Ô, mà công lực của ta cũng không bằng được Thiết Kiếm Chân Nhân...” Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn thấy thế chưởng của mình chống đỡ được thế công của Khổng Đại Bằng, trong lòng cũng hơi yên chí, nàng cười khúc khích

mấy tiếng, rồi giở thủ pháp Dao Trì Trạch Hoa, môn võ sở trường nhất của nàng ta tấn công luôn bảy thế như vũ như bão.
Bảy thế công của Tốt Kim Hoàn lợi hại tuyệt luân và thế nào cũng độc ác vô cùng, dồn cho Khổng Đại Bằng chỉ có cách chống đỡ thôi chứ không phản công lại được.
Tốt Kim Hoàn tấn công xong bảy thế đó, lại dùng thế Tỷ Khí Đông Lai, hai tay từ từ đẩy thẳng về trước ngực của Khổng Đại Bằng...
Khổng Đại Bằng không phải là tay tầm thường, biết thế công này của đối thủ tuy chậm, nhưng bên trong có rất nhiều biến hóa, rất khó đối phó, cho nên y mới quyết định đối phương vừa giở thế này ra thì y đã phản công lại trước để cho đối phương không kịp trở tay...
Y đã quyết định như vậy, liền tới gần ba thước dùng thế Song Long Xuất Thủy mà nhằm hai bên hông của Tốt Kim Hoàn tấn công trước.
Tốt Kim Hoàn cũng đoán trước Khổng Đại Bằng thể nào cũng giở miệng này ra để tấn công mình, nên nàng quay người một cái giơ gậy lên chống đỡ thì bốn chưởng vừa va đụng nhau...
Khổng Đại Bằng giật mình kinh hải, lúc này y mới biết Tốt Kim Hoàn dùng thế Tỷ Khí Đông Lai đó là để dụ mình, mục đích là muốn thi thố nội lực với mình, như vậy mới mong tốc chiến tốc thắng được!
Khổng Đại Bằng đã biết rõ mưu kế của đối phương rồi, khi bốn chưởng vừa va chạm nhau, y liền dồn hết nội lực vào gan bàn tay đê muốn đẩy ngả đối phương mà chiếm phần thắng.
Cổ Thanh Phong nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân khẽ nói :
- Lão tiền bối, trong tình cảnh này có lẻ Tốt Kim Hoàn với Khổng Đại Bằng cũng bị thương cả cũng nên, và Hồ Diên Bính sẽ là ông lão vọng chiếu phần lợi của hai người.
Thiết Kiếm Chân Nhân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :
- Cổ lão đệ nhận xét lầm rồi, theo sự quan sát của bần đạo, Tốt Kim Hoàn không những võ công cao siêu mà lại còn nham hiểm tuyệt luân, nên Khổng Đại Bằng thể nào cũng bị đánh bại. Còn Liệt Hỏa Thái Tuế được chiếm lợi thế một cách dễ dàng, nhưng rút cuộc y sẽ như con thiêu thân tự nhảy vào trong đống lửa chứ không sai!
Cổ Thanh Phong nghe nói bán tín bán nghi, vẫn chăm chú nhìn vào trận đấu, thấy Tốt Kim Hoàn vẫn tủm tỉm cười và ung dung như thường, trái lại Khổng Đại Bằng thì đã toát mồ hôi trán ra rồi.
Chàng động lòng nghĩ thầm :
“Xưa nay Đại Bằng vẫn khét tiếng là chưởng lực rất hùng mạnh, dù địch không nổi Kim Hoàn đi chăng nữa, nhưng y cũng không đến nổi như bây giờ! Vừa mới chống cự một lát mà đã chịu đựng không nổi đến mồ hôi toát ra như vậy rồi, hay là y giả bộ như thế để dụ địch

chăng?” Quả nhiên, Tốt Kim Hoàn thấy Khổng Đại Bằng đã mệt mỏi, liền đắc chí cười khì mấy tiếng, liền nhấn thêm công lực vào hai bàn tay mà lấn áp đối phương tiếp. Khổng Đại Bằng cau mày lại cố hết sức chống đỡ.
Một lát sau, mồ hôi trên trán của y đến nhỏ giọt và càng nhiều hơn trước.
Tốt Kim Hoàn cười khúc khích nói :
- Khổng Đại Bằng, bây giờ Tốt Kim Hoàn tôi đã thực hiện được điều kiện thứ nhứt là thắng nổl Kim Cang Ngũ Hành Chưởng của bạn rồi! Nếu bạn không trao thanh Táng Môn Kiếm ra thì Tốt Kim Hoàn này lại thực hành đến điều kiện thứ hai, nghĩa là sẽ chặt đầu bạn ngay!
Khổng Đại Bằng nghiến răng mím môi cười khỉnh mấy tiếng, vẫn gượng chống đỡ tiếp chứ không chịu khuất phục.
Cổ Thanh Phong thấy vạy liền nghĩ thầm :
“Đại Bằng khéo giả bộ thực, phen này Tốt Kim Hoàn thể nào cũng sẽ bị mắc hởm mất. Ta cứ lẳng lặng xem để được tăng thêm kiến thức và cách đối phó với những kẻ đại ác trên giang hồ.” Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn thấy Khổng Đại Bằng mồ hôi toát ra, người run lẩy bẩy, chân hơi rung động, liền cười một cách kiêu ngao, hỏi :
- Khổng Đại Bằng không tự hiến kiếm cho ta, ta sẽ giở hết Chư Thiên Cương Khí ra rung cho hai cánh tay bạn gãy lìa và ngũ tạng nát hết cho mà coi!
Khổng Đại Bằng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đáp :
- Tốt cô nương hãy dừng tay lại, tài của Đại Bằng này không bằng người, xin dâng hiến kiếm vậy!
Tốt Kim Hoàn liền thâu chưởng lại, nhìn Khổng Đại Bằng lạnh lùng nói :
- Ta đã ngừng tay rồi, ta không sợ bạn giở trò trống gì, tha hồ bạn bay lên trời...
Khổng Đại Bằng lắc đầu :
- Đại trượng phu đã nói ra là phải thi hành, thế nào là tứ mã nan truy! Đại Bằng tôi đã chịu thua thì phải cam tâm hiến kiếm, cô nương hà tất phải đa nghi như thế!
Y vừa nói vừa đưa tay lên trên vai, từ từ rút thanh Táng Môn Kiếm mà hình như có liên can đến thanh Mạc Tà Thần Kiếm ra...
Tốt Kim Hoàn khoái chí vô cùng, mắt nhìn thẳng vào tay Khổng Đại Bằng thò tay lên vai rút kiếm, đề phòng bị đối phương đột nhiên ra tay tấn công thình lình.
Nàng nghi ngờ vậy trúng ngay vào kế nghĩ của Khổng Đại Bằng.
Đại Bằng giơ tay phải lên rút kiếm, động tác rất thong thả để cho Tốt

Kim Hoàn chăm chú nhìn vào tay của mình, thì đột nhiên tay trái của y đã ném luôn một cái. Liền có một chiếc Bàn Quy Bối Độc Long đằng chuôi có cột theo một sợi tơ dài hơn trượng nhanh như điện chớp phóng ra....
Đà Long Phi Thiên đó là một môn tuyệt kỷ của Khổng Đại Bằng.
Tốt Kim Hoàn thị mình đắc thắng mà kiêu ngao, nên không kịp đề phòng, liền bị vuốt rồng thực lớn chộp ngay vào đầu cổ, máu tươi phọt ra nhuộm đỏ hết cái áo sặc sỡ.
Khổng Đại Bằng lớn tiếng cười và hỏi :
- Tốt Kim Hoàn, bây giờ cô chặt đầu tôi đi!
Nói xong, y dùng sức lôi sợi dây tơ ấy một cái. Quả thực y muốn dùng cái bối đó giật đứt đầu của Tốt Kim Hoàn.
Tốt Kim Hoàn nắm chặt lấy sợi dây không để cho Khổng Đại Bằng dùng sức lôi, và định dùng sức mình để giật đứt sợi dây tơ đó. Khổng Đại Bằng thấy vậy lại càng cười thêm, nói :
- Ta nói thực với cô nương, đừng có mất công như thế làm chi? Thứ dây thừng tơ này đao kiếm chém cũng không đứt, thì chỉ lực của cô nương làm sao mà bứt đứt cho nổi?
Vừa nói xong, người đã chạy quanh và chứ cố hết sức lôi kéo. Tốt Kim Hoàn hai tay cứ nắm chặt lấy đầu dây, không để cho sợi dây đó thắt chặc cổ mình.
Vì vậy, nàng không sao lấy tấn đứng vững đường nên mới bị đối phương vừa lôi vừa quay tít, người của nàng bị bay trên không như là một cái diều vậy.
Khổng Đại Bằng tay cầm một sợi dây, cứ quay tít hoài. Tốt Kim Hoàn vì sợ buông tay ra thì cổ mình sẽ bị cái bối giật đứt ngay, nên nàng cứ phải nghiến răng mím môi, nín hơi cho nhẹ mình để mặc cho đối phương đùa giỡn và làm cho bay bổng ở trên không.
Cổ Thanh Phong bị Tốt Kim Hoàn với Trì Trung Long ở trong Âm Phong Giáp định mổ bụng, cho nên chàng ta ghét hận vô cùng.
Chàng thấy vậy khoái chí vô cùng, vừa cười vừa khẽ nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Lão tiền bối, chúng ta thử xem Tốt Kim Hoàn có tài ba thông thiên triệt địa gì thoát khỏi tai ách của cái Phi Bối của Khổng Đại Bằng!
Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn Cổ Thanh Phong một cái, mỉm cười đáp :
- Tốt Kim Hoàn đang vận sức để giật đứt sợi dây tơ kia, nếu để cho y thị thành công, thì Khổng Đại Bằng bị báo thù còn thảm khốc hơn thế nữa!
Cổ Thanh Phong cau mày lại nói :

- Khổng Đại Bằng chả vừa nói sợi dây tơ này của y là tơ trời dao kiếm cũng không cắt đứt được mà!
Chàng vừa nói tới đó, Tốt Kim Hoàn đã dùng hết hơi sức mà cũng không sao làm đứt được sợi dây, nàng biết tình thế rất nguy nan, liền rú lên một tiếng cực kỳ thê thảm.
Khổng Đại Bằng thấy vậy, cười ha hả nói :
- Tốt Kim Hoàn đừng có rú giọng ma như thế nữa! Ngươi định cầu cứu những đồng đảng ở trong Thiên Nguy Cốc phải không? Nhưng đồng đảng của ngươi mà hay tin đến được đây thì có lẽ chỉ đem được cái xác không đầu của ngươi mà đi thôi!
Tốt Kim Hoàn nghe nói càng tức giận thêm, lại giật mạnh thêm sợi dây tơ hai cái. Khổng Đại Bằng càng cười một cách kiêu ngao thêm, nói :
- Ta đã nói cho ngươi biết rồi, sợi dây tơ này của ta đao kiếm chém cũng không đứt mà, nếu mi mà giựt đứt được, Đại Bằng ta sẽ cam tâm biếu thanh Mạc Tà Thần Kiếm cất giấu ở trong thanh Táng Môn Kiếm này cho ngươi liền đó!
Y vừa nói dứt đã có một điểm lửa nhỏ đột nhiên từ chỗ Liệt Hỏa Thái Tuế ẩn nấp từ từ bay ra...
Thiết Kiếm Chân Nhân mỉm cười nói :
- Liệt Hỏa Thái Tuế đã ra tay rồi, tình thế bây giờ đã đảo lộn, có lẽ Khổng Đại Bằng sẽ nguy mất!
Quả nhiên, Khổng Đại Bằng vừa trông thấy điểm lửa đó đã giật mình thất sắc.
Y định thâu hồi sợi dây tơ trời, nhưng vì Đà Long Phi Bối vẫn còn móc ở cổ của Tốt Kim Hoàn, làm sao mà thâu lại cho kịp?
Ngọn lửa kia từ từ bay ra, người ta trông thấy ngọn lửa ấy bay rất thong thả nhưng sự thực thì lại nhanh chóng vô cùng, chỉ trong thoáng cái đã bay tới giữa quảng sợi dây tơ trời kia liền...
Lạ thực! Sợi dây tơ trời đó tha hồ Tốt Kim Hoàn bứt mạnh đến đâu cũng không đứt, thế mà chỉ bị ngọn lửa kia đụng một cái, không có tiếng động gì và cũng không thấy có lửa bốc cháy, mà một quảng dây thừng ở chỗ giữa đã hóa thành tro tàn liền.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy khẽ thở dài một tiếng, nói :
- Thảo nào người trong võ lâm, ai ai trông thấy Liệt Hỏa Thái Tuế cũng phải nhức đầu, ngọn lửa Hỏa Trung Chi Hỏa của y quả thật rất lợi hại!
Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn đang bị bay lơ lửng ở trên không, sợi dây tơ kia bỗng đứt một cái, làm cho nàng ta bị bắn ra ngoài xa hơn trượng ngay!

Đà Long Phi Bối bị va chạm vào mặt đất một cái rất mạnh, suýt tí nữa thì làm cho đầu nàng gãy làm đôi.
Tốt Kim Hoàn đau đến nổi chịu không thấu, kêu rú một tiếng rất thảm khốc và chết giấc tức thì.
Đồng thời, người của nàng ở trên sườn núi lăn hai vòng rớt xuống bên dưới, suýt tí nữa thì rơi luôn vào trong Đào Hoa Chiếu.
Liệt Hỏa Thái Tuế tựa như một đám mây đỏ tà ta bay tới, hạ chân xuống mặt đất rồi nhìn thẳng vào mặt Khổng Đại Bằng, lạnh lùng nói :
- Khổng huynh đa mưu túc trí thật! Mỗ cung không ngờ huynh lại chuẩn bị sẵn một thanh Táng Môn Kiếm rỗng để giấu Mạc Tà Thần Kiếm vào bên trong như vậy!
Khổng Đại Bằng mặt đỏ bừng, ngập ngừng đáp :
- Xin Hồ Diên Thái Tuế tha thứ tội nói dối của Đại Bằng tôi, vì thanh kiếm này tôi đã tốn nhiều công phu mới lấy được, bắt buộc phải giấu giếm như vậy!
Hồ Diên Bính bỗng đổi sắc mặt, cười ha hả đáp :
- Chúng ta đi lại trên giang hồ, dù có hành động gian dối hay xảo trá như thế cũng không saơ Không huynh cứ yên tâm, Hồ Diên mỗ không khi nào chấp nhứt đến việc huynh đã nói dối với mỗ đâu!
Khổng Đại Bằng nghe nói có vẻ không tin, với tầm mắt hoài nghi nhìn Hồ Diên Bính, thì thấy đối phương hai mắt lộ hung quang, cười giọng rất quái dị nói :
- Tuy đi lại trên giang hồ dù có gian dối xảo trá cũng không sao, nhưng người trong võ lâm đối đãi nhau phải lấy điều thành thực làm đầu!
Khổng Đại Bằng biết mình sắp nguy đến nơi, nhưng vẫn gượng gật đầu đáp :
- Lẽ dĩ nhiên là như vậy rồi!
Hồ Diên Bính giơ tay lên rờ ngọn đèn Hỏa Trung Chi Hỏa ở trên mũ vàng, đắc chí cười ha hả mấy tiếng, rồi nói :
- Không huynh đã thừa nhận người trong võ lâm đối đãi với nhau phải lấy chữ thành làm đầu. Vừa rồi Hồ Diên mỗ nghe thấy huynh nói :
bất cứ ai làm đứt được sợi dây tơ trời thì người cam tâm biếu ngay thanh kiếm Mạc Tà cho người đó ngay!
Khổng Đại Bằng khi nào lại nỡ biếu người ta thanh Mạc Tà Thần Kiếm mà y đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới lấy được! Nhưng y lại rất sợ sệt ngọn đèn Hỏa Trung Chi Hỏa ở trên đầu của Hồ Diên Bính.

Y cau mày lại, trù trừ không biết phải trả lời với Hồ Diên Bính như thế nào cho phải.
Hồ Diên Bính biết Khổng Đại Bằng không phải là địch thủ của mình nên liền cười một cách kiêu ngao, nói :
- Khổng huynh chớ có nghĩ với nghĩ vẫn nữa, thủ đoạn của huynh chắc có thể đối phó với Tốt Kim Hoàn thì được, chứ giở ra với Hồ Diên Bính thì chỉ càng mạng lấy họa vào thân chóng mà thôi!
Y nói tới đó, đột nhiên có một luồng gió mạnh và kèm một tiếng quái dị nhiếp hồn, nhằm đầu hai người đè mạnh xuống.
Hồ Diên Bình với Khổng Đại Bằng thấy luồng gió và tiếng cười quái dị đó quá mạnh, không kịp để ý xem là vật gì mà đã vội vàng giở khinh công ra nhảy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.
Khi hai người chân vừa đứng xuống mặt đất thì cũng giở song chưởng lên chống đỡ trước ngực, rồi mới quay người lại xem.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 19
Quỷ Sai Thần Khiến

Thì ra đó là con chim Thần Tựu của Vạn Kiếp quần ma, nó vừa bay xuống chộp ngay Tốt Kim Hoàn đang nằm mê mang bất tỉnh, rồi lại bay lên luôn.
Hồ Diên Bính giận dữ phất tay áo bào đỏ một cái, liền có ba hạt thần châu nhắm phi luôn vào người con chi Thần Tựu đó...
Tuy y ra tay rất nhanh, nhưng con Thần Tựu lại còn nhanh hơn, chon nên ba món ám khí của y bắn trúng vào vách núi nổ “bùng bùng bùng” ba tiếng, vách đá đó bị thủng ngay ba cái lỗ sâu. Đá vụn rớt cả cười được Đào Hoa Chiếu. Con chim vớt Tốt Kim Hoàn không bị thương mảy may, cả hai đều bay lên cao, quay về phía Tây...
Cổ Thanh Phong thấy con Thần Tựu bay về phía Tây, ngạc nhiên nói :
- Tại sao con Thần Tựu bay về phí Tây như thế? Chẳng lẽ Vạn Kiếp quần ma không còn ở trong Thiên Nguy Cốc nữa hay sao?
Vì chàng lo âu đến sự an nguy của Bàng Chân Chân, lại đột nhiên thấy con Thần Tựu bay về hướng khác, nên chàng mới giật mình kinh hải.
Tuy chàng vẫn nói khẽ như trước, nhưng quên dùng Nghi Ngữ

Truyền Thanh, nên Khổng Đại Bằng và Liệt Hỏa Thái Tuế đều nghe thấy hết.
Hồ Diên Bính nghĩ thầm :
“Không ngờ ngoài Tốt Kim Hoàn ra, lại còn có người ẩn núp ở cạnh nơi đây nữa? Đêm nay, cạnh Đào Hoa Chiếu này lắm chuyện thật!”
Tuy vậy, y thị võ nghệ cao siêu hơn người, lại có thêm hỏa khí vô địch, y chỉ hơi động lòng suy nghĩ một chút thôi, chứ không lộ ra ngoài mặt vội. Còn Khổng Đại Bằng nghe thấy tiếng người nói, đã nghĩ ngay được một kế và nghĩ thầm :
“Nếu ta không có diệu kế gì giở ra, chỉ sợ khó mà ra thoát nổi Lục chiếu này.” Nghĩ vậy, y liền lập quỷ kế, rút luôn thanh Táng Môn Kiếm ra, lại rút thanh Mạc Tà Thần Kiếm ở bên trong thanh kiếm kia ra nốt, liền có ánh sáng loé mắt, rồi nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế, với giọng rất dịu dàng hỏi :
- Hồ Diên Bính, có phải bạn nhất định đòi lấy thanh Mạc Tà Thần Kiếm này không?
Trông thấy Thần Kiếm, Hồ Diên Bính càng động lòng tham, trong tay cầm chắc hai hạt Thuần Dương Hỏa Châu chuẩn bị nếu đối phương phản trắc là dùng hai viên đó để giết chết kẻ địch ngay.
Y liền trả lời Khổng Đại Bằng :
- Mỗ muốn lấy lắm, nhưng không biết Khổng huynh có bằng lòng nhường cho không?
Khổng Đại Bằng cười ha hả đáp :
- Thanh Mạc Tà Kiếm này trầm ở dưới đáy Đào Hoa Chiếu lâu năm, Khổng mỗ tốn rất nhiều tâm lực mới vớt lên được, nhưng tục ngữ có câu “ bảo kiếm tặng liệt sĩ”. Mỗ tặng Hồ Diên Thái Tuế để trợ thanh oai cho Miêu Cương Song Quái càng hay chứ sao?
Nói xong, y hai tay cung kính đưa cho Hồ Diên Bính.
Khì nào Hồ Diên Bính lại tin Khổng Đại Bằng khẳng khái như vậy? Y liền lùi về phía sau nửa bước, mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương để đề phòng Đại Bằng đột nhiên ra tay đánh lén. Một mặt thì y suy nghĩ xem tại sao Đại Bằng lại chịu tặng bảo kiếm cho mình như thế?
Khổng Đại Bằng cười ha hả, chỉ thấy thanh kiếm Mạc Tà ở trong tay của y chớp nháy một cái, tảng đá lớn đã bị kiếm chém làm đôi liền. Y múa kiếm để tỏ rõ lưỡi kiếm sắc bén như thế nào, rồi lại cười nói với Hồ Diên Bính :
- Đấy, thanh kiếm này chặt đá như chặt đậu hũ. Hồ Diên Thái Tuế không còn nghi là kiếm giả nữa đấy chứ? Đại Bằng tôi xin thành tâm kính tặng, xin huynh đỡ lấy kiếm!
Hồ Diên Bính vẫn không tin và yên chí bên trong thể nào cũng có âm

mưu gì, nhưng y không tiện ra tay đỡ lấy thanh kiếm, vì vậy y liền ngẫm nghĩ giây lát rồi lại quát lớn :
- Nếu Khổng huynh thành tâm tặng kiếm cho mỗ thực, xin tung lên trên cao, cách đầu mỗ chừng năm trượng, mỗ tiếp kiếm xong thể nào cũng tặng lại món quà cho huynh!
Khổng Đại Bằng cười thầm và nghĩ :
"Hồ Diên Bính khôn ngoan và giảo hoạt thực! Nhưng ta có cử chỉ thành tâm và tặng kiếm cho y như thế này là vì biết trong bóng tối còn có cường địch ẩn núp, ta biết khó mà bình yên tẩu thoát. Cho nên mới định giá họa cho y để cầu lấy được thoát thân trước, rồi hẳn nghĩ kế lấy lại thanh kiếm sau." Y liền tủm tỉM cười, tung ngay thanh kiếm Mạc Tà lên trên cao bảy trượng, liền có một luồng ánh sáng đỏ loé mắt bay lên trên cao. Chờ thanh kiếm hết đà, rồi mới rớt trở xuống, nơi rớt xuống ở ngay đỉnh đầu của Liệt Hỏa Thái Tuế.
Cổ Thanh Phong thấy vậy ngạc nhiên vô cùng, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Âm hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Lão tiền bối, sao Khổng Đại Bằng lại đột nhiên đường hoàng như thế, chẳng hay bên trong có âm mưu quỷ kế gì vậy?
Thiết Kiếm Chân Nhân đang cau mày lại, chưa kịp trả lời thì dã có chuyện quái dị xảy ra...
Thì ra thanh kiếm Mạc Tà vừa rớt xuống được hơn thước, bỗng có vật gì thu hút làm nó bay chéo sang bên, phi thẳng đến chỗ tkch ẩn núp chừng hai trượng.
Cổ Thanh Phong biết sau tảng đá đó có người đã vận dụng Không Chưởng Trào Vật tuyệt đỉnh nội công để cướp thanh Mạc Tà kiếm.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy giật mình kinh hải, nghĩ thầm :
"Người ấy là ai, sao mình không biết gì hết?" Liệt Hỏa Thái Tuế tuy biết có người ẩn núp đó, nhưng y không biết là hai bọn người. Y liền cất tiếng cười rất ngông cuồng, vận thần công vào chưởng phải giơ lên trên không cứ quào hoài.
Thanh Mạc Tà Kiếm đang bay về phía bên kia bị y quào như thế liền ngừng lại và từ từ rớt xuống. Người núp sau tảng đá khi nào lại chịu để yên, cũng nhấn thêm lực để quào. Thanh kiếm Mạc Tà cứ đứng lơ lửng ở đó chứ không lên xuống nữa. Khổng Đại Bằng thấy vạay liền lớn tiếng cười và nói :
- Không ngờ cạnh Đào Hoa Chiếu này lại có nhiều cao thủ tụ hợp đến như thế. Hồ Diên Thái Tuế tự ra tay lấy lại thanh kiếm ấy đi! Đại Đằng tôi có việc bận phải đi trước, tôi biết mình không có tài đức nên không dám nghĩ đến chuyện lấy được thanh Mạc Tà Kiếm nữa!
Nói xong, y vừa cười giọng đểu cáng, vừa ung dung đi luôn.

Cổ Thanh Phong lại dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Không ngờ Đại Bằng lại khôn ngoan và biết giác ngộ mà rút lui cho khỏi bị lụy đến thân!
Thiết Kiếm Chân Nhân lắc đầu, vừa cười vừa đáp :
- Nếu Khổng Đại Bằng mà có ý định ấy thực, thì quả thực là cao minh đấy, nhưng bần đạo đoán chắc không khi nào y chịu buông tay đâu!
Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn lên trên không. Liệt Hỏa Thái Tuế vì đứng ở bên phía dưới nên chiếm ưu thế hơn, thanh kiếm cứ đứng ở nguyên chỗ nhưng từ từ giáng xuống. Chàng lại nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Bất cứ Khổng Đại Bằng có âm mưu hay không, lão tiền bối cũng nên ra tay đi!
- Lão đệ cũng muốn bần đạo tham gia vụ cướp kiếm này ư?
- Tham gia vụ cướp kiếm này như vậy thì hơi hạ lưu một chút, tôi muốn lão tiền bối giúp sức cho người núp ở sau tảng đá kia!
Thiết Kiếm Chân Nhân chưa biết Cổ Thanh Phong yêu cầu mình như thế là có dụng ý gì, nhưng biết chàng đã nói ra như vậy thể nào cũng có thâm ý gì đây, liền ra tay vận sức trợ giúp cho người ở phía sau tảng đá để lôi thanh Thần Kiếm lên.
Người núp sau tảng đá, nội lực không kém gì Liệt Hỏa Thái Tuế, nhưng vì đối phương đứng ở phiá bên dưới nên lợi thế hơn, nhưng bây giờ được Thiết Kiếm Chân Nhân ra tay gíúp ngầm biến thành hai chọi một, tất nhiên thanh kiếm lại từ từ thăng lên hơn thước.
Cổ Thanh Phong khẽ kéo tay của Thiết Kiếm Chân Nhân :
- Lão tiền bối hãy thu tay lại để xem sự biến hóa ra sao?
Thiết Kiếm Chân Nhân bây giờ mới hiểu rõ ý định của Cổ Thanh Phong, liền mỉm cười hỏi :
- Có phải lão đệ muốn bần đạo duy trì cho đôi bên ngang tài nhau để chúng phải giở hết sức lực ra mà cướp giật, rồi chúng se hao hết chân lực phải không?
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa đáp :
- Lão tiền bối nhận thấy kế hoạch có được không? Vì tôi thấy Khổng Đại Bằng với Tốt Kim Hoàn, Hồ Diên Bính các người giở mưu trí ra đấu với nhau là cũng muốn được ngồi trên núi để xem hổ đấu đấy thôi!
Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn chàng một cái tỏ vẻ khen ngợi :
- Diệu kế của lão đệ cao minh lắm, chờ khi nào đôi bên mệt nhoài rồi mới ra tay cướp thanh kiếm, như vậy sẽ không tổn một chút hơi sức nào cả!

Lúc ấy, Hồ Diên Bính đột nhiên thấy công lực của đối phương tăng hẳn lên, thanh kiếm bỗng thăng lên cao hơn thước, y lo âu đến toát mồ hôi lạnh ra, vận hết mười hai thành công lực, hai tay cũng giơ lên quào lia lịa, nhờ vậy mới giữ lại được thế lên của thanh Mạc Tà Thần Kiếm.
Thanh kiếm ngừng thăng một cái, lại thêm Hồ Diên Bính giở toàn lực ra cướp, nên thanh kiếm lại từ từ giáng xuống. Chờ tới khi thanh kiếm xuống gần tới chỗ hồi nãy, Thiết Kiếm Chân Nhân lại ra tay giúp cho nó thăng lên như trước.
Hồ Diên Bính đang khoái chí bỗng cảm thấy công lực của đối phương mạnh vô cùng, y lại giở hết công lực ra quào lia lịa lần nữa...
Lúc ấy, người núp ở sau tảng đá với Hồ Diên Bính đã Cổ Thanh Phong khác lạ, nhưng không ai dám phân thần mà nhìn ngang nhìn dọc.
Cả hai cứ phải giở hết công lực ra mà chăm chú nhìn vào thanh kiếm đang lên xuống thôi.
Thời gian trôi chảy rất nhanh, trời sắp rạng động đến nơi. Liệt Hỏa Thái Tuế với người núp sau tảng đá đã hồng hộc như bò rống và chân lực cũng sắp kiệt rồi. Lúc ấy, Khổng Đại Bằng cũng ở trên sường núi chăm chú nhìn xuống bên dưới, canh phòng không để cho một người nào sống sót ra khỏi vùng Đào Hoa Chiếu này cả.
Khổng Đại Bằng có biết đâu ngựa trời đang rình bắt ve sầu, phía sau lưng lại có chim sẽ định bắt mình. Y đang đứng ở trên chăm chú nhìn xuống bên dưới, trên y lại còn có kẻ thù đang rình rập y.
Người đó chính là Tốt Kim Hoàn đang cỡi con Thần Tựu, lẳng lặng lượn ở trên đầu Khổng Đại Bằng, hai mắt đỏ lửa, mặt đầy hung quang, tay cầm Đà Long Phi Bối của Khổng Đại Bằng.
Ngoài y thị ra, lại còn Vệ Phương Hoa cỡi một con Thần Tựu khác nữa.
Bấy nhiêu võ lâm hào khách, ai nấy đều có võ công tuyệt học và đa mưu túc trí, nên trận đấu khốc liệt sắp bùng nổ tơi nơi, kết quả không biết ai thắng ai bại, ai sống ai chết, mà thanh Mạc Tà Kiếm sẽ lọt về tay ai?
Trước khi rạng đông, trong rừng lại càng tối om thêm, bỗng có một luồng ánh sáng mặt trời xuyên qua những cành lá rậm rạp mà chiếu thẳng vào những sương mù sặc sỡ đang bay lơ lững ở trên mặt Đào Hoa Chiếu.
Bỗng một tiếng kêu thảm khốc làm chấn động cả khu rừng ấy.
Tiếng kêu đó rót vào tai Cổ Thanh Phong, chàng giật mình kinh hải, liền nói với Thiết Kiếm Chân Nhân :

- Liệt Hỏa Thái Tuế đấu với người núp sau tảng đá, lúc này cả hai đã kiệt hết hơi sức rồi. Lão tiền bối với tôi mau ra tay cướp thanh kiếm đi, bằng không hoàn cảnh sẽ lại biến đổi ngay đấy!
Thiết Kiếm Chân Nhân cũng biết không thể trì hoãn được, liền rú lên một tiếng thật dài, rồi cùng Cổ Thanh Phong song song xuất hiện, bốn chưởng cùng đưa ra chộp lấy thanh bảo kiếm một lúc.
Lúc ấy, quả thật Liệt Hỏa Thái Tuế với người núp sau tảng đá đã mệt mỏi khôn tả, mà phía trên Thiết Kiếm Chân Nhân với Cổ Thanh Phong cùng tấn công một lúc, vị vậy Mạc Tà Kiếm liền từ từ thăng lên và bay chéo về phía hai người tức thì.
Người núp sau tảng đá nọ ra tay tấn công trước, liền có ba điểm tinh quang nhắm trên sóng mũi, trước ngực của Thiết Kiếm Chân Nhân vào Thái Dương huyệt bên phải của Cổ Thanh Phong phi tới.
Thiết Kiếm Chân Nhân đã nhận thấy ám khí của đối phương là Ngũ Mang Hàn Thiết Châu, chuyên dùng để phá nội gia hộ thân thần công.
Vì vậy, lão đạo sĩ giơ tay áo ra phất mạnh một luồng cương khí đẩy bắn ba hạt ám khí đó đi, rồi cười một cách ngông cuồng nói :
- Tưởng người núp sau tảng đá là ai, không ngờ lại là Lâu Sơn Tam Sát!
Lúc ấy, Liệt Hỏa Thái Tuế cũng ném một hạt Thuần Dương Hỏa Châu vào hai người. Đột nhiên, trên không có một làn gió mạnh giáng xuống, nhằm Kiếm Thần mà lướt tới.
Thiết Kiếm Chân Nhân đang mãi phân trần đối phó ám khí của Tam Sát, nên thanh kiếm mới lên chậm một chút, thì bị ngay luồng gió mạnh nọ lướt tới kịp. Luồng gió mạnh đó chính là con Thần Tựu mà Tốt Kim Hoàn đang cỡi.
Tốt Kim Hoàn tay cầm Đà Long Phi Bối, trên Phi Bối đang kẹp đầu lâu của Khổng Đại Bằng. Đêm qua, Khổng Đại Bằng dùng Phi Bối để chộp cổ y thị mà múa tít trên không, bây giờ tuần hoàn báo ứng, Đại Bằng bị y thị chộp lấy đầu xách lại đây.
Con Thần Tựu vừa giơ hai vuốt ra chộp thì viên Thuần Dương Hỏa Châu của Liệt Hỏa Thái Tuế đã ra khỏi tay. Y định dùng viên Hỏa Châu ném Thiết Kiếm Chân Nhân và Cổ Thanh Phong, nhưng bây giờ thấy Thần Kiếm sắp lọt vào vuốt con Thần Tựu, nên y vội thay đổi ý định mà nhằm con Thần Tựu ném luôn.
Đêm hôm qua, con Thần Tựu xuống cứu viện Tốt Kim Hoàn đã thoát khỏi bàn tay độc ác của Hồ Diên Bính là vì nó từ bên dưới bay lên nhanh vô cùng. Nhưng bây giờ, trái lại nó đang đâm bổ xuống để đoạt kiếm, đột nhiên nó thấy có ngọn lửa bắn tới, muốn bay lên cũng

không còn kịp nữa, liền bị viên Hỏa Châu đó bắn trúng ngay vào bụng, con chim bị lửa bốc cháy kêu thảm khốc, ở trên không lộn hai vòng liền rớt ngay xuống dưới Đào Hoa Chiếu.
Con chim đã bị rớt xuống dưới đầu, tất nhiên Tốt Kim Hoàn đang cỡi trên lưng nó với Khổng Đại Bằng bị Kim Hoàn xách theo cũng rơi xuống nốt.
Thanh bảo kiếm rời khỏi vuốt con chim cũng rơi xuống Đào Hoa Chiếu.
Vệ Phương Hoa cỡi con chim thứ hai, vội phi xuống miệng thì kêu gọi :
- Đại sư tỷ, mau vứt cái Phi Bối ở trong tay đi, và giở thân pháp Hải Hạc Tán Vân ra ngay!
Tốt Kim Hoàn hoảng sợ đến tinh thần mê man, bỗng nghe thấy Vệ Phương Hoa nhắc nhở vội vứt cái Phi Bối đi, giở Hải Hạc Tán Vân khinh công, chân phải đạp lên người của Khổng Đại Bằng. Nhờ sức đạp đó, nên mới khỏi rớt xuống tiếp, hai tay lại để trước ngực và đẩy xuống bên dưới người liền bắn lên cao bảy tám thước, vừa vặn con Thần Tựu của Vệ Phương Hoa bay lướt qua, nàng liền chộp lấy hai chân của cong chim đó. Lúc ấy, nàng mới hết sợ và thở dài một tiếng.
Vệ Phương Hoa sợ Hồ Diên Bính tấn công tiếp, nên vội ra lệnh cho con Thần Tựu bay thẳng lên trên cao để mặc Tốt Kim Hoàn cứ nắm chân con chim mà đeo tòn teng ở dưới, chứ không kịp lôi người sư tỷ lên mình chim nữa.
Dao Trì Sứ Giả may mắn được sống sót, nhưng con Thần Tựu của y thị bị lửa cháy xém bụng, cùng với Khổng Đại Bằng đã chết giấc vì bị cái Phi Bối thắt chặc lấy cổ họng và thanh Mạc Tàn Kiếm cùng rớt cả cười dưới Đào Hoa Chiếu. Chỉ trong nháy mắt, cả ba cùng chìm lĩm dưới đống bùn độc.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy tấn thảm kịch đó xảy ra, liền thở dài một tiếng, Hồ Diên Bính thấy vậy giận dữ quát mắng :
- Lão đạo sĩ kia than thở cái quái gì? Nếu không phải ngươi ra tay cướp thì khi nào Mạc Tà Thần Kiếm lại rớt vào Đào Hoa Chiếu như vậy?
Thiết Kiếm Chân Nhân cau mày lại lạnh lùng hỏi :
- Liệt Hỏa Thái Tuế! Bỗng dưng bạn lại giận lây cả bần đạo, như vậy có phải là bạn muốn cho bần đạo kiến thức mấy thế võ cao siêu chăng?
Liệt Hỏa Thái Tuế vì thấy mình giở hết chân lực ra cướp kiếm với Lãnh Sát, hiện giờ tiêu hao rất nhiều, mà còn đấu tiếp với Thiết Kiếm

Chân Nhân, tất chỉ có thiệt thòi mà thôi, nên y dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, rồi hậm hực đáp :
- Trái đất tròn, thế nào chúng ta chả có ngày gặp gỡ nhau? Lão đạo sĩ đừng có quên câu chuyện đêm nay đấy nhé!
Nói xong, y phất tay áo bào một cái, rồi đi luôn.
Cổ Thanh Phong đứng dưới ánh sáng mặt trời mới mọc, nhìn thẳng vào Đào Hoa Chiếu, không sao cầm lòng được, thở dài một tiếng.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy vừa cười vừa nói :
- Cổ lão đệ cảm khoái như thế làm chi? Có phải vì thấy thanh kiếm sắp được đến nơi, mà bây giờ nó lại bị rớt xuống dưới chiếu mà Cổ lão đệ buồn như thế phải không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Tiểu bối không hối tiếc thanh kiếm đó, nhưng chỉ thấy Tốt Kim Hoàn bị thương nặng như vậy và suýt tí nữa thì bị toi mạng. Khổng Đại Bằng với con Thần Tựu bị chìm lĩm xuống dưới đáy bùn độc. Cả lão tiền bối với Lãnh Sát Hồng Phi và Hồ Diên Bính các người vì thanh kiếm đó mà gây thâm thù với nhau. Nhưng kết quả Mạc Tà Thần Kiếm vẫn quỷ sai thần khiến mà rớt xuống dưới đấy đầm. Như vậy một mạng người mấy mối thù hận thật không đáng chút nào?
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe chàng nói xong cũng phải thở dài một tiếng, rồi gật đầu đáp :
- Cổ lão đệ nói như thế tuy rất phải, nhưng lão đệ nên hiểu trên giang hồ có hàng muôn vạn sự xảy ra rồi vì thế mà khiến người này thù người nọ, người nọ giết chết người kia, nếu ai có thể tránh ra khỏi vòng thị phi và lưới danh lợi thì người đó mới thật là đại anh hùng, đại hào kiệt!
Cổ Thanh Phong bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng nói :
- Thưa lão tiền bối, bây giờ nhân lúc Tốt Kim Hoàn đang bị thương nặng, chưa lành mạnh hẳn, chúng ta tiến thẳng vào trong Thiên Nguy Cốc xem Chân Chân có ở trong đó hay không?
Thiết Kiếm Chân Nhân liền gật đầu tán thành.
Thế rồi, do Cổ Thanh Phong dẫn đường, cả hai đều rời Đào Hoa Chiếu tiến thẳng vào trong Thiên Nguy Cốc.
Nhưng tới khi hai người đi đến chỗ vào đường hầm thì Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng, vi nới đó đã bị một tảng đá nặng hàng nghìn cân bít chặt, chàng thất thanh nói :
- Đường hầm này đã bị bít chặc và con Thần Tựu lại bay thẳng về phía Tây, thì tiểu bôi đã đoán biết Vạn Kiếp quần ma đã bỏ Thiên Nguy Cốc này mà đi rồi!
Thiết Kiếm Chân Nhân cau may lại thở dài đỡ lời :

- Thiên Nguy Cốc có thể bỏ được, nhưng vkm của chúng không thể nào dọn đi được, chúng ta đã đến Vân Nam xa xôi này, sao chúng ta lại không đến núi Dã Nhân mà dò xét thử xem...
Y chưa nói dứt, đã nghe thấy trên không có tiếng chuông con văng vẳng vọng xuống...
Lão đại sĩ ngạc nhiên vội hỏi :
- Tiếng chuông con này hình như là tiếng chuông buộc ở cổ con chim bồ câu truyền tin của bổn bang, chẳng lẽ Bang Chủ đã biết được nơi khác cho hay tung tích của Bàng cô nương rồi chăng?
Y vừa nói vừa thả con chim mang theo bên người ra để cho nó bay thẳng lên trên không gặp con chim kia. Một lát sau, quả nhiên cả hai con chim cùng bay xuống. Hai người thấy chân con chim sau có cột một lá thư thực nhỏ.
Thiết Kiếm Chân Nhân lấy xuống xem, cái thư đó là của Bàng Thiên Hiểu viết đại khái như sau:
Trong bang có việc khác, phải mau mau trở về ngay, còn việc tìm kiếm Chân Chân hãy để đó, sau này hẳn hay!" Thiết Kiếm Chân Nhân xem xong liền nhìn Cổ Thanh Phong cau mày nói :
- Không biết trong bang xảy ra chuyện gì mà cần kíp đến nỗi Bang Chủ phải đích thân viết lá thư này gọi mình về như vậy? Bây giờ đành phải hoãn việc tìm kiếm Bàng cô nương. Cổ lão đệ...
Cổ Thanh Phong không đợi Thiết Kiếm Chân Nhân nói xong, đã lên tiếng nói trước :
- Lão tiền bối thừa lệnh phải trở về bang thì cứ việc tự nhiên. Còn Cổ Thanh Phong tôi đã quyết chi đi đến núi Dã Nhân để tìm kiếm Bàng cô nương tiếp. Bàng Bang Chủ có thể không nghĩ đến tính mạng của con gái ông ta đang nguy hiểm, nhưng Thanh Phong tôi không thể nào không nghĩ đến tình bạn của mình được?
Thiết Kiếm Chân Nhân nói :
- Bàng Bang Chủ chỉ có một mình Bàng cô nương là người con gái duy nhất và cưng yêu nhất. Bây giờ ông ta bỗng triệu hồi bần đạo như vậy, thì thế nào cũng có nỗi khổ tâm gì đây! Chắc thế nào cũng có thâm ý gì đây chứ chẳng không, mong lão đệ đừng có hiểu lầm!
Cổ Thanh Phong cười nhạt không trả lời.
Thiết Kiếm Chân Nhân trông thấy vậy, liền cười nhạt một tiếng rồi đi luôn.
Cổ Thanh Phong nhìn theo Thiết Kiếm Chân Nhân đi khỏi, một mình ở dưới đáy thung lũng nhắm mắt suy nghĩ, đầu óc bối rối khôn tả, chàng nghĩ đến chuyện tối hôm qua và sáng hôm nay.
Trước sau hai lần gặp gỡ người của phái Vạn Kiếp như Tốt Kim

Hoàn và Vệ Phương Hoa chả hạn. Nhưng không thấy Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc đâu, chẳng lẽ hai người đó đã chết dưới Tam Ly Phích Lịch Đạnh của Bàng Chân Chân rồi hay sao? Nhưng nếu Bàng Chân Chân đã giết được chúng, tất nhiên bản thân nàng không bị nguy hiểm gì hết, nhưng không khi nào nàng lại bỏ ta mà đi như vậy, huống hồ nàng còn bôn tẩu trên giang hồ? Các nhân vật của Tam Nguyên Bang lùng kiếm khắp thiên hạ, thể nào mà chẳng tìm ra được manh mối?
Chàng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có một cách là mạo hiểm một mình đi Bách Trượng Bình ở núi Dã Nhân, vào hẳn trong Vạn Kiếm Ma Cung dò thám thì mới có thể biết một cách đích xác là Bàng Chân Chân sống chết ra sao mà thôi.
Cổ Thanh Phong đã quyết định vậy, đang định lên đường đi núi Dã Nhân, bỗng có một người cười ha hả và nói :
- Cổ lão đệ, cách biệt đã lâu, vẫn mạnh giỏi đấy chứ?
Cổ Thanh Phong nghe tiếng nói giật mình kinh hải, liền quay đầu lại, thấy trong bóng tối chỗ cách mình chín trượng, có một ông già béo lùn, mình mặc áo đen có vẽ bộ xương ngươi, từ từ bước ra.
Người đó chính là Tiếu Sát Ha Đằng trong nhóm Lâu Sơn Tam Sát.
Chàng cười nhạt nói :
- Vừa rồi ở cạnh Đào Hoa Chiếu, tôi đã gặp Hồng Đại tiên sinh, bây giờ lại gặp Ha Tam tiên sinh, những người có thân phận cao như Lâu Sơn Tam Sát mà cũng không thể làm tròn được bốn chữ "Độc Thủ Tín Nghĩa".
Qúy vị nên rõ, người trong võ lâm nếu bị đối phương trách mình là không biết giữ tín nghĩa thì còn nhục nhã hơn là bị nhổ vào mặt, huống hồ Lâu Sơn Tam Sát lại là những cao thủ hạng nhất như thế, cho nên Ha Đằng nghe nói xong, liền ngạc nhiên hỏi :
- Sao Cổ lão đệ lại nói vậy?
Cổ Thanh Phong lạnh lùng đáp :
- Lần trước Cổ Thanh Phong ở đây được tặng linh dược giải cứu cho Ha Tam tiên sinh, ba vị đã hứu với tại hạ không động chạm vào Mạnh Hồng Tiếu...
Tiếu Sát Ha Đằng không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói nốt đã xua tay cười ha hả đỡ lời :
- Cổ lão đệ hiểu lầm rồi, anh em Tam Sát chúng tôi sở dĩ quay trở lại núi Lục Chiếu này không phải là vì Mạnh Hồng Tiếu, mà là muốn tìm Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia để trả thù y đã dùng Hóa Huyết Thần Yên định giết hại mỗ, và tiện đường quay đây muốn thử xem có vớt được thanh bảo kiếm ở dưới đầm Đào Hoa không?

Cổ Thanh Phong nghe nói liền ủa một tiếng, mới vỡ nhẽ và nói :
- Thế ra Ha Tam tiên sinh tới đây vì Đường Gia với thanh Mạc Tà Thần Kiếm đấy ư? Nhưng hai muối tâm niệm của tiên sinh đều thất vọng cả. Vì Đường Gia đã chết ở trong tay Miêu Cương Song Quái, còn thanh Mạc Tà Thần Kiếm đã được Khổng Đại Bằng vớt lên rồi nhưng lại rớt xuống dưới Đào Hoa Chiếu lần nữa rồi!
Tiếu Sát Ha Đằng nghe nói giật mình kinh hải, vội hỏi :
- Thảo nào, trong lúc phái Vạn Kiếp dọn chỗ ở, mỗ không thấy Đường Gia đâu cả, thì ra bây giờ mới biết y đã chết ở trong tay Miêu Cương Song Quái rồi!
Cổ Thanh Phong cũng thất kinh mà hỏi lại Ha Đằng :
- Ha Tam tiên sinh đã được mục kích quần ma của phái Vạn Kiếp dọn nhà hay sao?
Ha Đằng vội đáp :
- Sau khi anh em mỗ đến núi Lục Chiếu này rồi, Hồng Đại ca với Tiêu Nhị ca liền đi Đào Hoa Chiếu nghĩ cách vớt thanh Mạc Tà Thần Kiếm, còn tôi thì ẩn núp ở gần Thiên Nguy Cốc, định thừa cơ để diệt Đường Gia mà trả mối thù xưa. Ngờ đâu, chỉ thấy quần ma cỡi chim Thần Tựu từng bọn một thiến cư đi nơi khác!
Cổ Thanh Phong nghe Ha Đằng nói "từng bọn một" rất chú ý, nên chờ cho đối phương nói hết, mới tiếp lời hỏi :
- Ha Tam tiên sinh được thấy tất cả mấy bọn người dọn đi?
Tiếu Sát Ha Đằng nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :
- Có tất cả bốn nữ một nam, vị chi là năm người!
Cổ Thanh Phong lại buột miệng hỏi tiếp :
- Trong bốn nữ đó có Bàng Chân Chân, con gái cưng của Bàng Bang Chủ Tam Nguyên Bang không?
Ha Đằng lắc đầu :
- Khi mỗ tới đây, thì bọn người thứ nhất của chúng đã bay lên trên không, tuy không thấy rõ mặt nhưng cũng nhận ra trong đó có ba nữ một nam đều mặc quần áo sặc sỡ, ngoài ra còn một thiếu nữ thì mặc quần áo khác!
Cổ Thanh Phong nghĩ thầm :
"Trong bảy Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung thì ta biết Đường Gia và Thôi Nhất Vỹ đã chết. Trang Mộng Điệp thì đã bị Hồ Diên Bính bắt cóc nên chỉ còn lại Tốt Kim Hoàn, Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc và Trì Trung Long ba nữ một nam. Nay Tiếu Sát Ha Đằng bảo bốn nữ một nam từ Thiên Nguy Cốc đã dọn đi, như vậy không những đã chứng minh Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc chưa chết mà lại thêm một thiếu nữ nữa. Như vậy, nàng đó chả là Chân Chân thì còn

ai vào đó nữa?" Tiếu Sát Ha Đằng không biết Cổ Thanh Phong đang nghĩ ngợi những gì, y lại cười nói tiếp :
- Nhưng trong đó có một điều đáng nghĩ là không thấy quần ma đem Mạnh Hồng Tiếu đi, vừa rồi mỗ tiếp tục ở đây rình xem chúng đi rồi còn có quay trở lại nữa không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Ha Tam tiên sinh khỏi ở đây mà chờ đợi làm chi cho mất công! Mạnh Hồng Tiếu đã rời khỏi Thiên Nguy Cốc này rồi!
Ha Đằng giật mình kinh hải hỏi :
- Làm thế nào mà Mạnh Hồng Tiếu lại thoát khỏi được những bàn tay ma ấy?
- Có phải nàng thoát khỏi được tay ma đâu! Trái lại nàng lại bị ma kiếp trùng trùng. Bây giờ nàng lại bị lọt vào tay của Miêu Cương Song Quái!
Ha Đằng nghe Cổ Thanh Phong nói lại càng kinh hải thêm, đang định hỏi tiếp thì bỗng nghe thấy trên cốc có hai tiếng kêu rú rất thê thảm vọng xuống. Tiếu Sát Ha Đằng vội cười và nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ lão đệ! Đại ca tôi có việc vội gọi lên ngay, Ha Đằng tôi phải đi liền, chúng ta thể nào cũng còn có duyên gặp gỡ nhau lại!
Cổ Thanh Phong cũng chắp tay chào, cười đáp :
- Thanh Phong tôi cũng có việc cần phải đi miền Tây tỉnh Vân Nam ngay, Ha tiên sinh có việc thì cứ tự tiện!
Tiếu Sát Ha Đằng đi khỏi, Cổ Thanh Phong liền quyết định đi Bách Trượng Bình núi Dã Nhân, một mình đi thẳng vào Vạn Kiếm Ma Cung, nơi mà đã oai trấn thiên hạ.
Chàng không phải không nhớ cuộc gặp gỡ với Mạnh Hồng Tiếu vào cuối năm nay, nhưng chàng đã quyết định không đi phó ước nữa mà đi Dã Nhân Sơ thám hiểm. Như vậy là vì chàng biết hiện giờ Mạnh Hồng Tiếu đang lọt vào tay của Miêu Cương Song Quái, mà chàng không biết Diệu Âm Công Chúa với Hồ Diên Thái Tuế ẩn núp ở đâu? Như vậy, tất nhiên Mạnh Hồng Tiếu không thể nào đi tới núi Tuyết để gặp gỡ chàng rồi, hai là cân nhắc sự nặng nhẹ thì thấy việc đi cứu Bàng Chân Chân là việc cần kíp hơn là việc đi phó ước với Mạnh Hồng Tiếu.
* * * Hãy không nói Cổ Thanh Phong đi Bách Trượng Bình núi Dã Nhân mạo hiểm dò thám tin tức của Bàng Chân Chân vội. Mà bây giờ hãy kể trở lại chàng của Mạnh Hồng Tiếu trước, nàng ở trên núi đầy băng tuyết đợi chờ tình nhân.
Thì ra, từ khi ở trong núi Hoài Ngọc, Mạnh Hồng Tiếu truyền thụ Pháp Hoa Thiền Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm cho Diệu Âm Công

Chúa xong liền quay về Bích Nhãn Am để đem pháp thân của Bách Nhãn Thần Ni lên một chỗ kín đáo để thờ và khổ tâm luyện lại Đạt La Thủ và Ma Kha Kiếm Pháp.
Mạnh Hồng Tiếu luyệnt tập võ công cho thới tháng Chạp mới đi đến Quần Ngọc Phong trên núi Kỳ Liên để gặp gỡ Cổ Thanh Phong.
Lúc này Đạt La Thủ với Ma Kha Kiếm Pháp của nàng đã điêu luyện hơn trước rất nhiều.
Mạnh Hồng Tiếu từ ngày hai mươi tháng Chạp đợi chờ ở trên Quần Ngọc Phong cho đến ngày hai mươi tám mà vẫn chưa thấy Cổ Thanh Phong, người yêu của mình người mà xưa nay vẫn rất trọng hai chữ tín nghĩa.
Khí hậu ở trên Quần Ngọc Phong rét khôn tả, quanh năm có băng tuyết vây phủ, nàng đứng một mình tựa vào cây mai ngẩng nhìn lên trên không, trong lòng nghĩ thầm :
“Năm kia, Phong đại ca ở đây đợi chờ mình. Mình thất ước không tới nơi, năm nay thì mình ở đây chờ đợi, vẫn chưa thấy chàng tới. Chẳng lẽ cuộc minh ước ở trên núi tuyết này rất xui xẻo hay sao, mà cả hai người lại thất ước luôn trong hai lần như thế?
Nghĩ tới đó, nàng bỗng thất kinh lẩm bẩm tự nói :
- Năm trước ta thất ước là ta theo hầu Sư bá khổ tập Đằng Ma Bảo Lục, không sao xẻ người ra làm đôi để lên đây được, sau lại bị Lâu Sơn Tam Sát bắt cóc đem đi đây đó mất hết cả quyền tự chủ. Phong đại ca là người xưa nay rất giữ tín nghĩa và lại rất thương yêu mình hết sức, nay chàng thất ước không tới, chẳng lẽ chàng bị tai ách gì mà quần chân không tới được chăng?
Nàng nói tới đó, bỗng lộ vẻ mừng rỡ vì nàng đã nghe thấy dưới chân núi có tiếng chân người đang dùng khinh công phi lên, nên nàng liền nghĩ tiếp :
“Lúc này, nơi đây người tới đó không phải là Cổ Thanh Phong, người mà mình trông tin đã lâu thì còn là ai nữa?” Quả nhiên, một lát sau đã có một bóng người phi lên nhanh như bay.
Mạnh Hồng Tiếu vừa thấy bóng người đó xuất hiện, đã buột miệng gọi :
- Phong đại ca!
Nhưng nàng đã trông thấy rõ người đó không phải là Trung Điều Kiếm Khách, người mà mình mơ tưởng tới, nên nàng xấu hổ vô cùng.
Thì ra người vừa lên đó là một thiếu niên trạc hăm ba hăm bốn, mặt rất thanh tú, chỉ tiếc thay da đen và hơi vàng một chút. Má bên phải lại có một cái sẹo bằng đồng tiền, vì vậy đã giảm mất khá nhiều

phong thái.
Thiếu niên áo vàng vừa trông thấy Mạnh Hồng Tiếu và lại thấy nàng đẹp như tiên nữ, mà trông thấy mình lại gọi là “Phong đại ca” nữa, nên chàng cau mày lại với giọng khàn khàn hỏi :
- Cô nương quý tính danh là gì? Tại sao lại biết được tiện danh? Xin nói rõ cho tôi được biết!
Mạnh Hồng Tiếu thấy mình nhìn lầm người, đang hổ thẹn vô cùng, lại nghe thấy chàng thiếu niên kia hỏi như vậy, nàng càng hổ thẹn thêm, lắc đầu đáp :
- Chúng ta mới gặp gỡ nhau lần đầu, Hồng Tiếu tôi làm sao biết được quý tính danh của các hạ là chi?
Thiếu niên nọ ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương chả vừa gọi tôi là Phong...
Nói tới đó chàng ta liền ngắt lời, vì nhận thấy nếu nói tiếp thì mình hơi sỗ sàng một chút, nên chàng ta không dám nói tiếp. Mạnh Hồng Tiếu cũng nghĩ đến cần phải giải thích chuyện này, nên nàng liền mỉm cười nói :
- Tôi có hẹn ước với một người tên là Cổ Thanh Phong, nên lúc các hạ đến tôi mới gọi nhầm như thế...
Thiếu niên áo vàng kêu “ủa” một tiếng, vừa gật đầu vừa cười và nói :
- Tiểu đệ họ Hoàng tên là Mộ Phong, nên mới có sự hiểu lầm vừa rồi mong cô nương lượng thứ chơ Nói xong, y vái chào một cái rất lễ phép. Mạnh Hồng Tiếu cũng đáp lễ, mỉm cười nói :
- Hoàng huynh chớ có khiêm tốn như vậy, nếu nói tới đường đột thì chính Hồng Tiếu tôi mới là người đường đột!
Hoàng Mộ Phong đột nhiên nghĩ ra một việc, liền nhìn Mạnh Hồng Tiếu hỏi :
- Mạnh cô nương nói Cổ Thanh Phong đó có phải là người có biệt hiệu là Trung Điều Kiếm Khách hay không?
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu đáp :
- Chính là chàng ta đó! Chẳng hay Hoàng huynh có biết chàng ta hay không?
- Tiểu đệ du hiệp giang hồ, đã được gặp Cổ huynh mấy lần, đệ rất hâm mộ tài ba tuyệt học của Cổ huynh!
Nói tới đó, chàng bỗng cau mày hỏi Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương tha thứ cho tiểu đệ đường đột hỏi thêm một câu nữa :
Chẳng hay cô nương hẹn Cổ huynh gặp mặt ở đây vào ngày nào, giờ nào?
- Hẹn vào cuối năm gặp gỡ nhau ở trên Quần Ngọc Phong này!

- Ngày mai là ngày cuối năm rồi, mà bây giờ Cổ huynh vẫn chưa tới, chỉ sợ lời đồn đại mà tiểu đệ nghe thấy đúng là sự thật thì nguy tai lắm!
Mạnh Hồng Tiếu nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy, liền chăm chú nhìn vào mặt đối phương và hỏi :
- Chẳng hay Hoàng huynh đã hay tin gì về Cổ Thanh Phong chăng?
Hoàng Mộ Phong nghiêm nghị gật đầu :
- Đệ nghe thấy người ta nói Cổ Thanh Phong huynh một mình một kiếm đi Bách Trượng Bình núi Dã Nhân để dò thám ngầm Vạn Kiếm Ma Cung!
- Sao bỗng dưng chàng ta một mình lên dò thám Vạn Kiếm Ma Cung làm chi?
Hoàng Mộ Phong định trả lời lại thôi, vẻ mặt ngượng nghịu vô cùng.
Mạnh Hồng Tiếu rất thông minh, nàng thấy vậy liền cười nói :
- Hoàng huynh có việc gì xin cứ nói, không cần phải nghi kỵ gì hết!
- Hình như Cổ huynh kết giao rất thân với Bàng Chân Chân con gái cưng của Bang Chủ Tam Nguyên Bang. Nay Bàng Chân Chân đột nhiên mất tích, nghe nói là bị Vạn Kiếm Ma Cung bắt cóc, nên Cổ huynh mới một mình mạo hiểm đi lên đó để dò thám tin tức!
- Chẳng hay Hoàng huynh được tin này ở đâu thế?
- Tiểu đệ đi qua Tam Nguyên Bang vừa gặp Thiết Kiếm Chân Nhân, và chính lão tiền bối ấy đã cho đệ hay tin này!
Mạnh Hồng Tiếu kêu “hừ” một tiếng, mặt tỏ vẻ không vui, lạnh lùng nói :
- Tam Nguyên Bang là nơi Tàng Long Ngọa Hổ, cao thủ đông như kiến cỏ, sao không có người đi kiếm con gái cưng của Bàng Bang Chủ, mà lại phái Cổ Thanh Phong phải đi núi Dã Nhân để cứu nàng ta như vậy?
Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiếu hỏi như vậy, ngơ ngác không biết trả lời như thế nào, một lát sau mới mỉm cười đáp :
- Mạnh cô nương hỏi rất có lý, nhưng bên trong chắc thể nào cũng có ẩn tình gì, điều đó Mộ Phong tôi là người ngoài nên không được rõ!
Mạnh Hồng Tiếu cũng cảm thấy mình hỏi như vậy là quá sổ sàng, nên nàng xin lỗi Hoàng Mộ Phong và nói tiếp :
- Hoàng huynh, Hồng Tiếu tôi lo đến sự an nguy của người bạn, cho nên mới hỏi sổ sàng như vậy, mong Hoàng huynh lượng thứ, bây giờ tôi xin cáo biệt ngay!
Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :
- Mạnh cô nương định đi đâu thế?
- Tôi đi Vạn Kiếm Ma Cung núi Dã Nhân!

Hoàng Mộ Phong xua tay, vừa cười vừa đỡ lời :
- Cô nương định đi núi Dã Nhân cũng phải chờ thêm một ngày nữa!
- Cứu người nguy cấp, tất nhiên cành nhanh càng hay, sao Hoàng huynh lại bảo tôi phải đợi chờ thêm một ngày nữa là thế nào?
- Cổ Thanh Phong huynh là người quang minh lỗi lạc, ít khi nuốt lời hứa, huống hồ cuộc hẹn ước của hồng nhan tri kỷ rất quan trọng không khi vô cớ lại trái ước như vậy! Dù Mộ Phong tôi nghe những tin đó đều là sự thực, nhưng Cổ huynh cũng phải đi đến đây trước rồi mới đi Dã Nhân Sơn chứ! Như Mạnh cô nương với Thanh Phong huynh đã hẹn nhau cuối năm gặp gỡ ở đây, thì dù sao cô nương cũng phải chờ đến ngày cuối cùng rồi hẳn đi, như vậy đỡ phải ân hận vì nhỡ ngày cuối cùng Cổ huynh lại tới thì sao?
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu, cười đáp :
- Hoàng huynh không biết tính nết của Cổ Thanh Phong, nên mới nói thế thôi. Tôi có hai lý do để đoán chắc anh ấy đã đi núi Dã Nhân rồi, không khi nào lại đến đây gặp tôi để phó ước nữa đâu Hoàng Mộ Phong mỉm cười hỏi :
- Chẳng hay hai lý do mà cô nương vừa nêu ra đó là hai lý do nào? Cô nương có thể nói ra cho tôi được biết không?
- Lý do thứ nhất, Thanh Phong biết tôi vì cuốn Đằng Ma Bảo Lục mà bị lọt vào bàn tay của bọn ma, nay đây mai đó chưa chắc đã thoát thân mà theo đúng hẹn ước đến đây gặp gỡ anh ấy. Nếu anh ấy không có việc gì thì thể nào anh ấy cũng đến ngọn núi Quần Ngọc này đợi chờ thử xem.
Còn bây giờ anh ấy đi Vạn Kiếm Ma Cung cứu người thì không khi nào anh ta còn lại đây nữa!
Hoàng Mộ Phong nghe tới đó mới kêu “ủa” một tiếng, Mạnh Hồng Tiếu lại cười nói tiếp :
- Còn lý do thứ hai là Phong đại ca với tôi hai người hai trái tim như một, tình yêu chúng tôi không khi nào thay đổi, dù biển cạn đá mòn, chúng tôi vẫn yêu nhau như thường. Bàng Chân Chân cô nương bị bắt giữ ở trong Vạn Kiếm Ma Cung rất nguy hiểm, cần phải cứu viện ngay, đem so sánh hai chuyện thì dĩ nhiên anh ấy sẽ nhận thấy là cần phải đi núi Dã Nhân trước...

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 20
Trên Núi Dã Nhân

Hoàng Mộ Phong nghe xong rất kính phục, liền thở dài nói :
- Như đôi bạn của cô nương với Cổ huynh mới thực là tri kỷ chân chính!
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đỡ lời :
- Tuy tôi đã đoán chắc Cổ Thanh Phong không đến đây nữa, nhưng tôi vẫn nghe lời của Hoàng huynh mà ở lại đây thêm nửa ngày!
Nói tới đó, nàng nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong vừa mỉm cười vừa hỏi :
- Chẳng hay Hoàng huynh tới đây, chốn quanh năm tuyết phủ này cũng là để gặp một người mà huynh đã hẹn ước phải không?
Hoàng Mộ Phong lắc đầu, cười đáp :
- Tiểu đệ biết đôi chút võ nghệ, đi du hiệp giang hồ, chứ không định đi đến một chốn nào hết. Nếu Mạnh cô nương cho phép, Mộ Phong tôi nguyện đi cùng cô nương tới núi Dã Nhân. Phần để trợ Oai cho cô nương, và phần nữa cũng muốn kiến thức các nhân vật của Vạn Kiếm Ma Cung danh trấn thiên hạ ra sao?
Mạnh Hồng Tiếu đã được thấy khí phách của Hoàng Mộ Phong, nên biết đối phương cũng khá cao, và mặt mũi cũng chính khí chứ không phải là một kẻ gian tà, nên nàng đáp lễ, mỉm cười trả lời :
- Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp, không quản ngại nghìn dặm xa xôi, dấn thân vào sào huyệt của quần ma như vạy, Hồng Tiếu tôi xin cảm ta Hoàng huynh trước!
- Mạnh cô nương khỏi cần đáp lễ như vậy! Mộ Phong tôi còn hai câu muốn thỉnh giáo, nhưng sợ mới quen biết nhau, không tiện nói ra thôi!
Hoàng huynh có chuyện gì xin cứ nói ra, chúng ta là người trong võ lâm cả, dù mới quen biết nhau, nhưng đã gặp nhau thì cũng như là đã quen biết nhau từ lâu rồi, huynh khỏi ngại ngùng gì cả, cứ việc nói ra đi!
- Rất cám ơn Mạnh cô nương đã coi trọng tiểu đệ như vậy! Những câu đệ muốn hỏi đây là vì vừa rồi thấy cô nương nói :
bởi cuốn Đằng Ma Bảo Lục mà cô nương bị quần tà bắt giữ, vậy cô nương làm thế nào mà thoát được những bàn tay của chúng như thế?
Mạnh Hồng Tiếu không do dự và giấu giếm gì, kể hết chuyện mình bị Lâu Sơn Tam Sát bắt như thế nào, rồi bị Vạn Kiếp quần ma bắt giữ ra sao, sau cũng nhờ truyền thụ hai môn thần công cho Diệu Âm Công Chúa mới được thoát thân, nhất nhất kể hết cho Hoàng Mộ Phong nghe.

Hoàng Mộ Phong nghe xong, vừa mừng vừa nói :
- Nói như vậy thì Mạnh cô nương đã thuần thuộc những môn võ công ở trong Đằng Ma Bảo Lục rồi đấy! Như vậy đến mùng bốn tháng tư sang năm, trên Vạn Kiếp Đại Hội, cô nương có thể lãnh đạo quần hùng và gánh vác trách nhiệm giáng ma vệ đạo rồi!
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu, cười đáp :
- Không dám giấu giếm cùng Hoàng huynh, tôi lợi dụng bọn Lâu Sơn Tam Sát với Vạn Kiếm Ma Cung hết sức bảo vệ, nên tôi đã học thuộc lòng võ công ở trong Đằng Ma Bảo Lục ấy, nhưng chỉ kém một chút hỏa hầu thôi! Nhưng chưa chắc đã địch nổi nhưng cao thủ hạng nhất có võ công tinh thâm!
- Mạnh cô nương, chẳng hay ba môn tuyệt học đó, cô nương tinh thâm nhất môn nào?
- Tôi thạo thuộc nhất là môn Diệu Âm Thần Công, môn đó tôi tự tin là mình đã có chính thành hỏa hầu rồi, còn Đạt La Thủ và Ma Kha Kiếm Pháp thì chỉ được bảy tám thành mà thôi!
Hoàng Mộ Phong mỉm cười và nói :
- Bình sinh tiểu đệ ưa thích nhất kiếm pháp và cũng được dị nhân truyền thục cho một pho kiếm pháp huyền ảo. Nhưng khốn nổi tiểu đệ quá ngu đần nên kiếm pháp của tiểu đệ hãy còn non nớt lắm, đệ mong cô nương chỉ trích cho!
- Hoàng huynh đừng quá khiêm tốn như thế! Cứ xem bề ngoài của huynh, tôi cũng nhận thấy được huynh là người có võ học rất cao siêu!
- Mạnh cô nương quá khen đấy thôi, đệ chỉ biết có môn kiếm pháp đó mà thôi, ngoài ra không biết gì hết!
Mạnh Hồng Tiếu thấy y cứ nhắc nhở đến kiếm pháp hoài, liền mỉm cười nói :
- Vậy xin Hoành huynh thử biểu diễn cho tôi được sáng mắt!
- Tiểu đệ đang có ý đó để mong được cô nương chỉ giáo cho!
Nói xong, chàng rút thanh Thanh Cương trường kiếm ra, múa luôn từng thức từng thế một.
Mạnh Hồng Tiếu đứng cạnh đó cũng giật mình kinh hải, vì nàng thấy kiếm pháp của Hoàng Mộ Phong quả thật kỳ lạ, khi múa thật nhanh tựa như có tiếng mưa tiếng sấm vậy!
Múa xong pho kiếm đó, Hoàng Mộ Phong liền mỉm cười hỏi Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương, chẳng hay mấy thế kiếm pháp của đệ có được không? Xin cô nương phê bình cho!
Mạnh Hồng Tiếu khen ngợi vô cùng và nói :

- Xem pho kiếm pháp của Hoàng huynh vừa biểu diễn xong, tôi liên tưởng đến Ma Kha Kiếm Pháp ở trong Đằng Ma Bảo Lục. Vì tôi thấy pho kiếm đó chậm chạp và tầm thường lắm, nên tôi hoài nghi là không biết có thực dụng được không?
Nói tới đó, nàng bỗng nhìn vào mặt Hoàng Mộ Phong cười hỏi :
- Pho kiếm của Hoàng huynh có tên không và thuộc môn phái nào thế?
Hoàng Mộ Phong tỏ vẻ chần chừ một hồi lâu mới ngập ngừng đáp:
- Tôi...tôi không có thầy mà học lên, mong Mạnh cô nương đừng có lấy làm lạ nhé!
Mạnh Hồng Tiếu thấy Hoàng Mộ Phong không nói ra, chỉ cười thôi chứ không hỏi lại nữa. Hoàng Mộ Phong thấy nàng không hỏi nữa mới đỡ ngượng và mỉm cười hỏi nàng :
- Mạnh cô nương, tiểu đệ đã bêu xấu rồi, chẳng hay cô nương có thể giở kiếm pháp Ma Kha ra cho tiểu đệ được trông thấy hay không?
- Ma Kha Kiếm Pháp chỉ có hư danh thôi, kém pho kiếm pháp của Hoàng huynh nhiều!
- Ba môn thần công ở trong cuốn Đằng Ma Bảo Lục, người trong võ lâm ai cũng muốn học hết, đều coi những môn đó là vô thượng tuyệt học, sao Mạnh cô nương lại tự khiêm tốn thế?
- Tôi biết Hoàng huynh thế nào cũng không tin, huynh hãy cho mượn bảo kiếm của huynh, tôi xin biểu diễn cho huynh xem, tức khắc huynh sẽ thấy nó tầm thường như thế nào!
Hoàng Mộ Phong rất thắc mắc, liền đưa bảo kiếm cho nàng và nghĩ thầm :
“Mạnh Hồng Tiếu là người rất thuần tính, chắc không nói ngoa đâu, chẳng lẽ Ma Kha Kiếm Pháp lại chỉ có hư danh như vậy hay sao?
Mạnh Hồng Tiếu đỡ lấy thanh trường kiếm, rất thong thả và chậm chậm biểu diễn luôn mười ba thế không tầm thường, rồi ngưng tay vừa cười vừa nói :
- Mười ba thế kiếm tầm thường này là Ma Kha Kiếm Pháp trong Đằng Ma Bảo Lục đấy! Trong đó tuy có rất nhiều ảo diệu, nhưng lấy nó để đối địch, thì tôi chắc chỉ địch nổi một nửa oai lực của pho kiếm mà Hoàng huynh vừa biểu diễn thôi!
Hoàng Mộ Phong xem xong mười ba thế kiếm du dương và chậm chạp đó, trong lòng cũng ngạc nhiên vô cùng, lại muốn mời Mạnh Hồng Tiếu biểu diễn hai môn Diệu Âm Thần Công và Đạt La Thủ cho mình xem một lần, sợ đối phương nghi ngờ mình ích kỷ, nên chỉ im lặng không nói năng gì.
Thời giờ thấm thoát thoi đưa, thoáng cái đã tới chiều hôm hai mươi

chính tháng Chạp, vẫn không thấy tung tích của Cổ Thanh Phong đâu hết, nhưng Hoàng Mộ Phong với Mạnh Hồng Tiếu đã kính mến nhau như đã quen nhau từ lâu rồi vậy.
Mạnh Hồng Tiếu đứng ở trên đỉnh núi cao chót vót, quần áo bay phất phới, trông như một tiên nữ, mỉm cười nói :
- Hoàng huynh, tôi đoán có sai đâu, đến giờ cũng không thấy Thanh Phong tới, như vậy y còn làm gì tới đây phó ước nữa? Bây giờ chỉ chờ mặt trời lặn, mặt trăng mọc lên là chúng ta phải đi núi Dã Nhân để tìm kiếm y!
Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiếu đứng ở trước mặt trời lặn, trông thật tuyệt đẹp, trong lòng cảm thấy xúc động và nói :
- Mạnh cô nương, tôi cùng cô nương đi về phía Nam ngàn dặm xa xôi để dọ thám sào huyệt của lũ ma. Chúng ta cô nam quả nữ như vậy rất không tiện, tôi đề nghị mỗi người chúng ta nên định với nhau một danh phận trước thì hơn!
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói giật mình kinh hải, cau mày lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :
- Hoàng huynh nói như thế là có ý nghĩa gì? Chẳng hay huynh muốn định với tôi như thế nào?
Hoàng Mộ Phong biết Mạnh Hồng Tiếu hiểu lầm, bộ mặt đen và vàng đó liền thấy nóng hổi, nhưng chàng liền mỉm cười đáp :
- Mạnh cô nương đã có mọt vị Phong đại ca rồi, chẳng hay có bằng lòng kết thêm một Phong đệ này nữa không?
Mạnh Hồng Tiếu nhìn đôi mắt của Hoàng Mộ Phong đã nhận thấy đối phương kính mến mình một cách chân thành, chắc không có tà niệm gì bên trong đâu, vì đôi bên nói chuyện phiếm nhau, nên đã biết mình lớn hơn một tuổi, vì vậy chàng ta không do dự mà gọi mình như thế.
Nghĩ thế, nàng cũng gật đầu đáp :
- Phong đệ đã có ý định như vậy, thì chúng ta kết thề ở trên núi này ngay bây giờ đi! Lấy tuyết làm nhang, chỉ mặt trời thề thốt nhé!
Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiếu bằng lòng kết nghĩa chị em với mình mừng rở vô cùng, cả cười nói :
- Chị Hồng Tiếu, chúng ta đã quen biết ở trên đỉnh núi Quần Ngọc này, lẽ dĩ nhiên chúng ta phải chỉ định núi Quần Ngọc để thề thốt! Chị đề nghị nặn tuyết làm nhang, thật là nhã tuyệt. Nhưng còn chỉ mặt trời để thề thì không được hợp lý cho lắm!
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười hỏi :
- Cảnh sắc đẹp tuyệt như thế này và chúng ta lại chỉ mặt trời sắp lặn kia để thề thốt, tại sao lại không đặng?
- Chị Hồng Tiếu quên câu cổ nhân vẫn nói :

“Mặt trời lặn tuy đẹp, nhưng tiếc thay gần hoàng hôn”. Chúng ta mới kết thề với nhau, thì mong được kính mến nhau mãi mãi, nên đệ không tán thành về việc chỉ mặt trời thề thốt như vậy!
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu đáp :
- Có lý! Có lý! Thôi chúng ta bỏ cách ấy đi, vậy đệ thủ nghĩ xem chúng ta nên chỉ cái gì để thề đây?
- Đệ nhận thấy băng tuyết vừa trắng vừa sạch, vậy chúng ta lấy bạch tuyết làm thề, lấy ngọc băng làm chứng để chỉ định cuộc thề thốt của chúng ta. Rồi hai chị em chúng ta sẽ đi núi Dã Nhân tìm kiếm Phong đại ca và đảo lộn Vạn Kiếm Ma Cung một phen!
Mạnh Hồng Tiếu nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười đáp :
- Hay lắm, lấy băng tuyết làm thề, lấy ngọc băng làm chứng, quả thực tốt hơn chỉ mặt trời để thề thốt!
Không bao lâu, mặt trời đã lặn, Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong hai người liền chỉ bạch tuyết với ngọc băng mà thề thốt để kết tình chị em. Sau khi kết nghĩa xong, hai người lại càng thân thiết nhau hơn, liền đi núi Dã Nhân ngay!
Suốt dọc đường, không có chuyện gì xảy ra, nhưng hôm hai người bước chân vào núi Dã Nhân, Hoàng Mộ Phong ngẫn nhiên nghe thấy người ta đồn đãi Vạn Kiếp Ma Chủ đã kết nghĩa anh em với Huyền Băng Lão Muội ở Bắc Thiên Sơn.
Vì hai người định đến ngày đại hội Vạn Kiếp, tức là mùng bốn tháng tu để đối phó với quần hùng của thiên hạ, nên cả hai đều khổ luyện thần công cho tới giờ Tọa Quan vẫn chưa xong.
Vì vậy, mỗi bên chỉ phái đệ tử của mình, một là Tốt Kim Hoàn, một là Tiếu Cửu Hàn đại diện để kết nghĩa thôi.
Hoàng Mộ Phong lên tiếng :
- Xưa nay Vạn Kiếp Ma Chủ rất kiêu ngao, không coi mười ba danh thủ võ lâm vào đâu hết, sao bây giờ đột nhiên lại kết thân với người ta như thế? Còn Huyền Băng Lão Muội kia bỗng dưng tự nhiên ở đâu chui ra như vậy?
Mạnh Hồng Tiếu cười đáp :
- Có lẽ Vạn Kiếp Ma Chủ đã biết thực lực của Thập Tam danh thủ như thế nào rồi, nên không dám coi thường. Vã lại bảy Sứ Giả của y đã bị chết mất hai, cho nên y mới phải kết giao ngoại viện để tăng thanh thế cho mình. Tuy chúng ta chưa biết Huyền Băng Lão Muội ra sao, nhưng Vạn Kiếp Ma Chủ đã chịu kết minh với y, tất nhiên phải là một tên cái thế ma đầu có võ công rất trác tuyệt. Hiền đệ nên rõ, vũ trụ bao la như vậy, chuyện kỳ lạ như thế nào mà chả có, huống hồ là

người, nên ngu tỷ nhận thấy trong thiên hạ còn có nhiều người quái dị...
Hai người vừa chuyện trò vừa đi thẳng vào trong thâm sơn. Khi đi tới trước một ngọn núi cao, Mạnh Hồng Tiếu bỗng ngừng chân lại khẽ nói với Hoàng Mộ Phong :
- Phong đệ, đằng sau ngọn núi này đang có người chuyện trò, hình như là Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc?
Hoàng Mộ Phong nghe nói vội lắng tai nghe, nhưng chàng nghe chốc lát, rồi gượng cười hỏi Mạnh Hồng Tiếu :
- Chị Hồng Tiếu, sao đệ không nghe thấy gì hết! Nơi đây còn cách Bách Trượng Bình rất xa, sao chị lại biết đối phương là Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc như thế?
Mạnh Hồng Tiếu khẽ cười và đáp :
- Trong khi bị giam giữ ở Cửu Hồi Cốc và Thiên Nguy Cốc, tôi đã khổ luyện những môn thần công trong Đằng Ma Bảo Lục, võ công tiến bộ như thế nào, cho đến ngày nay vẫn chưa biết, nhưng chỉ thấy hai mắt và tai sắc bén và thính hơn người. Nếu Phong đệ không tin, để chị dụ chúng ra đây nhé!
Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :
- Chị Hồng Tiếu, chúng ta nghe xem chúng nói gì chả hơn là dụ chúng ra đây hay sao?
- Chúng có phải là tay tầm thường đâu, chúng ta lẳng lặng tới gần, chúng thế nào cũng biết, vậy chỉ có một cách dụ chúng ra đây tìm kiếm mới là thượng sách thôi!
Hoàng Mộ Phong đảo ngược đôi ngươi một vòng, liền tỉnh ngộ ngay, mỉm cười hỏi :
- Chị Hồng Tiếu có phải muốn biểu diễn Diệu Âm Thần Công đấy không?
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu đáp :
- Trong khi chị giở Diệu Âm Thần Công ra dụ đối phương tìm kiếm tới, thì trước hết chúng ta phải tìm một chỗ ẩn núp kín đáo để nghe trộm đã!
Hoàng Mộ Phong đưa mắt nhìn tứ phía, rồi chỉ một bụi lau ở trên vách núi, chỗ cách mặt đất hơn trượng nói :
- Hiện giờ, không có chỗ ẩn núp gọi là thích hợp hơn cả, chi bằng chúng ta núp ở sau bụi lau kia! Tôi chắc núp đó chưa chắc chúng đã tìm thấy cảm thấy đâu Mạnh Hồng Tiếu gật đầu mỉm cười, rồi cả hai cùng giở khinh công ra phi thân lên trên vách núi, ẩn núp vào torng bụi cây tức thì.
Chờ Hoàng Mộ Phong ẩn núp xong, Mạnh Hồng Tiếu mới định lên

tiếng để dụ Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc, lên nơi đây thì hình như nàng lại phát giác một tiếng động gì khác, nên nàng lắng tay nghe tiếp.
Hoàng Mộ Phong thấy vậy khẽ cười và hỏi :
- Chị Hồng Tiếu! Nghe thấy gì thế?
Mạnh Hồng Tiếu cười đáp :
- Tôi nghe thấy một người vừa thổi sáo vừa ca đang đi lại phía này!
- Mục đích của chúng ta chỉ muốn dụ Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung tới đây để nghe lỏm xem chúng nói những gì, còn người khác thì mình lý đến làm chi cho mất công?
- Đã có người vừa thổi sáo vừa ca đang đi từ từ đến, thì tôi sẽ nhân tiếng sáo đó mà dụ bọn Sứ Giả Vạn Kiếm Ma Cung tới đây, chả hơn là chúng ta mất công hay sao?
Nói xong, nàng liền chẩu môi lên thổi, lập tức có một tiếng kêu như rồng phun nước và cũng tựa như tiếng sáo thánh thót vô cùng, rồi nàng cứ thế mà thổi liên miên bất tuyệt.
Hoàng Mộ Phong là người rất sành về âm luật, nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu thổi như vậy, kính phụ vô cùng và nói :
- Tiếng sáo của chị thổi đây hay quá, quá cao và quá hiên ngang, nhưng thổi khẽ như vậy mà bọn Sứ Giả kia lại có thể nghe thấy hay sao?
Mạnh Hồng Tiếu liền ngừng thổi, khẽ cười và đáp :
- Phong đệ đừng có coi thường môn Diệu Âm Thần Công, vừa rồi tôi thổi như thế mà những người ở xa hơn dặm cũng có thể nghe thấy được! Tuy ở đây, hiền đệ nghe rất khẽ, nhưng Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung nghe đến đinh tai nhức óc cũng nên!
Hoàng Mộ Phong nghe nói càng kính phục thêm. Mạnh Hồng Tiếu cười nói tiếp :
- Sứ Giả Vạn Kiếm Ma Cung đã nghe tiếng và đang tìm kiếm tới đây rồi, nếu Phong đệ muốn nói chuyện với tôi thì nên dùng Nghi Ngữ Truyền Âm để chúng khỏi biết chúng ta núp ở nơi đây!
Hoàng Mộ Phong lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện với nhau, theo gió vọng tới.
Một lát sau, quả thấy chỗ eo núi có hai thiếu nữ mặc áo sặc sỡ, một người chính là Vệ Phương Hoa, một người là Liên Thành Ngọc đã từ từ bước tới, mà Liên Thành Ngọc đã bị cụt mất một cánh tay trái.
Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc hai người vừa xuất hiện thì phía Bắc cách chỗ đó chừng mấy chục trượng có tiếng sáo rất véo von.
Vệ Phương Hoa giật mình kinh hải, vội ngừng bước đưa mắt nhìn Liên Thanh Ngọc hỏi :

- Tiếng sáo còn ở phía đằng xa thế kia mà chúng ta đã nghe thấy rõ như vậy, đủ thấy người thổi sáo đó có chân khí rất mạnh, không hiểu y là nhân vật của môn phái nào thế?
Liên Thành Ngọc cười đỡ lời :
- Từ bây giờ đến kỳ Đại Hội Vạn Kiếp còn những mấy tháng nữa, những nhân vật trong võ lâm không khi nào đột nhập loạn xạ núi Dã Nhân này. Hay là người này là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiểu Cửu Hàn, người của Huyền Băng Lão Muội phái đến đính ước với chúng ta cũng nên!
Vệ Phương Hoa gật đầu đáp :
- Ngũ sư muội đoán như vậy rất có lý, nhưng không biết môn hạ của phái Huyền Băng có tài thực sự hay không? Liệu chúng có kìm chế nổi những hỏa khí của Hỏa Hài Nhi với Liệt Hỏa Thái Tuế hay không?
Liên Thành Ngọc mỉm cười nói :
- Huyền Băng Lão Muội ngoài võ công quỷ dị ra còn luyện được bảy thứ huyền băng ám khí, bằng không ân sư Ma Chủ của chúng ta kiêu ngao như thế thì khi nào lại hạ mình để kết nghĩa với y?
Nói tới đó nàng cau mày lại dậm chân xuống đất mặt lộ hung quang, nghiến răng mím môi mà nói tiếp :
- nói về võ công thì môn hạn của Vạn Kiếp chúng ta không ai chịu lép vế một người nào hết, nhưng Hỏa Khí của Hồ Diên Bính quả lợi hại, không những Thôi Nhị sư huynh với Đường Lục đệ song song bị Hồ Diên Bính giết chết. Ngay như cánh tay trái của muội chả bị Tam Ly Phích Lịch Đạn của con tiện tỳ Bàng Chân Chân là gì?
Mạnh Hồng Tiếu nghe đến đây, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Hoàng Mộ Phong:
- Phong đệ, thế ra Vạn Kiếp Ma Chủ kết nghĩa với Huyền Băng Lão Muội là muốn lợi dụng đối phương có ám khí khắc chế được Hỏa Khí của Hồ Diên Bính với Hỏa Hài Nhi. Bây giờ tôi nghe thấy giọng nói của Liên Thành Ngọc thì hình như Bàng Chân Chân chưa bị giam giữ ở trong Ma Cung đâu!
Nói tới đó, nàng lại cười và nói tiếp :
- Vừa rồi, người thổi sáo ở phía đằng xa kia đã tới gần, thử xem người này có phải là Ngọc Tuyết Thư Sinh không? Và xem Đại đệ tử của Huyền Băng Lão Muội là một nhân vật như thế nào?
Hoàng Mộ Phong lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng sáo ở bên phía Bắc đã ngừng, tiếp theo đó có tiếng ca vọng tới...
Nghe người nọ ca xong, Hoàng Mộ Phong liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiếu:

- Nếu Ngọc Tuyết Thư Sinh mà ca được bài Nhạc Phủ của đời Bắc Tống này thì cũng là người tao nhã đấy!
Vệ Phương Hoa liền nói Liên Thành Ngọc :
- Ngũ sư muội, bất cứ người đó có phải là môn hạ của Huyền Băng hay không, chúng ta cứ ra tay thử xem công lực của đối phương ra sao đã!
Liên Thành Ngọc gật đầu đáp :
- Tam sư tỷ muốn thử tài của đối phương thì chúng ta hãy tạm đừng hỏi lai lịch của đối phương, chờ thử tài xong rồi hẳn hỏi sau, như vậy đối phương không thể trách cứ chúng ta được!
Vệ Phương Hoa gật đầu.
Bỗng thấy một thiếu niên thư sinh tuổi trạc hai mươi sáu hai mươi bảy, xuất hiện ra chỗ eo núi, cách hai người chừng mười trượng.
Khoảng cách mười trượng đó tuy không xa, nhưng thiếu niên áo trắng chỉ khẽ lướt một cái đã tới trước mặt hai nàng tủm tỉm cười.
Chàng ta đeo cái sáo ngọc ở ngang lưng, người rất đẹp trai, nhưng phải đôi mắt hơi dâm tà, khiến ai vừa trông thấy cũng đủ biết y không phải là người đứng đắn.
Vệ Phương Hoa liến nhìn thiếu niên đó một cái, rồi cười nhạt và nói với Liên Thành Ngọc :
- Ngũ sư muội! Nhân vật trên giang hồ ngày nay đa số là ngồi đáy giếng nhìn trời, không biết vũ trụ bao la như thế nào, biết một chút Ngũ Hành Nã Di Tâm Pháp và Di Hình Hoán Ảnh khinh công thì đã coi mình là lợi hại lắm rồi, mà cứ tự đắc cố ý phô tài của mình ở trước mặt người khác để thị Oai, thực là rất đáng tức cười!
Thiếu niên mặc áo dài trắng đó nghe nói liền biến ngay sắc mặt.
Lúc ấy, Liên Thành Ngọc cứ ngắm nhìn cây mai ở cạnh đó, ngấm ngầm vận chân khí đẩy một bông mai rời khỏi cành, bay thẳng vào giữa lông mày của thiếu niên kia để tấn công.
Thiếu niên trợn ngược đôi lông mà lên làm như không hay biết gì cả, chờ cho bông hoa kia sắp bay tới trước mặt mới lẹ làng giơ ba ngón tay lên hút chặt lấy bông hoa ấy.
Trong khi thiếu niên dùng ba ngón tay hút chặc bông hoa thì Liên Thành Ngọc lại đẩy bảy tám bông hoa nữa phi tới nhằm các yếu huyệt ở trước mặt và sau lưng đối phương mà tấn công luôn.
Thiếu niên nọ thấy vậy, chỉ mỉm cười chớ không tránh né gì cả.
Y trông thấy bảy tám bông hoa sắp đụng vào mình mới mở to đôi mắt ra nhìn, lớn tiếng cả cười và nói :
- Phi hoa đón khách như vậy quả thật là mới mẻ, hai vị cô nương có thủ đoạn cao minh như vậy, chắc là môn hạ của Vạn Kiếm Ma Cung

phải không?
Trong lúc chàng ta lớn tiếng cười, thì những bông hoa nọ như bị một luồng kình khí vô hình va đụng phải, bông nào bông nấy đều tan tác và rớt xuống mặt đất tức thì.
Hoàng Mộ Phong thấy vậy giật mình kinh hải, dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Chị Hồng Tiếu xem, nếu thiếu niên này là Ngọc Tuyết Thư Sinh thực, chúng ta lại thêm một kình địch, xem công lực của y cao thâm lắm, hình như không kém gì Tiêu Dao Sứ Giả Tốt Kim Hoàn!
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười, nhưng không trả lời.
Liên Thành Ngọc thấy thư sinh nọ lớn tiếng cười một hồi không những có một luồng kình lực vô hình rung động những bông hoa của mình tan rã và còn liền thấy một luồng gió hơi lạnh nhằm người mình lấn át tới, trong lòng kinh ngạc vô cùng.
Vệ Phương Hoa ngấm ngầm vận nội công, một mặt đưa mắt nhìn thiếu niên kia và lên tiếng hỏi :
- Người là ai? Vạn Kiếm Ma Cung này xưa nay không có khách nào tới thăm hết! Chúng tôi cố ý ném những bông hoa thật, nhưng chúng tôi không định tâm dùng để đối địch với khách như thế!
Thiếu niên áo trắng nghe thấy nàng ta nói là người của phái Vạn Kiếp, liền đổi ngay sắc mặt, vội tươi cười chắp tay chào và đáp :
- Tại hạ là Tiếu Cửu Hàn, biệt hiệu là Ngọc Tuyết Thư Sinh, môn hạ của Huyền Băng Môn của núi Bắc Thiên.
Liên Thành Ngọc có tiếng là dâm đãng nhất trong nhóm Vạn Kiếp Môn. Chồng nàng ta là Trang Mộng Điệp đã bị Liệt Hỏa Thái Tuế bắt cóc, giọng không biết sống chết ra sao? Nàng đã khó chịu từ lâu, nên vừa thấy Tiếu Cửu Hoàn xinh đẹp và phong lưu trong lòng đã say mê rồi, cho nên nàng nghe thấy đối phương báo danh xong, liền kêu “ối cha” một tiếng, rồi tủm tỉm cười và nói :
- Thế ra là Cửu Hoàn sư huynh đấy! Vừa rồi chúng tôi không biết cho nên mới thất lễ với sư huynh, xin sư huynh thứ lỗi cho nhé!
Tiếu Cửu Hàn cũng là một tay sắc ma, thấy Liên Thanh Ngọc nói chuyện với mình mà mắt tống tình, thái độ lả lợi đã cười tít mắt ra rồi, y liền đáp lễ và hỏi :
- Sư tỷ quá khiêm tốn! Cửu Hàn tôi thừa lệnh ân sư đến đây trao đổi danh thiếp để kết minh với nhau, xin hai vị sư tỷ thứ lỗi tội lỗ mãng và xin hai chị cho biết chị nào là Vệ sư tỷ và chị nào là Liên sư tỷ thế?
Liên Thành Ngọc thấy Tiếu Cửu Hàn bẽm mép như vậy, lại càng đưa mắt tống tình thêm, mỉm cười đáp :
- Chị em chúng tôi không dám để cho sư huynh gọi như vậy! Vị này

là Tam sư tỷ Xán Hà Sứ Giả Vệ Phương Hoa, còn tiểu muội là Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc!
Tiếu Cửu Hàn lại cung kính vái chào, mỉm cười nói :
- Vừa rồi Cửu Hàn tôi quá đường đột, kính xin hai vị xá tội chơ Ngọc Tuyết Thư Sinh bớt vẻ kiêu ngao lại, mắt đã hòa nhã và có lễ ngay. Y vốn đẹp trai lại phong lưu, không riêng gì Liên Thành Ngọc giở hết thủ đoạn ra tống tình với y, mà cả Vệ Phương Hoa cũng say mê nốt. Cả hai thi nhau để lấy lòng đối phương.
Tiếu Cửu Hàn chào một lần nữa, rồi lại hỏi :
- Lần này Bắc Thiên Sơn, Dã Nhân Sơn, Đại Tuyết Sơn ba phái kết nghĩa với nhau. Gia sư với Vạn Kiếp Ma Chủ đều vì Tọa Quan luyện công không thể thân hành đứng ra chủ trì được, nhưng không biết Quỷ Thủ Thiên Tôn Đại Tuyết Sơn đã phái người tới chưa?
Vệ Phương Hoa cười đáp :
- Quỷ Thủ Thiên Tôn của phái Đại Tuyết Sơn cũng vì đang luyện tập môn Đoạt Phách Trảo Hồn Thủ cũng không tới được, nên chỉ phái một người đệ tử duy nhứt là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong đại biểu tới định minh thôi, và đã đến tới hôm qua rồi! Tốt sư tỷ chúng tôi chỉ đợi chờ Tiếu sư huynh là cử hành hội cắt máu ăn thề liền!
Tiếu Cửu Hàn nghe nói, liền cười đáp :
- Nếu Xích Đại sư huynh của phái Đại Tuyết Sơn đã tới, xin mời hai vị làm ơn dẫn tôi đi yết kiến Tốt sư tỷ ngay, để chúng ta sớm ngày được kết nghĩa, trở nên người nhà cho xong, lúc đó chúng ta lại càng thân thiện thêm!
Vệ Phương Hoa và Liên Thành Ngọc thấy Tiếu Cửu Hàn nói câu thân thiện đó càng say mê thích thú thêm, bốn mắt của hai người cứ híp lại, miệng thì cười khúc khích, quay mình dẫn Tiếu Cửu Hàn đi về phía Bách Trượng Bình.
Ba người đi khỏi, Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong mới nhảy ra bàn cách tới Vạn Kiếp Môn dò thám. Hoàng Mộ Phong lắc đầu thở dài nói :
- Thật không ngờ, ngoài Huyền Băng Lão Muội của phái Bắc Thiên Sơn với đồ đệ là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiếu Cửu Hàn ra, lại còn cái gì Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ Thiên Tôn với đồ đệ Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong cũng muốn kết cấu với bọn Vạn Kiếp này. Phen này thật là quần ma loạn múa, tri mị tung hoành. Vạn Kiếp Đại Hội sắp tới đây lại có không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị chết dưới tay chúng!
Mạnh Hồng Tiếu cau mày, nói ::

- Theo sự nhận xét của tôi thì không những Bàng Chân Chân chưa bị Vạn Kiếp Ma Cung bắt cóc mà cả Cổ Thanh Phong cũng chưa tới nơi!
- Có lẽ Cổ huynh đã đến núi Dã Nhân này rồi, chỉ vì một mình thế cô nên phải ẩn núp ở trong bóng tối mà dò xét, chúng ta phải mau nghĩ cách và chuẩn bị tới Vạn Kiếp Môn để xem ba phái Bắc Thiên Sơn, Dã Nhân Sơn và Đại Tuyết Sơn cắt máu ăn thề sao mới được?
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Chúng ta đi thì đi ngay chứ việc gì mà phải chuẩn bị làm chi nữa?
Hoàng Mộ Phong đỡ lời :
- Phen này chúng ta tới đây thể nào cũng bị chúng biết hành tung, và đệ chắc không sao tránh khỏi đấu với chàng một vài thế cũng nên!
- Chúng ta đã định đến đây dò thám, tất nhiên không sao tránh việc ra tay đấu với chúng rồi! Nay lão ma vì đối phó Đại Hội Vạn Kiếp đang bế quan luyện công, chỉ còn lại một lũ tiểu ma, chưa chắc đã cản nổi chúng ta rút lui đâu!
- Không phải đệ lo âu vấn đề đó, mà chỉ quan tâm đến chuyện chị Hồng Tiếu có nên để lộ thân phận của mình ra hay không thôi. Vì tiểu đệ Ở trên giang hồ không có tên tuổi gì cả, còn cái tên của chị Tỷ Thanh Ngọc Nữ thì lừng lẫy đã lâu!
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười hỏi :
- Đã không sao tránh khỏi ra tay đấu, thì làm sao mà giấu giếm được mặt mũi của mìn?
- Chi bằng chị hóa trang rồi hãy đi Vạn Kiếp Môn, như vậy có phải là đối phương không sao nhận ra chị là Mạnh Hồng Tiếu nữa không?
- Phong đệ nói nghe dễ dàng thế? Lúc này ở giữa đường lấy đâu ra vật gì để hóa trang?
- Tiểu đệ có đem theo quần áo đàn ông, nếu chị không chê dơ bẩn, thì cứ việc lấy mà sử dụng!
- Dù mặc quần áo đàn ông rồi, nhưng bộ mặt của tôi thì sao?
Làm thế nào mà giấu giếm được vì bọn quần ma của Vạn Kiếp đều nhận ra được tôi hết!
Hoàng Mộ Phong thò tay vào túi lấy một cái lọ thuốc bằng ngọc trắng nhỏ ra đưa cho Mạnh Hồng Tiếu và nói :
- Thuốc này là của một dị nhân trong võ lâm trong lúc hấp hối tặng cho tôi! Dịch Dung Đơn này, chị cứ lấy một ít hòa với nước bôi lên mặt, thì dù có gặp Thanh Phong đại ca cũng chưa chắc đã nhận ra được chị!
Mạnh Hồng Tiếu cầm lọ thuốc trù trừ một hồi.
Hoàng Mộ Phong đã đoán biết tâm sự của nàng, nên mỉm cười nói

rằng :
- Chị cứ yên tâm lấy mà sử dụng, tôi còn một lọ thuốc nữa là Phục Dung Đơn, khi nào chị muốn thu hồi lại vẻ mặt cũ thì chị hãy bôi một chút thuốc Phục Dung Đơn thì gương mặt của chị sẽ lại xinh đẹp như tiên ngay!
Nói xong, y mở bọc áo lấy một cái áo nho sĩ ra đưa cho Mạnh Hồng Tiếu.
Tỷ Thanh Ngọc Nữ liền vào trong bụi cây hóa trang.
Một lát sau đã trở thành một thư sinh mặt xấu xí liền.
Hoàng Mộ Phong trông thấy Mạnh Hồng Tiếu liền vỗ tay vừa cười vừa nói :
- Mặt của chị bây giờ vừa xanh vừa tía, thật đúng với cái tên của chị Tỷ Thanh Ngọc Nữ!
Mạnh Hồng Tiếu gượng cười đáp :
- Phong đệ bảo tôi làm như vậy, nhỡ Phục Dung Đơn không có công hiệu thì tôi biết phải làm sao đây?
- Tiểu đệ có táo gan đến đâu cũng không dám đùa giỡn chị đâu! Xin chị cứ yên tâm, nếu chị không tinh thì xin chị hãy dùng thử ngay Phục Dung Đơn xem có công hiệu hay không?
Mạnh Hồng Tiếu xua tay :
- Hà tất phải phí phạm linh dược như thế! Tôi tin lời của hiền đệ rồi!
Rồi hai người liền giở khinh công ra đi thẳng về phía Bách Trượng Bình.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 21
Nhất Hí Quần Ma

Hai người trong khi đi thẳng về phía Bách Trượng Bình, Mạnh Hồng Tiếu hỏi :
- Phong đệ, chẳng hay thuốc hóa trang của hiền đệ là của vị võ lâm dị nhân nào tặng cho thế?
Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :
- Là...
Chàng vừa nói xong chữ đó thì ngừng lại, ngắt lời nghĩ ngợi giây lâu, rồi mới nói tiếp :
- Việc này chưa tới lúc tuyên bố, xin chị Hồng Tiếu tha thứ cho!

Mạnh Hồng Tiếu là người rất ôn tồn, không bao giờ cưỡng ép người ta làm nhưng việc mà họ không muốn, nên nàng mỉm cười gật đầu không hỏi tiếp nữa, rồi cùng Hoàng Mộ Phong giở hết tốc lực khinh công ra chạy về phía Bách Trượng Bình.
Bách Trượng Bình là nơi có một cái bệ đá lớn hằng trăm trượng, bên trên có kiến trúc một tòa Vạn Kiếm Ma Cung rất trang hoàng đồ sộ. Trước cửa cung chừng năm mươi trượng có xây một cái cổng chào thật lớn, bên trên có đề ba chữ "Vạn Kiếp Môn" rất to.
Hai chữ "Vạn Kiếp" đã sơn thành màu đỏ, còn chữ "Môn" vẫn còn là vàng. Đó là tại Tốt Kim Hoàn chưa kiếm được người có trái tim ác độc nhất thiên hạ để lấy máu người đó nhuộm vào chữ đó mà nên.
Mười ba cái vòng xương trắng treo ở đó, thì đã có hai cái đang treo lơ lững đầu lâu của Miêu Bình với Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí. Còn dưới đó thì treo mười ba cái đèn cung đăng màu đỏ chiếu sáng chói lọi cả một vùng.
Lúc ấy đã gần tới tết Nguyên Tiêu, trên Bách Trượng Bình, ngoài ba mươi cái đèn treo ở cổng chào Vạn Kiếp Môn và những đèn thắp ở Ma Cung như những ngôi sao ở trên trời ra, thì bốn xung quanh đều tối om như mực.
Vì đêm đó trời không có trăng sao, Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong vừa chạy tới đây thì gặp ngay ba bốn tên hầu vừa bày xong bàn hương nhan. Tốt Kim Hoàn, Xích Đại Phong với Tiếu Cửu Hàn ra vái lễ trời đất để đối thiếp kết minh.
Hoàng Mộ Phong đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh một vòng rồi cau mày nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Chị Hồng Tiếu thử nhìn lên trên Bách Trượng Bình xem, chốn đó trơ trọi không có một cây cối nào cả thì chúng ta biết núp ở đâu?
Mạnh Hồng Tiếu nghĩ ngợi giây lát rồi nói :
- Đằng nào chúng ta cũng định so tài với ma đầu rồi, dù hành tung chúng ta có bại lộ cũng không sao mà, bây giờ chỉ cần ẩn núp trong chốc lát để nghe thêm lời nói bí mật của chúng!
Nói tới đó, nàng giơ tay chỉ Vạn Kiếp Môn nói tiếp :
- Cổng chào Vạn Kiếp treo đầy cung đăng, bên dưới tuy sáng sủa nhưng bên trên thì lại càng tối om, sao chúng ta không ẩn núp ở trên đó có phải là kín đáo không? Huống hồ tâm lý con người là thường hay phòng xa chứ không phòng gần, chắc Tốt Kim Hoàn không ngờ lại có người như chúng ta đến đây dò thám như vậy và cũng không ngờ có người ẩn núp ngay trên đầu chúng!
Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :
- Ý kiến của chị rất hay, vậy chúng ta hãy mau mau là lanh lẹ một

chút, bằng không bọn Tốt Kim Hoàn ra tới là chúng ta không kịp ẩn núp nữa đâu!
Y vừa nói vừa lẹ bước nhanh như một cho chim, chỉ thoáng cái đã nhảy lên trên cổng chào Vạn Kiếp Môn liền.
Hoàng Mộ Phong tự cho khinh công của mình rất cao siêu, nên khi y vừa lên tới trên cổng chào, quay người lại định vẫy tay kêu gọi Mạnh Hồng Tiếu, thì bên tai đã có tiếng, và tiếng nói rất khẽ của Mạnh Hồng Tiếu rồi :
- Phong đệ! Mấy cái hoành trên này lớn lắm, chúng ta nằm ở trên đó tha hồ nhìn xuống bên dưới, mà bên dưới không sao nhìn thấy chúng ta được, thật là một chỗ ẩn núp lý tưởng!
Hoàng Mộ Phong thấy mình rõ ràng lên trước, mà ngờ đâu Mạnh Hồng Tiếu lại đến trước mình, nên y kính phục vô cùng, vội ngửng đầu lên thở dài và nói :
- Chị Hồng Tiếu! Khinh công của chị siêu việt thật! Đệ hãy còn kém chị xa lắm!
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đáp :
- Phong đệ hà tất phải khiêm tốn như vậy! Tôi chỉ đến sớm hơn hiền đệ có nửa bước thôi mà!
Hoàng Mộ Phong đang định nói tiếp thì Mạnh Hồng Tiếu đã vội xua tay và nằm rạp xuống. Hoàng Mộ Phong đã phục sức nghe của nàng rồi, nên thấy cử chỉ của nàng như vậy, biết là có người sắp ra tới...
Hai người vừa nằm xuống xong, trong Vạn Kiếp Môn đã có hai hàng đèn và có bảy tám nam nữa đang từ từ bước ra...
Khi bọn người đó tới gần, Mạnh Hồng Tiếu đã nghe thấy và biết rõ có tất cả tám tên hầu cầm đèn lồng và có bảy nam nữ đang vui cười với nhau. Trong bảy người đó có năm người nàng đã biết mặt, còn một nam một nữ nữa thì nàng chưa hề gặp qua bao giờ.
Những người nàng biết là :
Tốt Kim Hoàn, Vệ Phương Hoa, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc tứ Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung và Tiếu Cửu Hàn đệ tử của Huyền Băng Lão Muội mà nàng đã được trông thấy hồi nãy!
Còn hai nam nữa nàng chưa quen biết thì người nam mặc áo dài đen, mặt đeo một cái mặt nạ da người trông rất xấu xí và hung ác, nàng đoán chắc người ngày là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong người của Quỷ Thủ Thiên Tôn phái Đại Tuyết Sơn sai tới.
Còn thiếu nữ kia thì cũng ăn mặc áo sặc sỡ như quần ma của Vạn Kiếp, nàng đoán chắc thiếu nữ này thể nào cũng là đồ đệ của Vạn Kiếp mới thu cũng nên.
Bảy nam nữ đó từ từ đi tới, vừa đi vừa cười vừa chuyện trò. Khi đi

tới dưới cổng Vạn Kiếp, quả nhiên chúng không hay biết trên cổng chào có người đang ẩn núp.
Tốt Kim Hoàn đi tới trước hương án, mỉm cười nói với Xích Đại Phong và Tiếu Cửu Hàn :
- Xích, Tiếu hai vị sư huynh lại đây thắp nhan đi!
Tiêu Cửu Hàn vâng lời cười đáp :
- Tốt sư tỷ là minh chủ của buổi hợp này, đáng lẽ sư tỷ phải thắp nhan trước, tiểu đệ với Xích huynh theo sau mới phải!
Tốt Kim Hoàn lắc đầu đáp :
- Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ môn hạ, Bắc Thiên Sơn Huyền Băng môn hạ với Dã Nhân Sơn Vạn Kiếp môn hạ từ đây ba phái nhất thể họa phúc cùng chia sẻ không phân biệt chủ với tòng, hai vị sư huynh cứ khiêm tốn như vậy thì chúng ta hãy thắp nhan một lúc và uống máu ăn thề nhé!
Xích Đại Phong với Tiếu Cửu Hàn liền tới trước hương án vái lạy thề thốt, cắt tay nhỏ máu vào rượu rồi cùng chia nhau uống.
Chúng uống rượu máu xong, lại trao đổi danh thiếp cho nhau, như vậy coi như kết minh xong. Tốt Kim Hoàn liền bảo người hầu dọn ngay hương án đi.
Lúc ấy mây đen trên trời vừa bị đẩy ra, Bách Trượng Bình liền sáng sủa như một đêm trăng vậy.
Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong lại thấy mặt trăng lờ mờ cũng đã sắp hiện ra thì nơi đây càng sáng sủa thêm và biết không sao ở lại trên đó được lâu nữa. Hai người liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh bàn tán với nhau và quyết định lựa chọn một thời cơ thích hợp hiện thân ra đấu với quần ma để khảo nghiệm xem công lực của mình ra sao?
Trì Trung Long rất hợp chuyện với Xích Đại Phong, tay chỉ về phong cảnh phía xa và nói :
- Xích huynh! Cảnh sắc ở Bách Trượng Bình này bất cứ ngày đêm đều tuyệt đẹp, nếu Xích huynh nhàn rỗi, ở lại đây chơi thêm vài ngày!
Xích Đại Phong cất tiếng nói như ma rú rất khó nghe đáp :
- Cám ơn mỹ ý của Trì huynh, nhưng Đại Phong tôi thừa lệnh sư phụ còn phải đi Tam Nguyên Bang một phen, chờ công việc xong xuôi sẽ đến đây lãnh giáo!
Tốt Kim Hoàn nghe nói, mỉm cười hỏi :
- Xích huynh định đi Tam Nguyên Bang có việc gì thế?
Xích Đại Phong đáp :
- Năm xưa sư phụ tôi có chút hiềm thù với Bàng Thiên Hiểu, nên tôi nghĩ cách lấy trộm Phiên Thiên Tam Bảo của y để chờ khi Đại Hội

Vạn Kiếp đem ra làm nhục y một phen!
Tốt Kim Hoàn cau mày hỏi :
- Nhiệm vụ này chắc Xích sư huynh không sao hoàn thành nổi đâu! Vì không những võ công của Bàng Thiên Hiểu tuyệt thế, mà Tam Bảo của y lại rất quý báu, lúc nào cũng mang theo trong người, như vậy thì làm sao mà lấy trộm được?
Xích Đại Phong nói :
- Sư phụ tôi nói nếu không lấy được Tam Bảo thì nghĩ cách bắt cóc đứa con gái duy nhất của y là Bàng Chân Chân đem về núi Đại Tuyết giam giữ!
Liên Thành Ngọc nghe nói nghiến răng mím môi, cười nhạt một tiếng xen lời nói :
- Con nhãi Bàng Chân Chân cũng không phải là tay vừa đâu! Huống hồ bây giờ nó còn sống ở trên thế gian này hay không vẫn chưa có thể biết rõ!
Xích Đại Phong mắt nhìn Liên Thành Ngọc ngạc nhiên hỏi :
- Liên sư tỷ có thể cho tôi biết rõ chuyện đó không?
Liên Thành Ngọc chỉ cánh tay trái bị chém cụt, nghiến răng nói :
- Tôi với Trì Tứ sư huynh đi tới gần Âm Phong Giáp tìm kiếm Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân để trả thù. Ngờ đâu chỉ gặp có một mình Chân Chân, tài ba của y thị thất niên không thể địch nổi tôi. Ngờ đâu con tiện tỳ ấy lại đánh liều, định cả hai cùng chết cả một lúc, nên nó ném ra hai viên Tam Ly Phích Lịch Đạn của Hỏa Hài Nhi. Lúc ấy, tiếng nổ làm vang động cả trời đất, Trì sư huynh bị Liệt Hỏa đốt đến mê man bất tỉnh, còn tôi thì bị mất một cánh tay nhưng trước khi chúng tôi mê man cũng còn kịp trong thấy mặt mũi y thị dính đầy máu, từ từ ngã lăn ra đất!
Xích Đại Phong kêu “ủa” một tiếng, thì Liên Thành Ngọc đã nói tiếp :
- Chờ tới khi tôi với Trì sư huynh từ từ lai tỉnh thì Bàng Chân Chân đã mất tích và chỉ còn lại cái áo vàng của y thị mà thôi! Nếu bảo y thị chết thì sao xác của y thị đâu? Nếu bảo y thị chưa chết thì trước khi đi lại không thuận tay mà giết chết hai sư huynh muội chúng tôi? Cho nên bây giờ y thị còn sống hay là chết rồi chúng tôi cũng không được rõ. Nghe nói cha y thị là Bàng Thiên Hiểu đã hay được tin chẳng lành đó mà truyền lệnh cho tất cả phân đàn của Tam Nguyên Bang đi khắp mọi nơi tìm kiếm y thị rồi!
Tiếu Cửu Hàn nghe tới đây, cố ý lấy lòng Liên Thành Ngọc liền xen lời nói :
- Liên sư tỷ! Nếu Bàng Chân Chân chết rồi thì thôi, bằng không thì Cửu Hàn này thể nào cũng phải nghĩ cách chặt cho được hai cánh

tay của y thị mà trả thù cho sư tỷ!
Liên Thành Ngọc nghe nói, đưa mắt tống tình chàng nọ một cái, rồi tủm tỉm đáp :
- Tiếu sư huynh có lòng tốt như vậy, tiểu muội xin cám ơn trước. Nhưng tiện tùy Chân Chân nó có Tam Ly Phích Lịch Đạn cực kỳ bá đạo, nếu sư huynh gặp y thị thì phải cẩn thận lắm mới được!
Hoàng Mộ Phong nghe tới đây, dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh mà nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Chị Hồng Tiếu, chúng ta có nên ra tay không? Tung tích của Thanh Phong huynh mãi cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa thấy, thì tôi chắc là anh ấy sẽ không tới nữa đâu!
Mạnh Hồng Tiếu đáp :
- Chúng ta hiện thân ra đấu với chúng một phen cũng hay, vì bọn ma đầu này kiêu ngao và ngông cuồng lắm. Tôi càng trông thấy chúng thì trong lòng càng thêm tức giận đến không sao chịu nổi!
Hoàng Mộ Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu đồng ý đấu với quần ma, mừng rở vô cùng, ngồi ngay dậy rồi cất tiếng rú lên một hơi thực dài.
Tiếng rú của chàng ta phát ra một cách đột ngột như vậy khiến lũ ma đang đứng bên dưới đều giật mình kinh hải. Ai nấy đều ngấm ngầm vận sẵn công lực ra hai tay rồi giơ lên che lấy ngực, ngẩng đầu nhìn lên.
Dưới ánh trăng, chúng trông thấy trên sà ngang của cổng chào có hai cái bóng đang ngồi trò chuyện với nhau thật là vui vẻ, hình như không coi chúng vào đâu hết.
Xích Đại Phong liền cười nhạt hỏi Tốt Kim Hoàn :
- Hai người đó là ai, sao chúng lại làm bộ làm tịch đến thế?
Tốt Kim Hoàn vừa kinh hải vừa tức giận, thấy trên cổng chào có hai người đang ngồi, một áo vàng, một áo xanh. Tuy không trông thấy rõ mặt cho lắm, nhưng y thị cũng nhận xét thấy cả hai đều là thiếu niên anh tuấn.
Y thị liền nổi khùng, trước hết dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh ngấm ngầm dặn bảo Trì Trung Long :
- Trì Tứ sư đệ từ khi Câu Hồn Phướn của sư đệ bị tiêu hủy rồi, sư đệ liền luyện Biên Bức Thần Trâm, cũng linh diệu khó đề phòng lắm! Bây giờ sư đệ đem ra chuẩn bị chờ đối phương nhảy xuống, trong lúc đối đáp thì sư đệ lẳng lặng ra tay ném luôn một ít Thần Trâm vào người của chúng!
Trì Trung Long cười nhạt một tiếng, thò tay vào túi. Tốt Kim Hoàn đắc chí vô cùng, rồi nhìn thẳng lên phía Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng

Mộ Phong quát lớn :
- Hai bạn kia là người của môn phái nào? Có mau leo xuống hay không? Chẳng lẽ bắt Tốt Kim Hoàn này phải giở Chư Thiên Cương Khí ra phi thân lên đối đáp hay sao?
Hoàng Mộ Phong nghe nói liền đưa mắt ra hiệu cho Mạnh Hồng Tiếu, rồi cả hai liền phi thân xuống, dùng giọng khàn khàn ra hỏi :
- Chư Thiên Cương Khí chỉ có thể dọa nạt được những kẻ mới ra đời, chưa biết trời đất là gì thôi, chứ trong mắt anh em chúng ta thì môn khí công ấy không nghĩa lý gì cả, các ngươi cứ tập họp nhân lực của Huyền Băng, Quỷ Thủ, Vạn Kiếp ba phái mà cũng không nhận ra được anh em của chúng ta là người của môn phái nào hay sao?
Nhân lúc Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Mộ Phong phi thân nhảy xuống và lên tiếng hỏi thì Trì Trung Long đã lăn tay ném luôn Truy Hồn Thiết Bức vào phía sau lưng của hai người.
Truy Hồn Thiết Bức của y lại có một cái tên nữa là Thiết Bức Thần Trân, chế tạo rất tinh xảo trông nói như con dơi thường vậy, nhưng lúc ném ra nó bay lượn đi lượn lại hoặc bay vòng tròn, không có một đường lối nhất định nào hết, nên khiến cho người ta rất khó mà tránh né. Miệng con dơi đó ngậm những mũi kim nhỏ dài hơn tất, kim đó chế bằng một thứ hàn thiết cứng rắn vô cùng.
Dù gặp vật gì cứng đến đâu nói cũng có thể đâm thủng được và chuyên phá các thứ nội gia khí công. Thuốc độc ở trên mũi kim độc vô cùng, hễ đụng phải máu là phong hầu liền...
Trì Trung Long tính toán rất đúng mức, Hoàng Mộ Phong và Mạnh Hồng Tiếu vừa hạ chân xuống đất, thì hai con dơi bằng sắt cũng liền bay lướt tới trước mặt của hai người liền.
Trên Bách Trượng Bình này khí hậu rất ấm áp, tuy là trung tuần tháng giêng, nhưng đã có dơi xuất hiện nên dơi giả dơi thiệt khiến người ta rất khó lòng mà phân biệt được!
Hai con dơi sắt đó rõ ràng đã bay tới trước mặt Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Mộ Phong, nhưngt chúng bỗng quay trở lại, vòng ra phía sau lưng hai người mà bắn luôn.
Võ công của Mạnh Hồng Tiếu bây giờ rất cao siêu, tuy nàng không tự biết, nhưng tai của nàng lại rất tinh thông. Truy Hồn Thiết Bức vừa bay trở lại, nàng đã biết khác lạ rồi, liền giở Đạt La Thủ ra, dùng ba ngón tay khẽ bắt lấy con dơi sắt đó. Nàng vừa bắt được con dơi đó vào trong tay mới hay nó là ám khí của người chế tạo ra, nên vội bảo với Hoàng Mộ Phong :
- Phong đệ cẩn thận, nó không phải là dơi thật đâu? Mà là dơi giả, một thứ ám khí rất ác độc của đối phương ném ra đấy !

Kiếm pháp của Hoàng Mộ Phong rất cao siêu, nhưng các công lực khác thì kém xa Mạnh Hồng Tiếu, nên thấy sự xảy ra đột ngột như vậy, tuy chàng đã nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu cản cáo mà chàng cũng cuống cả chân tay lên, nên mới bị mũi kim độc của con dơi ấy bắn trúng vào cạnh tử huyệt.
Trì Trung Long thấy Mạnh Hồng Tiếu bắt con dơi sắt của mình một cách khéo léo như vậy, trong lòng cũng kinh hải vô cùng, nhưng y thấy Hoàng Mộ Phong bị kim độc bắn trúng rồi, y liền cười ồ ạt :
- Thiết Bức Thần Trâm này của ta chuyên phá những môn nội công như Kim Chung Chảo, Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện... và các thứ nội gia khí công, hễ thấy huyết là phong hầu.
Chưa nói dứt, y đã thấy Hoàng Mộ Phong tủm tỉm cười giơ tay lên ngực cầm luôn con dơi lên xem, rồi thuận tay ném trả y liền, mồm vừa cười vừa hỏi :
- Ngươi đừng có nói khoác nữa, con dơi nho nhỏ này làm gì có oai lực như ngươi đã nói nào?
Thì ra Hoàng Mộ Phong cũng biết thủ pháp Hồi Toàn Phiên Đảng. Chàng ta trông thấy con dơi sắt của mình vừa ném trả đã bay tới trước mặt Trì Trung Long, thì bỗng ám khí ấy lại lượn sang bên mà nhằm mi mắt của Xích Đại Phong bắn tới...
Xích Đại Phong kinh ngạc vô cùng, vội cúi đầu, chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, cánh con dơi đó đã bay sát qua tai của y rồi...Rồi nói lại bay đi luôn. Không những Trì Trung Long cau mày hổ thẹn đến mặt đỏ bừng mà cả Mạnh Hồng Tiếu cũng ngạc nhiên nốt.
Vì nàng đã bắt được con dơi sắt rồi, trông thấy mũi kim ở mồm dơi xanh biếc. Nàng biết ngay là có chứa chất độc rất mạnh và nàng lại trông thấy con dơi lại bắn trúng ngay vào trước ngực của Hoàng Mộ Phong, mà sao chàng lại coi thường và không việc gì hết? Mọi người đều thắc mắc. Tốt Kim Hoàn vì thấy đối phương rất tao nhã, liền lên tiếng hỏi:
- Chẳng hay hai vị xưng hô ra sao, đến Vạn Kiếp Môn ở Bách Trượng Bình của chúng tôi có việc chi thế?
Hoàng Mộ Phong vẫn giọng khàn khàn định tâm khiêu khích, mỉm cười đáp :
- Chúng ta mỗi người một ngã. Vã lại, anh em mỗ lại như bèo trôi trên mặt nước, rày đây mai đó, nên dù có để lại tên họ cũng như không, thì hà tất xưng danh hiệu với các người làm chi. Nếu muốn xưng hô mỗ, thì cứ gọi mỗ là Giáng Ma Lang Quân, kêu y là Đãng Ma Tú Sĩ được rồi !
Tốt Kim Hoàn nghe nói nổi giận, cười nhạt hỏi :

- Theo ngoại hiệu của hai người, thì hai người đặc biệt đến Vạn Kiếp Môn để Giáng Ma và Đãng Ma phải không?
Hoàng Mộ Phong cười như điên cuồng, miệng thì nói :
- Ngày Giáng Ma là ngày mồng bốn tháng tư, mà bây giờ mới có mười ba tháng giêng. Bây giờ chúng ta đến đây là chỉ đi chơi phiếm thôi, chẳng lẽ các người xây Vạn Kiếm Ma Cung ở nơi đây, thì cấm người khác không được đến Bách Trượng Bình này du ngoạn hay sao?
Tốt Kim Hoàn thấy đối phương ăn nói sắc sảo, mình đã là có tiếng bẻm mém mà vẫn cảm thấy bị lép vế, nên nàng ta chỉ cười nhạc nói :
- Hai vị tuy có nguyện vọng Giáng Ma và có lòng Đãng Ma, nhưng chỉ e đạo hạnh quá non nớt, và thiếu thủ đoạn Phục Ma mà thôi !
Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :
- Thủ đoạn no nớt thì ta tu luyện thêm, ma tới thì ta rút kiếm Giáng Ma...
Tiếu Cửu Hàn liền châm đối, xen lời nói :
- Cổ nhân vẫn thường nói đạo cao một thước, thì ma cao một trượng.
Hoàng Mộ Phong đưa mắt liếc nhìn y một cái, rồi lại cười :
- Dù ma có cao trăm trượng đi chăng nữa ta chỉ cần múa thanh kiếm sắc bén này cũng đủ chém ma đó ra làm mấy đoạn liền !
Thiếu nữa ăn mặc quần áo sặc sỡ, nhưng vẽ mặt rất xinh đẹp và dâm đãng, nghe nói liền cười khì, xen lời hỏi :
- Bạn ngông cuồng bằng nửa ngày rồi, sao không rút kiếm ra thử xem?
Hoàng Mộ Phong đưa mắt liếc nhìn thiếu nữ lạ mặt mặc áo sặc sỡ đó rồi lên tiếng hỏi :
- Cô ngươi là ai? Tại sao cô ăn mặc áo ma của Vạn Kiếp Môn, nhưng trong bảy Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung hình như không có cô trong đó?
Xích Đại Phong có bộ mặt xấu xí, nghe nói liền âm thầm trả lời :
- Thế ra ngươi không biết Đãng Phách Sứ Giả mới nhập làm môn hạ của Vạn Kiếp Ma Chủ ư? Nếu ngươi chưa biết Đãng Phách Sứ Giả thì chắc ngươi cũng nghe thấy người ta thường nói Phương Ngoại Tam Hung chớ?
Hoàng Mộ Phong nghe nói liều kêu “ủa”.
Vừa ngạc nhiên chàng lại ngắm thiếu nữa đó mấy cái, rồi chàng ta mới tỉnh ngộ, mỉm cười nói :
- Thế ra cô nương này là Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân và cũng là người còn sót lại trong Phương Ngoại Tam Hung đây mà. Bây giờ cô

nương đeo bộ tóc giả lên làm cho mỗ ngạc nhiên mà không sao nhận được bộ mắt thật !
Liên Thành Ngọc thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy, tỏ vẻ nghi ngờ, bỗng nhìn thẳng vào mặt chàng, lên tiếng hỏi :
- Sao bạn lại quen biết bảy Sứ Giả của chúng ta như thế?
Hoàng Mộ Phong thấy Liên Thành Ngọc hỏi như vậy, hơi ngẩn người ra một chút, nhưng chàng lại cười và kiêu ngao trả lời :
- Bổn lang quân đã có ngoại hiệu là Giáng Ma, tất nhiên phải có miệng kính thần soi xét hết lũ ma chứ. Vì vậy, bất cứ ma nào mỗ cũng đều biết hết !
Nói xong, chàng ta lại cười và nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Đãng Ma Tú Sĩ, tối hôm nay ở Bách Trượng Bình núi Dã Nhân này, ngoài Vạn Kiếp Ma Chủ, Huyền Băng Lão Muội, Quỷ Thủ Thiên Tôn ra, thì có thể nói là quần ma loạn múa đấy. Chi bằng huynh với đệ hãy giở thủ đoạn Giáng Ma của chúng ta ra thử xem và để cho chúng nếm thử mùi Đãng Ma Thần Công của huynh với Giáng Ma thủ đoạn của đệ, để chúng về báo cho lão ma biết mau mau khổ luyện kẻo đến mùng bốn tháng tư lại bị chúng ta đánh tơi bời mà không biết đường chống đỡ nữa !
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười chưa kịp trả lời, vì nàng biết bảy nam nữ quần ma ở trước mặt đây chỉ có một mình Xích Đại Phong võ nghệ như thế nào mà mình chưa hay biết thôi, còn thì mấy tay kia tuy không phải là cừ khôi lắm, nhưng chúng đông người. Nếu Hoàng Mộ Phong nói dóc quá, vạn nhất địch không nổi chúng, không những mất mặt và còn khó mà thu xếp được cục diện này.
Lúc ấy, Tiếu Cửu Hàn thị có Huyền Băng Thần Công, múa vo vo trước mặt mọi người, liền từ từ tiến lên nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười nói :
- Tại hạ là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiếu Cửu Hàn, môn hạ của Bắc Thiên Sơn Huyền Băng, vui lòng lãnh giáo thủ đoạn Giáng Ma của Giáng Ma Lang Quân !
Y vừa nói vừa ngấm ngầm vận Huyền Băng Cương Khí vô hình vô thanh thổi vào mặt Hoàng Mộ Phong. Hoàng Mộ Phong trong người có dị báu, nên không hãi sợ gì cả, chỉ thấy đầu mặt chân tay giá lạnh vô cùng, liền biết ngay đối phương đang ngầm định ám hại mình, chàng hơi run lẩy bẩy, định vận chân hỏa ở đơn điền ra để chống cự. Mạnh Hồng Tiếu thông minh vô cùng, chỉ thoáng trông đã biết liền, vội giở Vạn Diệu Thanh Âm trong Diệu Âm Thần Công ra nói với Hoàng Mộ Phong :
- Giáng Ma Lang Quân, vị Ngọc Tuyết Thư Sinh môn hạ của Huyền

Băng Lão Muội của Bắc Thiên Sơn, bạn ấy có môn Huyền Băng Thần Công vô hình vô thanh, lợi hại phi thường, bạn chới khinh thường rồi bị người thổi cho cốt tủy thành băng thì lúc ấy thật là làm trò cho thiên hạ đấy !
Diệu Âm Thần Công của Mạnh Hồng Tiếu có thể lựa người mà khi thốt được nên mấy lời nói đó lọt vào tai người khác không sao hết, nhưng vào tai Hoàng Mộ Phong thì dễ chịu khoan khoái vô tả, không còn có vẻ lạnh lùng gì nữa.
Hoàng Mộ Phong đã biết Mạnh Hồng Tiếu ngấm ngầm giúp đỡ mình, nên chàng càng làm bộ làm tịch thêm, cả cười nói :
- Đãng Ma Tú Sĩ khỏi lo âu hộ đệ ! Lang Quân tôi đã có Lăng Vân Khí sợ gì thứ băng tuyết đó, đệ còn đang muốn lãnh giáo thêm thủ đoạn ám hại ngầm một cách vô hình của Huyền Băng môn hạ nữa !
Môn Huyền Băng Ngân Khí của Tiếu Cửu Hàn rất lợi hại, và y đã thổi hai lần vào ngực đối phương rồi, mà thấy đối phương không những không hãi sợ lại còn ung dung cười nói lột trần âm mưu của mình nữa, nên y kinh hải thầm, ngấm ngầm vận công lực chuẩn bị giở Huyền Băng Thần Chưởng ra tấn công luôn. Cho nên y liền chắp tay chào Hoàng Mộ Phong, nói :
- Lang Quân tự tị có Lăng Vân Khí không sợ băng tuyết hạn ở dưới trần gian. Vậy Cửu Hàn mỗ lĩnh giáo vài môn võ lâm tuyệt học của bạn vậy !
Y là người rất âm độc, bình sinh chuyên môn dùng tên ngầm hại người. Cho nên nhân lúc chắp tay vái chào, y đã dồn hết những kình khí vô hình ở đầu ngón tay ra tấn công vào mấy nơi yếu huyệt ở trước ngực Hoàng Mộ Phong. Hoàng Mộ Phong chờ gió lạnh đụng vào người mình mới biết, lùi lại nửa bước, trong lòng kinh hải và nghĩ thầm :
“Nếu trong người ta không có vật dị báu, có chống đỡ và phòng bị bất cứ chưởng lực và ám khí nào thì có lẽ ta đã sớm bị tên này hạ độc thủ rồi”.
Chàng càng nghĩ càng kinh hoảng, càng tức giận liền đưa tay lên trên vai rút luôn thanh trường kiếm ra.
Ngọc Tuyết Thư Sinh thấy mình dùng Huyền Băng Thần Chưởng tấn công ngầm như vậy mà không có công hiệu gì hết, nên y mới kinh hoảng nghĩ thầm :
“Tên xấu xí mặc áo vàng tự xưng là Giáng Ma Lang Quân này, không phải là người thường chăng? Bằng không sao hai môn tuyệt học ta học của sư môn lợi hại đến thế, mà lại thất bại liên tiếp như vậy?”
Trong khi y hoài nghi thì đối phương đã rút kiếm ra khỏi bao rồi, y

trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng hỏi :
- Ngươi muốn đấu bằng khí giới phải không?
Hoàng Mộ Phong cả cười :
- Sao các hạ chóng quên đến thế, vừa rồi mỗ chả tuyên bố là gì, hễ ma tới thì rút kiếm ra Giáng Ma mà !
Tiếu Cửu Hàn cười nhạt một tiếng, móc túi lấy ra một sợi dây xích làm bằn mười mấy cái vòng bóng nhoáng. Đầu và đuội là đầu rồng và đuôi rồng trông rất quái dị. Hoàng Mộ Phong thấy khí giới đặc biệt của đối thủ dài chừng sáu thước. Biết ngay đối phương thế nào cũng có thủ pháp đặc biệt riêng, bằng không khí giới mềm và lại dài như vậy, sử dụng rất bất tiện. Quả nhiên Tiếu Cửu Hàn rút sợi dây xích đó ra, liền cầm ngang quãng giữa đầu rồng và đuôi rồng, trúc xuống mặt đất, y nhìn Hoàng Mộ Phong nói :
- Chẳng hay ngươi đã được trông thấy môn khí giới này của Cửu Hàn bao giờ chưa?
Hoàng Mộ Phong giơ kiếm lên ngang ngực, cười vẻ kiêu ngao đáp :
- Mỗi người thích sử dụng một khí giới riêng, tùy muốn mình đặt làm kiểu nào cũng được, cũng như khí giới của bạn đây có gì là kỳ lạ đâu, bản Lang Quân sẽ có cách đối phó, chỉ cần một thanh kiếm này cũng đủ quét sạch quần ma...
Chàng ta chưa nói dứt câu, thì Tiếu Cửu Hàn đã cười :
- Tiểu tặc không biết trời cao đất rộng kia, ngươi chớ ngông cuồng như thế vội ! Ngươi đừng tưởng với ba thước kiếm thường của ngươi mà thắng nổI Thất Xảo Phi Long Sách của ta đâu. Khí giới này của ta còn có một cái tên là Đoạt Mệnh Thập Tam Hoàn, oai lực vô biên. Ta dám chắc ngươi không sao chống đỡ nổi ba mươi hiệp với ta đâu !
Y vừa nói xong, đã múa tít sợi Thất Xảo Phi Long Sách tấn công vào thượng trung hạ ba nơi yếu huyệt của Hoàng Mộ Phong liền.
Tuy Hoàng Mộ Phong thị mình có bảo bối trong người, nhưng thấy Tiếu Cửu Hàn ra thay nhanh như vậy, và thế công mạnh như thế, trong lòng cũng phải kinh hải thầm. Chàng vội giở bộ pháp kỳ diệu lui ra ngoài xa mấy bước, rồi múa kiếm để đợi chờ đối phương tấn công tới...
Không ngờ kiếm của chàng bị khí giới kỳ lạ của Tiếu Cửu Hàn quấn chặt lại. Nhưng khi nào chàng lại chịu để yên cho đối phương giật được khí giới của mình đi, nên chàng vội trầm ngay lưỡi kiếm xuống, cả người cũng cúi theo và kiếm thế của chàng đã biến thành một cái bể kiếm nhằm chân đối thủ mà tấn công lia lịa.
Tiếu Cửu Hàn thấy đối phương thay đổi thế kiếm vừa nhanh vừa

hiểm cũng phải kinh hải thầm. Y đang định xoay người sang thế khác, thì bỗng thấy một bóng người nhẹ như chim én phi tới.
Thì ra người đó là Xích Đại Phong. Vừa tới nơi, y đã bảo với Tiếu Cửu Hàn :
- Tiếu huynh, Tiếu huynh hãy tạm ngừng tay để tiểu đệ có lời muốn hỏi đối phương !
Tiếu Cửu Hàn liền nhảy ra ngoài xa hơn trượng, và nói :
- Xích huynh có việc gì cứ hỏi đi, hỏi xong đệ sẽ cho tiểu tử ngông cuồng nếm mùi Đoạt Mệnh Thập Tam Hoàn của đệ !
Xích Đại Phong ngắm nhìn Hoàng Mộ Phong một hồi. Hoàng Mộ Phong có vẻ không vui, vội hỏi :
- Ngươi ! Người chả ra người, ma chả ra ma, cứ nhìn ta như thế làm chi?
Xích Đại Phong không giận dữ chút nào, chỉ lạnh lùng đáp :
- Ta muốn xem ngươi là nhân vật gì trong Tam Nguyên Bang?
Hoàng Mộ Phong cười nhạt nói :
- Ngươi căn cứ vào đâu mà nói ta là người của Tam Nguyên Bang?
- Vừa rồi ngươi đấu với Cửu Hàn sư huynh, thế kiếm thứ nhất dùng Vạn Phong Quy Sào là kiếm pháp của Bàng Thiên Hiểu. Thế kiếm thứ hai là thế Thiết Tỏa Hoàng Giang là kiếm pháp của Thiết Kiếm Chân Nhân. Như vậy ngươi chả là người của Tam Nguyên Bang là gì?
Chờ Xích Đại Phong nói xong, Hoàng Mộ Phong mới trợn ngược đôi lông mày lên, cười ồ ạt một hồi, rồi trả lời. Nhưng chàng chưa kịp nói, thì Xích Đại phong đã cướp lời nói trước :
- Ngươi cười ngông cuồng như thế làm chi, chẳng lẽ ta nhận xét sai hay sao?
Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa nói :
- Hai thế kiếm mà ngươi vừa nhận xét rất đúng, nhưng ngươi có biết đâu kiếm thuật của ta bao hàm kiếm pháp của các danh gia trong thiên hạ !
Xích Đại Phong lắc đầu không tin, vội nói :
- Ta không tin ngươi lại bách học như thế !
Hoàng Mộ Phong liền nổi tính kiêu ngao, bèn giơ kiếm lên múa luôn một thế, Xích Đại phong liền kêu “ủa” một tiếng, nói :
- Quả Thật ngươi biết khá nhiều, thế kiếm này là Thiên Đơn Kiếm Pháp của Cố danh kiếm khách Trung Điều Dật Sĩ Tiêu Đại tiên sinh!
Hoàng Mộ Phong thấy kiếm thuật của mình lại bị đối phương biết rõ, trong lòng không phục, lại giơ ngang thanh kiếm múa luôn một vòng. Ánh sáng kiếm làm loé mắt mọi người, chàng hỏi :

- Ngươi có nhận được thế kiếm này là thế gì không?
Xích Đại Phong ung dung đáp :
- Thế kiếm này là Lưu Thủy Lạc Hoa trông rất tầm thường, nhưng sự thật bên trong có ba thứ biến hóa. Kiếm pháp này là của Hải Thiên Kiếm Thánh. Nếu ngươi không biết thêm thế kiếm khác thì ta có thể nói toạc được lai lịch của ngươi ra liền !
Hoàng Mộ Phong giận dữ quát :
- Ngươi tưởng ta không biết kiếm pháp hay sao?
Nói xong, chàng lại múa luôn bốn thế, như vũ như bão lợi hại vô cùng. Xích Đại Phong xem xong bốn thế kiếm đó, liền cau mày lại, lẩm bẩm tự nói :
- Lạ thật, lạ thật !
- Lạ cái gì, có phải ngươi chưa bao giờ trông thấy qua bốn thế kiếm này phải không?
Xích Đại Phong ngẩng mặt lên cười, giọng kiêu ngao đáp :
- Ai bảo ta chưa thấy qua? Đấy là Phong Vân Lôi Vũ bốn thế tuyệt học của Điếu Ngao Cư Sĩ!
Lúc ấy, Tốt Kim Hoàn với các người khác, cùng Tiểu Cửu Hàn thấy Hoàng Mộ Phong giở nhiều thế kiếm ra như vậy, mới biết đối phương là tay cao thủ thượng thặng, chứ không phải là kẻ tầm thường.
Hoàng Mộ Phong liên tiếp giở năm thế kiếm pháp của năm danh gia ra, mà Xích Đại Phong đều nhận biết được hết, chàng cũng phải ngạc nhiên lên tiếng hỏi :
- Chẳng hay ngươi biết tất cả bao nhiêu thứ kiếm pháp?
Xích Đại Phong ngẩng mặt lên trời cười ồ ạt và nói :
- Trên đời này hễ có danh kiếm pháp nào là Đại Phong ta đều biết hết !
Thấy y nói một cách ngông cuồng như vậy, Mạnh Hồng Tiếu không sao nhịn được, liền lên tiếng đỡ lấy thanh kiếm của Hoàng Mộ Phong, nhẹ nhàng múa một thế kiếm. Rồi nàng mỉm cười hỏi :
- Xin hỏi họ Xích kia thế Liên Đài Pháp Vũ này của mỗ là thuộc kiếm pháp gì?
Xích Đại Phong ngạc nhiên, rồi cau mày lại không nói năng gì nữa.
Hoàng Mộ Phong cười nhạt xen lời :
- Vừa rồi ngươi nói có danh kiếm pháp nào cũng biết hết, vậy kiếm pháp đó là kiếm pháp gì thế?
Bất đắc dĩ Xích Đại Phong gượng cãi :
- Ta chỉ nói danh kiếm pháp nào ở trên đời ta cũng biết hết, còn kiếm pháp tự sáng tác ra và rất tầm thường của các ngươi thì ta biết sao

được?
Hoàng Mộ Phong ngẩng mặt lên trượng cười ồ ạt, nói :
- Con quỷ xấu xí không biết hổ thẹn kia, kiếm pháp của Đằng Ma Kiếm Sĩ lại còn lợi hại hơn những kiếm pháp mà ta giở ra hồi nãy, thế mà ngươi vẫn chưa chịu là dốt, lại còn cãi cối cãi chầy hoài !
Xích Đại Phong không sao chịu nhịn được những lời mỉa mai của Hoàng Mộ Phong, liền cười một cách xảo trá, rồi gật đầu nói :
- Phải rừa rồi ta đã đoán sai thật, nhưng bây giờ ta đã đoán ra rồi!
Hoàng Mộ Phong không tin, liền hỏi :
- Vậy ngươi thử nói xem đó là kiếm pháp gì?
Xích Đại Phong vừa cười vừa nói :
- Nếu không tin chúng ta thử đánh cuộc nào?
Hoàng Mộ Phong cho pho Ma Kha Kiếm Pháp đó chỉ có một mình Mạnh Hồng Tiếu biết thôi, chứ người ngoài không thể nào biết được, nên chàng gật đầu đáp :
- Đánh cuộc thì đánh cuộc, chẳng hay ngươi định lấy gì để đánh cá nào?
Xích Đại Phong vừa cười vừa đáp :
- Nếu ta đoán không trúng thì phái Đại Tuyết Sơn chúng ta sẽ lui ra khỏi liên minh, không tham dự Vạn Kiếp Đại Hội nữa !
Hoàng Mộ Phong gật đầu nói :
- Lấy cái đó đánh cuộc cũng hay, nhưng nếu ngươi đoán trúng thì chúng ta phải thế nào?
Xích Đại Phong nói :
- Nếu ta đoán trúng thì các ngươi phải lập tức rời khỏi Vạn Kiếp Môn này ngay, đừng có làm mất hứng thú của anh em chúng ta mới liên minh !
Mạnh Hồng Tiếu không tin Xích Đại Phong có thể đoán ra được pho kiếm pháp của mình, liền xen lời nói :
- Thôi được, chúng ta cứ quyết định như thế, mời bạn đoán đi !
Xích Đại Phong mấp máy đôi môi một hồi, đột nhiên dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Mộ Phong rằng :
- Vừa rồi bạn biểu diễn thế đó là Liên Đài Pháp Vũ trong Ma Kha Kiếm Pháp ghi ở trong Đằng Ma Bảo Lục phải không?
Mạnh Hồng Tiếu giật mình kinh hải, liền phát ra một tiếng rú rất kỳ lạ. Tiếng rú đó không cao và cũng không mạnh lắm và chỉ bao hàm một điệu rất hiền từ. Nhưng cũng đủ làm cho bảy nam nữ mà đều có mặt tại đó cảm thấy mơ mơ màng màng, mười ba ngọn đèn treo ở dưới cổng Vạn Kiếp Môn cũng bị tắt hết. Tiếng rú của Mạnh Hồng Tiếu không dài lắm mà dứt liền.

Tiếng rú đó vừa ngớt, bảy nam nữ ma đầu lại tỉnh táo ngay. Bọn bộ hạ của Vạn Kiếp Môn cũng vội thắp sáng lại mười ba ngọn đèn đó. Nhưng chúng không còn thấy hình bóng của Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong đâu nữa.
Tốt Kim Hoàn ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi Xích Đại Phong :
- Sao Xích sư huynh chưa đoán ra mà hai người đó đã nhận thu đào tẩu liền?
Xích Đại Phong mỉm cười đáp :
- Vì tôi không dám tin tưởng lời ước đoán của mình có đúng hay không, nên dùng Nghi Ngư Truyền Thanh khẽ rót vào tai người tự xưng là Đãng Ma Tú Sĩ nói một câu. Ngờ đâu tôi lại nói trúng khiến chúng chịu thua bỏ chạy, như vậy đỡ phải bị phiền phức một phen !
Trì Trung Long cũng xen lời hỏi :
- Xích sư huynh đoán ra sao? Có phải thế Liên Đài Pháp Vũ của tên Đãng Ma Tú Sĩ biểu diễn đó trông thì hình như rất tầm thường và lại giống như ảo diệu vô cùng, nên mới khó biết thế kiếm đó thuộc môn phái nào phải không?
Xích Đại Phong lớn tiếng cả cười và đáp :
- Tôi đoán thế Liên Đài Pháp Vũ đó là trong Ma Kha Kiếm Pháp ghi ở trong cuốn Đằng Ma Bảo Lục !
Tiếu Cửu Hàn nghe nói thất kinh vội hỏi :
- Theo Xích huynh vừa nói thì Đãng Ma Tú Sĩ đó là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu cả trang cũng nên?
Liên Thành Ngọc lắc đầu đáp :
- Mạnh Hồng Tiếu đã lọt vào tay Miêu Cương Song Quái thì thị thoát sao nổi bàn tay của Diệu Âm Công Chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế?
Tốt Kim Hoàn nghĩ ngợi giây lát, mới sực nghĩ ra cũng lên tiếng nói :
- Có lẽ, có lẽ... Có lẽ y là Mạnh Hồng Tiếu cũng nên, vì tiếng rú của y lúc sắp đi tuy không lấy gì là lạ, nhưng cũng làm cho chúng ta bị mê hoặc, mười mấy ngọn đèn ở đây cũng bị tắt ngóm hết. Chỉ có Diệu Âm Thần Công trong Đằng Ma Bảo Lục mới có công lực mạnh như thế thôi !
Liên Thành Ngọc cau mày lại, hỏi :
- Dù Đãng Ma Tú Sĩ có phải là Mạnh Hồng Tiếu giả dạng đi chăng nữa, kẻ tự xưng là Giáng Ma Lang Quân thì lại là ai?
Xích Đại Phong cười nói :
- Căn cứ y biết sử dụng kiếm pháp của Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân, Trung Điều Dật Sĩ, Bắc Hải Thanh Bình Cung Chủ Nhân Hải Thiên Kiếm Thánh, và Điếu Ngao Cư Sĩ năm người, người này có liên can mật thiết với năm Đại Danh Gia như vậy, nếu không phải

là Cổ Thanh Phong thì không còn là ai nữa !
Vệ Phương Hoa nghe mọi người nói, mãi đến giờ mới lên tiếng :
- Xích sư huynh đoán sai rồi ! Cổ Thanh Phong người dong dõn cao như sư huynh chứ không thấp bé như Giáng Ma Lang Quân, và giọng nói của Cổ Thanh Phong rất trong trẻo chứ không có khàn khàn như người này !
Xích Đại Phong kêu "ủa" một tiếng, nhìn Vệ Phương Hoa mỉm cười hỏi :
- Thế ra Vệ sư tỷ lại quen biết với Cổ Thanh Phong đến như thế ư?

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 22
Bách Biến Vô Thường

Vệ Phương Hoa nghiến răng mím môi, mặt lộ sát khí đáp :
- Tôi hận không nuốt sống được y, và lột da của y ra thiêu thành tro thì tôi cứ tức lòng mãi !
Xích Đại Phong lại hỏi :
- Chẳng hay Vệ sư tỷ cới Cổ Thanh Phong có thù oán gì với nhau mà ghê gớm thế?
Vệ Phương Hoa mặt đỏ bừng, ngập ngừng không sao trả lời được.
Tốt Kim Hoàn biết Vệ Phương Hoa đang rất hổ thẹn, liền giải vây hộ cho nàng vội lái sang chuyện khác mà hỏi Xich Đại Phong :
- Xích sư huynh đã đoán ra Đãng Ma Tú Sĩ là Mạnh Hồng Tiếu giả dạng rồi, sao không lột mặt nạ của y thị ngay, mà lại để cho y thị đào tẩu đi như thế?
Xích Đại Phong mỉm cười đáp :
- Phần vì tôi chưa thấy Ma Kha Kiếm Pháp bao giờ, cũng không dám chắc kiếm pháp đó đích thực là Ma Kha Kiếm Pháp. Nhưng chỉ căn cứ vào lời nói của Giáng Ma Lang Quân nói kiếm pháp đó còn có tiếng tăm hơn cả kiếm pháp của năm Đại Danh Gia mà tôi đoán bừa là Ma Kha Kiếm Pháp. Điều thứ hai, tôi thấy ba vị ân sư của chúng ta đang bế quan tu luyện võ công, nếu đối phương là Mạnh Hồng Tiếu thực nhỡ chúng ta địch không nổi ba môn tuyệt học trong Đằng Ma Bảo Lục của y thị và kiếm pháp tinh diệu của Giáng Ma Lang Quân, như vậy thì có phải là nguy hiểm cả cho ba vị ân sư không? Chi bằng để mặc cho chúng chuồn đi, rồi chờ đến ngày Vạn Kiếp Đại Hội, hãy

quyết sống mái với chúng một phen, chả hơn là đấu với chúng lúc này hay sao?
Tốt Kim Hoàn thấy Xích Đại Phong nói có lý, liền mỉm cười khen phải. Xích Đại Phong liền từ biệt quần ma để đi núi Cửu Nghi lấy trộm ba vật báu của Tam Nguyên Bang.
Trước khi đi, y còn ước hẹn với Trì Trung Long khi quay trở lại thể nào cũng ở lại vui vầy với Câu Hồn Sứ Giả một phen.
Xích Đại Phong đi rồi, Liên Thành Ngọc liền đưa mắt tống tình với Tiếu Cửu Hàn, và Tiếu Cửu Hàn cũng liếc trả lại, nên nàng ta dùng giọng lã lơi và mỉm cười hỏi :
- Tiếu sư huynh, Xích sư huynh vì có việc nên phải đi núi Cửu Nghi, còn sư huynh hãy ở lại đây chơi với chúng tôi vài ngày nhé !
Tiếu Cửu Hàn vốn là một tay sắc ma, đói khát tình đã lâu, nghe nói vậy liền gật đầu đáp :
- Tiểu đệ rỗi rãi lắm, có ở đây đến ngày Vạn Kiếp Đại Hội cũng được mà !
Liên Thành Ngọc thấy y nói như vậy, liền nói với Tốt Kim Hoàn :
- Đại sư tỷ, không phải chúng ta sợ võ công của Miêu Cương Song Quái, nhưng đối với Hỏa khí ba đạo của Liệt Hỏa Thái Tuế thì hơi nhức đầu nhức óc thật. Bây giờ, Tiếu sư huynh đã nhàn rỗi, mà lại có môn Huyền Băng Chân Khí của sư huynh khắc chân của Liệt Hỏa, nên tiểu muội muốn Tiếu sư huynh đi cùng với tiểu muội tới Liệt Hỏa Động ở Cao Lê Cống Sơn thử xem có thể cứu được Thất sư đệ ra không?
Tốt Kim Hoàn nghe nói bảo đi cứu Trang Mộng Điệp, tình vợ chồng tất nhiên nàng không những không cản trở mà còn tán thành ngay là khác, nhưng nàng cũng say mê thái độ và cử chỉ phong lưu của Tiếu Cửu Hàn. Bây giờ để cho Liên Thành Ngọc đi cùng với Cửu Hàn, hai người như lửa gần rơm, thì sao lại không có lần bắt bén với nhau, còn mình... Nghĩ vậy, Tốt Kim Hoàn nói :
- Việc cứu Trang Thất sư đệ là cần thiết lắm rồi, nhưng trong Miêu Cương Ma Cốc không những hỏa khí của Hồ Diên Bính rất lợi hại mà cả Diệu Âm Công Chúa cũng không phải là một tay dễ đối phó, nên sư tỷ muốn đi cùng với hai người để cho lực lượng của chúng ta càng hùng mạnh hơn.
Liên Thành Ngọc không đợi cho nàng ta nói xong, đã vội lên tiếng ngay :
- Ma Chủ ân sư đang lúc bế quan, Đại sư tỷ phải tọa trấn ở Vạn Kiếp Ma Cung này, công việc đó mới là quan trọng, vậy Đại sư tỷ không nên rời khỏi nơi đây một bước. Hơn nữa Cao Lê Cống Sơn cách đây

không xa mấy, tiểu muội với Tiếu sư huynh không dại gì mà cứ xông bừa vào đối địch với chúng. Chúng tôi phải tùy cơ ứng biến. Nếu sư tỷ muốn thận trọng thêm thì sư tỷ cho phép Vệ sư tỷ đi cùng với chúng tôi!
Tốt Kim Hoàn nghĩ thầm :
"Nếu để cho Phương Hoa đi có phải là Tiếu Cửu Hàn được bắt cá cả hai tay không?" Nàng ta chưa nghĩ dứt, Tiếu Cửu Hàn đã lên tiếng cười đáp :
- Tốt sư tỷ yên tâm, tiểu đệ sẽ đi cùng với Liên sư tỷ như vậy vừa có thể nghĩ cách cứu Trang Mộng Điệp sư huynh thoát nạn, và cũng muốn nhân dịp này để thử xem Huyền Băng Chân Khí của bổn môn có khắc chế được Hỏa khí của Liệt Hỏa Thái Tuế hay không? Để tới ngày Vạn Kiếp Đại Hội biết trước mà nghĩ cách đối phó với kẻ địch !
Tốt Kim Hoàn thấy Tiếu Cửu Hàn nói như vậy, không tiện ngăn cản nữa, nàng đảo ngược đôi ngươi một vòng đã nghĩ ra một kế, liền vừa cười vừa nói với Liên Thành Ngọc :
- Phải thêm một người nữa đi cũng được, nhưng sư tỷ còn muốn bàn nhiều việc quan trọng với Tam sư đệ, chi bằng nhờ Tứ sư đệ đi cùng với hai người vậy. Môn Truy Hồn Thiết Bức của Tứ sư đệ mới nghiên cứu ra, chắc thể nào cũng chế ngự được Miêu Cương Song Quái chứ không sai !
Trì Trung Long cung kính nhận lời, Liên Thành Ngọc đã đoán biết tâm địa của người Đại sư tỷ ra sao rồi, nhưng nàng chỉ gượng cười thôi chứ không dám nói gì thêm nữa.
Nàng vội trở về Ma Cung thu xếp đồ dùng, rồi cùng Tiếu Cửu Hàn với Trì Trung Long lên đường đi Cao Lê Cống Sơn để cứu Trang Mộng Điệp.
* * * Hãy nói Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong hai người, nhân lúc đèn đóm tắt ngóm, quần ma đang mê mê hoảng hoảng liền lẳng lặng rút lui ra khỏi Vạn Kiếp Môn luôn, đi tới một khu rừng thông ở gần đó mới ngừng chân lại nghĩ ngợi.
Lúc này Hoàng Mộ Phong mới phục Mạnh Hồng Tiếu sát đất, liền mỉm cười nói :
- Diệu Âm Thần Công của chị Hồng Tiếu quả thật ảo diệu vô cùng.
Nói xong, chàng ta chưa nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu lên tiếng, ngạc nhiên vô cùng quay đầu lại nhìn, thì thấy Mạnh Hồng Tiếu đang ngửng mặt nhìn lên trên trời cau mày nghĩ ngợi.
Hoàng Mộ Phong lớn tiếng kêu gọi thêm một câu :
- Chị Hồng Tiếu !
Rồi mỉm cười nói tiếp :

- Chị Hồng Tiếu, chị nghĩ ngợi điều gì thế?
Mạnh Hồng Tiếu vuốt mấy sợi tóc rũ xuống lên và từ từ hỏi lại :
- Tôi đang có hai việc, nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra được. Phong đệ là người thông minh như thế, vậy Phong đệ hãy thử đoán xem tôi đang nghĩ hai việc gì nào?
- Tâm sự của chị Hồng Tiếu thật khó mà đoán biết lắm. Điều thứ nhất có phải chị đang nhớ nhung Cổ Thanh Phong, và tại sao đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của anh ấy có phải vậy không?
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu đáp :
- Đúng ! Phong đệ đã đoán trúng việc thứ nhất rồi, thế còn điều thứ hai?
- Điều thứ hai có lẽ chị không hiểu tại sao Xích Đại Phong lại biết rõ các môn kiếm của chúng ta phải không?
- Phong đệ lại đoán trúng rồi ! Đại Phong biết rõ năm pho kiếm pháp của năm Đại danh kiếm khách mà đệ đã biểu diễn hồi nãy. Như vậy là khó có lắm rồi, và cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm, nhưng tại sao thế kiếm Liên Đài Pháp Vũ của tôi mà y cũng nhận ra được là Ma Kha Kiếm Pháp, thế mới kỳ lạ !
Hoàng Mộ Phong nghe nói đang cau mày lại suy nghĩ, thì mth lại giải thích tiếp :
- Vì Ma Kha Kiếm Pháp của tôi mãi đến gần đây tôi mới nghiên cứu được, chỉ có ở trên đỉnh núi Kỳ Liên cùng Phong đệ luyện tập một lần mà thôi, ngay cả đến Thanh Phong tôi cũng chưa hề nói qua cho anh ta hay, tại sao Xích Đại Phong lại nhận ra được?
Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :
- Phải, câu chuyện này quái dị thật, tôi cũng không thể tưởng tượng được.
Mạnh Hồng Tiếu bỗng nhìn vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười nói :
- Phong đệ, tôi lại vừa mới nghĩ ra một vấn đề thứ ba nữa !
Hoàng Mộ Phong ngẫm nghĩ giây lát, lắc đầu đáp :
- Việc thứ ba này khó đoán nổi !
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu và thở dài một tiếng, rồi nói :
- Cổ nhân đã có câu “Người trong cuộc mê man”, quả thật không sai chút nào !
- Người trong cuộc mê man, như vậy chuyện lạ thứ ba của chị đang suy nghĩ có phải là nói về tôi không?
- Tôi dùng Đạt La Thủ bắt lấy Truy Hồn Thiết Bức của Trì Trung Long rồi, đã xem kỹ cái miệng con dơi thấy mũi kim ở miệng nó chế bằng sắt, bất cứ vật gì cứng đến đâu nó cũng có thể xuyên thủng được, lại

còn có tẩm thuốc độc nữa. Thế mà sao Phong đệ bị nó bắn trúng ngay ngực mà không sao cả như thế?
- Việc đó có gì là lạ đâu, vì đệ mặc một cái áo dao thương chém không lọt, và chưởng lực cũng không sao đã thương được, áo đó tên là Đào Hoa Nhuyễn Giáp, vật dị báu của võ lâm.
Mạnh Hồng Tiếu ngẫm nghĩ không ra lai lịch của Đào Hoa Nhuyễn Giáp.
Hoàng Mộ Phong thấy vậy, vừa cười vừa nói :
- Tiểu đệ ngẫu nhiên gặp được một vị võ lâm cao thủ đang đau nặn sắp chết...
Mạnh Hồng Tiếu bỗng xen lời hỏi :
- Vị võ lâm cao thủ ấy có phải là Điếu Ngao Cư Sĩ, một trong năm Đại danh kiếm đương thời hay không?
Hoàng Mộ Phong khen ngợi :
- Chị Hồng Tiếu quả thật thông minh ! Vì lúc Điếu Ngao Cư Sĩ sắp chết có nhờ đệ một việc lớn !
- Việc gì thế?
- Ông ấy truyền cho tôi mười sáu thức kiếm pháp và cái áo Nhuyễn Giáp này, và ông ta lại bắt tôi thề phải tìm kiếm giúp ông ta một người mà ông ta tìm mãi không thấy. Khi tìm thấy rồi thì tôi phải đại diện ông ta mà tặng Giáp truyền kiếm !
- Người đó là ai thế? Sao người đó lại có phước duyên đến như vậy?
- Chị Hồng Tiếu nên mừng hộ cho người đó. Vì người đó chính là Phong đại ca, người mà chị ngày đêm vẫn nhớ nhung đấy !
- Điếu Ngao Cư Sĩ đã nhờ hiền đệ truyền tặng Đào Hoa Nhuyễn Giáp và dạy mười sáu thế kiếm đó cho Thanh Phong để làm chi?
- Điếu Ngao Cư Sĩ nói khi ông ta câu Đào Hoa Giao ở Đào Hoa Chiếu, gặp Cổ Thanh Phong đại ca, mến anh ta là một kỳ tài hiếm có, rồi vội vàng truyền thụ cho anh ấy bốn thế kiếm pháp, và còn hẹn anh ta đi Điêu Ngao Cơ ở Đông Hải, ông sẽ truyền thụ nốt cho mười hai thức kia.
Ngờ đâu, ông ta về đến Đông Hải lấy da con Giao chế thành Nhuyễn Giáp, rồi mới phát hiện mình không còn sống được bao lâu nữa. Vì không muốn tuyệt kỹ của mình bị thất truyền, nên ông ta mới tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm Thanh Phong.
- Ông ta coi trọng tài ba tuyệt học như vậy kể cũng hiếm có đấy nhỉ?
- Nhưng Điếu Ngao Cư Sĩ chưa tìm thấy Cổ Thanh Phong thì bệnh đã bộc phát, bất đắc dĩ và cũng vì vừa gặp thấy đệ nên mới buộc đệ thề nặng rồi mới truyền kiếm tặng Giáp. Chờ tới khi thấy đệ đã luyện thần thuộc mười sáu thế kiếm pháp đó rồi, lúc ấy ông ta mới mỉm

cười mà tạ thế !
Hồng Tiếu nghe tới đó mới vỡ nhẽm đột nhiên nàng quay mặt nhìn ra ngoài rừng thông mỉm cười hỏi :
- Bạn nào trong rừng thế? Đã rình nghe rõ cả hay chưa?
Hoàng Mộ Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa hổ thẹn vì ở ngoài rừng có người rình nghe lỏm mà chàng lại không hay biết gì cả.
Mạnh Hồng Tiếu vừa nói dứt, quả nhiên Xích Đại Phong ở ngoài rừng bước vào như một con ác quỷ vậy. Hoàng Mộ Phong thấy người đó lại là Xích Đại Phong lạnh lùng nói :
- Ngươi tới cũng vừa lúc lắm ! Đãng Ma Tú Sĩ cũng đang có việc cần muốn hỏi ngươi !
Xích Đại Phong nhìn Mạnh Hồng Tiếu cười một cách xảo trá và nói :
- Đối với người tôi phải xưng hô như thế nào? Xưng hô là Đãng Ma Tú Sĩ hay là Tỷ Thanh Ngọc Nữ?
Mạnh Hồng Tiếu cau mày lại đang định lên tiếng thì Hoàng Mộ Phong đã xen lời hỏi Xích Đại Phong :
- Lời nói của các hạ như vậy căn cứ vào đâu?
Xích Đại Phong vừa cười vừa đáp :
- Thử hỏi ngoài Mạnh Hồng Tiếu ra, có ai biết sử dụng Diệu Âm Thần Công và Ma Kha Kiếp Pháp như thế?
Mạnh Hồng Tiếu không sao nhịn nổi, cũng lên tiếng hỏi :
- Sao các hạ lại nhận ra được kiếm pháp?
Xích Đại Phong cười không trả lời, trái lại y còn hỏi ngược trở lại Hoàng Mộ Phong và Mạnh Hồng Tiếu rằng :
- Ngoài Ma Kha ra thử hỏi có pho kiếm pháp nào lại có tiếng tăm hơn năm pho kiếm khách đương thời chứ?
Hoàng Mộ Phong bỗng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Chị Hồng Tiếu, mau dùng Đạt La Thủ điểm té y đi, để tôi lột mặt nạ của hắn ra xem mặt thật ra sao?
Mạnh Hồng Tiếu từ khi học biết được Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ và Ma Kha Kiếm Pháp ba môn tuyệt học đến giờ chưa hề ra tay đấu với ai hết, nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như vậy nàng cũng muốn thử công lực của mình xem sao. Nàng liền giở thế Phật Thủ Giáng Ma nhằm ngực Xích Đại Phong điểm luôn.
Xích Đại Phong không ngờ Mạnh Hồng Tiếu lại đột nhiên ra tay tấn công mình như thế, y liền kinh hãi vội kêu “ủa” một tiếng, chưa kịp tránh né.
Thế Phật Thủ Giáng Ma của Mạnh Hồng Tiếu trông thì rất chậm nhưng sự thực thì rất nhanh, lại biến hóa vô cùng, đối phương khó

lòng mà tránh thoát được. Xích Đại Phong tránh luôn hai lần và đã lùi ra ngoài xa hơn trượng rồi mà vẫn bị Mạnh Hồng Tiếu như bóng theo hình điểm trúng nguy huyệt mê. Xích Đại Phong bị mê man bất tỉnh, té ngã lăng ra đất liền.
Hoàng Mộ Phong thấy vậy thất thanh nói :
- Chị Hồng Tiếu, Đạt La Thủ của chị cao cường thật !
Mạnh Hồng Tiếu cũng không ngờ môn tuyệt học đó lại tinh diệu đến thế, nàng hớn hở mỉm cười nói :
- Có lẽ vì ra tay một cách bất ngờ nên mới có công hiệu như thế, bằng không rõ ràng người này có võ công thượng thặn như vậy, khi nào lại bị kìm chế một cách dễ dãi như thế?
Nói tới đó nàng lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :
- Phong đệ muốn xem bộ mặt thật của y làm chi?
Hoàng Mộ Phong chỉ Xích Đại Phong đang nằm ở dưới đất mỉm cười đáp :
- Phần vì đệ thấy bộ mặt nạ của người này đeo trông xấu xí quá nên đệ muốn xem cho rõ bộ mặt thật của y ra sao? Phần thứ hai là đệ muốn xem môn Đạt La Thủ của chị Hồng Tiếu ra sao và tinh vi đến mức độ nào?
Y nói xong liền cúi mình xuống lột mặt nạ của Xích Đại Phong lên. Đột nhiên cả hai người cùng lui lại giật mình một cái...
Thì ra bộ mặt thật của Xích Đại Phong một nửa lam và tía, một nửa đỏ và đen, lại còn xấu hơn bộ mặt nạ của y nhiều. Hoàng Mộ Phong kinh hãi xong trợn ngược đôi lông mày lên nói :
- Không ngờ trên thế gian này lại có người có bộ mặt xấu xí đến như thế này, chi bằng chúngta hãy hũy diệt y cho rãnh !
Nói xong, y giơ tay phải lên định bổ xuống, thì Mạnh Hồng Tiếu đã thuận tay đỡ luôn tay của Hoàng Mộ Phong và cau mày lại hỏi :
- Phong đệ hà tất phải ra tay độc ác như thế làm chi ! Người này chưa có thủ đoạn nào gọi là ác độc cả, thì chúng ta sao lại nỡ xuống tay hạ độc thủ với y như thế !
Hoàng Mộ Phong gượng cười, và đáp :
- Y có bộ mặt xấu xí như thế này, tất nhiên không phải là người lương thiện đâu, nếu chị Hồng Tiếu không muốn giết chết y, thì bây giờ ta hãy nhân cơ hội này mà phế võ công của y đi, như vậy đến kỳ Đại Hội Vạn Kiếp chúng ta đỡ phải chống chọi với một tay kình địch như y.
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu vừa cười vừa nói :
- Phái Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ này chỉ nghĩ đến cái tên cũng đủ biết chúng là những tay tàn ác rồi và y lại còn kết minh với Vạn Kiếp,

Huyền Băng hai phái, hiển nhiên y không phải là người lương thiện. Phế võ công của y không phải là không nên, nhưng lần này đối phương không có đề phòng gì cả mà lại bị tôi điểm té, nếu còn nhơn lúc y bị nguy nan như vậy, hạ thủ phế võ công của y đi, thì chúng ta mất hết thái độ quang minh chính đại còn gì. Chi bằng bây giờ chúng ta tha thứ cho y, chỉ để lại mấy chữ cảnh cáo chả hơn không?
Hoàng Mộ Phong hổ thẹn vô cùng, đưa mắt nhìn Mạnh Hồng Tiếu:
- Tâm địa, thái độ và võ công của chị Hồng Tiếu đều quang minh và cao siêu tuyệt đỉnh, bất cứ một phương diện nào đệ học thêm mấy chục năm cũng chưa chắc bằng được chị ! Thật là ai cũng phải ngưỡng mộ ! Đệ so sánh với chị thì không khác gì là đom đóm với mặt trăng.
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đỡ lời :
- Phong đệ đừng có khen ngợi tôi như thế. Tôi chỉ muốn để lại mấy chữ để cảnh cáo Xích Đại Phong, xong chúng ta phải mau mau rời khỏi nơi đây, đi tìm tung tích của Cổ Thanh Phong ngay mới được !
Nói xong, nàng liền viết mười sáu chữ lên trên mặt đất ở chỗ cạnh Xích Đại Phong đang nằm:
“Ma cao một thước, Đạo cao một trượng, nghiệp hải vô biên, hồi đầu tị nạn.” Hoàng Mộ Phong nhìn những chữ đó xong, liền thở dài một tiếng và nói :
- Tuy chị Hồng Tiếu có lòng nhân từ như vậy, nhưng chỉ sợ những kẻ hùng ác này đắm đuối đã lâu, không khi nào vì mấy chữ của chị mà y biết giác ngộ đâu !
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Tôi cũng biết mấy lời nói suông này không thể nào làm cho y giác ngộ được, nhưng khuyên hay không khuyên là ở tôi mà giác ngộ hay không giác ngộ là ở y. Vẫn biết giang hồ bao la, nghiệp hải mênh mông, việc bất bình với người tà ác có rất nhiêu, tuy ta không thể diệt trừ hay hóa giải được hết, nhưng ta cứ việc tận lực mà làm, và cứ biết làm như thế không hổ thẹn với lương tâm ta là được rồi.
Hoàng Mộ Phong gật đầu đáp :
- Chị Hồng Tiếu có tấm lòng độ lượng hơn người thật ! Không hiểu tại sao cho tới giờ mà vẫn chưa thấy Thanh Phong tới núi Dã Nhân này? Bây giờ chúng ta biết đi đâu mà kiếm anh ấy?
Tuy Mạnh Hồng Tiếu rất nhớ nhung Cổ Thanh Phong, nhưng cố mỉm cười đáp :
- Quả thật trời đất bao la như thế này, biết đi đâu mà tìm kiếm anh ấy? Nhưng bây giờ, chúng ta mới biết là đi đến đâu tìm tới đâu cũng coi như chúng ta đi du ngoạn. Đằng nào cũng còn trên ba tháng nữa

mới đến ngày Đại Hội Vạn Kiếp, như vậy ta hà tất phải vội vàng như thế làm chi? Dù có tìm thấy anh ấy đi chăng nữa, đến ngày Đại Hội cũng sẽ gặp mặt mà !
Hoàng Mộ Phong nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu nói như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa hỏi lại :
- Nếu chị Hồng Tiếu muốn đi tới đâu du ngoạn tới đó, thì chi bằng cảm thấy hãy đi tới núi Cửu Nghi, thám thính Tổng Đàn của Tam Nguyên Bang một phen chẳng hay chị có tán đồng hay chăng?
- Chẳng hay Phong đệ muốn đi dọ thám Tổng Đàn của Tam Nguyên Bang để làm chi?
- Tính tiểu đệ hay hiếu kỳ, lần trước lúc gặp Thiết Kiếm Chân Nhân và nghe thấy ông ta nói là thừa lệnh của Bàng Bang Chủ bỏ việc tìm kiếm Bàng Chân Chân, mà chia tay với Cổ Thanh Phong ở Thiên Nguy Cốc, vội vàng trở về núi Cửu Nghi, cho nên đệ muốn đi Tam Nguyên Bang để dò thám xem, chắc Tam Nguyên Bang phải có xảy ra việc gì rất nghiêm trọng, nên Bang Chủ mới triệu hồi Thiết Kiếm Chân Nhân như thế. Tất nhiên việc đó phải rất nghiêm trọng, thì Bàng Bang Chủ mới dẹp việc tìm kiếm con gái sang một bên.
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói tủm tỉm cười và đáp :
- Đi một phen núi Cửu Nghi cũng được, tôi cũng muốn được trông thấy bộ mặt của Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân, con gái cưng của Bàng Bang Chủ và Tam Nguyên ra sao?
- Tiểu đệ đã được gặp Bàng Chân Chân rồi, nàng ta có thể nói là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng thể so sánh với chị thì nàng ta hãy còn kém mấy thành.
Hoàng Mộ Phong nói tới đó liền thở dài một tiếng và nói tiếp :
- Tiếc thay Hoàng Sam Hồng Tuyến hiện đang ngộ nạn, và có lẽ hồn đã về nơi cực lạc, chỉ còn để lại cái tên mà thôi !
Mạnh Hồng Tiếu cau mày lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :
- Phong đệ không đích mắt trông thấy Bàng cô nương ngộ nạn, nhưng tại sao Phong đệ lại dám chắc là nàng ta đã tạ thế rồi?
- Chẳng lẽ chị Hồng Tiếu chưa nghe thấy Liên Thành Ngọc nói y thị trước khi bị Oai lực của Tam Ly Phích Lịch Đạn chấn cụt cánh tay đã trông thấy mặt của Bàng Chân Chân dính đầy máu, và từ từ ngã xuống mặt đất là gì?
- Chỉ căn cứ vào mấy lời nói đó thì không thể nào quả quyết là Chân Chân cô nương đã chết được !
- Cho đến giờ Bàng Chân Chân hãy còn biệt tăm biệt tích, hiển nhiên là hung nhiều lành ít. Huống hồ Liên Thành Ngọc lại nói là rõ ràng đã thấy Bàng cô nương mặt dính đầy máu tươi như vậy. Bộ mặt của

nàng ta đã bị hũy rồi. Một người con gái coi trọng sắc đẹp biết bao, nhất là một người ngày thường đã coi trọng sắc đẹp của mình rất nhiều, cho nên tiểu đệ mới dám phỏng đoán như vậy, và mới bảo là Chân Chân thà chết còn hơn là sống, và có lẽ đã rời khỏi cõi thế gian này...
Mạnh Hồng Tiếu nhận thấy lời phân tách của Hoàng Mộ Phong cũng có lý, vì vạy nàng bỗng tự dưng thấy đau lòng vô cùng, nước mắt nhỏ ròng xuống hai bên má.
Hoàng Mộ Phong thấy vậy ngạc nhiên hỏi :
- Chị Hồng Tiếu ! Sao bỗng dưng chị lại ứa nước mắt như vậy?
Mạnh Hồng Tiếu rầu rĩ đáp :
- Tôi thấy Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân hồng nhan bạc mệnh, quả thật là tội nghiệp !
Hoàng Mộ Phong cũng cảm khái liền rầu rĩ theo mà nói :
- Từ xưa đến nay giai nhân đều bị bạc mệnh hết sao, trời xanh lại cứ trêu người hồng nhan như thế?
Mạnh Hồng Tiếu đã nín khóc rồi, nghe thấy Hoàng Mộ Phong nói như thế lại ứa nước mắt ra. Hoàng Mộ Phong bỗng nghĩ đến một việc gì, liền kêu “ủa” một tiếng, và hỏi :
- Chị Hồng Tiếu ! Bàng Chân Chân và Cổ Thanh Phong rất thương nhau, như vậy nàng ta là tình địch của chị, tại sao hay tin buồn của nàng ta đáng lẽ chị phải mừng, vì đã bớt một tình địch mới phải, trái lại chị lại thương tâm ứa nước mắt như thế?
Mạnh Hồng Tiếu giơ tay lên chùi nước mắt, rồi cười đáp :
- Tôi với Cổ Thanh Phong tuy rất yêu nhau, nhưng không bao giờ tôi có lòng cấm anh ấy giao du với hồng nhan tri kỹ khác.
Nói tới đó, nàng thở dài một cái, mới nói tiếp :
- Huống hồ tôi với Bàng Chân Chân tuy chưa gặp mặt nhau, nhưng trong lòng tôi lúc nào cũng nghĩ chắc nàng là người tuyệt mỹ cao siêu phong trần tuyệt thế và hình như tôi với nàng rất hợp tánh tình với nhau rồi vậy !
Hoàng Mộ Phong cười nói :
- Theo lời chị nói thì có lẽ đó là thần giao cách cảm đấy, chị thương Bàng cô nương như thế, nếu Bàng cô nương có ở chín suối hay biết lòng chị như vậy, chắc cũng cảm động khôn cùng !
Mạnh Hồng Tiếu lại rầu rĩ thở dài :
- Công việc ở Vạn Kiếp Đại Hội xong xuôi, tôi sẽ không quản ngại gian truân mà đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm tung tích của nàng ta. Nếu nàng ta vẫn bình yên vô sự, tôi nguyện kết chị em với nàng, chúng tôi sẽ tương thân tương ái cùng nâng khăn sửa túi cho

Cổ Thanh Phong.
Vạn nhất, Bàng cô nương không may đã quá cố, thật tôi thể nào cũng chính tay mình chôn cất nàng vào một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, xung quanh một tôi sẽ trồng những hoa mai và cùng Thanh Phong sẽ lập nhà ở bên cạnh ngôi mộ để an ủi anh linh nàng. Hằng sáng, chúng tôi sẽ thắp ba nén hương thơm, và một chén rượu ngon.
Mạnh Hồng Tiếu vừa nói, nước mắt nhỏ xuống như mưa, nhưng nàng nói xong mới phát giác ngực áo của Hoàng Mộ Phong cũng ướt đẫm lệ. Nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :
- Phong đệ, sao hiền đệ cũng khóc đấy ư?
Hoàng Mộ Phong giơ tay áo lên chùi nước mắt và đôi ngươi ngước lên nhìn Mạnh Hồng Tiếu mặt lộ vẻ kính mến, rồi gượng cười đáp :
- Thấy lòng quảng đại của chị Hồng Tiếu mà tôi cảm động đến ứa nước mắt ra như vậy.
- Chúng ta đều là người nông nổi, hơi một tí thì lo âu khóc lóc như vậy, biết đâu lại chẳng đúng như lời Phong đệ vừa nói. Bàng Chân Chân cô nương đã trở về quây quần với cha là Bàng Thiên Hiểu rồi cũng nên?
- Chị Hồng Tiếu nghĩ như vậy chưa chắc đã thực hiện được đâu, vì đời này chúng ta cũng không thể gặp được Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng cô nương nữa đâu !
Ngờ đâu, chuyện đời rất kỳ lạ, khi Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong tâm sự thì quả nhiên Bàng cô nương đã ở trong Tam Nguyên Bang rồi vì thế đã gây không biết bao nhiêu kỳ tích quái sự.
Hãy tạm xếp chuyện Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong đi núi Cửu Nghi sang một bên, mà hãy nói Xích Đại Phong bị Mạnh Hồng Tiếu điểm huyệt chết giấc ở trong rừng trước.
Thì ra Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Mộ Phong vừa đi khoi thì Xích Đại Phong tự giải được huyệt và từ từ thức tỉnh. Y mở mắt ra ngồi dậy, liền thấy mười sáu chữ của Mạnh Hồng Tiếu để lại, y đọc lẩm bẩm giây lát rồi lại nghĩ thầm :
“Ta đoán không sai Đãng Ma Tú Sĩ quả là Mạnh Hồng Tiếu thật ! Còn Giáng Ma Lang Quân thì lại là ai?” Y đang nghĩ, thì bỗng thấy một cái mặt nạ da người vứt cạnh đó, liền giật mình kinh hãi, vội sờ tay lên mặt rồi dậm chân thở dài và nói :
- Hồng muội, chẳng lẽ ma kiếp của chúng ta chưa hết nên còn phải cách biệt nhau và ôm tương tư nữa hay sao? Bằng không sao bỗng dưng hiền muội lại điểm huyệt cho ngu huynh chết giấc và lột một lần mặt nạ da người của ngu huynh đi như vậy?
Hỏi xong chàng lại lột một lớp mặt nạ thứ hai mà rất xấu xí đó ra, bên

trong mới tới bộ mặt thật của Cổ Thanh Phong đẹp trai khôn tả.
Thì ra sau khi Cổ Thanh Phong rời khỏi Thiên Nguy Cốc, liền đi ngay Vạn Kiếp Ma Cung ở núi Dã Nhân. Tuy chàng biết đã sắp đến ngày hẹn ước với Mạnh Hồng Tiếu ở trên Quần Ngọc Phong Kỳ Liên Sơn rồi, nhưng chàng yên tâm Mạnh Hồng Tiếu vẫn chưa thoát khỏi bàn tay ma, rồi lại vì nghe Tiếu Sát Ha Đằng nói bọn ma đầu của Vạn Kiếm Ma Cung dọn nhà trong đó có một nam bốn nữ, nên chàng đoán chắc bên trong thể nào cũng có Chân Chân. Vì thế chàng mới nhất trí bỏ cuộc hẹn với Mạnh Hồng Tiếu, mà đi thẳng tới Vạn Kiếm Ma Cung.
Nhưng khi chàng vào tới khu núi Dã Nhân, lại đi nhầm lối, và bị lạc trong một khu rừng rậm tại phía Tây Bách Trượng Bình. Chàng quanh quẩn trong rừng đó hai ngày trời mới tìm tới một cái tiểu trạch rất lớn ở bên lề rừng, và chàng thấy trên bờ tiểu trạch có một người đàn ông mặc áo đen nằm chết giấc tại đó. Chàng tiến lên xem, thấy người đó trạc ba mươi bảy, ba mươi tám mặt rất xấu xí. Chàng đoán chắc người đó thể nào cũng bị chướng khí của tiểu trạch này nên mới mê man bất tỉnh như vậy.
Chàng là người hào hiệp, khi nào lại thấy chết không ra tay cứu, nên móc túi lấy thuốc giải chướng khí ra, định cho người áo đen kia uống. Ngờ đâu, chàng vừa đi đến cạnh người đó, thì chàng đã thấy một con quái trùng màu vàng, như rắn mà không phải rắn, như kỳ đà mà không phải kỳ đà, dưới áo người nọ nhanh như điện chớp chui ra và lũi xuống tiểu trạch.
Tuy vậy, chàng vẫn không do dự gì hết cho người kia uống thuốc giải chướng ngay.
Một lát sau, người áo đen đó từ từ thức tỉnh, mở mắt ra nhìn, đôi ngươi của y không có thần, y chỉ nhìn Cổ Thanh Phong giây lát rồi lại nhắm nghiền mắt ngay. Chàng liền mỉm cười hỏi :
- Chẳng hay vị nhân huynh này thấy sao?
Người áo đen với giọng nói rất yếu ớt, thở dài đáp :
- Chướng khí của nơi đây lợi hại thật !
- Nhân huynh cứ yên tâm, đệ đã có thuốc giải chướng khí độc rất linh nghiệm, cam đoan với nhân huynh thể nào cũng chữa khỏi, chứ không sai !
Người áo đen nghe nói, nằm yên như đang thử để xem độc khí trong người nặn nhẹ ra sao? Sau cùng, người áo đen mới mở mắt ra, con ngươi rất hung ác và độc địa nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong quát hỏi :
- Sao ngươi lại đánh lừa lúc ta nhiễm độc rất nặng như vậy, nhiều

lắm là sống mười ngày nữa là cùng.
Cổ Thanh Phong đã nhận thấy ngươi áo đen này rất hung ác, không là thiện nhân, nhưng nhận thấy mình đã ra tay cứu người thì phải cứu cho tới cùng, nên chàng mỉm cười đáp :
- Thuốc giải chướng khí của đệ rất linh nghiệm, nếu nhân huynh nói vậy tiểu đệ thăm mạch nhân huynh xem !
Nói xong, chàng giơ tay ra định nắm tay trái của người áo đen kia thăm mạch, nhưng chàng đã thoáng trông thấy con quái trùng vẫn còn bơi đi bơi lại chỗ hồi nãy.
Chàng mới tỉnh ngộ kêu ủa một tiếng và nói :
- Vừa rồi con quái trùng kia ở trong áo của nhân huynh chui ra.
Nhân huynh đã phát giác trong người có chất độc, chẳng lẽ chất độc đó là do...
Chàng chưa nói dứt, thì người áo đen đó quay mặt lại, trông thấy cong quái trùng kia liền kinh hãi đỡ lời :
- Đấy là Cửu Độc Bích Long, ai mà bị nó cắn phải chỉ chín ngày sẽ chết liền, da thịt xương máu sẽ hóa thành một đống nước vàng.
Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại nhìn ngươi đó và hỏi :
- Nhân huynh đã nhận ra con đó là Cửu Độc Bích Long chắc thể nào cũng biết cách giải cứu, nhân huynh mau nói cách đó, để tiểu đệ giúp sức cho.
- Nọc độc của Cửu Độc Bích Long này chỉ có Bách Linh Hỏa Trâm của sư phụ mỗ mới cứu chữa được thôi, ngoài ra trên thiên hạ này không có thuốc nào cứu chữa được hết !
- Tôn sư là ai? Hiện giờ ở đâu?
- Sư phụ mỗ là Quỷ Thủ Thiên Tôn ở Đại Tuyết Sơn, còn mỗ là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong, chẳng lẽ các hạ chưa nghe ai nói tới hay sao?
Quả thật Cổ Thanh Phong chưa hề nghe ai nói tới hai danh hiệu đó bao giờ, nhưng chàng vẫn phải gật đầu đáp :
- Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu !
- Tên của các hạ là gì?
Cổ Thanh Phong không ưa người này, nhưng vẫn phải nhẫn nại đến cùng, chàng thấy đối phương hỏi như vậy, liền cau mày đáp :
- Tôi là Cổ Thanh Phong, tôn sư của nhân huynh ở Đại Tuyết Sơn, như vậy để tôi đưa nhân huynh về đó nhé?
Xích Đại Phong rất kiêu ngạo lắc đầu đáp :
- Mỗ bị nọc độc của Cửu Độc Bích Long, chín ngày sau nọc độc bộc phát mới lâm nguy. Như vậy, khỏi cần các hạ phải hộ tống nữa, mỗ tự về Đại Tuyết Sơn được !

Cổ Thanh Phong thấy đối phương nói như vậy, liền cười nhạt một tiếng, chắp tay chào :
- Nếu vậy Cổ mỗ nhiễu sự quá, chúng ta sau này thể nào cũng có dịp gặp nhau !
Nói xong, chàng quay mình đi luôn. Xích Đại Phong bỗng lớn tiếng kêu giật lại :
- Hãy khoan đã !
Cổ Thanh Phong quay đầu lại ngạc nhiên hỏi :
- Nhân huynh đã không dùng Thanh Phong hộ tống, thì còn gọi tôi lại làm chi?
Xích Đại Phong âm thầm và đáp :
- Mỗ thấy các hạ là người ưa lý đến việc người khác !
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên và đáp :
- Việc thiên hạ tất nhiên phải do người thiên hạ lý, Cổ Thanh Phong này du hiệp bốn bể, lúc nào cũng vui lòng giúp đỡ cho người !
- Các hạ thích giúp người như vậy, bây giờ mỗ muốn nhờ các hạ giúp cho một việc, chẳng hay bạn có vui lòng giúp cho chăng?
Vì muốn dọ thám Vạn Kiếm Ma Cung để xem tung tích của Bàng Chân Chân ở đâu, Cổ Thanh Phong sợ việc của Xích Đại Phong phải đi xa nên tốn nhiều thì giờ, nên không thể nào nhận lời được, và chàng lại hỏi Xích Đại Phong :
- Nhân huynh thử nói thêm là định nhờ tôi việc gì đã, để xem tôi có thể làm được không, rồi mới quyết định giúp nhân huynh được.
Ngờ đâu, Xích Đại Phong lại hỏi lại Cổ Thanh Phong :
- Chẳng hay các hạ có biết trong núi Dã Nhân này có một nơi gọi là Vạn Kiếp Môn không?
Ba chữ “Vạn Kiếp Môn” đã gợi hứng Cổ Thanh Phong rồi, nên chàng liền mừng rở đáp :
- Biết, biết ! Vạn Kiếp Môn ở trên Bách Trượng Bình, sau cái cổng chào đó có Vạn Kiếp Ma Cung phải không?
Xích Đại Phong gật đầu đáp :
- Phải ! Bây giờ tôi lại muốn nhờ các hạ đi đến Vạn Kiếm Ma Cung một phen, mỗ phải trở về núi Đại Tuyết Sơn mới chữa được nọc độc ở trong người, nên định nhờ các hạ đi nói cho nhân vật của phái Vạn Kiếp hay là môn hạ của Quỷ Thủ Thiên Tôn bằng lòng kết minh với phái Vạn Kiếp và phái Huyền Băng để giành bá nghiệp võ lâm.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Xích Đại Phong nói như vậy ngạc nhiên hỏi :
- Thế ra nhân huynh tới đây là để kết minh với phái Vạn Kiếp Ma Cung à?

Xích Đại Phong gật đầu đáp :
- Vạn Kiếp Ma Chủ mời Huyền Băng Lão Mụ của phái Bắc Thiên Sơn,với sư phụ mỗ là Quỷ Thủ Thiên Tôn cùng kết mình, để đến ngày Đại Hội Vạn Kiếp diệt trừ mười ba danh thủ, xưng hùng với võ lâm. Nhưng lúc này sư phụ của mỗ với Vạn Kiếp Ma Chủ lại đang bế quan khổ luyện thần công, không thể đi được, nên mới phái mỗ đại diện. Còn phái Huyền Băng thì do Tiếu Cửu Hàn đại diện và Vạn Kiếp Môn do Tốt Kim Hoàn đại diện để làm lễ kết minh với nhau !
Nói tới đó y ngừng lời, ngắm nhìn Cổ Thanh Phong một cái rồi lại nói tiếp :
- Nếu các hạ vui lòng giúp Xích Đại Phong này đi truyền tin đó, mỗ thế nào cũng có lễ vật báo đáp rất hậu hỉ.
Cổ Thanh Phong đáp :
- Tôi có thể đại diện nhân huynh đi được, và tôi không cần phải huynh đền bù gì hết !
Xích Đại Phong liền móc túi lấy ra hai cái mặt nạ da người, và ba viên linh đơn màu vàng nhạt, mặt tỏ vẻ đắc chí vừa cười vừa nói :
- Bộ da người này của mỗ tinh xảo lắm, nhưng phải đeo cả hai bộ vào mặt thì mới có thể truyền đạt cả hỉ nộ ái lạc. Còn ba viên thuốc này là Biến Âm Hoàn, càng thần diệu thêm, các hạ hành hiệp giang hồ, nếu có mấy vật này thì còn tốt hơn là một lạng hoàn kim !
Cổ Thanh Phong bỗng nghĩ ra một kế, liền định thầm :
“Sao ta không lợi dụng hai bộ mặt da người này với ba viên thuốc Biến Âm hóa trang làm Xích Đại Phong tới Vạn Kiếm Ma Cung thăm dò tin tức của Bàng Chân Chân, thì thật là dễ như trở bàn tay!”
Chàng đã quyết định như vậy, liền cám ơn nhận lấy hai bộ mặt nạ với ba viên thuốc, hóa trang thành Xích Đại Phong đi thẳng lên Vạn Kiếm Ma Cung ngay.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 23
Cốt Nhục Tình Thâm

Cổ Thanh Phong tới Vạn Kiếm Ma Cung, quả nhiên quần ma của Vạn Kiếp ân cần khoản đãi, mà không hề hay biết gì hết, cũng nhờ vậy mà Cổ Thanh Phong mới biết Bàng Chân Chân chưa hề bị bọn quần ma bắt giữ.

Còn thiếu nữ lạ mặt mà Tiếu Sát Ha Đằng trông thấy ở Thiên Nguy Cốc là Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân đội tóc giả, mới gia nhập Vạn Kiếp Môn đấy thôi.
Chờ tới khi Tiếu Cửu Hàn tới rồi mấy người kết minh ở dưới cổng chào, thì Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong lại song song hiện thân, Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng.
Nhất là chàng thấy Hoàng Mộ Phong không những biết đủ năm môn kiếm pháp của năm đại danh kiếm thủ, và cả Phong Vân Lôi Vũ tứ đại tuyệt thức của Điếu Ngao Cư Sĩ cũng hay biết nốt, nên chàng nghĩ mãi mà vẫn không sao hiểu ra được lai lịch của Hoàng Mộ Phong.
Điều thứ hai là chàng thấy Mạnh Hồng Tiếu biểu diễn thế kiếm Liên Đài Pháp Vũ tầm thường không có gì khác lạ hết, mà lại thấy Hoàng Mộ Phong khen là hơn cả kiếm pháp của các danh gia kia.
Vì rất yêu Mạnh Hồng Tiếu, ngày đêm tưởng nhớ, Cổ Thanh Phong thấy cử chỉ và thái độ giống hệ người yêu của mình, lại thêm chàng thấy thế kiếm quái dị như vậy, chàng mới thủ đoán chàng nọ là Mạnh Hồng Tiếu để xem có đúng không? Ngờ đâu, Mạnh Hồng Tiếu bị đối phương nhận rõ chân tướng của mình, liền giở ngay Diệu Âm Thần Công ra cùng Hoàng Mộ Phong đào tẩu luôn.
Cổ Thanh Phong lại càng nhận định Đãng Ma Tú Sĩ đích xác là Mạnh Hồng Tiếu, cho nên chàng mới đuổi theo ngay là thế.
Tới khi chàng đuổi kịp hai người và nghe thấy Đãng Ma Tú Sĩ nói, biết là người yêu của mình là Mạnh Hồng Tiếu thật sự rồi, nhưng chàng chưa kịp cởi mặt nạ để tỏ thân phận thì đã bị Mạnh Hồng Tiếu giở ngay Đạt La Thủ điểm vào yếu huyệt mê rồi.
Cổ Thanh Phong càng lo âu và càng thắc mắc thêm. Chàng lo âu Mạnh Hồng Tiếu đi kinh hãiỏi, chuyến này sẽ đi đến đâu, như vậy ít ra cũng phải đợi đến ngày Đại Hội Vạn Kiếp mới có thể tái hội nhau được.
Chàng thắc mắc là không hiểu người thông suốt hết kiếm pháp các đại danh gia kia là ai, mà cứ gọi Mạnh Hồng Tiếu là chị chị em em thân mật như vậy ?
Dù Cổ Thanh Phong là người rộnt lượng đến đâu, nhưng chàng vẫn phải nghi ngờ và nổi lòng ghen. Trong lúc đó chàng đang rầu rĩ và nghi ngờ, thì đột nhiên có một luồng gió lạnh thổi tới, chàng bỗng thức tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy mặt trăng đang chiếu thẳng vào mặt mình, chàng vừa nhìn mặt trăng vừa nghĩ thầm :
“Ngày Đại Hội Vạn Kiếp chỉ còn hai tháng nữa là tới, sau này mình với Hồng Tiếu lấy nhau, tha hồ cùng nhau vui vầy, hà tất tạm biệt một

thời gian ngắn ngủi như vậy.” Còn việc vủa thiếu niên áo vàng kia, thì chàng không cần phải nghi nhiều, vì chàng biết Mạnh Hồng Tiếu là người rất đứng đắn, chắc không có chuyện gì xảy ra đâu.
Chàng nghĩ đến Bàng Chân Chân, bỗng động lòng nghĩ thầm :
“Nếu Chân Chân chưa bị quần ma ở Vạn Kiếp bắt, thì có lẽ nàng đã trở về Tam Nguyên Bang rồi. Bằng không, khi nào lại đột nhiên dùng chim bồ câu truyền thơ gọi Thiết Kiếm Chân Nhân về như thế ? Bây giờ, đằng nào ta cũng được nhàn rỗi và cách Đại Hội Vạn Kiếp còn khá lâu, chi bằng đi Tam Nguyên Bang tìm kiếm Chân Chân ra sao.”
Nghĩ đoạn, chàng liền đeo mặt nạ da người, rồi đi thẳng về phía núi Cửu Nghi, không ngờ chàng đi cùng Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Mộ Phong một phương hướng. Ba người đi cùng một phương hướng, nhưng vì hai người đi trước một ngày, và người đi sau một ngày nên không sao gặp gỡ nhau được.
Hãy nói Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong đi tới Cửu Nghi, chưa đến Tam Nguyên Bang thì đã nghe thấy người của Tam Nguyên Bang nói Bàng Chân Chân về đến bnb rồi. Hoàng Mộ Phong nghe nói cau mày lại nhìn Mạnh Hồng Tiếu, ngạc nhiên cười và nói :
- Chị Hồng Tiếu đoán rất đúng, quả nhiên Chân Chân cô nương đã về đến Tam Nguyên Bang rồi, chúng ta mau tới Tam Nguyên Giáp đi.
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đáp :
- Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ, Bàng Bang Chủ danh cao vọng, như thấy chúng ta đường đột vào trong Tam Nguyên Bang như vậy hơi thất lễ một chút.
Hoàng Mộ Phong hơi đảo đôi ngươi nhìn Mạnh Hồng Tiếu cười va hỏi :
- Chị Hồng Tiếu định đi tới đó bằng cách nào. Theo ý tôi thì chúng ta nên đi thẳng vào chứ không nên vào lén. Vì Tam Nguyên Bang có nhiều chòi canh ngầm, và nhiều chốn mai phục bắn bằng đạn. Trong Tam Nguyên Giáp không khác gì tường đồng vách sắt, hổ huyệt đầm rồng, thật khó mà đi được nửa bước.
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Bàng Chân Chân đã giao hảo với Thanh Phong thì Bàng Thiên Hiểu đã là cha chú chúng ta, cho nên người nói trong Tam Nguyên Giáp, canh gác cẩn mật như thế, dù có chỗ không đề phòng đi nữa, chúng ta cũng không nên làm như dò thám một bang hội nào trên giang hồ, mà đột nhập một cách vô lễ.
Hoàng Mộ Phong đáp :
- Dù sao chị Hồng Tiếu vẫn là quang minh lỗi lạc. Nếu chị đồng ý đàng hoàng vào bái kiến Tam Nguyên Bang, thì trên bái bái thiếp nên

dùng cái tên Tỷ Thanh Ngọc Nữ hay là cái tên Đãng Ma Tú Sĩ ?
- Vì Tam Nguyên Bang đã phái Liễu Như Yến với Hỏa Hầu Nhi đi núi Mông định bắt cóc Tỷ Thanh Ngọc Nữ, nên phen này hiền đệ cứ dùng cái tên Đãng Ma Tú Sĩ thì hơn.
- Lần này, chúng ta thẳng thắn vào bái kiến Tam Nguyên Bang, khác hẳn lần ngấm ngầm vào dò thám Vạn Kiếp Môn, nên trên bái thiếp viết biệt hiệu xong lại còn phải viết cả tên họ nữa.
- Nếu vậy hiền đệ viết cho tôi Đằng Ma Tú Sĩ Mạnh Vô Cảm đi !
- Mạnh Vô Ưu ba chữ thật là kêu, tiện thể chị làm ơn đổi hộ một cái tên họ !
- Phong đệ nên gọi là Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Ưu đi !
- Nhân giả vô ưu, trí giã vô cảm ! Chị đặt cái tên này hay thật, nhưng chị là người có lượng rộng như bể cả, nhân nghĩa cao như trời, không phù hợp với cái tên Vô Ưu, vì vậy tôi nghĩ đi nghĩ lại thắc mắc vô cùng.
- Tại sao Phong đệ lại hồ nghi như thế ?
Hoàng Mộ Phong muốn nói nhưng lại thôi, Mạnh Hồng Tiếu thấy vậy lại tiếp :
- Xưa nay, Phong đệ vẫn hào phóng lắm, sao ngày hôm nay bỗng lại...
Nàng chưa noi dứt thì Hoàng Mộ Phong đã nhìn nàng nói :
- Chị Hồng Tiếu, thật ngoài chị ra đối với bất cứ ai hay bất cứ việc gì, thậm chí đối với bản thân, tôi đều cảm thấy mê hoặc hết sức.
Mạnh Hồng Tiếu thấy thái độ của Hoàng Mộ Phong như vậy kinh ngạc vô cùng, nàng liền cau mày nghĩ thầm :
“Mộ Phong bị cảm xúc gì đây, nên lời ăn lẽ nói của y sao nản chí như vậy?” Thấy nàng cau mày nghĩ ngợi, Hoàng Mộ Phong lại cười và nói :
- Chị Hồng Tiếu, tôi đã nghĩ ra được một lý do rất hay, để đi bái kiến Bàng Bang Chủ rồi.
Mạnh Hồng Tiếu thấy thái độ của Hoàng Mộ Phong thay đổi nhanh cóng như vậy, trong lòng rất kinh ngạc, nhưng vẫn hỏi :
- Phong đệ đã nghĩ ra lý do gì, thử nói xem sao?
Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :
- Chúng ta giả bộ làm như không hay biết Bàng Chân Chân đã tới Tam Nguyên Bang rồi, và đem những hung tin của chúng ta lượm được ở Vạn Kiếp Môn mà nói cho Bang Chủ hay !
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu đáp :
- Đùa như thế hơi thái quá.
- Có gì đâu mà thái quá, chúng ta cứ theo đúng sự thật mà nói.

Nếu quả thật, Chân Chân cô nương đã về tới thì Bàng Bang Chủ cũng đưa cô ta ra để đánh tan lời đồn đãi, như vậy có lẽ là chị được gặp Bàn cô nương mà chị nguyện lập một ngôi mộ thông rồi không?
Mạnh Hồng Tiếu đành phải nghe theo ý kiến đó mà mỉm cười đáp:
- Hiền đệ muốn làm thế nào thì làm, nhưng bình sinh tôi chưa hề nói dối ai bao giờ.
- Chị Hồng Tiếu cứ yên tâm, khi đã tới Tam Nguyên Bang rồi, thì mọi việc để cho tôi ứng đối, còn chị cứ ầm ầm ừ ừ, thỉnh thoảng đỡ hộ vài lời.
Khi hai người đã định kế xong, Hoàng Mộ Phong liền sửa soạn một danh thiếp Đằng Ma Tú Sĩ Mạnh Vô Ưu cùng Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm, rồi y cùng Mạnh Hồng Tiếu tiến thẳng tới Tam Nguyên Giáp.
Vừa tới Giáp khẩu y đã đưa danh thiếp cho đệ tử tuần tiểu của Tam Nguyên Bang và nói :
- Huynh đài làm ơn vào thông báo với Bàng Bang Chủ hộ, nói có hai người có việc cơ mật muốn xin vào yết kiến Bang Chủ.
Tên đệ tử của Tam Nguyên Bang xem danh thiếp ngẫm nghĩ giây lát, rồi cau mày lại trả lời :
- Hai vị có biết gần đây Bàng Bang Chủ rất rầu rĩ, không tiếp khách lạ không? Chỉ sợ...
Hoàng Mộ Phong không đợi cho đối phương nói xong, liền đỡ lời :
- Huynh đài cứ việc vào cho Bàng Bang Chủ hay chúng tôi Mạnh Vô Ưu với Hoàng Vô Cảm ở Vạn Kiếp Ma Cung núi Dã Nhân tới, như vậy may ra Bàng Bang Chủ phá lệ tiếp kiến chúng tôi cũng nên.
Vạn Kiếp Ma Cung và núi Dã Nhân quả thật rất có công hiệu, tên đệ tử đó buộc danh thiếp của hai người vào chân con chim bồ câu để con chim đem thiếp vào cho Bàng Bang Chủ. Tên đệ tử đó mời Mạnh, Hoàng hai người ngồi đó chờ đợi.
Một lát sau, con chim bồ câu bay trở ra có đem chỉ tị của Bàng Bang Chủ. Tên đệ tử kia xem xong chỉ thị, liền vái chào Hoàng Mộ Phong và nói :
- Quả thật Bang Chủ đã phá lệ tiếp kiến hai người, hiện giờ Bang Chủ ở trong Dưỡng Đức Hiên chờ hai vị đấy !
Nói xong, y liền bảo người dẫn Mạnh Hồng Tiếu cùng Hoàng Mộ Phong đi thẳng vào trong Tam Nguyên Giáp.
Vừa đi Mạnh Hồng Tiếu vừa nói với Hoàng Mộ Phong rằng :
- Hiền đệ thông minh thật ! Nếu đệ không nói mấy chữ Vạn Kiếp Ma Cung thì khi nào họ lại chịu để cho chúng ta vào như vậy !
Hoàng Mộ Phong đắc chí cười, tay chỉ cảnh sắc ở dọc đường và nói:

- Chị Hồng Tiếu xem kìa, đây là Cửu Chiếc Phi Lưu, kia là Hàn Thanh Tiêu Trúc, đó là Thính Thủy Sảnh, còn chỗ này là Bách Hổ Hồng Kiều. Những cảnh sắc này đều thanh tao lắm.
Mạnh Hồng Tiếu vừa thưởng thức vừa gật đầu nói :
- Cảnh sắc đã đẹp tuyệt mà những tên đặt cho những cảnh này lại càng tao nhã thêm, đử thấy trong Tam Nguyên Bang ngọa hổ tàng long...
Nàng chưa nói dứt, bỗng kêu "ủa" một tiếng rồi ngạc nhiên hỏi lại Hoàng Mộ Phong :
- Phong đệ mới đến Tam Nguyên Bang lần đầu, sao đối với cảnh trí dọc đường lại quen thuộc đến thế ? Cảnh nào hiền đệ cũng biết tên riêng của nó cả ?
- Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ. Tam Nguyên Giáp ở núi Cửu Nghi này là võ lâm thánh địa ở Lưỡng Hồ. Tuy đệ chưa tới nơi này lần nào, nhưng căn cứ những lời nói của các người bạn cho hay, vài ba người rót vào tai mình luôn vậy, thì chả cần đến nơi cũng có thể thuộc lòng được. Nghe nói những tên của các cảnh trí này là do Bàng cô nương đặt ra nữa !
- Cứ xem tài ba của cô ta cũng đủ biết cô ta là người thế nào. Cô ta được bình yên trở về thì không những Thanh Phong mừng rỡ, mà cả tôi cũng được an ủi vô cùng.
- Chị Hồng Tiếu quả thật là người đẹp như tiên, lòng hiền từ như bồ tát, chỉ mong Bàng cô nương biết được chị có lòng hải hà không ghen ghét nàng với Cổ Thanh Phong yêu nhau như thế và cũng là một giai thoại để cho người đời ca tụng rồi !
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đáp :
- Từ xưa tới nay, người đàn bà nào chả hay ghen, nếu Chân Chân có ghen tương tôi đi nữa thì đó cũng là chuyện thường tình, bằng không thì nàng là người siêu nhân. Phong đệ có lẽ chúng ta sắp đi gần tới Dưỡng Đức Hiên rồi, hiền đệ đừng có gọi Chị Hồng Tiếu, chị Hồng Tiếu như thế hoài, nên nhớ chị là Mạnh Vô Ưu và hiền đệ là Hoàng Vô Cảm nhé !
Hoàng Mộ Phong mỉm cười gật đầu, người đi trước dẫn đường đã dẫn hai người đi tới trước một tĩnh viện, người nọ liền ngừng bước lại và nói :
- Mời hai vị vào ! Bổn Bàng Bang Chủ đang đợi chờ hai vị Ở trước thêm Dưỡng Đức Hiên đấy !
Mạnh Hồng Tiếu được nghe cái tên Bàng Thiên Hiểu đã lâu, ngửng đầu nhìn lên thấy ở trên thềm trước tỉnh xá có một ông già mặc áo bào xanh râu dài, mặt mũi trông rất thanh kỳ đang đứng đó.

Tất nhiên không cần hỏi rõ, ông già mặc áo bào xanh đó thể nào cũng là Bang Chủ của Tam Nguyên Bang rồi, nhưng mặt mày của ông ta lại có vẻ âu sầu lắm.
Mạnh Hồng Tiếu thấy vậy liền nghĩ thầm :
"Con gái cưng của Bàng Thiên Hiểu đã bình yên vô sự về đến nơi rồi, tại sao y lại còn rầu rĩ âu lo như thế ?
Nàng vừa nghĩ tới đó, Hoàng Mộ Phong đã khẽ cười và nói với nàng :
- Mạnh huynh, Bàng Bang Chủ đợi chờ đã lâu, chúng ta nên thông danh vào yết kiến ông ta đi !
Mạnh Hồng Tiếu đỏ mặt, liền tiến lên mấy bước, cùng Hoàng Mộ Phong song song thi lễ, chắp tay chào và nói :
- Chúng tôi võ lâm mạc học Mạnh Vô Ưu với Hoàng Vô Cảm, xin thi lễ !
Bàng Thiên Hiểu trợn trừng đôi ngươi sáng như điện liếc nhìn hai người một cái, rồi mỉm cười đáp :
- Hai vị lão đệ là viễn khách ở Vân Nam, chúng ta không có tôn phái uyên nguyên gì với nhau, hà tất phải kiêm tốn như thế, xin mời vào trong hiên ngồi chơi !
Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong theo sau Bàng Thiên Hiểu vào trong hiên. Bên trong bày biện rất lịch sự và tao nhã, không có một tí gì là lục lâm hào khí cả.
Phân ngôi chủ khách ngồi xong, Bàng Thiên Hiểu liền hỏi :
- Hai vị lão đệ đi từ Vạn Kiếp Ma Cung tới đây, chẳng hay hai vị có phải là người của phái Vạn Kiếp không?
Hoàng Mộ Phong lắc đầu đáp :
- Lão tiền bối đã đoán sai rồi. Tiểu bối với Mạnh Vô Ưu huynh đi du ngoạn núi Dã Nhân, tới trước Vạn Kiếp Môn ở Bách Trượng Bình, ngẫu nhiên nghe được một tin rất bí mật có liên quan đến lão tiền bối, cho nên hai huynh đệ chúng tôi mới đặc biệt đến đây để thưa cùng.
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa hỏi lại :
- Lão rất cám ơn thịnh ý của hai vị, nhưng không biết là cái tinh bí mật gì thế ?
Hoàng Mộ Phong muốn nói lại thôi, cố ý ngập ngừng một hồi mới chịu nói tiếp :
- Không biết lão tiền bối hay biết tin này rồi liệu có khích động quá nổi không ?
Bàng Thiên Hiểu nghe nói vuốt râu nhình Hoàng Mộ Phong rồi nói tiếp :

- Quân tử hỏi họa không hỏi phúc ! Lão đệ có chuyện gì cứ nói đi !
Bàng Thiên Hiểu này đã lang bạc hằng bấy nhiêu lâu, thân trải hằng trầm trận chiến đấu, đừng nói là chuyện họa phúc nho nhỏ như vậy, dù là chuyện sống chết đi nữa lão cũng coi thường, lão đệ khỏi phải nghi kỵ gì cả, cứ việc nói đi !
Hoàng Mộ Phong hỏi lại :
- Có phải Bàng lão tiền bối có một vị độc sinh ái nữ là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân đấy không?
Bàng Thiên Hiểu khẽ gật đầu. Hoàng Mộ Phong liền ngập ngừng nói tiếp :
- Tiểu bối hay tinh không lành là... Chân Chân cô nương đã không may bị bỏ mạng rồi !
Bàng Thiên Hiểu nghe nói ngạc nhiên, nhưng không có một chút gì là đau đớn hết, chỉ đưa mắt nhìn Hoàng Mộ Phong với Mạnh Hồng Tiếu, rồi cau mày lại hỏi :
- Hoàng lão đệ hay tinh chẳng lành của tiểu nữ như vậy, chẳng hay tin ấy ở đâu mà ra thế ?
Hoàng Mộ Phong đáp :
- Tiểu bối nghe thấy bảy Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung nói. Hai người đó hình như là Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc thì phải !
Nói xong, y liền kể rõ cho Bàng Thiên Hiểu nghe lại câu chuyện y nghe thấy ở cổng Vạn Kiếp như thế nào !
Bàng Thiên Hiểu lẳng lặng nghe xong, rồi vuốt râu mỉm cười ngẩng đầu nhìn lên trời.
Hoàng Mộ Phong đã biết rõ rồi mà vẫn còn giả vờ không hiểu nói tiếp :
- Lão tiền bối sao lại cười như thế, chẳng hay tiểu bối có nói sai chỗ nào hay chăng ?
Bàng Thiên Hiểu cười một hồi, bỗng sầm nét mặt lại, thong thả đáp :
- Hai vị lão đệ Ở xa đến đây cho lão hay tin ấy, lão rất cám ơn. Nhưng tiểu nữ Chân Chân tuy mất tích đã lâu, gần đây đã có người tìm thấy ở trong khu núi sâu tại Miêu Lãnh rồi !
Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :
- Hay là người tìm kiếm Chân Chân cô nương đó đã nhận lầm nàng ta với người khác rồi chăng?
Bàng Thiên Hiểu tỏ vẻ không vui hỏi lại :
- Hoàng lão đệ nói như thế là nghĩa lý gì ? Tiểu nữ đã cho được người tìm kiếm thấy đó hộ tống về tới đây rồi, chẳng lẽ lão với nàng ta là cha con ruột thịt với nhau mà còn nhận lầm hay chăng ?
Hoàng Mộ Phong đứng dậy cung kính xin lỗi vì mình đã lỡ lời, rồi

quay đầu lại rầu rĩ nhìn Mạnh Hồng Tiếu nói :
- Mạnh huynh, chuyện này quái dị thật ! Tại sao bỗng dưng Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc lại đặt điều làm chi?
Mạnh Hồng Tiếu chưa kịp trả lời thì Bàng Thiên Hiểu liền rầu rĩ thở dài ra một tiếng. Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười hỏi :
- Bàng cô nương đã bình yên vô sự về tới nơi, thật là hợp phố hoàn châu, lão tiền bối phải nên mừng rỡ mới phải, chứ sao lại rầu rĩ như thế làm chi?
Bàng Thiên Hiểu thở dài gượng đáp :
- Mạnh lão đệ không biết chuyện đấy thôi, tính mạng của tiểu nữ tuy chưa nguy hiểm, nhưng vì oai lực Tam Ly Phích Lịch Đạn quá mạnh mà ảnh hưởng tới bây giờ chưa nói được, biến người như si mê.
Mhp nghe nói đảo tròn đôi ngươi một vòng, rồi vỗ tay cười nói :
- May mắn thật ! May mắn thật !
Bàng Thiên Hiểu ngạc nhiên nhìn Hoàng Mộ Phong, thấy chàng ta chỉ vào Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Bàng lão tiền bối cứ yên tâm, Vô Ưu huynh đây là người giỏi về y lý, tiểu bối dám chắc Vô Ưu huynh đây có thể chữa cho Bàng cô nương lành mạnh dễ dàng !
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thầm :
“Tại sao bỗng dưng Mộ Phong lại nói bậy nói bạ như thế ? Nhở Bàng Thiên Hiểu nhờ mình chữa cho Bàng Chân Chân thực thì biết làm sao?” Nàng chưa nghĩ dứt thì Bàng Thiên Hiểu mừng rở vội đứng dậy và chào nàng liền.
Mạnh Hồng Tiếu vội đáp lễ, hai má đỏ bừng hỏi :
- Lão tiền bối cung kính như thế này thật làm tổn thọ cho tiểu bối mất !
Bàng Thiên Hiểu tỏ vẻ cầu khẩn, nhìn Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Mạnh lão đệ giỏi về môn y thuật, chẳng hay lão đệ có vui lòng vào chữa cho tiểu nữ không? Nếu lão đệ chữa khỏi cho tiểu nữ thì Thiên Hiểu tôi cám ơn vô cùng.
Mạnh Hồng Tiếu đang cảm thấy khó xử thì Hoàng Mộ Phong đã đỡ lời nói luôn :
- Lão tiền bối khỏi phải khiêm tốn như vậy ! Xin cho mời Bàng cô nương ra đây để cho Mạnh Đại danh y chúng tôi thăm mạch. Tôi chắc thể nào cũng chữa khỏi được.
Bàng Thiên Hiểu mừng rở vô cùng, mỉm cười nói :
- Tiểu nữ hiện đang ở phía sau Dưỡng Đức Hiên này, mời hai vị vào trong ấy tương kiến !

Nói xong, Bàng Bang Chủ liền đứng dậy, thân hành dẫn Mạnh Hồng Tiếu hai người đi vào bên trong.
Mạnh Hồng Tiếu đi theo sau Bàng Thiên Hiểu vào trong nội thất. Nàng vừa đi vừa dùng Diệu Âm Thần Công khẽ nói cho Hoàng Mộ Phong hay :
- Sao Phong đệ lại liều lĩnh như thế ?
Nàng vừa nói tới đó, Hoàng Mộ Phong đã dùng Nghi Ngữ Truyền Âm đáp :
- Chị Hồng Tiếu khỏi lo, việc này đệ đã có nghĩ sẵn mưu kế rồi.
Lát nữa, xem mạch cho Chân Chân xong, chị Hồng Tiếu cứ nói là không có bệnh gì hết, chỉ bị kích thích nặng tinh thần rất thường mà thôi, còn những trò về y thuật thì chị cứ để cho đệ biểu diễn.
Mạnh Hồng Tiếu không hiểu Hoàng Mộ Phong định làm trò gì, trong lòng thắc mắc vô cùng, đang định lên tiếng hỏi thì Bàng Thiên Hiểu đưa hai người tới trước tịnh thất, vén màn trúc lên và nói :
- Mời hai lão đệ vào trong này, tiểu nữ ở bên trong đấy !
Mạnh Hồng Tiếu vào trong phòng, thấy một thiếu nữ áo vàng, mặt tuyệt sắc đang ngồi đó, nhưng mắt cố nhìn thẳng, quả nhiên trông như mất hồn lẫn vía vậy.
Không hiểu Hoàng Mộ Phong tính toán ra sao, vừa mới trông thấy nàng thiếu nữ áo vàng đó, chàng ta liền làm bộ giật mình, nhảy lùi ra sau mấy bước.
Bàng Thiên Hiểu dặn thị nữ hầu hạ trong phòng lấy ghế cho Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong ngồi, rồi quay lại gượng cười nói :
- Hai vị lão đệ ! Xưa kia tiểu nữ là người rất hào phóng hùng hồn, không kém gì đàn ông và thông minh tuyệt mức. Ngờ đâu bây giờ biến thành người ngớ ngẩn như thế, đến lão, nó cũng không nhận ra được.
Hoàng Mộ Phong càng kinh ngạc thêm, thúc giục Mạnh Hồng Tiếu:
- Mạnh huynh ! Sao không chẩn mạch cho Bàng cô nương đi?
Bất đắc dĩ Mạnh Hồng Tiếu phải kéo ghế đến gần, nắm tay xem mạch cho Bàng Chân Chân.
Bàng Thiên Hiểu thấy con gái mình đối với ai cũng không trả lời, như câm như si, nên lão anh hùng phải ứa nước mắt.
Mạnh Hồng Tiếu vốn biết y lý, nàng để tâm thăm dò mạch lý của Bàng Chân Chân, thấy nàng ta không những không có bệnh gì cả, trái lại nội lực còn rất sung túc, chân khí rất mạnh, tinh thần sảng khái, nên nàng cau mày lại rụt tay lui về phía sau, theo lời dặn của Hoàng Mộ Phong trả lời với Bàng Thiên Hiểu rằng :
- Lệnh ái không có bệnh gì hết, chỉ bị kích thích nặng, tinh thần thế

thường...
Nàng vừa nói tới đó, Bàng Thiên Hiểu đã tỏ vẻ thất vọng vô cùng, vì y cũng giỏi về y đạo và cũng đã thăm mạch cho Bàng Chân Chân rồi, cũng phán đoán như thế. Bây giờ lão Bang Chủ thấy Mạnh Hồng Tiếu không có cao kiến gì cả cho nên mới thất vọng rầu rĩ như vậy.
Hoàng Mộ Phong đột nhiên cả cười và nói :
- Bàng cô nương không có bệnh ư? Như vậy Mạnh huynh thế nào cũng chữa khỏi được, nhưng bây giờ chữa về bệnh thần kinh thất thường này thì có đệ chuyên môn hơn, vậy hãy để cho đệ chữa cho !
Bàng Thiên Hiểu nghe nói mừng rở vô cùng, nhình thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong hỏi :
- Hoàng lão đệ, có phải lão đệ có thể chữa khỏi được bệnh mất hồn mất vía phải không ?
Hoàng Mộ Phong thấy Bàng cô nương đang ngồi ngẩn người ra liền mỉm cười nói :
- Bệnh này của Bàng cô nương chưa đến nổi quá nặng, để tiểu bối thử xem may ra cứu chữa được cho nàng !
Bàng Thiên Hiểu nghe nói càng mừng rở thêm, liền hỏi :
- Chẳng hay Hoàng lão đệ chữa bằng cách nào?
Hoàng Mộ Phong chắp tay vừa cười vừa đáp :
- Xin lão tiền bối thứ cho Hoàng Vô Cảm này thất lễ !
- Hoàng lão đệ cứ việc ra tay cứu chữa, hà tất phải khiêm tốn như thế !
Hoàng Mộ Phong mỉm cười đứng dậy đi tới trước mặt Bàng Chân Chân, nhìn vào mặt nàng vừa cười vừa hỏi :
- Cô nương có biết bệnh của cô nương không?
Bàng Chân Chân hai mắt vẫn cứ nhìn thẳng, vâng lời đáp :
- Tôi họ Bàng, cha tôi là Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ Tam Nguyên Bang!
Từ khi tìm được con gái cưng về đến giờ, Bàng Thiên Hiểu không hề thấy con gái mình nói nửa lời, bây giờ bỗng nghe thấy nàng nói như vây, lão Bang Chủ kinh ngạc và mừng rở nhảy bắn người lên, lớn tiếng cười nói với Hoàng Mộ Phong :
- Hoàng lão đệ, có phải lão đệ vừa sử dụng Nhiếp Tâm Đại Pháp đã thất truyền võ lâm từ lâu rồi không ?
Hoàng Mộ Phong cười đáp :
- Tốt hơn hết, chúng ta nên ra ngoài kia nói chuyện, để cho Bàng cô nương nghỉ ngơi trong chốc lát !
Bàng Thiên Hiểu vâng lời, đứng dậy ra ngoài phòng, chưa kịp ngồi, hai tay đã nắm lấy vai Hoàng Mộ Phong nói :

- Nếu Hoàng lão đệ cứu tiện nữ khỏi bệnh, Thiên Hiểu này sẽ truyền dạy Phiêu Tường Bách Kiếm, một tuyệt kỷ bình sinh cho!
Hoàng Mộ Phong lắc đầu đáp :
- Tiểu bối không dám nhận hậu tặng của tiền bối như thế. Nếu tiểu bối may mắn chữa khỏi cho lệnh thiên kim thì tiểu bối chỉ muốn làm mai cho nàng ta với một người khác mà thôi !
Bàng Thiên Hiểu ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :
- Hoàng lão đệ làm mai cho tiểu nữ chẳng hay chú rể là ai?
- Chú rể là Trung Điều Kiếm Khách Cổ Thanh Phong, môn hạ của Tiêu Đại tiên sinh, bất cứ nhân phẩm hay võ công...
Bàng Thiên Hiểu cười ha hả đỡ lời nói :
- Lão cung biết nhân phẩm của Thanh Phong rồi và lão cũng thấy với tiểu nữ rất hợp tính tình với nhau. Bây giờ lại được Hoàng lão đệ làm mai cho còn gì bằng, lão xin nhận lời !
Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa nói tiếp :
- Lão tiền bối không nên nhận lời một cách nhanh nhẩu như vậy ! Lão tiền bối nên rỏ nếu lệnh ái kết hôn với Cổ Thanh Phong, nàng ta không được làm chính thất đâu, mà phải hai gái thờ một chồng đấy !
Bàng Thiên Hiểu nghe nói ngạc nhiên vô cùng, trợn trừng đôi mắt hổ lên, trầm giọng hỏi :
- Sao lão đệ nói như thế ?
- Vì trước khi quen bết Bàng cô nương, Cổ Thanh Phong đã có một hồng nhan tri kỷ khác...
- Thiếu nữ đó là ai?
- Nhắc đến cô nương ấy thì phải nói đến tên tuổi của co ta danh trấn càn khôn, nhưng cô ta đã trải thân hằng trăm lần tai kiếp, rốt cuộc đã học thành công ba môn tuyệt học khoáng thế ghi trong Đằng Ma Bảo Lục. Cô ta tức là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiếu đấy !
Mạnh Hồng Tiếu hơi cau mày lại, mắt nhìn Hoàng Mộ Phong hình như trách chàng sao lại lắm chuyện như thế ?
Bàng Thiên Hiểu nghe thấy cái tên Mạnh Hồng Tiếu mới đỡ hậm hực, suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp :
- Phẩm hạnh và nhan sắc của Mạnh Hồng Tiếu ra sao?
Hoàng Mộ Phong vừa cười vừa đáp :
- Nàng ta với lệnh ái thật là Khổng Minh với Chu Du, mà có lẽ nàng ta còn hơn một chút là khác.
- Theo lão đệ nói, quý hồ tiểu nữ cam tâm thì lão phu không phản đối đâu !
Hoàng Mộ Phong nghe nói xong liền an ủi vô cùng, nói tiếp :
- Được lão tiền bối nhận lời cho như vậy, tiểu bối xin vào tiếp tục

chữa bệnh cho Bàng cô nương ngay !
Bàng Thiên Hiểu lại hỏi :
- Hoàng lão đệ cần những vị thuốc nào, bổng bang đều có hết, xin cứ viết ra đi !
- Lệnh ái bị tâm bệnh thì cần phải dùng tâm dược mà cứu chữa, nên tiểu bối chỉ cần lão tiền bối cho hay môt ít chuyện nhỏ nhen thuộc về Bàng cô nương chứ không cần đến thuốc thang gì hết.
Bàng Thiên Hiểu thuật lại chuyện Bàng Chân Chân bị kinh hoảng như thế nào cho Hoàng Mộ Phong nghe, Hoàng Mộ Phong liền nói :
- Không phải thuốc thang gì cả, chỉ vài ngày nữa là bệnh ắt khỏi liền !
Rồi chàng đi thẳng vào phòng của Bàng Chân Chân. Bàng Thiên Hiểu ở ngoài lo âu đợi chờ hơn nửa tiếng đồng hồ mới thấy từ phòng Bàng Chân Chân có một thị nữ bước ra cung kính nói :
- Hoàng tướng công mời Bang Chủ vào, Chân Chân cô nương đã lành bệnh rồi !
Bàng Thiên Hiểu mừng rở người run lẩy bẩy, liền dắt tay Mạnh Hồng Tiếu đi loạng choạng vào trong phòng. Mạnh Hồng Tiếu thấy Bàng Thiên Hiểu mừng rở như thế hai mắt đẩm lệ, nên nàng cũng cảm động vô cùng nghĩ thầm :
“Lòng cha me yêu con thật là khôn tả ! Rõ ràng là một trưởng gia hòa nhã, chứ không giống một Tam Nguyên Bang hùng bá thiên hạ nữa.”
Hai người vào đến trong nội thất, thấy Bàng Chân Chân hai mắt hết lờ đờ, vừa trong thấy Bàng Thiên Hiểu bước vào đã lớn tiếng gọi :
- Cha...
Rồi nàng chạy lại ngã ngay vào lòng Bàng Thiên Hiểu nức nở khóc òa.
Bàng Thiên Hiểu cũng ứa nước mắt già ra, tay vuốt tóc con gái cưng mừng tủi luôn luôn.
Hoàng Mộ Phong đứng cạnh mỉm cười nói :
- Bàng cô nương bị khích động quá mạnh, bây giờ tuy đã khỏi bệnh thần trí nhưng vẫn chưa nhớ được những chuyện cũ đâu, vậy lão tiền bối hãy từ từ giúp đỡ cho cô ta nhớ lại những chuyện cũ thì hơn.
Bàng Thiên Hiểu vâng vâng dạ dạ. Hoàng Mộ Phong lại vái chào một cái và nói :
- Tiểu bối xin cáo từ lão tiền bối ngay!
Bàng Thiên Hiểu ngạc nhiên vô cùng, vội cởi ngay thanh trường kiếm ở ngang lưng đưa cho Hoàng Mộ Phong, nhưng Hoàng Mộ Phong vội lui ngay về phía sau, xua tay chối và đáp :
- Tiểu bối đã nói không dám nhận hậu lễ của lão tiền bối rồi, chỉ mong lão tiền bối nhận lời cho...

Bàng Thiên Hiểu không chcờ Hoàng Mộ Phong nói xong, đã nhận lời ngay và nói :
- Lão phu chỉ có một đứa con gái cưng này thôi, cho nên rất cảm ơn sâu nghĩa cả của Hoàng lão đệ. Ngoài việc lão phu đã nhận gã tiểu nữ cho Cổ Thanh Phong ra, lão phu còn xin tặng lão đệ Phiêu Tường Bách Kiếm đã giúp lão nổi danh nữa. Lại đây, chúng ta đi ra bãi cỏ trước Dưỡng Đức Hiên để lão truyền thụ mấy chiêu kiếm cho lão đệ !
Nói xong, lão Bang Chủ dắt tay Hoàng Mộ Phong, tay dắt Mạnh Hồng Tiếu đi ra ngoài Dưỡng Đức Hiên.
Hoàng Mộ Phong vừa đi vừa nói :
- Lão tiền bối có hậu ý như vậy, tiểu bối xin tâm lãnh. Vì Hoàng Vô Cảm tôi bình sinh có tính rất kỳ lạ đã nói một là một, và đã bảo không dám nhận Phiêu Tường Bách Kiếm của lão tiền bối là nhất định không nhận.
Bàng Thiên Hiểu nghe thấy Hoàng Mộ Phong cứ cố ý không nhận pho bảo kiếm võ lâm chí báu của mình, liền cau mày lại nghĩ ngợi một hồi và nói ; - Hai vị lão đệ du hiệp giang hồ, chẳng hay có định cư ở đâu không ?
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười đáp :
- Huynh đệ tiểu bối lấy bốn bể làm nhà, lấy trời đất làm khách điếm, nên không có một chỗ ở nào nhất định hết.
Bàng Thiên Hiểu nghe nói mỉm cười :
- Trong Tam Nguyên Giáp này cảnh sắc cũng khá đẹp, hai vị lão đệ muốn khuất giá ở lại đây, Thiên Hiểu tôi xin nhường địa vị Hương Chủ cho !
Hoàng Mộ Phong lắc đầu đáp :
- Tiểu bối lang bạc giang hồ quen rồi...
Bàng Thiên Hiểu lại ngắt lời chàng và nói :
- Nếu hai vị lão đệ không muốn có chức vị câu thúc, thì xin hai vị Ở lại đây để lão coi hai vị như hai vị khách khanh của bổn bang vậy !
Hoàng Mộ Phong chắp tay vái chào Bàng Thiên Hiểu một cách lễ phép và nói tiếp :
- Xin lão tiền bối đừng bận lòng việc nhỏ mọn này, nếu lão tiền bối coi trọng anh em Vô Ưu và Vô Cảm này thì tiểu bối có mấy lời xin thưa cùng !
Bàng Thiên Hiểu thở dài hỏi lại :
- Hai vị lão đệ thật là siêu nhân ! Tìm kiếm trong các thiếu niên anh kiệt đương thời thật hiếm có được người như hai vị. Hoàng lão đệ muốn nói chuyện gì, xin cứ nói đi, tôi xin nghe !
Hoàng Mộ Phong đột nhiên tỏ vẻ ngần ngại, mắt nhìn thẳng Bàng

Thiên Hiểu một hồi mới khe khẽ đáp :
- Ở trên giang hồ gian hiểm này, danh càng cao bao nhiêu càng bị người ta ghen tỵ bấy nhiêu, lão tiền bối thân làm Bang Chủ của Tam Nguyên Bang và tên đứng trong mười ba danh thủ, thiết tưởng được như vậy tài ba danh vọng đã tuyệt mức rồi. Bây giờ tiểu bối táo gan xin khuyên tiền bốn điều này :
Hoa nở hết thể nào cũng tàn, càng lúc gió mạnh không nên giương buồm. Không biết lão tiền bối coi lời nói của tiểu bối như thế có phải là đường đột chăng ?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu thở dài đáp :
- Lời nói của Hoàng lão đệ câu nào cũng là vàng ngọc cả, lão phu rất lấy làm cảm ơn, nhưng cuộc hôn nhân của con gái lão đã định rồi, lão sẽ quyết định sau khi Vạn Kiếp Đại Hội sẽ quy ẩn luôn.
Hoàng Mộ Phong mặt tỏ vẻ rầu rĩ cung kính vái lạy và nói tiếp :
- Chỉ mong lão tiền bối làmviệc gì cũng được như ý, phúc thọ khôn cường, tiểu bối xin cáo biệt đây !
Bàng Thiên Hiểu đối với Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Mộ Phong đều mến chuộng vô cùng và rất cảm động, nhưng không sao giữ hai người lại được đành phải tiễn hai người ra đến Tam Nguyên Giáp Khẩu, mới từ biệt nhau nhưng vẫn có vẻ luyến tiếc.
Hoàng Mộ Phong đi vòng qua ngọn núi nhỏ, đột nhiên nhảy lên trên núi, quay lại ngẩn người ra nhìn.
Mạnh Hồng Tiếu thấy cử chỉ của chàng ta như vậy ngạc nhiên vô cùng, nhảy theo lên xem, thấy chàng ta đang nhìn về phía Tam Nguyên Bang, mắt đẩm lệ, nàng càng ngạc nhiên thêm vội hỏi :
- Tại sao Phong đệ bỗng nhiên lại đau lòng như thế ?
Hoàng Mộ Phong gượng cười đáp :
- Chị Hồng Tiếu, không phải là tôi đau lòng, mà chính là do tôi mừng đến ứa nước mắt đấy thôi !
Mạnh Hồng Tiếu càng ngạc nhiên thêm, liền hỏi tiếp :
- Du hiệp giang hồ giúp người như vậy là phận sự của mình, Phong đệ đã chữa bệnh cho Chân Chân cô nương như vậy, hiền đệ chẳng làm xong việc đó rồi...
Hoàng Mộ Phong dùng tay áo chùi nước mắt và ngắt lời nói của Hồng Tiếu nói :
- Chị Hồng Tiếu tưởng thiếu nữ áo vàng đó là Bàng Chân Chân thực hay sao?
Mạnh Hồng Tiếu thấy chàng ta hỏi như vậy ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại :
- Sao Phong đệ lại nói như thế ? Dù chúng ta có không biết nàng ta

đi chăng nữa, nhưng Bàng Thiên Hiểu sao lại không nhận ra được con gái của mình như vậy? Vừa rồi tôi đứng cạnh xem đã phát hiện tình cảnh Bàng Bang Chủ với Bàng cô nương thương nhau thật là cảm động hết sức, chứ không có vẻ gì là giả dối.
Hoàng Mộ Phong lại ứa nước mắt, lắc đầu mỉm cười đáp :
- Chị Hồng Tiếu đã đoán sai rồi ! Không những tôi đã trông thấy Chân Chân cô nương chết rồi, mà lại còn chính tay tôi vùi thây cho nàng nữa !
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói càng kinh ngạc thêm.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 24
Chuyện Xưa Như Giấc Mơ

Hoàng Mộ Phong rầu rĩ gượng cười nói :
- Nếu chị Hồng Tiếu không tin thì tôi xin lấy bằng cớ cho chị xem !
Nói xong, chàng vội móc túi lấy ra một cái búa sắt màu đen hình dáng rất kỳ lạ ra đưa cho Hồng Tiếu xem và nói :
- Đây là Liệt Khuyết Thần Phủ, một trong Phiên Thiên Tam Bảo của Bàng Bang Chủ và cũng là vật của Bàng cô nương tặng cho tiểu đệ khi hấp hối !
Nói tới đó, chàng ta múa chiếc búa thần chém vào một tảng đá to, tảng đá vỡ ngay. Quả thật là dị báu của tiền cổ.
Mạnh Hồng Tiếu thấy vậy không thể nào không tin và cũng không thể nào không nghi ngờ nên nàng nhìn thẳng vào mặt Mộ Phong cau mày lại hỏi :
- Theo như lời Phong đệ thì thiếu nữ Hoàng Sam vừa rồi lại...
Hoàng Mộ Phong vẻ mặt cương quyết xen lời nói :
- Vì việc này tiểu đệ kinh ngạc, thiếu nữ áo vàng này không những giống hệt Bàng Chân Chân, lời nói và cử chỉ cũng giống nốt !
Mạnh Hồng Tiếu nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi :
- Phong đệ đã biết Chân Chân quá cố rồi, sao không nói Bàng Bang Chủ hay, trái lại hiền đệ còn dấu diếm hộ Chân Chân, mạo như thế để làm chi ?
Hoàng Mộ Phong rầu rĩ thở dài đáp :
- Từ khi tiểu đệ trông thấy thiếu nữ áo vàng giả hiệu đó, tiểu đệ suy tính mãi có nên dấu diếm hộ hay là lật mặt nạ nàng ta ra? Đệ không

biết nên xử trí như thế nào, mới phải thỉnh giáo chị Hồng Tiếu như vậy.
Giọng nói chàng ta rất rầu rĩ và cau mày lại nói tiếp :
- Bàng Bang Chủ tuy danh trấn vũ nội và khắp giang hồ thật, lại còn có Liễn Như Yến và Khổng Lăng Tiêu hai phu nhân phò trợ cho nữa, nhưng vợ cả của ông ta mất từ sớm, chỉ sinh hạ được một mình Bàng Chân Chân thôi, còn hai vị phu nhân sau này đều hiếm hoi, nếu bây giờ ông ta biết con gái cưng duy nhất đã tạ thế, thử hỏi ông ta sẽ đau lòng đến thế nào?
Mạnh Hồng Tiếu đáp :
- Chính thế ! Tuổi già mà hay tin con chết thì đau lòng không thể tưởng tượng được, ít nhất cũng mất hết một nửa hùng tâm tráng chí đi.
Hoàng Mộ Phong gật đầu hỏi tiếp :
- Chị Hồng Tiếu nói rất đúng, vì thế tôi mới dấu diếm cho cô gái áo vàng giả nọ để cho người không cha được cha và cũng để cho Bàng Bang Chủ mất con lại được con, như vậy đôi bên đều có ích lợi hết có phải không hở chị Hồng Tiếu?
- Phải, nhưng sao Phong đệ lại biết thiếu nữ áo vàng giả hiệu này lại không có cha?
- Tiểu đệ đi lại Miêu Cương đã lâu, trông thấy cử chỉ và thái độ thiếu nữ áo vàng giả hiệu kia, đệ biết ngay nàng ta là một thiếu nữ người Hán phiêu lưu một thân một mình ở Miêu Cương.
- Tại sao cô bé ấy lại như một kẻ mất hồn vía như thế ?
- Vì mặt mũi, hình dáng của nàng giống hệt như Bàng Chân Chân cô nương nên người ta mới nhận lầm và đưa về Tam Nguyên Bang. Nhưng vì lạ đất lạ người, nàng bỡ ngỡ, tất nhiên phải nhơ ngác như kẻ mất thần vậy.
- À !... Tôi hiểu rồi ! Thể ra cách trị bệnh vừa rồi của Phong đệ là đem hết mọi chuyện của Bàng Bang Chủ nói cho cô bé áo vàng giả hiệu ấy biết phải không?
- Không những nói hết mọi sự cho nàng ta nghe mà còn kể cả chuyện mà tôi đã trông thấy ở Vạn Kiếp Môn cho nàng hay nốt, và cũng còn nói dối nàng là Bàng cô nương đã thoát chết và tôi dặn nàng ta hễ Bàng Bang Chủ có hỏi gì đến nội bộ của Tam Nguyên Bang thì cứ thoái thoát vì trí nhớ chưa được hoàn toàn khôi phục. Về phía Bàng Bang Chủ, tôi lại khuyên ông ta khi thấy Bàng Chân Chân quên những chuyện gì thì ông nên chỉ giúp là hơn !
Mạnh Hồng Tiếu vỗ tay khen ngợi :
- Phong đệ thông minh thật và làm như vậy rất chu đáo cả cho đôi

bên !
Hoàng Mộ Phong lại nhìn mặt Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười hỏi :
- Chị Hồng Tiếu, chẳng hay Cổ Thanh Phong huynh có phải là người đa tình không ?
Mạnh Hồng Tiếu thấy Hoàng Mộ Phong hỏi đột ngột như vậy, nhưng vẫn mỉm cười đáp :
- Thanh Phong là người rất đa tình và cũng là một hiệp sĩ quang minh lỗi lạc.
Hoàng Mộ Phong lại rầu rĩ thở dài nói tiếp :
- Những người đa tình lại hay khổ đau vì tình, Thanh Phong huynh không những rất yêu chị Hồng Tiếu và yêu cả Chân Chân thiết tha nữa, nếu bây giờ Thanh Phong huynh hay tin Chân Chân cô nương ôm hận ở núi Hoài Ngọc thì có lẽ...
Mạnh Hồng Tiếu nghe giọng nói của Hoàng Mộ Phong đã hiểu liền, không đợi cho chàng nói dứt đã mỉm cười nói :
- Phải nếu Thanh Phong hay tinh Bàng Chân Chân quá cố thì thể nào cũng đau lòng hết sức và vết thương lòng ấy không thể nào hàn gắn lại được ! Việc làm này của Phong đệ quả thật là tròn cả bốn bề ba mặt.
- Việc này tuy tròn cả mấy mặt nhưng đệ tự tiện làm mai hộ Thanh Phong huynh thì thực hổ thẹn với chị Hồng Tiếu lắm, nếu đệ không biết :
Hồng Tam Quốc Kỳ Anh, đệ bao giờ dám đường đột như thế ?
- Sao Phong đệ cứ tâng bốc tôi hoài vậy có ích gì ? Bây giờ tôi mong Phong đệ cùng đi với tôi làm một việc này, chẳng hay Phong đệ có bằng lòng hay không ?
Hoàng Mộ Phong đảo ngược đôi ngươi, mỉm cười đáp :
- Có phải chị Hồng Tiếu muốn bảo tôi đi núi Hoài Ngọc để điếu vái ngôi mộ của Bàng Chân Chân cô nương không?
Mạnh Hồng Tiếu rầu rĩ gật đầu đáp :
- Phong đệ đoán rất đúng, tuy tôi chưa được hân hạnh xây mộ cho Bàng cô nương, nhưng tôi cũng nên đến cắm một bó hao và tưới ba chung rượu trước mộ nàng mới phải !
- Ý định chị Hồng Tiếu rất hay, nhưng hôm nay đã khuya lắm rồi, chúng ta hãy ở lại nơi đây nghĩ ngơi một đêm, ngày mai đi cũng chưa muộn.
- Tôi rất ưa cảnh vật tinh tú nơi đây và nhất là đêm nay lại có trăng tròn gió mát, chi bằng chúng ta ở đây lấy đá làm bàn, uống chơi vài chén rượu, xong rồi hãy đi tìm nơi nghỉ ngơi nhé ?
Nói xong, hai người liền ngồi dựa vào cây thông, lấy rượu và lương

khô ra đối ẩm ngắm trăng. Không hiểu vì lẽ gì, Hoàng Mộ Phong cảm xúc hoài, cứ nhìn chị Nguyệt thở ngắn than dài luôn miệng. Mạnh Hồng Tiếu bỗng nhìn mặt Hoàng Mộ Phong cau mày hỏi :
- Phong đệ, tôi đang tấm tức và chấp chứa một câu chuyện lòng, muốn hỏi hiền đệ.
- Chẳng hay chuyện gì ? Chị Hồng Tiếu thố lộ đi !
- Từ khi tôi kết nghĩa với Phong đệ tới giờ, nhận thấy hình như Phong đệ có nhiều chuyện thương tâm, nhưng Phong đệ không bày tỏ cho tôi hay !
- Chị Hồng Tiếu khỏi phải đa nghi như thế, tiểu đệ không có chuyện gì thương tâm hết.
- Phong đệ đừng có gượng biện bạch nữa, vừa rồi Phong đệ cứ thở ngắn than dài và mồm lẩm bẩm điều chi hoài, chẳng lẽ những điều đó không phải là cảm xúc và đau lòng hay sao?
- Chị Hồng Tiếu !... Quả thực đệ không có điều thương tâm gì đáng dấu cả ! Nếu quả thật có, tiểu đệ không khi nào dấu diếm chị Hồng Tiếu đâu !
Mạnh Hồng Tiếu thấy đôi mắt của chàng ta long lanh như đẫm lệ, nhất định chàng ta thế nào cũng đang có chuyện thương tâm dĩ vãng giết chết đó và có lẽ chưa tới lúc thuận tiện nói ra, nên chàng ta mới dấu diếm như thế. Nghĩ vậy, nàng chỉ mỉm cười thôi chứ không hỏi tiếp nữa.
Hai người đã uống ngà ngà say, Mạnh Hồng Tiếu lại lên tiếng nói:
- Phong đệ, trời đã khuya chúng ta cũng nên đi kiếm chỗ nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi núi Hoài Ngọc để tế mộ Bàng Chân Chân, như vậy tôi mới được yên lòng !
Với giọng khàn khàn, Hoàng Mộ Phong đáp :
- Được nhưng không biết mỗi người đi một ngã, hay là chúng ta cùng đi một thể để tìm chỗ nghỉ tạm ?
Mạnh Hồng Tiếu đáp :
- Tất nhiên chúng ta cùng chung tìm kiếm, như vậy có thể quán xuyến lẫn nhau, chẳng hay Phong đệ nghĩ sao?
Hoàng Mộ Phong đáp :
- Như vậy cũng được ! Lần trước đệ đã đi qua nơi đây rồi, và ngẫu nhiên trông thấy sơn cốc ở phía Đông Nam, nơi đó cây cối um tùm lại có thác nước, cảnh sắc tuyệt đẹp. Lúc đó vì đệ có việc cần, không vào tận bên trong nên không biết rõ ràng sơn cốc đó là hang động hay không? Hôm nay, đằng nào cũng nhàn rỗi, vậy chúng ta thử cùng đến đó xem sao? May ra kiếm được cái hang động rộng lớn, như vậy có phải chàng đã có nơi nghỉ ngơi rồi hay không?

Nói xong, chàng liền cùng Mạnh Hồng Tiếu đi luôn.
Đi được hơn dặm đã tới nơi. Hoàng Mộ Phong chỉ về phia trước và sau nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Chị Hồng Tiếu, thác nước đằng kia, hình như chỗ cạnh đó có một cái hang động thì phải, nhưng không biết trong đó có thú dữ hoặc rắn rết độc gì không?
Nói tới đó, Hoàng Mộ Phong cúi xuống nhặt một tảng đá lớn ném vào trong hang động. Mạnh Hồng Tiếu thấy vậy mỉm cười và lên tiếng :
- Phong đệ khỏi cần phải ném đá như thế vội, để tôi lại gần thử xem, sẽ biết là có mãnh thú hay không liền.
Hoàng Mộ Phong nghe nói nhìn Mạnh Hồng Tiếu và định cất tiếng hỏi thì Hồng Tiếu đã cướp lời nói :
- Phong đệ, có phải hiền đệ nghi ngờ bên ngoài có thác nước tuôn kêu như sấm động làm sao nghe rõ được động tịnh bên trong phải không ?
- Đúng thế ! Tiểu đệ có nghi ngờ như vậy thật !
- Chắc Phong đệ thể nào cũng biết trong võ thuật có hai môn Thiên Thị và Địa Thính phải không?
- Có tiểu đệ có biết nhưng đệ nghe người ta nói tuật Địa Thính phải xung quanh yên lặng mới thi thố được. Lúc ấy trong mười trượng, cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, nhưng bất cứ có một tiếng động nào xen vào thì kém linh động ngay. Bây giờ có nước thác đổ ầm như vậy, chị Hồng Tiếu làm sao mà thi thố môn Địa Thính đó được ?
- Phong đệ nói rất đúng, nhưng thuật Địa Thính của tôi khác hẳn vì...
Nàng chưa nói dứt thì Hoàng Mộ Phong đã mừng rở vỗ tay buột miệng xen lời nói :
- Chị Hồng Tiếu ! Tôi biết rồi, môn pháp thuật chị định sử dụng đây có phải là Diệu Âm...
Mạnh Hồng Tiếu không đợi chờ chàng nói dứt lời, đã giơ ngón tay trỏ bên tay phải lên dí vào mồm, khẽ “suỵt” một tiếng ra hiệu bảo Hoàng Mộ Phong đừng nói tiếp nữa.
Hoàng Mộ Phong nhìn Mạnh Hồng Tiếu biết cử chỉ của nàng ta thể nào cũng có thâm ý gì đây, nên chàng ta mới nói đến chữ “Diệu Âm” chưa kịp nói nốt hai chữ “Thần Công” đã bị ngắt lời ngay.
Mạnh Hồng Tiếu thấy Hoàng Mộ Phong đã hiểu ý mình, liền vẫy tay gọi chàng rồi cả hai cùng đi vào hang động.
Nhưng trước mặt hai người có một cái khe núi rộng chừng hơn ba trượng, ngăn cản ngay cái hang động kia, vậy ai phi qua được khe núi đó mới có thể vào trong hang động.

Nhưng muốn nhảy qua khe núi đó không phải là dễ, Mạnh Hồng Tiếu lắng tai nghe xem trong động có gì không?
Giây lát sau, nàng vừa cười vừa nói :
- Phong đệ, tối hôm nay chúng ta thật là may mắn, hang động này không có rắn độc và dã thú gì cả, và đúng là một hang động để ngủ tạm rất lý tưởng.
Hoàng Mộ Phong đợi Mạnh Hồng Tiếu nói xong, mới ngấm ngầm nghĩ :
"Diệu Âm Thần Công quả thật ảo diệu vô cùng ! Ta muốn thử thách xem công lực của chị Hồng Tiếu ra sao? Không ngờ nàng ta lại lợi hại đến thế, chỉ lắng tai nghe một cái là biết thực hư liền, như vậy đủ thấy Đằng Ma Bảo Lục quả là một cuốn kỳ thư quý báu vô cùng, nên thiên hạ ai ai cũng muốn cướp nó là vậy. Cũng vì thế chị Hồng Tiếu với Cổ Thanh Phong mới phải chịu xa nhau..." Mạnh Hồng Tiếu thấy Hoàng Mộ Phong đứng ngẩn người ra nghĩ ngợi, vẻ mặt rầu rĩ, hình như không nghe lời nói của mình vậy, nên nàng đoán chàng ta thế nào cũng có việc gì rất thương tâm chứ không sai, vì vậy nàng lại phải lên tiếng hỏi một lần nữa :
- Phong đệ lại nghĩ gì thế ? Sao cứ rầu rĩ như vậy hoài? Bây giờ chúng ta hãy vào trong động này nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải đi núi Hoài Ngọc để tế mộ Bàng Chân Chân.
Hoàng Mộ Phong nghe nói như người nằm mơi mới thức tỉnh, chàng thấy Mạnh Hồng Tiếu quan tâm đến mình như vậy, liền xin lỗi và đáp :
- Tiểu đệ nhứt thời thất thần đứng nghĩ vớ vẩn để cho chị Hồng Tiếu phải đợi chờ lâu, xin chị Hồng Tiếu xá tội cho đệ nhé !
Mạnh Hồng Tiếu vội đáp :
- Sao Phong đệ lại khách sáo như thế ? Thiết nghĩ từ khi chúng ta kết nghĩa chị em với nhau đến giờ, tình đối với nhau như ruột thịt, vậy hà tất hiền đệ phải xin lỗi như thế làm chi?
Hoàng Mộ Phong với giọng cảm xúc đáp :
- Tiểu đệ xin tuân lệnh, chúng ta hãy đi vào trong động đi !
Chàng chưa nói dứt thì Mạnh Hồng Tiếu đã đi trước, không thấy nàng nhún vai lấy sức gì, chỉ khẽ bước chân sang một cái, người đã qua khe núi đó liền, dáng điệu trông đẹp khôn tả.
Hoàng Mộ Phong cũng rú lên một tiếng, rồi tung mình nhảy qua cái khe núi đó.
Lúc ấy, Mạnh Hồng Tiếu đã nhóm lửa lên chiếu đường, Hoàng Mộ Phong rút thanh trường kiếm ở trên đầu vai xuống chặt những mây và gai quấn chân, hai người một trước một sau liền tiến thẳng vào

trong hang động.
Dưới anh sáng lửa, hai người thấy trước mặt là một con đường bằng, hai bên vách trên đỉnh đều bằng đá bóng nhoáng, qua khỏi bụi gai, phía dưới đất rất phẳng lì không còn có cái gì vướng cản nữa. Vách đá bên phải có ba ngọn đèn dầu bằng đá nhô ra ở trên vách trông rất cổ quái lạ lùng, nhất là ngọn nào cũng có khá nhiều dầu và bấc.
Mạnh Hồng Tiếu liền thắp sáng mấy ngọn đèn đó và vừa cười vừa hỏi Hoàng Mộ Phong :
- Đấy, hiền đệ thấy chưa, tôi bảo trong này không có thú dữ và rắn độc gì cả mà !
Hoàng Mộ Phong mỉm cười đáp :
- Tài ba của chị Hồng Tiếu là tuyệt thế, đệ kính phục vô cùng.
- Ai khiến Phong đệ cứ tâng bốc tôi hoài như vậy?
- Ý của chị Hồng Tiếu muốn nói là...
Chàng ta chưa nói dứt thì Mạnh Hồng Tiếu đã đờ lời ngay :
- Ý của tôi nói là tôi bảo trong cái hang này không phải là của võ lâm hào khách tìm tu võ học, thì cũng là nơi ẩn cư của một thế ngoại cao nhân.
Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi lại :
- Chị Hồng Tiếu, tất nhiên căn cứ vào ba ngọn đèn dầu trong hang động này, chúng ta biết được trong động này có người ở rồi, nhưng tại sao chị lại đoán chắc là thế ngoại cao nhân hay là võ lâm hào khách như thế ?
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười đáp :
- Có lẽ Phong đệ chưa trông thấy rõ vị trí của mấy ngọn đèn này, nó xếp đặt theo phương vị Tam Bài. Bên trong hoặc giả còn có những cái gì ảo diệu cho chúng ta tìm kiếm nữa.
Hoàng Mộ Phong nghe thấy nàng ta nói rất hợp tình hợp lý, rất kính phục, liền gật đầu nói :
- Chị Hồng Tiếu, chị quả thật là người rất tỷ mỷ, tại sao trước kia tôi lại không nghĩ ra được như thế ?
Hoàng Mộ Phong vừa nói dứt, thì cảm thấy mình quá hấp tấp đã lỡ buột miệng nói ra hai chữ “trước kia” như vậy, vì đây là lần đầu tiên hai người mới tới hang động tìm kiếm chỗ ngủ, sao bây giờ chàng lại nói đến hai chữ “trước kia”, nên chàng nghĩ thầm :
“Nếu chị Hồng Tiếu điều tra biết trước kia ta đã đến đây rồi, như vậy có phải là nói dối bạn không?” Hoàng Mộ Phong càng nghĩ càng thấy mình lừa dối Mạnh Hồng Tiếu như thế rất hổ thẹn với lương tâm, nên bộ mặt vàng khè của chàng đã biến thành đỏ hồng. Muốn che lấy sự

hổ thẹn đó, chàng vội lên tiếng hỏi :
- Chị Hồng Tiếu ! Chị còn nói là nơi đây có y tứ lắm, như thế là nghĩa lý gì ?
Lúc này, Mạnh Hồng Tiếu vừa đi vừa ngắm nhìn những đồ chạm trên đỉnh động và hai bên vách đá, nên không để ý sắc diện trên mặt của Hoàng Mộ Phong, bây giờ nàng nghe chàng ta hỏi liền đáp :
- Phong đệ thử xem những hình chạm trên kia là đồ án gì thế ?
Hoàng Mộ Phong rất lấy làm hổ thẹn, những hình chạm trên đó là những thứ gì, trước kia vì cứu người yêu mà chàng không để ý tới, sau được Điếu Ngao Cư Sĩ đem tới đây cứu chữa và dạy cho pho kiếm pháp tuyệt thế Phong Vân Lôi Vũ. Ở trong động này nghỉ ngơi qua một thời gian nhưng vì dung nhan bị hủy, nản chí vô cùng, nên không để ý đến những hình khắc ở trên đỉnh và trên vách động như thế. Nên bây giờ bỗng thấy Mạnh Hồng Tiếu hỏi như vậy, chàng mới chăm chú nhìn những hình chạm trên đỉnh động, ngạc nhiên vô cùng và đáp :
- Chị Hồng Tiếu, những hình chạm trên vách đá này hình như những hình dáng của người ta.
Mạnh Hồng Tiếu nghiêm nét mặt lại nói :
- Phải, hình dáng của người ta thật, nhưng chưa biết chừng chúng ta nghiêng cứu những hình dáng này may ra có thể học hỏi được những môn võ học tuyệt thế cũng nên, như vậy chả có ý tứ là gì ?
Hai người vừa đi vừa chuyện trò đã đi đến chỗ đường quẹo, thì đường hầm đi tới đây là hết. Quay sang phiá bên phải, trên vách cũng có hai ngọn đèn dầu, và nơi đó có một cái thạch thất khá rộng.
Hoàng Mộ Phong bỗng nghĩ ra một kế gì, vội khẽ hỏi :
- Chị Hồng Tiếu ! Chắc mấy ngọn đèn dầu này cũng có huyền bí gì đây. Ba ngọn ở phía trước để theo phương vị Tam Bài, còn hai ngọn ở đây hợp với ba ngọn kia chả là Ngũ Hành là gì ?
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu khen ngợi nói :
- Phải đấy, Phong đệ thông minh thật, sau nay tương lai của đệ thế nào cũng rạng rỡ lắm!
- Chị Hồng Tiếu, bây giờ lại đến chị tâng bốc đệ rồi !
Hoàng Mộ Phong vừa nói vừa thắp sáng hai ngọn đèn kia, rồi mới cắm thanh trường kiếm vào trong bao. Lúc ấy năm ngọn đèn đều thắp sáng trong đường hầm sáng tỏ ngay.
Hai người đã trông thấy rõ thạch thất này chỉ có một căn thôi.
Giữa thạch thất lại có một ngôi mộ, trên đỉnh mộ có để một ngọn đèn dầu, ngọn đèn này hình như làm bằng đồng xanh, dầu đã cạn, bấc đã cháy xém. Chung quanh mộ có nhưng bó rơm ra. vút lung tung và

một ít đồ dùng, khiến Hoàng Mộ Phong trông thấy đã ứa nước mắt ra liền.
Mạnh Hồng Tiếu mắt nhìn chàng ta tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng, tiếp theo đó nàng thiết tha hỏi :
- Phong đệ, sao trông thấy ngôi mộ này lại khóc như thế ? Chả lẽ trong kia có việc gì thương tâm chăng ?
Hoàng Mộ Phong thuận tay xé một mảnh áo chỗ cửa thạch thất, nhúng mảnh áo đó vào ngọn đèn cho nó hút đầu đủ, mới đem vào trong phòng để lên trên ngọn đèn dầu trên đầu mộ và thắp sáng luôn, rồi chàng nghiêm nghị nghiêng mình khấn vái, không biết chàng khấn những gì, nhưng chàng không để ý đến những lời hỏi của Mạnh Hồng Tiếu.
Mạnh Hồng Tiếu khẽ hỏi :
- Phong đệ ! Ngôi mộ mới này lại đã làm cho đệ rầu rĩ rồi phải không ?
Nếu nàng không hỏi thì không sao, sau khi nàng hỏi dứt lời, Hoàng Mộ Phong nhìn nàng một cách tức cười, rồi không sao nhịn được, chàng nghẹn ngào gọi một tiếng :
- Chị Hồng Tiếu !
Rồi chàng liền khóc òa lên :
Mạnh Hồng Tiếu lại nói tiếp :
- Ai mà chả có lệ, nhưng chưa đến lúc thì không nhỏ ra đấy?
Trong thạch thất một ngôi mộ lại có những đồ nấu nướng, vứt bừa bải, tình cảnh này thật là huyền bí và u buồn khôn tả, huống hồ một ngọn đèn nhỏ li ti, lại thêm tiếng khóc não nùng của Hoàng Mộ Phong càng làm cho cảnh tượng âm thầm và động phách thêm.
Mạnh Hồng Tiếu là một nữ hiệp, nhưng cũng phải cảm động và sờn lòng theo. Hoàng Mộ Phong càng khóc càng lớn tiếng, Mạnh Hồng Tiếu muốn an ủi cũng không tiện lên tiếng.
Một lát sau, Hoàng Mộ Phong mới gạt lệ, gượng nức nở nhìn Mạnh Hồng Tiếu và nói :
- Tiểu đệ đáng chết lắm, có một chuyện này chưa nói thật cho chị Hồng Tiếu nghe, chị hãy tha thứ cho đệ, thì đệ mới dám nói !
Mạnh Hồng Tiếu nửa an ủi nửa khuyên bảo và hỏi :
- Phong đệ, tôi với đệ như chị em ruột với nhau, sao đệ cứ dùng lời khách sáo như vậy, cái giết chết đáng chết, cái gì tha thứ mà đệ nói một thôi một hồi như thế làm chi?
Hoàng Mộ Phong đáp :
- Nơi đây tiểu đệ đã đến rồi, ngôi mộ mới này không phải là của ai xa lạ hết mà chính là của Điếu Ngao Cư Sĩ ! Vì một lý lẽ riêng, đệ chưa

tiện lập bia cho ông ta, cho đến giờ lòng đệ vẫn không yên là thế !
Mạnh Hồng Tiếu bây giờ mới vỡ lẽ và hỏi tiếp :
- Thế Phong đệ đã từng ở đây chữa thương và học kiếm phải không?
- Đáng lẽ đệ chưa muốn nói cho chị Hồng Tiếu nghe chuyện này vội, nhưng vì thấy dấu diếm mãi trong lòng, lương tâm cắn rứt vô cùng. Chị Hồng Tiếu, chị có trách đệ không ?
- Phong đệ, có khi nào tôi lại trách đệ cơ chứ ? Hiền đệ nên nhớ người trong võ lâm chúng ta phải nên tu tâm dưỡng tính, đa sầu, thiện cảm như thế này chỉ làm tiêu hao tâm thần, có hại chứ không có ích lợi gì cả !
Ngừng giây lát, Mạnh Hồng Tiếu lại nói tiếp :
- Phong đệ, cổ nhân đã nói "Thế Sự Vô Thưởng". Từ nay trở đi, mong đệ ngẫm nghĩ lời nói đó mà nên quan tâm một chút, đừng có vì việc nho nhỏ mà lúc nào cũng rầu rĩ khóc lóc như vậy !
Nàng nói tới đó, ngọn đèn trên đỉnh mộ nhỏ dần. Hoàng Mộ Phong dùng tay áo khẽ phảy bụi bặm ở trước mộ và nhìn Mạnh Hồng Tiếu nói :
- Chị Hồng Tiếu, giờ đã khuya rồi, nơi đây lại không có giường chiếu, chúng ta ngồi xuống đất nghỉ ngơi giây lát, chờ mai trời sáng tỏ, đệ sẽ đi cùng chị đến núi Hoài Ngọc để chị được thỏa mãn tâm nguyện.
Tất nhiên Mạnh Hồng Tiếu tán thành lời đề nghị đó. Hoàng Mộ Phong liền nhặt ba viên sỏi nhỏ búng tắt ba ngọn đèn ngoài đường hầm, còn Mạnh Hồng Tiếu thổi khẽ một cái hai ngọn đèn ở bên trong cũng tắt luôn.
Hoàng Mộ Phong rất cảm phục tài ba của Mạnh Hồng Tiếu liền nói :
- Thần Công của chị Hồng Tiếu quả thật tuyệt thế, chỉ khẽ thổi một cái đã tắt một lúc hai ngọn đèn...
Mạnh Hồng Tiếu cứ để mặc cho chàng nói, chỉ cười thôi.
Hai người ngồi xếp bằng tròn, song song nhập định. Một lát sau, hai người đã hết mệt mỏi.
Vì việc riêng, Hoàng Mộ Phong đã thức tỉnh trước, chàng thấy Mạnh Hồng Tiếu vẫn còn nhắm mắt nhập định. Chàng đoán chắc lúc này nàng ta đang nghiên cứu Đằng Ma Bảo Lục nên không tiện gọi nàng ta dây., liền rón rén đi ra bên ngoài thạch thất. Chàng ra đến ngoài cửa động hít một hơi dài.
Lúc ấy, tình cảnh bên ngoài động đã thay đổi, vì mưa xuống như thác đổ, nên nước phía dưới dâng lên rất cao và cả thác nước kia cũng đổ xuống rất mạnh.
Thấy cảnh tượng thay đổi nhanh chóng như vậy, Hoàng Mộ Phong

lại hoài cảm vê thân thế của mình lại rầu rĩ thêm nước mắt chảy quanh rất nhiều.
Không rõ Mạnh Hồng Tiếu đã lẳng lặng đi ra phía sau Hoàng Mộ Phong tự lúc nào. Chàng quay lại nhìn, mắt chàng vẫn còn đẩm lệ, chàng chưa kịp nói năng gì cả, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống ngay.
Mạnh Hồng Tiếu có ý giải sầu cho chàng ta nên hỏi :
- Mưa như thế này không biết đến bao giờ mới tạnh. Như vậy, chúng ta phải đợi cho mưa tạnh mới có thể đi núi Hoài Ngọc được. Nhân lúc này, chúng ta thử nghĩ cách xem nhưng việc gì có ý nghĩa nào?
Hoàng Mộ Phong hớn hở gật đầu hỏi lại :
- Những việc có ý nghĩa ư? Hay lắm ! Hay lắm ! Chị đã nghĩ ra được việc gì có ý nghĩa chưa?
Chàng chưa đợi Mạnh Hồng Tiếu đáp, đã nói tiếp :
- Chị đừng nói vội, để đệ thử đoán xem việc có ý nghĩa lớn mà chị đang nghĩ là chuyện gì nhé !
Chàng lại hỏi tiếp :
- Xưa nay có việc gì chị cũng không dấu diếm đệ cả, và lúc nào cũng mong đệ có tương lai rạng rỡ, vì thế đệ mới dám đoán chắc việc mà chị mới nói có ý nghĩa đó... Việc thứ nhất là chị Hồng Tiếu thấy đệ biết tất cả các môn kiếm pháp thần kỳ của các danh gia đương thời, nên muốn truyền thêm Ma Kha Thập Tam Kiếm để đệ trở nên Giáng Ma Lang Quân thật sự để phò trì chính nghĩa, quét sạch yêu ma trong giang hồ. Việc thứ hai là...
Mạnh Hồng Tiếu thấy ý nghĩ của chàng ta rất hợp với chân ý của mình, nên càng nói càng cao hứng và nàng cũng an ủi xen lời :
- Phong đệ ! Điều thứ nhất đệ đã đoán không sai rồi, như vậy việc thứ hai có lẽ đệ cũng sẽ đoán đúng. Như ý kiến của tôi, có phải đệ cũng muốn thắp sáng năm ngọn đèn này để dò xét xem những sự bí mật trong động này, may ra sẽ lượm được những vật báu gì cũng chưa chừng phải không?
Hoàng Mộ Phong, Mạnh Hồng Tiếu hai người rất hợp ý với nhau, nên Mạnh Hồng Tiếu vừa nói ra, Hoàng Mộ Phong đã cười ha hả. Hai người nói xong là làm liền.
Cả hai cùng đi từ từ vào trong động. Hoàng Mộ Phong hãy còn ít tuổi, vẫn còn tính trẻ con hơn, nên chàng vội chạy đến ngọn đèn thứ nhất trước. Mạnh Hồng Tiếu thấy khinh công của Hoàng Mộ Phong cao siêu như vậy, rất khen ngợi, đang định lên tiếng nói thì bỗng thấy Hoàng Mộ Phong tay cầm ngọn đèn đá, mặt tỏ vẻ kinh dị.
Thì ra ngọn đèn ấy khảm vào trong vách mà sao cứng rắn lạ thường,

không thể nào lôi ra được.
Hoàng Mộ Phong nổi khùng đang định vận công hủy đèn đá đó đi, nhưng chàng ta bỗng cảm thấy cử chỉ đó quá lỗ mãng, vì vậy bộ mặt vàng của chàng đã đổi thành đỏ hồng.
Mạnh Hồng Tiếu đứng cạnh, thấy vậy đã nhận ra một phương pháp nữa mà Hoàng Mộ Phong chưa nghĩ tới, đang định tiến lên chỉ bảo thì Hoàng Mộ Phong đã nghĩ ra, liền nhìn Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười, vận sức vào cánh tay phải đẩy thử ngọn đèn đá đó vào trong vách đá xem sao?
Quả nhiên chàng chỉ khẽ đẩy một cái, ngọn đèn lõm ngay vào bên trong hơn tấc. Hoàng Mộ Phong thấy vậy trống ngực hơi đạp mạnh. Mạnh Hồng Tiếu cũng tỏ vẻ mừng rỡ, nhưng hai người đang hớn hở thì đã thấy có sự biến hóa khác liền.
Đột nhiên có tiếng kêu "ùm ùm", một tảng đá bằng phẳng ở trên cửa động nhẹ nhàng hạ xuống bịt chặt lấy cửa động. Trong động liền tối om ngay. Cũng may chỗ đứng của hai người còn cách cửa động nửa bước, nên chỉ kinh hoàng thôi chứ không bị việc gì cả.
Hoàng Mộ Phong muốn lôi ngọn đèn ra để cho tảng đá đó lại thẳng lên như cũ, ngờ đâu, ngọn đèn lõm vào bên trong vách đá rồi thì hình như bị đóng chặt bên trong vậy, không sao lôi trở ra được.
Hoàng Mộ Phong đành phải rút tay lại và ngơ ngác đứng ngẩn người ra.
Mạnh Hồng Tiếu không do dự gì hết, liền quẹt lửa thắp sáng năm ngọn đèn trước, để cho trong động sáng tỏ lại, rồi mới cùng Hoàng Mộ Phong nghiên cứu cách mở cửa hang động như thế nào.
Hoàng Mộ Phong lên tiếng nói trước :
- Chị Hồng Tiếu, tôi đã thử qua rồi, muốn lôi ngọn đèn ra như cũ, nhưng nó đã bị đóng cứng không sao lôi nổi, chưa biết chừng đèn này liên can đến bốn ngọn đèn kia cũng nên !
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu đáp :
- Phong đệ cũng như tôi cùng một ý đoán ! Chúng ta cứ thử lần lượt đẩy từng ngọn đèn xem sao !
Hoàng Mộ Phong nghe nói vừa cười vừa đáp :
- Khỏi cần phải chị Hồng Tiếu ra tay, để đệ thử thực hành xem sao !
- Phong đệ cứ ra tay thử, tôi đứng cạnh đề phong cho, trong đường hầm này chưa biết chừng còn có máy móc cơ quan khác cần phải có một người đứng cạnh phòng bị thì đỡ nguy hơn.
Hoàng Mộ Phong liền cùng Mạnh Hồng Tiếu từ từ đi tới dưới ngọn đèn thứ hai. Hoàng Mộ Phong giơ tay lên nắm chặt lấy ngọn đèn đá đó giây lát, chàng ta đã thử cả ba phương pháp lôi xuống, đẩy sang

bay bên và kéo ra. Ba động tác đó đều không được hết, và chỉ còn có một cách từ từ đẩy vào trong vách như cái đèn thứ nhất thôi.
Chàng vừa đẩy ngọn đèn được nửa tấc đã nghe tiếng kêu "ùm ùm", tảng đá nơi cánh cửa động từ từ kéo lên, ngọn đèn thứ nhất cũng từ từ nhô ra như cũ.
Trong động lại sáng tỏ như thường. Hai người mừng rỡ quên cả đàn ông và đàn ba, ôm chặt lấy nhau, Hoàng Mộ Phong la lớn :
- Chị Hồng Tiếu ! Tôi biết rồi ! Tôi biết rồi !
Chỉ lời nói và thái độ ấy của Hoàng Mộ Phong cũng thấy chàng mừng rỡ đến thế nào rồi. Không đợi chờ Mạnh Hồng Tiếu nói, chàng ta đã kéo tay nàng đi tới ngọn đèn thứ ba liền.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 25
Kỳ Phong Khắp Đây Đó

Hoàng Mộ Phong mừng rỡ, đến thất lễ như vậy, mà Mạnh Hồng Tiếu không trách chàng nửa lời, vì nàng coi chàng ta như là em ruột của mình vậy và nàng cũng thấy thái độ của chàng ta là mừng rỡ thật sự chứ không có một chút tà niệm bên trong.
Trong khi vừa đi vào bên trong, Mạnh Hồng Tiếu vừa suy nghĩ, vì nàng nắm tay Hoàng Mộ Phong thật. Cổ tay của chàng ta mềm mại như không xương và không khác gì tay của mình vậy.
Mối nghi ngờ đó chỉ nằm yên trong đầu nàng thôi, chứ nàng không lên tiếng hỏi. Tiếp theo đó, Hoàng Mộ Phong lại thử tiếp ngọn đèn thứ ba. Nhưng lạ thật, ngọn đèn này cứ cứng như đá không sao lay chuyển.
Chàng đẩy vào kéo ra, ngọn đền vẫn trơ trơ không nhúc nhích.
Mạnh Hồng Tiếu thấy Hoàng Mộ Phong cứ đứng ngẩn người ra trông thật buồn cươi, nàng liền nhắc nhở rằng :
- Phong đệ, ngọn đèn này khác hẳn hai ngọn đèn kia, vì nó không có vết tích gì để cho ta tìm kiếm, sao ta không sang thử ngọn đèn chót đi, cứ phải thử hoài ngọn đèn này làm chi ?
Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiếu nhắc nhở như vậy cũng tức cười, bèn cùng Mạnh Hồng Tiếu đến ngọn đèn thứ tư. Hai ngọn này bị khẽ đẩy vào một cái là lún vào ngay và cũng chỉ lún được nửa tấc thôi.

Trong lúc chàng đẩy ngọn đèn này thì trong thạch thất liền có sự biến hóa xảy ra.
Thì ra trong thạch thất ngay chỗ Hoàng Mộ Phong chôn ngôi mộ của Điếu Ngao Cư Sĩ, bỗng sáng hơn trước. Nhất là phía bên phải của ngôi mộ lại càng sáng hơn. Cho tới khi đẩy ngọn đèn thứ năm lún vào, thì không bao lâu ngọn đèn thứ tư lại bị lồi ra và trong thạch thất liền tối om.
Mạnh Hồng Tiếu đã biết rõ sơ đồ mật trong thạch thất này rồi, liền nói với Hoàng Mộ Phong rằng :
- Phong đệ, tối hôm qua, tôi đoán chắc trong thạch thất này còn có một thạch thất nữa. Bây giờ tôi mới nhận ra lời ước đoán đó chẳng sai.
Trong thạch thất này lại còn một thạch thất nữa mà ngọn thứ tư và thứ năm là chốt mở và đóng của thạch thất đó. Phong đệ hãy thử đẩy ngọn đèn thứ tư rồi chúng ta đi vào xem sao.
Hoàng Mộ Phong đáp :
- Chắc trong đó thế nào cũng có cái giường ngọc, trên giường có một vị công tử rất anh tuấn, hay một trang tuyệt thế giai nhân đang nằm ngủ triền miên.
- Phong đệ đoán trước như vậy, quả là cao minh ! Nói tóm lại, hiền đệ đoán bên trong là chỗ nằm của vĩnh viễn chủ nhân cái động này phai không ?
- Vâng ! Đệ nghĩ như thế thật.
- Chúng ta hãy đừng gảy đàn vội, hãy vào trong đó xem sao đã.
Hai người cùng đi liền vào phòng nọ, vừa đi, Hoàng Mộ Phong vừa lên tiếng :
- Hồng tỷ, nếu đệ đoán trúng thì tỷ có ban thưởng cho cái gì không ?
- Có ! Có ! Nếu đúng tôi sẽ truyền thụ Ma Kha Kiếm Pháp cho hiền đệ ngay.
Hoàng Mộ Phong mừng rõ vô cùng, vội tiến lên và phi thân lướt qua bình phong đi thẳng vào trong cửa đá đó trước. Nhưng chàng vừa vào tới nơi đã kinh hãi kêu “ối chà” một tiếng liền đứng ngẩn người ra.
Mạnh Hồng Tiếu không hiểu chàng ta đã thấy gì mà kinh hãi đến như thế, liền chạy vào xem, mới hay bên trong còn một thạch thất, nhưng bên trong đó không có giường phản gì hết, mà chỉ có một ngôi mộ trơ trọi thôi. Bốn bên vách đều trống không ! Thạch thất này cũng như thạch thất thứ nhất vậy, trước mộ cũng không có một tấm bia nào hết. Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên vô cùng và lắc đầu hỏi :
- Hồng tỷ xem có gì lạ không, ngôi mộ chôn ở thạch thất thứ nhất là

của Điếu Ngao Cư Sĩ do tay đệ chôn cất, còn trong này cũng có một ngôi mộ như vậy, và cũng không có mộ chí gì hết, thì làm sao biết được người quá cố là ai kia chứ ?
- Phong đệ hà tất phai ngạc nhiên như thế làm chi. Đệ đã thắng cuộc rồi, lát nữa tôi sẽ truyền Ma Kha Kiếm Pháp cho.
Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :
- Trong phòng này chỉ có một ngôi mộ trơ trọi, sao tỷ lại bảo đệ thắng cuộc rồi.
- Trong phòng này tuy không có giường phản thật, nhưng ngôi mộ đó chả phải là chỗ ngủ triền miên của chủ nhân thạch động này là gì.
Hoàng Mộ Phong biết Mạnh Hồng Tiếu muốn ban đặc ân cho mình và chàng tỏ vẻ cảm ơn và nhìn thẳng vào mặt Mạnh Hồng Tiếu trù trừ nói :
- Hồng tỷ, tỷ tử tế với đệ như vậy , thật đệ biết lấy gì báo đáp cho tỷ ?
Mạnh Hồng Tiếu tủm tỉm cười và nói :
- Sao Phong đệ lại nói thế ? Chúng ta kết nghĩa ở Tuyết Sơn thì đã xem nhau như chị em ruột thịt, ngoài Ma Kha Thập Tam Kiếm ra, cả Đạt La Thủ và Diệu Âm Thần Công tôi cũng dạy nốt cho hiền đệ, tôi không giữ lại một môn nào cả.
Hoàng Mộ Phong nghe nói, cảm động vô cùng, người đẫm lệ, vội xua tay và nói tiếp :
- Hồng tỷ vì Đằng Ma Bảo Lục tuyệt học này mà phải bị bao nhiêu tai kiếp, vất vả biết dường nào, cho đến ngày nay mới trông thấy ánh mặt trời. Tiểu đệ được tỷ truyền cho Thập Tam Thức đã cám ơn vô cùng rồi, còn hai môn kia đâu dám tham lam mà đòi hỏi như thế.
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười đang định nói, thì sực nghĩ ra điều gì không nói nữa. Hoàng Mộ Phong thất vậy vội hỏi :
- Hồng tỷ, tỷ nghĩ gì thế ?
Mạnh Hồng Tiếu vừa cươi vừa đáp :
- Tôi nghĩ đến ngọn đèn thứ ba.
- Ngọn đèn thứ ba cứng ngắc như vậy, chị nghĩ đến nó làm chi ?
- Phải, lúc ấy tuy cứng ngắc thực, nhưng biết đâu bây giờ lại đẩy được vào như những ngọn đèn kia.
Hoàng Mộ Phong bán tín bán nghi quay trở vào lối đường hầm, rồI đưa tay dùng sức ấn thử ngọn đèn thứ ba, ngờ đâu chỉ khẽ ấn một cái, ngọn đèn lún vào trong vách luôn.
Nào ngờ cả bốn ngọn đèn khác cũng lún theo như vậy. Hoàng Mộ Phong kính phục vô cùng liền nhìn Mạnh Hồng Tiếu hỏi :
- Chị Hồng, sao chị biết ngọn đèn thứ ba bây giờ có thể đẩy vào trong vách như thế?

Mạnh Hồng Tiếu đáp :
- Ngọn đèn thứ nhất và ngọn đèn thứ nhì phụ trách đóng và mở cửa động, đèn thứ tư và năm đóng và mở cửa căn thư phòng. Như vậy ngọn đèn thứ ba chắc chắn phải liên quan đền những cách cửa khác, cho nên tôi bước vào thạch thất thứ ba xong liền nghĩ ngay ra mới quay lại bảo Phong đệ hãy ra thử ngọn đèn thứ ba này là thế.
Hoàng Mộ Phong chỉ ngọn đèn trên vách vừa cười vừa đỡ lời :
- Bây giờ ngọn đèn này đã lún vào trong vách, chắc cánh cửa đã mở rồi chứ không sai, chúng ta quay vào thạch thất thứ ba xem sao.
Thế là hai người liên đi vào thạch thất thứ ba, quả nhiên thấy tình cảnh trong căn thạch thất thứ ba này khác hẳn, khiến hai người ngạc nhiên vô cùng.
Thì ra ngọn đèn thứ ba đó không phải phụ trách gì cả mà lại mở ngôi mộ trong phòng đó lên.
Ngôi mộ đó không chôn ai cả, chỉ chôn một chiếc hộp sắt hình chữ nhật dài chừng bốn, năm thước.
Thoạt tiên, Mạnh Hồng Tiếu chắc trong hộp sắt đó thể nào cũng đựng xương cốt của vị chủ nhân ngôi thạch động này, đang ăn năn định chắp tay vái lạy cái hộp sắt đó, thì Hoàng Mộ Phong bỗng kêu "Ủa" một tiếng và nói :
- Chị Hồng Tiếu, chị xem có lạ không? Người ta không chôn mộ chí ở ngoài mà lai đem chôn ở bên trong mộ, vậy có lạ kỳ không ?
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói liền cúi đầu nhìn, nàng thấy trước cái hộp đó là một bia đá cao chừng hai tấc, nhỏ khôn tả, bị cát bụi che lấp một nửa nên khó mà phát hiện thấy.
Hoàng Mộ Phong cúi xuống gạt những hạt bụi đó sang một bên, thấy trên bia có những chữ triệu rất rõ, nhìn kỹ mới hay trên bia đó chỉ viết ba chữ :
"Mai kiếm trùng" (Mộ chôn kiếm) thôi. Mạnh Hồng Tiếu mới hiểu, vừa cười vừa nói :
- Thì ra trong đây là chôn thanh kiếm chớ không phai là hài cốt của vị chủ nhân thạch động này.
Hoàng Mộ Phong nói :
- Chị Hồng, chúng ta có nên mở cái hộp này ra để xem bên trong thanh kiếm quý báu như thế nào mà chủ nhân lại chôn cất một cách cẩn mật như thế.
Mạnh Hồng Tiếu nghĩ ngợi giây lát, gật đầu bằng lòng. Hoàng Mộ Phong liền cầm cái hộp sắt lau và mở nắp ra xem, quả nhiên trong đó có một thanh kiếm cổ và một cuốn sách nho nhỏ, lại thêm một lá thư nữa.

Chữ viết trong lá thư rất đẹp và nói rằng :
Kiếm này tên là Can Tương, phổ hiệu Phi Ưng. Người hữu duyên sẽ được tế thế cứu dân.
Hoàng Mộ Phong đọc xong mừng rỡ vô cùng, thè lưỡi ra một cái, nhìn Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Chị Hồng Tiếu, thanh kiếm này không phải là bảo kiếm thường đâu nó chính là bảo kiếm Can Tương của đời Xuân Thu đấy.
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cươi rút ra xem, quả là thanh kiếm thần vơi những ánh sáng lóe mắt. Hoàng Mộ Phong cười tít mắt, cầm lấy cuốn sách nhỏ lên bảo với Mạnh Hồng Tiếu rằng :
- Chị Hồng Tiếu, bảo kiếm này là thần vật của đời Xuân Thu, cuốn kiếm phổ Phi Ưng này, tất không phải tầm thường, nhưng cuốn sách nho nhỏ này thì viết bao nhiêu chữ.
Chàng vừa nói vừa thuận tay mở cuốn sách đó ra xem, nhìn thấy những chữ ghi bên trong chàng tỏ vẻ ngạc nhiên liền.
Mạnh Hồng Tiếu vội cúi đầu nhìn xem mới hay cuốn kiếm phổ đó chỉ một trang thôi và trên chỉ viết ba mươi sáu con số, nhưng không viết theo thứ tự gì cả. Hoàng Mộ Phong gượng cười hỏi :
- Chị Hồng, chủ nhân của thạch thất này hay có những hành động thần bí như thế, thật chẳng nhẽ cứ bảo chúng ta căn cứ vào ba mươi sáu chữ số viết lung tung mà bảo có thể diệt trừ kẻ gian để cứu dân, cứu vật được hay sao ?
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa đáp :
- Phong đệ chớ có rầu rĩ như thế vội. Ba mươi sáu chữ số này tuy viết không có thứ tự gì cả, nhưng bên trong thể nào chẳng có diệu ý gì, chúng ta cứ thử nghiên cứu kỹ xem. Hình như ba mươi sáu chữ số này là đai diện cho ba mươi sáu kiếm thức cũng nên.
Hoàng Mộ Phong gượng cười nói tiếp :
- Chị Hồng nói đúng nhưng mà... Kiếm phổ này chỉ có một trang thôi thì lấy đâu ra kiếm thức nào.
Mạnh Hồng Tiếu nhắm mắt lại nghĩ ngơi. hồi lâu, nàng vẫn chưa nghĩ ra được ra nguyên nhân của nó, nhưng vì thấy Hoàng Mộ Phong tỏ vẻ thất vọng nên nàng mỉm cười nói :
- Phong đệ, trước khi chúng ta chưa tìm ra bí mật của ba mươi sáu con số này, thì tôi sẽ truyền thụ Ma Kha Thập Tam Thức cho hiền đệ đã.
Nói xong, nàng cầm thanh Can Tương, múa từng thức một, múa tơi đâu giảng tơi đó cho Hoàng Mộ Phong nghe. Hoàng Mộ Phong đứng cạnh nghiêm nghị học tập.
Một mặt để ý Mạnh Hồng Tiếu dạy bảo, một mặt chàng cảm động

đến ứa nước mắt ra.
Tốn một ngày trời Hoàng Mộ Phong mới học hết mười ba thức kiếm đó. Cả hai đều mệt nhoài, vào trong căn phòng thứ hai ngồi tựa kỷ nghỉ ngơi.
Cho tới khi Mạnh Hồng Tiếu tỉnh dậy thì không thấy Hoàng Mộ Phong đâu mà cả thanh kiếm Can Tương cũng bị chàng mang đi nốt, chỉ còn lại cuốn kiếm phổ mà thôi.
Nàng ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thầm :
" Từ khi kết minh ở Tuyết Sơn đến giờ, ta nhận thấy Hoàng Mộ Phong rất quang minh chính đại và có lòng độ lượng. Không hiểu tại sao bây giờ y lại đem kiếm Cao Tương đi mà không một lời từ biệt mình như thế." Nàng đang thắc mắc thì thấy trên bình phong có gài một tờ giấy, trên đó viết rất nhiều chữ.
Mạnh Hồng Tiếu đoán chắc tờ giấy này thế nào cũng là của Hoàng Mộ Phong để lại, vội lấy xuống xem sao ?
Nhưng trước khi nàng cầm tờ giấy của Hoàng Mộ Phong để xem, thì mắt ngẫu nhiên phát hiện một sự quái lạ Ở trên bình phong.
Thì ra trên bình phong có khắc một bông mai giả, nhưng trên bông mai lại khắc một chữ triện cổ. Nàng nhìn kỹ mới hay những chữ đó của chủ nhân thạch thất này viết để lại, dặn người lấy được thanh kiếm Can Tương và kiếm phổ Phi Ưng phải đến đêm Trung Thu năm Nhâm Dần quay trở về động này, dùng kiếm đẽo gốc cây mai ra.
Mạnh Hồng Tiếu biết năm nay chính là năm Nhâm Dần mà chủ của thạch thất này bảo mình dùng kiếm đẽo gốc cây mai ra. Tuy nàng là ngươi tuyệt đỉnh thông minh nhưng vẫn không hiểu chủ nhân thạch thất này xếp đặt như vậy là có dụng ý gì, nàng đành cầm tờ giấy của Hoàng Mộ Phong lên xem trước.
Mạnh Hồng Tiếu đọc xong lá thư của Hoàng Mộ Phong liền đứng ngẩn ngươi ra như tượng gỗ.
Thì ra ba chữ Hoàng Mộ Phong đó là hoá danh, y lại là một hồng nha tri kỷ của Cổ Thanh Phong mà cũng chính là Hoàng Sam Hồng Tuyết Bàng Chân Chân giả dạng.
Trong thư Bàng Chân Chân còn nói rõ :
Nàng ở núi Hoài Ngọc dùng Tam Ly Phích Lích Đạn tấn công Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc, kết quả cả hai bên cùng bị thương và đều chết giấc hết.
Cho tới khi nàng tỉnh lại thì đã trải qua không biết bao nhiêu ngày trời rồi, và nàng thấy mình nằm trong một cái động cổ. Người ra tay cứu lại là Điếu Ngao Cư Sĩ. Điếu Ngao Cư Sĩ không tìm thấy Cổ Thanh Phong tự biết là mình sắp chết tới nơi, đồng thơi lão hiệp lại thấy

Bàng Chân Chân có cân cốt rất tốt liền cứu nàng đem vào trong động cổ để truyền thụ Phong Vân Lôi Vũ mười sáu chiêu thức kiếm pháp tuyệt thế và còn bắt nàng phải truyền lại cho Cổ Thanh Phong và giao cái áo Đào Hoa Nguyễn Giáp cho chàng.
Tuy Bàng Chân Chân đã học được tuyệt học hãn thế nhưng phần vì nàng lo cho sự an nguy của Cổ Thanh Phong, phần vì bị những mảnh Tam Ly Phích Lích Đạn bắn vào mặt làm cho bộ mặt trở nên nát hết, nàng càng thêm u uất.
Điêu Ngao Cư Sĩ truyền thụ kiếm pháp Phong Vân Lôi Vũ cho nàng xong, quả nhiên tạ thế liền. Trước khi tạ thế, ông còn tặng cho nàng hai lọ thuốc thay hình đổi giọng.
Bàng Chân Chân có hai lọ thuốc đó liền nghĩ ra một kế, rồi hết sức luyện tập cử chỉ và hành động của đàn ông để tái xuất giang hồ với bộ mặt nam nhi chứ không phải con gái như trước.
Chờ tới khi Bàng Chân Chân giả dạng nam trang ra khỏi cái động đá đó và biết nơi đây là núi Cửu Nghi, trong lòng trù trừ không biết nên giải quyết thế nào cho phải, nên về thăm cha hay là đi dò tin tức của Cổ Thanh Phong trước?
Trong lúc trù trừ chưa quyết định thì nghe thấy những người trong Tam Nguyên Bang nói cha mình đã phái Chu Hồng Trúc Lệnh đi khắp các phân đàn để tìm kiếm tung tích của mình và sai Thiết Kiếm Chân Nhân cùng Cổ Thanh Phong đi Thiên Nguy Cốc dò thám cứu mình.
Nàng biết tin của Cổ Thanh Phong rồi tất nhiên sẽ đi ngay Thiên Nguy Cốc nhưng giữa đường gặp gỡ Thiết Kiếm Chân Nhân mới hay cha mình đã hủy bỏ lệnh đi lùng kiếm mình rồi. Cổ Thanh Phong muốn tìm mình nên đã đến Vạn Kiếp Ma Cung dò la tin tức.
Bàng Chân Chân không hiểu tại sao cha mình lại triệu hồi Thiết Kiếm Chân Nhân và bỏ kế hoạch tìm kiếm cứu mình như vậy ?
Một mặt nàng cảm động vô cùng vì thấy Cổ Thanh Phong không quản ngại nguy hiểm mà đến Vạn Kiếp Ma Cung để tìm kiếm mình, rồi nàng lại sực nhớ đến lúc này đã đến ngày Mạnh Hồng Tiếu gặp gỡ Cổ Thanh Phong ở trên núi Tuyết Sơn, nên nghĩ thầm ra một kế :
“ Sao ta không lên núi Quần Ngọc Phong xem Phong đại ca có phải vì đi cứu ta mà bỏ cả cuộc hẹn ước với Mạnh Hồng Tiếu không ?”
Nàng quyết ý như vậy liền đi ngay Quần Ngọc Phong, quả nhiên không thấy Cổ Thanh Phong đến, trái lai nàng với Mạnh Hồng Tiếu kết làm chị em.
Bàng Chân Chân nói rõ hết chuyện trước, ở trong thư lại còn yêu cầu Mạnh Hồng Tiếu giấu hộ mình, vì người con gái thấy bộ mặt của

mình đã hủy rồi thì không còn muốn sống làm gì nữa.
Cũng may có một nàng Chân Chân giả giống hệt ở Tam Nguyên bang, đã có nàng đó tận hiếu với cha mình rồi. Cha và Cổ Thanh Phong cũng không đến nỗi phải đau lòng vì mình.
Sau cùng nàng còn nói rõ mình đem thanh Can Tương này đi là thâm ý riêng, nàng định trước ngày mùng một tháng tư, nàng cố làm thế nào để đưa thanh kiếm này và Phong Vân Lôi Vũ kiếm phổ cùng Đào Hoa Nguyễn Giáp để Cổ Thanh Phong cùng Mạnh Hồng Tiếu sẽ tiêu diệt quần ma dương danh thiên hạ.
Mạnh Hồng Tiếu đọc xong lá thư của Chân Chân để lai, cảm động vô cùng.
Tuy nàng là phận đàn bà nhưng nàng rất rõ tâm lý của một thiếu nữ sau khi bộ mặt bị hủy sẽ thay đổi như thế nào, nhưng nàng vẫn cảm thấy cử chỉ của Bàng Chân Chân không được hoàn toàn. Vì Cổ Thanh Phong có phải hạng thanh niên tục thế chỉ ham mê sắc đẹp đâu, huống hồ những vết thẹo ở trên mặt nàng đều do chàng mà nên. Như vậy chàng ta càng yêu nàng thêm chứ chẳng khi nào lại có chuyện ghét bỏ cả.
Bây giơ,ø nàng thấy Bàng Chân Chân để lại lá thư và bỏ đi như vậy, roi trong đời này cố ý không muốn gặp gỡ lại mình nữa, như vậy mình và Cổ Thanh Phong phai đi tới đâu để tìm ra tung tích của nàng ?
Đồng thời nàng lại tin tưởng vết sạo ở mặt Bàng Chân Chân không phải là không chữa khỏi được.
Nàng lại thấy từ nay đến Vạn Kiếp đại hội còn cách hơn hai tháng trời, vẫn đủ thì giờ để cho mình đi kiếm linh dược để chữa cho Bàng Chân Chân trở lại xinh đẹp như xưa. Rồi chị em cùng thờ một chàng Cổ Thanh Phong để khỏi tình thiên di hận.
Mạnh Hồng Tiếu nghĩ tới Bàng Chân Chân lại nhớ tới nàng Chân Chân giả ở trong Tam Nguyên Giáp. Nàng lại nghĩ tiếp :
“Trên thiên hạ này dù có người giống nhau đi chăng nữa nhưng cũng không khi nào mặt mũi và cả người cũng giống nốt. Giống đến nỗi cả cha đẻ nàng là Bàng Thiên Hiểu cũng không nhận ra được... Nhân lúc ta đang rỗi rãi chi bằng hãy đem Phi Ưng kiếm phổ lượm được trong thạch động này ra nghiên cứu đã. Rồi ta nhập vào Tam Nguyên Bang điều tra xem lai lịch Bàng cô nương giả ra sao...” Mạnh Hồng Tiếu nghĩ tới đó liền dẹp hết mọi sự sang bên, chuyên tâm nhất trí nghiên cứu cuốn Phi Ưng kiếm phổ. Nàng giở trang duy nhất đó ra xem, thấy từ đầu tới cuối có ba mươi sáu số và đặt trên dưới lộn xộn chứ không có thứ tự gì hết. Ngoài ra cũng không có một chữ nghĩa gì

khác.
Dù Mạnh Hồng Tiếu là ngươi thông minh tột bực cũng không sao nghĩ ra nội dung bí ảo của cuốn kiếm phổ này.
Nàng càng nghĩ bao nhiêu, càng thấy bối rối bấy nhiêu liền gấp cuốn Kiếm phổ cau mày lẩm bẩm tự nói :
- Ta không tin Kiếm phổ Phi Ưng lại khó hơn Đằng Ma Bảo Lục.
Nàng vừa nói vừa thủng thẳng đi ra ngoài cửa động để suy nghĩ.
Nàng ngồi trước thác nước giây lát, trong long đầy bối rối.
Bỗng nhiên tỉnh táo hẳn, nàng nghĩ đến khi mình với Bàng Chân Chân vào trong thạch động thấy trên đỉnh động có rất nhiều hình người.
Nàng lại nghĩ tiếp :
“Chủ nhân của thạch động này đã là Võ Lâm kỳ khách tuyệt vời ắt những những hình người khắc trên đó có thâm ý gì ? Chi bằng hãy gạt những chuyện đó sang bên và hãy nghiên cứu những hình người kia biết đâu may ra có liên quan đến kiếm phổ cũng nên !” Nàng quyết định như vậy liền trở vào trong hang động, ngắm nhìn những hình ảnh khác trên đỉnh.
Quả nhiên nàng thấy những hình đó rất khác nhau. Từng cái giơ chân, giơ tay đều có thân pháp diệu kỳ bí ẩn ở bên trong ?
Nghĩ như vậy nàng mừng rõ vô cùng, cũng bắt chước cử động của những hình người đó mà luyện tập. Nhưng nàng thấy tay chân gắng gượng vô cùng, không sao bắt chước nổi.
Nàng thử mấy lần vẫn đều thấy như thế liền cau mày ngắm nhìn những hình đó mà thắc mắc hết sức. Nhưng nàng nhìn kỹ bỗng nghĩ ra một kế, mặt nàng hớn hở ngay chứ không còn rầu rĩ như hồi nãy nữa.
Nàng biết mình đã học được một tuyệt đỉnh của võ lâm rồi.
Thì ra nàng đếm những hình người khắc trên đó có đúng ba mươi sáu người, hợp với ba mươi sáu con số trong cuốn Kiếm phổ. Nên nàng vội lấy cuốn kiếm phổ ra. Nàng nhìn những con số không ghi thứ tự Ở Kiếm phổ mà bắt chước những hình khắc ở trên đỉnh động luyện tập thử xem.
Quả nhiên lần này nàng không còn thấy ngượng nghịu như trước nữa, nàng tập đi tập lại mấy lần, càng tập càng thấy thạo thuộc. Chờ tới khi nàng nhớ kỹ ba mươi sáu thế trong Kiếm phổ rồi, mới nhận thấy pho kiếm pháp này không những oai lực mạnh kỳ lạ mà còn biến hóa thần diệu, hình như còn có liên quan tới Ma Kha Thật Tam Thức trong Đằng Ma Bảo Lục của mình đã tập nữa.
Mạnh Hồng Tiếu đã biết rõ bí quyết của pho kiếm đó rồi, trong lòng

lại càng hoài nghi về lai lịch và thân phận chủ nhân, nên nàng nghĩ : "Chẳng lẽ chủ động này lại có liên quan đến Không Môn Kỳ Hiệp, người đã viết ra cuốn Đằng Ma Bảo Lục chăng ?" Nghĩ như vậy nàng liền tìm kiếp khắp mọi nơi trong thạch động một lần nữa.
Kết qủa nàng không thấy có điều gì khác lạ hết, liền lấy gỗ đốt thành than để làm bút, lấy khăn làm giấy ghi lai ba mươi sáu hình người ở trên đỉnh động.
Ghi lai các hỉnh người đó xong, nàng lại đi đến tấm bình phong để suy đoán. Chợt nàng thấy ở mỗi bông mai trên bình phong đều khắc một chữ "triện", nàng ngắm nhìn những chữ đó một lần nữa nghĩ tiếp :
"Những chữ "triện" này ta đều hiểu biết rồi, nhưng tại sao chủ nhân lại cứ bắt phải đẽo gốc mai ở bình phong lên thế ? Tai sao lại cứ chỉ định đúng đến ngày Trung thu năm Nhâm Dần mới được ra tay đẽo ?
Dù nàng là người thông minh tuyệt đỉnh cũng không nghĩ được ra sự bí mật đó, nàng tốn công nghĩ ngợi một hồi lâu vẫn không sao nghĩ ra được, đành chỉ lẳng lặng cám ơn chủ nhân thạch động, rồi lại đi tới trước mộ Điếu Ngao Cư Sĩ vái ba lạy xong đâu đấy, nàng đi ra khỏi thạch động thần bí đó.
Ra khỏi động rồi, nàng không biết tung tích của Cổ Thanh Phong ở đâu nên nàng cũng không biết phải đi về hướng nào để tìm kiếm.
Nàng quanh quẩn ở chân núi Cửu Nghi đợi khuya lẻn vào trong Tam Nguyên Giáp dò xét xem Chân Chân giả hiệu kia lai lịch ra sao, và xem tại sao nàng ta lại giống Chân Chân đến thế ?
Chỉ trong chốc lát trời đã tối dần. Lúc ấy đang là cuối tháng Giêng nên không có trăng, rất dễ ẩn nấp Chờ tơi giờ Thìn, nàng mới giở khinh công ra chạy thẳng về phía Tam Nguyên Giáp.
Nàng vừa đến chỗ Giáp Khẩu thì thấy bên trong đèn sáng như ban ngày, bóng người lố nhố và tiếng cười nói nhộn nhịp như buổi chợ đông.
Nàng thấy vậy cau mày lại nghĩ thầm :
"Chẳng nhẽ đêm nay ở đây lại ăn mừng sinh nhật của Bàng Thiên Hiểu hay Khổng Lăng Tiên hoặc Liễu Như Yến chăng ? Bằng không, tại sao Tam Nguyên Giáp lại vui vầy đến thế ?" Nàng suy đoán như thế hoàn toàn sai lầm. Thì ra tối nay là đêm động phòng hoa chúc của Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân giả hiệu.
Cổ Thanh Phong ở trong núi Dã Nhân vì cải trang và cũng chưa nói rõ nên bị Mạnh Hồng Tiếu dùng Đạt La Thủ Pháp điểm huyệt té ngã. Khi chàng tỉnh dậy không thấy bóng hình người yêu đâu nữa.
Chàng thấy tới Vạn Kiếp đại hội thời gian còn khá lâu nên chàng

quyết định trở về Tam Nguyên Giáp trước để hỏi xem Bàng Chân Chân đã thoát hiểm quay trở về chưa ?
Chàng nghe Xích Đại Phong nói Bàng Chân Chân chết trước mặt Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc rồi, nên chàng đoán chắc thế nào Chân Chân cũng đã chết nhưng sở dĩ chàng quay trở về núi Cửu Nghi vì muốn biết cho thật đích xác cái tin Chân Chân chết có thật hay không ?
Nhưng vì chàng đến chậm một chút nên không gặp Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Chân Chân thật.
Cổ Thanh Phong vừa tới Tam Nguyên Giáp thì Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Mộ Phong đã đi vào trong hạch động thần bí kia rồi.
Trước khi về tới Tam Nguyên giáp Cổ Thanh Phong lại nghe tin Chân Chân về tới Tam Nguyên bang rồl.
Người cho chàng hay tin đó là người có liên quan đến Tam Nguyên Bang. Chàng nghe người đó nói Bàng Chân Chân đã thoát hiểm về tới Tam Nguyên Bang liền nghĩ thầm :
“Bàng Thiên Hiểu đã biết rõ ta quan tâm đến Chân Chân như vậy, mà sao thấy con gái cưng đã về tới lại không cho ta biết hay, chỉ gọi Thiết Kiếm Chân Nhân về thôi ? Bàng Thiên Hiểu làm như vậy hay không muốn ta gần gũi với Chân Chân, phải chăng đối phương đã chán ghét mình, hà tất phải dấn thân công nhập Tam Nguyên Bang. Chi bằng ta vẫn là Xích Đại Phong ngấm ngầm vào trong đó để gặp Chân Chân. Nếu nàng còn nhớ tình cũ nghĩa xưa thì ta với nàng sẽ tìm cách đối phó cha nàng, bằng không ta cắt đứt mối tình này đi để nàng khỏi phải bất hiếu với cha nàng, và ta cũng không khó xử với Mạnh Hồng Tiếu.
Chàng quyết định như vậy, chờ đêm khuya liền dùng khinh công tuyệt mức lẻn vào Tam Nguyên Giáp.
Ngờ đâu Tam Nguyên Bang thấy trên giang hồ có lắm chuyện, vả lại bang phái mình đã kết thù kết oán với Vạn Kiếp Ma Cung rồi, nên giơiù bị rất nghiêm ngặt. Bề ngoài làm ra vẻ như không đề phòng gì cả, nhưng sự thật, bên trong lúc nào cũng canh phòng cẩn mật.
Cổ Thanh Phong vừa vào đến Tam Nguyên Giáp thì chòi canh đã phát giác và chúng thấy khinh công của chàng lợi hại như vậy nên chúng không ngăn cản vội, chỉ lẳng lặng theo sau và giật chuông báo động cho các nhân vật đầu não trong bang.
Cổ Thanh Phong có ngờ đâu, vì lần trước chàng đã đi qua nên thuộc đường, cứ tiến thẳngvào trong hậu trạch, chỗ có Bàng Thiên Hiểu ở với người nhà, và cũng là chỗ cấm địa ở Tam Nguyên Bang.
Suốt dọc đường không bị cản trở gì hết nhưng chàng đi đến trước

Dưỡng Đức Hiên, chàng bỗng cau mày trù trừ không biết làm sao cho phải.r...
Thì ra Bàng Thiên Hiểu đang ngồi đánh cờ với Thiết Kiếm Chân Nhân. Có hai thiếu niên mặt rất anh tú trạc mười lăm, mười sáu đang đứng sau bảo vệ Bang Chủ.
Trên một bãi rất rộng lớn chỉ có một con đường ở giữa là có thể đi thẳng đến nột trạch thất. Chàng liền ẩn nấp phía sau một cây cổ thụ lớn nghĩ thầm :
"Bây giờ làm cách nào ta có thể tiến thẳng vào Hậu trạch mà Bàng Thiên Hiểu và Thiết Kiếm Chân Nhân không hay biết ?" Chàng đang nghĩ ngợi vô kế khả thi, thì Thiết Kiếm Chân Nhăn đột nhiên lên tiếng :
- Bang Chủ cao minh thật, bần đạo chịu thua. Nếu ván cờ này còn đấu tiếp thì bần đạo thể nào cũng phải thua đến bốn năm quân.
Bàng Thiên Hiếu cũng cả cườI nói tiếp :
- Chân Nhân quá khiêm tốn. Ván cờ này của Chân Nhân chỉ thiếu có hai kiếp tài thôi. Cờ thế như vậy chưa đến nỗi quá kém, sao lại không tiếp tục đấu nữa ?
Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn lại thằng nhỏ Tiêu Anh, Tiêu Tuấn đứng hầu phía sau Bàng Bang Chủ mỉm cười nói :
- Anh nhi, Tuấn nhi, hôm nọ ta dạy cho hai cháu thủ pháp Phân Hành Hợp Vận, Xảo Đả Thiêu Tinh đã luyện thuộc chưa ?
Tiêu Anh liền cung kính đáp :
- Anh em chúng con ngày đêm luyện thủ pháp của Chân Nhân tuy chưa thuần thục cho lắm nhưng cũng đã biết hết khâu khuyết và mức tói rồi.
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa xen lời nói :
- Hai tiểu quỷ này tinh khôn thật, đi đến đâu cũng xin xỏ người khác truyền thụ võ công cho, chắc hai cháu đã học được khá nhiều rồi phải không? Thôi được, hai cháu hãy lấy quân cờ này biểu diễn thử thủ pháp Phân Hành Hợp Vận, Xảo Đả Thiêu Tinh của Chân Nhân đã dạy xem sao?
Tiêu Anh, Tiêu Tuấn vâng lời. Mỗi đứa lấy ba quân cờ vây để ở trong tay. Bàng Thiên Hiểu liền chỉ vào cây cổ thụ mà Cổ Thanh Phong đang ẩn núp mỉm cười nói :
- Anh nhi, Tuấn nhi, cứ lấy cây cổ thụ kia giả làm địch, tấn công thử xem.
Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ thầm :
"Bàng Thiên Hiếu nói như vậy có lẽ y đã biết ta ẩn núp sau cây chăng ?" Chàng chưa nghĩ dứt thì thấy Tiêu Anh ra tay ném trước.

Chỉ thấy thằng bé giơ tay phải ra ném một cái, ba quân cờ đen đi thành hình chữ Phẩm nhanh như điện chớp phi tới.
Thấy Tiêu Anh ném rồi, Tiêu Tuấn vội ném ba quân cờ trắng theo. Ba quân cờ đen ở phía trước, cờ trắng phía sau, bay đến chỗ Cổ Thanh Phong núp chừng năm thước.
Ba quân đen đột nhiên dừng lại, ba quân trắng trúng ngay ba quân đen. Sức lực của ba quân trắng rất mạnh, tuy nó đẩy ba quân đen sang hai bên nhưng vẫn không giảm sức, nhắm thẳng thân cây phi tới.
Cổ Thanh Phong ở sau cây thấy vậy cũng phải khen ngợi công lực của thằng nhỏ Tiêu Tuấn ngờ đâu bên tai chàng có hai tiếng kêu "veo veo" liền.
Phần là vì chàng đã phòng bị, phần thứ hai nội gia cao thủ, cho nên chàng vừa nghe thấy tiếng kêu biết ngay là ba quân cờ đen bị cờ trắng đẩy sang hai bên vừa rồi đã chạy sang hai bên tấn công ngầm mình.
Chàng đang suy nghĩ thì ba quân cờ đen đã bay tới trên đầu, chàng liền giơ tay ra bắt luôn.
Lúc ấy Bàng Thiên Hiểu nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân cười ha hả nói :
- Chân Nhân, hai thằng nhỏ luyện tập có hai ngày ngắn ngủi như vậy mà đã luyện được thủ pháp Phân Hành Hợp Vận và Xảo Đả Thiên Tinh tới mức độ này cũng phải khen chúng thông minh tài ba đấy!

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 26
Động Phòng Hoa Chúc

Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu cười chưa kịp trả lời, Tiêu Anh đã châu mồm lên nói:
- Ba quân cờ đen của con bị người ta bắt lấy một cách dễ dàng không một chút hơi sức nào mà Bang Chủ còn khen...
Cổ Thanh Phong nghe nói liền biết ngay là tung tích của mình đã bại lộ, đã dịnh bước ra thì Bàng Thiên Hiểu đã trợn to đôi mắt nhìn thẳng về phía chàng đứng và cười ồ ạt nói:
- Chẳng hay quý khách của môn phái nào mà lại đang đêm giá lâm Tam Nguyên Bang như thế? Hà tất phải lén lút dấu diếm như thế làm chi? Chẳng lẽ Bàng Thiên Hiểu lão đến nỗi không đãi được vài ly

rượu hay sao?
Cổ Thanh Phong nghe nói cau mày lại giây lát rồi đành phải đi ra.
Bàng Thiên Hiểu thấy hình dáng người nọ không những xấu xí mà còn lạ mặt, liền đưa tay vuốt râu đang định nói tiếp, thì Tiêu Anh đứng cạnh đã phi thân tới chỗ cách Cổ Thanh Phong đứng chừng năm thước, với giọng lạnh lùng quát rằng:
- Bạn kia, mau thông danh hiệu ngay ! Điều thứ nhứt bạn không đầu thiếp, điều thứ hai không bái sơn mà lại đang đêm đương nhiên Dưỡng Đức Hiên là nơi cấm địa này, chẳng lẽ bạn không biết quy cũ giang hồ hay sao? Hay là bạn kinh thường Tam Nguyên Bang chúng tôi?
Cổ Thanh Phong không định dùng bộ mặt thật của mình để gặp gỡ Bàng Thiên Hiểu nhưng dưới tình thế này nếu mình không thổ lộ tên họ thì chỉ có một cách là tìm cách rút lui nên chàng liền lên tiếng đáp:
- Tại hạ là Xích Đại Phong, biệt hiệu là Bách Biến Vô Thường, môn hạ của Quỷ Thủ Thiên Tôn ở núi Đại Tuyết, xưa nay không quen biết ai ở Trung Nguyên nên không biết đây là cấm địa của Tam Nguyên Bang...
Chàng chưa nói dứt thì Tiêu Anh đã vội đỡ lời ngay:
- Đi sâu vào Dưỡng Đức Hiên trong Tam Nguyên Giáp ở núi Cửu Nghi này lại bảo không biết nơi đây là trọng địa của Tam Nguyên Bang, như vậy bạn thật quá kinh người. Cổ nhân có câu: "Không có ba phân gang không đem lên Lương San". Tiêu Anh tôi xin lãnh giáo mấy thế võ tinh túy của Quỷ Thủ Tuyết Sơn trước.
Nói xong, thằng nhỏ liền múa chưởng xông lại túm ngực của Cổ Thanh Phong liền.
Cổ Thanh Phong biết mình đã lọt vào hang hổ không nên ra tay đấu như vậy, nên chàng vội thâu mình hít hơi nhún chân nhảy ra ngoài xa ngót hai trượng chuẩn bị tạm thời rút lui rồi tính toán sau.
Ngờ đâu chàng vừa quay mình đi thì thấy ở phía sau, chỗ cách mình chừng mấy thước đã có một nam, một nữ chờ sẵn ở đó rồi.
Người đàn bà chính là Khổng Lăng Tiêu, người mà chính mình đã gặp ngày nọ, còn người đàn ông mặc áo đỏ trông rất kì dị. Không cần suy nghĩ chàng cũng biết người đó là Hoa? Hài Nhi Ô Xích rồi!
Cổ Thanh Phong là người rất thông minh, trông thấy tình hình trước mắt như vậy đã biết ngay tung tích của mình đã sớm bại lộ và mình đã bị lọt vào mưu kế của Tam Nguyên Bang rồi.
Lúc này chàng thấy mình không khác gì con cá nằm trên thớt, chim bị nhốt ở trong lồng. Lúc ấy, Bàng Thiên Hiểu đã đứng dậy ngắm nhìn Cổ Thanh Phong và lên tiếng hỏi:

- Năm xưa, Quỷ Thủ Thiên Tôn của Đại Tuyết Sơn đã có thù hằn với lão phu, ngày hôm nay lại cho người tới đây để dò xét thực hư của Tam Nguyên Bang. Chẳng lẽ chiếc tay trái của y đã luyện lại lành như cũ rồi phải không?
Cổ Thanh Phong không ngờ rằng Bàng Thiên Hiểu đã có thù cũ với Quỷ Thủ Thiên Tôn, nên chàng nghe Bàng Thiên Hiểu nói xong đã ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :
"Ta không biết một tí gì về Quỷ Thủ Thiên Tôn hết, như vậy trong lúc đối đáp thế nào lại chẳng để lộ chân tướng cho lão Bang Chủ biết?"
Khổng Lăng Tiêu rất lợi hại, trông thấy Cổ Thanh Phong ngẩn người ra như vậy liền tung mình nhảy đến cười khanh khách và hỏi:
- Bạn, có lẽ bạn không phải là Bách Biến Vô Thường mà thể nào cũng là một tay giả hiệu, vậy bạn mau lột mặt nạ ra để chúng ta được biết bạn là rồng hay là hổ?
Cổ Thanh Phong biết không thể nào dấu diếm được nữa bèn cởi chiếc mặt nạ ra đang định trả lời Bàng Thiên Hiểu, thì Bàng Bang Chủ đã vội phi thân đến trước mặt chàng, nắm lấy hai cổ tay của chàng và vui vẻ nói:
- Cổ hiền điệt đến thật là may mắn lắm ! Lão phu đang cho người đi dò la tìm kiếm mà vẫn chưa tìm thấy...
Lão Bang Chủ chưa nói dứt thì Khổng Lăng Tiêu cũng xen lời vừa cười vừa nói:
- Phong ca nhi ! Thế ra là ca nhi đấy, sao tối hôm nay lại giở trò thử ta để làm gì?
Cổ Thanh Phong không ngờ Bàng Thiên Hiểu và Khổng Lăng Tiêu lại có vẻ thân mến mình như thế, chàng xấu hổ vô cùng, đến nỗi không thể nào cất tiếng nói được.
Thiết Kiếm Chân Nhân biết tính của chàng rất kiêu ngạo bèn cười ha hả và nói:
- Cổ lão đệ, bần đạo đã biết ý định của lão đệ, không dùng bộ mặt thật của mình để yết kiến Bàng Bang Chủ rồi.
Cổ Thanh Phong ngửng đầu lên nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân một cái, lão đạo sĩ lại lên tiếng nói tiếp:
- Chắc lão đệ đang tấm tức về việc Bàng Bang Chủ gửi thư cho bần đạo về mà không nói rõ Bàng cô nương đã thoát hiểm phải không?
Cổ Thanh Phong thấy Thiết Kiếm Chân Nhân nói trúng ngay ý định của mình nên chàng cảm thấy ngượng ngịu thêm. Bàng Thiên Hiểu liền vỗ vai chàng lớn tiếng cười và nói tiếp:
- Việc này quả thực lão phu hơi sơ xuất nhưng mong hiền điệt lượng thứ cho lão phu. Vì lão phu đột nhiên thấy Chân Chân ngớ ngẩn như

người bị mất trí, nên kinh hoảng lo âu quá độ, nhất thời không biết xử trí ra sao vội cho mời Thiết Kiếm Chân Nhân về thương nghị, vì thế nên mới...
Cổ Thanh Phong thấy lão Bang Chủ nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng vội thất thanh hỏi:
- Bàng lão tiền bối, có thật Chân muội đã bị mất trí nhớ không?
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp:
- Chân nhi mất hết trí nhớ, uống thuốc gì cũng không khỏi. Tam Nguyên Bang ai ai cũng không có cách gì cứu giúp cho, may mắn thay hiền điệt có hai người bạn đến thăm rất giỏi về việc cứu chữa bệnh ấy, nên hai vị đó chữa cho Chân nhi hồi phục lại hoàn toàn trí nhớ. Bây giờ hiền điệt đã giáng lâm thì nó sẽ không còn lo âu gì nữa.
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Thanh Phong tôi đã có hai người bạn thân đến đây chữa bệnh cho Chân muội ư?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu đáp:
- Phải, Mạnh Vô Ưu với Hoàng Vô Cảm. Chẳng lẽ hai người đó không phải là bạn của hiền điệt hay sao?
Cổ Thanh Phong cau mày lại giây lát rồi tỉnh ngộ ngay, vội buộc mồm hỏi tiếp:
- Có phải biệt hiệu của họ là Đãng Ma Tú Sĩ với Giáng Ma Lang Quân không?
Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp:
- Hiền điệt đoán rất đúng, theo sự nhận xét của lão phu thì trong hai người đó chỉ có Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm là có tình thâm với hiền điệt hơn ai hết.
Thanh Phong nghĩ thầm:
“Đãng Ma Tú Sĩ Mạnh Vô Ưu rõ ràng là hoá thân của Mạnh Hồng Tiếu, không ngờ nàng lại đến Tam Nguyên Bang này chữa bệnh kì lạ cho Chân Chân. Nhưng còn một vị nữa là Giáng Ma Lang Quân thì ta không sao đoán biết được cả kiếm pháp của chàng ấy, sao chàng lại biết cả kiếm pháp của Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân, Triển Thanh Bình, Điếu Ngao Cư Sĩ và cả ân sư của ta nữa...”
Chàng đang thắc mắc thì bỗng nghe thấy Bàng Thiên Hiểu nói Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm có cảm tình với mình nồng hậu hơn, chàng ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:
- Bàng lão tiền bối ! Sao lại biết Hoàng Vô Cảm có cảm tình với Thanh Phong tôi nồng hậu như thế?
Thiên Hiểu cười ha hả chưa kịp trả lời thì Thiết Kiêm Chân Nhân đã xen lời nói:

- Giáng Ma Lang Quân Hoàng Vô Cảm đã làm mai Chân Chân cô nương cho lão đệ, ý kiến của y đã được Bàng Bang Chủ chấp thuận, như vậy y không phải là bạn thân của Cổ lão đệ là gì?
Cổ Thanh Phong không ngờ việc này lại do Chân Chân thực làm mai Chân Chân giả cho mình, chàng vừa hổ thẹn vừa thắc mắc nghĩ tiếp: "Lạ thật, Hoàng Vô Cảm đi cùng với Mạnh Hồng Tiếu tới đây, y lại làm mai Chân Chân cho ta, chả lẽ để y với Mạnh Hồng Tiếu..." Bàng Thiên Hiểu thấy Cổ Thanh Phong hổ thẹn như vậy cười nói tiếp:
- Cổ hiền điệt việc gì phải hổ thẹn như thế, lão cũng biết hiền điệt có một việc phân vân khó xử...
Lời nói của Bàng Thiên Hiểu càng làm cho Cổ Thanh Phong ngơ ngác thêm.
Bàng Thiên Hiểu liền dắt tay Cổ Thanh Phong đi vào Dưỡng Đức Hiên vừa đi vừa rỉ tai chàng khẽ nói:
- Cổ hiền điệt cứ yên tâm, chúng ta đều là người võ lâm, không bao giờ câu nệ tiểu tiết đó đâu. Mạnh Hồng Tiếu không phải là một cô gái tầm thường nên đối với việc này lão phu đã có một cách xử công bằng là Mạnh cô nương với Chân nhi cả hai cùng nên duyên với hiền điệt, không phân người nào lớn người nào bé cả.
Cổ Thanh Phong với Mạnh Hồng Tiếu tất nhiên là đính hôn đã rồi nhưng đối với Chân Chân chàng cũng thương yêu vô cùng, nên từ đó đến nay chàng vẫn mong mỏi được lấy cả hai người và cũng không muốn mất lòng của một người nào hết. Nhưng chàng vẫn chưa nghĩ ra một cách gì hoàn hảo, nên chàng cứ lo âu và thắc mắc hoài. Bây giờ chàng nghe Bàng Thiên hiểu nói như vậy mừng rỡ vô cùng, chàng vội quỳ xuống và gọi Bàng Thiên Hiểu là Nhạc Phụ luôn.
Bàng Thiên Hiểu cũng mừng rỡ hết sức, lớn tiếng cả cười, cúi xuống đưa tay ra đỡ Cổ Thanh Phong dậy, trong khi hai bàn tay của lão bang chủ dính vào bàn tay của Cổ Thanh Phong, liền ngấm ngầm dùng nội Gia Chân lực đưa đi một cái.
Cổ Thanh Phong biết Bàng Thiên Hiểu muốn thử thách công lực của mình ra sao liền dùng Tí Ngọ Thần Công của sư môn truyền thụ cho, dồn vào hai bàn tay để chống lại.
Bàng Thiên Hiểu đã dùng đến bảy thành nội lực mà thấy Thanh Phong không có vẻ gì là khiếp sợ cả, liền buông tay ra ha hả cười và nói:
- Cổ hiền điệt, ngươi đã phong lưu lại anh hùng hơn người, thảo nào Chân nhi xưa nay vốn là người rất kiêu ngạo mà lại chung tình với hiền điệt như thế, hiền điệt không hổ thẹn là đồng sàn giai khách của lão phu.

Cổ Thanh Phong thấy Nhạc Phụ khen ngợi mình như vậy càng hổ thẹn thêm, không biết nói năng như thế nào để chữa thẹn, chàng chỉ ngập ngừng hỏi:
- Xin hỏi...Nhạc...Nhạc Phụ, hiện giờ Chân muội ở đâu?
Khổng Lăng Tiêu liếc chàng một cái, tủm tỉm cười rồi trả lời:
- Ngày hôm nay Chân Chân xấu tính lắm, khóc nửa ngày rồi mới ngủ được. Tạm thời không nên gọi Chân nhi dậy vội, chúng ta hãy ở trong Dưỡng Đức Hiên này mời hiền điệt uống vài chén rượu nhạt tẩy trần đi đã, rồi hãy gọi Chân Chân dậy để nàng ta giật mình kinh hãi, như vậy may ra mới khôi phục trí nhớ của nàng được.
Cổ Thanh Phong nghe Khổng Lăng Tiêu nói Chân Chân ốm đến giờ vẫn chưa bình phục, trong lòng rầu rĩ vô cùng nghĩ thầm:
"Lần này Chân muội vì bảo hộ cho ta mà bị thương mắc bệnh như vậy cho nên bất cứ ân hay tình ta cũng không nên phụ nàng mới được" Tuy chàng rất nóng lòng muốn gặp Chân Chân để an ủi và giải mối tương tư, nhưng vừa rồi Bàng Thiên Hiểu đã hứa hôn ở trước mặt mình, danh phận cũng đã định đoạt và Khổng Lăng Tiêu lại nói như thế thì chàng đâu còn dám vội vàng vào thăm Chân Chân được nữa và chàng theo mọi người vào Dưỡng Đức Hiên ăn uống, chuyện trò.
Cổ Thanh Phong biết Bàng Thiên Hiểu còn có một người vợ nhỏ nữa là Liễu Như Yến liền mỉm cười hỏi:
- Sao không thấy Liễu phu nhân...
Ngờ đâu chàng vừa nói ba chữ Liễu phu nhân thì Khổng Lăng Tiêu đã vừa cười vừa xen lời nói:
- Vì Vạn Kiếp Đại Hội sắp tới ngày rồi nên chúng tôi cần phải luyện mấy môn tuyệt kỹ cho mấy người dự hội. Tôi với Thiết Kiếm Chân Nhân ngày nay đã luyện thành công rồi còn Liễu phu nhân hãy còn đang bế quan, có lẽ mai mốt cũng hoàn thành được môn Bích Vân Tứ Tuyệt, môn võ công đó lợi hại lắm.
Cổ Thanh Phong nghe nói mấy vị nhân vật lãnh đạo Tam Nguyên Bang đều quan tâm đến Vạn Kiếp Đại Hội, ai nấy đều bế quan khổ luyện thần công, chàng liền lên tiếng hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân rằng:
- Từ khi tiểu bối chia tay lão tiền bối ở Thiên Nguy Cốc, rồi liền vội vàng đi đến Vạn Kiếp Ma Cung ở Bách Trượng Bình tại núi Dã Nhân quả chưa tìm thấy Chân muội nhưng cũng dò la biết được một việc lớn.
Thiết Kiếm Chân Nhân mỉm cười hỏi:
- Việc gì mà hiền điệt cho là việc lớn như thế? Lão đệ có thể nói cho bần đạo nghe được không?

Cổ Thanh Phong đáp:
- Từ khi Miêu Cương Song Quái thừa hư vào đánh Thiên Nguy Cốc giết chết Ngũ Độc Sứ Giả Đường Gia, Tiêu Giao Sứ Giả Thôi Nhất Vỹ, bắt cóc Nhân Uân Sứ Giả Trang Mộng Điệp đi rồi. Vạn Kiếp Ma Chủ mới nhận thấy mười ba danh thủ võ lâm không tầm thường và không dám khinh thường như trước nữa, và y mới nhận thấy thực lực của bổn thân còn đơn bạc lắm, nên cấu kết với hai tên ma đầu rất hung ác và đã ẩn tích lâu năm để tăng thanh thế Vạn Kiếp Đại Hội.
Bàng Thiên hiểu nâng chén rượu vừa cười vừa đỡ lời:
- Có lẽ hai tên ma đầu mà hiền điệt vừa nói , có lẽ thế nào cũng có Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ Thiên Tôn phải không?
Cổ Thanh Phong mặt đỏ bừng gật đầu đáp:
- Nhạc Phụ đoán không sai ! Trong đó có Quỷ Thủ Thiên Tôn và đồ đệ y là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong thực.
Nói xong, chàng bèn đem chuyện mình gặp Xích Đại Phong như thế nào kể hết cho mọi người nghe. Bàng Thiên Hiểu nghe xong mỉm cười nói :
- Lão phu với Quỷ Thủ Thiên Tôn đã đấu với nhau một trận ở Thanh Hải, Tinh Thánh Sơn vào hồi mười mấy năm về trước. Hai bên giao chiến nửa ngày trời, tay trái của y đã luyện thành môn Trảo Hồn thủ, tuy đã bị lão phu phế mất võ công của y đi nhưng lão phu cũng bị thương. Bây giờ y dám tái xuất giang hồ, chắc thế nào công lực của y đã khôi phục được rồi. Tay này cũng là một tay kình địch lợi hại, chúng ta cũng nên cẩn thận đề phòng chứ đừng khinh thường.
Thiết Kiếm Chân Nhân khẽ gật đầu rồi nhìn Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi:
- Cổ lão đệ, còn một tên ma đầu liên minh với Vạn Kiếp Ma Chủ nữa là ai thế?
Cổ Thanh Phong đáp:
- Huyền Băng Lão Muội ở núi Bắc Thiên Sơn và tên đệ tử ruột của y là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiếu Cửu Hàn.
Thiết Kiếm Chân Nhân cau mày lại nhìn Bàng Thiên Hiểu và hỏùi tiếp:
- Bang Chủ đã gặp qua Huyền Băng Lão Muội chưa?
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu đáp:
- Lão phu chỉ biết tên y chứ chưa gặp y, nhưng y đã được Ma Chủ cả trọng như vậy tất phải là nhân vật khá lợi hại.
Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu đáp:
- Võ công của người đó rất đặc biệt và cũng huyền ảo lắm, thường

hai chưởng của y đụng vào chưởng của mình là có thể xương tủy của mình đóng thành băng lạnh đến chết ngay. Cho nên đấu với Huyền Băng Lão Muội cần phải có Thuần Dương Chân Hỏa vận sẵn vào hai cánh tay để phòng bị, chứ không thể sơ xuất được.
Bàng Thiên Hiểu bỗng nghĩ ra một việc liền nâng chén mời Cổ Thanh Phong uống và nói:
- Cổ hiền điệt giả dạng Xích Đại Phong trà trộn vào trong Vạn Kiếp Ma Cung, vậy hiền điệt có trông thấy Vạn Kiếp Ma Chủ không? Hình dáng của y như thế nào?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp:
- Vạn kiếp Ma Chủ coi trọng Đại Hội Vạn Kiếp lắm nên bây giờ y đang bế quan luyện công. Vì thế mà tiểu điệt không được gặp mặt. Nhưng theo lời Tốt Kim Hoàn nói thì người Chưởng môn của chúng, hình như rất có ân oán với Tam Nguyên Bang.
Bàng Thiên Hiểu nghe nói ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi tiếp:
- Lão cũng nhận thấy vị Vạn Kiếp Ma Chủ ấy hình như oán hận Tam Nguyên Bang này lắm, nhưng lão nghĩ lại những người có thù với lão, lão nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra là ai cả.
Cổ Thanh Phong cau mày lại đáp:
- Chúng ta khỏi cần biết lai lịch của Vạn Kiếp Ma Chủ ra sao, cứ trong Vạn Kiếp Đại Hội này thế nào cũng không tránh được cảnh mưa gió.
Bàng Thiên Hiểu trợn trừng đôi mắt rồi nhìn Cổ Thanh Phong hỏi:
- Có phải hiền điệt cho là lão phu sợ Vạn Kiếp Ma Chủ phải không?
Cổ Thanh Phong đáp:
- Tiểu điệt không dám nghĩ như thế. Nhưng tiểu điệt nhận thấy Vạn Kiếp Ma Chủ với Huyền Băng Lão Muội và Quỷ Thủ Thiên Tôn kết hợp với nhau, thanh thế rất lớn mà những người phó hội không những kẻ đồng tâm hiệp lực với nhau mà bên trong còn có người thù hằn nữa là khác, cứ xét như vậy thì có khác nào...
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe tới đây thì trong lòng cũng hoảng và xen lời nói:
- Cổ lão đệ nghĩ như vậy là rất phải. Bây giờ mười ba danh thủ của võ lâm thì Miêu Bình với Tạ Vân Chi đã bị hại, Tiêu Đại Tiên Sinh với Thần Ni đã về giới cực lạc hay tiên du rồi...
Cổ Thanh Phong lại xen lời nói:
- Theo tôi nhận biết thì Điếu Ngao Cư Sĩ có thể cũng sắp tạ thế đến nơi.
Thiết Kiếm Chân Nhân kêu ủa một tiếng nói tiếp:
- Nếu mười ba danh thủ bây giờ chỉ còn lại Miêu Cương Song Quái,

Lâu Sơn Tam Sát, Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, Bàng Bang Chủ với bần đạo nữa là tám người thôi?...
Cổ Thanh Phong nhìn Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa đỡ lời:
- Theo lời nói của Tốt Kim Hoàn thì Vạn Kiếp Ma Chủ nhận định Khổng phu nhân với Liễu phu nhân có thể bổ khuyết Bích Nhãn Thần Ni và Tiên Sư.
Khổng Lăng Tiêu tủm tỉm cười và nói:
- Vạn Kiếp Ma Chủ tâng bốc tôi với Liễu phu nhân bổ khuyết cho Bích Nhãn Thần Ni với Tiêu Đại Tiên Sinh như vậy, chắc là y muốn lấy đầu chị em chúng tôi treo lên Vạn Kiếp Môn đấy thôi.
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa nói tiếp:
- Tính như vậy Lâu Sơn Tam Sát và Miêu Cương Song Quái với bổn bang xưa nay đã có hiềm thù. Triển Thanh Bình thì ưa đi một mình, như vậy đến lúc dự Vạn Kiếp Đại Hội. Bang Chủ cần phải phòng bị cẩn thận mới được !
Bàng Thiên Hiểu gật đầu đáp:
- Theo sự phân tích của Chân Nhân với Cổ hiền điệt thì trên Đại Hội Vạn Kiếp, thực lực nhóm Vạn kiếp Ma Chủ với Tam Nguyên Bang của chúng ta là mạnh nhất. Chúng ta chỉ cần biết rõ hết lợi hại, đừng có gây thêm thù địch hay kéo thêm được Hải Thiên Kiếm Thánh vào phe thì chúng ta không còn sợ ai nữa.
Nói xong lão Bang Chủ uống cạn chén rượu và cất tiếng cười.
Cổ Thanh Phong thấy vậy cau mày lại nghĩ thầm:
“Không ngờ Bàng Thiên Hiểu lòng hiếu thắng lại mạnh đến thế, như vậy triệu chứng này không lấy gì làm tốt đẹp. Ta với y đã là Nhạc Phụ với tế tử rồi thì ta cùng Chân Chân cố sức khuyên lơn cha coi thường danh lợi mà tạo phúc cho võ lâm, giữ lấy sức khoẻ cho được trường thọ.” Bàng Thiên Hiểu cười xong rất cao hứng quay lại nói với Khổng Lăng Tiêu rằng:
- Chân nhi đã ngủ lâu rồi, chắc bây giờ nó đã thức tỉnh. Chúng ta cùng Cổ hiền điệt hãy vào phòng thăm để nó mừng rỡ, may ra vì thế mà bệnh tình của nó cũng chóng thuyên giảm cũng nên!
Cổ Thanh Phong biết Bàng Chân Chân bị thương mà đau yếu, mất hết trí nhớ nên rất quan tâm đến nàng, nhưng mình không tiện tự động vào thăm. Bây giờ chàng nghe thấy Bàng Thiên Hiểu nói như thế vội đứng dậy gật đầu đáp:
- Chân muội bị tai ách này hoàn toàn do tôi mà nên, tiểu điệt rất ăn năn muốn được vào thăm Chân muội ngay.
Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa đáp:
- Cổ hiền điệt cứ yên tâm, hiện giờ Chân Chân nội ngoại thương đều

đã lành mạnh hết, chỉ vì bị kích thích quá mạnh nên thần trí bất thường như người mất hồn vía đấy thôi!
Vì Cổ Thanh Phong nghe thấy Trì Trung Long thuật lại chuyện Bàng Chân Chân ở núi Hoài Ngọc bị như thế nào nên chàng đoán chắc Chân Chân bị thương rất nặng. Chàng còn đoán chắc bộ mặt đẹp của nàng bị hủy rồi cũng nên. Nhưng bây giờ chàng nghe nói nội ngoại thương của nàng không có sao cả, chàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:
- Khi tôi ở Vạn Kiếp Ma Cung, nghe Trì Trung Long nói sau khi Tam Ly Phích Lịch Đạn nổ rồi, Chân Chân bị thương rất nặng, mặt mũi đầy máu.
Khổng Lăng Tiêu liếc chàng một cái rồi vừa đi vừa mỉm cười nói:
- Những lời nói của yêu ma tiểu xú thì tin làm chi? Hiện giờ Chân Chân đang ở trong Phi Hồng Thuỷ Tạ, hiền điệt vào xem sẽ thấy ngay nàng ta chỉ hơi tiều tuỵ về tinh thần thôi, chứ không có bị nội ngoại thương gì hết.
Nàng vừa nói xong thì đã đi tới Thủy Tạ, nàng vội hướng vào trong nội thất lớn tiếng gọi:
- Chân Chân xem này, ai đã tới đây?
Lúc ấy Thiết Kiếm Chân Nhân với Hỏa Hài Nhi đang ở trong Dưỡng Đức Hiên uống rượu chưa kịp theo tới, còn Bàng Thiên Hiểu dắt tay Cổ Thanh Phong cùng bước vào trong Thủy Tạ mỉm cười nói:
- Cổ hiền điệt ! Chân nhi thấy hiền điệt rồi thế nào nó cũng mừng, bịnh của nó sẽ thuyên giảm liền.
Cổ Thanh Phong thấy Bàng Thiên Hiểu nắm tay mình mà tay ông run lẫy bẫy, đủ thấy trong lòng ông ta rất kích động, nên chàng nghĩ thầm:
“Bàng lão tiền bối là Bang Chủ của Tam Nguyên Bang, hiệu lệnh oai hùng, rất rộng kiến thức và là một trong Thập Tam danh thủ đương thời. Mấy năm nay ở trên gian hồ tranh đấu luôn luôn, có rất nhiều nhân vật trong võ lâm đã bị chết dưới Phiên Thiên Tam Bảo của ông ta. Thật không ngờ bây giờ vì quan tâm đến bệnh tình Chân Chân mà khích động đến thế này. Như vậy đủ thấy lòng cha mẹ thương con như thế nào.” Hai người vừa bước vào trong Thủy Tạ thì tấm màn trong nội thất đã vén lên và Khổng Lăng Tiêu cùng cô gái áo vàng thủng thẳng bước ra.
Cổ Thanh Phong có biết đâu bên trong lại có ẩn tình như vậy. Bàng Chân Chân giả mình mẩy, mặt mũi, thậm chí đến cả thái độ cũng giống nàng Chân Chân thật. Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân quả thật không có việc gì cả trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Thanh Phong liền cau mày lại nghĩ thầm:
“Quả thật Chân Chân muội không bị suy suyển gì hết.Riêng chỉ có cặp mắt nhìn mình có vẻ xa lạ một chút thôi!” Cô gái áo vàng nhìn Thanh Phong một hồi, gãi đầu suy nghĩ rồi hỏi Khổng Lăng Tiêu rằng:
- Khổng Di Nương, y là...là... là ai thế?
Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân đã mất trí nhớ thật, không nhận ra mình là ai cả, trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt ứa ra, cau mày lại kêu gọi:
- Chân muội, tôi là Cổ Thanh Phong đây, chẳng lẽ...hiền muội không nhận ra tôi hay sao?
Thiếu nữ áo vàng lại nhìn chàng mấy cái khẽ lắc đầu rồi từ từ nói:
- Người này không đáng ghét lắm, nhưng tôi không quen biết với người bao giờ cả. Tôi yêu mùa Thu, lá Phong rụng đầy núi đỏ như lửa, tại sao người không gọi là Hồng Phong mà gọi là Cổ Thanh Phong như vậy ?
Cổ Thanh Phong không biết thiếu nữ này không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân, người mà mình vẫn chung tình. Nghe nàng nọ nói song nước mắt của chàng đã ràn rụa nhỏ xuống ướt cả tà áo và chàng cảm thấy thúc thủ không còn cách gì nữa.
Cô gái áo vàng thấy Cổ Thanh Phong bỗng nhiên ứa nước mắt ra khóc, trái lại, nàng tủm tỉm cười và nói tiếp:
- Ủa , sao người lại khóc? Người ta nói trượng phu có lệ không dễ nhỏ ra, người là đàn ông mà sao nước mắt lại dễ nhỏ ra như thế ?
Lúc ấy Cổ Thanh Phong không những đau lòng như dao cắt, khóc dở mếu dở mà cả Bàng Thiên Hiểu cũng đau lòng không ít, trong lòng rầu rĩ vô cùng.
Lão Bang Chủ tưởng con gái mình được Hoàng Vô Cảm và Mạnh Vô Ưu chữa cho đã hết bệnh thần kinh, ngờ đâu con gái mình gặp người yêu cũ là Cổ Thanh Phong, sự thực đã làm lão Bang Chủ ngạc nhiên khôn tả.
Cổ Thanh Phong với Bàng Thiên Hiểu nhìn cô gái áo vàng, nước mắt ứa ra rầu rĩ vô cùng, đành thúc thủ chứ còn cách gì mà cứu chữa được cho nàng ta bây giờ.
Khổng Lăng Tiêu đứng cạnh thấy vậy liền nghĩ ra một kế, vội kéo Bàng Thiên Hiểu sang một bên, tủm tỉm cười và nói:
- Bang Chủ! Thiếp đã có một diệu kế, có thể làm cho Chân Chân khỏi hẳn bệnh thần kinh này không còn thất thần lãc phách như thế nữa.
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu gượng cười hỏi:
- Chân nhi đến Cổ hiền điệt mà còn không nhận ra được thì phu

nhân còn có diệu kế gì nữa?
Khổng Lăng Tiêu đắc chí cười và nói tiếp:
- Vừa rồi thiếp vừa nghĩ ra một kế, đột nhiên nghĩ đến. Chân Chân bị bệnh này không phải là bệnh thường, thế nào cũng phải dùng thủ đoạn phi thường mới có thể cứu chữa được, vừa rồi tâm thần của nó đã phục nguyên, thuốc thường không thể chữa được.
Bàng Thiên Hiểu gượng cười hỏi tiếp:
- Lời nói phu nhân rất có lý, nhưng ai biết được thù đoạn phi thường đó?
Khổng Lăng Tiêu tủm tỉm cười, giơ một ngón tay chỉ Cổ Thanh Phong và nói khẽ với Bàng Thiên Hiểu vài lời.
Bàng Thiên Hiểu nghe xong, thoạt tiên cau mày lại hơi ngạc nhiên, sau cùng mới gật đầu nói:
- Biện pháp này là thủ đoạn cuối cùng và cũng là bất đắc dĩ lắm, phu nhân hãy cùng Chân Chân vào trong nội thất để thương lượng với hiền điệt thử xem ?
Khổng Lăng Tiêu đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong cười một cách thần bí, rồi vén mành cùng với thiếu nữ áo vàng vào trong nội thất.
Cổ Thanh Phong không hiểu Khổng Lăng Tiêu nhìn mình cười một cách thần bí như thế là có ngụ ý gì, trong lòng thắc mắc vô cùng.
Bàng Thiên Hiểu định nói nhưng lại ngượng mồm không dám cất tiếng nói, Cổ Thanh Phong thấy vậy càng thắc mắc thêm, liền hỏi:
- Chẳng hay Nhạc Phụ muốn nói gì cứ việc chỉ bảo, việc gì có ích lợi cho Chân muội, dù có phải nhảy vào đống lửa, Thanh Phong tôi cũng không từ chối.
Bàng Thiên Hiểu nghe Cổ Thanh Phong nói như vậy mừng rỡ vô cùng, khẽ vỗ vai chàng và nói:
- Hiền điệt đối với Chân Chân quả thật tình thâm ý hậu. Chúng ta là người trong võ lâm cũng không cần câu nệ những tục thường làm chi.
Tối hôm nay coi như là đêm động phòng hoa chúc của hai người đi!
Cổ Thanh Phong nghe lão Bang Chủ nói câu động phòng hoa chúc xấu hổ đến mặt đỏ bừng, trống ngực đập rất mạnh và vội xua tay đáp:
- Việc này xin thứ lỗi, tiểu điệt không dám tuân lệnh, vì tiểu điệt quyết không dám trái lời hẹn ước với Mạnh Hồng Tiếu, vì tiểu điệt đã hứa với nàng ta trước rồi, khi nào tiểu điệt động phòng với nàng ta trước, mới động phòng với Chân muội sau...
Bàng Thiên Hiểu nghe Cổ Thanh Phong nói gật đầu nói tiếp:
- Hiền điệt quả là quang minh quân tử, lão cũng biết làm như vậy là

thất lễ và có vẻ cưỡng ép hiền điệt làm những việc mà hiền điệt không muốn làm ngay bây giờ, nhưng hiền điệt nên rõ:
Bệnh của Chân nhi nặng như vậy nếu không có cuộc đại hỷ thì không sao khỏi được. Hiền điệt với nó tình thân khá thâm hậu, Thiên Hiểu này đã già nua rồi chỉ có một đứa con gái cưng ấy thôi, mong hiền điệt vì lẽ đó mà nhận... nhận lời của lão phu... thỉnh cầu đi...
Thanh Phong nghe Bàng Thiên Hiểu nói xong, vì quá lo âu cho con gái mà lệ già đã nhỏ giòng, cổ nghẹn ngào không sao nói ra được, mình mẩy và chân tay run lẩy bẩy.
Cổ Thanh Phong thấy mình với Bàng Chân Chân cùng chung hoạn nạn, cả hai cùng yêu nhau, hơn nữa thấy Bàng Thiên Hiểu lo cho con gái mà có thái độ như thế chàng rất cảm động, không tiện cự tuyệt.
Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì Khổng Lăng Tiêu từ trong nội thất bước ra, hai tay cầm hai chén Hỉ Cửu, đưa cho Cổ Thanh Phong một chén, rồi vừa mỉm cười vừa nói:
- Việc gì cũng không nên phân biệt mau chậm, Mạnh Hồng Tiếu là một vị Tân Quốc Kỳ Anh chắc không khi nào trách cứ hiền điệt về việc đêm nay đâu, huống hồ còn có Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân và Khổng Lăng Tiêu này, mấy người làm chứng cho. Nào, lại đây mời hiền điệt uống ly rượu này để chúc hiền điệt cùng Chân Chân hoa đẹp trăng tròn, vô tai vô ách.
Thanh Phong nghĩ thầm:
“Sở dĩ Chân Chân bị như vậy là vì bảo vệ cho ta, mong muốn cho ta được an toàn, một mình đấu với Trì Trung Long và Liên Thành Ngọc mới đến nỗi này. Nàng vì mình mà không tiếc thân, như vậy đã hàm ơn nàng mà sao không báo đền, như thế chẳng hoá ra ta là kẻ bạc tình hay sao? Nhưng nếu ta nhận lời Bàng Thiên Hiểu với Khổng Lăng Tiêu, đêm nay động phòng hoa chúc với nàng, làm như thế liệu nàng có khỏi bệnh hay không? Hay là ta cứ việc động phòng hoa chúc với nàng nhưng không hợp cẩn và chỉ nói cho nàng hay nguyên nhân tại sao, chắc nàng cũng không trách cứ ta và như thế ta mới không lỗi hẹn ước với Mạnh Hồng Tiếu và đồng thời lương tâm ta cũng không bị cắn rứt.” Chàng quyết định như vậy rồi, liền nhìn Bàng Thiên Hiểu với Khổng Lăng Tiêu giây lát rồi nói:
- Bệnh này của Chân muội vì tôi mà nên, tất nhiên Thanh Phong tôi không dám chối từ điều gì hết, vậy tôi xin tuân lệnh. Nhạc Phụ, Khổng phu nhân, đêm nay tôi xin làm lễ thành hôn với Chân muội nhưng tôi với nàng ta chỉ thanh bạch tương đối và dùng lời lẽ để để an ủi nàng thôi.
Chàng nói xong mỉm cười uống cạn chén rượu Khổng Lăng Tiêu đưa

cho.
Khổng Lăng Tiêu thấy vậy mỉm cười, rồi giơ tay vẫy Bàng Thiên Hiểu rồi cả hai cùng gật đầu chào Cổ Thanh Phong và rút lui khỏi Phi Hồng Thuỷ Tạ.
Bàng Thiên Hiểu vừa đi vừa cau mày lại nói với Khổng Lăng Tiêu rằng :
- Không ngờ Cổ hiền điệt lại bảo thủ đến thế, y vừa tuyên bố là tối nay chỉ thanh bạch tương đối với Chân nhi thôi, như vậy cho thấy y là người rất đứng đắn!
Khổng Lăng Tiêu nghe nói cười khúc khích và đáp:
- Người trẻ tuổi lúc nào cũng cứng mồm như thế, sự thật thì lửa gần rơm, thế nào mà chẳng bén, huống hồ hai người đã yêu nhau từ trước, đồng thời tôi đã giúp Chân Chân một chút nữa...
Bàng Thiên Hiểu nghe tới đó ngạc nhiên hỏi:
- Phu nhân nói gì thế, phu nhân đã bỏ thuốc vào trong chén rượu đó rồi hay sao?
Khổng Lăng Tiêu gật đầu vừa cười vừa đáp:
- Thiếp biết thế nào Thanh Phong cũng tự phụ mình là người đạo học, chưa chắc đã chịu động phòng với Chân Chân, cho nên tôi đã cho một viên Mỵ Hương Hoàn vào trong rượu để cho hai người uống rồi.
Bàng Thiên Hiểu mặt đỏ bừng cau mày lại hỏi:
- Sao phu nhân lại cho Chân nhi uống thứ thuốc đó?
Khổng Lăng Tiêu lườm Bàng Thiên Hiểu một cái, cười giọng lẳng lơ và nói:
- Ngày thường Bang Chủ thông minh tinh tế biết bao ! Bây giờ có phải vì quá lo âu cho bệnh thế của Chân nhi hay không mà hồ đồ đến như vậy?
- Sao phu nhân bảo tôi là hồ đồ?
- Vừa rồi, Chân Chân trông thấy Cổ Thanh Phong hiền điệt chỉ nhìn thấy chàng ta không đáng ghét, chứ không nhận ra chàng ta là người yêu cũ của mình phải không?
- Vì tôi thấy Chân nhi không nhận ra được Cổ hiền điệt nên tôi mới lo lắng như thế!
- Bang Chủ thử nghĩ xem :
Chân Chân đã không nhận ra Cổ hiền điệt, nếu tôi không mời nàng uống Mỵ Hương Mỹ Tửu thì khi nào nàng ta lại chịu động phòng với một người đàn ông lạ mặt như thế?
Bàng Thiên Hiểu nghe nói cũng tự mắng thầm mình quả thật hồ đồ, nhưng lão Bang Chủ lại nhận thấy do tay cha mẹ cho thuốc mê cho

con gái và chàng rể cưng uống thuốc mê, lão Bang Chủ càng nghĩ càng ngượng thêm, liền lẳng lặng không nói năng gì cả, vội đi ra Dưỡng Đức Hiên cùng Thiết Kiếm Chân Nhân và Hỏa Hài Nhi uống rượu giải sầu.
Trong lúc Bàng Thiên Hiểu ra Dưỡng Đức Hiên uống rượu thì Mạnh Hồng Tiếu đã đi đến Tam Nguyên Giáp Khẩu.
Hãy tạm gác chuyện Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Bang Chủ sang một bên, và nói lại Cổ Thanh Phong chờ Bàng Thiên Hiểu với Khổng Lăng Tiêu rút lui rồi, chàng vén mành chui vào bên trong thấy thiếu nữ áo vàng đang mỏi mệt tựa lưng vào giường, nàng ta thấy chàng vào cũng không đứng dậy, chỉ trợn to đôi mắt lên nhìn chàng mà thôi.
Cổ Thanh Phong thấy vậy đau lòng vô cùng, đi tới cạnh giường ngồi xuống nắm lấy tay nàng khẽ hỏi:
- Chân muội có phải thực Chân muội không nhận ra được tôi không?
Thiếu nữ áo vàng mặc cho chàng nắm tay của mình, không nói năng gì cả và cũng không biết xấu hổ, giây lát sau nàng mới trả lời:
- Tôi không biết người, sao người lại biết tôi như vậy?
Thanh Phong thấy thiếu nữ áo vàng này hình dáng không những giống hệt Chân Chân mà lời ăn lẽ nói cũng giống nốt, cho nên chàng không thể nào nghi ngờ được, chàng liền vừa cười vừa nói tiếp:
- Cô là con gái cưng của Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang. Cái tên Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân của cô nương đã vang danh giang hồ từ lâu, cô có biết không?
Chàng chưa nói dứt, thiếu nữ áo vàng đã lắc đầu đáp:
- Người có chút không đúng, tôi là Bàng Chân Chân con gái của Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang thì đúng, nhưng tôi chưa hề xông pha giang hồ bao giờ và cũng không hề mang cái tên Hoàng Sam Hồng Tuyến lần nào cả!
Cổ Thanh Phong không biết thiếu nữ này nói với mình hoàn toàn là sự thật chàng cứ tưởng nàng ta hãy còn mất trí ăn nói bậy bạ, nên chàng mỉm cười nói tiếp:
- Chân muội thích mặc áo vàng, lại thiện sử dụng Hồng Tuyến Thập Tam Trâm và cũng giỏi về kiếm pháp nữa. Vì thế mà người trên giang hồ mới đặt cho Chân muội cái tên là Hoàng Sam Hồng Tuyến. Tại sao Chân muội lại quên cả ngoại hiệu của mình như thế?
Thiếu nữ áo vàng vừa cười vừa hỏi tiếp:
- Tôi ưa mặc áo vàng từ nhỏ, nhưng tôi có biết sử dụng cái gì là Hồng Tuyến Thập Tam Trâm đâu?
Cổ Thanh Phong vẫn cho là tinh thần của nàng ta còn hoảng hốt, quên hết mọi sự cho nên chàng thương nàng vô cùng, rầu rĩ cau mày

lại rồi hỏi:
- Chân muội có nhớ việc chúng ta ác chiến với Lâu Sơn Tam Sát ở Thiên Nguy Cốc và đấu với Vạn Kiếp Quần Ma và đi Đông Hải kiếm Điếu Ngao Cư Sĩ chữa bệnh cho hiền muội không?
Thiếu nữ áo vàng trợn to đôi mắt nhìn Thanh Phong mỉm cười hỏi lại:
- Từ lọt lòng mẹ đến giờ, chỉ có lần này là tôi bị người ta làm cho mê man và đưa tới, còn thì tôi chưa hề bước chân ra khỏi Miêu Cương bao giờ, chứ có đi Thiên Nguy Cốc với người lúc nào đâu?
Cổ Thanh Phong càng nghe càng đau lòng, giơ tay ra ôm lấy vai nàng, hôn nàng một cái. Thiếu nữ áo vàng không hổ thẹn gì cả chỉ mỉm cười nhìn chàng và nói tiếp:
- Tôi thấy người đã không chán ghét, bây giờ người thân mật với tôi như vậy là người thích tôi đấy không?
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói tiếp:
- Chân muội có biết cha của hiền muội đã bằng lòng gả hiền muội cho tôi và đã định đêm nay là đêm động phòng hoa chúc không?
Thiếu nữ áo vàng trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười hỏi:
- Phong đại ca có bằng lòng lấy tôi không?
Tiếng nói Phong đại ca đó làm cho Cổ Thanh Phong nhớ lại khi Chân Chân âu yếm với mình nên chàng khẽ hôn má nàng một cái, nước mắt lại nhỏ dòng xuống và dùng giọng ôn hoà nói:
- Chân muội, bây giờ chúng ta đã động phòng hoa chúc sao lại còn bảo tôi không muốn lấy hiền muội. Hiền muội đã nhớ mà gọi tôi là Phong đại ca như vậy là hiền muội sắp nhớ ra rồi đấy.
Thiếu nữ nghe chàng nói là bằng lòng lấy mình, mừng rỡ vô cùng, vội xuống giường rót một chén nước đem đến cho Thanh Phong mỉm cười nói tiếp:
- Phong đại ca đã bằng lòng lấy tôi thì xin hãy uống nước chè này, tôi sẽ nói mấy lời thực thà cho đại ca hay.
Cổ Thanh Phong nghe nàng nói như vậy không ngần ngừ gì cả, liền bưng chén nước uống luôn và nói:
- Lời nói thật? Chả lẽ việc thất thần như vậy là giả bộ hay sao?
Thiếu nữ áo vàng tủm tỉm cười đáp:
- Tôi có mất thần mất vía bao giờ đâu mà chàng bảo giả bộ.
Thanh Phong ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Chân muội không thất hồn thất vía, nhưng tại sao lại quên hết những chuyện cũ?
- Sự thật tôi không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân thì tôi làm sao mà nhớ lại được chuyện dĩ vãng của cô ta?
Thấy nàng ta nói như vậy, Thanh Phong quả thấy nàng ta không có

sự đau đớn gì, càng hoài nghi thêm liền hỏi:
- Vừa rồi hiền muội chẳng tự nhận mình là Bàng Chân Chân con gái của Bàng Thiên Hiểu là gì?
Thiếu nữ áo vàng gật đầu đáp:
- Phải tôi nhận là Bàng Chân Chân, con gái của Bàng Bang Chủ thật, nhưng tôi không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân. Theo sự ước đoán của tôi thì Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân kia là chị của tôi cũng nên?
Cổ Thanh Phong càng nghe càng kinh ngạc, không hiểu lời nói của đối phương là lời nói thật hay là nói mơ? Nhưng chàng nhận xét kĩ thì thần sắc và đôi ngươi của nàng thì thấy nàng ta không có vẻ gì là thất thần cả.
Nếu lời nói của nàng ta không phải là lời nói mơ, thì chàng lại rất lấy làm lạ vì xưa tới nay chàng chẳng nghe ai nói Bàng Thiên Hiểu có người con gái thứ hai như vậy, huống hồ làm gì có chuyện hai chị em lấy một tên như thế?
Thiếu nữ đó thấy Cổ Thanh Phong như vậy, tỏ vẻ hoài nghi liền nói:
- Phong đại ca đã uống chén chè đó thì Phong đại ca đã là chồng của tôi rồi, tôi mới chịu nói thật cho đại ca nghe, cả cái tên Phong đại ca cũng là do người ta dạy tôi đấy.
Cổ Thanh Phong nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ:
"Theo lời nói của cô nương này chẳng lẽ tất cả mọi việc đều do Tam Nguyên Bang đặt ra để đưa ta vào tròng chăng?" Chàng chưa nghĩ xong thì thiếu nữ áo vàng đã tủm tỉm cười nói tiếp:
- Ngay hôm qua đã có một vị là Giáng Ma Lang Quân và một vị là Đãng Ma Tú Sĩ tới đây...Giáng Ma Lang Quân lợi hại lắm, biết ngay tôi không phải là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân, rồi người đó kể cho tôi nghe một câu chuyện để cho tôi biết rõ câu chuyện đó và sau cùng bảo tôi cứ vĩnh viễn mạo nhận là Hoàng Sam Hồng Tuyến đi.
Thanh Phong nghe nói kinh hãi hỏi tiếp:
- Chuyện cô nương nói là chuyện thực đấy à? Thế Giáng Ma Lang Quân đã nói cho cô nương nghe chuyện gì thế?
- Y nói đại ca cùng Hoàng Sam Hồng Tuyến đi Đông Hải kiếm Điêu Ngao Cư Sĩ chữa bệnh cho, lúc đi qua Âm Phong Giáp dưới núi thì gặp bọn Vạn Kiếp Quần Ma, chúng bảo đại ca là người ác nhất thiên hạ định moi tim giỏ huyết của đại ca. Nàng Hoàng Sam Hồng Tuyến vì đại ca mà độc đấu với Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc cho nên mới bị thương nặng.
Nói xong, nàng lại thuật lại một lần nữa lời nói mà Bàng Chân Chân

đã kể cho nàng nghe như thế nào cho Thanh Phong nghe tiếp:
Thanh Phong biết tình tiết này ngoài mình ra thì chỉ có Bàng Chân Chân thiệt biết rõ thôi, chàng liền nghĩ thầm:
“Chẳng lẽ Giáng Ma Lang Quân lại do Chân Chân thực giả dạng hay chăng? Nhưng sao nàng lại đi cùng Đãng Ma Tú Sĩ, người mà chàng nghi là Mạnh Hồng Tiếu giả dạng?
Chàng đang thắc mắc thì thiếu nữ áo vàng lại tủm tỉm cười và nói tiếp:
- Giáng Ma Lang Quân thuật câu chuyện đó cho tôi hay, vẻ mặt rất rầu rĩ. Trong lúc vừa nói vừa ứa nước mắt ra, sau cùng lại còn thanh minh là sẽ làm mai tôi cho đại ca và bảo nên gọi Bàng Bang Chủ là cha và phải hiếu thảo với người mới được.
Cổ Thanh Phong nghe nói tới đó đã biết mình đoán không sai, liên tưởng ngay đến Giáng Ma Lang Quân trên mặt có sẹo và thông thuộc hết kiếm pháp các môn phái, chàng mới vỡ lẽ , thất thanh nói:
- Vị Giáng Ma Lang Quân ấy thực là Bàng Chân Chân chính hiệu.
Thiếu nữ nọ gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:
- Đại ca cũng như tôi đều có ý nghĩ giống nhau, nhưng tôi lại phụ lòng tốt của chị tôi vì tối hôm nay dự lễ thành hôn với đại ca xong ngày mai tôi sẽ trở về Miêu Cương ngay.
Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại:
- Cô nương ở Miêu Cương thật à?
Thiếu nữ áo vàng gật đầu đáp:
- Khi sư phụ tôi lượm được tôi, thấy trên người tôi có một miếng vải đề là :
“Con nhỏ này tên là Bàng Chân Chân, con gái của Bàng Thiên Hiểu”. Tôi nhờ được sư phụ tôi dạy bảo, xưa nay vẫn sinh trưởng tại Thiên Tâm ở Miêu Cương...

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 27
Thiên Tình Lầm Lỡ

Cổ Thanh Phong nghe thấy Miêu Lãnh Thiên Tầm Cốc nằm đó, liền giật mình, kinh hãi nhìn thiếu nữ áo vàng hỏi tiếp :
- Chẳng lẽ sư phụ của cô nương là Thiên Tầm Tiên Nương , đã được người ta công nhận là người nuôi trùng số một trên thiên hạ

đương thời, rất ít khi ra khỏi nơi ẩn cư phải không ?
Thiếu nữ áo vàng liền đáp :
- Phải, sư phụ của tôi chính là Thiên Tầm Tiên Nương đấy. Từ rày trở đi, đại ca cứ gọi tôi là Thiên Tầm Nữ Bàng Chân Chân để khác chị tôi là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân.
Lúc ấy rượu thuốc Mỵ Hương ở trong người của Cổ Thanh Phong bắt đầu ngấm, lại trông Tiên Tầm Nữ đẹp như vậy, bỗng thấy sau đơn điền có một làn hơi nóng bốc lên, khiến chàng có cảm giác ngây ngất vô cùng.
Nhưng, sức thuốc vừa ngấm mà nghị lực chưa tiêu diệt, chàng cố gượng nén tình dục và đồng thời chàng nghĩ thầm :
"Chuyện thiên hạ thật kỳ lạ thế nào cũng có, không ngờ Bàng Thiên Hiểu lại có hai người con gái cùng một lúc, và cả hai đều lấy tên Bàng Chân Chân. Ta lại cứ tưởng Bàng Bang Chủ chỉ có một người con gái là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân thôi, cứ xem Thiên Tầm Nữ thì cả mặt mũi, dáng điệu giọng nói, tiếng cười đều giống hệt Hoàng Sam Hồng Tuyến, như vậy hiển nhiên hai nàng là hai chị em sinh đôi, nhưng ai là mẹ đẻ của hai nàng..." Nghĩ tới đó, chàng bỗng phát hiện bên trong có sự nghi vấn bởi chàng chỉ biết Bích Vân Nương, Liễu Như Yên là Tam Di Nương của Bàng Chân Chân thôi, chứ không nghe thấy Bàng Thiên Hiểu nói nguyên phu nhân của ông ta sống hay chết , bây giờ đang ở đâu ? Chàng nghĩ mãi.
Thiên Tầm Nữ nũng nịu vô cùng, tựa vào lòng Cổ Thanh Phong mỉm cười nói :
- Phần vì tôi không quen núi Cửu Nghi này, phần vì cha tôi hình như không biết có người con gái như tôi vậy, mà tôi cũng chả cần phải miễn cưỡng với cao như thế. Vấn đề cuối cùng là vì sư phụ tôi rất yêu tôi, chắc về việc tôi bị mất tích, bà ta thể nào cũng lo âu vô cùng. Cho nên tôi định tối hôm nay thành hôn với anh xong rồi, sáng sớm mai tôi sẽ về Thiên Tầm Cốc ở Miêu Cương ngay.
Cổ Thanh Phong biết Thiên Tầm Nữ sinh trưởng ở Miêu Cương đã nhiễm tập quán của người Mèo, đối với sự yêu thương của trai gái, không lấy gì làm hổ thẹn hết, coi như chuyện dĩ nhiên vậy.
Huống hồ nàng tựa ở trong lòng chàng đưa mắt tống tình, làm cho chàng cảm thấy nơi đơn điền có một luồng sức nóng kỳ lạ dồn xuống bên dưới càng ngày càng mạnh, hình như chịu nhịn không nổi vậy.
Tất nhiên Cổ Thanh Phong không biết mình với Thiên Tầm Nữ đã uống phải rượu thuốc của Khổng Lăng Tiêu nên chàng vừa kêu được một tiếng "Nguy tai" thầm, chàng liền nghĩ :

“Ta đã gặp Đãng Phách Ni Cô Diệu Chân với Vệ Phương Hoa, hai dâm phụ dâm đãng như vậy mà ta cũng không bị chúng khiêu gợi nổi và đều được bình yên vô sự, thân ta vẫn thanh bạch như thường. Không ngờ đêm nay ta với Thiên Tầm Nữ gần gũi nhau trong một căn phòng như thế này mà ta lại không tránh sao khỏi ma kiếp má hồng.” Chàng nghĩ đoạn, vội lui người về pía sau không dám gần gũi, thân mật với Thiên Tầm Nữ như thế nữa.
Thiên Tầm Nữ thấy Cổ Thanh Phong lùi về phía sau, liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn chàng mỉm cười và nói :
- Phong đại ca, nghe chị tôi nói, đã biết đại ca là một người hiệp nghĩa và rất quang minh lỗi lạc. Nhưng tôi đã lấy đại ca rồi và đại ca cũng đã lấy tôi, chúng ta nên thân mật với nhau, đừng coi những việc này là chuyện dâm đãng, vì chúng ta đã chính thức là vợ chồng mà.
Cổ Thanh Phong không biết trả lời như thế nào cho phải, chàng cuống lên ấp úng đáp :
- Tôi....tôi...
Lúc ấy hai người bốn mắt nhìn nhau. Thiên Tầm Nữ là người rất thông minh chỉ trông vẻ mặt cũng biết chàng ta đang nghĩ gì. Nàng bỗng sa sầm nét mặt lại, nhìn thẳng vào mặt chàng lên tiếng hỏi :
- Phong đại ca đã uống chén nước của tôi rớt cho đại ca rồi, chảng lẽ lại hối hận, không muốn cưới tôi nữa hay sao ?
Cổ Thanh Phong nghe nói mới nghĩ đến nàng Bàng Chân Chân này ngoại hiệu Thiên Tầm Nữ :
Từ Thiên Tầm Cốc tới và là đồ đệ cưng của Thiên Tầm Tiên Nương, một cao thủ nuôi trùng độc số một đương thời, chàng liền giật mình kinh hãi, mắt nhìn vào chén nước vừa uống, cau mày hỏi :
- Theo lời cô nương, chảng lẽ trong chén nước của cô nương đã có Thiên Tầm Trùng Độc rồi hay sao ?
Thiên Tầm Nữ gật đầu đáp :
- Phong đại ca, sư phụ tôi là người Thủy Bái Di, tôi được bà ta dạy bảo từ nhỏ, tất nhiên tôi có độc tính của người Mèo. Cử chỉ bỏ Trùng Độc trong nước này không có ác ý , mà chỉ bảo chứng cho vợ chồng đoàn kết với nhau, không bao giờ phản bội. Vì chúng ta ân ái một đêm, ngày mai tạm biệt rồi, nên trong một trăm ngày, đại ca phải đến Thiên Tầm Cốc tìm thiếp. Bằng không, Thiên Tầm Trùng cắn xé trái tim đau đớn thảm khốc như thế nào, chắc đại ca thấy người ta nói rồi. Không có một loại thuốc nào chữa khỏi , không có công lực nào chịu nổi, và cũng không thể có một hình phạt nào đau đớn bằng.
Cổ Thanh Phong là người giàu kinh nghiệm, tất nhiên phải hiểu Tầm Trùng Độc lợi hại như thế nào, chàng nghe thấy Thiên Tầm Nữ nói

liền thấy trống ngực đập rất mạnh, trái tim muốn nhảy vọt ra ngoài.
Thiên Tầm Nữ đã bắt đầu phát động thế công của lề lối người Mèo. Chỉ thấy nàng giơ hai cánh tay ra ôm chặt lấy cổ chàng, lôi chàng nằm ra giường với giọng nói rất nhu mì :
- Phong đại ca, thiếp yêu đại ca lắm, sao đại ca không dám, vã lại thiếp chả xinh đẹp như chị thiếp là gì?
Nàng vừa nói vừa hôn hít làm cho Cổ Thanh Phong không sao chịu nổi, nhất là lúc này chàng đã uống phải dâm dược của Khổng Lăng Tiêu.
Thoáng cái trong Phi Hồng Thuỷ Tạ, Miêu giai nhân đã thổi tiêu Phượng Hoàng, Trung Điền Kiếm Khách đã nhập bước thiên thai, anh hùng đều biến thành Tương Vương thần nữ đang mây mưa ở núi Vu Sơn.
* * * Chuyện đời rất là éo le, sớm không đến, muộn cũng không thành.
Hay tin Cố Thanh Phong động phòng hoa chúc trong lòng Mạnh Hồng Tiếu liền bán tín bán nghi, nghĩ thầm :
“Sao lại có chuyện may mắn như thế nhỉ ? Ta với Chân Chân đi tìm kiếm Cổ Thanh Phong mãi mà không thấy, ngày hôm qua chúng ta vừa tới Tam Nguyên Giáp thì chàng cũng theo sau tới, mà chàng đã cùng cô gái Chân Chân giả liệu động phòng hoa chúc liền.” Nàng có vẻ không tin, liền giở khinh công tuyệt mức ra tiến thẳng tới Dưỡng Đức Hiên, và lẻn ra sau Phi Hồng Thuỷ Tạ.
Khi nàng đi qua Dưỡng Đức Hiên thấy Bàng Thiên Hiểu với mấy tay cao thủ của Tam Nguyên Bang đang vui vẻ nhậu nhẹt với nhau, nàng liền nghĩ :
“ Việc này có lẽ mọi người đều tưởng lầm hết, vì cô gái giả hiệu này giống hệt Chân Chân thật. Ngay cả Bàng Thiên Hiểu, cha ruột nàng mà cũng không nhận ra được, thì Cổ Thanh Phong làm sao mà nhận ra được? Chàng ta đã không biết nội dung, trông thấy Chân Chân như kẻ mất hồn mất vía như vậy, thế nào cũng phải ăn năn và thương xót, tất nhiên chàng phải nhận lời hành hôn để cho Chân Chân được an ủi phần nào, và như vậy mới mong chữa lành bệnh cho nàng. Nhưng căn cứ vào tính nết ngày thường của Cổ Thanh Phong, dám chắc dù có nhận lời động phòng hoa chúc với Chân Chân đi chăng nữa, là cốt an ủi nàng để cho nàng chóng lành mạnh. Như vậy chỉ có danh hoa chúc thôi chứ không có hoa chúc thật đâu.”
Tuy nàng nghĩ rất đúng, nhưng chờ tới khi nàng xuất hiện ở trước Phi Hồng Thuỷ Tạ thì thấy tình hình đã khác hẳn dự định của nàng. Nàng là người luyện thành công Diệu Âm Thần Công nên tai mắt

nàng rất thính, nàng nghe thấy bên trong có sự đang mấy mưa của một trai, một gái. Thoạt tiên nàng còn tưởng là cặp trai gái khác nhưng sau nàng còn nghe rõ tiếng " Phong đại ca" và "Chân muội" cho nên nàng liền giậm chân nghiến răng rời khỏi Tam Nguyên Giáp ngay.
Nàng đi đâu ? Lúc đó trong lòng nàng hận Cổ Thanh Phong hay là vẫn yêu như trước, những chuyện đó hãy gác sang một bên.
Bây giờ hãy nhắc lại truyện của Tam Nguyên Giáp trước.
Một đêm đã qua, sáng sớm hôm sau, Bàng Thiên Hiểu với Khổng Lăng Tiêu vội đến Phi Hồng Thuỷ Tạ để xem con gái cưng của mình cùng Cổ Thanh Phong sau khi động phòng có lành mạnh hay không? Nhưng lão Bang chủ vừa đến Phi Hồng Thuỷ Tạ thì biến sắc mặt ngay, vì thấy cánh cửa mở toang như người ta đã phẫn uất dùng chưởng đánh hai cánh cửa đó vậy.
Bàng Thiên Hiểu lại tưởng Cổ Thanh Phong tỉnh táo rồi hay biết Khổng Lăng Tiêu bỏ thuốc vào rượu nên tỏ vẻ bất mãn mới hậm hực mà đi, cho nên lão hiệp bước vừa lên tiếng gọi :
- Chân nhi !
Ý của lão Bang Chủ chỉ muốn giải thích cho con gái mình hay và hỏi tình hình ra sao? Ngờ đâu đồ đạc bên trong bị đánh đổ lung tung và không còn bóng người nào cả, chỉ có Cổ Thanh Phong để lại một lá thư.
Trong thư rõ cho hay Thiên Tầm Nữ Bàng Chân Chân khác hẳn Hoàng Sam Hồng Tuyến. Bởi một người là chị, một người là em và trách mắng Bàng Thiên Hiểu, một cao thủ trong mười ba danh thủ đương thời, Bang Chủ của Tam Nguyên bang và cũng là tôn sư của một môn phái trong võ lâm như vậy, sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu như thế để đẩy chàng sa vào...nghĩa. Bàng Thiên Hiểu đọc xong lá thư đó, vừa hổ thẹn, tức giận vừa đưa tay chỉ Khổng Lăng Tiêu giậm chân lia lịa và quát mắng :
- Việc này....việc này....đều...dều do phu nhân gây nên cả, thủ đoạn cao minh đến thế đấy...
Mới nói được có thế thôi, lão Bang Chủ vì tức giận quá đã ngã lăn chết giấc.
Khổng Lăng Tiêu cuống cả chân tay, một mặt đỡ Bàng Thiên Hiểu lên sập xoa bóp cứu chữa, một mặt sai người đi mời Thiết Kiếm Chân Nhân dể bàn luận.
Thiết Kiếm Chân Nhân hay tin vội đến Thuỷ Tạ ngay.
Lúc ấy Bàng Thiên Hiểu đã lay tỉnh, trong lòng tức giận khôn tả, mà Khổng Lăng Tiêu thì rầu rĩ cau mày lại và đưa lá thư của Cổ Thanh

Phong cho Thiết Kiếm Chân Nhân xem, cùng kể lại mọi sự cho lão đạo sĩ hay.
Thiết Kiếm Chân Nhân biết rõ chuyện rồi liền hỏi Bàng Thiên Hiểu :
- Có phải Bang Chủ có hai người con gái cùng tên là Chân Chân chăng ?
Bàng Thiên Hiểu gượng cười đáp :
- Việc này chính lão phu cũng không rõ lắm.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe nói liền nhìn Khổng Lăng Tiêu một cái và thầm nghĩ :
"Chẳng hay Bàng Bang chủ cũng mắc phải bệnh thất hồn lạc phách ấy chăng, sao lại làm cha mà không biết mình có mấy người con như thế ?" Bàng Thiên Hiểu đã đoán được ra Thiết Kiếm Chân Nhân và Khổng Lăng Tiếu nghi ngờ gì rồi nên gượng cười đáp :
- Việc của Chân nhi xưa nay lão phu không muốn nhắc nhở cho ai hay, nhưng bây giờ dưới tình hình quái dị này, lão phu cần nói rõ đầu đuôi để hai người suy đoán hộ lão ?
Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu :
- Xin Bang Chủ cứ nói, việc này do Bang Chủ nói ra là chỉ lọt vào tai Khổng phu nhân với bần đạo thôi, quyết không lan đến tai người thứ ba đâu.
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa nói tiếp :
- Việc này cũng không có điều gì là xấu xa mà không nói cho ai hay được. Sở dĩ lão phu giữ bí mật như thế là vì thương Chân nhi, không muốn để cho nó đau lòng thương nhớ người mẹ không biết sống chết kia, hay là nó lại đi khắp mọi nơi tìm kiếm mẹ nó.
Thiết Kiếm Chân Nhân kêu "ồ" một tiếng và hỏi tiếp :
- Chẳng hay nguyên phối phu nhân của Bang Chủ là vị thế nào ?
Bàng Thiên Hiểu cau mày không đáp, trái lại lão Bang Chủ lại hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân rằng :
- Năm nay ở trong Miêu Lãnh có một Hồng Phấn ma đầu nổi danh giang hồ, nhưng được tiếng ít lâu thì đã biệt vô tăm tích.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :
- Có phải là Huyền Huyền Ma Nữ Vạn Phi Sương đấy không ?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu và nói tiếp :
- Chân Nhân đoán đúng đấy, chính Huyền uyền Ma Nữ là mẹ đẻ của Chân Nhi.
Khổng Lăng Tiêu nghe nói kêu ối chà" một tiếng và xen lời hỏi :
- Theo lời đồn đại trên giang hồ thì Huyền Huyền Ma Nữ ác độc lắm sao Bang chủ lại kết duyên với bà ta được.
Bàng Thiên Hiểu thở dài :

- Việc này nói ra có thể nói là nghiệp duyên xảo hợp. Lúc ấy lão đang hành đạo giang hồ, đi qua Miêu Lãnh ngẫu nhiên gặp nàng ta. Vì tính của đôi bên rất kiêu ngạo, nên vì một sự tranh chấp nho nhỏ ra tay đánh liền. Ác chiến nữa ngày, nàng ta thua lão phu có một thế. Nàng ta liền nói với lão rằng :
"Bình sinh không chịu thua ai cả , bây giờ lão đã thắng ta nên tình nguyện lấy lão làm chồng." Khổng Lăng Tiêu lại xem lời hỏi tiếp :
- Lúc bấy giờ Huyền Huyền Ma Nữ có tiếng đẹp nhất thời, thảo nào Chân Chân mới đẹp tuyệt trần chứ. Bang Chủ may mắn lấy được vợ đẹp như thế thì diễm phúc vô song.
Bàng Thiên Hiểu lườm nàng một cái, rồi nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân nói tiếp :
- Chân Nhân nên biết Bàng Thiên Hiểu tôi không phải là người có thể để sắc ma quyến rũ nhưng lúc ấy lão đã bị sa vào Thiên Ma Mật Tông Đại Pháp của nàng mà không hay, vì thế cứ thấy tâm thần hỗn loạn, trong người bừng bừng không sao chịu nổi rồi mơ hồ kết duyên Tần Tấn với nàng.
Thiết Kiếm Chân Nhân lại hỏi :
- Bang Chủ đã kết duyên với Huyền Huyền Ma Nữ rồi, tại sao hai người lại chia rẽ nhau như thế, mà nàng ta bây giờ sống chết ra sao? Tung tích ở đâu lão Bang Chủ có biết không ?
Bàng Thiên Hiểu gượng cười đáp :
- Gạo đã nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, lúc ấy lão phu nhận thấy lời đồn đại của giang hồ không ngoa tí nào. Huyền Huyền hẹp lượng tuyệt luân, thủ đọan ác hiểm vô cùng, chứ không khi nào làm vợ chồng với nhau mãi mãi được.
Khổng Lăng Tiêu lại hỏi :
- Bang chủ đã biết không thể sống với nàng ta được, chẳng lẽ võ công của Bang Chủ cao siêu thế mà tại sao không thoát ly nổi chốn đó sao?
Nàng chưa nói dứt, đột nhiên kêu "Ủa" một tiếng và dường như vỡ lẽ nên nàng vội nói tiếp :
- Tôi đã biết rồi ! Bang Chủ muốn dang tay cắt đứt đường tơ nhưng khốn nỗi Huyền Huyền Ma Nữ lại có thai rồi phải không ?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu đáp :
- Phu nhân đoán không sai lúc ấy Huyền Huyền Ma Nữ đã có con cho nên khiến lão tiến thoái lưỡng nan. Tuy lão đã quyết tâm bỏ Vạn Phi Sương nhưng lại không nỡ bỏ cốt nhục của mình.
Thiết Kiếm Chân Nhân lại tiếp lời hỏi :
- Đó là thói thường của người đời, nhưng mãi tới lúc nào Bang chủ

mới bỏ được nàng ?
Bàng Thiên Hiểu vuốt râu thở dài nói :
- Việc này lão phu cũng hơi quá đáng một chút. Bây giờ nghĩ lại nhận thấy mình cũng không nên không phải với nàng, lúc nào trong lòng cũng bứt rứt vô cùng.
Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa nói tiếp :
- Việc xưa đã qua rồi có than thở cũng vô ích, Bang Chủ hà tất phải đau lòng như thế làm gì? Sau rồi thế nào nữa ?
Bàng Thiên Hiểu dùng tay áo chùi nước mắt và từ từ nói tiếp :
- Vạn Phi Sương chưa biết lão đã chán ghét nàng, sau khi nàng biết là có thai rồi, liền bàn với lão, nếu đẻ con trai sẽ dùng tên gì, và con gái thì dùng tên gì ?
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa đỡ lời :
- Đó là một then chốt rất lớn, vì bần đạo tới nay, chưa hề thấy hai chị em cùng tên cùng họ như thế.
Bàng Thiên Hiểu có vẻ ngơ ngác nói tiếp :
- Việc này lão cũng lấy làm ngạc nhiên, vì lúc nghe thấy nàng ta nói như vậy, lão chỉ thuận mồm bảo rằng :
nếu đẻ con trai thì đặt tên là Chính Vũ, con gái lấy tên Chân Chân.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe nói hơi nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi tiếp :
- Chẳng hay Chân Chân cô nương ra đời được bao lâu, thì lão Bang Chủ mới đem cô ấy đi.
Bàng Thiên Hiểu hổ thẹn đáp :
- Vì việc này mà lúc nào nghĩ đến Vạn Phi Sương, lão cũng ăn năn vô cùng. Thật ra lão đã bí mật bàn với người vú người Mèo là khi Chân nhi vừa chào đời một cái là lão sẽ không tự biệt mà lặng lẽ đi luôn.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe tới đó liền gật đầu vừa cười vừa nói tiếp :
- Bần đạo đã hiểu rồi.
Bàng Thiên Hiểu vẫn còn thắc mắc :
- Chân Nhân hiểu gì thế ?
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa đáp :
- Theo sự nhận xét của bần đạo thì Thiên Tầm Nữ giống hệt Hoàng Sam Hồng Tuyến.
Bàng Thiên Hiểu lại nói tiếp :
- Không riêng gì Chân Nhân mà lão phu cũng không phân biệt được nốt.
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa nói tiếp :
- Hai chị em nàng từ mặt mũi, thân hình, giọng nói, thái độ đều giống

nhau như hệt, lại thêm lời nói của Bang Chủ vừa rồi, thì bần đạo đoán chắc thế nào hai nàng cũng là chị em sinh đôi.
Bàng Thiên Hiểu giật mình hỏi lại :
- Chị em sinh đôi ư?
Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu vừa cười vừa đáp :
- Bần đạo dám chắc Bang Chủ chỉ đem Hoàng Sam Hồng Tuyến đi thôi, chứ không biết còn một nàng Thiên Tầm Nữ lại mới ra đời nữa.
Khổng Lăng Tiêu vỗ tay cười nói tiếp :
- Chân Nhân nghĩ như vậy, thật là kỳ diệu. Bang chủ đã nói đẻ con trai đặt tên Chính Vũ, con gái lấy là Chân Chân, nên Huyền Huyền Ma Nữ mới đặt tên cả cô bé ra sau là Bàng Chân Chân nốt.
Thiết Kiếm Chân Nhân nhìn Bàng Thiên Hiểu cười hỏi tiếp :
- Bang Chủ thử nghĩ xem :
Huyền Hyền Ma Nữ sinh người con gái thứ hai xong, vì không biết Bang Chủ đã đem cô con gái lớn đi rồi nên thấy người con ra sau đó cũng là con gái nên nàng cứ đặt tên Chân Chân thôi. Vậy mới có hai chị em cùng một tên họ và lại quá giống nhau thế phải không ?
Bàng Thiên Hiểu nghe xong gật đầu đáp :
- Chân Nhân giải thích rất có lý, nhưng không biết Thiên Tầm Tiên Nương trong Thiên Tầm Cốc ở Miêu Lãnh có phải là Huyền Huyền Ma Nữ mất tích đã lâu không ?
Lăng Tiêu vừa cười vừa dỡ lời :
- Bang Chủ nói như vậy cũng có lý lắm. Chẳng hay Bang Chủ có định đi Thiên Tầm Cốc một phen để viếng người nuôi trùng đệ nhất thế gian này không ?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu đáp :
- Thế nào tôi cũng phải đi điều trụ một phen. Quả thật nếu Thiên Tầm Nữ Bàng Chân Chân đó là con gái lão phu thì tất nhiên lão phải đón về Tam Nguyên Bang này.
Khổng Lăng Tiêu nghe nói , cười tiếp lời :
- Bang Chủ định chừng nào lên đường thì cho thiếp theo với nhé?
Bàng Thiên Hiểu xua tay đang định nói thì Thiết Kiếm Chân Nhân đã nói trước :
- Liễu phu nhân còn đang bế quan, chưa luyện xong môn võ công. Vậy công việc trong bang này cần phải có người chủ trì, tốt hơn hết Khổng phu nhân nên ở lại canh giữ để bần đạo đi cùng Bang Chủ đến Miêu Lãnh một phen.
Bàng Thiên Hiểu cũng nói với Khổng Lăng Tiêu :
- Huyền Huyền Ma Nữ hẹp lượng và hay ghen, vạn nhất Thiên Tầm Tiên Nương chính là nàng ta mà có phu nhân đi cùng thì lão phu biết

làm thế nào ?
Khổng Lăng Tiêu nghe nói thất cười và đáp :
- Nếu vậy, tôi không đi nữa, nhỡ Huyền Huyền Ma Nữ nổi ghen thì phiền lắm, chi bằng sai Tiêu Anh Tiêu Tuấn đi theo Bang Chủ.
Bàng Thiên Hiểu nghĩ giây lát rồi nói tiếp :
- Chuyến đi này rất có thể là hung hiểm khôn tả. Huống hồ chống chọi với mội năng thủ nuôi trùng, còn khó đấu hơn các anh hùng giang hồ nhiều, cho nên Tiêu Anh, Tiêu Tuấn cũng không nên theo, để lão phu cử một Hương chủ đi còn hơn.
Thiết Kiếm Chân nhân vừa cười vừa hỏi :
- Có phải Bang Chủ định tuyển Hỏa Hài Nhi Ô Hương chủ đi đúng không ?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu đáp :
- Phải, vì hương chủ có rất nhiền hỏa khí, có thể khắc chế được mọi thứ ác trùng, cho nên đi Miêu Lãnh không thể thiếu mặt y được.
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa nói tiếp :
- Bang Chủ nghĩ rất phải, theo thiển kiến thì việc này không thể chậm trễ, càng nhanh càng hay bấy nhiêu. Bang Chủ nên truyền lệnh cho Ô Hương chủ sửa soạn và lên đường ngay?
Bàng Thiên Hiểu liền sai người gọi Hỏa Hài Nhi tới, và nói cho y hay chuyến đi Miêu Cương này phải sửa sọan những Hỏa Khí nào có thể khắc chế được trùng độc.
Hỏa Hài Nhi Ô Xích vui vẻ đáp :
- Ô Xích tôi đã sớm nhận thấy Liệt Hỏa Thái Tuế ở Miêu Cương rất làm bộ làm phách, nên nhân lúc này có việc đi Miêu Lãnh, Ô Xích tôi cũng muốn gặp y một phen.
Thiết Kiếm Chân Nhân vội đỡ lời :
- Liệt Hỏa Thái Tuế ở trên núi Cao Lê Cống thuộc tỉnh Vân Nam mà chúng ta bây giờ đi Miêu Lãnh ở Qúy Châu. Nếu Ô Hương chủ muốn so tài với Hồ Diên Bình thì hãy đợi đến Vạn Kiếp Đại Hội đã.
Ô Xích nghe nói xong, về phòng sửa soạn Hỏa Khí để đi Miêu Lãnh.
Hãy nói Cổ Thanh Phong vì uống phải thuốc dâm đãng không sao cầm lòng được, liền cùng Thiên Tầm Nữ mây mưa một phen, nhưng khi chàng thức tỉnh thì thấy chăn gối vẫn còn dư hương mà Thiên Tầm Nữ đã mất tích, chỉ để lại một cái khăn trên có viết như sau :
“Thiên Tầm ở trong bụng, xin chớ thay lòng đổi dạ, trong trăm ngày mong chàng quay trở lại Miêu Lãnh để chúng ta được tái hợp.” Thoạt tiên chàng còn tưởng chuyện xảy ra đêm trước là mơ, bây giờ trông thấy cái khăn tay đó, chàng mới hối hận vô cùng, mồ hôi lạnh thoát ra như mưa và cháng nghĩ thầm :

“Sao ta hồ đồ đến thế, làm ra sự hoang đường này. Bây giờ còn mặt mũi nào gặp gỡ lại Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Sam Hồng Tuyến hai vị hồng nhan tri kỷ của ta nữa ?” Chàng càng nghĩ càng buồn phiền, rồi lấy bút viết rõ nguyên nhân, khiển trách Bàng Thiên Hiểu đã dồn mình vào chỗ bất nghĩa.
Xong đâu đấy, chàng chạy ra khỏi Phi Hồng Thủy Tạ vì trong lòng phẫn uất nên thuận tay đánh luôn một chưởng vào cánh cửa Thủy Tạ, vì thế cánh cửa bị gãy làm muôn mảnh.
Lúc ấy các nhân vật trong Tam Nguyên Bang còn say sưa chưa thức tỉnh, chỉ có một đệ tử phải luân phiên canh gác hãy còn thức thôi, nhưng chúng biết Cổ Thanh Phong là con rể của Bang Chủ cho nên không ai dám ngăn cản chàng hết, để chàng ung dung ra khỏi Tam Nguyên Giáp.
Cổ Thanh Phong đứng trên đỉnh núi cao chót vót, ngẩn người ra suy nghĩ hồi lâu, bị gió lạnh thổi làm chàng rùng mình và hắt hơi một cái, thần trí mới được tỉnh táo đôi chút.
Chàng định thần xong, liền ngẩng mặt lên trời kêu la :
- Cổ Thanh Phong, Cổ Thanh Phong ! Ngươi đã làm ra sự vô liêm sĩ hoang đường như thế còn mặt mũi nào tái kiến Hồng muội và Chân Chân nữa, thà nhảy xuống vực thẳm chết đi cho rảnh.
Nói xong, chàng tung mình nhẩy xuống bên dưới để mong giải thoát cho xong. Chàng vừa định nhẩy, thì một người núp ở tấm đá lớn phía sau chàng hơn trượng vội đứng dậy, định nhảy ra cản chàng tự vẫn.
Ngờ đâu người đó vừa đứng lên, thì Cổ Thanh Phong lại bỗng ngừng bước lắc đầu thở dài nói :
- Không nên ! Không nên ! Nếu ta chết như vậy, thì không thanh bạch chút nào, trong trăm ngày ngày ta phải tìm cho ra được Hồng muội, Chân muội để nói rõ sự thể rồi sẽ chết, như vậy mới quang minh lỗi lạc.
Người núp phía sau Cổ Thanh Phong nghe thấy chàng lẩm bẩm tự nói như vậy mới hay hiện giờ chưa vội. Người đó mới thở dài một tiếng rồi quay về phía sau tảng đá.
Cổ Thanh Phong đi tới tảng đá đó ngồi xuống, tay phải nắm quyền đánh thẳng vào tay trái một cái thật mạnh và hậm hực nói :
- Trời đất bao la như thế này ta biết đi đâu mà tìm kiếm cho được Hồng muội với Chân muội. Huống hồ kỳ hẹn chỉ trăm ngày, nếu quá đó thì ngũ tạng ta sẽ đứt ra từng khúc mà chết.
Cổ Thanh Phong đang thở thanh không biết đi đâu mà tìm kiếm Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Chân Chân, thì Chân Chân hoá danh là

Hoàng Mộ Phong đang ẩn núp sau tảng đá mà chàng ngồi.
Thì ra Bàng Chân Chân viết thư để lại cho Mạnh Hồng tiếu, rồi nàng định sẽ trở về Tam Nguyên Giáp, dò xém xem Chân Chân giả hiệu kia là ai ? Sao lại giống hệt mình như thế? Nàng ẩn núp sau tảng đá định đợi Mạnh Hồng Tiếu đi khỏi, nàng mới đi sau. Ngờ đâu Mạnh Hồng Tiếu ra khỏi đó rồi quanh quẩn một lát liền đi Tam Nguyên Giáp luôn.
Sự thật Bàng Chân Chân không biết Cổ Thanh Phong hiện đang ở trong Tam Nguyên Giáp và sắp động phòng với Chân Chân giả. Nàng chỉ nhận thấy bộ mặt của mình bị thiêu hủy như vậy, không xứng đôi vừa lứa với Cổ Thanh Phong nữa, nên nàng định chết đi cho rảnh.
Nhưng sau nghĩ lại, trên còn cha và mình lại không có anh chị em nào, vì thế nàng mới trù trừ không sao quyết định nổi. Sau nàng lại mong Chân Chân kia có thể đại diện mình tận hiếu vói cha già, thì lúc ấy nàng sẽ rời khỏi trần gian dơ bẩn này cũng chưa muộn.
Nàng muốn đem thanh kiếm Can Tương đi Đào Hoa Chiếu ở núi Lục Chiếu vận dụng Nguyên Lý Thư Hùng song kiếm khí cơ hấp dẫn, để hút thanh Kiếm Mạc Tà lên, rồi nàng sẽ đem hai thanh thần kiếm đó đến Vạn Kiếp Đại Hội để tặng cho Cổ Thanh Phong với Mạnh Hồng Tiếu và để lại Phong Vân Lôi Vũ kiếm phổ, Đào Hoa Nhuyễn Giáp cho chàng. Như vậy là nàng đã làm tròn nhiệm vụ của Điếu Nao Cư Sĩ giao phó. Việc đó xong nàng sẽ đem cây búa thần trả về cho cha, vậy là nàng không bận bịu gì nữa. Khi ấy nàng mới an tâm giải thoát.
Trong lúc nàng đang đứng trên đỉnh núi, lòng rầu rĩ không tả thì bỗng thấy trong Tam Nguyên Giáp có một bóng người phi mạnh ra như điện chớp, nàng nhận rõ người đó chính là Mạnh Hồng Tiếu, nàng ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm :
“ Sao Hồng tỷ vào trong Giáp không lâu lại rút lui như thế và chạy một cách nhanh như vậy, sau chị lại không có người đuổi theo...”
Nàng chưa nghĩ dứt thì Mạnh Hồng Tiếu đã chạy tới chỗ mình đứng. Nàng không muốn gặp Mạnh Hồng Tiếu lúc này nên vội ẩn mình sau một tảng đá để theo dõi cử chỉ của Mạnh Hồng Tiếu.
Ngờ đâu, Hồng Tiếu lên tới trên đỉnh núi vụt quay người lại, ngơ ngác nhìn về phía Tam Nguyên Giáp.
Tuy Bàng Chân Chân không trông thấy rõ mặt và cũng không nghe Mạnh Hồng Tiếu nói gì hết nhưng nàng thấy dáng người cứng đờ ra như thế cũng biết Mạnh Hồng Tiếu gặp một chuyện gì bất mãn rồi. Nàng liền nghĩ thầm :
“ Hồng tỷ xưa nay vẫn có tiếng độ lượng, xem tình hình này, không

biết có việc gì mà tỷ ấy lại đau khổ như thế ?" Nàng đang suy nghĩ thì Mạnh Hồng Tiếu đột nhiên quay đầu lại, nàng thấy mặt Mạnh Hồng Tiếu nước mắt dầm dề để ướt đẫm trước ngực tự bao giờ.
Chân Chân thấy vậy, kinh ngạc vô cùng, định nhảy ra nắm tay nàng hỏi xem vì sao nên nỗi.
Mạnh Hồng Tiếu bỗng ngẩng đầu nhìn lên nên trời thở dài rất não nùng, rồi lại dậm chân một cái tung mình nhảy xuống núi đi mất.
Mạnh Hồng Tiếu đi khỏi, Bàng Chân Chân càng hoài nghi thêm. Nàng mới quyết định lẻn vào trong Tam Nguyên Giáp dò xem bên trong có chuyện gì xảy ra.
Nhưng nàng vừa định đi thì thấy trong Tam Nguyên Giáp lại có một bóng người phi ra. Kinh công của người này cũng cao siêu lắm nhưng dù sao cũng kém mạnh Mạnh Hồng Tiếu mấy thành hỏa hầu và người này không hề ngưng chân lại chút nào, chạy luôn về phía Tây.
Hoàng Sam Hồng Tuyến có biết đâu người đó lại là Thiên Tầm Nữ, người em sinh đôi với mình, đã động phòng hoa chúc với Cổ Thanh Phong và lúc này nàng ta đang đi về Miêu Lãnh.
Bàng Chân Chân đứng ở trên đồi cao, tuy mặt hướng về phía Tam Nguyên Giáp nhưng cách nhau khá xa, lúc ấy trời lại nhá nhem tối nên nàng không sao trông thấy rõ mặt của Thiên Tầm Nữ được.
Nàng chỉ ngạc nhiên là xưa nay trong bang có rất nhiều tay cao thủ, cảnh giới nghiêm ngặt lắm, vậy mà sao trong đêm nay lại để cho người ta ra vào một cách dễ dàng như thế ?
Bàng Chân Chân nghĩ đến cha già lại thấy mặt mình đã hủy thế này không còn muốn gặp lại ai nữa, nhưng trong lòng nàng rầu rĩ hết sức.
Tuy là một nữ hiệp tuyệt vời nhưng nàng cũng không sao cầm được lệ, nước mắt nhỏ xuống như mưa liền.
Nàng đứng khóc một hồi thấy mặt trời đã dần dần ló ra, nàng còn thấy Giáp Khẩu có người thứ ba chạy ra.
Người này vừa ra đến nơi, giở khinh công của mình ra cắm đầu chạy thật nhanh. Bàng Chân Chân chỉ nhìn thấy hình dáng của người đó liền nhận ngay ra người đó chính là Cổ Thanh Phong.
Bàng Chân Chân thấy vậy liền nghĩ thầm :
"Sao chuyện đời lại có sự may mắn đến thế ? Phong đại ca, lại ở trong Tam Nguyên Giáp như vậy ?" Nàng đang suy nghĩ thì thấy Cổ Thanh Phong cũng như Mạnh Hồng Tiếu chạy thẳng tới chỗ nàng đứng.
Bàng Chân Chân lợi dụng tảng đá để ẩn thân. Nàng trông thấy Cổ

Thanh Phong tự trách hận, trong lòng thầm nghĩ :
“Thảo nào Hồng tỷ đau lòng như vậy, quả nhiên Phong đại ca đã làm việc không nên, không phải với tỷ ấy và bây giờ đang muốn tự tử để tạ tội.” Nhưng nàng lại thấy không đúng vì trong lời ăn năn hối lỗi của Cổ Thanh Phong tuy chàng đã nói mình không nên không phải với Hồng muội và Chân muội nhưng nàng lại càng thắc mắc thêm, không hiểu Cổ Thanh Phong đã làm gì thất lỗi với chị Hồng và mình như thế ? Điều khiến nàng thắc mắc hơn cả là thấy Cổ Thanh Phong nói :
“Còn sống được trăm ngày là cùng, ngũ tạng sẽ đứt ra từng khúc mà chết.” Nghĩ tới đó Chân Chân lại thấy mình đến bây giờ đã cải trang đổi tên rồi, sao không hiện thân nói chuyện với Cổ Thanh Phong, như vậy có phải là mình sẽ được biết rõ hết tâm tình của Cổ Thanh Phong không ?
Nàng quyết định như vậy lại nghe thấy Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói tiếp :
- Hồng muội ! Chân muội ! Ngu huynh cũng phải trách hai người không nên giả dạng cái gì là Giáng Ma Lang Quân với Đãng Ma Tú Sĩ như vậy làm chi ? Nếu ở trước Vạn Kiếp môn mà Thanh Phong tôi nhận ra được bí mật của hai người thì làm gì có chuyện lầm lỡ lớn không sao cứu lại được này ?
Bàng Chân chân nghe thấy chàng ta nói như vậy giật mình kinh hãi và trong đầu óc liền có ba nghi vấn hiện ra ngay :
Nghi vấn thứ nhất là tại sao Cổ Thanh Phong biết Bàng Chân Chân giả hiệu ở trong Tam Nguyên Giáp không phải là mình ? Và việc mình với Mạnh Hồng Tiếu giả dạng Giáng Ma Lang Quân và Đảng Ma Tú Sĩ, làm sao chàng cũng biết được nốt như vậy?
Nghi vấn thứ hai là nghe giọng nói của Cổ Thanh Phong thì trước khi mình và Mạnh Hồng Tiếu đến dò thám núi Dã Nhân, Cổ Thanh Phong đã có ở đó rồi, vậy lúc ấy sao mình với Hồng Tiếu kiếm mãi vẫn không thấy chàng?
Nghi vấn thứ ba là Cổ Thanh Phong đã làm ra việc gì lầm lỡ lớn mà lại nói là không thể nào cứu vãn được như thế ?
Nhất là vấn đề tại sao Cổ Thanh Phong lại biết mình giả dạng Giáng Ma Lang Quân, như vậy mình làm sao hiện thân ra gặp chàng được nữa ?
Bàng Chân Chân hơi trù trừ một chút, liền nghĩ tới Điếu Ngao Cư Sĩ đã tặng cho mình thuốc cải dạng biến âm rất nhiều. Bây giờ chỉ cần Cổ Thanh Phong đi ra xa một chút là mình có thể dùng một viên thuốc khác để cải trang đổi hình dạng được ngay.
Tuy nhất thời không kiếm được quần áo thay đổi nhưng chỉ cần cởi

chiếc áo vàng bên ngoài ra, bên trong đã có bộ quần áo ngắn màu khác, như thế cũng để làm cho Cổ Thanh Phong không nhận ra rồi.
Nàng nghĩ vậy xong, liền vội lấy một viên Dị Dung Đơn ra bôi lên mặt và uống một viên Biến Âm hoàn, cởi áo ở ngoài ra rồi lẳng lặng theo sau luôn.
Một lát sau, nàng thấy Cổ Thanh Phong đi đến suối nước, đứng ở chỗ nguồn nước chảy xuống, để mặc cho nước chảy ướt cả đầu tóc lẫn quần áo.
Nàng biết Cổ Thanh Phong làm như thế vì trong lòng bội bực quá nỗi nhưng không sao phát tiết được, nên mới mượn nước suối này để cho thần trí được tỉnh táo.
Hình như chàng bị nước chảy ướt đẫm đầu và người như thế vẫn chưa được mát lòng thì phải, nên nàng thấy chàng ngẩng đầu nhìn lên phía trên để cho nước chảy xuống giữa mặt, nước vào mũi, vào mồm khiến chàng sặc sụa.
Bàng Chân Chân càng kinh ngạc thêm vẫn không hiểu Cổ Thanh Phong bị kích thích gì mà lại dày vò thân thể một cách quá nỗi như thế ?
Muốn biết nguyên nhân, liền đánh liều hiện thân, từ từ bước ra.
Trong lúc Bàng Chân Chân vừa hiện ra thì Cổ Thanh Phong đột nhiên rên rỉ, ngã lăn ra, cứ ôm bụng lăn lộn hoài, hình như đau bụng lắm.
Bàng Chân chân thấy vậy càng kinh hãi vội lên tiếng kêu :
- Phong đại ca !
Nàng liền nhảy ngay tới cạnh chàng xem sao.
Khi mọi người hoảng hốt thì tha hồ hoá trang thay hình đổi dạng khéo léo đến đâu cũng không thể che giấu được bản thân mình.
Nàng đã dúng phấn bôi cho bộ mặt khác hẳn, uống thuốc đổi giọng và cởi áo ngoài đi rồi.
Nàng cứ yên trí mình cải trang vậy thì Cổ Thanh Phong không thể biết được nàng là ai hết, nhưng bây giờ lại quá lo âu mà buột miệng gọi “Phong đại ca”.
Thế là tung tích crua nàng bị lộ ra liền.
Bàng Chân Chân buột miệng gọi Cổ Thanh Phong là Phong đại ca xong, biết mình đã lỡ lời, nhưng hối cũng không kịp nhưng vẫn phải liều ngồi xuống để đỡ Cổ Thanh Phong.
Ngờ đâu lúc này Phong Thanh đang mê man, mặt đỏ hồng như ở gần lửa vậy, nên chàng mới không để ý nghe câu gọi của Bàng Chân Chân.
Bàng Chân Chân hơi biết y lý, nàng trông thấy Cổ Thanh Phong như

vậy, lòng đau xót vô cùng, liền cầm tay bấm mạch chàng thử xem. Nàng vừa thăm mặt vừa cau mày lại. Thoạt tiên tưởng Cổ Thanh Phong uống phải nước suối độc nên mới đột nhiên nổi bệnh, nhưng mạch của chàng hình như bị thương hàn và đau gan chứ không có vẻ gì là trúng độc cả.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 28
Dọ Thám Miêu Cương

Bàng Chân Chân xem mãi không nhận ra được Cổ Thanh Phong bị bệnh gì, nàng đành phải cho chàng uống mội viên Long Hồ Linh Đơn để phòng chàng bị nguy trước đã. Viên thuốc này quý báu lắm, người bị thương nặng đến đâu, uống cũng có thể bảo toàn được tính mạng.
Cổ Thanh Phong nuốt được viên Long Hồ Linh Đơn lại thấy mình mấy như bị thiêu lại và bất tỉnh luôn.
Bàng Chân Chân thấy vậy càng lo âu thêm, nghĩ mãi cũng không tìm ra được phương cách cứu chữa, rút cục nàng nhớ tới một người. Người đó sống trong núi Cửu Nghi, ở một hang động không liên lạc với ai, và cũng chẳng tranh chấp với người đời, nên mới tự đặt cho mình một biệt hiệu Lạc Thiên Tiêu Tử.
Lạc Thiêu Tiêu Tử họ Âu Dương tên Xuyên, không biết võ công nhưng rất tinh học y lý và văn học, vì vậy cả Bàng Thiên Hiểu cũng kính y nên nghiêm lệnh cho bang đồ Tam Nguyên Bang không được đến chỗ ở của Âu Dương Xuyên phá bĩnh.
Bàng Chân Chân đã nghĩ đến người đó, liền ôm Cổ Thanh Phong lên. Lúc ấy chàng đã mêm man bất tỉnh và người ướt như chuột lột, tiến thẳng đến ngôi nhà của Thiên Lạc Tiêu Tử.
Ngôi nhà này xây trước một cái cửa động, căn nhà lá này y đặt tên Lạc Thảo Thảo Lư, cách cái động mà Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Chân Chân núp không xa.
Thảo Lư có ba gian, chung quanh có vườn và rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, nên trông như là tiên cảnh vậy. Tuy Âu Dương Xuyên không biết võ công nhưng không biết sợ hãi gì hết, suốt ngày đi vào rừng sâu để kiếm thuốc lạ và ngao du sơn thủy.
Bàng Chân Chân đem Cổ Thanh Phong tới trước Thảo Lư, thấy hai

cánh cửa đóng kín. Nàng đoán chắc Thiên Lạc Tiêu Tử đi vắng. Nàng đang lo âu thì nghe xa xa có tiếng người vừa đi vừa ca. Nàng đã nhận ra đó là tiếng của Thiên Lạc Tiêu Tử, trong lòng mừng thầm. Nàng liền ngẩng đầu nhìn liền thấy một ông già mặc áo vảo đi tới, vai mang túi thuốc.
Ông già thấy Bàng Chân Chân đang ẳm một người đứng trước cửa nhà mình cũng lấy làm ngạc nhiên nhưng ông ta dường như đoán biết ý định của nàng rồi nên vội tiến lên mỉm cười :
- Cậu em tên họ là chi, người ẳm trong lòng đó là ai? Và vì sao lại biết Âu Dương Xuyên này hiểu y lý mà tới đây cầu chữa ?
Tuy ông già hỏi Bàng Chân Chân như vậy, nhưng tay vẫn đẩy cửa mời khách vào, bảo Bàng Chân Chân đặt Cổ Thanh Phong nằm trên một cái võng bằng trúc.
Bàng Chân Chân biết không nên dùng cái tên Hoàng Mộ Phong Hoàng Vô Cảm và cả tên thật của mình nên nàng cung kính đáp :
- Tiểu bối là Thương Tâm Nhân, thấy vị thiếu hiệp Cổ Thanh Phong này là người chính trực, bỗng nhiên phải bệnh kỳ lạ. Xưa nay tiểu bối vẫn được nghe tiếng y thuật của lão tiền bối rất thần thông, chỉ ra tay chữa một cái là bệnh nhân khỏi liền.
Âu Dương Xuyên nghe nói liền bắt mạnh cho Cổ Thanh Phong ngay. Giây phút sau, ông ta nhìn Bàng Chân Chân vừa cười vừa nói :
- Lão ở núi Cửu Nghi này đã lâu không ra khỏi núi bao giờ, vậy tại sao cậu em lại biết lão già này thông hiểu y lý như thế ?
Bàng Chân Chân gượng cười đáp :
- Tiểu bối nghe Bàng Bang Chủ nói, mới biết tiền bối là một thần y.
Âu Dương Xuyên nghe nói kêu "Ừ" một tiếng, mặt hơi biến sắc.
Bàng Chân Chân thấy vậy giật mình đánh thót, liền hỏi tiếp :
- Thưa lão tiền bối, chả lẽ bệnh của Thanh Phong huynh nguy...nguy hiểm lắm ?
Âu Dương Xuyên nhìn Bàng Chân Chân mỉm cười đáp :
- Lão đệ khỏi âu lo, bệnh thế của lão đệ này tuy nặng thật nhưng không phải là không có thuốc chữa đâu.
Bàng Chân Chân nghe thấy Âu Dương Xuyên nói có thể chữa khỏi cho Cổ Thanh Phong được trong lòng mới hơi yên. Âu Dương Xuyên lại hỏi tiếp :
- Chẳng hay Cổ lão đệ có gia thất không ?
Bàng Chân Chân đáp :
- Y không có vợ con, lại không có cha mẹ, chỉ một mình du hiệp thiên hạ.
Âu Dương Xuyên lẳng lặng giây lát, lại xem mạch cho Cổ Thanh

Phong một hồi rồi lắm đàu nói ; - Thương lão đệ, nếu lời nói của Thương lão đệ đúng chưa chắc y đã là người chính trực cho lắm.
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi lại :
- Sao lão tiền bối lại bảo Cổ Thanh Phong không được đoan chính cho lắm?
Âu Dương Xuyên cười một tiếng rồi từ từ đáp :
- Theo mạch lý mà nói, thì Cổ lão đệ vì tức giận quá nỗi mà đau gan, đã thế lại còn thêm âm hàn nữa.
Bàng Chân Chân nghe ông già nói hai chữ "âm hàn", mặt đỏ tía tai mà trống ngực đập rất mạnh, trong lòng thầm nghĩ :
"Thảo nào mà Phong đại ca ăn năn hối lỗi thế. Chị Hồng đau khổ như vậy. Thì ra trong Tam Nguyên Giáp chàng đã hòa hợp với Bàng Chân Chân giả. Sáng nay chàng đứng mãi trên đỉnh núi, rồi lại ngâm mình trong nước suối nên mới bị bệnh Âm hàn nhiễm thương can."
Nghĩ tới đó, nàng lại nhận thấy không đúng, vì nàng nhận thấy khi đi với Cổ Thanh Phong ra Đông Hải cầu y , suốt dọc đường âu yếm biết bao mà chàng đều cầm cự được hết, có khi nào chàng chỉ nằm với Bàng Chân Chân giả mà đã hợp cẩn được rồi.
Âu Dương Xuyên thấy mình nói xong, Bàng Chân Chân cau mày hoài, ông ta liền hỏi tiếp :
- Có phải Thương lão đệ hoài nghi lời xét đoán của lão phu lầm phải không ?
Bàng Chân Chân vội gượng cười và đáp :
- Lão tiền bối là thần y có khi nào lý lại sai được. Xin tiền bối hãy ban cho diệu thuốc để cứu chữa. Vừa rồi tiểu bối nghĩ ngợi là vì nhận thấy Thanh Phong huynh đây xưa nay vẫn là người rất đoan chính, sao bỗng dưng lại có sự hoang đường như vậy.
Âu Dương Xuyên vừa viết đơn cho Cổ Thanh Phong vừa mỉm cười nói :
- Chữ tình nếu dùng một cách chính đáng thì thật là hợp đạo lý của trời đất. Nếu lúc sử dụng mà có tà ý bên trong thì có thể đảo lộn càn khôn :
dù mình có là anh hùng nhất đẳng cũng khó mà qua được quan ải của chữ tình. Người nào mà có thể hiểu thấu được bên trong sắc đẹp là bộ xương khô, sắc tức là không, như vậy thì thật là hiếm.
Tuy Bàng Chân Chân biết lời xét đoán của Âu Dương Xuyên không sai chút nào, nhưng nàng vẫn tin tưởng Cổ Thanh Phong là người đứng đắn nên nàng quyết định chờ Cổ Thanh Phong lành mạnh rồi sẽ hỏi rõ nguyên nhân và tại sao chàng lại nói trăm ngày tạng phủ sẽ đứt từng khúc nghĩa là gì ?

Bệnh của Cổ Thanh Phong đáng lẽ rất nguy hiểm, nhưng gặp được Lạc Thiên Tiêu Tử vừa thăm mạch một cái đã biết ngay căn bệnh của chàng nên vị thuốc nào cho chàng uống cũng chữa đúng căn bệnh hết, lại được thêm Bàng Chân Chân hầu ba ngày đêm. Hơn nữa, chàng vốn dĩ có sức khoẻ hơn người, nên năm ngày sau đã hoàn toàn khỏe mạnh.
Nhờ có thuốc cải trang và biến âm, quả nhiên Cổ Thanh Phong không sao nhận ra được Bàng Chân Chân, lại cứ cho nàng là Thương Tâm Nhân, một người đã có lòng tốt cứu mình thoát chết.
Ngày thứ năm Âu Dương Xuyên thấy thần trí của Cổ Thanh Phong đã tỉnh hẳn, sức khoẻ đã phục hồi, Âu Dương Xuyên liền thăm mạch cho chàng xem đã hoàn toàn hết căn bệnh chưa ?
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong thoát chết trong lòng an ủi vô cùng. Nàng đang mừng rỡ thầm, bỗng thấy Âu Dương Xuyên có vẻ mặt khác lạ, nàng ngạc nhiên vội hỏi :
- Thưa lão tiền bối chẳng lẽ bệnh của Cổ huynh có biến chứng chăng ?
Âu Dương Xuyên lắc đầu :
- Bệnh của Cổ huynh đã khỏi hẳn nhưng lão lại phát hiện ra một điều quái dị khác.
Nói xong ông ta đưa mắt nhìn Cổ Thanh Phong và hỏi :
- Cổ lão đệ, lão thăm mạch thấy trong người lão đệ hình như có một chút tiềm lực rất đáng nguy...
Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng, gật đầu đỡ lời :
- Mạch lý của Âu Dương lão tiền bối quả thật như thần. Lão tiền bối nói thứ tiềm lực kỳ lạ đó chính là Thiên Tầm Độc Trùng.
Bàng Chân Chân nghe thất kinh lớn tiếng hỏi :
- Cổ huynh kết giao với người Mèo từ hồi nào ? Sao bỗng dưng trong người lại nhiễm phải thứ trùng độc lợi hại nhất như thế ?
Cổ Thanh Phong đáp :
- Tại hạ đã trúng phải gian kế của Bàng Chân Chân, con gái của Bàng Thiên Hiểu, Bang Chủ của Tam Nguyên Bang.
Bàng Chân Chân nghe chàng nói như vậy tức giận vô cùng, không thể im lặng được đành cau mày hỏi tiếp :
- Cổ huynh nói như vậy hình như không đúng với sự thật ?
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Tiểu sinh bình sinh không nói dối bao giờ, sao Thương huynh lại bảo như thế ?
Bàng Chân Chân đáp :
- Tiểu đệ sinh trưởng ở Hồ Nam này, người trong Tam Nguyên Bang

có thể nói tiểu đệ quen biết già nửa, và hình như nghe nói nàng Bàng Chân Chân, con gái cưng của Bàng Bang Chủ đặc biệt để mắt xanh đến Cổ huynh. Hai người yêu thương nhau như vậy có khi nào nàng ta lại dùng trùng độc của Miêu Cương ám hại huynh ?
Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :
- Thương huynh chỉ biết chuyện bên ngoài thôi chứ không biết những điều bên trong. Bàng Chân Chân mà có lòng yêu thương tiểu đệ đó là Hoàng Sam Hồng Tuyến, còn nàng Chân Chân dùng thiên Tầm Trùng Độc hãm hại tiểu đệ là Thiên Tầm Nữ.
Bàng Chân Chân nghe nói cau mày lại nhìn Lạc Thiên Tiêu Tử Âu Dương Xuyên mà hỏi :
- Âu Dương lão tiền bối ! Đầu óc của Cổ Thanh Phong đã thanh thản chưa ? Bằng không thì sao lại cứ nói mê nói sản như thế mãi ?
Âu Dương Xuyên cũng ngơ ngác một hồi rồi nói :
- Bệnh của Cổ lão đệ hoàn toàn khỏe mạnh rồi, nhưng quả là Bàng Bang Chủ chỉ có một nàng con gái cưng thôi.
Cổ Thanh Phong xua tay la lớn :
- Không đúng ! Không đúng ! Rõ ràng Bàng Bang Chủ có hai người con gái đều tên Bàng Chân Chân, nhưng biệt hiệu của hai người khác nhau. Một người là Thiên Tầm Nữ, người kia là Hoàng Sam Hồng Tuyến.
Bàng Chân Chân vẫn lắc đầu nói tiếp :
- Cổ huynh cứ nói sảng hoài. Dù Bàng Bang Chủ có hai người con gái đi chăng nữa cũng không khi nào cả hai lại trùng một cái tên như thế.
Thanh Phong vội hỏi :
- Thương huynh không tin đệ phải không ? Những lời nói của đệ hoàn toàn là sự thật hết. Còn vấn đề tại sao cả hai chị em lại dùng một tên như vậy, chỉ có thể hỏi Bàng BangChủ mới hiểu được.
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, trong lòng hoài nghi vô cùng vội hỏi :
- Cổ huynh nói như vậy chẳng hay có thể tiểu đệ biết được nội dung hay không ?
Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng rồi tiếp :
- Cổ nhân đã nói :
“Ta không có việc gì không thể cho người ngoài nghe hết”. Tuy Thanh Phong tôi đã làm một chuyện bại đức vô hạnh nhưng tôi vẫn vui lòng bày tỏ cùng Âu Dương lão tiền bối và Thương huynh hay.
Nói xong chàng liền kể lại chuyện ở trong Tam Nguyên Giáp cho mọi người nghe.

Bàng Chân Chân nghe xong trong lòng hoài nghi vô cùng, liền nghĩ thầm :
“Tuy Thiên Tầm Nữ giống ta thực nhưng ta chưa hề nghe cha ta nói đến chuyện này bao giờ cả.” Âu Dương Xuyên đến giờ mới biết Cổ Thanh Phong quả thật là chính nhân quân tử, liền mỉm cười xen lời :
- Cổ lão đệ, Thiên Tầm Trùng Độc không phải thứ trùng độc thường đâu. Lão đệ đã không thật lòng yêu Thiên Tầm Nữ thì phải sớm kiếm cách mà đối phó, bằng không trong một trăm ngày, Trùng Độc làm nguy thì dù Hoa Đà tái sinh, Biển Thước sống lại cũng không thể cứu chữa được.
Bàng Chân Chân nghe Âu Dương Xuyên nói vậy cũng hoảng sợ đến sởn tóc gáy, liền đứng dậy cung kính gượng cười nói Lạc Thiên Tiều Tử rằng :
- Âu Dương lão tiền bối, như vậy xin hỏi lão tiền bối cho biết cách chữa giải được Thiên Tầm Trùng Độc ở trong người Cổ huynh ?
Âu Dương Xuyên cau mày lại , mỉm cười đáp :
- Lão đã học nghề thuốc này thì tất nhiên phải có lòng chữa cho người. Âu Dương Xuyên rất muốn giúp lão đệ một tay nhưng đối với loài Trùng Độc này thì lão chỉ có cách đề phòng trước khi nó lâm nguy thôi, nhưng bây giờ nó đã đi sâu vào phế nhủ rồi thì biết chữa làm sao được.
Bàng Chân Chân thấy Âu Dương Xuyên không có cách chữa trùng độc nên biết ông ta không phải lòng hiểm liền hỏi :
- Lão tiền bối, chẳng lẽ người nào bị trúng phải trùng độc đều không còn có cách chữa được hay sao ?
Âu Dương Xuyên lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Trời sinh vật gì thì tất nhiên sinh ra một vật khác để khắc chế. Nhưng độc trùng ở Miêu Cương, mỗi người luyện một thứ, khó mà biết được họ luyện thứ gì, như vậy làm sao có thể chữa được ?
Bàng Chân Chân lo âu vô cùng vội hỏi tiếp :
- Theo lời của lão tiền bối thì Cổ huynh chỉ có một cách là trong trăm ngày phải dẫn thân đến ngay Tiên Tầm Cốc, bằng không thì không còn có cách gì cứu chữa nữa phải không ?
Âu Dương Xuyên vừa cười vừa đáp :
- Có một chuyện cửa Phật, chắc lão đệ thế nào cũng hay biết ?
Bàng Chân Chân vội hỏi lại :
- Chuyện gì thế ?
Âu Dương Xuyên cười nói tiếp :
- Pháp Nhãn cao tăng có hỏi Tần Khâm thiền sư rằng :
“Chiếc chuông vàng ở trên cổ hổ ai có thể cởi ra được ?” Nói tới đó

nàng kêu “Ủa” một tiếng rồi lại hỏi :
- Theo như lão tiền bối thì bệnh của Cổ huynh phải do chính Thiên Tầm Nữ chữa mới khỏi chăng ?
Âu Dương Xuyên cười đáp :
- Lão đã nói rõ rồi, Trùng Độc ở Miêu Cương đa số là bổn nhân tự luyện, vậy chỉ có người đó mới có thuốc giải thôi. Huống hồ Thiên Tầm Nữ lại là đệ tử cưng của Thiên Tầm Tiên Nương, người nuôi trùng số một đương thời, như vậy thủ pháp dùng của nàng ta tất phải cao minh lắm, người ngoài đâu dám va chạm tới. Có thể không những cứu chữa cho Cổ lão đệ mà lại còn làm cho Cổ lão đệ toi mạng là khác.
Bàng Chân Chân nghe nói, suy nghĩ một hồi, nàng cau mày lại nhìn Cổ Thanh Phong không nói năng gì hết.
Âu Dương Xuyên vừa cười vừa nói tiếp :
- Tuy lão không biết võ công nhưng cũng biết Cổ lão đệ với Thương lão đệ đều là những người có võ công thượng thặng lắm. Vậy sao hai vị không đi Thiên Tầm Cốc ở Miêu Lãnh nhờ Thiên Tầm Nữ cứu chữa có hơn không ?
Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :
- Trùng Độc ở Miêu Cương là một sinh vật vô hình, mình mắc phải mà không hay biết gì hết và cũng không thể nào dùng võ công chống lại được. Để đệ thử một lần nữa xem sao chứ không dám phiền đến Thương huynh phải mạo hiểm tới nơi xa như vậy.
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Tiểu đệ với Cổ huynh tuy mới quen biết nhau, nhưng đối với tên tuổi của Cổ huynh, đệ đã hâm mộ từ lâu. Chúng ta đã tâm đầu ý hợp, hà tất huynh phảo nói như thế. Huynh nên hiểu Trùng Độc ở Miêu Cương rất khó đề phòng...
Âu Dương Xuyên cười xen vào :
- Cổ lão đệ và Thương lão đệ đã quên lời nói của lão hồi nãy rồi sao ? Vẫn biết trùng độc ở Miêu Cương rất khó chữa khỏi, nhưng vẫn có thể đề phòng trước khi nó lâm nguy.
Bàng Chân Chân thấy vậy cả mừng hỏi :
- Chẳng hay lão tiền bói có điều gì chỉ giáo thế ?
Âu Dương Xuyên đứng dậy lấy một cái hòm thuốc lựa bốn tàu lá màu tía đưa cho Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân hai người. Mỗi người cầm hai tàu lá đó lên ngửi thấy thơm, biết là thuốc quí báu. Cổ Thanh Phong lên tiếng hỏi :
- Xin hỏi lão tiền bối thuốc này tên là gì thế ? Cách dùng như thế nào ? Nó có thể đề phòng được các thứ Trùng Độc ở Miêu Cương sao ?

Âu Dương Xuyên cười đáp :
- Đây là Long Diên Thảo, một thứ thuốc rất quý giá, nhưng tiếc nó hãy còn non ngày tháng nên mép của nó chưa biến thành màu đỏ. Nếu mép đỏ hết thì vật này đã là vật thần nghìn năm rồi. Nếu là Thiên Niên Long Diên Thảo không những nó có thể diệt trừ hết Trùng Độc mà còn cứu được những người sắp chết đến nơi, hay làm cho người ta sống lâu mãi mãi, cũng làm cho người ta xấu hoá đẹp...
Bàng Chân Chân nghe thấy sống lâu trường thọ và mặt mày hồng hào tươi đẹp lên nữa, liền nghĩ đến bộ mặt đã bị hủy của mình, nàng lại mủi lòng nước mắt cứ úa theo, vội quay đầu đi cố gượng trấn tình tâm thần, nhịn không cho nước mắt chảy ra.
Cổ Thanh Phong có ngờ đâu Thương Tâm Nhân, người đã có ơn cứu mình thoát chết đây lại là Hoàng Sam Hồng Tuyến cải trang, cho nên chàng không chú ý đến nàng ta. Vì vậy cũng không biết sắc mặt và thái độ của Bàng Chân Chân biến đổi như thế nào. Chàng hỏi lại Âu Dương Xuyên :
- Cám ơn lão tiền bối đã khẳng khái tặng cho linh thảo này, nhưng không biết cách dùng của nó ra sao ?
Âu Dương Xuyên mỉm cười đáp :
- Khi hai vị lão đệ đi tới Thiên Tầm Cốc ở Miêu Cương, thì hãy ngậm ngay miếng Long Diên Thảo vào mồm, còn một miếng nữa thì cuộn tròn trét lại nhét vào trong lỗ mũi, như vậy có thể tránh được người ta bắn Độc hay cấy Trùng vào người mình.
Nói tới đó ông kêu "Ủa" một tiếng rồi lại hỏi tiếp :
- Vừa rồi tôi đã nói rõ, Long Diên Thảo này của tôi hãy còn non. Vậy hai vị lão đệ không nên ăn uống gì của họ.
Lúc này, tâm thần của Bàng Chân Chân đã ổn định, nên nàng nghe thấy Âu Dương Xuyên nói như vậy liền mỉm cười hỏi :
- Xin hỏi lão tiền bối, có phải người Mèo cấy Trùng Độc chỉ bỏ vào trong những thức ăn, thức uống để ám hại người như thiên hạ thường đồn không ?
Âu Dương Xuyên không chờ đợi Bàng Chân Chân nói dứt đã đỡ lời:
- Trùng độc của Miêu Cương có hai loại :
Một là vô hình và một là hữu hình. Người nuôi Trùng chỉ có thể dùng được thứ Trùng Độc vô hình bỏ vào trong thức ăn để ám hại người khác. Nhưng còn những người thực tài ba thì họ có thể luyện thành công khiến những Trùng Độc đó trở lại nguyên hình, rồi sai những trùng độc đó bay đi ám hại người. Nhất là Thiên Tầm Tiên Nương đã lừng danh khắp thiên hạ là người nuôi Trùng tài ba nhất. Hai vị lão đệ đừng có khinh thường bà ta.

Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân cảm ơn Âu Dương Xuyên xong thì liền đi Miêu Cương ngay.
Khi hai người đi tới Miêu Cương thì vừa gặp Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân và Hỏa Hài Nhi cũng đang ở đó, và đang vô kế khả thi Thì ra bọn Bàng Thiên Hiểu ba người đã đến Miêu Cương. Năm xưa Bàng Thiên Hiểu đã kết duyên với Huyền Huyền Ma Nữ ở đó, tất nhiên phải thuộc đường hơn ai hết. Nên khi bước chân vào khu người Mèo rồi, lão Bang Chủ liền mỉm cười hỏi Thiết Kiếm Chân Nhân và Hỏa Hài Nhi rằng :
- Hai vị có biết vị trí của Thiên Tầm Cốc ở đâu không ?
Thiết Kiếm Chân Nhân và Hỏa Hài Nhi đều lắc đầu. Bàng Thiên Hiểu nói tiếp :
- Địa thế của Thiên Tầm Cốc rất bí ẩn nên cốc đó còn có một cái tên gọi là Cốc Trung Chi Cốc, có nghĩa là sơn cốc ở trong sơn cốc.
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa cười vừa xen lời hỏi :
- Cái tên này đặc biệt thực, chẳng hay Bang Chủ có biết tại sao nó có cái tên như thế không ?
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp :
- Chân Nhân muốn biết rõ nguyên nhân ra sao xin theo tôi lên ngọn núi cao nhất ở phía Tây Nam kia sẽ hiểu.
Nói xong, lão Bang Chủ liền tiếng thẳng về phía Tây Nam leo lên ngọn núi cao chót vót phía đó.
Thiết Kiếm Chân Nhân với Hỏa Hài Nhi theo sau, cả ba đều là những nhân vật nhất đẳng trong võ lâm, nên không bao lâu ba người đã trèo lên ngọn núi tức thì. Bàng Thiên Hiểu chỉ cái thung lũng phía sau núi mỉm cười :
- Sơn cốc này sâu hơn ba mươi trượng, vách núi vừa dốc vừa mọc cây nêu khó đi lắm, đồng thời những bụi cây nho nhỏ mọc ở quanh núi lại có một thứ Xà Trùng rất độc của người Mèo. Hễ người nào bị chúng cắn phải là không có thuốc cứu chữa, chỉ vài tiếng đồng hồ là chết. Vậy đi xuống bên dưới hai vị phải rất cẩn thận mới được.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe nói gật đầu, Hỏa Hài Nhi thì cho là những chuyện đó không thể làm khó dễ mình được, cho nên y không quan tâm cho lắm mà vừa cười vừa hỏi lại Bàng Thiên Hiểu :
- Thưa Bang Chủ, có phải U cốc này là Thiên Tầm Cốc đây không?
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu đáp :
- Chúng ta xuống đến dưới đáy thung lũng này mới là đỉnh của Thiên Tầm Cốc.
Thiết Kiếm Chân Nhân kêu “Ủa” một tiếng rồi xen lời :
- Thảo nào Thiên Tầm Cốc mới được gọi là Cốc Trung Chi Cốc, thì

ra sơn cốc ấy lại ở trong cốc này.
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa nói tiếp :
- Đáng lẽ hai u cốc này đều có đường lối ra vào riêng, nhưng sau khi động đất và hình núi thay đổi nên những lối ra vào của hai u cốc đều bị bít hết, nên bây giờ lại còn đường lối ở trên đi xuống chứ không sao đi ngang như trước được nữa. Bằng không, không thể gọi nó là cốc được mà là Thiên Tầm Hắc , hay Hắc Trung Chi Hắc mới đúng.
Hỏa Hài Nhi là người rất nóng tính nghe nói tới đó liền vừa cười vừa xen lời:
- Mặc dù là cốc hay là hắc, chúng ta cứ tiến vào bên trong để chiêm ngưỡng xem Miêu Cương quái dị thế nào ?
Y vừa nói dứt đã tung mình nhảy xuống bên dưới liền. Bàng Thiên Hiểu thấy vậy cau mày nhìn Thiết Kiếm chân nhân rồi nói :
- Hỏa Hài Nhi đã lỗ mạng vậy, lại thêm cái áo khoác của y màu hồng nhạt rất dễ dụ những Xà Trùng quái dị đến cắn lắm. Chúng ta phải xuống theo để tiếp ứng y. Bằng không y sẽ bị nguy hiểm mà chúng ta không kịp cứu.
Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu lia lịa rồi cả hai đều giở khinh công tuyệt đỉnh ra cẩn thận men theo vách núi mà xuống. Hai người mới đi được bốn năm trượng thì nghe thấy Hỏa Hài Nhi kêu “Hừ” một tiếng khẽ, hình như y đã bị vật gì tập kích rồi. Thiết kiếm Chân Nhân biết chẳng lành vội lấy cái bừa dùng để đi núi ra cầm sẵn trong tay.
Quả nhiên hai người thấy Hỏa Hài Nhi đang mê man bất tỉnh và rớt xuống dưới thung lũng. Thiết kiếm Chân nhân nhanh tay tung cái bừa bay đó ra móc ngang người của Hỏa Hài Nhi và giữ y lại, không để cho rơi xuống nữa.
Bàng Thiên Hiểu bỗng thấy trong bụi rêu có một vật gì màu xanh biếc và dài như một cây mây xuất hiện nhưng chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay.
Thiết kiếm Chân Nhân lôi được Hỏa Hài Nhi lên, thấy y đã mê man bất tỉnh, đành cùng Bàng Thiên Hiểu khiêng Hoa? Hài Nhi đem trở lại đỉnh núi chứ không dám xuống tiếp nữa.
Bàng Thiên Hiểu tỏ vẻ lo âu nhìn Thiết Kiếm Chân Nhân rồi nói :
- Chân Nhân, vừa rồi có thấy một khúc cây mây màu xanh biếc tự động không ?
Thiết Kiếm Chân Nhân rất giàu kinh nghiệm về đường núi, nên hiểu biết rộng, nghe thấy lão Bang Chủ hỏi như vậy liền giật mình kinh hãi và hỏi lại :
- Theo như lời Bang Chủ nói có lẽ Ô Hương chủ ngộ phải Ngũ Độc Bích Câu Đằng chăng ?

- Có lẽ phải, tại lão nhất thời sơ xuất chỉ bảo cho Ô Hương chủ biết là phải chú ý đến rắn rết thôi, chứ quên không dặn y phải nên tránh cả những cây cỏ độc nữa.
- Ô Hương chủ có võ công cao siêu như vậy những độc vật tầm thường cũng khó mà cắn nổi y huống hồ là những cây cỏ độc. Ngờ đâu y lại gặp phải thứ cây mây độc hiếm thấy này, mây đó có những gai rất sắc bén và độc không tả. Nếu bị những gai đó ghim sâu vào trong người thì không còn có cách nào cứu chữa được nữa. Xem vết thương cuả Ô Hương chủ thì hình như mới bị xước qua chứ chưa bị ghim sâu vào trong người.
Như vậy kể cũng là cái may trong cái rủi.
- Chân Nhân đã biết Ngũ Độc Bích Câu Đằng lợi hại như vậy, chẳng hay Chân nhân có thuốc gì giải độc cho y không ?
- Theo sự hiểu biết của bần đạo thì thứ mây độc này chỉ có Thất Sảo San Hô Quả là có thể cứu chữa được thôi. Nhưng bây giờ lấy đâu ra San Hô Quả đó mà để cứu cho Ô Hương chủ ? Mà dù thứ quả ấy ở đây để cứu chữa đi chăng nữa, Ô Hương chủ cũng phải nằm mê man năm ngày mới tỉnh được.
- Chân Nhân kiến thức thực nói không sai chút nào. Tuy vậy Chân Nhân vẫn biết không nhiều bằng lão.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe thấy lão Bang Chủ nói như vậy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ hỏi tiếp :
- Có phải Bang Chủ đã biết ở gần đây chỗ nào có San Hô quả đỏ để cứu chữa cho Ô Hương chủ rồi phải không ?
- Chân Nhân chưa hiểu đấy thôi, tạo hoá kỳ lạ và ảo diệu lắm. Trời sinh ra một vật tất phải có vật khác trị nó, lão dám chắc chung quanh đấy độ mười trương thể nào cũng có San Hô Quả.
- Nếu vậy chúng ta mau chia đường tìm kiếm San Hô Quả để cứu chữa cho Ô Hương chủ đi.
- Không phải đi đâu tìm kiếm nữa, vừa rồi lúc leo lên núi lão đã thấy chỗ cách Chân Nhân chừng hơn trượng có một cây Thất Xảo San Hô Quả rồi.
Quả nhiên Thiết Kiếm Chân Nhân quay trở xuống vài bước đã thấy cây San Hô Quả, liền hái mấy trái đem trở lên và hỏi Bàng Thiên Hiểu rằng :
- Thưa Bang Chủ, nên cho Ô Hương chủ ăn mấy trái San Hô Quả?
- Thứ San Hô Quả này mỗi chùm có bảy trái, trong đó có sáu trái độc vô cùng, chỉ có một trái là cứu được thứ mây dại kia thôi.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe nói để ý nhìn chùm trái cây ở trong tay quả nhiên thấy trong bảy trái chỉ có một trái cuống đỏ tươi, còn sáu

trái kia thì đỏ thẫm, liền hái trái cây có cuống đỏ tươi, đưa cho Bang Chủ hỏi tiếp :
- Có phải trái này không ?
Bàng Thiên Hiểu gật đầu đỡ lấy trái đó bóc vỏ ngoài của nó đi, bóp mạnh nặn ra nước rồi nhỏ vào mồm Hỏa Hài Nhi.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy lắc đầu thở dài nói tiếp :
- Tạo hoá thực là ảo diệu, có ngờ đâu trúng phải nọc độc Bích Câu Đằng chỉ có San Hô Quả mới có thể cứu chữa được thôi. Mà không ngờ thêm là trong một chùm San Hô Quả như vậy mà chỉ có một quả cứu chữa được cây mây độc. Nếu người không biết cứ cho ăn cả bẩy quả có lẽ...
Bàng Bàng Thiên Hiểu liền đỡ lời :
- Phải, Chân Nhân thử đoán xem nếu cho uống cả bẩy trái thì sẽ bị như thế nào ?
Thiết Kiếm Chân Nhân lắc đầu , lão Bang Chủ lại nói tiếp :
- Năm xưa ở Miêu Cương Lãnh, chính mắt lão đã trông thấy một người uống phải bẩy trái cây đó một lúc. Chỉ trong chốc lát người đó đã biến thành một đống máu, cả xương cũng bị tan ra hết.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe nói kinh hoàng vô cùng, đưa mắt nhìn Hỏa Hài Nhi, thấy y mặt đỏ dần dần liền hỏi Bàng Thiên Hiểu rằng:
- Liệu Ô Hương chủ có phải nằm năm ngày năm đêm mới hoàn toàn tỉnh táo được không ?
- Phải, chúng ta phải ở lại đây canh gác cho Ô Hương chủ năm ngày năm đêm liền, chứ ngoài ra không còn cách gì khác.
Nói xong, lão Bang Chủ đỡ lấy sáu trái San Hô quả có độc kia và nói tiếp :
- Nhân lúc nhàn rỗi này, để lão dùng sáu trái San Hô có độc làm một trò chơi mới lạ cho Chân Nhân xem nhé.
Thiết Kiếm Chân Nhân ngạc nhiên hỏi :
- Những trái San Hô độc này còn dùng được việc gì nữa ?
Bàng Thiên Hiểu mỉm cười rồi kiếm một tảng đá phẳng lì đặt Hỏa Hài Nhi nằm lên trên, rồi bảo Thiết Kiếm Chân Nhân ngồi cạnh đó canh gác. Xong đâu đấy, lão Bang Chủ mới cầm ba trái San Hô độc ném vào vách núi ở cách đó hơn hai trượng liền nghe có tiếng kêu “bộp bộp bộp”, như vậy đủ thấy thủ pháp của Bàng Thiên Hiểu mạnh biết bao.
Ba trái cây nọ bị ném vào vách đá nát ra như tương. Giây phút sau có một luồng gió thổi tới, Thiết Kiếm Chân Nhân liền ngửi thấy một mùi thơm như mùi hoa lan. Khi ngửi thấy mùi thơm đó đạo sĩ mới tỉnh ngộ và hỏi :

- Có phải mùi thơm của trái cây độc này có thể dụ được những Xà Trùng Độc phải không ?
Bàng Thiên Hiểu mỉm cười đáp :
- Không những có thể dụ được những Xà Trùng Độc hiếm thấy bò tới đây, mà cả cành cây mây độc hồi nãy làm cho Ô Hương chủ bị thương cũng sẽ xuất hiện ra trước.
Lão Bang Chủ vừa nói dứt đã thấy chỗ mép núi có một cành mây xanh biếc từ từ nhô lên, tựa như một con rắn bò dần tới chỗ này, trái cây bị ném nát nhừ đó.
Thiết kiếm Chân Nhân biết cây mây này là Ngũ Độc Bích Câu Đằng hồi nãy làm cho Hỏa Hài Nhi trúng độc, đang kinh ngạc định lên tiếng hỏi thì Bàng Bàng Thiên Hiểu đã vội xua tay ra hiệu bảo đừng nói gì và dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói rằng :
- Chân Nhân đừng lên tiếng hỏi vì thứ cây mây độc này linh tính lắm. Hơi có một chút tiếng nói là kinh hoàng đào tẩu ngay.
Thiết Kiếm Chân Nhân nghe Bàng Bang Chủ nói thế, vội ngồi im để xem động tĩnh của cây mây độc kia ra sao ?
Cây mây di chuyển đến chỗ vách đá có dính nước của quả San hô, bỗng đột nhiên rút xuống dưới thung lũng một cách rất nhanh và mất tích luôn.
Thiết kiếm Chân Nhân đã trông thấy rõ hình dáng của cây mây độc đó rồi, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Bàng Bàng Thiên Hiểu rằng :
- Thảo nào Ô Hương chủ có võ công cao siêu như thế mà còn bị cây mây quái dị kia làm bị thương được, thì ra thân cây có nhiều móc ngược lên.
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu thở dài nói :
- Thật là tạo hoá ảo diệu vô cùng, người ta chỉ biết cây mây này mọc rất nhiều móc gai thôi, chứ có biết đâu nó lại cử động nhanh như thế và cứng như gang thép. Nếu không có bảo kiếm hay búa thần của tôi thì không sao chặt được nó.
Thiết Kiếm Chân Nhân kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp :
- Vật này có những móc kỳ độc, lại thêm cứng rắn như thép. Nếu lấy được nó làm khí giới chắc môn khí giớ đó phải lợi hại lắm phải không Bang Chủ ?
- Chân Nhân nghĩ như vậy rất cao minh, tiếc thay cây búa thần của tôi lại không có ở đây thì làm sao mà chặt nổi nó.
- Chúng ta dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh bí mật nói chuyện với nhau sao cây mây kia lại bị kinh hoàng vội chạy ngay xuống dưới thung lũng thế ?

- Lão đoán chắc no không phải bị kinh hoàng mà đào tẩu đâu, mà nó có ý mai phục thì đúng hơn.
- Thảo nào Bang Chủ bảo có tuồng vui để chúng ta xem nữa. Chắc có rắn , giun độc gì sắp bị nạn cũng nên ?
Thiết Kiếm Chân Nhân vừa nói tới đó, thì Bàng Bàng Thiên Hiểu đã vội đưa mắt ra hiệu và nói với y rằng :
- Chân Nhân thử xem kìa, trong đống đá quái dị kia, đang xuất hiện một quái vật đấy.
Thiết kiếm Chân Nhân vội đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay trong động đá có một con nhện lông vàng, mình to bằng cái chậu rửa mặt đang bò ra.
Nó vừa ra tới nơi đã lanh lẹ bò lại hút nước của trái cây độc kia.
Lúc ấy chỗ cây mây độc đã biến mất hồi nãy, lại thấy cây đó xuất hiện, hình như nó sợ con nhện biết mà kinh hoàng đào tẩu nên nó không bò thẳng lên như trước mà chỉ bò ngang sang bên chừng bẩy tám thước.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy biết cây mây độc đang định tấn công con nhện lông vàng.
Hình như con nhện lông vàng rất ưa thích nước của trái cây San Hô độc kia, nên nó cứ mải miết ăn mà không ngờ nguy cơ sắp đến.
Con nhện lông vàng cũng linh thông, mới thoáng thấy cái bóng xanh đó đã rít lên một tiếng như trẻ con khóc, rồi tung mình nhảy lên trên cao để né tránh. Nhưng cây mây độc linh hoạt như một con rắn, động tác nhanh khôn tả. Con nhện vừa nhảy lên không đầy một thước đã bị cây mây kia cuộn chặt lôi xuống. Con nhện kêu rú luôn mồm...
Năm xưa, Thiết kiếm Chân Nhân đã được trông thấy một con nhện lông vàng nhỏ hơn con này nhiều, mà chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng được bảy con rắn một lúc. Nhưng lần này con nhện khổng lồ băng cái chậu như thế lại bị cây mây cuộn chặt, chỉ có thể kêu rú thôi chứ không phản kháng gì được.
Cây mây độc càng cuốn chặt hơn, một lát sau, có một tiếng kêu "bộp", con nhện đã bị vỡ bụng phun máu tươi ra mà chết. Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy, kinh hoàng và nói với Bàng Bàng Thiên Hiểu rằng :
- Vừa rồi, nếu Ô Hương chủ bị cây mây độc nàt cuốn phải, thì có lẽ sự thảm khốc không kém gì tấn kịch trước mặt.
Bàng Thiên Hiểu thở dài một tiếng rồi gật đầu :
- Phải, dù võ công cao siêu đến đâu, không may để cho cây mây độc này cuốn được thì đành chịu chết một cách thảm khốc chứ không có

cách gì kháng cự được nữa.
Tiếp theo đó cây mây cứ bò đi bò lại trên đóng máu của con nhện và nước của những trái cây kia. Không bao lâu thân cây vừa bóng bẩy vừa hiện lên một hai màu sắc nữa trông rất đẹp mắt. Bàng Bàng Thiên Hiểu lại thở dài nói tiếp :
- Cây mây Ngũ Độc Bích Câu Đằng này, bốn thân của nó đã độc vô cùng, bây giờ lại hút thêm được chất nước của trái cây San Hô độc và máu con nhện kia, thì thân của nó lại càng độc không thể tưởng tượng được. Nếu theo lời Chân Nhân vừa nói lấy được một khúc của nó làm cây roi sử dụng thì vũ khí ấy quả thật lợi hại nhất thiên hạ.
Thiết Kiếm Chân Nhân liếc mắt nhìn Hỏa Hài Nhi, bỗng nghĩ ra được một kế, mỉm cười đáp :
- Bang Chủ khỏi cần than tiếc, bần đạo đã nghĩ ra được một cách để chặt một khúc mây này rồi. Nhờ nó phen này ở trong Vạn Kiếp Đại Hội, Bang Chủ lại càng oai phong hơn nhiều.
- Chân Nhân khỏi mất công toi, cây búa thần của lão không có ở đây, làm sao mà chặt được cây mây cứng rắn như gang thép thế ?
- Tuy bây giờ chúng ta không làm gì nó thật, nhưng bần đạo dám chắc năm ngày sau chúng ta sẽ có cách lấy được nó liền.
Bàng Thiên Hiểu nghe giọng nói của Thiết Kiếm Chân Nhân, tỉnh ngộ ngay vội hỏi lại :
- Có phải Chân Nhân định chờ Ô Hương chủ lành mạnh, rồi bảo y thân hành ra tay chặt lấy một khúc phải không ?
- Vâng, Tam Ly Chân Hỏa của Ô Hương chủ lợi hại lắm, hoặc giả có thể đốt đứt được một khúc mây để làm khí giới cũng nên.
- Chân Nhân nghĩ như vậy cũng có lý lắm, nếu vậy lão phải giữ lại ba quả San Hô độc này để năm ngày sau làm vật dụ cây mây độc xuất hiện.
Hai người quyết định xong, liền ở quanh đó để chờ đợi Hỏa Hài Nhi tỉnh lại.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 29
Man Hoang Săn Vật Lạ

Năm ngày sau, Hỏa Hài Nhi đang mê đã tỉnh táo hẳn.
Bàng Thiên Hiểu và Thiết Kiếm Chân Nhân mới yên lòng rồi hai

người kể cho Hỏa Hài Nhi nghe nguyên nhân ngộ độc của y ra sao. Đang lúc ấy thì Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân cũng vừa đi đến gần đó.
Địa thế của Thiên Tầm Cốc rất bí ẩn khó tìm thấy lắm. Nhưng Thiên Tầm Nữ đã chỉ đường cho chàng biết rồi nên mới tìm kiếm được đến nơi đây.
Ở đàng xa, Bàng Chân Chân đã nghe thấy tiếng cười nói của cha mình với Thiết Kiếm Chân Nhân với Hỏa Hài Nhi. Nàng giật mình kinh hãi, ngừng bước rồi khẽ bảo Cổ Thanh Phong rằng :
- Cổ huynh, Bàng Bang Chủ của Tam Nguyên Bang với Thiết Kiếm Chân Nhân, các người đang ở trên đỉnh núi đấy, Cổ huynh có muốn gặp họ không?
- Thủy Hỏa bất tương hợp, tôi không muốn gặp mặt vị Bang Chủ tự phụ là lão tiền bối mà có cử chỉ hạ lưu như thế.
Bàng Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong oán trách cha mình, trong lòng đau đớn vô cùng nhưng vẫn vừa cười vừa nói tiếp :
- Nếu Cổ huynh không muốn gặp mặt Bàng Bang Chủ thì chúng ta phải đi vòng lên trên núi vậy. Nhưng theo sự ước đoán của tiểu đệ thì chúng ta phải đi thật nhẹ bước và cách xa họ bảy tám trượng họ mới không hay biết. Bằng không, tai mấy người ấy thính lắm hơi một tiếng động nhẹ họ cũng nghe thấy liền.
Cổ Thanh Phong gật đầu đồng ý. Bàng Chân Chân lại kéo tay chàng và trờ sang phía bên phải nói tiếp :
- Chúng ta đi đường vòng thì phải đi phía cuốl gió mới mong nghe được họ nói những gì, và từ giờ trở đi chúng ta phải dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh để nói với nhau thì an toàn hơn.
Cổ Thanh Phong liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh vừa cười vừa đáp :
- Thương huynh cẩn thận thật, chúng ta cứ theo kế hoạch đó mà tiến hành.
Hai người liền đi vòng đường mà lên trên đỉnh núi, nhờ sự đề phòng cẩn thận mà bọn Bàng Thiên Hiểu không nghe thấy gì hết.
Hỏa Hài Nhi nghe Bang Chủ nói xong, liền cất giọng quái dị :
- Nếu vậy, xin Bang Chủ cứ dụ cây mây độc ấy ra đi để Ô Xích vận dụng Tam Ly Chân Hỏa thử xem.
Bàng Thiên Hiểu mỉm cười gật đầu, cầm một trái San Hô độc ném luôn vào tảng đá lớn ở phía trước về bên trái kêu “bộp” một tiếng. Trái cây vỡ nát, nước bắn tung toé. Tiếp theo, có mùi thơm như hương hoa lan thoang thỏang bay tới.
Thiết Kiếm Chân Nhân mỉm cười hỏi :

- Bữa nọ Bang Chủ ném tới ba trái, sao hôm nay chỉ ném có một trái như vậy.
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp :
- Sở dĩ lão ném có một trái là không muốn để mùi hương quá nồng dụ thêm quái vật khác tới,thế chỉ phiền chúng ta thêm thôi.
Bàng Chân Chân nghe tới đó liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh với Cổ Thanh Phong rằng :
- Cổ huynh, nếu Hỏa Hài Như dùng Tam Ly Chân Hỏa mà không chặt đứt được cây mây Ngũ Độc Bích Câu Đằng thì đệ sẽ có cách lấy tạm một khúc cho Cổ huynh làm khí giới.
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Chả lẽ Thương huynh không thấy Bàng Bang Chủ nói hay sao? Bàng Bang Chủ bảo thứ mây này bao hàn chí nhu chí cương, phải có bảo kiếm hay búa thần mới chặt đứt được chứ thứ khác không chặt đứt nỗi thân cây mây này đâu.
- Trong người tiểu đệ có thần vật sắc bén đó !
Cổ Thanh Phong nghe nói tỏ vẻ hoài nghi, đưa mắt nhìn Bàng Chân Chân.
Sợ Cổ Thanh Phong biết rõ lai lịch của mình, Bàng Chân Chân không dám nói rõ mình có cây búa thần nên nàng vội chỉ tay lên thanh kiếm ở vai mà mỉm cười nói tiếp :
- Cổ huynh đừng có coi thường thanh kiếm này của tiểu đệ, nó sắc bén không kém gì bảo vật đời Xuân Thu đâu.
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :
- Bảo kiếm đời Xuân Thu rất ít, tôi chỉ biết có thanh kiếm Mạc Tà hiện giờ đang nằm ở dưới đáy đầm Đào Hoa trên núi Lục Chiếu.
- Thanh kiếm này của tiểu đệ với thanh Mạc Tà đó là một cặp.
- Mạc Tà là thư kiếm còn Can Tương là hùng kiếm, theo lời Thương huynh nói thì thanh kiếm của huynh là Can Tương phải không ?
Chân vừa mỉm cười gật đầu vừa đưa mắt liếc nhìn Bàng Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân thấy ba người đang chờ đợi cây mây xuất hiện. Nàng lại nói với Cổ Thanh Phong tiếp :
- Khí giới của tiền cổ rất có linh tính. Can Tương, Mạc Tà là một đôi kiếm thư hùng, đôi kiếm này có khí cơ tương hấp lẫn nhau, cho nên người ta vẫn thường đồn :
Can Tương đã ra đời, Mạc Tà ắt phải xuất hiện.
Nếu Cổ huynh đã biết tung tích của thanh kiếm Mạc Tà ở đâu rồi thì chờ xong việc nơi đây, chúng ta cùng đi Lục Chiếu. Nếu song kiếm hợp bích thì oai lực gấp bội, không còn sợ bon ma quái tác oai nữa.
Cổ Thanh Phong nghe nói thế liền gật đầu tán thành ý kiến của nàng.

Lúc ấy cây mây độc đã ngửi thấy mùi thơm của trái San Hô độc nên đã từ từ bò lên.
Phần vì muốn trả thù, phân nửa muốn để cho Bang Chủ biết Tam Ly Chân Hỏa của mình oai lực như thế nào, Hỏa Hài Nhi chờ cành mây vươn lên đỉnh núi được sáu bảy trượng, liền mở nắp cái hồ lô lửa ra và nhắm vào cành mây đó bắn luôn.
Oai lực của Tam Ly Chân Hỏa quả thật mạnh vô cùng, vách đá bị ngọn lửa thiêu cũng phải cháy xém và nứt nẻ liền. Nhưng ngờ đâu, cây mây độc kia không bị suy chuyển chút nào, chỉ bị kinh hoảng cuộn tròn thành một cuộn và lẹ làng rút lui ngay xuống dưới thung lũng.
Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy thất thanh thở dài nói :
- Thật không ngờ Tam Lý Chân Hỏa của Ô Hương chủ lợi hại vậy mà cũng không sao chặt đứt được cành mây kia.
Hỏa Hài Nhi thấy vậy mặt đỏ bừng, ngượng nghịu vô cùng. Bàng Thiên Hiểu thấy vậy liền mỉm cười an ủi nàng :
- Đốt không đứt nó cũng không sao nhưng lúc chúng ta xuống thung lũng phải cẩn thận lắm mới được. Bằng không bị nó tấn công lên là nguy lắm đấy.
Nói xong, lão Bang Chủ liền phi thân xuống Tầm Thiên Cốc, rồi đến Thiết Kiếm Chân Nhân và Hỏa Hài Nhi theo sau.
Đợi chờ giây lát, không nghe thấy tiếng động gì nữa, hiểu cha mình cùng các người đã xuống khá sâu rồi, Bàng Chân Chân liền cùng Cổ Thanh Phong bước ra khỏi bụi lau. Cổ Thanh Phong lắc đầu thở dài và nói:
- Thật không ngờ, một cây mây dại như vậy lại có linh tính đến thế, và cũng không ngờ nó lại cứng rắn đến nỗi Tam Ly Hỏa Chân của Ô Xích cũng không làm gì nỗi.
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đỡ lời :
- Trong thâm sơn đại trạch, vật lạ gì chẳng có, nhất là chốn Miêu Cương hoang vu tất nhiên là còn nhiều vật lạ hơn người. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới đựoc, bằng không chúng ta chết oan nơi đây không chừng.
- Tiểu đệ mang rất nhiều nghiệp chướng trong người, thà chết nơi đây còn bớt phiền não.
Suýt bị lời nói của Cổ Thanh Phong làm mình khóc ra khiến Bàng Chân Chân sợ bị Cổ Thanh Phong hoài nghi nên cố gắng nén cảm xúc lại, gượng cười nói tiếp :
- Cổ huynh không nên vì thế mà cảm xúc như vậy, làm đệ chẳng hay huynh cố muốn xem thanh thần kiếm Can Tương của đệ lợi hại như

thế nào không?
Nghe Bàng Chân Chân nói tới thần kiếm Can Tương, Cổ Thanh Phong vội phấn chấn ngay, gật đầu tức thì. Bàng Chân Chân tháo ngay thanh kiếm của mình đưa cho Cổ Thanh Phong.
Đang lúc ấy có tiếng " bốp bốp", hai người đều ngửi thấy có mùi thơm của hoa Lan, thì ra Bàng Chân Chân đã nhặt hai trái San Hô độc của Bàng Thiên Hiểu để lại mà ném vào tảng đá cách đó hơn trượng.
Cổ Thanh Phong thấy vậy thất kinh nói :
- Vừa rồi nghe Bàng Bang Chủ nói vậy, thứ cây mây độc này khôn ngoan lắm, nếu chúng ta không núp vào một chỗ thì nó không xuất hiện đâu.
Bàng Chân Chân chỉ vào một tảng đá hơn trượng gần đó đỡ lời :
- Chúng ta mau đến núp sau tảng đá kia đi.
Cổ Thanh Phong gật đầu. Hai người vội chạy đến nấp sau tảng đá đó.
Chờ độ nửa tiếng vẫn chưa thấy cây mây độc bò lên, Bàng Chân Chân cau mày lại nghĩ ngợi rồi nói với Cổ Thanh Phong :
- Nguy tai, có lẽ phen này chúng ta uổng công mất.
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :
- Sao vậy ?
- Tuy cây mây độc này không sợ Tam Ly Chân Hỏa thiêu đốt nhưng nó nó rất thông linh, vừa rồi nó đã hoảng sợ, khi nào lại bị mùi thơm của san hô độc dãn dụ xuất hiện lần nữa ?
Cổ Thanh Phong nhận thấy lời Bàng Chân Chân nói rất có lý, nhưng khi chàng quay đầu lại nhìn về phía tảng đá kia thì bỗng thất kinh và khẽ nói rằng :
- Thương huynh xem kìa, tuy cây mây độc chưa xuất hiện nhưng đã có quái vật khác xuấemt hiện.
Bàng Chân Chân ở phía sau ngó đầu nhìn ra. Quả nhiên nàng giật mình kinh hãi, thì ra nơi đó đã có một con rắn đỏ như lửa cuộc thành một đóng. Mình của nó chỉ nhỏ bằng ngón tay của người thôi, nàng lại thở dài và nói tiếp :
- Nơi hoang man này, quả thật có lắm quái dị, khiến chúng ra không sao tưởng tượng được, ngay cả con rắn này chẳng hạn. Chúng ta đã đi bao nhiều đường đất rồi, có bao giờ trông thấy một con rắn kỳ lạ như thế này đâu. Cổ huynh xem kìa con rắn này bị mùi thơm của trái cây dẫn dụ mà bò ra nhưng nó vẫn chưa dám bò đến để nuốt.
Cổ Thanh Phong trông thấy con quái xà đó, tuy nhỏ bằng ngón tay nhưng người của nó đều có vẩy bóng nhoáng. Trong lúc hô hấp vẩy

của nó cứ phồng lên, sụp xuống trông rất oai mạnh.
Đang lúc ấy cây mây độc ở dưới thung lũng lại xuất hiện. Bàng Chân Chân liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Cổ Thanh Phong rằng :
- Cổ huynh xem, cây mây độc bò lên kìa, có lẽ vì mùi thơm của trái cây, với con rắn độc dụ nó phải xuất hiện để bắt mồi cùng nhau.
Cổ Thanh Phong lắm đầu :
- Con rắn độc này không phải là rắn thường đâu, trông có oai mình như thế kia, tôi không tin Ngũ Độc Bích Câu Đằng có thể hạ nỗi nó.
- Mây và rắn ác chiến với nhau quả thật là hiếm có. Hôm nay chúng ta may mắn được xem một tấn kịch hiếm có. Cổ huynh chớ có cử động, bằng không chúng lẻn trốn cả thì tiếc lắm đấy.
Cổ Thanh Phong liền gật đầu, hai người liền im hơi lặng tiếng để xem sao.
Cây mây đã lên đến đỉnh núi rồi. Cũng như hồi nãy, nó bò ngay sang bên hơn trượng để xem tình hình của địch ra sao. Con quái vật màu đỏ chờ đợi đã lâu, không thấy động tĩnh gì hết, liền ngẩng cái đầu ba góc quái dị lên. Chỉ trong nháy mắt, nó đã vươn mình lên trên và tựa như cái vòng đỏ đã nhắm chỗ có nước trái cây phi thân xuống.
Trog khi con quái xà nhảy lên thì một cành mây xanh ở bên dưới cũng trườn lên theo và cuộn chặt lấy người con rắn. Thế là con rắn với cành mây cuốn chặt lấy nhau, biến thành một cành mây xanh và đỏ, cứ lăn lộn ở trên mặt đất hoài, không sao phân biệt được mây với rắn nữa.
Cổ Thanh Phong thấy vậy cả mừng nói với Bàng Chân Chân :
- Thương huynh, dịp may hiếm có này, sao huynh không múa thần kiếm Can Tương lên mà hạ thủ chúng đi.
Bàng Chân Chân lắc đầu cười đáp :
- Bây giờ rắn với mây đang đấu với nhau chưa phân biệt thắng thua mà giơ kiếm ra chém, nhỡ để cho con rắn độc chạy thoát có phải gây tai hoa. rất lớn không? Chi bằng đợi cho đến lúc chúng đấu với nhau cả hai cùng mệt mỏi rồi, lúc ấy mới ra tay, như vậy há chẳng phải nhất cử lưỡng đắc sao?
Cổ Thanh Phong nghe nói, nhận thấy ý kiến cúa Bàng Chân Chân có lý nhưng khi chàng nhìn kỹ thì ngạc nhiên hỏi :
- Thương huynh có thấy cây mây độc kia cố ý lôi con huyết xà đi về phía Tây Nam không ? Trái lại con huyết xà cố gắng kháng cự, không để cho cây mây kia lôi đi nên cục diện bây giờ đã biến đổi thành giằng co.
- Ở phía Tây Nam, chỗ cách đó chừng vài thước vẫn còn cái xác con

nhện lông dài để lại, có lẽ nhện khắc rắn, cành mây thấy đấu mãi không hạ nỗi con rắn nên muốn lôi nó về Tây Nam, để nhờ chất độc của con nhện hạ con rắn cũng nên ?
- Thương huynh thông minh thật, nhận xét như vậy rất hợp lý, đệ phục huynh lắm.
Trong khi hai người nó chuyện, con rắn đó tuy đã cố hết sức cầm cự nhưng vẫn không cầm cự nổi, rốt cục bị cây mây độc lôi gần tới xác con nhện.
Càng tới gần con nhện, con rắn càng kháng cự mãnh liệt hơn trước. Nhưng khi thân con rắn vừa chạm vào máu và xác của con nhện kia một cái, liền thấy người nó run lấy bẩy một hồi. Sau đó, nó nằm im không động đậy được nữa.
Trong lúc Cổ Thanh Phong đang kinh ngạc, thì Bàng Chân Chân đã rú lên một tiếng rất thánh thót, tay múa bảo kiếm Can Tương phi thân nhảy ra nhằm cây mây độc mà nhắm tới.
Cây mây Bích Câu Đằng quả thật thông linh, nó vừa nghe thấy tiếng người và kiếm khí, biết nguy lắm rồi. Nó đang định rút lui xuống thung lũng nhưng vì mình con rắn vẫn cuốn chặt lấy nó nên nó không rút lại lẹ được như hồi nãy và động tác của Bàng Chân Chân lại nhanh hơn, chỉ nghe thấy tiếng kêu “bộp” một tiếng, thanh bảo kiếm đã chém vào thân mây tức thì.
Bàng Chân Chân thấy mình đã thành công, mừng rỡ vô cùng, liền quay đầu gọi :
- Mời Cổ huynh ra đây xem một cây trường tiên tuyệt diệu.
Cổ Thanh Phong vội nhảy đến gần, trông thấy cây mây ấy dài gần một trượng rưỡi. Chàng vừa ngắm nhìn, vừa mỉm cười :
- Được cành mây này làm khí giới, thật thì là oai lực vô biên, nhưng tiếc thay huynh chặt như vậy hơi dài một chút.
Bàng Chân Chân cau mày suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp :
- Nếu Cổ huynh hiềm nó dài, thì để đệ chặt nó làm đôi, mỗi đầu dùng vót nó trơn một quãng chừng năm tấc, lấy sợi dây vàng cuộn lên để làm cán, như vậy, có phải là biến thành một đôi nhuyễn tiên rất tốt không?
Cổ Thanh Phong liền gật đầu tán thành :
- Như vậy cũng hay, roi dài bẩy thước lúc sử dụng cũng linh hoạt và thuận tay hơn.
Bàng Chân Chân thấy chàng đã đồng ý, liền giơ kiếm lên định chặt xuống thì nàng thấ có sự quái lạ xuất hiện. Thì ra con rắn đó bây giờ chỉ còn lại một bộ xương với cái đầu thôi, còn thịt da và vẩy nó đã tan rữa hết. Cổ Thanh Phong lắc đầu thở dài và xem lòi nói :

- Xem như vậy, máu của con nhện lông vàng kia lợi hại không thể tưởng tượng được.
Bàng Chân Chân cũng kinh hãi nhưng nàng lẹ tay chặt ngay một nhát kiếm vào chỗ giữa con rắn với cây mây quấn với nhau, chỉ nghe thấy "coong" một tiếng, cây mây đã đứt làm đôi, trái lại xương rắn vẫn không hề suy chuyển chút nào ?
Cổ Thanh Phong thất thanh la lên :
- Không ngờ da thịt con rắn này đã tiêu tan hết, chỉ còn lại bộ xương mà xương nó lại chịu nỗi thanh thần kiếm Can Tương như vậy.
Bàng Chân Chân có vẻ không phục, dùng kiếm gạt hai đầu mây sang bên, rồi lại chém liên tiếp ba nhát vào bộ xương rắn, chỉ nghe thấy hai tiếng "coong coong" mà xương rắn vẫn không suy chuyển chút nào ?
Bàng Chân Chân ngạc nhiên nói :
- Không ngờ xương rắn lại cứng đến mức này ?
Nói xong nàng xé một mảnh áo bọc lấy đôi rắn, rồi lôi bộ xương ấy quật mạnh vào tảng đá lớn, tảng đá vỡ thành bốn, năm mảnh tức thì.
Cổ Thanh Phong thất thanh la lớn :
- Thương huynh, cả bộ xương rắn này nữa chả là cây trường tiên trọn bộ hảo là gì.
Bàng Chân Chân gật đầu cười nhưng nàng lại cau mày thở dài và hỏi :
- Bộ xương rắn với hai khúc mây này đều về tay chúng ta hết.
Hôm nay chúng ta thâu lượng được kết qủa khá lớn, nhưng xương rắn với hai cành mây đều dính máu của con nhện lông vàng kia rồi. Có máu độc như vậy làm sao mà rõ tay vào đây, biết phải làm sao ?
Cổ Thanh Phong cũng cảm thấy máu của con nhện lông vàng độc vô cùng, có thể làm rữa được cả da, vẩy, thịt của con rắn kia. Như vậy không nên tham lam quá, nhỡ bị nguy hiểm thì sao, cho nên chàng nhìn Bàng Chân Chân vừa cười vừa nói :
- Huynh cẩn thận thực, chi bằng chúng ta hãy kiếm một nơi kín đáo tạm giấu hai cây mây với bộ xương rắn này vào đó, rồi đi hỏi những người thông thạo xem, có cách gì tránh được nọc độc của con nhện kia không, rồi quay lại lấy cũng không muộn.
Bàng Chân Chân nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu vừa cười vừa đáp :
- Ý kiến của Cổ huynh rất hay, bây giờ chúng ta hãy tạm giấu vào chỗ khe đá kia đi đã.
Nàng vừa nói vừa khoét cái vách rộng thêm một chút rồi bỏ hai khúc mây với bộ xương rắn vào đó giấu tạm.
Cổ Thanh Phong thở dài nói :

- Người trong giang hồ mà biết được cây mây này là Bích Độc Ngũ Câu Đằng đã hiếm rồi , lại còn bộ xương con rắn màu đỏ...
Bàng Chân Chân đỡ lời :
- Cổ huynh khỏi lo âu, có hai câu tục ngữ chẳng hay huynh có biết không ?
- Tục ngữ gì thế ?
- Trước mặt có Phật hà tất phải lên trời Tây. Chẳng lẽ Cổ huynh không muốn thỉnh giáo Bàng Bang Chủ hay sao? Vừa rồi nghe lời nói của ông ta thì hình như những chuyện quái dị Ở chốn hoang vu đây, ông ta biết rất nhiều. Tiểu đệ lại quen biết ông ta thì thỉnh giáo ông ta về việc này, thì thế nào ông ta cũng chỉ bảo cho ngay.
Cổ Thanh Phong cau mày lại đang định trả lời thì bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng chân người đang leo lên trên đỉnh núi. Chàng vội dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh với Bàng Chân Chân rằng :
- Dưới thung lũng có người đang kéo lên trên đỉnh núi này. Chúng ta mau tránh sang bên, không biết đó có phải Bàng Thiên Hiểu hay người của Thiên Tầm Cốc, nhưng chúng ta vẫn nên tránh thì hơn.
Bàng Chân Chân cũng nghe thấy tiếng động liền cùng Cổ Thanh Phong khép luôn vào tảng đá lớn.
Giây phút sau có ba bóng người phi thân lên, chính là bọn Bàng Thiên Hiểu.
Bàng Thiên Hiểu mặt hậm hực và chứa đầy kinh dị, khi lên tới trên đỉnh cả ba không ngừng chân chút nào, hình như có việc gì đó vội phải đi ngay. Tại sao cả Thiết Kiếm Chân Nhân lẫn Hỏa Hài Nhi cũng vội vã như thế? Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :
- Bọn Bàng Bang Chủ xuống núi không lâu, sao lại lên một cách hấp tấp như vậy ? Chẳng lẽ họ đã vấp phải việc gì ở dưới Thiên Tầm Cốc chăng ?
Bàng Chân Chân lắc đầu đáp :
- Tôi chắc không phải, vì công lực của ba người cao thâm như vậy khi nào lại bị vấp một cách dễ dàng được ?
Cổ Thanh Phong cũng biết bọn Bàng Thiên Hiểu các người công lực rất cao nhưng nghĩ đến con rắn đỏ và cành mây độc hồi nãy chàng lại thở dài nói tiếp :
- Ở chốn hoang vu này có nhiều vật quái dị lắm, cho dù võ công có cao siêu đến mấy cũng chưa chắc đã làm gì nỗi những quái vật đó. Bàng Bang Chủ các người ở ngàn dặm xa xôi đến đây sao lại hấp tấp bỏ đi như thế chắc hẳn có nguyên nhân gì, chúng ta thử xuống dưới cốc xem sao ?
- Không vào hang cọp làm sao bắt nỗi cọp con, chúng ta đến Miêu

Cương rồi khi nào lại không xuống Thiên Tầm Cốc? Nhưng Độc Trùng nơi đây lợi hại hơn cả kỷ xà quái vật, vậy trước khi xuống chúng ta nên nhét Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên vào mũi và trong mồm để đề phòng vẫn hơn.
Cổ Thanh Phong nghe nói liền cùng Bàng Chân Chân lấy bốn miếng lá màu tía ra, bỏ một miếng vào mồm còn miếng kia vò nhỏ nhét trong mũi.
Sửa soạn xong, hai người liền dùng khinh công đi xuống dưới thung lũng. Sợ cây mây độc tấn công lén, Bàng Chân Chân phải rút thanh Can Tương ra múa tít và vừa đi vừa để ý hai bên đường.
Hai người vừa đi chừng mười trượng thì Bàng Chân Chân đã trông thấy dưới vách núi có hai con quái vật trông giống như hai con mối thực lớn, mình nó xanh như màu lá tươi, mỗi con dài chừng hai thước bảy hay tám, còn đuôi thì dài khoảng hơn năm thước. Màu sắc của chúng trông giống hệt như lá cây, nếu không có một đường chỉ kim tuyến và đôi mắt lúc mở thì không sao biết được chúng ở đấy.
Bàng Chân Chân kinh hoàng đưa tay ra ngăn Cổ Thanh Phong và đưa mắt ra hiệu cho chàng.
Thoạt tiên Cổ Thanh Phong chưa phát hiện ra hai con rắn độc ấy, nhưng thấy Bàng Chân Chân ra hiệu mới cúi đầu nhìn xuống. Khi chàng đã trông thấy chúng rồi liền cả kinh thất sắc nói :
- Thương huynh, hai con vật này không biết có phải thứ rắn thằn lằn phun cát, mình có chỉ kim tuyến và đuôi dài mà trong truyện vẫn nói là đã tuyệt tích từ lấu rồi không ?
Bàng Chân Chân gật đầu :
- Cổ huynh đoán cũng như đệ, cát của con quái vật này phun ra tuy rất độc nhưng bắn không được xa mấy. Chúng ta cứ ở trên vách cách chúng vài trượng thì chúng không làm gì được chúng ta đâu.
- Vẫn biết thế nhưng nếu không đuổi chúng đi nơi khác thì chúng ta làm sao xuống bên dưới được ?
- Chúng ta lấy ám khí ra thử đối phó xem sao ?
- Chẳng hay Thương huynh vẫn sử dụng ám khí gì thế ?
Bàng Chân Chân định nói ám khí của mình là Hồng Tuyến Thập Tam Trâm nhưng sợ Cổ Thanh Phong nghi ngờ mình nên nàng mỉm cười đáp :
- Về ám khí đệ không sở trường cho lắm. Cổ huynh lấy ám khí ra mà ném chúng đi.
Cổ Thanh Phong cười đáp :
- Đệ cũng không thiện sử dụng ám khí, chi bằng chúng ta dùng đá để ném chúng vậy.

Chàng chưa nói dứt thì hai con thằn lằn phun cát đã ngửng đầu lên và tung mình nhảy xổ xuống chỗ hai người liền.
Khi chúng nhảy tới cách hai người chừng bảy tám thước, mồm luôn phun cát độc ra nhanh như điện chớp tới. Cát độc của chúng phun ra màu xanh nhợt không những độc vô cùng mà còn tanh hôi vô tả.
Vì mũi và mồm đã có Long Diên Thảo nên hai người không ngửi thấy mùi tanh hôi. Bàng Chân Chân không ngờ hai con quái vậy này lại tấn công nhanh đến thế, muốn tránh cũng không kịp, bất đắc dĩ cả hai cùng dùng tay áo phất mạnh một cái.
Cương phong và kinh khí của hai người đẩy cho hai làn cát xanh bay tung toé ngược trở lại, nhưng hai con rắn thằn lằn đã nhẩy tới chân hai người rồi. Bàng Chân Chân vội chém bảo kiếm vào người chúng một nhát. Hình như chúng biết thanh bảo kiếm đó lợi hại nên chỉ thấy chúng kêu mấy tiếng vội thấu thế và quay đầu nhảy luôn xuống dưới vực.
Cổ Thanh Phong thở dài nói :
- Bảo kiếm này quả thật là thần vật, hai con quái vật trông thấy nó liền đào tẩu liền.
Bàng Chân Chân lắm đầu vừa cười vừa đáp :
- Ánh sáng của thanh kiếm Can Tương này không tỏa ra như những thanh kiếm khác, nên bề ngoài trông nó rất cổ kính. Cho nên theo sự nhận xét của tôi thì chúng không phải là sợ thanh kiếm này đâu.
- Thương huynh nói chúng không sợ thanh kiếm này thì sợ gì ?
- Theo ý đệ thì có lẽ là Long Diên Thảo ở trong mồm của chúng ta là vật khắc chế chúng cũng nên.
- Thương huynh đoán như vậy cũng có lý, nếu chúng ta gặp những động vật tương tự như thế, chúng ta cứ thử một lần nữa thì rõ liền.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 30
Thung Lũng Trong Thung Lũng

Hai người vừa cười vừa tiếp tục leo xuống bên dưới, quả có gặp mấy thứ Độc Trùng, độc xà nhưng Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân lấy lá Long Diêu Thảo ra khua một cái thì chúng đã cao chạy xa bay liền.
Bàng Chân Chân đã chứng thực là Long Diêu Thảo có thể khắc chế

các thức độc vật rồi liền nói với Cổ Thanh Phong rằng:
- Mấy lá Long Diên Thảo còn non tuổi như thế này mà đã linh nghiệm như thế này rồi, nếu chúng ta may mắn gặp được cây nghìn năm thì thực là sung sướng biết bao!
- Những thứ thần dược hạn hữu này nó tìm mình thì dễ mà mình muốn gặp nó thì khó. Nếu mình có duyên phúc đặc biệt thì may ra mới gặp gỡ được.
- Thần vật này tuy ít nhưng quái vật rất nhiều, từ nãy đến giờ tôi tính thầm trước sau chúng ta gặp phải mười bảy loại động vật cả thảy.
- Ngoài những độc vật ra nơi đây còn có Trùng Độc :
không hiểu sao thầy trò Thiên Tầm Tiên Nương lãi lựa chọn nơi thiên Cốc vắng vẻ như chốn ma quỷ này mà ở cũng lạ thực?
- Chúng ta chưa đi tới Thiên Tầm Cốc mà đã gặp nhiều sự nguy hiểm như vậy nếu khi tới nơi không biết chốn đó sẽ kì lạ như thế nào? Cổ huynh này, biết đâu trong Thiên Tầm Cốc đó lại là nơi phong cảnh tuyệt đẹp cũng không biết chừng.
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp:
- Tôi không tin nơi cùng sơn ác quỉ này lại có cảnh đẹp được!
Khi hai người xuống dưới đáy thung lũng thì quả nhiên như lời đoán của Bàng Chân Chân, phong cảnh ở dưới này đẹp khôn tả. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh một vòng rồi mỉm cười nói với Cổ Thanh Phong rằng:
- Nếu Thiên Tầm Nữ không chỉ đường cho huynh trước thì có lẽ chúng ta không tìm được nơi đây. Vì bất cứ ai xuống đến tận đây thể nào cũng yên trí đây là đáy thung lũng rồi, chứ ai ngờ đâu trong thung lũng lại còn có thung lũng nữa.
Cổ Thanh Phong chỉ tay vào cái khe núi ở vách núi bên trái thở dài và nói tiếp:
- Thương huynh hãy nhìn vào trong khe đá này xem, ra xa trông như hình cái kén của con tằm vậy, đủ thấy tạo hoá nặn ra nó quả thực thần diệu.
- Cổ huynh chúng ta đừng mất thì giờ mà mau xuống ngay bên dưới để tìm thuốc giải Thiên Tầm Trùng Độc đi!
Nói xong, nàng đã thủng thẳng đi luôn vào khe đá nhưng Cổ Thanh Phong đã xua tay và gọi:
- Thương huynh hãy khoan đi đã, chúng ta hãy nghĩ cách đối phó trước rồi hãy vào hang sau.
- Chẳng hay Cổ huynh còn do dự gì nữa?
- Tôi muốn cùng huynh bàn định trước xem có nên dùng chính sách cứng rắn hay là thủ đoạn mềm dẻo, xem điều nào tiện hơn rồi hãy

xuống đó mà thi hành.
- Lẽ dĩ nhiên là chúng ta phải tiền lễ hậu binh nếu dùng thủ đoạn mềm dẻo không lấy được thuốc giải, thì lúc ấy chúng ta dùng võ cũng chưa muộn.
Cổ Thanh Phong gượng cười đang định phát biểu ý kiến thì bỗng nghe thấy tiếng ca hát ở trong khe núi vọng ra. Hai người chỉ thoáng nghe đã nhận biết ngay tiếng hát đó là của Thiên Tầm Nữ.
Bàng Chân Chân liền nói với Cổ Thanh Phong rằng:
- Khi tôi chưa gặp mặt Thiên Tầm Nữ nhưng chỉ nghe giọng hát là đã biết ngay là nàng ta hát rồi. Vì trong bài hát đã nói rõ thân của cô ta hiện đang ở Miêu Cương. Thứ hai là trong bài hát tỏ vẻ u oán là sau khi kết hợp với huynh ở núi Cửu Nghi rồi mà phải trở ngay về nơi đây. Cổ huynh nên nhớ con gái ai cũng vậy đều rất si tình, Thiên Tầm Nữ tuy là người Hán nhưng sinh trưởng nơi đây thì tính nết nàng không khác gì con gái Mèo vậy. Mặt nàng giống hệt Hoàng Sam Hồng Tuyến, nàng đã có bộ mặt đẹp như thế sao Cổ huynh không đã trót thì trét đi...
Cổ Thanh Phong không đợi chờ cho Bàng Chân Chân nói xong đã gượng cười đỡ lời:
- Thương huynh chớ có nói đùa đệ như vậy, huynh không biết Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Chân Chân hai nàng tuyệt sắc giai nhân đối với đệ ân thâm nghìn sâu như thế nào, quả thực giờ đệ đang bàng hoàng không biết xử trí thế nào cho phải. Nên khi nào đệ còn dám vướng thêm một mối tình thứ ba nữa.
- Việc này đáng phải suy nghĩ vì Cổ huynh đã có hai vị hồng nhan tri kỉ rồi, con gái Mèo tuy si tình thực nhưng lại hay ghen vô cùng. Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Bàng Chân Chân may ra còn có thể để cho huynh lấy được cả cô gái Mèo kia. Nhưng chỉ sợ Thiên Tầm Nữ không chịu như thế thôi.
Cổ Thanh Phong nghe càng buồn bực đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng thấy chỗ bóng tối trên vách đá có một tờ giấy bay phất phới, chàng vội tiến tới gần cầm tờ giấy đó lên xem thấy viết những chữ sau :
Hay tin Bang Chủ của Tam Nguyên Bang không ngại đường xa giáng lâm đáng lẽ tôi phải ra nghênh đón ngay nhưng vì đang lúc luyện Trùng không thể nào tương kiến được và đến khi Vạn Kiếp Đại Hội tức ngày hôm mùng bốn tháng tư tôi thể nào cũng đem con gái cưng của ông đến dự đại hội đó. Lúc ấy tôi sẽ tái lĩnh giáo sau.
Dưới kí tên Thiên Tầm Tiên Nương kính bạch.
Bàng Chân Chân đọc xong tờ giấy đó mới vẽ nhẽ và nói:

- Thì ra Bàng Bang Chủ các người bị cự tuyệt nên mới hậm hực ra như thế.
Nàng vừa nói dứt, tiếng ca lại nổi lên, nàng chú ý nghe hồi lâu rồi nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói:
- Nàng Thiên Tầm Nữ đa tình thật mong Cổ huynh đừng làm người phụ bạc, như vậy cả trước lẫn sau huynh đã có ba người hồng nhan tri kỉ cả thảy. Vậy huynh phải đối xử với cả ba người một cách khéo léo như thế nào để cho ba nàng cùng hài lòng, huynh mới khỏi ôm hận suốt đời.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy mặt đỏ bừng không biết trả lời như thế nào, đứng ngẩn người ra tại đó.
Bàng Chân Chân mỉm cười nói tiếp:
- Cổ huynh có dám một mình xuống dưới Thiên Tầm Cốc không?
Cổ Thanh Phong nghĩ thầm:
"Nếu ta xuống dưới Cốc một mình mà gặp phải Thiên Tầm Nữ đang giở mặt dỗi hờn ta thì còn dễ đối phó. Trái lại nàng hết sức âu yếm và quyến luyến ta như vậy ta mới thực khó xử vì ta đã trót động phòng với nàng rồi..." Bàng Chân Chân thấy chàng cau mày suy nghĩ liền cười và nói tiếp:
- Cổ huynh nên xuống dưới đó một mình thì hơn vì Thiên Tầm Nữ với huynh đã có tiền duyên rồi và nàng đang tương tư huynh rất...
Cổ Thanh Phong hổ thẹn vô cùng vội đỡ lời:
- Thương huynh chớ nên nói đùa như vậy, tôi chỉ sợ sau khi gặp Thiên Tầm Nữ rồi nàng ta lại giở tục lệ của Miêu Cương này ra giữ tôi ở lại như vậy có phải khó xử biết bao không? Nếu nàng coi tôi như kẻ thù mà giở mặt với tôi thì tôi không sợ...
- Không khi nào nàng ta lại giở mặt ra như thế đâu, trái lại chỉ có người đàn ông bạc tình thôi, chớ gái Mèo rất đa tình. Thiên Tầm Nữ tuy là con gái người Hán nhưng sinh trưởng ở đất Mèo. Nàng thấy huynh tới thế nào cũng vui vẻ tươi cười nhảy lại mà ôm chầm lấy huynh dù huynh có đánh nàng chết nàng cũng không trả đũa đâu. Như vậy có khi nào nàng giở mặt coi huynh như kẻ thù được?
- Tôi chỉ sợ nhất thủ đoạn ấy, chẳng hay Thương huynh có diệu kế gì xin chỉ giáo cho đệ với?
- Cổ huynh tuy là một vị anh hùng tuyệt đỉnh nhưng vẫn sợ mỹ nhân. Nếu huynh không biết xử trí thế nào thì huynh cứ ở lại nơi đây đợi chờ để đệ đại diện xuống dưới đó hộ huynh một phen.
- Thương huynh không ngại đường xá xa xôi đi cùng với tôi đến chốn này rồi, đệ cám ơn vô cùng, đệ đâu dám để cho huynh phải mạo hiểm như thế?

- Cổ huynh cứ yên tâm, đây là tiểu đệ định làm thuyết khách cho huynh xuống gặp Thiên Tầm Nữ để xem ý định của đối phương ra sao như vậy có gì là nguy hiểm đâu?
Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói vậy nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời:
- Thương huynh đại diện tiểu đệ xuống núi làm thuyết khách như vậy được lắm, nhưng chúng ta cần phải hẹn ước nhau một thời gian, nếu quá lời ước đó mà không thấy huynh quay trở lên thì thế nào cũng có sự chẳng lành rồi, lúc ấy đệ sẽ xuống tiếp ứng để cùng huynh đối phó với họ.
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong có ý kiến như vậy cũng phải khen ngợi gật đầu đáp:
- Cổ huynh nói rất có lý, vậy chúng ta hẹn nhau nửa ngày nhé !
Nếu quá ngày không thấy đệ lên lúc ấy huynh phải xuống tiếp ứng ngay.
Nói xong nàng định đi thì Cổ Thanh Phong lại gọi trở lại:
- Thương huynh hãy khoan đi.
- Cổ huynh còn dặn bảo điều gì nữa?
- Kỳ hạn nửa ngày lâu quá, nhỡ huynh có nguy hiểm gì thì sao?
Đệ không yên Tầm chút nào.
- Chỉ lên và chỉ xuống cũng đã tốn khá nhiều thì giờ, nếu tiểu đệ thuyết phục được nàng ta lấy được thuốc giải Trùng Độc thì thời hạn nửa ngày đó đệ vẫn cảm thấy chưa đủ thì có.
- Thôi được, chúng ta cứ quyết định như vậy, cần nhất là Thương huynh đừng có cho nàng ta biết là tôi đang ở trên này đợi chờ nhé.
- Thiên Tầm Nữ dù sao cũng là một giai nhân có nhan sắc tuyệt vời. Tại sao Cổ huynh lại sợ nàng ta như rắn rết như thế?
- Cổ nhân đã dạy :
Mỹ nhân là họa thủy...
- Cổ huynh nói như vậy đệ xin phản đối, từ xưa đến nay đã có biết bao nhiêu thiếu nữ cứu dân cứu nước lưu danh thiên cổ, tựa như nàng Tây Tử chẳng hạn, đâu có phải là hạng người như thế? Và huynh cũng không thể đem Đắc Kỷ ra sánh với Tây Tử được.
Cổ Thanh Phong biết mình đã lỡ lời nên vội thúc giục Bàng Chân Chân xuống dưới Cốc để mình khỏi phải nóng lòng sốt ruột.
Bàng Chân Chân mỉm cười gật đầu liền xuống dưới Thiên Tầm Cốc tức thì. Lối đi đó rất chật hẹp khó đi nhưng đi được hơn mười trượng thì đã tới dưới đáy thung lũng rồi.
Trước mặt nàng hiện ra một phong cảnh tuyệt đẹp, bãi cỏ mướt như nhung xanh rì, trăm hoa đua nở, có đá như núi non có suối chảy róc

rách, phong cảnh thật là thoát tục.
Nàng thấy cạnh cái suối có một ngôi đình màu hồng nàng liền đi vào đình đó. Trong đó có một thiếu nữ áo vàng đang ngồi tựa lan can đợi chờ, trông thấy rõ mặt thiếu nữ kia, nàng khẽ kêu ủa một tiếng.
Tất nhiên thiếu nữ áo vàng đó cũng là Thiên Tầm Nữ và cũng là chị em sinh đôi với nàng. Nàng thấy nàng kia cũng ưa mặc áo vàng lại càng ngạc nhiên nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ cô bé này là chị em ruột với ta được chăng? Bằng không sao mặt mũi giống nhau như đúc và cả tính nết cũng giống nhau như thế?" Thiên Tầm Nữ lẳng lặng chờ Bàng Chân Chân bước tới trước đình mới lên tiếng hỏi:
- Bạn có phải là người của cha tôi phái tới đây hay không? Sư phụ tôi chả sai con trăn đem giấy cho cha tôi rồi là gì? Trong thư nói rõ ràng là đến mùng bốn tháng tư sẽ gặp nhau ở Vạn Kiếp Đại Hội. Vậy huynh còn tới đây làm chi nữa?
- Tôi không phải là người của Bàng Bang Chủ phái tới, mà là một thuyết khách đại diện bạn đến đây gặp gỡ cô nương.
Thiên Tầm Nữ ngạc nhiên vô cùng ngắm nhìn Bàng Chân Chân một hồi rồi lên tiếng hỏi:
- Bạn không phải là người của Bàng Bang Chủ mà bạn dám tự tiện vào trong Thiên Tầm Cốc này ư? Chẳng hay bạn làm thuyết khách hộ ai thế?
- Núi non này của tạo hoá sanh ra sao tôi lại không có quyền xuống dưới Thiên Tầm Cốc này được, vả lại nơi này không phải là...
- Tôi không tiếp ai đã tự tiện vào trong Thiên Tầm Cốc này, tôi chỉ hỏi bạn đến đây làm thuyết khách hộ ai thôi?
- Hai bài ca cô nương vừa ca hồi nãy, những lời ca đã bày tỏ lòng tương tư của cô nương, chẳng hay người mà cô nương tương tư là ai thế?
Thiên Tầm Nữ nghe thấy Bàng Chân Chân hỏi như vậy mừng rỡ vô cùng vội đứng dậy hỏi:
- Có phải bạn là...là do Phong đại ca sai tới đây không? Chẳng hay quý tính đại danh của bạn là chi?
- Tôi là bạn thân của Cổ Thanh Phong, họ Thương tên là Nhân Tâm.
Thiên Tầm Nữ nghe thấy Bàng Chân Chân tự xưng là bạn thân của Cổ Thanh Phong lại càng mừng rỡ thêm. Nhưng chỉ thoáng cái nàng rầu rĩ ngay vẻ mặt u oán hỏi:
- Hiện giờ Cổ Thanh Phong đang ở đâu? Tại sao anh ấy không đến đây gặp tôi?
Bàng Chân Chân thấy Thiên Tầm Nữ đẹp thực, liền nghĩ thầm:

“Nếu quả thật nàng là em ruột mình, thì mình phải tìm cách làm thế nào để cho nàng thoát ly Thiên Tầm Tiên Nương trở về Tam Nguyên Bang với cha.” Thiên Tầm Nữ thấy Bàng Chân Chân cứ chăm chú nhìn mình mà không nói năng gì hết trong lòng ngạc nhiên vô cùng hỏi:
- Sao bạn không trả lời tôi vì lẽ gì mà Cổ Thanh Phong không đến đây gặp tôi?
Bàng Chân Chân không trả lời Thiên Tầm Nữ thì chớ, lại còn hỏi nàng ta rằng:
- Tôi hỏi câu này đã, Cổ Cổ Thanh Phong có phải là một Hiệp sĩ lãnh kỳ nam nhi lỗi lạc không?
Thiên Tầm Nữ gật đầu đáp:
- Cổ Thanh Phong đại ca xứng với tám chữ đó lắm.
- Tám chữ đó người tục thường gọi là đại trượng phu đấy. Nhưng cô nương có biết tiết tháo của một người đại trượng phu như thế nào không?
- Không dâm vì phú quý, không thay đổi tính nết bần tiện, không chịu khom lưng trước oai võ.
- Cô nương đã biết tiết tháo của một người đại trượng phu như vậy rồi, thì cô nương phải biết tại sao Cổ Thanh Phong không đến đây gặp cô nương.
Thiên Tầm Nữ nghe Bàng Chân Chân nói như vậy tỏ vẻ kinh hoảng và hoài nghi, Bàng Chân Chân thấy vậy liền giải thích:
- Sở dĩ Cổ Thanh Phong không muốn đến đây gặp cô nương là vì anh ta không sợ sự uy hiếp của cô nương mà tới đây để cầu cô nương tha chết cho anh ấy.
Thiên Tầm Nữ kêu ồ một tiếng rồi lầm bầm nói:
- Thế ra Cổ Thanh Phong đại ca trách tôi đã dùng Thiên Tầm Trùng Độc cho anh ấy uống.
Bàng Chân Chân gật đầu vừa cười vừa trả lời:
- Phải, người ta yêu nhau phải do lòng tình nguyện của đôi bên như vậy mới thực là yêu. Chớ đối vơi một người có cốt khí và kiêu ngạo như Cổ Thanh Phong thì dù cô nương có cho anh ta uống phải Trùng Độc còn lợi hại hơn thế nữa cũng không thể nào lấy được lòng của anh ta đâu.
Trái lại còn làm cho anh ấy bực mình là khác.
Thiên Tầm Nữ nghe Bàng Chân Chân nói vậy mắt đỏ hoe và khuôn mặt méo mó như muốn khóc rồi tiếp:
- Bạn nói rất phải, sau đó tôi mới hối hận và tôi cũng biết Phong đại ca rất bất mãn trước việc làm của tôi. Nhưng đó là thói quen của môn

hạ phái Thiên Tầm và cũng là thường lệ của gái Mèo, huống chi bây giờ ván đã đóng thành thuyền rồi...
Bàng Chân Chân thấy Thiên Tầm Nữ hối hận như vậy trong lòng mừng thầm liền đỡ lời:
- Cô nương không nên nói câu ván đã đóng thành thuyền, phải nói đã trót lỡ rồi nghĩ cách cứu vãn cũng chưa muộn.
Thiên Tầm Nữ là người rất thông minh nghe nói liền tỉnh ngộ vội hỏi lại:
- Có phải bạn đến đây để xin thuốc giải hộ Phong đại ca đấy không?
- Cô nương thông minh thực, nếu cô nương vui lòng đưa thuốc giải cho tôi, tôi không những cam đoan với cô là đến ngày gặp gỡ tại Vạn Kiếp Đại Hội có thể giải hết được sự hiểu lầm của đôi bên và còn được kết duyên Tân Tấn với chàng ta nữa.
Thiên Tầm Nữ ngạc nhiên hỏi lại:
- Tôi yêu chàng ta, quí hồ chàng yêu tôi. Chúng tôi trở nên vợ chồng ngay chớ còn gì khó khăn và cản trở nữa?
- Thế ra cô nương không biết trước khi chàng ta làm bạn với cô nương đã có hồng nhan tri kỷ rồi hay sao?
- Tôi biết chàng với chị tôi yêu nhau lắm.
- Không những thế trước khi Cổ Thanh Phong yêu Hoàng Sam Hồng Tuyến, chàng ta đã thề nguyền với Mạnh Hồng Tiếu rồi.
Thiên Tầm Nữ bỗng trợn ngược đôi lông mày lên đáp:
- Không được, người Mèo chúng tôi yêu nhau chỉ được phép một người yêu một người thôi. Nếu chàng còn yêu chị tôi, tôi nể chị ấy là chị tôi nhường nhịn một chút chứ thì nhất định không chịu để cho anh ấy yêu Mạnh Hồng Tiếu nữa đâu.
- Lời nói này của cô nương có hai điểm sai lầm.
- Tôi sai lầm gì? Như thế nào?
- Điểm thứ nhất cô là người Hán chứ không phải người Mèo tại sao cô lại nói là theo tập tục của người Mèo như thế? Điểm thứ hai cô lầm là vì Cổ Thanh Phong yêu Hồng Tiếu trước tiên, đến chị cô là Hoàng Sam Hồng Tuyến còn chịu nhường nhịn huống chi là cô.
- Tôi không lầm, bạn lầm đấy thôi.
Bàng Chân Chân nghe thấy nàng ta nói như vậy ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:
- Cô nương bảo tôi lầm thì lầm ở điểm nào?
- Điểm thứ nhất tuy tôi là con gái người Hán nhưng tôi chưa hề được đội ơn nuôi nấng của cha mẹ chút nào. Tôi sinh ở Miêu Cương, trưởng thành ở Miêu Cương, ngay cả những người dạy bảo tôi cũng là người Mèo nốt. Như vậy tôi phải theo tập tục của người Mèo chứ.

- Được, điểm thứ nhất hãy tạm cho cô nói có lý đi...thế còn điểm thứ hai thì sao?
- Điểm thứ hai tuy Cổ Thanh Phong đã quen biết ba nàng hồng nhan thực, nhưng chỉ động phòng hoa chúc với tôi thôi. Như vậy, chàng với tôi mới là vợ chồng thực sự, còn chị tôi với Mạnh Hồng Tiếu chỉ là bạn thân với chàng thôi.
Vì sự thực đó do Bàng Chân Chân tạo nên nên nàng không sao cãi được, Thiên Tầm Nữ lại nói tiếp:
- Bất cứ người Hán hay Mèo cũng vậy, theo tình theo lý chỉ có người vợ mới có quyền cấm bạn kết giao với người đàn bà khác....
Bàng Chân Chân càng nghe càng thấy Thiên Tầm Nữ nói sai đầu đề nên nàng vội ngắt lời tủm tỉm cười nói tiếp:
- Cô cứ nói Cổ Thanh Phong là chồng cô hoài nhưng cô có biết nếu cô không mạo nhận cái tên Hoàng Sam Hồng Tuyến thì khi nào Cổ Thanh Phong lại chịu làm chồng cô?
- Đó là lý do mà tôi chịu nhường nhịn cho chị tôi, bằng không tuy chúng tôi là chị em ruột thịt thực nhưng kẻ Nam người Bắc, mỗi người một nơi như vậy thì còn tình duyên chị em gì nữa.
Bàng Chân Chân thấy càng nói Thiên Tầm Nữ càng cứng lý hơn. Nàng vội xoay sang vấn đề khác liền hỏi:
- Có thực cô nương với Hoàng Sam Hồng Tuyến là chị em ruột không?
- Cha tôi là Bàng Thiên Hiểu, cha của Hoàng Sam Hồng Tuyến cũng là Bàng Thiên Hiểu, vậy chúng tôi là chị em.
Bàng Chân Chân lại hỏi:
- Mẹ cô là ai?
- Tôi không biết mẹ tôi là ai cả?
Bàng Chân Chân nghe thấy Thiên Tầm Nữ nói như vậy liền nghĩ thầm:
“Cha ta chỉ cho hay mẹ ta chết đã lâu chứ không thấy cha ta nhắc đến tên họ của mẹ ta. Chắc là bên trong có sự gì không thể công khai được chăng? Như vậy Thiên Tầm Nữ quả thực là em gái mình cũng nên.” Nghĩ tới đó nàng lại hỏi Thiên Tầm Nữ tiếp:
- Cô nương với Hoàng Sam Hồng Tuyến đã là chị em ruột, tại sao hai người lại dùng cái tên Bàng Chân Chân như vậy, không sợ người ngoài hiểu lầm hay sao?
- Khi sư phụ tôi nhặt được tôi thấy cạnh người tôi có một mảnh lụa trên có mấy chữ sau “Con nhỏ này tên là Bàng Bàng Chân Chân”. Đó là lẽ dĩ nhiên chính là tên tôi rồi. Còn Hoàng Sam Hồng Tuyến tại sao cũng lấy tên Bàng Chân Chân như vậy, điều này có lẽ phải hỏi cha

tôi mới hiểu được.
Bàng Chân Chân rất hối hận vì lúc nãy không ngăn cản cha mình để hỏi xem mẹ mình là ai? Và tại sao hai chị em lại cùng tên như thế.
Thiên Tầm Nữ thấy Bàng Chân Chân cúi đầu ngẫm nghĩ bèn mỉm cười nói tiếp:
- Bạn ngẫm nghĩ gì thế? Tốt hơn bạn mau gọi Phong đại ca tới đây vì tôi đang nhớ nhung anh ấy lắm.
đi cho người khác kiềm chế mình như vậy? Nếu cô nương không đưa thuốc giải cho tôi để cứu chữa cho anh ấy trước thì cô cũng đừng có trông mong anh ấy chịu đến đây để cầu khẩn tái bội kiến với cô.
- Tôi biết bạn không nói ngoa đâu nhưng khốn nỗi Trùng Độc mà Phong đại ca mắc phải đó lợi hại lắm, ngay tôi cũng không thể nào chữa nổi cho anh ấy.
- Cô biết cách cấy Trùng Độc vào người anh ta sao không biết cách giải cứu?
- Tôi vẫn có thuốc giải nhưng từ khi từ núi Cửu Nghi về đây sư phụ tôi liền thâu ngay lọ thuốc giải của tôi và bảo Phong đại ca phải theo đúng luật của người Mèo tự dẫn thân tới đây thì mới tặng cho thuốc giải.
- Cô nương là môn đồ duy nhất của sư phụ cô, thể nào cũng được cưng hơn người khác, sao cô nương không van lơn sư phụ thử xem.
- Tuy sư phụ tôi rất cưng tôi thực, nhưng quy luật của bổn môn tôi nghiêm nghị lắm. Lần này tôi lẻn ra ngoài nói là bị phạt nặng ngay. Sư phụ tôi đã cấm tôi ra khỏi thung lũng này nửa bước, bằng không tôi đã đi kiếm Cổ Thanh Phong đại ca từ lâu rồi.
Bàng Chân Chân nghe nói xong cũng vô kế khả thi, Thiên Tầm Nữ thấy vậy liền nhìn nàng và hỏi:
- Tôi đã nghĩ ra được một kế này không biết có sử dụng được không?
- Kế gì thế?
- Bạn đi kiếm Phong đại ca của tôi bảo anh ấy giả bộ theo đúng luật của người Mèo tự dẫn thân tới, chờ sư phụ tôi giải Thiên Tầm Trùng Độc cho anh ấy xong, tôi sẽ lẳng lặng thả cho anh ấy đi.
- Phương pháp này hình như không được hoàn hảo lắm.
- Ngoài cách đó ra tôi không thấy còn có cách nào hay hơn, bạn thử đi kiếm anh ấy xem sao?
- Để tôi đi kiếm Cổ Thanh Phong hỏi anh ấy xem sao.
Thiên Tầm Nữ nghe giọng nói của Bàng Chân Chân đã biết được rõ ý nghĩa của lời nói đó rồi, nên nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi:

- Có phải Cổ Thanh Phong đại ca của tôi đang ở trên thung lũng không?
Bàng Chân Chân cũng không muốn nói dối lẫn nói thật, nàng ngập ngừng đáp:
- Anh ấy ở cách đây không xa lắm.
Thiên Tầm Nữ nghe nói mừng rỡ đến nhảy bắn người lên và nói tiếp:
- Bạn cho tôi đi theo gặp anh ấy nhé?
Bàng Chân Chân nghe nói khó xử vô cùng, nàng đang nghĩ cách cự tuyệt thì Thiên Tầm Nữ đã rầu rĩ nói tiếp:
- Không được, không được, sư phụ tôi đã cấm tôi ra khỏi thung lũng này nửa bước...
Lúc này Bàng Chân Chân mới biết quy luật của Thiên Tầm Tiên Nương nghiêm thật, và lời nói của Thiên Tầm Nữ không ngoa chút nào.
Nàng nghĩ mình xuống dưới này đã lâu rồi, chỉ sợ Cổ Thanh Phong nóng lòng sốt ruột nên nàng vội cáo từ Thiên Tầm Nữ và nói tiếp:
- Cô nương cứ yên Tầm, tôi thế nào cũng hết sức giúp cô nương.
Nói xong nàng vừa quay mình thì Thiên Tầm Nữ đã vội gọi:
- Bạn họ Thương hãy khoan đã.
- Cô nương còn có việc gì chỉ bảo tôi thế?
- Nếu Phong đại ca không nghe theo phương pháp của tôi thì bạn hãy cố hết sức dẫn anh ấy đến chỗ Cốc khẩu này để cho tôi gặp mặt một lần nhé.
Nói tới đó, nàng cũng không nhịn được nước mắt đã nhỏ xuống hai má liền.
Bàng Chân Chân trông thấy em mình đáng thương như vậy đang định đưa tay ôm lấy để an ủi vài lời nhưng nàng bỗng nghĩ đến mình đang cải trang, hông nên đường đột như vậy. Nàng đành phải gạt lệ rụt tay về.
Thiên Tầm Nữ thấy Bàng Chân Chân ứa nước mắt ngạc nhiên hỏi:
- Sao bạn lại khóc thế?
- Tôi là người dễ xúc cảm lắm, hễ thấy ai khóc là mình cũng khóc theo ngay.
- Bạn tử tế thật, nếu bạn giúp tôi thành công việc đó, thể nào tôi cũng nhận bạn làm anh.
- Tôi không cần cô nhận là anh, tôi chỉ muốn cô nhận lại tôi một việc thôi.
- Việc gì thế? Bạn nói đi.
- Nếu tôi giúp được cô nương thành vợ chồng với Cổ Thanh Phong, thì cô nương phải coi Mạnh Hồng Tiếu như là chị em ruột của mình

vậy, không được khinh thường nàng ta.
- Bảo tôi coi chị Hồng Tiếu như là chị em ruột không khó, chỉ sợ chị ấy không coi tôi như một người em thì sao?
- Chị Mạnh Hồng Tiếu là một người anh thư tuyệt vời, thế nào chị ấy cũng thương cô, cô cứ coi chị ấy như chị ruột đi, như vậy thì sẽ có lợi cho cô chứ không có hại đâu.
Thiên Tầm Nữ nhìn Bàng Chân Chân một hồi thấy Bàng Chân Chân ăn nói rất cứng, nên nàng gật đầu đáp:
- Bạn họ Thương, tôi tin bạn, quí hồ bạn kiếm được Phong đại ca tới đây gặp tôi, tôi xin coi chị Hồng Tiếu như chị ruột của tôi vậy.
- Hay lắm! Chúng ta không ai được sai lời hứa nhé!
Nói xong nàng quay người giở khinh công ra đi luôn. Thiên Tầm Nữ vội gọi với theo:
- Bạn họ Thương hãy khoan, đợi tôi tiễn bạn một quãng.
Bàng Chân Chân vừa tung mình lên vừa xua tay đáp:
- Cô nương khỏi cần tiễn tôi, cứ ở đây đợi tin mừng đi.
Tuy Thiên Tầm Nữ không biết Thương Tầm Nhân chính là chị ruột của mình cải trang nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, ngừng bước lại, không tiến thêm nữa chỉ ngước mắt nhìn theo thôi.
Bàng Chân Chân giở khinh công tuyệt đỉnh ra chỉ thoáng cái đã đi tới chỗ Cốc khẩu, nàng thấy Cổ Thanh Phong đang nóng lòng sốt ruột đi đi lại lại.
Mãi mới thấy Bàng Chân Chân xuất hiện, Cổ Thanh Phong vội chạy lại gần hỏi:
- Thế nào? Thương huynh đi có gặp sự gì nguy hiểm không? Tình hình ở trong Thiên Tầm Cốc ra sao?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp:
- Tiểu đệ đã đi lại ung dung lắm không gặp sự gì nguy hiểm cả, tình hình ở trong Thiên Tầm Cốc đúng như tiểu đệ tiên liệu hồi nãy, phải nói là phong cảnh rất đẹp, cây cối um tùm, có núi có non, có suối chảy róc rách...
Cổ Thanh Phong nghe thế cau mày lại đáp:
- Tôi không hỏi huynh về phong cảnh ở trong thung lũng mà tôi hỏi thầy trò Thiên Tầm Nữ có chịu đưa thuốc giải cho huynh để cứu tôi không đấy thôi...
- Cổ huynh hỏi việc hay phong cảnh hết thảy đều tốt đẹp cả...
- Thương huynh mau nói thẳng cho đệ hay đi đừng có nói quanh co như thế nữa, tiểu đệ sốt ruột lắm rồi.
Bàng Chân Chân thủng thẳng đi đến cạnh một tảng đá ngồi xuống mỉm cười đáp:

- Thiên Tầm Cốc không xấu lắm, tiểu đệ vừa xuống tới nơi đã gặp Thiên Tầm Nữ ngay.Nàng ngồi trong một cái đình nhỏ, phong cảnh xung quanh tuyệt đẹp. Nàng đang tựa lan can nghĩ ngợi nhớ nhung huynh.
Cổ Thanh Phong nghe nói mặt đỏ bừng gượng cười hỏi tiếp:
- Thương huynh chớ có nói bóng nói gió như thế nữa ! Sau khi gặp Thiên Tầm Nữ rồi huynh nói gì với nàng ta?
- Tôi khuyên nàng ta đừng có nhớ hão nhớ huyền mất công lại nói huynh là người có tính kiêu ngạo, chỉ có dùng tình cảm mới rung chuyển được tấm lòng của huynh thôi. Chứ muốn dùng oai võ để khuất phục thì tuy huynh có mắc phải Trùng Độc thực, nhưng không khi nào huynh chịu van lơn nàng ta để xin một ít thuốc giải đâu.
- Thương huynh nói rất đúng, tiểu đệ không phải là kẻ ham sống sợ chết.
- Không ngờ Thiên Tầm Nữ cũng biết tính tình hào phóng của huynh và biết huynh không phải là kẻ tầm thường cho nên nàng rất lo âu rất ăn năn về việc đã cấy Trùng cho huynh.
Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi:
- Nàng đã hối hận về việc cấy Trùng Độc đó thì nàng phải đưa ngay thuốc giải cho huynh mới phải chứ.
- Nếu thuốc giải ở trong túi nàng thì nàng đã đưa ngay cho tôi. Nhưng tiếc thay khi nàng về tới Thiên Tầm Cốc thì sư phụ của nàng là Thiên Tầm Tiên Nương đã thâu ngay thuốc giải và tuyên bố bắt huynh phải theo đúng lệ của người Mèo dẫn thân đến Thiên Tầm Cốc thì mới cho huynh uống thuốc giải.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói như vậy liến biến sắc mặt, Bàng Chân Chân mỉm cười nói tiếp:
- Thế nào? Cổ huynh nghĩ sao?
- Huynh hãy cho biết huynh đã trả lời nàng ta ra sao đã?
- Không ngờ bản chất của Thiên Tầm Nữ không hư hỏng chút nào, nàng thực Tầm yêu huynh nên nàng mới nghĩ ra cách để cứu huynh.
- Có phải nàng định lấy trộm thuốc giải cho đệ phải không?
- Môn quy của Thiên Tầm Tiên Nương nghiêm ngặt lắm, nàng đâu dám lấy trộm thuốc giải của sư phụ cho huynh. Nàng muốn huynh giả bộ đến gửi rể, chờ cho Thiên Tầm Tiên Nương đưa thuốc giải cho huynh uống rồi nàng sẽ lén thả huynh đào tẩu.
- Cổ Thanh Phong tôi không bao giờ làm những việc trái lương tâm đó và cũng không chịu khuất phục trước những nhân vật yêu tà như Thiên Tầm Tiên Nương.
Bàng Chân Chân đã biết trước tính của Cổ Thanh Phong rất kiêu

ngạo khó mà khuyên bảo nổi. Nên nàng mỉm cười nói tiếp:
- Kế của Bàng cô nương là do tấm lòng thành của nàng ta nghĩ ra chứ không phải muốn dụ huynh vào...
Cổ Thanh Phong không chờ Bàng Chân Chân nói xong đã vội xua tay đỡ lời:
- Bất cứ nàng ta thực lòng hay không nhưng Cổ Thanh Phong tôi đành chết bởi Trùng Độc chứ không chịu cúi đầu ở trước Thiên Tầm Tiên Nương.
Bàng Chân Chân làm ra vẻ bất mãn:
- Cổ huynh chớ có bướng bỉnh như vậy, huynh có biết nếu huynh có gan chịu đựng tới cùng không riêng gì tim gan của huynh bị Trùng Độc cắn nát mà còn người khác cũng bị lây nốt.
Cổ Thanh Phong nghe nói ngạc nhiên, Bàng Chân Chân lại lạnh lùng nói tiếp:
- Mạnh Hồng Tiếu đã thề thốt với huynh, Hoàng Sam Hồng Tuyến đã yêu huynh thiết tha như vậy, Thiên Tầm Nữ cũng đã động phòng hoa chúc với huynh rồi. Nếu huynh bị thảm hoa. thì không riêng gì tim gan huynh bị huỷ mà cả tim gan của ba nàng kia cũng bị huỷ theo. Đấy huynh thử ngĩ xem, lúc ấy có khác gì cả bốn bộ tim gan đều bị Thiên Tầm Trùng Độc cắn nát hết không?
Cổ Thanh Phong nhận thấy lời nói của Bàng Chân Chân rất có lý, nhất thời chàng không biết trả lời thế nào cho phải. Rồi chàng rầu rĩ thở dài một tiếng, hai hàng lệ anh hùng liền từ từ trào ra.
Bàng Chân Chân thấy vậy mừng thầm, rồi nàng lại cười và nói tiếp:
- Cổ huynh là người trọng người khinh mình quả thật là một vị anh hùng hiếm thấy.
Cổ Thanh Phong gượng cười mấy tiếng, chấp tay chào Bàng Chân Chân và nói rằng:
- May có Thương huynh chỉ giáo cho, bằng không Cổ Thanh Phong tức khí nhất thời mà gây nên sự lầm lỗi rất lơn. Lúc ấy thì thực không còn phương pháp nào cứu vãn nổi nữa.
- Trong khi nóng tính thì ai cũng thế, đều bồng bột như huynh vừa rồi cả.
- Bây giờ đệ đã biết rõ tuy đệ có thể tuyệt tình với Thiên Tầm Nữ được nhưng không thể nào phụ lòng Mạnh Hồng Tiếu và Hoàng Sam Hồng Tuyến.
- Ba nàng đều là thiên hương quốc sắc và cũng có võ học tuyệt đỉnh và cũng yêu huynh như vậy, chẳng lẽ huynh đối với họ lại còn kẻ khinh người trọng hay sao?
- Vẫn biết thế nhưng quen biết có trước sau thì tình cảm cũng phải

phân biệt nặng nhẹ chớ.
Bàng Chân Chân nghe chàng ta nói như vậy liền nghĩ thầm:
"Ta nên nhân lúc này thử lòng chàng ta xem sao?" Nghĩ đoạn nàng liền mỉm cười nói:
- Tiểu đệ muốn nghe cao luận của huynh để xem tình cảm của huynh đối với ba nàng nặng nhẹ thế nào?
- Mạnh Hồng Tiếu quen biết đệ trước nên đối với nàng ta đệ không dám phụ lòng một tí nào cả.
- Đó là mỹ đức của Cổ huynh.
- Hoàng Sam Hồng Tuyến tuy quen biết sau Hồng Tiếu nhưng đệ với nàng ta lại kết giao mật thiết hơn. Đệ cùng nàng ta đã dắt tay nhau đi xa hàng vạn dặm, trải qua nhiều tai nạn. Nhất là khi ở Âm Phong Giáp tiểu đệ bị thương nặng, nếu không nhờ nàng ta không quản ngại sự sống chết bảo vệ cho thì có lẽ bây giờ đệ đã không có mặt ở đây nói chuyện với huynh rồi, cho nên bất cứ nói về tình hay về nghĩa thì đệ cũng phải coi nàng ngang với Hồng Tiếu.
Nghe Cổ Thanh Phong nói đến đây, Bàng Chân Chân thấy nước mắt chảy quanh khoé mắt như sắp trào ra rồi. Nàng phải cố nghiến răng mím môi và quay mặt đi chỗ khác chứ không dám nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong nữa.
Lúc ấy tình cảm của Cổ Thanh Phong cũng khích động lạ thường nên không phát giác ra thái độ của Bàng Chân Chân. Chàng lại nói tiếp:
- Nhưng không hiểu sao Hoàng Sam Hồng Tuyến lại giả dạng Hoàng Mộ Phong lánh mặt tiểu đệ mà làm mai Thiên Tầm Nữ cho đệ như vậy...
Lúc này nước mắt đã trào xuống hai má, Bàng Chân Chân không dám quay lại nhìn mà chỉ nhìn về phía khác lên tiếng hỏi:
- Cổ huynh đã đoán biết được ý định của nàng ta, sao không thử nói nàng nghe xem.
- Vì đi tìm kiếm nàng ta mà đệ đã giả dạng Xích Đại Phong môn hạ của Quỷ Thủ Thiên Tôn mà trà trộn vào Vạn Kiếp Ma Cung...
Bàng Chân Chân nghe Cổ Thanh Phong kể tới đó mới tỉnh ngộ. Thì ra Xích Đại Phong mà nàng đã gặp ở trong Vạn Kiếp Môn lại là Cổ Thanh Phong giả dạng. Cổ Thanh Phong lại nói tiếp:
- Đệ nghe TrìTrung Long với Liên Thành Ngọc nói là Bàng Chân Chân vì cứu đệ mà một mình đương đầu với lũ ma, nàng đã sử dụng Tam Ly Phích Lích Đạn ra chống cự nên mặt nàng đã bị hư hỏng. Có lẽ vì thế mà nàng không muốn gặp đệ, sau nàng lại thấy Thiên Tầm Nữ giống nàng y hệt nên nàng mới định giới thiệu Thiên Tầm Nữ để

thay mình.
Bàng Chân Chân giả bộ xua muỗi để lau nước mắt và lạnh lùng cất lời nói:
- Nhan sắc là đời sống thứ hai của đàn bà, huống hồ xưa nay nàng ta vẫn tự phụ nhan sắc tuyệt vời, nhất định gặp tai biến như vậy tất nhiên nàng phải nản chí và thẹn không dám gặp lại người yêu. Cổ huynh chớ có phụ nỗi khổ tâm ấy của nàng.
- Nàng nghĩ như vậy rất lầm.
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi lại:
- Tại sao Cổ huynh lại bảo nàng ta lầm?
Cổ Thanh Phong đáp:
- Tôi đã nói đối với nàng, tôi yêu nàng thật lòng chớ có phải vì ham mê sắc đẹp của nàng đâu. Huống hồ những vết sẹo trên mặt nàng là do khổ tâm bảo vệ tôi mà nên. Sao nàng lại tự huỷ mình như thế. Tôi không tin trên thiên hạ này không có thuốc để chữa những vết thương đó, mà dù nàng có thực biến thành Chung Vô Diệm đi chăng nữa, lúc nào Cổ Thanh Phong tôi cũng vẫn yêu nàng trước sau như một.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 31
Nhỏ Máu Phân Thân

Bàng Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong tỏ rõ lòng yêu chân thật của mình như vậy, trong lòng an ủi vô cùng, chỉ muốn nói rõ ngay thân phận mình cho chàng ta hay, để cùng kể lể tâm sự và âu yếm một hồi, để đền bù lại sự nhớ nhung trong bấy nhiêu lâu.
Nhưng nàng sực nghĩ lại Cổ Thanh Phong không bao giờ phụ lòng Mạnh Hồng Tiếu và với Thiên Tầm Nữ đã động phòng hoa chúc rồi, ba người đó thật là đẹp đôi tốt lứa. Bây giờ xen xấu xí vào có phải là làm mất hết cái đẹp của bộ ba đó không ? Dù chàng ta có hết sức yêu đương mình đi chăng nữa nhưng mình vẫn tự cảm thấy thua kém rồi thế nào chả suốt ngày rầu rĩ chán nản...
Nghĩ tới đó, nàng lại thôi, rồi u oán nói với Cổ Thanh Phong :
- Tuy Cổ huynh bảo trên thế gian này thế nào cũng có thứ thuốc chữa cho nàng ta khỏi bị xấu xí, nhưng thử hỏi biết đi đâu mà kiếm cho được thứ thuốc đó ?

- Lần này Âu Dương Xuyên chữa bệnh cho tôi, ông ta rất giỏi về y lý, để tôi tìm ra nàng Hoàng Sam Hồng Tuyến rồi cùng nàng đến yêu cầu ông ta cứu chữa cho, tôi chắc ông ta thế nào cũng chữa cho nàng.
Mấy câu nói của Cổ Thanh Phong đã làm cho Bàng Chân Chân phấn khởi và yêu đời ngay, chứ không chán nản như trước nữa.
Cổ Thanh Phong lại nói :
- Mạnh Hồng Tiếu, Hoàng Sam Hồng Tuyến có tình duyên thâm sắc với tôi như vậy, còn Thiên Tầm Nữ thì tôi với nàng chưa quen biết với nhau, tuy đã hợp cẩn, nhưng dù sao cũng không thể nào so sánh với hai nàng kia. Đấy lòng tôi có yêu ba người có sự phân biệt như thế đấy !
Bàng Chân Chân cười hỏi tiếp :
- Theo như Cổ huynh vừa nói đã bằng lòng nghe kế hoạch của Thiên Tầm Nữ, mà giả bộ vào gửi rể trong Thiên Tầm Cốc rồi đấy chứ !
- Tâm sự của đệ như thế nào vừa rồi đệ đã nói cho Thương huynh hay rồi. Đệ chỉ cần chữa khỏi được Trùng Độc trong người của đệ thôi, khi đã khỏi bệnh là đệ cao bay xa chạy ngay và quyết không tái ngộ Thiên Tầm Nữ nữa...
- Cổ huynh làm như vậy rất sai lầm, đệ không tán thành chút nào!
- Xin Thương huynh cho biết theo ý Thương thì đệ phải làm như thế nào?
- Cổ huynh có biết Thiên Tầm Nữ với Hoàng Sam Hồng Tuyến có liên can gì với nhau không?
- Căn cứ vào tiếng cười, và cử chỉ giống nhau, tôi dám cam đoan hai người thế nào cũng là chị em sinh đôi !
- Cổ nhân có câu “Thương em thương cả đường đi, ghét em ghét cả tông ti họ hàng”. Cổ huynh đã thương Hoàng Sam Hồng Tuyến như vậy, sao huynh lại rẻ rúng em nàng như thế ?
Cổ Thanh Phong hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng ấp úng mãi, không sao trả lời được.
Bàng Chân Chân vừa cười vừa tiếp :
- Căn cứ vào lời nói của Cổ huynh vừa rồi, thì tôi nhận thấy Mạnh Hồng Tiếu với Hoàng Sam Hồng Tuyến, hai người đều là cân quắc anh thư và hồng nhan tuyệt thời. Tôi dám chắc hai vị ấy không hay ghen tuông như người khác đâu và hai vị ấy cũng không cho phép Cổ huynh bạch tình với Thiên Tầm Nữ như vậy, đã hái hoa rồi lại bỏ hoa ngay như thế !
Cổ Thanh Phong nghe thấy câu nói Bàng Chân Chân liền cúi đầu xuống toát mồ hôi lạnh ra. Bàng Chân Chân thấy chàng hổ thẹn như

vậy, liền an ủi :
- Cổ huynh khỏi cần hổ thẹn như thế, lúc bấy giờ huynh bị uống phải thuốc mê mất hết bản tính, mới có cử chỉ hoang đường như vậy. Nhưng đại trượng phu đã làm thì dám chịu. Bây giờ ván đã đóng thuyền rồi, chẳng lẽ huynh còn trốn tránh trách nhiệm sao?
Cổ Thanh Phong nghiến răng mím môi nhìn mặt Bàng Chân Chân rồi đáp :
- Thương huynh dạy rất phải, quả thật Thanh Phong tôi không thể nào trốn tránh trách nhiệm được !
- Cho nên lần này Cổ huynh xuống dưới Thiên Tầm Cốc, phải đem lòng yêu chân thật mà yêu Thiên Tầm Nữ, và hãy khuyên nàng cố thoát ly Thiên Tầm Tiên Nương với chốn Miêu Cương tà yêu này để về với Bàng Bang Chủ cha ruột của nàng.
Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :
- Thương huynh nói rất có lý, nhưng Thiên Tầm Nữ được Thiên Tầm Tiên Nương nuôi nấng dạy dỗ cho từ hồi còn nhỏ, tôi e chỉ khó...
Bàng Chân Chân không đợi cho Cổ Thanh Phong nói xong, đã vội đỡ lời :
- Cổ huynh hà tất phải e ngại, tục ngữ có cấu “Có công mài sắt có ngày nên kim.” Nếu huynh định tâm cố gắng lên một chút, quý hồ huynh có chí là được. Thiên Tầm Nữ là người rất thông minh, chỉ cần huynh chỉ cho nàng đôi chút là nàng ta sẽ biết liền chứ không phải là hạng người chấp nệ đâu mà huynh lo ngại.
Cổ Thanh Phong lại suy nghĩ giây lát, liền đáp :
- Thương huynh dạy rất phải, tiểu đệ gắng sức thử xem, nhưng không biết Thương huynh có xuống dưới đó với đệ không hay là huynh đợi chờ ở nơi đây !
Bàng Chân Chân mỉm cười đáp :
- Chuyện tình nhi nữ mà có người thứ ba đứng cạnh sao tiện, vã lại câu chuyện này không phải là nội một sáng hay một chiều mà thành công ngay. Cho nên tiểu đệ muốn tạm biệt cố huynh một thời gian.
Cổ Thanh Phong kinh hãi hỏi :
- Thương huynh đi đâu thế ?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Muốn nhân lúc huynh xuống dưới Thiên Tầm Cốc này, đệ thử đi núi Lục Chiếu một phen để xem cơ duyên của mình ra sao?
- Thương huynh muốn tới đó để lấy thanh kiếm Mạc Tà phải không?
- Can Tương và Mạc Tà là hai thanh kiếm thần đời Xuân Thu. Nếu có thể hợp bích được, tôi chắc đến Đại Hội Vạn Kiếp nó sẽ cứu vãn được rất nhiều cho các vị anh hùng phó hội.

- Tư tưởng của Thương huynh quả thật vĩ đại...
- Tôi muốn như vậy, nhưng không biết có được toại nguyện không? Vã lại tôi không thiện về kiếm thuật, nếu có lấy được tôi cũng sẽ chuyển tặng cho những người giỏi kiếm pháp !
Cổ Thanh Phong nghe nói thất kinh, hỏi :
- Thần vật hữu dụng như thế, sao huynh lại chịu tặng cho người khác ?
- Tôi có định tặng cho ai đâu, lấy được thanh kiếm Mạc Tà thì tôi sẽ tặng thanh kiếm đó cho Mạnh Hồng Tiếu cô nương và thanh Can Tương cho Cổ huynh...
Cổ Thanh Phong vội xua tay nói :
- Đệ đã đội ơn huynh cứu cho thoát chết, đâu còn dám nhận món quà hậu hỷ ấy nữa?
- Cổ nhân đã dạy "Bảo kiếm tặng liệt sĩ, hồng phấn tặng giai nhân". Phải người quang minh lỗi lạc và có kiếm thuật cao như huynh mới đáng sử dụng thần kiếm cổ xưa này. Nếu không phải vì đem thanh kiếm Can Tương này đi kiếm Mạc Tà thì đệ đã tặng ngay thanh kiếm này cho huynh rồi.
Thấy Bàng Chân Chân thành thật như vậy, Cổ Thanh Phong biết mình có từ chối thể nào cũng bị đối phương chê mình là tục, nên chàng vội cám ơn rồi hỏi :
- Huynh tặng cho đệ thần kiếm này, thế huynh thì dùng khí giới gì ?
- Cổ huynh đã quên chúng ta còn hai cây mây độc với bộ xương rắn cứng đến nổi bảo kiếm Can Tương chặt không gãy hay sao? Đệ chỉ sử dụng một cây cũng đủ oai lực rồi.
- Vẫn biết ba cây roi oai lực tuyệt cường, nhưng cây nào cũng có tính chất độc rất lợi hại, huynh làm sao cầm vào tay được ?
Bàng Chân Chân nghĩ ngợi giây lát, rồi đáp :
- Thiên Tầm Tiên Nương với Thiên Tầm Nữ ở Miêu Cương lâu ngày thể nào cũng biết thuốc khắc chế nổi chất độc của ba cái roi đó. Cổ huynh cứ nói rõ sự thể cho Bàng cô nương hay, rồi hỏi cô ta xem có cách gì khắc chế không? Và đến mùng bốn tháng tư, huynh lấy ba cây roi đó đem dự hội Vạn Kiếp, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó !
Cổ Thanh Phong vẫn tỏ vẻ quyến luyến, mắt nhìn Bàng Chân Chân, rầu rĩ hỏi :
- Ngày hôm nay chúng ta chia tay ở đây, có lẽ đến ngày Đại Hội Vạn Kiếp mới tái ngộ phải không?
Bàng Chân Chân rầu rĩ không kém gì Cổ Thanh Phong, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ hoạt bát, mỉm cười đáp :
- Từ nay đến mùng bốn tháng tư hạn kỳ Vạn Kiếp Đại Hội không xa

lắm, chúng ta chỉ cách biệt nhau trong một thời gian ngắn lại được tái ngộ liền. Cổ huynh hà tất phải buồn rầu làm chi. Thôi huynh cứ tập trung tinh thần xuống dưới Thiên Tầm Cốc để làm cho xong công việc của huynh đi, rồi sớm ngày rời khỏi chốn này để đi dự Đại Hội Vạn Kiếp là đệ mừng lắm rồi !
Cổ Thanh Phong nghe Bàng Chân Chân nói xong mặt đỏ bừng chắp tay và nói :
- Thương huynh cũng nên cẩn thận, tiểu đệ xin xuống dưới thung lũng ngay !
Nói xong, chỉ thấy chàng nhún vai một cái, người đã nhảy ra xa hơn trượng, nhưng bỗng ngừng chân quay người lại.
Bàng Chân Chân thấy Cổ Thanh Phong đi khỏi, không sao nhịn được đang định khóc lóc một hồi, ngờ đâu nàng lại thấy chàng quay người lại, liền giật mình kinh hãi vội nghiến răng mím môi mà lên tiếng hỏi :
- Cổ huynh còn muốn dặn bảo điều gì nữa?
Tuy Bàng Chân Chân đã cố gượng cho nước mắt khỏi chảy cười, nhưng hai mắt đã ướt đẫm và lời nói cũng nghẹn ngào nốt.
Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng, rồi đáp :
- Thương huynh đên nhớ bạn tri kỷ với nhau không gì đau đớn bằng lúc ly biệt, tuy huynh đã dạy bảo đệ rất nhiều lẽ phải và đệ không phải là không biết...
Bàng Chân Chân muốn tránh nghe những lời rầu rĩ trước khi chia tay này, nên nàng vội đỡ lời :
- Cổ huynh đã đi sao còn quay lại?
- Thế này, Thương huynh đi núi Lục Chiếu để lấy thanh kiếm Mạc Tà phải cẩn thận lắm mới được, vì nơi đó quần ma của Vạn Kiếp với Miêu Cương Song Quái thường hay lui tới luôn. Hơn nữa chướng khí Đào Hoa ở đó lợi hại lắm, huynh chớ có để cho chướng khí ấy dính phải.
- Cám ơn huynh đã có lòng tốt dạy bảo như vậy, nhưng đệ thiết nghĩ lúc này quần ma của Vạn Kiếp với Miêu Cương Song Quái các người đang bận sửa soạn dự hội Vạn Kiếp, chắc chúng không còn thì giờ ra ngoài giang hồ sinh sự gây hấn đâu? Còn bùn độc trong Đào Hoa Chiếu với chướng khí Đào Hoa đó thì đệ lại còn không ngại vì đệ có Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên tặng cho, huynh khỏi phải quan tâm cho đệ nữa, mau mau đi xuống dưới thung lũng đi.
Cổ Thanh Phong vẫn còn quyến luyến, bất đắc dĩ chàng liền thở dài một tiếng, rồi tung mình nhảy ra ngoài xa mấy trượng và đi thẳng vào khe núi để xuống Thiên Tầm Cốc.
Chờ Cổ Thanh Phong đi khỏi, Bàng Chân Chân không sao nhịn

được nữa đúng yên lặng đó mà khóc sướt mướt một hồi. Khóc đến nỗi ướt đẫm cả ngực áo. Khóc xong, nàng nghĩ thầm :
"Thật không ngờ Phong đại ca đã có mình với chị Hồng Tiếu rồi, lại còn có người vợ thứ ba đẹp như hoa nở nữa và càng không ngờ người đó lại là em gái của mình".
Từ khi bộ mặt bị hủy đến giờ, Bàng Chân Chân đã chán đời không còn thiết sống nữa. Nhưng vừa rồi, nàng nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, lại có ý niệm yêu đời ngay, vì nàng nghĩ nếu mặt của nàng có thể chữa khỏi được, và đẹp như xưa, thì hai chị em sẽ cùng lấy một chồng và lại có thêm Hồng Tiếu, thật là chồng thì như cây ngọc trước gió, thanh tao tuyệt vời, còn vợ thì khuynh nước khuynh thành, phong hoa tuyệt vời, khiến ai nấy cũng phải hâm một thèm chuộng.
Nhưng nàng lại nghĩ lại nếu nàng không chữa khỏi được bộ mặt thì đành trốn vào trong núi sâu, cắt tóc đi tu, chớ không khi nào nàng dám với bộ mặt xấu xí như ma, mà trộn ở trong đám ba người xinh đẹp như thần tiên...
Nghĩ đến chưa bộ mặt, nàng lại liên tưởng đến vị thần y với linh dược. Thần y của thiên hạ nàng đã biết được hai người. Một là Âu Dương Xuyên, và một vị nữa là Đông Hải Tiêu Phu, còn linh dược thì nàng vẫn chưa nghĩ ra được thứ thuốc nào có thể chữa được bộ mặt xấu của mình.
Lúc thì mừng rở, lúc thì rầu rĩ, Bàng Chân Chân đứng ngẩn người ra trên Thiên Tầm Cốc hồi lâu mới lên đường đi núi Lục Chiếu.
Nàng nghĩ đến Thư Hùng Song Kiếm, kiếm khí tương hấp nhau, nên nàng mới dám chắc đã có Can Tương thì thể nào cũng lấy được Mạc Tà, rồi nàng sẽ chuyển tặng cho Cổ Thanh Phong và Mạnh Hồng Tiếu để hai người phối lưỡng kiếm khí ở trong Đại Hội Vạn Kiếp quét sạch quần ma. Nhưng không biết nàng có được toại nguyện không ?
Chúng ta hãy xếp chuyện bàng quang sang bên và nhắc lại chuyện Cổ Thanh Phong xuống dưới Thiên Tầm Cốc đã.
Cổ Thanh Phong vừa xuống dưới tới đáy Thiên Tầm Cốc, quả nhiên đã trông thấy Thiên Tầm Nữ ngồi trong đình nho nhỏ, đang ngẩn người ra đợi chờ.
Thiên Tầm Nữ không ngờ Cổ Thanh Phong lại ở trên cốc và cũng không ngờ chàng ta lại chịu nghe lời khuyên bảo của Bàng Chân Chân mà lại vui lòng xuống dưới này. Cho nên vừa trông thấy mặt chàng, nàng đã kinh ngạc vô cùng lùi về phía sau nửa bước.
Vì thấy lời khuyên của Bàng Chân Chân rất có lý, huống hồ bây giờ mình lại xuống tới dưới Thiên Tầm Cốc rồi, Cổ Thanh Phong phải đối

xử với Thiên Tầm Nữ một cách thật tình, nên chàng mỉm cười lên tiếng nói ngay :
- Chân muội, từ khi ở Tam Nguyên Giáp chia tay đến giờ có lâu gì đâu, mà Chân muội đã không nhận được ngu huynh rồi phải không?
Bàng Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, mới biết đây là sự thật chứ không phải một giấc mơ. Người mà nàng mong nhớ bấy lâu nay đã tới với nàng rồi. Nàng mừng rở đến nước mắt ràn rụa và thất thanh kêu :
- Phong đại ca !
Rồi nàng nhảy ngay ra khỏi ngôi đình đó và nhảy sổ vào lòng Cổ Thanh Phong.
Cổ Thanh Phong thấy vậy tuy không bằng lòng, nhưng biết tánh nết của gái Mèo bao giờ cũng thành thật, nên chàng đành phải a dua theo mà giơ tay ôm chặt lấy nàng vào lòng.
Thiên Tầm Nữ mừng quá hóa khóc, ôm chặt lấy Cổ Thanh Phong nước mắt chạy ra như mưa, nức nở hồi lâu mới lên tiếng nói :
- Phong đại ca, nếu... nếu...đại ca không thấy thật...thật em sẽ chết ngay !
Mạnh Hồng Tiếu quen biết Cổ Thanh Phong trước hơn hết, hai người lại đã kết thề với nhau. Nhưng lúc nào cũng vậy, đối với nhau như bạn như khách thôi, chứ không hề có âu yếm nhau bao giờ. Còn Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân với chàng tuy đã cùng nhau hàng vạn dặm, mặc dù có đôi khi tình cảm hai người đều xao động, nhưng cũng hơi âu yếm một chút thôi. Chứ không như Thiên Tầm Nữ lại có lòng yêu chân thật và nồng nhiệt như vậy, vì đã động phòng với nhau rồi, nên khi ôm Thiên Tầm Nữ vào lòng, Cổ Thanh Phong cũng thấy lòng hơi rạo rực, chàng liền vuốt ve nàng, mỉm cười khẽ hỏi :
- Chân muội đã yêu tôi như vậy, sao đêm hôm đó lại vội vàng bỏ đi như thế ?
Thiên Tầm Nữ bảo Cổ Thanh Phong ẳm mình ngồi xuống vào một tảng đá, rồi má của hai người cọ sát vào nhau, hôn hít nhau hồi lâu, rồi mới mỉm cười nói :
- Đó là luật lệ của người Mèo chúng tôi...
Cổ Thanh Phong không chờ Thiên Tầm Nữ nói xong đã vội lắc đầu nói :
- Người trong võ lâm kỵ nhất là vong bản. Chân muội không nên quên mình là người Hán, chớ không phải người Mèo !
- Tuy tôi là người Hán thật, nhưng được sư phụ nuôi nấng từ hồi còn nhỏ.

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời, trợn to đôi mắt lên, vẻ mặt hớn hở nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong cười một cách ngây thơ :
- Phong đại ca, từ giờ em không cãi đại ca nữa và ngoan ngoãn nghe lời đại ca dạy bảo, cố hết sức học làm người Hán nhé !
Cổ Thanh Phong thấy người yêu ở trong lòng vừa ngây thơ vừa ngoan ngoãn, chàng không sao cầm lòng được, ôm chặt nàng thêm và rỉ tai khẽ nói :
- Chân muội đưa anh đi gặp sư phụ em nhé !
- Sư phụ em đang bế quan luyện Trùng, ba ngày sau mới xong, đến hôm đó em sẽ đưa anh đi gặp ngay !
Cổ Thanh Phong nghe thấy Thiên Tầm Nữ nói phải ba ngày nữa mới dẫn gặp Thiên Tầm Tiên Nương được, sực nghĩ ra một việc vội hỏi Thiên Tầm Nữ :
- Chân muội ở Miêu Cương bấy lâu, có thấy qua một thứ rắn độc nào mà không sợ đao kiếm không?
Thiên Tầm Nữ nghe thấy chàng hỏi giật mình kinh hãi :
- Thứ rắn đó gọi là Tỏa Cốt Hồng Xà, xương của nó cứng rắn hơn gang thép, nhất là xương đầu của nó càng lợi hại thêm. Nó chỉ dùng đầu hút vào tảng đá mấy cái là khoan ngay được một hỗ hỗng để chui rút vào ẩn nấp liền.
- Tỏa Cốt Hồng Xà lợi hại như vậy, nếu chúng ta lấy được bộ xương của nó để làm cây roi dài thì tốt biết bao nhỉ ?
- Nếu Phong đại ca kiếm được bộ xương rắn đó thì cây roi ấy sẽ là trường tiên quý báu số một võ lâm. Nhưng thứ rắn ấy chỉ sợ có nước độc ở trong bụng con nhện lông vàng sống lâu trên trăm năm thôi, chứ thứ khác không làm gì nó được. Ngay cả đến thứ mây độc Ngũ Độc Bích Câu Đằng cũng phải chịu thua nó nốt. Như vậy đại ca làm sao mà lấy được bộ xương của nó ?
- Chân muội, không những tôi đã lấy được bộ xương rắn ấy rồi, mà lại còn lấy được hai khúc mây Bích Câu Đằng.
Thiên Tầm Nữ nghe nói giật mình kinh hãi, nhìn thẳng vào mặt Cổ Thanh Phong hỏi :
- Phong đại ca đã gặp Ngũ Độc Bích Câu Đằng ấy à ? Nhưng tại sao đại ca lại chặt gãy được nó? Chẳng lẽ thanh trường kiếm trên vai đại ca lại là thần vật của tiên cổ chăng ?
- Không, kiếm của tôi chỉ là một thanh kiếm thường thôi, nhưng thanh kiếm của Thương huynh tới đây hồi nãy là Can Tương của đời Xuân Thu ấy?
Thiên Tầm Nữ kêu "ồ" một tiếng, mỉm cười hỏi :
- Can Tương có thể chặt gãy được Ngũ Độc Bích Câu Đằng, nhưng

không sao chém nổi xương con rắn Tỏa Cốt Hồng Xà ?
- Chân muội đoán không sai ! Can Tương là thanh kiếm thần sắc bén vô cùng, nhưng vẫn không sao chém đứt được bộ xuống rắn. Sở dĩ con rắn đó chết là vì nó dính phải máu của con nhện lông vàng đã sóng trên trăm năm.
Nói xong chàng bèn kể qua loa câu chuyện cho Thiên Tầm Nữ nghe.
Thiên Tầm Nữ nghe xong liền quay đầu lại nhìn Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :
- Tôi xin mừng Cổ đại ca ngẫu nhiên được ba môn khí giới tuyệt thế ấy một lúc như vậy !
- Ba vật ấy tuy rất lợi hại, nhưng không thể sử dụng, có cũng như không thôi !
- Tại sao thế ?
- Một bộ xương rắn, hai cành mây độc đều có dính đầy máu của con nhện độc trăm năm thì làm sao mà cầm bằng tay được ?
- Phong đại ca không biết đấy thôi, máu mủ của con nhện đó tuy độc thực, nhưng ta chỉ cần dùng cỏ Phụng Vỹ Kim Ty lau chùi qua xương rắn và hai cành mây là sử dụng được ngay, không còn sợ độc gì nữa !
- Tìm đâu ra thú cỏ đó ?
Thiên Tầm Nữ chỉ ngay bụi cỏ lạ như sợi chỉ vàng mọc ở cạnh thác nước mà trả lời :
- Bụi cỏ kia chả là Phụng Vỹ Kim Ty Thảo là gì ?
Cổ Thanh Phong mừng rở vô cùng, vội vàng chạy tới gần thác nước ngắt một cây cỏ lên xem, thấy màu sắc của cây cỏ này vàng như kim xuyến, ở đầu ngọn cỏ mọc lông tơ, trong đám lông tơ đó lại có mùi thơm rất thanh đưa lên mũi, khiến chàng ngửi thấy đầu óc tỉnh táo vô cùng.
Thiên Tầm Nữ đi tới gần Cổ Thanh Phong nói :
- Đại ca chỉ cần hái mười mấy ngọn cỏ, dùng chỗ có lông mà lau chùi qua xương rắn mây độc, thì đại ca khỏi sợ chất độc của con nhện lông vàng nữa.
- Bây giờ Chân muội hãy cùng tôi đi lên trên ngọn núi chỗ cất giấu hai vật đó lấy ra đem xuống dưới đây nhé !
Nói xong, chàng liền hái luôn mười mấy ngọn cỏ kỳ lạ kia.
Thiên Tầm Nữ muốn ngăn cản đã muộn rồi, tỏ vẻ thương tiếc và nói :
- Phong đại ca nói như vậy thì phí mất mười mấy cây Phụng Vỹ Kim Ty Thảo rồi !
Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi tại sao, thì nàng ta đáp :
- Vì sư phụ tôi đã dùng hình phạt nặng cấm tôi tự tiện rời khỏi thung

lũng này. Đồng thời những cây cỏ này đã hái là phải dùng ngay, bằng không nửa ngày sau nó héo là mất hết công dụng liền.
Cổ Thanh Phong nghe thấy Thiên Tầm Nữ nói như vậy, thì rầu rì vô cùng, liền cau mày lại. Quả thực Thiên Tầm Nữ đã quá yêu chàng, thấy chàng không vui, nàng liền nghĩ ngay ra được một kế để an ủi :
- Thôi được, Phong đại ca đừng rầu rĩ nưa, tôi xin đi cùng đại ca lên trên đỉnh núi.
- Nghe nói môn quy của sư phụ hiền muội nghiêm ngặt lắm, hiền muội cứ ở dưới này, để tôi lên trên đó một mình cũng được.
Ngày mong đêm nhớ mãi mới gặp được người yêu, khi nào nàng lại chịu để cho chàng ta đi lên trên đỉnh núi một mình, nên nàng nắm lấy tay chàng vừa vuốt ve vừa mỉm cười nói :
- Phong đại ca, dù tôi chịu đựng khổ sở đến đâu cũng không muốn rời khỏi đại ca nửa bước.
Thấy nàng ta có lòng thành như vậy, Cổ Thanh Phong không tiện từ chối, cũng vuốt ve lại bàn tay nàng, rồi gật đầu mỉm cười trả lời :
- Chân muội đi cùng với tôi càn hay, đằng nào lúc này sư phụ của hiền muội...có lẽ hiền muội không bị khiển trách đâu !
Thiên Tầm Nữ tủm tỉm cười, nhưng trong cái cười của nàng có xen đôi chút rầu rĩ bên trong. Nhưng Cổ Thanh Phong chỉ trông thấy nụ cười của nàng thôi chứ không ngận ra được nét buồn đó.
Hai người giở khinh công đi lên trên đỉnh núi. Cổ Thanh Phong thấy công lực của Thiên Tầm Nữ cũng khá cao siêu, nhưng còn hơi kém mình một chút.
Thiên Tầm Nữ thấy võ công của người yêu lợi hại như vậy, càng mến phục thêm.
Khi sắp lên đến đỉnh núi, Cổ Thanh Phong nói với Thiên Tầm Nữ:
- Chân muội, hình như tôi nghe thấy ở chỗ giấu xương rắn và mây độc có tiếng động rất khẽ, hình như có vật gì đang bò vậy !
- Hai vật đó độc lắm. Bây giờ chúng bị thần kiếm của đại ca chém đứt rồi, chưa biết chừng kẻ thù của chúng thừa dịp này tìm kiếm tới để trả thù cũng nên.
- Chân muội đoán như vậy rất có lý. Vậy khi đi tới gần, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.
- Phong đại ca khỏi lo ! Tiểu muội sinh trưởng ở xứ Mèo này chẳng lẽ lại không có thủ đoạn đối phó với những kỳ dị Xà Trùng hay sao?
Nói xong, nàng liền đi trước dẫn đường. Khi tới nơi, một cảnh tượng kỳ lạ đã làm cho Cổ Thanh Phong kinh hoảng vô cùng.
Thì ra có con rết đen nhánh dài gần hai thước đang bò đến chỗ giấu xương và cành mây độc kia. Chân của nó tới đâu đá vụn và cát bụi ở

đó bay tung lên như mưa rào. Chàng liền gật đầu nói :
- Rết và rắn tương khắc nhau, thảo nào...
Chàng nói tới đó, hoảng sợ đến đứng đờ người ra vì thấy Thiên Tầm Nữ không sợ sệt gì cả, cứ ung dung đi đến cạnh con rết nọ. Khi tới gần, nàng giơ tay ra định bắt thì đột nhiên kêu "ủa" một tiếng, rụt tay lại nhảy ra ngoài xa mấy thước.
Hình như nàng phát giác một vật gì rất hung dữ mà kinh hoảng như vậy. Cổ Thanh Phong lại tưởng nàng ta bị rết cắn phải, vội nắm lấy cánh tay nàng khẽ nói :
- Chân muội có bị thương không ?
Thiên Tầm Nữ vẫn còn hoảng sợ, mà hỏi lại Cổ Thanh Phong :
- Phong đại ca thấy ba con rết kia điểm nào khác biệt không?
- Ba con rết này to lớn lắm, tôi chưa hề được thấy...
Không đợi chờ Cổ Thanh Phong nói dứt, Thiên Tầm Nữ đã nghiêm nghị vội lắc đầu nói :
- Ở trên núi này còn có nhiều con rết to hơn thế này nữa, nhưng ba con này con nào cũng như con nào, ở đốt thứ ba của nó đều có một điểm tròn màu vàng nhạt, nên tôi mới kinh hoảng như thế !
- Trên người nó có điểm vàng nhạt và tròn như vậy có đặc biệt gì đâu mà hiền muội phải kinh hoảng đến thế ?
- Tôi ngờ ba con rết này ở nơi khác tới, chứ không phải là rết của bổn thổ.
- Chân muội đa nghi thật, chẳng lẽ còn có người nào lại đặc biệt mang ba con rết hung ác này đến đây làm nguy hay sao?
- Phong đại ca không biết chuyện đấy thôi, theo sự nhận xét của tôi thì chắc có kẻ nào dò biết sư phụ tôi đang tọa quang nên lẻn tới đây muốn nhân dịp này trả thù cũng nên.
Cổ Thanh Phong thấy nàng nói như vậy, trong lòng bán tín bán nghi, liền cau mày hỏi lại :
- Chân muội hoài nghi như vậy thì định đối phó ra sao?
- Phong đại ca, tôi ở đây đào xương rắn và mây độc lên cho đại ca, còn đại ca đi giúp tôi một việc này nhé !
Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :
- Có việc gì Chân muội cứ sai bảo đi !
- Ở phía Tây Nam cách chỗ này chừng mười trượng có một cái hang động. Nếu tôi đoán không sai kẻ địch thể nào cũng đang núp ở trong đó, đại ca thử đến dò thám hộ tôi xem sao?
Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu đi luôn, nhưng Thiên Tầm Nữ lại gọi trở lại và dặn :
- Bất cứ thấy vật gì quái dị, đại ca chớ có ra tay và cũng đừng đến

gần, phải cách đối phương chừng ba trượng, rồi quay trở về đây cho tôi hay liền !
Nói xong, nàng lấy tay áo xua động hai lần, dí mạnh đuổi ba con rết lớn kia mới bắt đầu đào để lấy xương rắn và mây độc.
Còn Cổ Thanh Phong thì chạy về phía Tây Nam. Khi tới nơi quả thấy phía đằng trước có ba cái hang động tối om. Chàng khám xét động bên phải không thấy gì hết, nhưng khám cái động bên trái liền thấy có một thằng nhỏ rất xinh đẹp, tuổi trạc mười ba mười bố và người đàn bà Mèo tuổi trạc trung niên mắt mù tóc dài đến tận lưng.
Thằng nhỏ chỉ mặc một cái quần da báo, mình trần như nhộng, nhưng lại có một con quái xà vừa to vừa dài, bụng xanh mình trắng có đôm đốm hoa đang cuốn chặt lấy người thằng nhỏ.
Người đàn bà mù ngồi xếp bằng tròn, trước mặt có thắp một ngọn đèn vàng hình con tằm. Ngọn lửa của cây đèn đó đều xanh lè. Ngoài ra, lại có một con ếch xanh biếc, mình to như cái tô đựng canh. Con ếch đó đang nằm xếp ở trên mặt đất, trên lưng nó có hiện ra ba sợi dây vàng nho nhỏ.
Vì không biết đối phó với người Mèo bằng cách nào, Cổ Thanh Phong không dám tự tiện đến gần họ, chỉ đứng ở ngoài xa ba trượng nhòm ngó thôi. Hình như thằng nhỏ đang nhập định, con rắn xanh và trắng quấn ở trên người nó thè lưỡi ra khá dài, trông rất rùng rợn. Còn người đàn bà mù thì đang lẩm bẩm niệm chú, thỉnh thoảng lại giơ tay ra để cho mấy ngón tay phải hơi bị thương nhỏ máu tươi xuống ngọn đèn kia luôn.
Thấy như vậy, Cổ Thanh Phong lẳng lặng quay trở lại kể cho Thiên Tầm Nữ hay. Lúc ấy nàng ta đã bới được xương rắn cùng hai cành mây độc ra rồi. Vừa trông thấy Cổ Thanh Phong quay trở lại, nàng đã vội hỏi :
- Phong đại ca có thấy gì ở trong ba cái thạch động ấy không ?
Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :
- Có, đúng như lời ước đoán của Chân muội, tôi trông thấy một...
- Người đàn bà Mèo mù tóc dài đến tận lưng phải không?
- Phải, lại còn trông thấy một thằng nhỏ rất xinh đẹp tuổi trạc mười ba mười bốn với quái vật hạn hữu nữa.
Thế rồi, chàng kể tình cảnh ở trong hang động đó như thế nào cho Thiên Tầm Nữ hay. Thiên Tầm Nữ nghe xong cau mày lại và vội hỏi tiếp người yêu :
- Phong đại ca có để ý ngọn đèn ấy màu gì không?
- Có, tôi xem kỹ lắm rồi, ngọn đèn ấy màu xanh nhạt. Thỉnh thoảng người đàn bà ấy lại nhỏ một giọt máu ở ngón tay giữa bên bàn tay

phải xuống ngọn đèn ấy !
Thiên Tầm Nữ nghe nói cả kinh :
- Không ngờ Hạt Tiên Bà với sư phụ tôi lại có thâm thù gì đại hận đến thế. Y thị tự biết địch không nổi sư phụ tôi nên định dùng cách nhỏ máu phân thân đại pháp ra để cùng thí mạng với sư phụ tôi.
- Cái gì là nhỏ huyết phân thân đại pháp ?
- Đó là một thủ đoạn rất lợi hại và rất ác độc của những người Mèo xưa nay vẫn cấy Trùng Độc. Phong đại ca chưa biết rõ nguyên nhân đấy thôi. Bây giờ ngọn đèn hiện tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc như vậy, chắc sư phụ tôi sắp lâm nạn đến nơi.
- Hiện giờ ngọn đèn trông có ánh sáng xanh nhạt, tới khi ánh sáng xanh biết không lâu !
- Phong đại ca, có phải ánh sáng đèn bao giờ cũng màu đó không? Khi mụ phù thủy ấy giỏ tới giọt máu một trăm tám mươi thì ngọn đèn mới xanh nhạt như vậy. Nếu y thị muốn cho ngọn đèn thực xanh thì phải đúng ba trăm sáu mươi giọt mới được.
- Chân muội đã biết y thị đùng thủ đoạn đó, tại sao lại không biết cách phá ?
- Tài ba cấy Trùng Độc của y thị không thua gì sư phu tôi. Lại thêm đứa con của y thị là Thần Trùng Tiên Đồng đi theo trợ giúp, thì tôi địch sao nổi? Huống hồ, trong người tôi lại có Trùng, đi tới gần chúng mười trượng là chúng hay biết liền. Tôi có bị hy sinh cũng không sao, nhưng làm lụy đến sư phụ cũng phải chết theo !
- Chân muội nói như vậy, chẳng lẽ hai thầy trò hiền muội cứ thúc thủ đợi chết hay sao?
- Nếu sư phụ tôi không phải đang tọa quang thì không hãi sợ gì chúng cả. Nếu tôi có cách gì làm đổ được ngọn đèn của chúng, thì chúng không những không hại được người lại tự hại đến bản thân.
- Chân muội khỏi lo âu ! Để tôi đi đánh đổ ngọn đèn đó cho !
- Không được, không được ! Y còn con rắn độc với con ếch đó lợi hại lắm ! Nếu đại ca đi đến gần ba trượng, chúng phun ngay hơi độc để chống đỡ luôn. Nhiễm phải hơi độc của chàng là chết liền.
Nói tới đó, nàng bỗng nghĩ ra được một kế, mặt lộ vẻ hớn hở rồi nói tiếp :
- Phong đại ca, tôi nghĩ ra được một cách rồi ! Đại ca mai phục ở gần cái hang động ấy, để tôi dụ con rắn và con ếch đó ra khỏi động. Đại ca ẩn ngay vào trong động, dùng nội gia chưởng lực đánh đổ ngay ngọn đèn đó, như vậy có phải là thành công không?
- Mẹ con y thị với sư phụ hiền muội có thù hằn gì thế ?
Thiên Tầm Nữ thở dài một tiếng rồi nói :

- Đó là một mối oan nghiệt không sao giải thoát được. Hạt Tiên Bà với sư phụ tôi Thiên Tâm Tiên Nữ vốn dĩ là chị em ruột.
- Đã là chị em ruột tại sao lại thù hằn nhau đến nỗi định giết chết nhau như thế ?
- Cách mấy phút, Hạt Tiên Bà mới nhỏ được một giọt máu xuống ngọn đèn và phải nhỏ đủ một trăm tám mươi giọt, ngọn đèn mới biến thành màu xanh biếc. Lúc ấy, bà ta mới đủ sức đấu với sư phụ tôi. Từ giờ tới đó còn một quảng thời gian khá lâu, đủ thì giờ cho tôi kể rõ nguyên nhân câu chuyện cho đại ca nghe. Đại ca nghe xong hãy quyết định có nên giúp tôi hay không?
- Chân muội cứ yên trí, tôi thế nào cũng giúp hiền muội !
- Đại ca đừng nhận lời nhanh nhẩu như thế vội, hãy nghe tôi kể chuyện đã, biết đâu lúc đó đại ca lại không chịu giúp ?
- Chân muội cứ nói đi !
- Sư phụ tôi với Hạt Tiên Bà hai chị em cùng yêu một người đàn ông. Kết quả sư phụ tôi thất bại. Hạt Tiên Bà kết duyên với người đó.
- Như vậy chỉ có sư phụ của hiền muội mới ghen hận Hạt Tiên Bà thôi, sao trái lại Hạt Tiên Bà lại tức hận sư phụ của hiền muội như thế ?
- Như thế mới gọi là một mối oan nghiệt nan giải. Vì sư phụ tôi yêu người đó lắm cho nên vừa ghen vừa tức giận người em gái vô cùng, mới nghĩ cách làm cho cô em bị mù. Sư phụ tôi cho là chỉ có đôi mắt của đàn bà mới là vật quyến rũ đàn ông lợi hại nhất. Hạt Tiên Bà đã đui mù rồi, thì người đàn ông kia cũng thay lòng đổi dạ mà mê yêu sư phụ tôi.
- Chỉ có những kẻ tầm thường mới có hành vi như vậy, chứ người đàn ông đó đã yêu Hạt Tiên Bà thực sự thì tôi chắc...
- Phong đại ca nói rất phải ! Sau khi bị đui mù, Hạt Tiên Bà vẫn được người đàn ông đó yêu thương mà con thương hơn trước khi bị mù là khác !
- Người ấy mới phải là một người đàn ông !
- Sư phụ tôi thấy vậy càng ghen thêm, liền nghĩ cách giết chết người đàn ông đó !
- Mối thù càng kết càng thêm như vậy, quả thực khó mà hòa giải được lắm.
- Hạt Tiên Bà đau lòng vô cùng, hai lần đến kiếm sư phụ tôi để đấu thí mạng, nhưng cả hai lần đều bị đánh bại. Sau vụ đó, sư phụ tôi đã ăn năn hối lỗi vô cùng, không đành nhẫn tâm giết hại bà, buông tha cho bà ta đào tẩu. Trước khi bỏ đi, Hạt Tiên Bà đã thề độc và tuyên bố lần thứ ba quay torj? lại thế nào cũng phải cùng chết với sư phụ

tôi mới thôi !
- Ồ ! Thế ra bên trong lại có một vụ nhân quả như vậy. Hạt Tiên Bà nuôi lớn Thần Trùng Tiên Đồng và hai mẹ con cùng trở lại nơi đây để kiếm sư phụ hiền muội đấu thí mạng một phen.
- Phong đại ca đoán rất đúng. Bây giờ thời gian đã sắp tới, tôi xuống dưới thung lũng sửa soạn, bộ xương rắn Tỏa Cốt Hồng Xà này rất thần diệu, đại ca hãy cầm lấy nó để đối địch. Võ công của hai mẹ con Hạt Tiên Bà không cao siêu lắm đâu. Chỉ cần tôi thí mạng dụ được con rắn và con ếch ra khỏi hang động thì đại ca nhảy xuống ra tay thế nào cũng thành công !
Nói xong, nàng đưa bộ xương rắn cho chàng.
Cổ Thanh Phong vừa cầm lấy bộ xương rắn vừa tỏ vẻ thắc mắc, vì nghe thấy Thiên Tầm Nữ nói thí mạng mới dụ được hai con độc vật kia ra khỏi hang động.
Thiên Tầm Nữ thấy vẻ mặt của chàng như vậy, lại hiểu lầm giải thích tiếp :
- Vừa rồi tôi đã thực thà nói rõ cho đại ca hay mối thù này quả thực lỗi ở sư phu tôi. Phong đại ca là người danh môn chính phái, hiệp cốt nhân tâm, đừng có vì vấn đền này mà thắc mắc khó xử. Nếu đại ca vui lòng giúp chúng tôi, tất nhiên tôi không bao giờ dám quên ơn của đại ca.
Trái lại, đại ca không chịu giúp thì dù tôi có cùng sư phụ bị tai kiếp mà chết xuống dướji chín suối cũng không bao giờ oán trách đại ca !
Nói tới đó, nàng đã khóc sướt mướt và không đợi chờ Cổ Thanh Phong trả lời, chỉ nhìn chàng một hồi, rồi quay người trở lại xuống dưới thung lũng ngay.
Lúc này, Cổ Thanh Phong quả thực khó xử vô cùng. Về tình nghĩa chàng với Thiên Tầm Nữ đã là vợ chồng thì vợ bị nạn tất nhiên chàng phải ra tay cứu giúp. Nói về chính nghĩa thì mẹ con Hạt Tiên Bà ngậm hờn bấy nhiêu lâu, bây giờ trở lại đây để trả thù cho chồng và cha mà lỗi lầm lại ở nơi Thiên Tầm Tiên Nương gây nên. Mình là người hiệp nghĩa, chẳng lẽ lại đi ngược với đạo lý của trời đất hay sao?
Hai chữ tình nghĩa làm cho chàng bối rôi khôn tả. Trước mặt công chúng bao giờ tình nghĩa cũng nặng hơn tư tình. Ở trong gia đình, hay chốn riêng tư, thì tư tình lại mạnh hơn chính nghĩa. Cho nên ngày xưa các vị thánh hiền vẫn hay tránh ở những chỗ riêng tư như thế.
Lúc này, Cổ Thanh Phong đang đứng vào ở chỗ riêng tư, kết quả tư tình thắng chính nghĩa.

Chàng liền đi về phía Tây Nam, đến chỗ hang động của mẹ con Hạt Tiên Bà đang ẩn núp.
Tuy Thiên Tầm Nữ đã nói rõ mẹ con của đối phương võ công rất tầm thường, nhưng Cổ Thanh Phong vẫn thận trọng giở hết khinh công ra phi thân tới một cách rất lẹ. Nên hai mẹ con người nọ Ở trong hang khay biết gì hết.
Khi chàng tới nơi trước cửa động, xa xa đã trông thấy ngọn lửa của cây đèn vàng hình con tầm kia đã xanh biếc hơn trước, nhưng chưa tới mức xanh thẩm thôi.
Thần Trùng Tiên Đồng lớn tiếng nói với Hạt Tiên Bà rằng :
- Mẹ nhận thấy thế nào? Đã nhỏ ba trăm năm mươi giọt máu vào trong ngọn đèn rồi đấy !
Bộ mặt xinh đẹp của Hạt Tiên Bà liền lộ vẻ tươi cười một cách an ủi, gật đầu đáp :
- Chỉ nhỏ thêm mười giọt nữa là chúng ta có thể xuống dưới Thiên Tầm Cốc để trả thù cho cha con được rồi !
Với giọng càng bi đát thêm, thằng nhỏ nói tiếp :
- Mối thù cha bị giết chết và mối hận mẹ bị đui mù, thế nào con cũng phải trả...
Y chưa nói dứt, Hạt Tiên Bà đã rầu rĩ mỉm cười đỡ lời :
- Đối phương là chị ruột của mẹ, tuy làm cho mẹ đui mù, nhưng lại làm cho mẹ có ích nhiều hơn có hại. Nếu mối hận đó con đừng nói vào bên trong. Riêng có mối thù giết cha thì con thế nào cũng phải trả cho kỳ được.
Trong khi bà ta nói như vậy, lại nhỏ một giọt máu vào trong ngọn đèn.
Thằng nhỏ tỏ vẻ không phục nói tiếp :
- Đôi mắt của mẹ bị đối phương làm cho mù, sao mẹ lại bảo có ích nhiều hơn có hại như thế ?
- Con có biết đâu điều sắc đẹp của ta với chị ta ngang nhau, còn kể đến tính tình thì ta nhu thuận hơn, mà nói đến võ công và pháp lược thì chị ta lại hơn nhiều. Cho nên, cha con tuy kết hợp với mẹ, nhưng trước sau vẫn chưa quên được mối tình chị ta. Sau vì thấy ta bị đui mù rồi từ yêu lại thêm đến cái thương, nên cha con không đoái hoài tới đối phương nữa.
Cũng vì thế mà chị ta tức hận. Tuy chị ta làm cho ta được hưởng một cuộc đời hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng mẫu đời hạnh phúa ấy sung sướng và giá trị vô cùng. Vì trong thời gian đó, cha con đã yêu mẹ thật sự !
Cổ Thanh Phong nghe tháy mẹ con người nọ nói chuyện, chàng cảm

khái vô cùng, lại thấy Hạt Tiên Bà nhỏ giọt máu vào ngọn đèn.
Thần Trùng Tiên Đồng nhìn mặt mẹ, hậm hực nói :
- Tuy mẹ muốn trả thù cho cha, nhưng hà tất mẹ phải cùng chết với đối phương một lúc như vậy?
- Kể cả võ công và pháp lược cấy Trùng, chị ta đều cao minh hơn ta nhiều. Bây giờ có một cách nhỏ huyết phân thân đại pháp này, là có thể giết chết được bà ta thôi. Huống hồ lúc cha con chết, mẹ đã thề sẽ đi theo cha con. Bây giờ mẹ làm như vậy có khác gì là nhất cử lưỡng đắc không.
Thằng nhỏ nghe nói nức nở khóc, không sao nói lên tiếng được, đành cúi đầu xuống. Thì ra cử chỉ thuần tình của người Mèo tối thiêng liêng, người khác không có quyền khuyên ngăn và cản trở được.
Hạt Tiên Bà lại nhỏ một giọt máu nữa vào ngọn đèn, với giọng ôn hòa nói với thằng nhỏ :
- Tuy ta là người Mèo, nhưng cha con lại là người Hán. Làm người không nên vong bản. Vì vậy ta mới bắt con đợi chờ ta với chị ta cùng chết, con không được ở lại đất Mèo này nữa, và phải đi ngay Trung Nguyên để quy hóa Hán tộc.
Thần Trùng Tiên Đồng hậm hực nuốt lệ đáp :
- Con sinh trưởng ở đất người Mèo, đã đồng hóa với người Mèo rồi, tất cả người Mèo trong động đều coi con như cốt nhục...
Hạt Tiên Bà không đợi chờ thằng nhỏ nói dứt, đã trầm giọng hỏi :
- Con nhớ tên Hán của con không?
Thần Trùng Tiên Đồng đáp :
- Có ! Con họ Chu thên là Thừa Chí !
- Sở dĩ cha con đặt cái tên Thừa Chí cho con là muốn con sau này phải thừa kế chí hướng của cha con.
Thần Trùng Tiên Đồng Chu Thừa Chí trợn ngược đôi lông mày, lớn tiếng nói :
- Xin mẹ cứ yên tâm, con quyết không để cho cha chết rồi mà vẫn còn thất vọng dưới chín suối.
- Con có biết chí hướng của cha con như thế nào không?
- Phản Thanh Phục Minh, lấy lại giang sơn xã tắc cho đồng bào.
Hạt Tiên Bà lại nhỏ thêm một giọt máu vào trong đèn, vẻ mặt nghiêm trang gật đầu nói :
- Phản Thanh Phục Minh, cướp lại giang sơn xã tắc là một sự nghiệp lớn lao biết bao. Như vậy, cần phải chu du thiên hạ, liên lạc các nghiệp tử cô thân ở bến bể giao du với di dân chí sĩ, rồi hợp sức nhau lại nhất tâm nhất đồng, không quảng ngại rụng đầu, không sợ

đổ máu. Người trước ngã, người sau tiến lên kế tiếp, nổ lực phấn đấu, như vậy mới mong thành công. Chứ con ở chốn Miêu Cương bé nhỏ này tự đắc, có khác gì là người si nói chuyện mơ không?
Cổ Thanh Phong nghe nói tới đó, toát mồ hôi lạnh ra kinh hãi vô cùng.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 32
Cả Hai Cùng Tiêu Diệt

Cổ Thanh Phong không ngờ Hạt Tiên Bà là một người Mèo mà lại có chí hướng và độ lượng như vậy, còn Chu Thừa Chí đây càng giống tôn thất của Minh triều. Những lời lẽ thiêng liêng này khiến Cổ Thanh Phong lại nghĩ tới chính nghĩa.
Thần Trùng Tiên Đồng Chu Thừa Chí nghe mẹ dạy bảo gật đầu luôn và đáp :
- Mẹ nói rất phải, con thế nào cũng tuân lệnh thừa kế đại chí của cha, để hoàn thành công việc vĩ đại ấy !
Hạt Tiên Bà nghe thấy đứa con nói như vậy, tỏ vẻ yên lòng, tủm tỉm cười, lại giơ tay nhỏ một giọt máu vào trong cái đèn.
Lúc ấy, tình và nghĩa cứa xáo động ở trong óc của Cổ Thanh Phong. Nếu không vì an nguy của Thiên Tầm Nữ thì chữ nghĩa đã thắng chữ tình rồi.
Hạt Tiên Bà lại nhỏ thêm một giọt máu vào trong ngọn đèn, và nói với Chu Thừa Chí :
- Còn vài giọt máu nữa là ba trăm sáu mươi giọt, lúc ấy mẹ không thể lên tiếng nói được nữa. Nhân lúc mẹ còn đang nói được đây, để mẹ dặn con làm mấy việc quan trọng.
- Mẹ muốn con làm việc gì thế ?
- Con phải thề trước mặt mẹ, từ giờ trở đi, không được thả Trùng hại một người nào cả.
Chu Thừa Chí ngạc nhiên hỏi lại :
- Con từ thuở bé đến giờ chỉ học được có...
- Phải, những cái mà con đã học được chỉ dùng để cứu người, chứ không phải để hại người, có mau thề ngay đi không? Chỉ còn rất ít thì giờ để cho mẹ nói thôi !
Nói xong, bà ta lại nhỏ một giọt máu vào ngọn đèn.

Chu Thừa Chí biết mẹ mình chỉ nhỏ thêm ba giọt máu nữa là không thể nói chuyện như bây giờ được nên vội vàng quỳ ngay xuống trước đèn lẩm bẩm thề :
- Đệ tử Chu Thừa Chí ngày hôm nay trả thù xong, nguyện đem tài học của mình ra du hiệp giang hồ, tế dân cứu vật, quyết không thị những tài ba đó để hại người. Nếu đệ tử trái lời thề này, sẽ bị muôn Trùng cắn đứt trái tim mà chết !
Hạt Tiên Bà thấy con mình đã thề nặng, trong lòng an ủi vô cùng, vẻ mặt càng hiền hậu hơn trước, lại nhỏ một giọt máu vào trong ngọn đèn.
Lúc này, Cổ Thanh Phong đứng ngoài cửa động khó xử hết sức, vì hai mẹ con người này là người chính nhân quân tử. Vì thiên lý vì chính nghĩa mình không thể nào giết hại họ được, nhưng Thiên Tầm Tiên Nương lại là sư phụ của Thiên Tầm Nữ, người yêu mình đã nhờ vã mình tới đây để hạ đối thủ, mình không ra tay thì cũng không nên không phải với người yêu.
Đang lúc Cổ Thanh Phong phân vân khó xử, Hạt Tiên Bà lại nhỏ một giọt máu vào trong ngọn đèn. Giọt máu đó là giọt thứ ba trăm năm mươi chín.
Chu Thừ Chí là người giỏi về Trùng Độc, biết mẹ mình chỉ nhỏ thêm một giọt máu nữa là hai mẹ con phải xa cách nhau ngay, nên y không sao cầm được lòng đau thương, liền nức nở kêu gọi :
- Mẹ Ơi...
Vì lúc này sắp đến giờ trả thù, Hạt Tiên Bà trong lòng rất khích động, không muốn nghe thấy lời kêu gọi thảm thiết của đứa con, nên mỉm cười nói :
- Thừa Chí, con đừng có đau lòng như thế, nếu mẹ không trả được mối thù này, thì làm sao mà ngậm cười xuống dưới chín suối để gặp cha con được? Chỉ mong con nhớ giữ lấy lời thề và lời dặn bảo của mẹ, mau trở về Trung Nguyên quy hóa người Hán để thừa kế sự nghiệp lớn của cha con.
Nói xong, bà ta bỗng đưa ngón tay giữa vào mồm cắn mạnh một cái, rồi nhỏ luôn một đống máu tươi vào trong ngọn đèn.
Đống máu tươi ấy vừa nhỏ xuống, thì ngọn lửa biến thành xanh thẩm ngay.
Hạt Tiên Bà ngồi cứng đờ ra trên thảm bồ đoàn, không nói không rằng, tựa như người đã chết rồi vậy.
Cổ Thanh Phong thấy vậy kinh hoảng vô cùng và bỗng thấy trong ngọn đèn có một con trùng trắng như tuyết dài chừng ba tấc, giống hệt con tầm, phi thân nhảy ra đậu ngay trên lưng con ếch đang ngồi

chổm hổm ở cạnh Hạt Tiên Bà. Con ếch thấy con trùng nọ đậu trên vai mình rồi, liền xông ra ngoài động, nhanh như điện chớp.
Cổ Thanh Phong tuy là người ngoài nghề, nhưng chàng cũng biết các nhân vật cấy Trùng của đất Mèo này đa số luyện thành nguyên thần.
Thấy vậy, chàng đoán ra được sở dĩ pháp thuật của Hạt Tiên Bà đây gọi là nhỏ huyết phân thân là do bà ta luyện thành nguyên thần phụ vào người con Trùng hình con tầm kia rồi do con ếch kia truyền đưa vào trong Thiên Tầm Cốc để đấu thí mạng với Thiên Tầm Tiên Nương.
Chàng vừa nghĩ tới đó, đã thấy trên không có thấp thoáng một con tầm xám bạch, dài chừng ba bốn thước bay tới đậu ở ngoài thạch động chỗ mẹ con Hạt Tiên Bà đang ẩn thân.
Chu Thừa Chí thấy vậy cả kinh thất sắc, mồm khẽ rú lên một tiếng. Con rắn trắng bụng xanh đang quấn ở trên người y vọt bò xuống tựa như một mũi tên bắn thẳng ra ngoài động.
Rắn với tầm gặp nhau ngoài cửa hang đấu với nhau rất kịch liệt.
Cổ Thanh Phong biết con tầm đồ sộ và xám bạch kia chắc là của Thiên Tầm Nữ sai tới dụ con rắn trắng chạy ra động để cho mình có dịp thừa cơ ra tay đánh đổ ngọn đèn vàng nọ đi, dịp may hiếm có chàng không dám trù trừ, phi thân vào ngay trong hang động.
Thằng nhỏ thấy có người lạ mặt phi thân vào, vội chạy lại che chở ngọn đèn và giơ chưởng lên tấn công Cổ Thanh Phong, mồm thì quát hỏi :
- Người là ai? Không được tùy tiện vào trong hang động này đâu !
Cổ Thanh Phong thấp đối phương cũng biết sử dụng nội gia chưởng lực nhưng còn non nớt lắm, nên chàng chỉ giơ tay áo lên khẽ phất một cái, chưởng của thằng nhỏ đã đi gạt sang bên liền. Chàng liền mỉm cười đáp :
- Tôi là Cổ Thanh Phong, thừa lệnh Thiên Tầm Nữ đồ đệ của Thiên Tầm Tiên Nương vào đây để đánh đổ ngọn đèn này.
Chu Thừa Chí nghe nói kinh hãi vô cùng, vội quát hỏi :
- Cổ Thanh Phong, nếu người còn tiến lên bước nữa ta đành trái lời thề để cho muôn Trùng cắn trái tim mà chết, sẽ thả Trùng ra giết hại người liền...
Cổ Thanh Phong không đợi chờ thằng nhỏ nói dứt đã vội đỡ lời :
- Võ nghệ của cậu còn non nớt như vậy địch sao nổi ta? Còn cậu thả Trùng giết hại ta thì trong mồm của ta đã có Long Diên Thảo, ta có sợ gì Trùng của cậu đâu? Huống hồ ta muốn đánh vỡ ngọn đèn vàng này thật, thì ta sớm vận chân khí giơ chưởng đánh tan tành rồi !

Chu Thừa Chí là người rất thông minh, nghe lời nói của Cổ Thanh Phong liền biết ngay chàng không có ý định phá phách nên y ngạc nhiên hỏi :
- Thiên Tầm Nữ nhờ vã người tới đây để đánh vỡ ngọn đèn, mà người lại không muốn nghe theo lời của nàng ta mà làm phải không?
Cổ Thanh Phong cau mày lại thở dài một tiếng rồi đáp :
- Theo tư tình, thì đáng lẽ ta phải trung thành làm xong việc của người nhờ vã. Nhưng về thiên lý với chính nghĩa, ta không nhẫn tâm ra tay giết hại mẹ ngươi.
Chu Thừa Chí càng kinh ngạc thêm, vội hỏi tiếp :
- Thế ra người đã biết rõ hết chuyệt kết thù kết oán của mẹ con ta với Thiên Tầm Tiên Nương rồi ư?
Cổ Thanh Phong gật đầu đáp :
- Ta đến đây đã lâu, mẹ con cậu nói những gì, ta đều nghe thấy hết.
- Chỉ xem đôi mắt của Cổ huynh, đệ cũng biết huynh là người chính nhân quân tử. Nhưng huynh đã biết rõ phải trái rồi, lại thương hại mẹ cong đệ không nỡ ra tay hạ thủ trong lúc mẹ con đệ lâm nguy, vậy tại sao huynh lại còn vào trong động này làm chi?
- Ta không thể làm trái thiên lý, và ta không bỏ được tình nghĩa riêng của ta. Sở dĩ ta vào trong động này là muốn thương lượng với cậu xem có cách gì hoàn hảo không?
Chu Thừa Chí biết Cổ Thanh Phong không hiểu một tí gì về cấy Trùng hết, nhưng cũng biết chàng nói như thế là sự thật, chứ không phải định lừa dối mình đâu, nên y cau mày lại đáp :
- Câu chuyện đã đi đến chốn này, không thể nào làm được tròn vẹn đôi bên, xin Cổ huynh hãy cho biết Thiên Tầm Nữ cô nương nhờ huynh như thế nào, để Thừa Chí tôi tận hết tâm sức nghĩ xem có cách nào gở được không?
Cổ Thanh Phong thấy Chu Thừa Chí là một người chính chắn, nên chàng không e dè gì kể lại hết lời nói của Thiên Tầm Nữ cho đối phương nghe.
Lúc ấy, ngọn lửa ở trong đèn cứ chớp chớp luôn luôn, Chu Thừa Chí chỉ tay vào ngọn lửa đó vẻ mặt u oán, lắc đầu thở dài và nói :
- Vì quá thương yêu cha, mẹ đã thề độc thế nào cũng phải trả thù cho kỳ được, nên mẹ tôi đã quyết tâm hy sinh tính mạng. Ngọn đèn đang chớp nháy kia chứng tỏ chúng ta thấy mẹ tôi đang kịch chiến với Thiên Tầm Tiên Nương. Nhưng ngọn đèn mà tắt một cái, là hai chị em của bà ta cùng chết ngay tại chỗ tức thì.
- Vừa rồi đã nghe lệnh đường tự nhận là địch không nổi Thiên Tầm Tiên Nương mà ?

- Vâng ! Quả thật mẹ tôi địch không nổi Thiên Tầm Tiên Nương nhưng bà ta đã tốn không biết bao khổ tâm mới tìm ra được một hạt Duyệt Tuyệt Âm Lôi. Cho nên đấu đến sau cùng, thể nào cũng có thể làm cho đối phương cùng chết với mình một lúc.
Nói tới đó, y nhìn Cổ Thanh Phong một cái và thở dài nói tiếp :
- Mẹ tôi với Thiên Tầm Tiên Nương đã cùng ra tay đấu chí tử với nhau rồi, bây giờ không còn cách gì khuyên ngăn và giải quyết cho hai người được. Nếu Thiên Tầm Nữ cô nương là hồng nhan tri kỷ của Cổ huynh thì Thừa Chí tôi nguyện đem sức mọn của mình ra cứu cho Bàng cô nương thoát khỏi tai kiếp và cũng để cảm tạ đại đức của Cổ huynh không nhân lúc chúng tôi nguy nan mà ra tay giết hại.
Cổ Thanh Phong nghe nói cả kinh hỏi :
- Chẳng lẽ cả Thiên Tầm Nữ cũng bị nguy hiểm lây hay sao?
- Xưa nay tôi vẫn không phục nhân phẩm của Bàng cô nương. Lần này vì tô ta biết mẹ con chúng tôi đã không quảng ngại hy sinh tính mạng đến đây trả thù, tình thế hiểm hách, nên cô ta đã quyết tâm chết theo sư phụ. Vì vậy cô ta mới dùng nguyên thần tới đây để dụ linh xà của tôi ra ngoài động và để cho Cổ huynh có dịp nhảy vào đây hạ thủ.
Cổ Thanh Phong nghe nói kinh hãi vô cùng, vội hỏi :
- Thế ra con tầm khổng lồ màu trắng xám ở ngoài kia chính là nguyên thần của nàng Thiên Tầm Nữ hóa ra đấy à ?
- Con tầm này tuy là dị chủng ở chốn man hoang này nhưng nếu không có nguyên thần của Bàng cô nương ấp vào, thì nó đã sớm bị con linh xà dũng mãnh vô cùng của tôi cắn chết rồi.
Cổ Thanh Phong nghe nói lo âu vô cùng, vội hỏi tiếp :
- Bây giờ Chu huynh định cứu nàng ta bằng cách nào?
- Tôi muốn đền đáp lại đức độ của Cổ huynh, đành phải hy sinh vậy. Chúng ta cùng ra ngoài động, huynh giết tầm, tôi giết rắn. Cả hai cùng hạ thủ một lúc.
Cổ Thanh Phong nghe Chu Thừa Chí nói giết rắn rất mừng rỡ, nhưng nghe thấy đối phương bảo mình giết tầm, thì chàng lại kinh hãi ngập ngừng hỏi tiếp :
- Con tầm đó là nguyên thần của Bàng cô nương áp vào, tôi ra tay giết... sao...đặng ?
- Cổ huynh chưa biết đấy thôi. Chúng tôi là người cấy Trùng Độc đều nuôi một độc vật rất lợi hại tương hợp với nguyên thần của mình. Bình thường oai lực tuy mạnh, nhưng suốt đời đều bị kềm chế, rất khó giải thoát. Bây giờ đang có dịp may hiếm, có thể khiến tôi với

Bàng cô nương cũng bị thương nhẹ một lúc, nhưng cả hai nhờ vậy đã thoát khỏi được vật kềm chế mình, thì sau này mới mong vào được đường chính.
- Chẳng lẽ con rắn trắng kia cũng là tâm thần tương thông với huynh hay sao?
- Phải ! Cho nên sau khi tôi giết chết con rắn rồi, tất nhiên phải uể oải, không còn hơi sức đâu mà ra tay giết con tầm được nữa, nên mới phiền Cổ huynh giết hộ thế !
- Nếu vậy Cổ Thanh Phong tôi không từ chối chút nào, nhưng không biết phải dùng phương pháp đặc biệt gì để giết nó ?
- Cổ huynh cẩn thận thật ! Huynh đã có võ công thượng thặng như vậy, chỉ cần vận cương khí lên nhằm đúng chấm đỏ nho nhỏ giữa hai mắt con tầm khổng lồ kia, mà dùng ngón tay khẽ búng một cái là kết liễu được tánh mạng của nó liền. Còn thủ tục sau, Thừa Chí tôi sẽ phụ trách...
Cổ Thanh Phong gật đầu cùng Thần Trùng Tiên Đồng đi ra ngoài cửa động.
Lúc ấy, con tầm đã bị con rắn cuộn chặt lấy, nhưng đầu con rắn cũng bị những sợi dây của con tầm phun ra cuốn chặt...
Chu Thừa Chí móc túi lấy một cái lưới nho nhỏ màu đen kết bằng tóc người ra cầm ở tay trái, rồi quay lại nói với Cổ Thanh Phong :
- Cổ huynh, tôi giết con rắn xong, bất cứ tình thế biến chuyển ra sao, huynh cũng đừng để ý tới, mà cứ ra tay giết con tầm luôn. Nhưng phải giết thật lẹ, bằng không cả hai người cùng bị thương nặng, không sao cứu vãn được đâu !
Cổ Thanh Phong gật đầu đứng yên tại đó để xem thằng nhỏ ra tay như thế nào?
Chu Thừa Chí mặt hơi biến sắc, bỗng phun ra một con rắn trắng bụng xanh dài chừng ba tấc nhỏ như con giun vậy. Con rắn nhỏ này giống hệt con rắn to kia. Y liền dùng tay phải nắm lấy con rắn ấy, rồi quay đầu con rắn cho vào mồm cắn một cái. Con rắn nọ đứt đầu ngay.
Lạ thật, con rắn nhỏ bị y cắn đứt đầu, con rắn to đang cuộn chặt lấy con tầm cũng do dưng rụng đầu liền.
Chu Thừa Chí rú lên một tiếng rất thảm khốc, người loạng choạng như suýt ngã và phun luôn một đống máu tươi ra bắn cả vào mặt mũi Cổ Thanh Phong, miệng thì quát lớn :
- Xin Cổ huynh chớ có nuốt lời hứa ! Cổ huynh không ra tay ngay còn chờ đợi gì nữa?
Chưa hề trông thấy những chuyện quái dị như thế này bao giờ, Cổ

Thanh Phong đứng ngẩn người ra như một pho tượng gỗ vậy. Bỗng thấy Chu Thừa Chí phum máu vào mình và quát bảo như thế, vội vận Tý Ngọ Thần Công lên, giơ tay nhằm chấm đỏ nho nhỏ ở giữa hai con mắt con tầm sáng trắng, cách không búng một cái.
Chỉ phong của chàng vừa phi tới, con tầm nọ đã chết cứng ngay chỗ, chấm đỏ ở giữa mắt của nó có một vòi máu đen phun ra và có hơi bốc lên nữa.
Chu Thừa Chí phun xong máu tươi, loạng choạng như suýt ngã, tay vẫn nắm cái lưới tóc màu đen đó, bỗng thấy Cổ Thanh Phong ra tay giết chết con tầm, y liền tung ra cái lưới hóa thành một đám mây đen úp chụp ngay vào chỗ chấm đỏ ở giữa hai con mắt tầm, hơi khói trắng của con tầm bốc lên cũng bị lưới đó bao trùm kín.
Cổ Thanh Phong cảm thấy Chu Thừa Chí là người quang minh lỗi lạc nên chàng rất quan tâm tới vội giơ tay ra đỡ, cau mày lại hỏi Chu Thừa Chí :
- Hình như Chu huynh bị tổn thương nặng lắm phải không, có việc gì không?
Chu Thừa Chí ổn định tâm thần, gấp cái lưới nho nhỏ kia lại bỏ vào trong túi, rồi khẽ hỏi :
- Chẳng hay Cổ huynh có đem theo viên thuốc bổ nào không, xin cho đệ một viên !
Cổ Thanh Phong vội lấy ba viên linh đơn ra cho y uống.
Cổ Thanh Phong chờ Chu Thừa Chí uống ba viên thuốc đó, liền đỡ y đi vào trong hang động.
Lúc ấy, ngọn lửa ở trong đèn cứ nhấp nháy hoài, lúc thì chớp lên cao bốn tấc, lúc thì tụt xuống còn nửa tấc.
Chu Thừa Chí thấy vậy ứa nước mắt ra vừa khóc vừa nói :
- Cổ huynh, nguyên thần của tôi đã thoát khỏi xác của con linh xa tất nhiên trong người phải bị nội thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, còn mẹ tôi thì sắp chết đến nơi rồi.
Cổ Thanh Phong vội an ủi :
- Chu huynh đừng có đau đớn như thế nữa, lệnh đường trả thù cho chồng khí tiết cao thượng như vậy, hoặc giả gặp may mắn thoát khỏi tai nạn...
Chàng chưa nói dứt, ngọn lửa trong đèn bỗng chớp nháy mấy cái thật nhanh và vọt sáng ngời, khiéen cả hang động cũng sáng như có ánh sáng mặt trời chiếu vào vậy. Nhưng tiếc thay chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa đó nhỏ tụt xuống và tắt ngấm.
Chu Thừa Chí thất thanh khóc lóc và kêu gào :
- Mẹ Ơi...

Y liền ngã lăn ra chết giấc.
Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn Hạt Tiên Bà ngồi trên cái thảm, đã đổ máu mắt, mũi, mồm, tai ra mà chết một cách thảm khốc rồi.
Chàng thở dài một tiếng, không muốn cho Chu Thừa Chí trông thấy cái chết thảm khốc của người mẹ, chàng liền ẳm thằng nhỏ ra khỏi hang động.
Vừa lên tới đỉnh núi, chàng đã cứu thằng nhỏ lai tỉnh.
Chấn định tinh thần xong, Chu Thừa Chí cùng Cổ Thanh Phong chạy xuống Thiên Tầm Cốc.
Khi hai người vừa xuống tới nơi, thì cảnh đẹp trước kia bị tàn phá tan nát, trên những cành gãy lá rựng có hai người đàn bà đang nằm sóng soài, một là người đàn bà tuổi trung niên ăn mặc lối người Mèo, mặt rất xinh đẹp, còn một người nữa chính là Thiên Tầm Nữ.
Không cần phải nói rõ, Cổ Thanh Phong cũng biết người đàn bà trung niên kia là Thiên Tầm Tiên Nương rồi.
Chu Thừa Chí chỉ tay vào cảnh trí đã tiêu tàn kia mà lắc đầu nói :
- Cổ huynh thử xem một hạt Duyệt Tuyệt Âm Lôi lợi hại đến thế đấy !
Cổ Thanh Phong thấy Thiên Tầm Tiên Nương cũng đổ máu mắt mũi mồm tai ra như Hạt Tiên Bà vậy, nên chàng đoán chắc bà ta đã chết rồi. Còn Thiên Tầm Nữ tuy không có vết thương nào hết, nhưng lại nằm yên. Chàng lại tưởng nàng ta cũng đã tắt thở nốt, nên chàng hoảng sợ vô cùng, không còn tâm trí đâu mà nghe lời nói của thằng nhỏ nữa, vội nhảy xổ lại xem xét người yêu.
Chàng giơ tay ra rờ vào mũi nàng, liền dậm chân thất thanh khóc lóc.
Thì ra Thiên Tầm Nữ cũng đã tắt thở rồi.
Chu Thừa Chí chạy lại, vội khuyên bảo :
- Cổ huynh chớ lo !
Cổ Thanh Phong nghiến răng mím môi xoay chưởng đánh trở lại một chưởng, mồm thì hậm hực quát :
- Ta đã dại dột nghe lời mi làm cho Chân muội của ta chết một cách thảm...
Chu Thừa Chí không ngờ suýt tý nữa thì bị Cổ Thanh Phong đánh trúng một chưởng nơi đơn điền. Cũng may y nhanh chân vội nhảy sang bên tránh né, mồm thì vội nói :
- Cổ huynh chớ có hiểu lầm ! Bàng cô nương chết giấc đấy thôi, chứ không phải chết thật đâu !
Nghe thấy Chu Thừa Chí nói Thiên Tầm Nữ chưa chết, chàng mới yên tâm mặt hơi đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, vừa xin lỗi vừa hỏi :
- Thanh Phong tôi nhất thời lỗ mãng, mong Chu huynh lượng thứ cho. Nhưng nàng ta tắt thở hẳn hòi, tại sao huynh lại bảo chỉ chết

giấc thôi?
Chu Thừa Chí không trả lời, chỉ móc túi lấy cái lưới đan bằng tóc úp lên trên mặt Thiên Tầm Nữ.
Cổ Thanh Phong vừa lo âu, vừa chăm chú nhìn thấy làn khói trắng ở trong lưới tự động chui vào mồm mũi mắt và lỗ tai của nàng. Lúc này, chàng mới biết là khói trắng đó là nguyên thần của nàng ta hóa thành.
Chờ làn khói trắng đó chui hết vào ngũ quan của Thiên Tầm Nữ rồi, Chu Thừa Chí mới cất cái lưới kia đi mà quay lại nói với Cổ Thanh Phong :
- Bây giờ, Cổ huynh thử rờ tay vào mũi Bàng cô nương xem sao? Huynh xem có phải nàng chết giấc không? Huynh mau lấy linh đơn để cứu chữa nàng đi !
Cổ Thanh Phong nghe lời, vội giơ tay rờ mũi Thiên Tầm Nữ, thấy quả có hơi thở rất nhẹ thật, chàng vội lấy linh đơn ra nhét vào miệng nàng.
Chu Thừa Chí thấy vậy, gượng cười mấy tiếng rồi rầu rĩ nói :
- Cổ huynh ! Đệ đã trả được thù cha rồi. Bây giờ phải lên đỉnh núi chôn mẹ. Huống hồ, Bàng cô nương sắp tỉnh đến nơi, nếu cô ta trông thấy Thừa Chí thì thế nào cũng nổi giận xông lại tấn công kẻ thù ngay.
Trước tình cảnh ấy, chàng không biết bên ai, nên chàng thấy Chu Thừa Chí nói như vậy, liền đáp :
- Chu huynh an táng lệnh đường xong, chớ có quên lời dặn bảo của lệnh đường mà nổ lực thừa kế di chí của lệnh tôn !
Chu Thừa Chí nghiêm nghị chào Cổ Thanh Phong và lớn tiếng nói:
- Chu Thừa Chí tôi xin cảm tạ lời vàng ngọc của Cổ huynh và quyết không quên di chí của tiền nhân. Quả đất tròn, mai mốt chúng ta gặp nhau liền !
Nói xong, y liền quay mình đi ra khỏi Thiên Tầm Cốc tức thì.
Một lát sau, Thiên Tầm Nữ đã từ từ lai tỉnh, nhưng khi nàng trông thấy xác của sư phụ, lại hét lên một tiếng và ngã lăn ra chết giấc tức thì.
Cổ Thanh Phong phải xoa bóp cho một hồi, nàng mới lai tỉnh lại, rồi nằm phục trong lòng chàng khóc lóc hoài.
Cổ Thanh Phong không biết an ủi như thế nào cho phải, cứ ôm chặt nàng vào lòng, để nàng khóc chán rồi mới khuyên bảo nên mau chôn cất cho Thiên Tầm Tiên Nương.
Thiên Tầm Nữ gượng gạt lệ đi tới cạnh xác của Thiên Tầm Tiên Nương móc túi bà ta lấy ra một cái lọ ngọc trắng nho nhỏ và đổ ba

viên thuốc to bằng hạt đậu xanh ra. Thuốc này màu xanh biếc thơm tho vô cùng, nàng đưa cho Cổ Thanh Phong và bảo chàng uống. Uống xong ba viên thuốc, Cổ Thanh Phong liền mỉm cười hỏi Thiên Tầm Nữ :
- Ba viên thuốc đó là thuốc gì thế ?
Thiên Tầm Nữ rầu rĩ đáp :
- Đó là thuốc giải độc đấy ! Bây giờ đại ca đã toại nguyện rồi, nhưng sư phụ của tôi thì chết thảm, chết thương như vầy !
Cổ Thanh Phong lại ôm nàng vào lòng, xin lỗi rằng :
- Xin lỗi Chân muội, cái chết của sư phụ hiền muội, ngu huynh cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm vào đó.
Thiên Tầm Nữ ngạc nhiên hỏi :
- Phong đại ca, sư phụ của em là bị Hạt Tiên Bà với Thần Trùng Tiên Đồng giết chết, sao đại ca lại bảo là phải gánh một phần trách nhiệm vào đó ?
Cổ Thanh Phong liền đem những chuyện mà mình mắt thấy tai nghe như thế nào nói rõ cho Thiên Tầm Nữ nghe, sau cùng chàng thở dài một tiếng :
- Chân muội thử xem, sau khi tôi nghe thấy hai mẹ con Hạt Tiên Bà nói chuyện với nhau rồi, biết rõ hết nguyên nhân câu chuyện ra sao, thử hỏi tôi còn nhẫn tâm ra tay đánh vỡ ngọn đèn ấy sao đặng.
Thiên Tầm Nữ càng mủi lòng thêm, nước mắt ràn rụa, vừa khóc vừa đỡ lời :
- Phong đại ca, tôi không phải là người không biết phân biệt phải trái thiện ác. Và tôi cũng biết đại ca là người hiệp nghĩa, quang minh chính trực, cho nên trước khi nhờ đại ca, tôi đã phải nói rồi, dù đại ca không chịu ra tay giúp tôi cũng không oán trách đại ca đâu !
Thiên Tầm Nữ càng biết điều bao nhiêu, Cổ Thanh Phong càng ân hận và tự trách mình bấy nhiêu. Chàng liền dí má vào má người yêu mà khẽ nói :
- Chân muội, anh rất ân hận, nhưng bây giờ không còn cách gì mà bổ cứu được nữa. Bây giờ anh chỉ có thể làm hai việc này để tạm gọi là chuộc một phần nào tội lỗi của anh thôi.
- Phong đại ca, tôi đã nói rồi, tôi không oán trách đại ca đâu mà. Như vậy đại ca hà tất...
Không chờ Thiên Tầm Nữ nói dứt, Cổ Thanh Phong đã vội đỡ lời :
- Hai việc mà anh phải làm đây gọi là chuộc lỗi, nhưng đó cũng là phận sự của anh.
Thiên Tầm Nữ nằm phục trong lòng Cổ Thanh Phong với giọng rất nhu mì khẽ hỏi :

- Hai việc gì thế, đại ca thử nói cho tôi nghe nào?
- Việc thứ nhứt là tôi phải đào một cái hố để chôn sư phụ êm vào đó rồi đắp thành một ngôi một rất đẹp, để chuộc lỗi lầm của tôi chưa tận tâm ra tay cứu bà ta.
- Việc này đại ca nên làm lắm, nhưng tôi mới là người phải nên làm hơn, vậy đại ca cứ đứng cạnh giúp đỡ tôi nhé !
- Chân muội, chúng ta hai người như một, hà tất phải phân biệt nhau như thế làm chi?
Nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, Thiên Tầm Nữ càng yên tâm thêm, liền gượng cười hỏi tiếp :
- Phong đại ca, việc thứ hai là việc gì thế ?
Cổ Thanh Phong ôm Thiên Tầm Nữ chặt hơn trước và rĩ tai nàng khẽ đáp :
- Từ trước tới nay, em sinh sống cạnh sư phụ, nhưng từ giờ trở đi em sẽ cùng anh sinh sống cho tới mãn kiếp !
Nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như thế, Thiên Tầm Nữ càng cảm động thêm, liền khóc ra tiếng và nước mắt ràn rụa tức thì.
Thấy nàng bỗng khóc lóc như thế, Cổ Thanh Phong ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi :
- Anh nói lầm điều gì mà em lại khóc lóc như thế ?
Thiên Tầm Nữ phì cười đáp :
- Em mừng quá hóa khóc lóc đấy ! Nếu anh không nói mấy lời đó, em đã quyết định đi theo sư phụ xuống dưới...để hầu hạ bà ta.
Thấy Thiên Tầm Nữ nói như vậy, Cổ Thanh Phong cũng phải cảm động đến ứa nước mắt ra, rồi hôn hít má nàng mấy cái để an ủi nàng thêm.
Một lát sau, hai người cùng ra tay đào huyệt chôn Thiên Tầm Tiên Nương. Cổ Thanh Phong vừa đắp mộ vừa lên tiếng hỏi Thiên Tầm Nữ :
- Chân muội được Thần Trùng Tiên Đồng trợ giúp nguyên thần đã thoát ly xác của con tầm kia rồi, từ giờ trở đi, hiền muội khỏi...
Không chờ Cổ Thanh Phong nói dứt, Thiên Tầm Nữ đã đỡ lời :
- Em đã biết trước chuyện đó rồi. Và từ nay trở đi em quyết không sử dụng Trùng Độc nữa. Vì thủ đoạn ấy dù sao cũng không quang minh chính đại.
- Từ giờ trở đi hiền muội đã quyết tâm không sử dụng Trùng Độc nữa, thì nên tiện thể bỏ cả cái biệt hiệu Thiên Tầm Nữ đi có hơn không?
- Phong đại ca yêu em quá ! Đại ca bảo em nên bỏ biệt hiệu ấy đi, thì đại ca phải đặt một biệt hiệu khác cho em mới phải chứ ?

- Chân muội nói rất phải, nhưng muốn đặt biệt hiệu thich đáng không phải chốc lát có thể nghĩ ra được...
Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thiên Tầm Nữ, thấy nàng ta đang mặc bộ áo màu vàng, liền nghĩ ngay được một biệt hiệu, vội nói tiếp :
- Có rồi, có rồi... Anh đã nghĩ ra được một biệt hiệu cho em rồi !
Thiên Tầm Nữ nhìn mặt Cổ Thanh Phong, mỉm cười hỏi :
- Anh định đặt tên gì cho em thế ?
Cổ Thanh Phong thấy Thiên Tầm Nữ ngây thơ như vậy, chàng lền mỉm cười hỏi lại rằng :
- Chân muội có biết ngoài em ra còn ngoại hiệu của hai vị hồng nhan tri kỷ của anh là giết chết không?
Thiên Tầm Nữ gật đầu đáp :
- Em biết chứ ! Chị ruột của em là Hoàng Sam Hồng Tuyến, còn chị Hồng Tiếu là Tỷ Thanh Ngọc Nữ.
Cổ Thanh Phong vừa cười vừa nói :
- Anh cũng yêu Hoàng Sam, nàng vừa đẹp vừa ngây thơ không khác gì Ngọc Nữ ở trên cung trăng, nên anh định lấy hai chữ biệt hiệu của hai nàng ấy ghép lại đặt cho em cái biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.
- Phong đại ca, đặt cho em cái biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ vừa chính lại đọc lên vừa kêu, vậy từ nay trở đi em không còn là Thiên Tầm Nữ nữa...
Nói tới đó, nàng bỗng trợn to đôi mắt lên nhìn Cổ Thanh Phong cười nói tiếp :
- Còn việc này nữa, tiện đây Phong đại ca giải quyết cả một thể !
Cổ Thanh Phong vội hỏi :
- Việc gì thế ?
- Đại ca đổi biệt hiệu cho em rồi, tiện thể đại ca cũng đổi nốt cả cái tên cho em nữa, bằng không chị em tên là Chân Chân, mà tên em cũng là Chân Chân, như thế thực không tiện chút nào.
- Hai chị em cùng gọi là Chân Chân quả thực không tiện chút nào. Nhưng khỏi cần đổi hết, chỉ cần đổi một chữ cũng được rồi !
- Thế Phong đại ca định đổi cho em chữ gì thế ?
Cổ Thanh Phong hơi ngẫm nghĩ một chút, rồi mỉm cười đáp :
- Từ giờ trở đi, chúng ta không bao giờ rời nhau, hai trái tim của chúng ta là một, nghĩa là tố tâm tương đối, với nhau đấy. Nên anh định đổi tên em thành Bàng Tố Chân, chẳng hay em bằng lòng không?
- Chữ Tố đó rất hay và anh đổ cho em cái tên này đẹp lắm. Vậy từ giờ anh nên gọi em là Tố muội để phân biệt tên của chị em là Chân

Chân nhé.
Cổ Thanh Phong gật đầu, thế là hai người hợp sức lại chôn xác và xây mộ cho Thiên Tầm Tiên Nương, ngôi mộ của hai người xây xong đó rất đồ sộ, nên cả hai đều hài lòng.
Xong đâu đấy, Cổ Thanh Phong bỗng cau mày lại suy nghĩ chương trình hành động của mình với Bàng Tố Chân.
Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàng Tố Chân vừa cười vừa hỏi :
- Bây giờ đại ca định đi đâu tìm kiếm chị Hồng Tiếu với chị Chân Chân của em ?
Cổ Thanh Phong gượng cười đáp :
- Sự liên quan giữa bốn chúng ta phức tạp vô cùng, vậy cần phải gặp cả nhau ở một nơi để giải thích kỹ lưỡng mới được !
- Thiên hạ bao la, trời đất mênh mông như vậy, chúng ta biết đi đâu mà tìm kiếm hai chị ấy? Cũng may kỳ hội Vạn Kiếp sắp tới rồi, đến lúc ấy hai chị thế nào cũng tới dự hội. Chi bằng cảm thấy cứ ở trong Thiên Tầm Cốc này tu luyện nội gia công lực và luyện tập cách sử dụng bộ xương rắn với hai cây mây độc kia. Chờ đến mồng bốn tháng tư, chúng ta đi tới Đại Hội Vạn Kiếp thì thể nào cũng được gặp gỡ nhau liền.
- Tố muội suy tính như vậy rất phải, vì Đại Hội Vạn Kiếp ấy quang trọng lắm, chúng ta phải cẩn thận sửa soạn trước. Nhân lúc này, để anh dạy cho em mấy pho kiếm pháp.
- Đại ca truyền kiếm pháp cho em, em truyền thụ lại tiên pháp cho đại ca, chúng ta trao đổi võ học cho nhau, như vậy không ai sợ ai cả !
Cổ Thanh Phong nghe nói vừa kinh ngạc, vừa mừng rở hỏi lại :
- Tố muội lại biết tiên pháp thần diệu hay sao?
- Khí giới mà em vẫn sử dụng vốn dĩ là một sợi gân. Sư phụ của em ngoài môn sở trường về cấy Trùng Độc ra, thì môn Thất Thập Nhi Thức Cầm Long Sách Pháp cũng khét tiếng đất Mèo này. Em muốn dùng phép Sách Pháp đó biến thành tiên pháp mà dùng bộ xương rắn với hai dây mây độc kia làm khí giới cho pho tiêu pháp mới sáng chế này, như vậy có phải là tuyệt diệu không?
- Ý kiến của Tố muội rất hay ! Chúng ta trao đổi võ công cho nhau, rồi ở nơi đây khắc khổ luyện tập, cho đến Đại Hội Vạn Kiếp, chúng ta cùng đi núi Dã Nhân, có phải là nhất cử lưỡng tiện không ?
Hai người đã quyết định như vậy, liền ở lại trong Thiên Tầm Cốc luyện tập võ công.
Cổ Thanh Phong truyền thụ Thiên Độn Kiếm Pháp, Thanh Bình Kiếm Pháp và Phong Vân Lôi Vũ tứ thức cho Bàng Tố Chân.
Trái lại, nàng lo truyền môn Cầm Long Sách Pháp cho chàng.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 33
Thần Công Trấn Nghiệp Long

Hãy nói Mạnh Hồng Tiếu nghe thấy tiếng mây mưa của Cổ Thanh Phong với Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàng Tố Chân rồi, vì nang không biết hai người đã uống phải dâm dược của Khổng Lăng Tiêu nên nàng đau lòng vô cùng và khinh rẻ nhân phẩm tư cách của người yêu minh, rồi nàng nghĩ thầm :

"Ta coi trọng sắc đẹp của ta, không chịu gần gủi một người đàn ông nào, sau mãi mãi mới gặp được Thanh Phong, hai người tâm đầu ý hiệp và nhân tài xuất chúng, rất xứng đôi vừa lứa, nên ta mới chịu thề thốt với chàng như vậy. Ngờ đâu, cháy nhà mới ra mặt chuột, Cổ Thanh Phong lại là người tầm thường hiếu sắc như thế này..." Trong khi chán nản, nàng lững thững đi về phía Tây Nam.

Lúc đó, nàng đã quyết định chờ đến mồng bốn tháng tư dự Đại Hội Vạn Kiếp xong, sẽ trở về núi ở cạnh ngôi mộ của ân sư cắt tóc đi tu. Ngờ đâu, khi nàng đi tới Cao Lê Cống Sơn, thì lại có chuyện xảy ra. Nàng thấy phía trước mặt là một vách núi vừa cao vừa thẳng, không có cách gì có thể leo lên được. Nhưng nàng muốn thử xem khinh công của mình ra sao, liền nín hơi lấy sức tung mình nhảy lên vách đó.

Nàng đã thuộc lòng Đẳng Ma Bảo Lục, công lực của nàng lợi hại biết bao. Nên nàng không tốn mấy hơi sức đã lên được tới trên đỉnh vách núi rồi. Từ khi học thành nghề tới giờ, nàng chưa hề đối địch với ai, cho nên công lực của nàng tiến bộ đến mức độ nào nàng cũng không hiểu.

Lần này, vừa mang khinh công ra thử, nàng mới thấy mình tiến bộ hơn trước rất nhiều, trong lòng mừng thầm. Ngờ đâu, trong lúc nàng đang đứng hứng gió, thì bỗng nghe thấy phía bên kia núi có tiếng Phạm Bối bên dưới vọng lên.

Nàng đã luyện qua Diệu Âm Thần Công nên vừa nghe thấy tiếng Phạm Bối đã biết ngay đó là một môn Thiên Long Thiền Xướng, tuyệt học ở cửa Phật. Nàng rất ngạc nhiên và nghĩ thầm :

"Vị cao thủ của cửa Phật nào lại tới đây thế ? Thiên Long Thiền Xướng này rất hao chân khí, trừ khi phải gặp kình địch mới giở ra đối phó. Chẳng lẽ người này đang gặp một địch thủ lợi hại, hay là Giáng

Ma Chứng Đạo chăng ?" Nghĩ như vậy, nàng liền lẳng lặng đi xuống phía núi bên kia để xem thực hư ra sao.
Ngờ đâu vách núi bên này càng dốc và trơn tuộc hơn, khó đi vô cùng. Nàng phải leo mây mà từ từ xuống. Không bao lâu, nàng thấy bốn xung quanh toàn là mây và sương mù, không trông thấy gì hết. Nàng không biết tình thế ở bên dưới ra sao, và nơi đây lại thuộc đất Mèo, tất phải có rất nhiều những độc xà mãnh thú, nhỡ chàng tấn công lén thì sao, nên nàng hết sức cẩn thận và xuống chậm hơn trước nhiều.
Nàng xuống được hơn hai chực trượng, thì bỗng nghe thấy có tiếng động như tiếng sóng lớn ở ngoài biển vậy, khiến nàng càng ngạc nhiên thêm và nghĩ :
"Chả lẽ dưới chân núi này lại có hồ hay chiếu gì chăng ?" Nàng chưa nghĩ dứt thì tiếng sóng tiếng gió càng mạnh hơn trước, không khác gì tiếng sóng gió ở ngoài bể cả vậy. Nàng đang thắc mắc cố nhìn xuống bên dưới xem sao, nhưng vì mây quá dầy và sương mù nên không trông thấy gì.
Ngờ đâu, lúc này tiếng Thiên Long Thiền Xướng lại lớn hơn trước nhiều, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng không quản ngại nguy hiểm gì hết, quyết chí xuống tận bên dưới và xuống nhanh hơn trước.
Vách núi đó cao vô cùng, nàng đã xuống được bốn mươi trượng rồi mà vẫn chưa tới đáy.
Đột nhiên, tiếng Thiên Long Thiền Xướng với tiếng sóng bỗng im lặng hẳn.
Nàng lại xuống thêm mười mấy trượng nữa mới hết mây và sương mù.
Thì ra bên dưới có một cái đầm to, bốn xung quanh đều có núi bao vây, ngọn núi nào cũng cao chọc trời. Nước trong đầm yên lặng không có một làn sóng nào hết. Nàng càng thắc mắc thêm, không hiểu tại sao ở trên cao thì nghe thấy tiếng sóng gió mà bây giờ lại không nghe thấy gì cả?
Nàng vừa hoài nghi, vừa đi tới cạnh đầm, bỗng nghe thấy có giọng nói rất quen thuộc lên tiếng gọi nàng :
- Thực là quả đất tròn, lại không sai chút nào. Có ngờ đâu tôi lại được gặp cô nương ở đây!
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói quay đầu lại nhìn, thì thấy một người đàn bà trạc trung niên, mặt rất xinh đẹp, ăn mặc quần áo cung nữ. Người đó không phải là ai xa lạ mà chính là Diệu Âm Công Chúa trong nhóm Miêu Cương Song Quái, đã dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô trao đổi Thần Công với Mạnh Hồng Tiếu để cứu Cổ Thanh Phong thoát

chết.
Lúc này nàng mới biết Thiên Long Thiền Xướng hồi nãy chắc thể nào cũng do Diệu Âm Công Chúa phát ra. Nên nàng mỉm cười vái chào và nói :
- Hậu bối Mạnh Hồng Tiếu tham kiến Công Chúa ! Công Chúa vẫn mạnh giỏi đấy chứ ? Sao đột nhiên Công Chú lại sử dụng Thiên Long Thiền Xướng ở cạnh đầm nước này làm chi?
Diệu Âm Công Chúa mỉm cười đáp :
- Mạnh cô nương có biết đầm nước này là đầm nước gì không?
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu đáp :
- Tiểu bối ngu si không biết đầm này là đầm gì !
- Đầm này là một thắng địa rất có tiếng ở Cao Lê Cống Sơn, và tên nó là Nghiệp Long Đầm.
Nghe thấy đối phương nói đầm nước này là Nghiệp Long Đầm, Mạnh Hồng Tiếu mới nhớ ra và nói :
- Vừa rồi, Hồng Tiếu tôi lúc xuống núi có nghe thấy tiếng sóng gió rất sôi nổi, chẳng lẽ trong đầm...
- Mạnh cô nương đoán không sai tí nào. Trong đầm này có một con Nghiệp Long, ngày nào cũng vậy, cứ đến giờ Tý Ngọ là con Nghiệp Long thể nào cũng nổi lên trên mặt nước gây sóng gió cho hết giờ Sửu mới thôi !
- Bây giờ chưa quá Ngọ, mặt nước lại phẳng lì như gương thế ?
- Đó là nhờ có công lực Thiên Long Thiền Xướng mà nên. Hồi nãy tôi đã dùng môn nội công đó đấu với con Nghiệp Long đấy !
- Thế Công Chúa đã có kết quả gì chưa?
- Tôi đã thử liền ba ngày, hễ thấy con Nghiệp Long ra khỏi mặt nước là dùng Thiên Long Thiền Xướng đối phó tức thì, kết quả không đầy nửa tiếng, nó đã lẳng lặng lặn xuống đáy nước nằm yên.
- Lần trước ở núi Hoài Ngọc, Hồng Tiếu tôi đã truyền thụ cho Công Chúa hai môn Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm. Hai môn đó còn lợi hại và thần diệu hơn Thiên Long Thiền Xướng nhiều. Tại sao Công Chúa lại không đem hai môn ấy ra thi thố xem sao?
- Tôi muốn dùng con Nghiệp Long này làm đối thủ để thử thách những võ công mà tôi đã học hỏi được. Cho nên tôi mới dùng Thiên Long Thiền Xướng đấu với nó trước, rồi tôi sẽ lần lượt sử dụng đến hai môn tuyệt học của Mạnh cô nương.
- Tôi đang được nhàn rỗi, xin Công Chúa cho phép tôi được ở đây góp vui với Công Chúa. Chờ đến giờ Tý đêm nay, tôi với Công Chúa hợp sức. Công Chúa sử dụng Pháp Hoa Thiền Xướng, Vạn Diệu Thanh Âm để thử xem có thể diệt trừ nổi con Nghiệp Long này

không? Và cũng không để cho nó lên khỏi mặt nước gây sóng gây gió làm hại những người qua đường.
- Như thế thì còn gì hay bằng nữa. Nếu vậy tôi phải cho cô nương biết rõ kế hoạch của tôi đã.
- Kế hoạch gì thế có liên can đến Vạn Kiếp Đại Hội không?
- Mạnh cô nương thông minh thực. Nếu hai chúng ta làm được bắt con Nghiệp Long này nằm yên dưới đáy đầm, không lên mặt nước tạo sóng gió nữa. Rồi hai chúng ta ở lại nơi đây cùng tu luyện những môn Thần Công của chúng ta để chờ đến mồng bốn tháng tư cùng giắt tay nhau đi núi Dã Nhân để dự Đại Hội Vạn Kiếp Môn.
Mạnh Hồng Tiếu nghe tới đó giật mình kinh hãi hỏi :
- Chẳng lẽ Công Chúa muốn sử dụng Pháp Hoa Thiền Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm để chế phục quần hùng ở trên Vạn Kiếp Đại Hội hay sao?
Diệu Âm Công Chúa lắc đầu đáp :
- Đó là tâm ý trước kia của tôi !
- Chả lẽ bây giờ Công Chúa lại thay đổi ý kiến rồi hay sao?
- Lạ thực, trước kia tôi cùng đi với Liệt Hỏa Thái Tuế được thiên hạ ban cho một cái biệt hiệu Miêu Cương Song Quái. Lúc ấy, tôi rất hăng hái, muốn giỏi hơn mười ba danh thủ độc bá võ lâm, và cướp được Đằng Ma Bảo Lục, nên mới có chuyện thất kính với Mạnh cô nương...
- Chuyện cũ đã qua rồi, Hồng Tiếu tôi không bao giờ nhớ lại hết. Công Chúa cũng không nên nhắc nhở đến nữa !
- Nhưng từ khi tôi được Mạnh cô nương rất khẳng khái truyền cho Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm cho đến giờ, càng tu luyện lâu bao nhiêu, trong người càng thông minh bấy nhiêu và không còn ước vọng hăng hái cướp đoạt ngôi báu hay bá chủ của võ lâm như trước nữa.
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói, chắp tay vái chào Diệu Âm Công Chúa và mỉm cười nói tiếp :
- Lòng ham danh phai nhạt thì lòng hướng đạo tự nhiên nẩy nở ra. Tôi rất mừng cho Công Chúa đã thành chính quả rồi !
- Sau khi tôi phai nhạt lòng ham danh, liền nảy nở một ý nghĩ lạ: Tôi muốn lợi dụng hai môn tuyệt học của Phật này đi dự Vạn Kiếp Đại Hội, để mong làm tiêu tan được sát khí và làm giảm bớt được kiếp vận của võ lâm đi !
- Ý muốn của Công Chúa quả thực là đại từ bi, Hồng Tiếu tôi phục vô cùng.
- Nhưng một mình tôi dù sao cũng thế cô sức yếu, không biết Mạnh

cô nương có bằng lòng hiệp tâm với tôi để hoàn thành công nguyện này không?
Mạnh Hồng Tiếu nghe thấy Diệu Âm Công Chúa nói như vậy, không ngờ một ma đạo mà đột nhiên biến thành kỳ nhân như thế, trong lòng nàng cũng phải cảm phục, cúi mình vái chào và đáp :
- Hồng Tiếu tôi nguyện nghe Công Chúa sai bảo !
- Những anh hùng hào kiệt đi phó hội Vạn Kiếp đó ai ai cũng có lòng hiếu thắng và cướp danh, hoặc có hận cũ muốn lợi dụng Đại Hội ấy để trả thù huyết hận. Nếu không để cho họ phát xuất trước lửa giận đó mà chúng ta cứ cố gắng kìm chế họ, thì dù mình có Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm hai môn tuyệt học của Phật đi chăng nữa chưa chắc đã hoàn thành nổi công nguyện của chúng ta !
- Ý kiến của Công Chúa rất đúng !
- Cho nên theo ý tôi, thì khi chúng ta đến dự Đại Hội Vạn Kiếp hãy đứng ở một nơi xem xét. Chờ tới khi hai bên không sao giải quyết được một cách êm ả và tai kiếp sắp đến nơi, thì lúc ấy chúng ta mới giở hai môn tuyệt học này ra để vãn hồi tai kiếp và số mạng cho võ lâm.
- Công Chúa nhìn xa thực, Hồng Tiếu tôi rất kính phục vô cùng. Nhưng tôi không muốn tham dự bằng bộ mặt thực này, không biết Công Chúa có...
- Tôi cũng chung một ý kiến như cô nương, chi bằng ta hóa trang hai người đàn ông Mèo đi dự đại hội, như vậy thì tiện hơn.
- Hóa trang làm hai người Mèo kể cũng lý thú đấy ! Còn những tùy tùng của Công Chúa thì theo ý tôi Công Chúa không nên cho chúng đi theo thì hơn !
Diệu Âm Công Chúa nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu nói như vậy, biết ngay nàng ta chỉ mấy con gấu khiêng kiệu của mình, nên thất cười và đáp:
- Từ khi tôi đã coi nhẹ danh lợi, khi nào tôi còn giở những trò làm bộ làm tịch ấy nữa, cho nên tôi đã thả mấy con gấu ấy vào trong rừng sâu để cho chúng được sinh sống tự do rồi !
Mạnh Hồng Tiếu bỗng nghĩ đến Liệt Hỏa Thái Tuế, người nổi danh cùng với Diệu Âm Công Chúa, liền mỉm cười hỏi ; - Còn vị Hồ Diên Thái Tuế nổi danh cùng cới Công Chúa, không biết ông ta có cùng chung ý kiến như Công Chúa không?
Không đợi cho Mạnh Hồng Tiếu nói xong, Diệu Âm Công Chúa đã lắc đầu đáp :
- Người ấy bản chất rất hung ác, khác hẳn tôi nhiều. Từ khi tôi tu luyện hai môn tuyệt học của Phật, tôi đã gián đoạn lai vãng với y rồi !

Mạnh Hồng Tiếu nghe nói hớn hở vô cùng, đang định lên tiếng nói, thì Diệu Âm Công Chúa đã nghiêm nét mặt lại :
- Hồ Diên Bính đã hung ác mà các thứ liệt hỏa thần của y lại bá đạo vô cùng, nên tôi chỉ e sẽ có nhiều nhân vật võ lâm bị tai kiếp bởi tay y thôi !
- Theo sự nhật xét của tôi, thì Vạn Kiếp Ma Chủ rất kiêng nể Hồ Diên Bính với Hỏa Hàn Nhi của Tam Nguyên Bang, nên Ma Chủ đã chuẩn bị cách khắc chế hỏa khí của hai người rồi !
- Mạnh cô nương có biết họ định khắc chế bằng cách nào không?
- Vì thấy Xử gia bị thương và chết bởi những hỏa khí đó, Vạn Kiếp Ma Chu liền liên minh với Huyền Băng Lão Muội ở Bắc Thiên Sơn và Quỷ Thủ Thiên Tôn ở núi Đại Tuyết. Y định lợi dụng Huyền Băng tuyệt học của Huyền Băng Lão Muội để khắc chế hỏa khí của Hồ Diên Bính với Hỏa Hài Nhi.
- Nếu việc này liên can tới nữa, không biết sức lực của chúng ta liệu có vãn hồi tai kiếp lớn lao như thế không?
- Công Chúa có lòng từ thiện như vậy, thế nào trời cũng phù hộ cho, chúng ta cứ biết mang hết năng lực của chúng ta ra...
Nàng chưa nói dứt đã thấy nước ở trong đầm sôi sùng sục và sóng gió cũng nổi lên liền. Nàng thất kinh vội hỏi :
- Bây giờ chưa đến giờ Tý sao con Nghiệt Long đã lên trên mặt nước làm nguy rồi?
- Đó là nó ngẫu nhiên quậy đuôi đấy thôi, chứ lên mặt nước thực sự ngọn sóng cao như núi, gió như bão, mạnh gấp mấy trăm lần...
- Nếu vậy sao chúng ta không thi thố tài năng của chúng ta trước để nó được nghe thêm mấy lần Diệu Âm của Thích Đào, nhờ vậy nó bớt nổi hung.
- Chúng ta đợi đến đầu giờ Hợi ra tay cũng vừa, bây giờ mới là giờ Thìn hãy còn sớm chán. Mời Mạnh cô nương hãy thưởng thức rượu Phiêu Ngọc Tần Can của tôi ngâm và thịt hươu nướng đã.
Nói xong, nàng ta đi vào trong thạch động lấy một hồ lô rượu với một mâm thịt nướng ra, rồi rót hai ly cho Mạnh Hồng Tiếu.
Mạnh Hồng Tiếu thấy rượu đó màu ngà ngà như Phi Thúy đẹp mắt vô cùng, mới trông thấy cũng đã muốn uống. Nàng uống thử một ngụm thấy thơm vô cùng, liền nói với Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Công Chúa rượu này quả thực là rượu ngon hiếm có. Nó có đủ cả sắc, hương, vị, tuyệt.
- Mạnh cô nương đừng khen rượu của tôi, thử nếm mùi thịt hươu nướng xem sao đã ?
Mạnh Hồng Tiếu thấy thịt hươi đó thái rất mỏng, đỏ và trong như hổ

phách. Nàng vừa cầm hai miếng bỏ vào mồm nhai đã lớn tiếng khen ngợi liền :
- Chà, Công Chúa tài ba thực ! Không ngờ Công Chúa lại chế ra được món thịt hươu phi thường này và nướng thế nào mà nó đỏ hồng như phách, lại thơm ngon vô cùng như thế ?
- Từ xưa tới nay, tôi rất thích nghiên cứu về ăn uống. Ngoài rượu và thức ăn trong động, tôi còn có nước trà pha bằng nước suối cũng là nhất tuyệt của đương thời. Chờ tối hôm nay giáng long xong, thể nào tôi cũng pha một ấm mời cô xơi !
Hai người vừa chuyện trò vừa cười, không bao lâu đã đến đầu giờ Dậu. Diệu Âm Công Chúa đặt chén rượu xuống, ngồi xếp bằng trên tảng đá nhìn Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười nói :
- Mạnh cô nương, còn một tiếng đồng hồ nữa thì con Nghiệp Long dưới đầm lên làm nguy đấy, chúng ta hãy bắt đầu giở hai môn tuyệt học kia ra đi !
Mạnh Hồng Tiếu gật đầu vừa cười vừa đáp :
- Tôi sử dụng Vạn Diệu Thanh Âm, còn Công Chúa thì sử dụng Pháp Hoa Thiền Xướng.
Nói xong, nàng chẩu môi lên rú một tiếng rất nhu hòa. Tiếng ré của nàng hầu như đã bao vây khắp mặt đầm vậy.
Diệu Âm Công Chúa cũng nhắm mắt chắp tay lại, ngồi xây bằng tròn trông rất nghiêm trang, mồm lẩm bẩm đọc Pháp Hoa Thiền Xướng.
Vạnh Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng là môn giáng ma tuyệt học vô cùng huyền diệu của Thích và Đào hai nhà, nay do Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu hai người liền dồn ra chỉ trong giây lát, không những mặt nước trên mặt đầm không rung động chút nào, mà cả mây trên không cũng ta rã hết. Một vầng trăng sáng trong chiếu xuống, bốn bề yên lặng như tờ.
Mạnh Hồng Tiếu và Diệu Âm Công Chúa hai người đã tiến tới mức vô nhân tương, vô chúng sinh tương rồi.
Lúc ấy đã đến giờ Tý mà không thấy nước trong đầm nổi sóng, Diệu Âm Công Chúa ngừng niệm tụng, nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương, Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng quả có một oai lực vô thượng và không thể tưởng tượng được. Lúc này Nghiệp Long ở trong đầm nằm yên không cử động gì, vậy chúng ta hãy tạm ngưng giây lát để thử xem sao?
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười thâu Vạn Diệu Thanh Âm lại, rồi cùng Diệu Âm Công Chúa lẳng lặng nhìn vào trong đầm xem có biến hóa gì không?
Nước đầm vẫn trong suốt và không gợn sóng gì cả, cho mãi đầu giờ

Sửu vẫn không thấy con Nghiệp Long làm nguy, Diệu Âm Công Chúa thở dài một tiếng, rồi mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm vẫn có thể làm cho con rồng phục, nhưng không biết đem ra sử dụng trên Vạn Kiếp Đại Hội, liệu có làm giảm bớt sát khí và máu hăng của các nhân vật võ lâm ấy không?
Mạnh Hồng Tiếu đang cao hứng, nghe thấy Diệu Âm Công Chúa nói như vậy, cũng tỏ vẻ thất vọng rồi đáp :
- Có thể giáng được Long, thì phải cảm hóa được người. Nhưng tôi chưa hề trông thấy hình dáng con rồng như thế nào, tôi nhận thấy đó cũng là một sự đáng tiếc cho tôi.
- Tôi chắc cong rồng này nghe xong lần kinh kệ của chúng ta, tuy đã chịu tiềm phục dưới đáy đầm, nhưng chưa chắc nó đã chịu tiềm phục mãi mãi đâu. Mạnh cô nương muốn xem hình dáng của nó, đến trưa mai chờ nó lên mặt nước làm nguy, rồi chúng ta giở Pháp Hoa Thiền Xướng cùng Vạn Diệu Thanh Âm ra giáng phục nó lần nữa.
Mạnh Hồng Tiếu với Diệu Âm Công Chúa lấy con Nghiệp Long ở trong đầm làm đối tượng để khổ luyện Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm để chuẩn bị đến Đại Hội Vạn Kiếp đem ra sử dụng ngõ hầu cứu vãn một trận tại kiếp.
*** Hãy nói về Hoàng Sam Hồng Tuyến hóa trang Thương Tâm Nhân chia tay với Cổ Thanh Phong rồi, liền đem theo bảo kiếm Can Tương đi đến núi Lục Chiếu.
Vừa đi nàng vừa rầu rĩ và đầu óc bối rối khôn tả. Vấn đề thứ nhứt là bộ mặt đẹp của nàng đã bị hủy không biết có thể chữa được không? Nếu không chữa khỏi thì Cổ Thanh Phong sẽ đối xử với mình như thế nào? Hai là nàng đã chứng thật Thiên Tầm Nữ là em ruột của mình, nhưng còn mẹ mình là ai? Bây giờ sống chết ra sao? Tại sao cha mình không chịu cho mình biết rõ chuyện?
Nàng là người rất thông minh và nàng cũng muốn biết rõ ngay điều ấy, nên nàng nghĩ càng cảm thấy bàng hoàng và thắc mắc.
Bàng Chân Chân vừa đi vừa suy nghĩ, không bao lâu đã sắp tới Đào Hao Chiếu tại Lục Chiếu Sơn rồi.
Lúc ấy đang là đêm khuya, trời sáng trăng, nàng đã trông thấy trong đầm có ánh sáng xanh của kiếm khí bốc lên đua sáng với ánh trăng.
Bàng Chân Chân đã nghe Cổ Thanh Phong nói kiếm Mạc Tà tuy bị chìm dưới đáy Đào Hoa Chiếu, nhưng đêm răng nào cũng vậy, kiếm khí bốc lên. Nàng nhận định ánh sáng đó đúng là kiếm khí rồi, vội giở khinh công tuyệt mức ra phi thân tới gần Đào Hoa Chiếu.
Nàng vừa đi vòng qua eo núi, đã trông thấy một sương mù ngũ sắc

bốc lên che lấp hết kiếm khí xanh nhợt hồi nãy.
Bàng Chân Chân biết đám sương mù này chính là chướng khí độc của Đào Hoa nhưng này cậy có lá Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên tặng cho nên không sợ hãi chút nào, vẫn tiến tới gần như thường.
Khi đi tới gần cốc khẩu của Đào Hoa Chiếu, nàng đã nghe thấy giọng nói thánh thót của một người lạ mặt kêu :
- Lão đệ hãy ngừng bước.
Bàng Chân Chân ngạc nhiên quay lại nhìn, thì ra một ông già áo trắng trông rất thanh tao đang ngồi ở trên một tảng đá lưng chừng núi.
Ông già đó chính là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Binh, chủ nhân của Bắc Hải Thanh Bình và cũng là một trong mười ba danh thủ của thiên hạ.
Triển Thanh Bình nhìn Bàng Chân Chân một hồi, mỉm cười hỏi :
- Lão đệ đi vội như thế làm chi? Chẳng lẽ lão đệ không sợ chướng khí của Đào Hoa Chiếu bốc lên hay sao?
Bàng Chân Chân đã thay hình đổi dạng, nên chỉ có nàng nhận ra Triển Thanh Bình, chứ lão kiếm khách không nhìn ra nàng.
Bàng Chân Chân bỗng thấy Hải Thiên Kiếm Thánh xuất hiện ở nơi đây, biết bông cũng vì thanh kiếm Mạc Tà mà tới, trong lòng hơi kinh hoảng.
Nhưng nàng nghĩ lại Hải Thiên Kiếm Thánh là người bề trên mình và cũng chính trực lắm, nên nàng mới hết hãi sợ, liền cung kính chắp tay chào và đáp :
- Cảm ơn Triển lão tiền bối chỉ giáo cho nhưng...
Triển Thanh Bình thấy đối phương đã nhận biết mình, ngạc nhiên vồn vã hỏi :
- Lão đệ quý tính danh là chi? Lão phu không quen biết lão đệ bao giờ, sao lão đệ lại biết lai lịch của lão như thế ?
Bàng Chân Chân mỉm cười đáp :
- Tiểu bối Thương Tâm Nhân. Còn lão tiền bối tiếng tăm lừng lẫy khắp mặt giang hồ, ai mà chả biết tới. Huống hồ Trung Điều Kiếm Khách Cổ Thanh Phong huynh đã cho tiểu bối biết là lão tiền bối đã truyền thụ cho anh ấy kiếm thuật tuyệt thế...
Hải Thiên Kiếm Thánh kêu “ồ” một tiếng, rồi hỏi lại Bàng Chân Chân :
- Thế ra Thương lão đệ cũng quen biết Cổ Thanh Phong đấy?
Bàng Chân Chân gật đầu đáp :
- Cổ Thanh Phong với tiểu bối là anh em kết nghĩa với nhau !
- Sau khi lão truyền thụ Thanh Bình Độn Kiếm cho y rồi, và có sai y

đến đây tìm Điếu Ngao Cư Sĩ để học Phong Vân Lôi Vũ bốn đại tuyệt thức. Thương lão đệ có biết y đã được toại nguyện chưa?
- Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối khổ tâm nghiên cứu kiếm thuật đã thêm nhiều biến hóa, mỗi thế đã biến thành bốn, tất cả là mười sáu thức.
Vì thời gian cấp bách, ông ta không thể truyền thụ được toàn pho mà chỉ dạy cho Thanh Phong huynh có bốn thức thôi, nhưng đã hẹn Thanh Phong huynh nếu có thì giờ đi Đông Hải Điêu Cơ để ông ta dạy thêm cho !
- Dịp may hiếm có, chắc Thanh Phong bận đến đâu cũng đã đi Đông Hải để học kiếm rồi phải không?
- Vâng ! Cổ huynh không bỏ lỡ dịp may đó. Nhưng khi đi đến Đông Hải thì Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối đã tái nhập Trung Nguyên tìm kiếm Cổ huynh rồi !
- Điếu Ngao Cư Sĩ tìm kiếm Thanh Phong làm chi?
- Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối trong người có ẩn tật tự biết thọ tận đến nơi, sợ mai một mất tuyệt học của mình đi, nên không kịp đợi chờ Cổ huynh ra Đông Hải, mà trở vào Trung Nguyên kiếm Cổ huynh trước.
- Tuyệt học thất truyền là một sự đau đớn của các nhân vật trong võ lâm. Điếu Ngao Cư Sĩ với Thanh Phong cũng không gặp nhau...
Bàng Chân Chân nghĩ đến Điếu Ngao Cư Sĩ đã có ơn cứu mình thoát chết và truyền kiếm thuật cho mình, nên nói đến ông ta nàng không sao nhịn được, hai mắt đỏ ngầu, giọng nói ngẹn ngào :
- Vâng, vì thế mà hai người không gặp nhau...
Hải Thiên Kiếm Thánh nghe nói giật mình kinh hãi, vội ngắt lời của Bàng Chân Chân mà hỏi:
- Tại sao Thương lão đệ lại nói như thế ? Chẳng lẽ Điếu Ngao Cư Sĩ đã...
Bàng Chân Chân ứa nước mắt ra đáp :
- Vâng, Điếu Ngao Cư Sĩ đã mệnh một và khuất trong núi Cửu Nghi.
Triển Thanh Bình cũng động lòng thương, cau mày lại, thở dài và nói tiếp :
- Không những bạn cũ trong võ lâm lại thiếu đi một người, mà cả mười sáu thức kiếm pháp của pho Phong Vân Lôi Vũ cũng thất truyền mới thật là đáng tiếc...
- Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối tuy đã quy tiên, nhưng may thay mười sáu thế kiếm đó không bị thất truyền.
Hải Thiên Kiếm Thánh kêu “ủa” một tiếng, rồi vội hỏi :
- Lão đệ chả nói là ông ta không gặp mặt Cổ Thanh Phong là gì ?

Ông ta tìm không thấy Thanh Phong, chẳng lẽ có để lại kiếm phổ và kiếm thuật cho Thanh Phong hay sao?
Bàng Chân Chân lắc đầu đáp :
- Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối không để lại kiếm phổ kiếm khuyết gì hết. Ông ta tìm không thấy Thanh Phong huynh và thấy mình sắp chết đến nơi, thì gặp tiểu bối. Bất đắc dĩ ông ta mới truyền hết mười sáu thế kiếm đó cho tiểu bối, rồi bắt tiểu bối phải thề là phải đi tìm cho được Thanh Phong huynh để truyền thụ lại pho kiếm đó !
- Như vậy cũng được, bằng không tuyệt nghệ của bạn Điếu Ngao Cư Sĩ thất truyền, thì ông ấy có xuống dưới chín suối cũng không sao yên dạ.
- Nhưng tiểu bối ngu dốt đần đờ, chỉ sợ phụ lòng ông ta, không làm cho mười sáu thức tuyệt học của ông ta phát dương quâng đại được thôi !
- Thương lão đệ có vui lòng biểu diễn thử mười sáu thế kiếm pháp để cho lão chiêm ngưởng một lượt không?
Bàng Chân Chân tủm tỉm cười vâng lời, liền rút thanh Can Tương kiếm ra.
Vừa trông thấy ánh sáng kiếm tỏa ra, Hải Thiên Kiếm Thánh đã giật mình kinh hãi thất thanh hỏi :
- Thanh kiếm này của lão đệ có phải là thần vật đời Xuân Thu không?
- Triển lão tiền bối sành lắm, nhận xét không sai chút nào.
Thanh kiếm này là Can Tương, thần vật của thời Xuân Thu thật.
Nói xong, nàng liền biểu diễn mười sáu thée kiếm pháp ra cho Triển Thanh Bình xem.
Thế kiếm nào cũng là tuyệt học, lại thêm thân pháp linh diệu của Bàng Chân Chân múa tới lúc nhanh chỉ thấy ánh sáng quay tít, chứ không trông thấy hình dáng của nàng ta đâu cả.
Hải Thiên Kiếm Thánh vừa xem vừa khen ngợi không ngớt, chờ tới khi Bàng Chân Chân thâu kiếm quang lại, ông ta mới mỉm cười và nói:
- Thương lão đệ tốt phước thật, học hiểu được mười sáu thức kiếm pháp tinh diệu này, những người tuổi trẻ trong võ lâm ít có người địch nổi lão đệ.
Bàng Chân Chân phúc chí tâm linh, liền cung kính vái chàn Hải Thiên Kiếm Thánh và đáp :
- Lão tiền bối là đệ nhất danh kiếm đương thời, nếu lão tiền bối không chê tiểu bối là ngu muội, thì mong lão tiền bối chỉ điểm cho tiểu bối một vài thế !

- Lão không dám nhận bốn chữ Đệ Nhất Danh Kiếm đó. Trung Điền Dật Sĩ với Điếu Ngao Cư Sĩ tuy đã khuất núi thật, nhưng trên thiên hạ này còn Phiên Thiên Quái Tú Bàng Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân nữa, hai vị ấy kiếm pháp cũng tinh xảo lắm, công lực lại tương đương với lão.
- Bàng Bang Chủ với Thiết Kiếm Chân Nhân tuy tinh xảo thật, nhưng không bằng lão tiền bối là Hải Thiên Kiếm Thánh mà kiếm thuật lại lập thành một môn phái riêng biệt.
Hai câu nói đó gãi đúng chỗ ngứa của Hải Thiên Kiếm Thánh nên ông ta khoái chí vô cùng, mỉm cười hỏi :
- Có thật Thương lão đệ muốn lão phu chỉ giáo cho đấy không?

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 34
Lấy Kiếm Trong Đầm Độc

Bàng Chân Chân cúi mình vái chào đáp :
- Tuyệt học hiếm có mà danh sư lại càng khó cầu thân, nay được gặp gỡ nơi đây, mà lão tiền bối không phiền tiểu bối ngu xuẩn, thì tiểu bối rất mong được tiền bối dạy cho!
- Thôi được, Thương lão đệ hãy tụ hết toàn lực vào cánh tay để tiếp thử một chưởng của lão phu xem sao?
Lão kiếm khách vừa nói xong, đã từ từ giơ tay lên đẩy ra một thế.
Tuy Bàng Chân Chân không biết Hải Thiên Kiếm Thánh bảo mình đỡ một chưởng như thế để làm chi, nhưng nàng cũng biết bên trong thể nào cũng có thâm ý gì. Cho nên nàng đứng lấy tấn, vận hết sức vào cánh tay, rồi giơ song chưởng lên sử dụng thế Thôi Sơn Điền Hải để chống đở thế công của đối phương.
Khi chưởng của hai người va đụng vào nhau một cái, Bàng Chân Chân đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rực, mình mẩy rung động, hai chân loạng choạng lui về phía sau mấy bước.
Hải Thiên Kiếm Thánh thâu chưởng đứng yên mắt nhìn thẳng vào Bàng Chân Chân mặt tỏ vẻ than tiếc.
Bàng Chân Chân là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy vậy liền hiểu ý ngay, vội gượng cười cung kính hỏi :
- Lão tiền bối vừa thử thách xong, có phải thấy tư chất của tiểu bối kém quá, không đáng để lão tiền bối dạy bảo cho phải không?

- Lão đệ đở được thế Bế Môn Thôi Nguyệt và đã dùng đến chính thành công lực như vậy đã là hiếm có rồi. Nhưng chỉ tiếc thay bổn chất hơi yếu ớt, chân lực không được sung túc, bằng không...
- Bằng không thì sao? Xin lão tiền bối cho biết rõ nguyên nhân...
- Tuy bổn chất của Thương lão đệ hơi yếu ớt thật, nhưng lão đệ là người rất thông minh, chắc thể nào cũng đoán ra được sau khi lão truyền thụ Thanh Bình Độn Kiếm cho Cổ Thanh Phong rồi, lão đang bận làm việc gì ?
- Vấn đề này không lấy gì làm khó đoán. Lão tiền bối đứng trong võ lâm thập tam danh thủ, tất nhiên phải khổ luyện thần công để sửa soạn đi dự Đại Hội Vạn Kiếp !
- Lão đệ thông minh thật, vì đối với Đại Hội Vạn Kiếp, lão đã tốn rất nhiều tâm huyết sáng tạo ra được ba thế kiếm oai lực rất mạnh và lão đặt cho tên ba thế kiếm là Lộ Thần Tam Thức.
- Lão tiền bối là đệ nhất danh kiếm đương thời, chắc Lộ Thần Tam Thức của tiền bối thể nào cũng thần diệu hơn Phong Vân Lôi Vũ kiếm pháp mà tiểu bối đã học được rồi không?
- Không dám giấu diếm lão đệ, ba thức kiếm này của lão là chuyên dùng để đối phó Tứ Đại Tuyệt Kiếm lanh lợi vô cùng của Điếu Ngao Cư Sĩ đấy, nhưng lão không ngờ bốn thế kiếm của ông ta đã biến thành mười sáu thế rồi.
- Triển lão tiền bối nói rất đúng, bốn thế kiếm pháp Phong Vân Lôi Vũ đó là bốn thế chủ, còn mười sáu thế kia chỉ là thế phụ thôi, Thanh Phong huynh đã học được bốn thế chủ rồi !
- Lộ Thần Tam Thức của lão phu, thứ nhứt là Song Huyền Nhật Nguyệt, thức thứ hai là Cửu Bảo Tang Cùng. Thức thứ ba là Càn Khôn Nhất Khí. Ba thức kiếm đó đều là thế công hết, nhất là thức sau cùng Càn Khôn Nhất Khí thần diệu vô cùng, nhưng cần phải có chân lực thật mạnh mới có thể phát huy được, nhưng tiếc thay lão đệ lại kém sức. Vấn đề đó...

Bàng Chân Chân nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói như vậy, vừa kinh hãi vừa mừng rở vội hỏi :
- Chẳng lẽ lão tiền bối muốn truyền thụ cho tiểu bối pho kiếm đó hay sao?

Triển Thanh Bình gật đầu thở dài một tiếng và đáp :
- Lão đệ đã học được tứ đại tuyệt thế của Điếu Ngao Cư Sĩ, bây giờ lão phu lại truyền thụ cho pho kiếm Lộ Thần Tam Thức này, thì thế nào lão đệ cũng trở nên đệ nhất kiếm thủ trong đám hậu bối. Vừa rồi lão thử thấy chân lực của lão đệ hơi bạc nhược, mà khuyết điểm này không phải luyện một vài ngày có thể thành công được... Đại Hội Vạn

Kiếp sắp tới nơi rồi...
Bàng Chân Chân đang lắng tai nghe bỗng thấy Triển Thanh Bình nói tới đó, liền ngắt lời luôn, nàng vội ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt của ông ta đang nhìn vào cán kiếm của mình và mặt đang tự lự. Nàng ngạc nhiên vô cùng hỏi :
- Triển lão tiền bối...
Ngờ đâu nàng lai thấy ông ta lẩm bẩm nói tiếp :
- Chân lực không đủ, nhưng nếu có thêm được một thanh bảo kiếm nữa phụ sức !
Bàng Chân Chân vội đỡ lời :
- Triển lão tiền bối, tiểu bối có thể kiếm thêm một thanh bảo kiếm nữa !
Hải Thiên Kiếm Thánh bỗng thất kinh hỏi :
- Có phải Thương lão đệ nói lão đệ có thể kiếm ra được một thanh bảo kiếm tương tự như thanh Can Tương này phải không ?
- Vâng, thanh Mạc Tà kiếm cùng với thanh kiếm Can Tương này là một đôi, hiện giờ nó đang nằm dưới đáy đầm kia !
Triển Thanh Bình kêu "ủa" một tiếng, rồi nói :
- Thảo nào lão đệ tới đây, thấy trong đầm độc kia hình như có kiếm khí bốc lên, không ngờ lại là Mạc Tà kiếm nằm dưới đáy. Nhưng phong thanh Mạc Tà kiếm vẫn ở trong tay của võ lâm danh tức Bạch Dương Tử...
- Bạch Dương Tử cả người lẫn kiếm cùng nằm dưới đáy đầm này !
Nói xong, nàng liền kể chuyện Mạc Tà kiếm với Bạch Dương Tử rớt vào trong đầm như thế nào, rồi lại nói hết ý muốn của mình, tới đây định dùng thanh kiếm Can Tương dụ thanh kiếm Mạc Tà ra, nhất nhất kể cho Hải Thiên Kiếm Thánh nghe.
Triển Thanh Bình nghe xong, ngẫm nghĩ giây lát, mới thong thả nói :
- Thương lão đệ nghĩ như vậy cũng có lý, lão đệ thử vào trong cốc thử xem, còn lão phu ở đây bảo vệ hộ cho !
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :
- Sao lão tiền bối không đi cùng tiểu bối vào trong cốc ?
- Lão còn muốn ở lại đây nghĩ ngợi thêm một thế kiếm pháp nữa!
- Lão tiền bối đã sáng chế ra được Lộ Thần Tam Thức, vậy còn định sáng chế thêm một thế nữa làm chi?
Hải Thiên Kiếm Thánh trợn tròn đôi mắt lên, cả cười một hồi rồi đáp :
- Lão phu muốn sáng thế thêm một thế tuyệt học nữa, để hợp với Lộ Thần Tam Thúc này, rồi truyền thụ hết cho lão đệ. Truyền xong, lão sẽ phong kiếm, từ giờ không ra tay đấu với ai nữa, ngay cả Vạn Kiếp Đại Hội lão cũng chỉ đến dự không thôi !

Bàng Chân Chân thất kinh vội hỏi :
- Lão tiền bối làm như vậy, tiểu bối đâu dám đảm đương. Xin thứ lỗi, Thương Tâm Nhân tôi đâu dám lãnh hảo ý này !
Hải Thiên Kiếm Thánh thở dài một tiếng và nói :
- Trên đời, người nào cũng có lòng ích kỷ và hiếu danh. Nếu lão nhờ kiếm thuật và tài học của mình áp đảo được quần hùng ở trong Vạn Kiếp Đại Hội, thì lão toại nguyện vô cùng. Nhưng cứ theo đúng sự thật mà nói, mười ba danh thủ trong võ lâm đương thời, kể cả võ công và nội lực, chỉ ngang tài nhau thôi, chứ không ai lấn át được ai hết. Bây giờ, lão đệ đã may mắn họ Phong Vân Lôi Vu của Điếu Ngao Cư Sĩ, nếu được học thêm pho kiếm mới sáng tác của lão và có thêm đôi kiếm Can Tương và Mạc Tà thì lão đệ thể nào cũng hơn Cổ Thanh Phong, thậm chí cả Mạnh Hồng Tiếu nữa. Như vậy, lão đệ sẽ tở nên người số một trong đời thứ hai của võ lâm. Câu nói của lão đây là lão đã nghĩ kỹ lắm mới phát biểu. Lão muốn lão đệ thực hiện được tráng chí hùng đồ mà bổn thân lão không thể thực hiện được.
Bàng Chân Chân nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, không tiện từ chối, liền cung kính cảm ơn Hải Thiên Kiếm Thánh xong, nàng liền đi thẳng vào trong sơn cốc.
Triển Thanh Bình tay phải cầm trường kiếm, tay trái cầm một cành cây để sáng tạo kiếm thuật mới.
Nghe Triển Thanh Bình nói chướng khí của Đào Hoa Chiếu này độc lắm, Bàng Chân Chân không dám sơ xuất, lấy hai lá Long Diên Thảo bỏ vào mồm một lá, còn một lá thì vo tròn nhét vào mũi. Khi nàng đi tới cạnh đầm, sương mù ngũ sắc đã nhạt dần, nên nàng hầu như không thấy gì hết. Nàng đứng nhìn cái đầm đây độc khí đó, ngẩn người ra nghĩ thầm :
“Thanh kiếm Mạc Tà đang nằm dưới đáy đầm, làm cách gì với nó lên khỏi mặt đầm được?” Nghĩ mãi mà không nghĩ ra được phương pháp nào, nàng đành phải rút thanh Can Tương ra và nghĩ tiếp :
“Thanh kiếm này với thanh Mạc Tà tuy là một đôi thật, nhưng không biết nó có thể hấp dẫn lẫn nhau không? Nếu kiếm này thu hút được kiếm kia lên thì thật là viễn vông quá ?” Lạ thật, thanh kiếm Can Tương tuy chém ngọc rất dễ, sắc bén vô cùng, nhưng lúc thường nói chỉ là một thanh kiếm cũ kỷ và có ánh sáng chói lọi thôi. Nhưng không hiểu tại sao lúc này, nàng vừa rút nó ra khỏi bao, ánh sáng chỗ đuôi kiếm bỗng vương dài ra. Khắp mình nó hình như có một làn khói xanh bao trùm, khiến ai trông thấy cũng biết ngay là một thanh bảo kiếm hiếm có.
Bàng Chân Chân thấy vậy cả mừng và nghĩ tiếp :

“Thảo nào hai thanh bảo kiếm này được khen ngợi trên nghìn năm, thì ra nó thông linh thật, thần vật có khác!” Nàng vừa mừng rở vừa giơ thanh kiếm lên. Nếu nàng không nắm chặt thì thanh kiếm đã rung động và thoát khỏi tay rớt xuống đầm rồi.
Nàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :
“Suýt tí nữa thì thầy phù thủy phải đền gà, nếu vừa rồi ta không nắm chặt thì thanh bảo kiếm của ta rớt xuống dưới đầm rồi, mà để cho người khác hay biết, thì thật buồn cười khôn tả.” Nàng đang nghĩ thì đã thấy một luồng ánh sáng xanh như nàng đã thấy hồi nãy ở dưới đầm từ từ bốc lên. Nàng nghĩ luôn ra được một kế :
“Vừa rồi thanh kiếm Can Tương của ta hình như muốn tự động nhảy xuống dưới đầm. Như vậy thanh kiếm Mạc Tà thế nào cũng tự động nhô lên được. Bây giờ kiếm khí xanh kia bốc lên không ngớt, không biết có phải là kiếm Mạc Tà đã lên tới mặt đầm rồi chăng ?” Nghĩ tới đó, nàng vội đổi kiếm sang tay tả, và trút mũi kiếm xuống đầm, còn tay hữu thì vận nội gia sử dụng thế vận khí hấp vật để sửa soạn chộp thanh kiếm Mạc Tà.
Quả nhiên, nàng đoán không sai, thank kiếm Can Tương trong tay nàng càng rung động mạnh, ánh sáng trong đuôi kiếm chói lọi thêm. Dần dần ánh sáng trong đầm cũng sáng tỏ hơn trước. Nàng càng mừng rở thêm, vội vận hết mười hai thành công lực vào tay phải và nhằm vào chỗ có ánh sáng tỏa lên chộp mạnh một cái.
Nàng đã trông thấy mặt đầm đã có một mũi kiếm nhô lên rồi, ánh sáng kiếm của Can Tương vừa đụng vào ánh sáng của thanh kiếm Mạc Tà, tuy vậy nàng cũng không dám sơ ý, nàng vận sức vào cánh tay tả giơ thanh Can Tương lên cao một cái, thanh kiếm Mạc Tà liền ra khỏi mặt đầm, và bay lên trên cao ba trượng.
Nàng mừng rở vô cùng, vội nhảy lên, giơ tay lên chộp một cái. Nhưng nàng sực nghĩ thanh kiếm Mạc Tà nằm dưới đầm bấy lâu, thế nào mà chẳng dính dấp những bùn độc, nhỡ mình dính phải bùn độc đó, có phải là mang họa vào thân không? Nhưng càng lại sợ thanh kiếm rớt xuống dưới đầm lần nữa thì chưa chắc đã dụ nó ra khỏi đầm lần thứ hai?
Nên nàng nghiến răng mím môi vận khí bế hết tử huyệt ở bên cánh tay hữu, rồi chộp luôn cán kiếm và lẹ làng nhảy xuống dưới đất.
Khi xuống tới mặt đất rồi, nàng nhìn lại thanh kiếm Mạc Tà liền thở phào một tiếng, vì nàng thấy cán kiếm không dính một chút bùn độc nào hết. Cho nên bảo thần vật có khác, và nàng cũng nhận thấy mình lo âu và bế huyệt như vậy là thừa.
Bàng Chân Chân đã lấy được thanh kiếm, mừng rở vô cùng, vội

chạy ra ngoài cửa cốc.
Khi nàng đi tới cạnh Hải Thiên Kiếm Thánh mà ông ta không hay biết tí gì, vì ông ta đang mãi sáng tác một thế kiếm mới.
Bàng Chân Chân không dám làm kinh động ông ta, chỉ đứng cạnh lẳng lặng xem thôi. Nàng thấy ông ta tay trái cầm cành cây, tay phải cầm trường kiếm phối hợp một cách rất thần diệu. Thậm chí cành cây bên tay trái có lúc còn mạnh hơn trường kiếm bên tay phải nữa.
Đứng xem một hồi lâu, Bàng Chân Chân mới nhận xét được một chút manh mối, rồi nàng quên cả dè dặt thất thanh la lớn :
- Sao kiếm pháp ở bên tay phải của tiền bối lại giống bốn đại tuyệt thế của Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối?
- Thương lão đệ ! Bình sinh lão phu chỉ ham mê có kiếm thuật thôi, nên học một biết mười. Hồi nãy lão đệ biểu diễn Phong Vân Lôi Vũ bốn đại tuyệt thức xong, lão đã hoàn toàn thuộc lòng ngay.
Nói xong, quay đầu lại thấy Bàng Chân Chân cầm thanh kiếm Mạc Tà, ông ta mừng rỡ nói :
- Duyên và phúc của Thương lão đệ hậu hỉ thật, nên Can Tương và Mạc Tà song kiếm mới được hợp bích như thế. Lại pho kiếm của lão mới sáng chế, lão dám chắc lão đệ thể nào cũng được tung hoành trong Đại Hội Vạn Kiếp.
- Lão tiền bối tay phải cầm kiếm, tay trái cầm cành cây, như vậy có phải là đại diện cho hai thanh Can Tương và Mạc Tà đấy không? Và lão tiền bối lại liên hiệp tứ đại tuyệt thế của Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối và Lộ Thần Tam Thức của lão tiền bối thành một phải không?
- Vừa rồi lão tốn công nửa ngày trời, mới nhận thấy thế Song Huyền Nhật Nguyệt của lão phu có thể phối hợp với Thiên Cô Tam Qúa của Điếu Ngao Cư Sĩ. Thế Cửu Bảo Tang Cùng của lão phu có thể phối hợp với Nhất Thiên Tuy Anh của Điếu Ngao Cư Sĩ. Càn Khôn Nhất Khí lại có thể phối hợp với... Lão chưa nghiên cứu xong, vì thế cuối cùng này phải tối lợi hại mới được, nên lão còn phải xét lại đã...
- Từ giờ đến mùng bốn tháng tư ngày Đại Hội Vạn Kiếp hãy còn khá lâu, lão tiền bối cứ thong tả nghiên cứu, hà tất phải vội vả như thế làm chi?
- Lão chỉ sợ lão đệ...
Bàng Chân Chân vội đỡ lời :
- Tiểu bối không có việc gì bận hết. Vậy từ hôm nay trở đi, tiểu bối cứ theo tiền bối để học hỏi những thế kiếm học đó và một mặt thì chúng ta thủng thẳng tiến về phía Dã Nhân Sơn. Như vậy, vừa không mất thì giờ, vừa không lỡ việc.
- Cũng được, vì không những thế kiếm cuối cùng của lão chưa

nghiên cứu ra và ngay cả Lộ Thần Tam Thức lão cũng đã sử dụng về tay trái, như vậy tất nhiên phải khó nhọc hơn, và phải luyện tập luôn luôn mới phát huy được oai lực của nó.
Nói xong, ông ta đỡ lấy hai bảo kiếm của Bàng Chân Chân lên xem một hồi và nói tiếp :
- Bây giờ lão phu biểu diễn Song Huyền Nhật Nguyệt phối hợp với Thiên Cô Tam Qúa một lần cho lão đệ xem trước, rồi lại dạy lão đệ phương pháp sử dụng Lộ Thần Tam Thức bằng tay trái như thế nào đã.
Nói xong, ông ta liền múa song kiếm trông rất đẹp mắt, rồi nhắm một tảng đá lớn cao bằng người tấn công luôn. Chỉ thấy đom đóm lửa bắn tung toé và những đá vụn vay tứ tung như mưa rào. Hải Thiên Kiếm Thánh tấn công một thế vội thâu kiếm lại rú lên một tiếng thật dài rồi đứng yên.
Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn tảng đá kia, thấy tảng đá đó bị chém ra làm trăm mảnh rồi.
Bàng Chân Chân là con Bàng Thiên Hiểu, nàng được học kiếm từ khi mới biết đi, nên nàng thấy thế kiếm kiến hiệu của Hải Thiên Kiếm Thánh vừa biểu diễn đó quả thật oai lực vô cùng, mà nàng chưa hế thấy có một thế nào có thể so sánh bằng được.
Bàng Chân Chân thấy thế kiếm của Triển Thanh Bình mới sáng chế xong lợi hại như vậy, mừng rở vô cùng thất thanh la lớn :
- Triển lão tiền bối thế kiếm này hùng mạnh và tinh diệu không thể tưởng tượng được, và từ xưa tới nay không thấy một thế kiếm nào có thể so sánh bằng.
Triển Thanh Bình mỉm cười và đáp :
- Thương lão đệ nói rất đúng, Lộ Thần Tam Thức phối hợp với mười sáu tuyệt thế Phong Vân Lôi Vũ, oai lực đã tăng cường hơn trước rất nhiều. Lại thêm có hai thanh kiếm đời Xuân Thu này, bất cứ thứ gì cứng rắn đến đâu cũng có thể phá hủy được hết. Lão chắc những tay hào kiệt trong võ lâm xưa nay vẫn tự phụ là kiếm thuật cao siêu, gặp phải lão đệ thế nào cũng bị bại dưới kiếm của lão đệ chứ không sai !
Nói xong, ông ta đưa thanh kiếm Can Tương cho Bàng Chân Chân, còn tay trái của ông ta vẫn còn cầm thanh kiếm Mạc Tà truyền thụ Lộ Thần Tam Thức cho nàng.
Lộ Thần Tam Thức là một pho kiếm của Hải Thiên Kiếm Thánh mới sáng chế ra, muốn dùng pho này khắc chế quần hùng ở trong Đại Hội Vạn Kiếp, tất nhiên pho kiếm này phải tinh xảo lắm. Huống hồ bây giờ lại đổi sử dụng bằng tay trái thì càng khó luyện thêm, dù

Bàng Chân Chân có thông minh tuyệt đỉnh học hỏi kiếm thuật từ nhỏ, và gần đây lại được Thiết Kiếm Chân Nhân, Cổ Thanh Phong và Điếu Ngao Cư Sĩ mấy người trao dồi và truyền thụ thêm pho kiếm thuật mà cũng phải tốn một thời gian khá lâu mới học thuộc lòng ba thế kiếm ấy.
Sau khi học hiểu pho kiếm thuật lợi hại đó rồi, nàng nghĩ ra được một ý kiến, liền hỏi Hải Thiên Kiếm Thánh rằng :
- Triển lão tiền bối, trong lúc tiểu bối luyện tập thế Càn Khôn Nhất Khí, thì tiểu bối nhận thấy nếu dùng thế kiếm Tá Thiên Tệ Nhật của Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối phối hợp thì thực là kín đáo và chặt chẽ vô cùng.
- Nếu lão đệ nhận thấy hai pho kiếm đó có thể phối hợp với nhau được, thì lão đệ cứ thử nghiên cứu xem sao?
Bàng Chân Chân mỉm cười gật đầu. Tay phải cầm Can Tương, tay trái cầm Mạc Tà múa hai vòng rồi phi thân nhảy lên tấn công một tảng đá lớn và cũng đánh vở tảng đá ấy làm khá nhiều mảnh nhỏ như Hải Thiên Kiếm Thánh vừa rồi vậy.
Hải Thiên Kiếm Thánh xem Bàng Chân Chân biểu diễn xong, liền cau mày lại nghĩ ngợi không nói năng gì hết. Bàng Chân Chân rất lấy làm mừng rở, nhưng trông thái độ của Triển Thanh Bình như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :
- Có phải lão tiền bối nhận thấy hai pho kiếm đó phối hợp không đủ nghiêm mặt và còn nhiều chỗ sơ hở phải không?
Triển Thanh Bình lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Lão nhận thấy hai pho kiếm đó phối hợp chặt chẽ lắm, oai lực cũng rất hùng mạnh. Nhưng vì lão đệ mới học nên tay chân vẫn chưa được thuần thuộc cho lắm. Còn lão suy nghĩ đây là xem có cách gì tăng cường thêm và làm cho nó thần diệu thêm không?
- Chẳng hay lão tiền bối định chỉ bảo như thế nào?
- Lão đệ hãy đừng dùng cả hai tay cũng phát kiếm ra một lúc, mà cứ sử dụng thế Tá Thiên Tệ Nhật trước, chờ bóng kiếm bao trùm lấy kẻ địch rồi lúc ấy mới giở thế Càn Khôn Nhất Khí ra, như vậy oai lực tăng cường hơn trước !
Bàng Chân Chân nghe lời ông ta liền thử lại xem, quả nhiên thấy oai lực tăng cường hơn trước rất nhiều, kẻ địch khó mà đào tẩu thoát hai thế kiếm tuyệt diệu tung hợp như thế.
Một già một trẻ ở trên núi Lục Chiếu khổ công tu luyện kiếm thuật. Hải Thiên Kiếm Thánh lại nghĩ ra được một thế tổng hợp nữa. Thế này dùng Thu Thủy Trường Thiên trước và dùng Phiêu Hồng Tống Lục của Điếu Ngao Cư Sĩ sau, oai lực cũng lợi hại như thế kiếm của

Bàng Chân Chân nghĩ ra vậy.
Sau khi Bàng Chân Chân đã học thuộc lòng những thế kiếm đó rồi, liền cùng Hải Thiên Kiếm Thánh đi thẳng lên trên núi Dã Nhân để dự Vạn Kiếp Đại Hội.
Suốt dọc đường, Bàng Chân Chân ngày đêm vẫn nghiên cứu chứ không dám trễ nải chút nào. Nhưng khi sắp đến núi Dã Nhân, nàng bỗng nói với Triển Thanh Bình rằng :
- Thưa lão tiền bối, hiện giờ trong người tiểu bối có mang theo thuốc cải trang của Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối, nến tiểu bối muốn cải trang một chút rồi hãy tới dự hội.
Triển Thanh Bình vừa cười vừa hỏi :
- Tại sao lão đệ lại muốn cải trang như vậy?
- Tạm thờ tiểu bối không muốn để cho Thanh Phong huynh nhận ra tiểu bối là ai.
- Dù y không nhận ra mặt của lão đệ, nhưng bảo kiếm Can Tương của lão đệ thì dấu sao được y?
- Lão tiền bối hãy đem hai thanh bảo kiếm này trước, tới lúc sử dụng tiểu bối mới hỏi mượn như vậy có phải là che mắt được Thanh Phong huynh rồi không?
- Như vậy cũng được ! Lão đệ mua bộ áo đạo sĩ giả dạng làm đạo đồng, như thế Thanh Phong có thông minh đến đâu cũng không nhận ra mặt lão đệ đâu !
Bàng Chân Chân nhận thấy kế đó rất diệu, liền vào thị trấn mua một bộ quần áo đạo sĩ, giả dạng làm đạo đồng cho Hải Thiên Kiếm Thánh và uống một viên thuốc dị dung để thay đổ hẳn bộ mặt khác.
Sau khi cải trang dị dung rồi, quả nhiên không còn ai có thể nhận ra được nàng nữa.
Lúc đó, đã là nữa hôm đêm mùng ba tháng tu. Vạn Kiếp Đại Hội sắp khai mạc ở trước Vạn Kiếp Môn, cho nên Triển Thanh Bình với Bàng Chân Chân đều cảm khái vô cùng.
Triển Thanh Bình vì đã đem bình sinh tuyệt học của mình ra truyền cho Cổ Thanh Phong và Bàng Chân Chân, nên ông ta không còn muốn tranh hùng nữa, trong lòng cảm thấy thảnh thơi, nhưng nghĩ đến Đại Hội này thế nào cũng có một vài người bạn cũ sẽ bị tổn thất, nên ông ta cũng cảm thấy rầu rĩ vô cùng.
Bàng Chân Chân chỉ lo âu về vấn đề Cổ Thanh Phong, không biết Thiên Tầm Trùng Độc ở trong người chàng đã giải trừ hết chưa và Mạnh Hồng Tiếu cùng Thiên Tầm Nữ các người chắc thế nào cũng được gặp gở ở trong Đại Hội này, rồi không biết giàn xếp như thế nào mới được ổn thỏa việc của mấy người. Ngoài ra nàng còn bàng

hoàng về tin của mẹ nàng không biết bây giờ bà ta sống chết ra sao?
Hai người đi chưa tới trước Vạn Kiếp Môn đã thấy đằng xa có ánh sáng lửa chói lọi ở trong rừng rậm chiếu ra.
Bàng Chân Chân lại tưởng có người sử dụng ám khí để ám hại mình, nhưng Hải Thiên Kiếm Thánh đã trông thấy rõ đó là ngọn đèn ở trên đầu của Liệt Hỏa Thái Tuế, nên lão anh hùng lớn tiếng cười hỏi :
- Hồ Diên huynh sao lại đi một mình đến phó hội như thế, còn Diệu Âm Công Chúa đâu?
Hồ Diên Bính không có thù hằn gì với Hải Thiên Kiếm Thánh và y cũng biết kiếm thuật của Triển Thanh Bình rất lợi hại, nên mỉm cười đáp :
- Triển huynh bảo có lạ không? Bỗng nhiên Diệu Âm Công Chúa coi nhẹ danh lợi, tuyên bố không muốn tham dự Đại Hội !
Hải Thiên Kiếm Thánh nghe Liệt Hỏa Thái Tuế nói như vậy, cũng ngạc nhiên vô cùng, lắc đầu thở dài và nói :
- Thật không ngờ Diệu Âm Công Chúa lại siêu thoát đến thế ?
Quả thật cao minh hơn chúng ta nhiều !
Hồ Diên Bính cười nhạt và đỡ lời :
- Nàng ta cao minh thì kệ nàng ta, nhưng tại hạ thể nào cũng phải hoàn thành hai vụ tâm nguyện trong Đại Hội Vạn Kiếp này mới thôi!
Hải Thiên Kiếm Thánh mỉm cười hỏi :
- Chẳng hay Hồ Diên huynh có tâm nguyện gì thế ?
- Tâm nguyện thứ nhất của tại hạ là phải trước mặt tất cả võ lâm danh gia so tài Liệt Hỏa Thần Công với Hỏa Hài Nhi một phen.
Triển Thanh Bình biết Hồ Diên Bính với Hỏa Hài Nhi cùng nổi danh bởi hỏa khí, tất nhiên hai người lúc nào cũng ghen ghét nhau, liền gật đầu vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Còn tâm nguyện thứ hai của Hồ Diên huynh là gì ?
- Tâm nguyện thứ hai của tại hạ là hỏa thiêu Vạn Kiếp Môn !
Hải Thiên Kiếm Thánh không biết nguyên nhân lúc Liệt Hỏa Thái Tuế đi vắng, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc và Tiếu Cửu Hàn lẳng lặng đến Liệt Hỏa Động cứu Trang Mộng Điệp và còn hỏa táng hang động đó nữa, cho nên Hồ Diên Bính tức giận vô cùng. Triển Thanh Bình lại tưởng Hồ Diên Bính không phục Vạn Kiếp Ma Chủ đã tuyên bố treo đầu lâu của mười ba danh thủ ở trên Vạn Kiếp Môn, nên mỉm cười hỏi tiếp :
- Đại Hội này ai thắng ai bại vẫn chưa biết được, không biết đầu lâu của thập tam danh thủ chúng ta có mấy cái bị treo trên Vạn Kiếp Môn?

Hồ Diên Bính cười nhạt một tiếng và đáp :
- Tuy Vạn Kiếp Ma Chủ rất tự phụ và dã tâm rất lớn, nhưng y cũng tài ba lắm. Nghe nói chính tay y đã giết Miêu Bình với Tạ Vân Chí một lúc.
- Lão cũng nghe thấy người ta nói như vậy và còn được hay tin Vạn Kiếp Ma Chủ định lấy hai đầu lâu của hai vị phu nhân của Bàng Bang Chủ là Liễu Như Yến với Khổng Lăng Tiêu để thế vào chỗ trống của Trung Điều Dật Sĩ với Bích Nhãn Thần Ni đã tạ thế !
Bàng Chân Chân đứng cạnh nghe nói liền dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rất khẽ. Hồ Diên Bính lại nói tiếp :
- Như vậy mười ba cái đầu lâu mà Vạn Kiếp Ma Chủ treo trên Vạn Kiếp Môn, Tam Nguyên Bang lại chiếm những năm cái, chẳng lẽ năm xưa y với Bàng Thiên Hiểu có thâm thù đại oán chăng?
Ba người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã sắp đi tới Bách Trượng Bình và lúc ấy mặt trời cũng đã bắt đầu mọc.
Vì đã trông thấy Vạn Kiếp Môn, Triển Thanh Bình nói với Liệt Hỏa Thái Tuế :
- Hồ Diên huynh, sắp tới Vạn Kiếp Môn rồi, chúng ta hãy ở lại đây nghĩ ngơi chờ đến giờ Mão rồi hẳn tới đó thì hơn.
Liệt Hỏa Thái Tuế đáp :
- Triển huynh với lệnh đệ Ở lại đây nghỉ ngơi...tại hạ còn có việc khác, lát nữa chúng ta sẽ tái kiến ở Vạn Kiếp Môn vậy !
Nói xong, y liền chắp tay chào và đi luôn.
Chờ Liệt Hỏa Thái Tuế đi khỏi, Hải Thiên Kiếm Thánh thở dài một tiếng, rồi hỏi Bàng Chân Chân :
- Thương lão đệ, bốn bề hãy còn tối om, nhưng dưới ánh sáng đèn ở trên mũ của Liệt Hỏa Thái Tuế, lão đệ có trông thấy rõ khí sắc của y không?
Bàng Chân Chân đáp :
- Tiểu bối không để ý tới, nhưng cảm thấy ấn đường ở trên trán của y hơi u ám một chút.
- Ấn đường u ám đó là triệu chứng chết đến nơi. Y là người ở trong số kiếp, không có thuốc gì cứu chữa nổi !
- Không ngờ lão tiền bối vừa giỏi kiếm thuật, vừa thạo xem tướng nữa.
- Lão không thạo về thuật xem tướng mấy đâu, nhưng đi lại trên giang hồ và trông thấy người ta cũng nhiều, nên cũng thâu lượm được đôi chút kinh nghiệm đấy thôi !
Hai người đang trò chuyện, thì trời đã sáng tỏ, cả hai liền vào trong bụi rậm nghỉ ngơi. Thoáng thấy ngoài rừng có mấy người mặc áo

đen đi qua, hai người đưa mắt ra xem, mới hay có ba người mặc áo đen đang đi thẳng về phía Vạn Kiếp Môn.
Tuy chưa trông thấy rõ mặt của ba người đó, Bàng Chân Chân chỉ trông thấy quần áo của ba người đều có sọc trắng, liền nhận ra được ngay là ai rồi, nhưng nàng vẫn lên tiếng hỏi :
- Triển lão tiền bối, ba người kia có phải là Lâu Sơn Tam Sát đấy không?
Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu đáp :
- Quần áo đen có vẻ bộ xương người đó là nhãn hiệu của Lâu Sơn Tam Sát. Bọn họ bình sinh hành sự rất độc ác và sát nghiệp cũng quá nhiều...
Lão anh hùng chưa nói dứt, đằng xa đw có tiếng rú thật lớn vọng tới. Nghe tiếng rú đó, Bàng Chân Chân đã nhận ra là tiếng rú của cha mình, liền cảm thấy có một cảm giác rất kỳ lạ, nên vẻ mặt của nàng thay đổi hẳn.
Triển Thanh Bình thấy vậy vừa cười vừa hỏi :
- Bàng Bang Chủ vủa Tam Nguyên Bang đã tới. Chúng ta thử sang phía rừng bên kia xem ông ta đi với những người nào tới dự Đại Hội?
Bàng Chân Chân nghĩ ra một kế, liền cùng Hải Thiên Kiếm Thánh lẻn sang phía rừng bên kia vừa đi nàng vừa khẽ hỏi :
- Triển lão tiền bối thử xem hộ khí sắc của Bàng Bang Chủ với những người đi cùng xem sao?
Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu mỉm cười, liền ngó ra bên ngoài thấy Bàng Thiên Hiểu đi với bốn người nữa, tất cả năm người hấp tấp đến phó hội. Bọn người đó là Thiết Kiếm Chân Nhân, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hài Nhi.
Bàng Chân Chân quan tâm hết sức, vội hỏi :
- Chẳng hay lão tiền bối đã trông thấy rõ khí sắc của Bàng Bang Chủ chưa?
Triển Thanh Bình nhìn Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Sao Thương lão đệ lại quan tâm đến Bàng Thiên Hiểu như thế, chẳng lẽ lão đệ với y có liên can gì chăng ?
Bàng Chân Chân không muốn lừa dối Hải Thiên Kiếm Thánh, nhưng nàng sợ nói rõ cho ông ta hay thì chưa biết chừng ông ta sẽ cưởng bách nàng phải gặp Cổ Thanh Phong, vì vậy nàng đành phải lắc đầu đáp :
- Lòng hiếu kỳ thúc đẩy mà tiểu bối muốn hỏi lão tiền bối như thế thôi, chứ không có liên can gì đến Bàng Bang Chủ cả.
- Chúng ta chỉ thoáng trông thấy mặt của họ một cái làm sao mà thấy

rõ được khí sắc của họ? Nhưng theo sự nhận xét chớp nhoáng của lão thì Bàng Bang Chủ, Thiết Kiếm Chân Nhân và Liễu Như Yến còn khí, riêng Khổng Lăng Tiêu với Hỏa Hài Nhi thì sắc mặt u oán lắm, chỉ sợ hai người khó mà tránh khỏi tai kiếp !
Bàng Chân Chân nghe nói khí sắc của cha mình còn khá, trong lòng hơi an ủi. Nàng nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh rồi vừa cười vừa nói :
- Muộn rồi, lão tiền bối, bây giờ chúng ta đi đến Vạn Kiếp Môn đi!
Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu thở dài đáp :
- Chúng ta đi tới đó cũng được, để xem các bạn cũ trong võ lâm có bao nhiêu người thoát khỏi trận tai kiếp này?
Bàng Chân Chân với Triển Thanh Bình từ từ đi thẳng về phía Bách Trượng Bình. Nàng lại mỉm cười nói tiếp :
- Lão tiền bối đã coi nhẹ danh lợi, sao không đứng vào địa vị siêu nhiên mà ở cạnh tùy cơ trợ giúp cho những cao thủ trong võ lâm mà xưa nay ít gây tội ác để thoát khỏi tai ách này?
- Ý kiến của Thương lão đệ cũng như ý kiến của lão. Lão đệ có lòng nhân đức như thế sau này tương lai của lão đệ sẽ rạng rỡ lắm. Nếu những nhân vật già nua như lão mà may mắn thoát khỏi được trận tai kiếp này, thì lão cũng nguyện ẩn danh mai tích vào trong thâm sơn cùng cốc để tu luyện cho qua cuộc đời này, chứ không can thiệp đến việc của giang hồ nữa.
Hai người phi thân lên gò Bách Trượng Bình đã tới ngay Vạn Kiếp Môn liền.
Bàng Chân Chân ngẩng đầu nhìn lên cổng chào đó, liền kinh ngạc vô cùng. Thì ra chữ Môn vẫn chưa sơn đỏ. Nàng nghĩ đến việc ở trong Âm Phong Giáp trên núi Hoài Ngọc, lúc ấy chính tai nàng đã nghe Vạn Kiếp Ma Chủ nói là nếu Dao Trì Sứ Giả Tốt Kim Hoàn kiếm không ra người độc ác nhất thiên hạ để dùng máu của trái tim người đó mà sơn chữ Môn, bằng không Ma Chủ sẽ xử tử Tốt Kim Hoàn lấy máu của y thị sơn chữ Môn.
Tại sao đến giờ chữ Môn vẫn còn y nguyên chưa thấy sơn đỏ? Chẳng lẽ lời nói của Vạn Kiếp Ma Chủ lại không đúng với hành động hay sao? Vì Ma Chủ đã tuyên bố phải sơn đỏ hết ba chữ Vạn Kiếp Môn mới triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội !
Hải Thiên Kiếm Thánh thấy chữ Kiếp đã sơn đỏ cũng ngạc nhiên vô cùng, vì chữ Kiếp phải dùng máu mào con tiên hạn nghìn năm để sơn đỏ. Lần trước chính Kiếm Thánh đã nói cho Trang Mộng Điệp hay ở đâu có tiên hạc nghìn năm và chủ nhân của con tiên hạc là Thiên Trì Khả Tú rất khó đối phó. Ý muốn của lão hiệp là để cho Vạn Kiếp quần ma gây nhiều kẻ địch.

Bây giờ lão hiệp đã thấy chữ Kiếp đó đã sơn đỏ, nên ông ta hoài nghi Thiền Trì Khả Tú đã hợp tác với Vạn Kiếp Ma Chủ hy sinh con hạt nghìn năm cho Ma Chủ sử dụng, hay là...
Hải Thiên Kiếm Thánh đang suy nghĩ, thì Bàng Chân Chân đã đi tới gần cổng chào, hỏi hai người phụ trách đón khách là Vệ Phương Hoa với Trang Mộng Điệp rằng :
- Xin hỏi hai vị, chúng tôi phong thanh Vạn Kiếp Ma Chủ phải dùng nước lá Linh Chi, máu mào hạc nghìn năm và máu của trái tim người ác độc nhất thiên hạ sơn đỏ ba chữ Vạn Kiếp Môn xong, mới khai mạc Đại Hội này, như thế là nghĩa lý gì ?
Trang Mộng Điệp mỉm cười đáp :
- Đại sư tỷ chúng tôi phụ trách việc này, vì kiếm không ra người ác độc nhất thiên hạ, mà ngày khai hội lại tới, nên đã muốn tự tử để tạ tội. Nhưng khi sư tỷ chúng tôi đang đưa dao đâm vào bụng thì bỗng nhận được chỉ pháp của ân sư Vạn Kiếp Ma Chủ truyền tới. Trong Pháp Chỉ đó nói rằng ân sư chúng tôi phán như thế để xem năng lực của môn hạ trung thành đến mức độ nào. Sự thực ân sư chúng tôi đã sớm biết người ác độc nhất thiên hạ rồi, và người đó thể nào cũng đến dự Đại Hội, cho nên bảo sư tỷ chúng tôi khỏi phải đi đâu tìm kiếm nữa. Để ân sư chúng tôi cũng muốn ngày hôm nay gặp gỡ người đó để kết thúc ân oán năm xưa.
Trang Mộng Điệp vừa trả lời vừa dẫn Hải Thiên Kiếm Thánh với Bàng Chân Chân đến chỗ ngồi đã bày sẵn ở trước cổng chào.
Lúc ấy, trong rạp tân khách đã có Lâu Sơn Tam Sát, Bàng Thiên Hiểu các người đang ngồi chờ đợi.
Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn cha mình, Thiết Kiếm Chân Nhân và Liễn Như Yến ba người, quả thực thần sắc của ba người vẫn thường, còn những người khác thì sắc mặt trông rất khó coi. Trong đó nhất là Lãnh Sát Hồng Phi, Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hài Nhi. Vì mặt của ba người đó đều có ẩn một làn ám khí xanh bao phủ, đồng thời lại chứa đầy sát khí nữa.
Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn bốn xung quanh, thì lúc ấy có ba người tới phó hội. Ba người đó là Liệt Hỏa Thái Tuế với hai người nữa là thiếu nữ mặc quần áo người Mèo. Hai thiếu nữ này hình dáng rất là xin xắn, chỉ trông người của hai nàng cũng đủ biết mặt của hai nàng phải tuyệt đẹp rồi. Nhưng tiếc thay mặt của hai người đều phủ miếng sa đen nên không trông thấy rõ.
Bàng Chân Chân không ngờ hai thiếu nữ Mèo này lại là Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu giả dạng. Nàng chỉ cảm thấy bước đi của hai người rất ung dung và hình như cả hai đều có khi chất

tương hòa trong người tỏa ra vậy. Nên nàng thất kinh liền khẽ hỏi Triển Thanh Bình :
- Triển lão tiền bối, hai thiếu nữ Mèo này khí vũ cao cả lắm khác hẳn người thường tục, chẳng hay lão tiền bối có biết lai lịch của họ không?
Hải Thiên Kiếm Thánh lắc đầu đáp :
- Thương lão đệ sành lắm ! Quả thực hai thiếu nữ Mèo này người đầy những nhã khí phong hoa tuyệt tục, nhưng vì gần đây lão ít đi lại trên giang hồ nên không biết rõ lai lịch của họ ra sao?
- Trong mười ba danh thủ, ngoài Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối đã tạ thế, Miêu Bình và Tạ Vân Chí đã bị Vạn Kiếp quần ma giết chết, còn thì đến gần đủ, chỉ có thiếu một mình Diệu Âm Công Chúa thôi, nhưng nghe Diệu Âm Công Chúa đã coi nhẹ công danh không tới dự Đại Hội, tình hình Vạn Kiếp Đại Hội này đã có thể bắt đầu khai mạc được rồi.
Tuy nàng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung Cổ Thanh Phong, vì chàng đi Miêu Cương xin thuốc giải Trùng Độc, tại sao đến giờ còn chưa thấy tới nơi?
Trong lúc nàng đang trông mong thì bỗng nghe thấy có tiếng chuông ở trong Vạn Kiếp Ma Cung vọng ra.
Sau bảy tiếng chuông vang động, mọi người lại thấy có một đôi nam nữ đi tới trước cổng chào Vạn Kiếp. Người đàn ông chính là Cổ Thanh Phong, còn thiếu nữ ngây thơ trẽ đẹp kia chính là Bàng Tố Chân, biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.
Hai người vừa tới đã hấp dẫn tất cả tầm mắt của mọi người đều tập trung vào họ.
Bàng Chân Chân vì thấy em gái mình đi cùng Cổ Thanh Phong tới, biết ngay Thanh Phong đã xin được thuốc giải chữa khỏi bệnh Trùng Độc rồi và chàng cũng nghe theo lời khuyên răn của mình, đã khuyên được em mình cải tà quy chánh nữa.
Mạnh Hồng Tiếu biết rõ mặt của Bàng Chân Chân đã bị hủy, nên nàng vừa trông thấy Hoàng Sam Ngọc Nữ đi theo Cổ Thanh Phong tới đã biết ngay người này đã động phòng hoa chúc với người yêu của mình, chứ không phải Bàng Chân Chân thực. Vì vậy nàng càng khinh thị Cổ Thanh Phong.
Hơn nữa ngày hôm nay, nàng tới đây cùng Diệu Âm Công Chúa đã quyết tâm sử dụng hai môn Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm để cứu vãn tai kiếp cho võ lâm. Lòng của nàng đã nghiêng về tu hành, bây giờ trông thấy Cổ Thanh Phong nàng lại càng chán nản trần tục thêm, nhưng nàng có lòng từ bi để giải cứu tai kiếp cho

võ lâm, nên trong lòng không lấy làm bực tức cho lắm.
Ngoài Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Chân Chân ra, còn có mấy người cũng quan tam đến Cổ Thanh Phong là Bàng Bang Chủ, Liễu Như Yến và Khổng Lăng Tiêu, nhưng vẻ mặt của mấy người này tỏ vẻ hoài nghi vô cùng. Vì Bàng Thiên Hiểu các người không hiểu thiếu nữ đi cùng Cổ Thanh Phong tới đây là Hoàng Sam Hồng Tuyến hay là Thiên Tầm Nữ ?

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng

Hồi 35
Đại Hội Vạn Kiếp

Hoàng Sam Ngọc Nữ đứng tựa vai Cổ Thanh Phong và khẽ hỏi :
- Phong đại ca, sao không thấy chị tôi tới thế ? Và vị nào là chị Mạnh Hồng Tiếu mà anh nhớ nhung hoài?
Cổ Thanh Phong liếc mắt nhìn mọi người, không những không thấy mặt Mạnh Hồng Tiếu, cả tung tích của Bàng Chân Chân đâu, cả người bạn mới kết giao là Thương Tâm Nhân cũng không thấy tới nốt.
Chàng liền cau mày trả lời Bàng Tố Chân :
- Chị Hồng Tiếu với Chân Chân chưa tới đây, có lẽ hai vị ấy cũng sắp tới nơi rồi !
Bàng Tố Chân tủm tỉm cười hỏi tiếp :
- Nếu hai chị ấy chưa đến, chúng ta hãy đến chỗ cha mẹ ngồi nhé?
Cổ Thanh Phong biết đó là thiện tính của cha con như vậy, nên chàng mỉm cười gật đầu, rồi cùng Bàng Tố Chân đi tới chỗ Bàng Thiên Hiểu đang ngồi.
Lúc ấy tiếng chuông kêu đến tiếng thứ mười ba, trong Vạn Kiếm Ma Cung đã có một bọn người từ từ đi ra, tiến thẳng đến trước cổng chào Vạn Kiếp.
Bàng Thiên Hiểu, Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu các người lùi sang một bên để nhường chỗ cho Cổ Thanh Phong với Bàng Tố Chân ngồi.
Đồng thời Bàng Thiên Hiểu kinh hãi và mừng rở lên tiếng hỏi thăm :
- Cổ hiền điệt có phải đây là Chân nhi...?
Cổ Thanh Phong biết Bàng Thiên Hiểu tuy là cha ruột của hai nàng thực, nhưng vẫn chưa biết rõ sự thể bên trong ra sao nên chàng mỉm

cười đáp :
- Cô này là con gái nuôi của Thiên Tầm Tiên Nương, nhưng nghe nàng ta nói thì nàng lại là con gái ruột thịt của lão tiền bối. Vì thấy hai người cùng sử dụng một tên nên Cổ Thanh Phong tôi đã táo bạo đổi tên cho nàng là Bàng Tố Chân và biệt hiệu là Hoàng Sam Ngọc Nữ.
Bàng Thiên Hiểu vuốt râu cả cười nói :
- Cái tên Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàng Tố Chân này kêu và đẹp lắm, cám hơn hiền điệt đã đặt cho nó cái tên này. Mời hiền điệt ngồi xuống chúng ta cùng chuyện trò.
Bàng Tố Chân rất bàng hoàng ngồi xuống cạnh Bàng Thiên Hiểu và mỉm cười khẽ hỏi :
- Thưa cha, con có phải là con của cha đấy không?
Bàng Thiên Hiểu thấy giọng nói và thái độ của Bàng Tố Chân không khác gì Bàng Chân Chân nen nhất thời lão Bang Chủ cũng không phân biệt ra được, nhưng ông ta vẫn gật đầu đáp :
- Phải chính con là con gái cưng của cha. Mười năm nay cha không trông nom con để mặc con sống ở chốn hoang vu hẻo lánh, quả thật là...
Bàng Tố Chân với các người nghe thấy Bàng Bang Chủ nói như vậy ai nấy đều tủm tỉm cười. Hoàng Sam Ngọc Nữ hỏi tiếp :
- Cha không nên nói như thế, chẳng hay mẹ con là ai, cha có thể cho con biết chuyện được không?
Bàng Thiên Hiểu khẽ đáp :
- Mẹ con là Huyền Huyền Ma Nữ Vạn Phi Sương...
Lão Bang Chủ vừa nói tới đó, bọn người ở trong Vạn Kiếm Ma Cung bước ra đã đi tới trước cổng chào Vạn Kiếp rồi...
Cổ Thanh Phong để ý thấy Tốt Kim Hoàn, Trì Trung Long, Liên Thành Ngọc, Tiếu Cửu Hàn và Xích Đại Phong mấy người đang đi quanh một quái nhân bị mặt. Chàng nhận ngay ra quái nhân này chính là Vạn Kiếp Ma Chủ mà chàng đã được gặp gở ở trong Âm Phong Giáp tại núi Hoài Ngọc.
Đạo sĩ mặc áo bào xanh đứng bên trái Vạn Kiếp Ma Chủ vừa gầy vừa cao, hai tay đặc biệt dài hơn người, sắc mặt trông rất khó coi. Còn người đi bên phải Ma Chủ thân hình tầm thước, mình mặc áo bào trắng, tuổi ngoài bảy mươi, tay cầm một chiếc quạt giấy phe phẩy trông vẻ mặt rất ung dung và hai mắt sáng như điện.
Cổ Thanh Phong đoán chắc người đạo sĩ mặt áo bào xanh thể nào cũng là Quỷ Thủ Thiên Tôn của phái Tuyết Sơn. Còn ông già mặc áo bào trắng kia chắc thể nào cũng là sư phụ của Tiếu Cửu Hàn. Hai người này đến dự Đại Hội thể nào cũng chuyên môn đối phó hỏa khí

của Liệt Hỏa Thái Tuế và Hỏa Hài Nhi.
Bọn Vạn Kiếp Ma Chủ đi đến chỗ rạp của chủ nhân, rồi lần lượt ngồi xuống. Lúc ấy, trước cổng chào Vạn Kiếp yên lặng như tờ, triệu chứng một trận kịch chiến và những mưa máu gió hôi sắp tới.
Vạn Kiếp Ma Chủ vừa ngồi xuống xong, đưa mắt nhìn mọi người một hồi, rồi khẽ dặn Tốt Kim Hoàn:
- Treo vòng lên !
Tốt Kim Hoàn truyền lệnh cho kẻ hầu treo ngay mười ba cái vòng xương trắng lên cổng chào. Ở trong những cái vòng xương trắng đó có hai cái ở bên trái có treo hai cái bọc màu đen. Mọi người đoán chắc đó là đầu lâu của Miêu Bình với Tạ Vân Chí.
Người của Vạn Kiếm Ma Cung treo mười ba cái vòng xương trắng đó xong, không khí ở trước cổng chào Vạn Kiếp bây giờ lại càng nặng thêm và hình như bên trong chứa đầy sát khí.
Vạn Kiếp Ma Chủ đưa mắt lạnh lùng liếc nhìn mọi người một vòng, rồi dùng giọng quái dị nói :
- Trước khi chưa khai mạc Đại Hội Vạn Kiếp này, bổn Ma Chủ giới thiệu cùng quý vị hai vị cao thủ trong võ lâm mà ít khi người trên giang hồ được gặp mặt.
Bàng Thiên Hiểu cười một hồi như điên như khùng, rồi nói :
- Vạn Kiếp Ma Chủ, sao Ma Chủ không tự giới thiệu mình là ai chớ ?
Vạn Kiếp Ma Chủ liếc mắt nhìn Bàng Thiên Hiểu kêu hừ một tiếng, rồi mới trả lời :
- Bàng Thiên Hiểu, nếu lão phu tự nói tên họ ra, chắc ngươi phải kinh hoảng đến vở mặt mất.
Bàng Thiên Hiểu lại lớn tiếng cả cười một hồi nữa, rồi mới trả lời:
- Bàng Thiên Hiểu này lang bạc giang hồ mấy chục năm, đã rung chuyển Ngũ Ngục, chấn động Bát Hồng ở dưới nước, đã từng chén dao vào Long ở trên bộ, đã từng săn hổ với Phiên Thiên Tam Bảo của lão phu, đã gặp gỡ không biết bao nhiêu nhân vật hãn hữu trên thế gian này rồi, nhưng chưa hết thấy một người nào ngông cuồng như bạn cả !
Vạn Kiếp Ma Chủ lại lạnh lùng kêu hừ một tiếng, nhưng không trả lời Bàng Thiên Hiểu, mà chỉ tay vào đạo sĩ mặc áo màu xanh đứng ở phía bên trái mình rồi lớn tiếng nói :
- Vị này là Quỷ Thủ Thiên Tôn ở Đại Tuyết Sơn tới đây !
Vì thấy Hộ Pháp của mình là Miêu Bình bị Vạn Kiếp Ma Chủ giết chết một cách thất kinh như vậy, nên ông ta muốn gây hấn trả thù, vì thế lão Bang Chủ lại cười như điên như khùng một hồi nữa, mới lớn tiếng nói :

- Ta tưởng là tuyệt thế cao nhân gì, thì ra là bạn cũ của Bàng Thiên Hiểu này đã quen biết nhau ở trên núi Tích Thạch tại Thanh Hải rồi !
Quỷ Thủ Thiên Tôn liếc mắt nhìn Bàng Thiên Hiểu một cái rồi cất giọng âm thầm vang động:
- Bàng Bang Chủ, nếu Bang Chủ còn nhớ bạn cũ năm xưa thì hay lắm, lát nữa thế nào cũng phải so tài lại với nhau một phen. Nhưng lão phu nhắc nhở cho Bang Chủ biết trước là phải cẩn thận đến chiếc tay phải đấy nhé !
Vạn Kiếp Ma Chủ không thèm xỉa tới sự cải vả của Quỷ Thủ Thiên Tôn với Bàng Thiên Hiểu mà quay lại giới thiệu đạo sĩ mặc áo bào trắng :
- Vị này là Huyền Băng Thần Tú ở Bắc Thiên Sơn tới !
Cổ Thanh Phong nghe Vạn Kiếp Ma Chủ nói xong, liền thất cười và đỡ lời :
- Rõ ràng là Huyền Băng Lão Muội ở núi Bắc Thiên Sơn. Ma Chủ muốn nhờ công lực Huyền Băng của y để khắc chế hỏa khí của Hồ Diên Thái Tuế với Hỏa Hài Nhi, sao lại biến thành Huyền Băng Thần Tú được ?
Tiếu Cửu Hàn đứng ở phía sau Huyền Băng Lão Muội, nghe thấy Cổ Thanh Phong nói vậy, liền cau mày quát lớn :
- Cổ Thanh Phong, ngươi không được vô lễ với ân sư của ta như thế ! Có dám đấu hai ba chục hiệp với Tiếu lão cẩu này không?
Cổ Thanh Phong vẻ mặt kiêu ngạo, vừa cười vừa đáp :
- Tiếu Cửu Hàn, ngươi hà tất phải nóng lòng sốt ruột như thế làm chi. Chờ Vạn Kiếp Ma Chủ tuyên bố khai mạc xong, Thanh Phong này sẽ đấu vớio ngươi trăm hiệp nghìn hiệp cũng được.
Diệu Âm Công Chúa ăn vận lối người Mèo ngồi ở phía đằng xa không mấy ai chú ý tới. Nàng nghe thấy mọi người nói như vậy, liền khẽ nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương, thử xem các nhân vật võ lâm hãy còn hung hăng lắm, Đại Hội chưa khai mạc mà họ đã cải vả lẫn nhau rồi !
Mạnh Hồng Tiếu chỉ mỉm cười nhạt chứ không trả lời, vì lúc nàng đang ngạc nhiên bởi thấy Bàng Tố Chân có vẻ thân mật với Cổ Thanh Phong lắm, nên nàng nghĩ thầm :
“Sao cô bé này mặt mũi hình dáng lại giống hệt Chân Chân như thế và cũng mặc bộ quần áo vàng này, không hiểu lai lịch của nàng như thế nào?
Lúc ấy, Vạn Kiếp Ma Chủ lại bảo Tốt Kim Hoàn :
- Gõ chuông !
Tốt Kim Hoàn vâng lời lấy một lá cờ nhỏ đỏ ra hướng về phía Ma

Cung khẽ phất mấy cái. Trong cung liền có tiếng chuông nổi lên, rồi nàng ta quay lại chắp tay chào những người tới phó hội :
- Hồi chuông này có tấc cả một trăm linh tám tiếng, bổn Ma Chủ pháp dụ mời các vị hãy dùng một chút bánh trái để điểm tâm, chờ tiếng chuông chấm dứt là Đại Hội khai mạc liền.
Quần hùng nghe thấy nàng ta nói như vậy, ai nấy đều bàn tán xôn xao.
Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương, cô nương đã học được ba môn tuyệt học trong Đằng Ma Bảo Lục rồi, nếu cô nương không hợp tác với tôi thì phen này cô dư sức áp đảo quần hùng, tiếng tăm sẽ lừng lẫy trên thiên hạ, thì không riêng gì mười ba danh thủ mà cả Vạn Kiếp Ma Chủ, Quỷ Thủ Thiên Tôn lẫn Huyền Băng Lão Muội...
Vì thấy thái độ của Cổ Thanh Phong như vậy, Mạnh Hồng Tiếu nản chí vô cùng, nên nàng nghe thấy Diệu Âm Công Chúa nói như thế, liền trả lời một cách thờ ơ :
- Người ngồi ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người ngồi trong cuộc. Dù bây giờ có đánh bại quần hùng ở trong chốn đầu mưa máu gió tanh này, hay là được xưng hùng xưng bá khắp hoàn vũ cũng không có nghĩ lý gì hết !
Thấy mặt của Mạnh Hồng Tiếu bỗng rầu rĩ u uất như vậy, Diệu Âm Công Chúa ngạc nhiên vô cùng. Giữa lúc ấy thì Hải Thiên Kiếm Thánh đã lên tiếng nói vóji Vạn Kiếp Ma Chủ :
- Vạn Kiếp Ma Chủ, Ma Chủ nên bỏ bớt hai cái vòng xương trắng ở cổng chào Vạn Kiếp này đi thì hơn !
Vạn Kiếp Ma Chủ nghe nói liền quay lại lạnh lùng hỏi :
- Sao Chủ Nhân của Thanh Bình Cung lại nói như vậy?
- Vì trong mười ba danh thủ thì Điếu Ngao Cư Sĩ đã tạ thế rồi, mà Diệu Âm Công Chúa lại chưa tới, như vậy có phải là có mười một người thôi, nên lão phu mới đề nghị như thế.
Vạn Kiếp Ma Chủ nghe thấy Hải Thiên Kiếm Thánh nói Điếu Ngao Cư Sĩ đã chết, ngạc nhiên vô cùng, nên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Điếu Ngao Cư Sĩ đã chết khiến lão phu không được lãnh giáo Phong Vân Lôi Vũ tứ đại tuyệt thức của y, thực là ân hận vô cùng...
Y chưa nói dứt thì Cổ Thanh Phong đã đỡ lời :
- Vạn Kiếp Ma Chủ khỏi phải ân hận vì đều đó. Cổ Thanh Phong này đã được Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối truyền thụ cho Phong Vân Lôi Vũ tứ thức rồi, lát nữa Thanh Phong tôi có thể đại diện ông ta để tiếp Ma Chủ vài hiệp !
Vạn Kiếp Ma Chủ nghe nói đưa mắt liếc nhìn Cổ Thanh Phong một

cái rồi lạnh lùng hỏi :
- Ngươi dám đại diện Điếu Ngao Cư Sĩ phải không? Chẳng lẽ ngươi không sợ đầu lâu của ngươi treo ở trên những cái vòng bằng xương hay sao?
Cổ Thanh Phong trợn ngược đôi lông mày lên, cười một cách ngông cuồng rồi đáp :
- Cổ Thanh Phong này đã dám tới trước cổng chào Vạn Kiếp thì đã không coi hai chữ sống chết vào đâu nữa. Nhưng lòng hiếu sát của Ma Chủ quá hăng say như vậy, chưa chắc đã...
Tốt Kim Hoàn không đợi cho Cổ Thanh Phong nói hết đã biến sắc mặt quát lớn :
- Cổ Thanh Phong ! Ngươi là hạng người như thế nào không tự lượng, lại còn dám vô lễ bình nghị ân sư Ma Chủ của chúng ta như thế ?
Cổ Thanh Phong đưa mắt nhìn Tốt Kim Hoàn một cái rồi lạnh lùng đáp :
- Tốt Kim Hoàn, đối với những người hung tàn ác độc, ai ai cũng có thể dùng chính nghĩa khiển trách được. Bây giờ, Cổ Thanh Phong hãy thỉnh giáo phái Vạn Kiếp vấn đề này đã :
chẳng hay phái Vạn Kiếp định giết chết hết mười ba danh thủ, rồi treo đầu lâu họ lên trên cổng chào Vạn Kiếp này như thế để làm chi?
Tốt Kim Hoàn cười nhạt đáp :
- Vì những người đó không phải là danh thủ gì cả, mà cứ tự phụ cho mình là danh thủ, nên bổn phái mới tiêu diệt chúng đi rồi treo đầu lâu chúng lên để trừng phạt !
Lời nói của Tốt Kim Hoàn đã làm cho những người dự hội tức giận khôn tả, nhất là những tay danh thủ. Nên nàng ta vừa nói dứt, tiếng quát tháo và mắng chửi đã nổi lên liền.
Bàng Thiên Hiểu dùng sức đơn điền rút lên một tiếng thực dài và thực lớn để áp giọng mọi người. Chờ tới khi mọi người ngồi yên cả, lão Bang Chủ mới mỉm cười nói :
- Các vị khỏi tức giận vội ! Một trăm linh tám tiếng chuông sắp dứt đến nơi rồi, lúc ấy các vị có thể ra so tài với nhau, hà tất phải kêu la om sòm như thế làm chi? Còn ai là người hữu danh và vô thực hay hữu thực vô danh thì chỉ so tài nhau một phen là hiểu hết liền.
Lão Bang Chủ nói xong, mọi người mới nguôi giận, và cố gắng đợi chờ Đại Hội Vạn Kiếp khai mạc.
Triển Thanh Bình vừa cười vừa nói với Bàng Chân Chân :
- Thương lão đệ ! Cổ Thanh Phong hãy còn có tính kiêu ngạo lắm và thích vây vo với đời, sự thực người đủ tư cách đại diện Điếu Ngao

Cư Sĩ phải là lão đệ có phải thế không?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Đúng lý ra Điếu Ngao Cư Sĩ lão tiền bối là đi tìm kiếm y để truyền thụ pho kiếm pháp tuyết thế ấy, nhưng sau vì bệnh của ông ta quá trầm trọng nên mới truyền thụ cho tiểu bối mười sáu thức tuyệt học đó.
Tất nhiên phải để cho y đại diện cho Điếu Ngao Cư Sĩ. Chờ Đại Hội kết thúc xong, tiểu bối thể nào cũng làm theo lời thề, truyền thụ nốt mười hai thế kia cho y.
Hải Thiên Kiếm Thánh gật đầu :
- Lão đệ rộng lượng như vậy, không uổng công lão phu truyền dạy cho lão đệ một phen. Lão đệ đã nói như vậy thì nên để cho Thanh Phong đại diện Điếu Ngao Cư Sĩ, còn lão đệ thì đại diện Hải Thiên Kiếm Thánh nhé ?
Bàng Chân Chân tỏ vẻ hổ thẹn, vừa cười vừa đáp :
- Lão tiền bối cứ quá nặng lời đấy thôi ! Hải Thiên Kiếm Thánh bốn chữ rạng rỡ như thế nào, tiểu bối với tài nghệ hèn mọn như thế này đâu dám đại diện bốn chữ vẻ vang ấy. Bốn chữ đó không khác gì mặt trăng mà tiểu bối chỉ là con đom đóm thôi. Thử hỏi lão tiền bối đom đóm bé nhỏ như vậy thì đại diện sao nổi mặt trăng để chiếu sáng khắp thiên hạ được?
- Bây giờ lão đệ có hai thanh kiếm Mạc Tà và Can Tương, lại biết mười sáu thế kiếm tuyệt tác của Điếu Ngao Cư Sĩ với bốn thế kiếm tuyệt diệu của lão phu. Hai pho kiếm đó phối hợp với nhau aoi lực vô biên. Trong đời này ít có người địch nổi lão đệ. Như vậy lão đệ thừa kế được bốn chữ Hải Thiên Kiếm Thánh của lão phu lại chưa có người truyền thụ...
Bàng Chân Chân nghe thấy Triển Thanh Bình nói như vậy, vừa kinh hãi vừa mừng rở vội đỡ lời :
- Lão tiền bối nói như vậy chẳng lẽ muốn nhận tiểu bối làm môn đồ chăng ?
- Tư chất của lão đệ như vậy mà chẳng muốn thu lão đệ làm môn đồ ? Huốn hồ lão đã truyền thụ hết tài ba của lão cho lão đệ rồi, bây giờ nơi đây có nhiều người không tiện thành lễ, lão đệ cứ gọi lão phư là sư phụ được rồi. Và từ nay trở đi lão đệ là người Trưởng môn đời thứ hai của Bắc Hải Thanh Bình Cung rồi !
Bàng Chân Chân nghe nói cảm động đến ứa nước mắt ra, vội rỉ tai Hải Thiên Kiếm Thánh nói :
- Lão tiền bối...
Hải Thiên Kiếm Thánh cau mày lại có vẻ không vui hỏi :

- Sao con lại gọi ta là lão tiền bối ? Chẳng lẽ không dám gọi ta là sư phụ hay sao?
- Vì con có việc này, nếu không nói rõ trước mà đã gọi lão tiền bối là ân sư ngay thì con sợ mang tội khi sư !
- Có việc gì con cứ nói đi, ta không oán trách con đâu !
Không muốn cho người khác hay biết, Bàng Chân Chân hạ thấp giọng rĩ tai Triển Thanh Bình nói :
- Cái tên Thương Tâm Nhân của đệ tử...thực sự tên con là Bàng Chân Chân, con gái của Bang Chủ Tam Nguyên Bang đấy !
Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Hải Thiên Kiếm Thánh ngạc nhiên vô cùng, và cũng hổ thẹn là khác, vì gần gũi nàng ta bấy nhiêu lâu mà không biết nàng ta là con gái. Ông ta xấu hổ quá, hóa tức giận, liền sầm nét mặt lại khẽ trách mắng :
- Thương lão đệ, tuy lão đệ chưa gọi ta là sư phụ, nhưng cũng không nên đùa giởn ta như thế!
Bàng Chân Chân hổ thẹn vô cùng, suýt tí nữa thì khóc ra tiếng, rồi nàng cúi đầu đáp :
- Xin ân sư hãy nguôi cơn giận, vì đệ tử quả thực có nổi khổ tâm riêng, mới phải thay tên đổi họ mà cải nam trang như vầy, chứ cóý gì thất kính với ân sư đâu.
Triển Thanh Bình thấy nàng ta gọi mình là ân sư, đã nguôi giận rất nhiều, nhưng vẫn tỏ vẻ không vui và hỏi :
- Thương lão đệ ! Ta ở trong Cửu Hồn Cốc tại núi Ô Mông đã được gặp Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân rồi. Hiện giờ nàng ta chả đang ngồi cạnh Bàng Thiên Hiểu là gì kia? Lão đệ tưởng ta không biết lại còn muốn đùa giỡn ta nữa hay sao?
Bàng Chân Chân gượng cười đáp :
- Thưa bẩm ân sư, nàng là Thiên Tầm Nữ Bàng Chân Chân, và cũng là em gái của tiểu đồ, còn tiểu đồ đây mới thực là Hoàng Sam Hồng Tuyến.
Triển Thanh Bình càng nghe càng bực tức :
- Lão đệ càng nói càng hồ đồ thêm, trên thiên hạ làm gì có chị em lại cùng họ cùng tên như thế ?
Bàng Chân Chân biết không nói rõ đầu đuôi câu chuyện thì Triển Thanh Bình vẫn không sao tin được lời nói của mình, nên nàng lại nói tiếp :
- Thưa ân sư, còn nửa số nửa mới đủ một trăm lẻ tám tiếng chuông. Từ giờ cho tới lúc tiếng chuông dứt cũng còn khá lâu. Vậy mời ân sư hãy ra đằng kia chỗ vắng người để nghe lời tường thuật của đệ tử. Lúc ấy, ân sư mới biết rõ sự uẩn khúc của đệ tử như thến nào?

Triển Thanh Bình thấy thái độ của nàng ta rất thành thực, lấy làm ngạc nhiên vô cùng, liền gật đầu và cùng nàng rời khỏi khán đài của tân khách đi ra chỗ cách cổng chào không xa mới ngừng chân lại để nghe nàng tự kể hết sự thể. Nghe xong, ông ta mới tin và an ủi :
- Con khỏi nản chí, trong Bắc Hải Thanh Bình Cung của chúng ta có rất nhiều linh dược, bây giờ con đã là đệ tử của ta rồi, sư phụ cam đoan chữa khỏi bộ mặt của con, nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa thấy Mạnh Hồng Tiếu tới?
Bàng Chân Chân cau mày đáp :
- Chưa biết chừng chị ấy vì trông thấy Thanh Phong hợp cẩn với em gái của đệ tử, rồi ngờ vực nhân phẩm của chàng ta mà đau lòng đi tu cũng nên ?
- Con nói như vậy rất có lý !
- Nếu vậy đệ tử phải nghĩ cách tìm cho ra chị Hồng Tiếu để giải thích cho chị ấy khỏi phải hiểu lầm chàng Thanh Phong.
- Con có tấm lòng tốt như vậy, thế nào sau này kết quả của con cũng mỹ mãn vô cùng.
- Thưa ân sư, còn một việc này muốn nhờ ân sư làm giúp con.
- Việc gì thế ?
- Hình như Vạn Kiếp Ma Chủ oán hận Tam Nguyên Bang lắm, nên con chắc hôm nay cha con thế nào cũng phải khổ chiến với Ma Chủ một phen. Con muốn nhờ ân sư chuyển giao cái búa thần này trả cho cha con để tiện lúc đấu với Ma Chủ mà có thêm lợi khí để phòng thân.
- Việc này dễ lắm ! Con cứ lẳng lặng đưa cây búa thần cho ta, rồi con đi mời cha con đến đây, bảo ta có một việc muốn thương lượng với người.
Bàng Chân Chân liền đưa cây búa thần cho Hải Thiên Kiếm Thánh rồi đi tới trước mặt Bàng Thiên Hiểu, cố gắng ổn định tâm thần, cung kính bái chào và nói :
- Gia sư Bắc Hải Thanh Bình Cung Chủ Nhân có việc muốn mời Bàng Bang Chủ rời khỏi đây thương lượng chốc lát.
Thuốc dị dung của Điếu Ngao Cư Sĩ quả thực toàn diệu, không những Bàng Thiên Hiểu không biết rõ nàng là ai, mà cả Khổng Lăng Tiêu, Liễu Như Yến các người cũng không hay biết gì nốt. Chỉ có Hoàng Sam Ngọc Nữ là chị em sinh đôi với nhau, hai người tâm linh tương thôn nên cảm thấy hơi ngạc nhiên, nên đưa mắt nhìn nàng mấy cái.
Xưa nay Bàng Thiên Hiểu vẫn kính nể Hải Thiên Kiếm Thánh.
Bây giờ thấy Triển Thanh Bình có việc mời mình ra bàn tán cũng

đoán chắc việc này phải quan trọng lắm cho nên gật đầu nhận lời, đứng dậy đi ra luôn.
Khi tới trước mặt Hải Thiên Kiếm Thánh, lão Bang Chủ liền chắp tay chào và hỏi :
- Triển huynh cho gọi có việc gì chỉ giáo thế ?
Triển Thanh Bình vừa cười vừa đáp :
- Tôi muốn tặng lại một môn khí giới lợi hại để Bang Chủ được giở hết thần oai ở trong Đại Hội Vạn Kiếp này !
Bàng Thiên Hiểu nghe nói hơi ngạc nhiên, liền xua tay vừa cười vừa đáp :
- Triển huynh có khí giới bảo bối, xin huynh cứ giữ lại để tự dùng. Vì nói đến khí giới Phiên Thiên Tam Bảo của chúng tôi cũng không phải là vật thường.
Triển Thanh Bình liền đưa cái búa thần, nhưng bên ngoài dùng lĩnh đỏ bọc chặc, mỉm cười và nói :
- Bàng Bang Chủ xin xem thử đây có phải là một trong Phiên Thiên Tam Bảo đã oai trấn thiên hạ không?
Bàng Thiên Hiểu cầm vào trong tay, khỏi cần mở tấm lĩnh ra, cũng biết là cây búa thần của mình, liền thất kinh nhìn Hải Thiên Kiếm Thánh hỏi :
- Chẳng hay Triển huynh đã gặp tiểu nữ Chân Chân hồi nào thế ?
Triển Thanh Bình mỉm cười đáp :
- Nghe nói Bang Chủ có tất cả hai vị thiên kim và hai vị đó cùng lấy tên là Chân Chân phải không?
Bàng Thiên Hiểu mặt đỏ bừng, tay chỉ Hoàng Sam Ngọc Nữ mà đáp :
- Bây giờ thứ nữ của đệ đã đổi danh là Hoàng Sam Ngọc Nữ Bàng Tố Chân rồi. Đệ hỏi huynh là hỏi Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân chị của y đấy !
Triển Thanh Bình gật đầu mỉm cười đáp :
- Khi đệ đến đây phó hội có gặp lịnh ái. Cô ta nhờ đệ trao trả cây búa thần này cho Bang Chủ.
Bàng Thiên Hiểu cau mày lại hỏi tiếp :
- Tại sao tiểu nữ không tới? Triển huynh có biết y thị đi đâu không?
Thấy cục diện ngày hôm nay rất hiểm ác, Hải Thiên Kiếm Thánh muốn làm cho Bàng Thiên Hiểu được yên tâm đối với kẻ địch, liền đặt một câu chuyện, mỉm cười đáp :
- Lịnh ái vì thấy các hảo thủ của Tam Nguyên Bang đều đến dự Đại Hội hết, cho nên cô ta sợ trong bang không có người trấn giữ, vì vậy đã quay trở vê núi tọa trấn rồi !
Bàng Thiên Hiểu nghe nói quả nhiên an ủi vô cùng, liền vừa cười

vừa nói :
- Lúc Triển huynh gặp tiểu nữ, chẳng hay vết sẹo ở trên mặt của nó đã lành mạnh chưa?
Triển Thanh Bình muốn làm cho lão Bang Chủ mừng thêm, liền lắc đầu vừa cười vừa đáp :
- Lịnh ái mặt đẹp như tiên vậy, chứ làm gì có khuyết điểm nào đâu? Quả thực đệ không thấy mặt cô ta có một vết sẹo nào cả, Bàng huynh hỏi như vậy...
Hải Thiên Kiếm Thánh chưa nói dứt, đã nghe thấy Tốt Kim Hoàn ở đằng xa lớn tiếng kêu gọi:
- Trăm lẽ tám tiếng chuông đã dứt, Đại Hội Vạn Kiếp đã khai mạc !
Bàng Thiên Hiểu tay cầm búa thần mỉm cười, qua trở về chỗ ngồi và nói cho Liễu Như Yến, Khổng Lăng Tiêu và Cổ Thanh Phong, Bàng Tố Chân các người hay :
- Chân nhi nhờ Hải Thiên Kiếm Thánh đem cây búa thần cho ta để trợ Oai, mặt của nó đã lành như xưa rồi !
Mọi người nghe nói cả mừng, nhất là Cổ Thanh Phong lại càng an ủi thêm. Chàng định len tiếng thì Bàng Tố Chân đã cướp lời hỏi trước :
- Thưa cha, bộ mặt của chị con đã lành mạnh như xưa rồi, tại sao không đến dự Đại Hội này?
Bàng Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp :
- Vì chị con thấy tất cả cao thủ bổn bang đều xuất động hết, trong bang không còn một người nào tọa trấn, nên mới quay về trông nom bản danh đấy !
Liễu Như Yến gật đầu :
- Chân Chân cẩn thận quá...
Nàng ta vừa nói tới đó thì Tiểu Cửu Hàn đã nhảy vào giữa sân lên tiếng nói liền :
- Cổ Thanh Phong, vừa rồi ngươi bất kính với ân sư, Cửu Hàn mời ngươi ra đấu một trận đã.
Cổ Thanh Phong không ngờ trận đầu đã có người thách mình ra đấu rồi, liền cau mày lại.
Bàng Thiên Hiểu thấy hai con gái cưng của mình đều sắp lấy Cổ Thanh Phong và cũng muốn xem tài ba của con rễ mình ra sao, liền mỉm cười nói :
- Cổ hiền điệt nghe thấy không? Tiểu Cửu Hàn đang thách hiền điệt đấy !
Cổ Thanh Phong bất đắc dĩ phải đứng dậy. Bàng Tố Chân nhìn chàng mỉm cười nói :
- Phong đại ca có sử dụng cây Ngũ Độc Bích Câu Đằng để mở hàng

lấy hên không?
Cổ Thanh Phong lắc đầu đáp :
- Vật này ác độc quá, tôi với Tiếu Cửu Hàn không có thâm thù gì hết, để tôi dùng thanh Thanh Cương kiếm đối địch thì quan minh hơn !
Nói xong, chàng từ từ đi ra giữa sân để gặp Tiếu Cửu Hàn.
Bàng Thiên Hiểu nghe thấy Bàng Tố Chân nói như vậy ngạc nhiên hỏi :
- Tố Chân, sao con lấy cây mây độc ở trong Miêu Lãnh ra làm khí giới như thế ?
Bàng Tố Chân lấy một cây mây độc ra đưa cho Bàng Thiên Hiểu xem và hỏi :
- Cha ở Miêu Cương khá lâu, chắc thể nào cũng biết cây mây Ngũ Độc này lợi hại như thế nào rồi. Và bây giờ dùng nó làm trường tiên tất nhiên phải lợi hại vô cùng phải không?
Khổng Lăng Tiêu vừa cười vừa xen lời :
- Tố Chân, Ngũ Độc Bích Câu Đằng này chỉ có một cây hay sao?
Bàng Tố Chân đáp :
- Có hai cây và một chiếc xương rắn lại còn lợi hại hơn. Khổng Di Nương muốn dùng phải không?
Khổng Lăng Tiêu mỉm cười đáp :
- Ngày thường tôi chỉ dùng một sợi thắt lưng bằng nhiễu để làm khí giới. Nên sử dụng cây mây này cũng không ngượng tay cho lắm. Nếu có nhiều thì cho mượn một cây để sử dụng.
Bàng Tố Chân thấy Khổng Lăng Tiêu muốn dùng, liền đưa cây Bích Câu Đằng cho nàng ta. Ngờ đâu chỉ vì cây mây độc này mà Khổng Lăng Tiêu bị tôi mạng.
Cổ Thanh Phong từ từ đi ra giữa sân, tay chào Tiếu Cửu Hàn rồi từ từ nói :
- Tạn họ Tiếu dùng khí giới chi hay là đối địch bằng tay không? Xin bạn cho biết trước.
Tiếu Cửu Hàn đã được Huyền Băng Lão Muội truyền thục cho tám thành võ công, cho nên y rất tự phụ không coi Cổ Thanh Phong vào đâu. Y chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi đáp :
- Ngươi đã biết dụnh ý của mười ba cái vòng xương trắng ở trên cổng chào Vạn Kiếp kia rồi. Buổi Đại Hội của ngày hôm nay chỉ có kẻ mạnh là thắng còn kẻ yếu thì chết, chứ làm gì có cái chuyện mà đánh đến khi phân thắng bại thì thôi đâu, mà ngươi hà tất phải hỏi như vậy?
Cổ Thanh Phong lắc đầu vừa cười vừa nói :
- Nếu vậy bạnh họ Tiếu định sử dụng khí giới phải không? Muốn thế

nào cũng được, mỗ đều xin tiếp hết. Bạn có giỏi thì cứ việc lấy đầu của Thanh Phong treo lên cổng chào đi !
Tiếu Cửu Hàn lạnh lùng đáp :
- Vừa rồi ngươi đã tự phụ là đã học được Phong Vân Lôi Vũ bốn đại tuyệt thức của Điếu Ngao Cư Sĩ phải không?
Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu đáp :
- Kiếm thuật rất cao siêu, tuy Cổ Thanh Phong này đã học được nhân truyền của tiên sư Tiêu Đại tiên sinh và hai vị lão tiền bối Điếu Ngao Cư Sĩ và Bắc Hải Thanh Bình Cung Chủ Nhân thật, nhưng nhận thấy kiếm pháp của mình hãy còn non nớt lắm.
Tiếu Cửu Hàn lại nói tiếp :
- Nếu vậy ta lãnh giáo ba môn kiếm pháp tuyệt diệu của ngươi vậy !
Cổ Thanh Phong liền rút kiếm ra đứng lấy thế, nhưng lại hỏi :
- Còn bạn họ Tiếu sử dụng khí giới gì thế ?
- Ta dùng một cây sáo ngọc để tiếp mấy thế kiếm của ngươi !
Cổ Thanh Phong cả cười múa kiếm xông lại tấn công luôn. Thế kiếm của chàng rất tầm thường không có vẻ gì là kỳ lạ cả. Tiếu Cửu Hàn biết thế kiếm của đối phương tuy tầm thường nhưng bên trong có biến hóa vô cùng. Tuy vậy, cậy tài ba của y rất cao siêu, nên mỉm cười nói :
- Cổ Thanh Phong ta biết thế kiếm Tiêu Hà Vấn Lộ này của ngươi rất biến hóa, sao ngươi không giở cả bảy thế biến hóa đó ra đi?
Y chưa nói dứt lời thì đã thấy thế kiếm của đối phương tấn công tới áo đảo vô cùng.
Triển Thanh Bình gật đầu và nói với Bàng Chân Chân :
- Thế kiếm của Thanh Phong cao siêu thực. Tiếu Cửu Hàn biết rõ có bảy đường biến hóa, mà vẫn không sao tránh khỏi đường kiếm của y !
Tiếu Cửu Hàn không ngờ kiếm pháp của đối phương lợi hại như vậy, cũng phải khen ngợi một tiếng :
- Kiếm pháp lợi hại thực !
Y vội múa cây sáo ngọc chống đỡ. Hai người đấu với nhau một thế đã biết công lực của nhau liền. Nên không ai dám khinh thường ai, đều giở hết tài ba ra đối địch. Trận đấu của hai người rất là kịch liệt. Tiếu Cửu Hàn giở hết tài nghệ của mình ra đối địch, còn Cổ Thanh Phong thì trước hết dùng Thiên Độn Kiếm Pháp của sư môn ra đố phó, rồi lại dùng kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh, sau cùng tới sử dụng bốn thức của Phong Vân Lôi Vũ kiếm pháp của Điếu Ngao Cư Sĩ.
Kiếm pháp của danh gia quả thực lợi hại. Cổ Thanh Phong chưa

dùng hết kiếm pháp của sư môn ra đã chiếm được thắng lợi. Chờ chàng sử dụng đến Thanh Bình Độn Kiếm của Hải Thiên Kiếm Thánh thì người của Tiếu Cửu Hàn hình như bị mũi kiếm bao vậy chặt rồi.
Huyền Băng Lão Muội không ngờ công lực của Cổ Thanh Phong lại cao siêu đến thế, y cau mày lại định nhảy vào cứu đồ đệ, nhưng đây là trận đầu tiên của Đại Hội, y không tiện ra cứu viện, đành chỉ mong Tiếu Cửu Hàn giở được võ học độc đáo ra thôi.
Diệu Âm Công Chúa ngồi xa nhất, khẽ cười nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương sành mắt thực. Cổ Thanh Phong quả thực là một vị anh hùng tuyệt thế !
Mạnh Hồng Tiếu khẽ kêu "hừ" một tiếng rồi đáp :
- Nhưng có ai biết đâu y chỉ bề ngoài, chớ có biết đâu bên trong lại thối tha vô cùng.
Diệu Âm Công Chúa ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn Mạnh Hồng Tiếu đang định hỏi nàng tại sao lại khinh rẽ Cổ Thanh Phong như thế, thì trong trận đấu đã thay đổi hết sức rồi.
Thì ra lúc ấy Cổ Thanh Phong đã thắng thế, nhưng Tiếu Cửu Hàn không chịu khuất phục, vẫn mạo hiểm giở những thế sáo rất ác độc để chống đỡ.
Cổ Thanh Phong thấy đối phương vẫn chưa chịu thua, liền cau mày lại giở thế Quần Sơn Lanh ra, oai lực mạnh nhất của Thanh Bình Độn Kiếm tấn công tiếp.
Tiếu Cửu Hàn thấy thế kiếm đó lợi hại, biết khó mà tránh nổi, liền giở thế Địch Vận Thiên Phong, một thế sáo lợi hại của y ra chống đỡ.
Bỗng hai món khí giới của hai người liền dính chặc vào nhau, hình như hai người muốn dùng nội lực để cướp giật khí giới của đối phương vậy.
Cho nên cả hai đều dồn hết sức lực vào cánh tay phải để mong thắng đối phương và gây nên thành tích vẻ vang trong trận đấu đầu tay của Đại Hội này.
Công lực của Tiếu Cửu Hàn mạnh hơn một chút, nhưng Cổ Thanh Phong lại nhờ uống Thiên Niên Hà Thủ Ô của Diệu Âm Công Chúa tặng cho nên sức của chàng dẽo dai hơn Tiếu Cửu Hàn.
Hai người cầm cự nhau trong giây lát, chân của hai người đều dẫm xuống mặt đất đến ba bốn tấc. Bỗng Cổ Thanh Phong rút lên một tiếng, vận hết Tý Ngọ Thần Công của sư môn ra hất mạnh thanh kiếm một cái, cây sáo của địch thủ bị hất ra ngoài xa mấy trượng liền. Khi rớt xuống, chiếc sáo đó liền rơi ngay vào chỗ Diệu Âm Công Chúa. Nàng ta khẽ giơ tay ra bắt luôn được cây sáo đó.

Thấy đối phương bị hất mất chiếc sáo ngọc, Cổ Thanh Phong liền nhanh tay đưa mũi kiếm vào ngực kẻ địch.
Bàng Thiên Hiểu và những người về phe Cổ Thanh Phong đều mừng rở, còn quần ma thì tên nào tên nấy cũng đều giơ áo lên che mặt.
Mọi người nghe thấy tiếng kêu bộp, thì ra trong sân đã có người té ngã. Huyền Băng Lão Muội biết đồ đệ của mình bị địch dùng kiếm chém ngã lăn ra chết, dậm chân định chạy lai bế xác, nhưng y đã đứng đờ người ra không nói năng được gì cả.
Thì ra người té lăng ra đất đó không phải là đồ đệ của y mà lại là Cổ Thanh Phong.
Sự biến chuyển đó là chỉ tại Cổ Thanh Phong nhân từ quá mà nên. Vì khi chàng đã dí mũi kiếm vào ngực đối phương rồi mới nghĩ đến kẻ địch không có thâm thù gì với mình hà tất phải giết chết y làm chi. Nên chàng chỉ định nói vài lời rồi quay trở về bổn trận thôi. Ngờ đâu người không có lòng giết hổ, mà hổ có ý hại người. Tiếu Cửu Hàn lại thừa lúc đó phun ngay một hơi Huyền Băng Chân Khí vào mặt Cổ Thanh Phong.
Hai người đứng cách nhau rất gần. Cổ Thanh Phong không đề phòng nên bị hơi lạnh vừa mạnh vừa giá sương làm cho tắc thở mà chết giấc ngã lăn ra đất.
Cổ Thanh Phong chất ngất, liền có ba cái bóng người nhảy tới. Một là Bàng Chân Chân, hai là Bàng Tố Chân, bà là Bàng Thiên Hiểu.
Ngay cả Mạnh Hồng Tiếu đã khinh rẻ chàng cũng cả kinh thất sắc đứng dậy định đi tới rồi.
Bàng Thiên Hiểu bảo Bàng Tố Chân hãy ẳm Cổ Thanh Phong về chỗ để cứu chữa, rồi chỉ mặt Tiếu Cửu Hàn quát mắng :
- Tiếu Cửu Hàn ! Cổ Thanh Phong một lòng nhân từ tha chết cho ngươi, mà ngươi lại thừa cơ ám hại y. Ngươi thực vô liêm sĩ vô cùng. Thế này mà cũng đòi nhận là nhân vật trong võ lâm.
Huyền Băng Lão Muội vì sợ đồ đệ mình bị thiệt thòi, nên mới phi thân nhảy ra che chở cho Tiếu Cửu Hàn :
- Đấu võ trên giang hồ, hễ thắng là mạnh, chứ có cứ gì sử dụng thủ đoạn gì đâu? Nếu Bàng Bang Chủ có muốn đấu, lão cũng xin lãnh giáo!
Bàng Thiên Hiểu đưa mắt nhình Huyền Băng Lão Muội một hồi, rồi ngửng mặt lên trời cười ha hả một hồi, rồi mới nói :
- Có phải ngươi muốn nếm mùi Phiên Thiên Tam Bảo của ta đấy không?
Huyền Băng Lão Muội cười nhạt đáp :

- Phiên Thiên Tam Bảo của ngươi chỉ dọa nạt được những kẻ mới ra đời thôi, chứ dọa nạt sao nổi ta?
Bàng Thiên Hiểu vuốt râu cười, quay mặt lại bảo Liễu Như Yến :
- Đưa cây búa thần cho tôi !
Liễu Như Yến liền ném cây búa thần tới. Bàng Thiên Hiểu giơ ta ra bắt lấy.
Vạn Kiếp Ma Chủ biết công lực của Bàng Thiên Hiểu siêu phàm, nhất là Phiên Thiên Tam Bảo lại lợi hại vô cùng, chỉ sợ Huyền Băng Lão Muội thất thế thì không ai khắc chế nổi hỏa khí của Hồ Diên Bính với Hỏa Hài Nhi, cho nên y liền lên tiếng nói :
- Huyền Băng đạo hữu, mời đạo hữu hãy trở về chỗ ngồi, để tôi gặp Bàng Bang Chủ, vì tôi với Bàng Bang Chủ cách biệt đã lâu năm rồi !
Huyền Băng Lão Muội cũng biết Bàng Bang Chủ không phải là tay vừa, nghe nói liền dắt Tiếu Cửu Hàn về chỗ ngồi.
Bàng Thiên Hiểu đoán chắc Vạn Kiếp Ma Chủ thế nào cũng có thù hằn gì với mình, nên cứ muốn đòi gặp mình như vậy, và ông ta cũng muốn xem đối phương là ai? Liền đứng yên chờ đợi, Ma Chủ vừa đứng dậy thì Tốt Kim Hoàn đã chắp tay vái chào và nói :
- Thưa bẩm Ma Chủ ân sư, xin ân sư cho phép đệ tử được tiếp Bàng Bang Chủ vủa Tam Nguyên Bang một phen !
Vạn Kiếp Ma Chủ biết công lực của Tốt Kim Hoàn khá cao siêu, đã học được bảy thành chân truyền của mình rồi, ngẫm nghĩ giây lát liền gật đầu đáp :
- Thôi được, để cho con ra tiếp cao nhân đương thời vậy !
Tốt Kim Hoàn vái chào xong liền phi thân tới trước mặt Bàng Bang Chủ, chắp tay chào và nói :
- Bàng Bang Chủ, Tốt Kim Hoàn bất tài nhưng vẫn muốn lãnh giáo vào chiêu tuyệt học và Phiên Thiên Tam Bảo của Bang Chủ.
Bàng Thiên Hiểu thâu búa thần lại, lắc đầu cười nhạt đáp :
- Ngươi không xứng đáng đấu với ta...
Lão Bang Chủ chưa nói dứt, Khổng Lăng Tiêu đã đột nhiên tung mình nhảy ra và nói với Bàng Thiên Hiểu :
- Bang Chủ không muốn ra tay, xin nhượng cho thiếp một trận vậy, để Tốt Kim Hoàn cô nương khỏi bị cụt hứng !
Thì ra Khổng Lăng Tiêu nghe thấy Thiết Kiếm Chân Nhân nói huynh trưởng của nàng là Khổng Đại Bằng bị Tốt Kim Hoàn giết chết ở trong Đào Hoa Chiếu, vì vậy muốn nhân dịp này hạ thủ đối phương để trả thù cho anh.
Bàng Thiên Hiểu cũng biết ý định của Khổng Lăng Tiêu, nên chỉ dặn nàng một câu :

- Phu nhân phải cẩn thận !
Đoạn lão Bang Chủ quay trở về chỗ ngồi để thăm vết thương của Cổ Thanh Phong.
Tuy Cổ Thanh Phong bị trúng Huyền Băng Chân Khí suýt tí nữa thì xương tủy bị đóng băng, nhưng nhờ có căn bản tối và lại được uống hai viên Hỏa Linh Đơn của Hỏa Hài Nhi, nên thoát hiểm ngay. Nhưng vẫn cảm thấy rát run, tạm thời không thể đối địch ngay được.
Bàng Thiên Hiểu mới yên tâm và cho Cổ Thanh Phong uống hai viên Ích Nguyên Linh Đơn rồi quay mặt ra ngoài trận đấu để xem Khổng Lăng Tiêu đối địch ra sao.
Khổng Lăng Tiêu đấu với Tốt Kim Hoàn, cả hai đều đấu tay không. Muốn lấy tiếng cho bổn môn, Tốt Kim Hoàn vừa ra tay đã giở ngay Dao Trì Tranh Hoa thủ pháp ra đối phó. Muốn trả thù cho anh, Khổng Lăng Tiêu cũng dùng ngay môn võ công độc đáo của mình là Thiên Hương Đoạt Hồn Chỉ ra, thế nào nàng cũng sử dụng đến mười thành công lực. Cả hai đều ngang tài nhau, nên đấu được hai mươi hiệp rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.
Quần hùng phó hội thấy môn hạ của Vạn Kiếp Ma Chủ đã có võ công cao siêu như vậy, thì Vạnh Kiếp Ma Chủ phải giỏi như thế nào.
Hai người càng đấu càng nhanh. Dần dần chỉ thấy bóng của hai người thôi chứ không sao trông thấy rõ được hình dáng. Lại đấu thêm được hai mươi hiệp nữa cũng chưa phân thắng bại, Khổng Lăng Tiêu bỗng nhảy ra ngoài nói :
- Công lực của Tốt cô nương sao siêu lắm, chúng ta đấu quyền chưởng mấy chục hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, chi bằng đổi sử dụng khí giới.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 36
Long Tranh Hổ Đấu

Cốt Kim Hoàn thấy mình dùng Dao Trì Ngọc Trác Hoa chưa thắng nổi đối phương, nhưng trong pho chưởng đó còn bao nhiêu hàm cả khí tuyệt độc. Nàng ta định sử dụng ám khí để thắng đối phương, thì đối phương đã nhảy ra bên ngoài mà đòi đấu võ khí.
Nàng ta nghĩ môn võ khí cây hoa sen của mình bên trong có ám khí để giết địch lại còn dễ hơn, nên nàng gật đầu đáp :

- Kim Hoàn xin tuân lệnh và xin dùng cây Dao Trì Ngọc Liên này để lãnh giáo Khổng phu nhân.
Nói xong chỉ thấy nàng ta rút cánh hoa sen bằng ngọc trắng dài chừng hai thước cột ở ngang lưng ra. Khổng Lăng Tiêu thì sử dụng Ngũ Độc Bích Câu Đằng của Bàng Tố Chân tặng cho.
Vạn Kiếp Ma Chủ trông thấy cây mây độc đó, biết ngay là lợi hại, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh dặn bảo Tốt Kim Hoàn :
- Kim hoàn cẩn thận, khí giới của đối phương lợi hại vô cùng, con chớ để cho khí giới dính vào người!
Thoạt tiên Tốt Kim Hoàn không coi cây mây độc của Khổng Lăng Tiêu vào đâu, bây giờ nghe thấy Ma Chủ dặn bảo như vậy, trong lòng mới hơi kinh hoảng.
Khổng Lăng Tiêu thấy mặt đối phương có vẻ e dè, đắc chí vô cùng liền cười vẻ kiêu ngạo và nói:
- Tốt cô nương, cẩn thận nhé ! Khí giới này của tôi không phải là khí giới thường đâu !
Nói xong, nàng liền múa cây mây độc xông lại tấn công luôn.
Khí giới của nàng dài hơn nên nàng lùi trước rồi tấn công sau, so lối đánh khác hẳn mấy người. Tốt Kim Hoàn muốn biết thủ pháp của đối phương ra sao rồi mới nghĩ cách đối phó sau. Nàng ta liền nhảy lùi về phía sau tám bước để tránh né.
Khổng Lăng Tiêu vận sức vào cánh tay phải quật cây mây thẳng như một chiếc gậy nhắm Thái Dương huyệt ở bên phải của Tốt Kim Hoàn đánh tới.
Tốt Kim Hoàn thấy đối phương vận khí khiến cây mây thẳng như một chiếc gậy gang, cũng phải kính phục. Nàng liền giơ cây sen ngọc lên trước ngực để chống đỡ và muốn gạt cây mây sang bên thừa thế tấn công lại. Ngờ đâu công lực của Khổng Lăng Tiêu mạnh vô cùng và cây mây độc lại tựa như một con rắn sống. Cân sen ngọc của Tốt Kim Hoàn chưa va chạm vào thân cây mây thì cây mây độc đã tự động rụt lại và tấn công sang phía khác liền.
Tốt Kim Hoàn không ngờ khí giới của đối phương lại linh hoạt đến thế, muốn tránh nhưng đã muộn rồi, đành phải tung mình nhảy lên để tránh né. Tuy đã thoát nạn, nhưng vẫn bị nguy hiểm hết sức.
Tốt Kim Hoàn thấy lối sử dụng khí giới vừa ra tay đã bị lép vế như vậy, hổ thẹn vô cùng. Cũng vì sự hổ thẹn ấy mà nàng ta định ở trên không giở ngay sát thủ giết chết đối phương cho khỏi hổ thẹn. Nàng ta quyết định như vậy, liền bấm cái chốt ở cây sen bằng ngọc đó rồi xoay người lại hướng chiếc hao sen vào người của Khổng Lăng Tiêu và thân của nàng thì hạ xuống nhanh như điện chớp.

Vạn Kiếp Ma Chủ thấy vậy biết ngay môn đồ của mình vì lòng hiếu thắng thúc đẩy mà đã đấu thí mạng một cách không nên không phải, vì đấu cách này thể nào cũng một mất một còn chứ không sai. Y là người rất điềm tỉnh, thấy vậy cũng phải gây cấn đứng dậy.
Khổng Lăng Tiêu giở tiên pháp ra múa cây mây độc mà đánh hụt luôn mấy thế, trong lòng cũng hơi tức tối, liền rú lên một tiếng thật dài rồi vận hết chân lực vào cánh tay phải múa cây mây kín như một cái lưới mà tấn công tiếp.
Bàng Thiên Hiểu, Liễu Như Yến các người thấy thình hình như vậy khoái chí vô cùng, vì hai người biết thế roi này của Khổng Lăng Tiêu kỳ diệu tuyệt luân. Lại thêm cây roi độc lợi hại vô cùng. Chắc phen này nàng ta thể nào cũng đắc thắng.
Quả nhiên cây mây độc của Khổng Lăng Tiêu đang quay tròn bỗng chỉa thẳng một cái rồi lại đổi hướng khiến Tốt Kim Hoàn không biết đâu mà chống đở, liền bị cây mây độc cuốn luôn vào ngang lưng ba vòng.
Tốt Kim Hoàn thấy lưng mình bị mây độc cuốn chặt không thể nào thoát chết được liền nghiến răng mỉm cười khỉnh mấ tiếng, và tay thì rung động cây sen ngọc liên tiếp, những bông hoa sen ở trên cành sen đó bỗng có mấy lưỡi phi đao phi xuống và tiếp theo đó có rất nhiều mũi kim độc nho nhỏ bay theo đều nhắm người của Khổng Lăng Tiêu bắng xuống.
Khổng Lăng Tiêu đang đắc chí đột nhiên thấy khí giới của đối phương lại có ám khí bắn ra vừa nhiều vừa nhanh như chớp nhoáng như vậy, nàng cũng biết khó mà thoát khỏi tai kiếp, một mặt vận mười hai thành công lực vào bàn tay trái đẩy ra một chưởng cương phong để che chở thân hình, còn tay phải thì giật mạnh cây mây độc một cái, rồi mới vứt luôn khí giới đó đi.
Ám khí của Tốt Kim Hoàn vừa nhanh vừa mạnh, chuyên phá những nội gia chân khí, cho nên cương khí của Khổng Lăng Tiêu vừa đưa ra đó làm sao mà chống đỡ, nên đã bị một phi đao bắn trúng trước, tiếp theo đó những mũi kim độc bắn trúng như mưa cắm cả vào người nàng, trông nàng như một con nhím ngã lăn ra đất chết tốt.
Tuy vậy, lưng của Tốt Kim Hoàn cũng bị cây Ngũ Độc Bích Câu Đằng cứa ra làm hai khúc, gan ruột tim phổi đều rớt ra cả mặt đất trong rất thất kinh.
Hai người vừa toi mạng thì đã có hai cái bóng người khác lướt tới giữa sân. Một là Vạn Kiếp Ma Chủ, một là Bàng Thiên Hiểu. Bàng Bang Chủ rất cưng Khổng Lăng Tiêu, vì nàng ta khéo chiều chuộng. Bây giờ thất người thiếp cưng của mình chết thảm như vậy, lão Bang

Chủ cũng phải đau lòng ứa nước mắt anh hùng ra.
Vạn Kiếp Ma Chủ một mặt sai người dọn xác, quét sạch đấu trường một mặt nhìn Bàng Thiên Hiểu ứa nước mắt mà cười nhạt :
- Bàng Bang Chủ là người có trái tim ác độc nhất thiên hạ, tại sao lại nhỏ lệ như thế ?
Bàng Chân Chân nghe thấy Vạn Kiếp Ma Chủ bảo cha mình là người có trái tim ác độc nhất thiên hạ, thì giật mình kinh hãi. Đồng thời nàng cũng đưa mắt liếc nhìn chữ Môn chưa sơn đỏ, vì chưa có máu tươi của người có trái tim ác độc nhất thiên hạ để sơn, nên chữ đó vẫn để mộc như vậy.
Bàng Thiên Hiểu không thèm đếm xỉa đến câu nói đó mà chỉ nghẹn ngào đáp :
- Khổng Lăng Tiêu là di thiếp của ta, hầu hạ ta lâu năm, nàng bị tai kiếp, ta không đau lòng nhỏ lệ sao được ?
Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt nói :
- Những kẻ dâm đảng này chết đi lại sạch mắt. Y thị hầu hạ người bấy nhiêu năm có lẽ cũng làm cho người mọc khá nhiều sừng rồi !
Bàng Thiên Hiểu nhìn thẳng vào mặt Vạn Kiếp Ma Chủ, lớn tiếng trách mắng :
- Vạn Kiếp Ma Chủ cũng là tôn sư của một môn phái, sao lại thốt được những lời thiếu giáo dục như vậy? Người bảo Lăng Tiêu dâm đảng không giữ phu đạo như vậy, chẳng hay người có chứng cớ gì mà dám vu oan cho nàng ta như vậy?
Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt một tiếng, chưa kịp trả lời thì Diệu Chân Ni Cô mới gia nhập Vạn Kiếp Môn không lâu, bước ra cười khanh khách xen lời nói :
- Bàng Thiên Hiểu, ông muôn điều vạn hiểu, mà có một việc lại không hiểu. Trước kia, Khổng Lăng Tiêu với tôi vẫn cùng vui chăn gối, cùng truy hoang lạc thú với nhau. Ngay cả con rễ cưng của ông bị chúng tôi bắc cóc đến núi Cửu Nghi, suýt tí nữa thì cũng bị Khổng Lăng Tiêu...
Bàng Thiên Hiểu không muốn nghe tiếp liền quát lớn, múa cây búa thần nhắm Ni Cô dâm đảng đó bổ luôn một nhát.
Diệu Chân có ngờ đâu lão Bang Chủ hổ thẹn quá hóa tức giận mà đột nhiên ra tay tấn công mình như vậy, và thế công lại nhanh như điện chớp, búa thần lại sắc bén khôn tả, cho nên y thị bị chém làm hai mảnh chết không kịp trối.
Nhưng vì thanh búa thần đó quá sắc bén và động tác của lão Bang Chủ quá nhanh, người của Diệu Chân bị chém ra làm đôi mà vẫn chưa tách ra làm hai mảnh, còn vẫn đứng nguyên ở đó một hồi mới

ngã lăn ra đất, tách ra làm hai mảnh.
Vạn Kiếp Ma Chủ không có cảm tình với đồ đệ mới nhập môn đó, vì vậy y chỉ liếc mắt nhìn một cái, cười nhạt hỏi :
- Bàng Thiên Hiểu, ngươi là Bang Chủ của Tam Nguyên Bang biệt hiệu Phiên Thiên Quái Tú của ngươi oai trấn giang hồ mà sao ngươi lại đang tâm giết một hậu sinh hạ bối như thế ?
Bàng Thiên Hiểu vẫn giận dữ quát tháo :
- Cả ngươi, ta giết cũng dễ như vậy thôi !
Vạn Kiếp Ma Chủ nghe nói, không tức giận chút nào, chỉ lắc đầu cười nhạt :
- Trận đấu giữa hai ta là trận đấu then chốt của Đại Hội này. Bây giờ hãy còn sớm lắm, ngươi chớ có muốn chết sớm như vậy làm chi !
Bàng Thiên Hiểu càng tức giận thêm, trợn tròn xoe đôi mắt ngắm nhìn Vạn Kiếp Ma Chủ từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu mấy lượt, rồi mới trầm giọng hỏi :
- Ngươi là ai?
- Ngươi khỏi cần hỏi biết ta là ai, chỉ cần giơ tay lên trán nghĩ lại xem, năm xưa ngươi đã làm những việc gì tán tận lương tâm thì ngươi hiểu liền.
Lời nói của Vạn Kiếp Ma Chủ rất tầm thường, nhưng khi lọt vào tai Bàng Thiên Hiểu lại vang động như sấm, khiến lão Bang Chủ kinh hoảng loạng choạng lui về sau hai bước.
Thấy Bàng Bang Chủ lùi bước, Vạn Kiếp Ma Chủ cười nhạt một tiếng, mới thủng thẳng đi vào chỗ ngồi.
Lúc ấy, Hỏa Hài Nhi thấy Bàng Bang Chủ vó vẻ tâm thần hoảng hốt, liền chạy ra cúi mình vái chào và nói :
- Xin Bang Chủ hãy bớt đau lòng, để tôi tiếp chiến môn hạ của Vạn Kiếp Môn, giết chúng một vài tên để trả thù cho Khổng phu nhân !
Bàng Thiên Hiểu gật đầu quay lại chỗ ngồi, ngẫm nghĩ xem Vạn Kiếp Ma Chủ là ai? Nghe lời nói của đối phương thì hiển nhiên đã có thù hằn rất lớn với mình.
Hỏa Hài Nhi chờ Bang Chủ qua về chỗ ngồi yên rồi và đợi chờ đệ tử của phái Vạn Kiếp đem xác của Diệu chân đi khỏi, mới chắp tay chào và nói :
- Vị nào ra đây đối địch với mỗ mấy hiệp ?
Y vừa nói dứt thì trong nhóm mười danh thủ đã có hai người đứng lên. Hai người đó là Tiếu Sát Ha Đằng và Liệt Hỏa Thái Tuế.
Vì ngồi gần hơn nên Tiếu Sát Ha Đằng đã ra giữa sân nhanh hơn Liệt Hỏa Thái Tuế một bước. Y vừa ra tới nơi đã cười ha hả và nói lớn :

- Ha mỗ bất tài muốn lãnh giáo võ công của bạn họ Ô mấy hiệp !
Hỏa Hài Nhi chưa kịp trả lời thì Liệt Hỏa Thái Tuế đã phi thân tới, cười giọng quái dị và đỡ lời :
- Ha huynh có cho phép Hồ Diên Bính này được đấu trận này không?
Tiếu Sát Ha Đằng cười nhạt đáp :
- Tại sao mỗ lại phải nhường cho bạn ?
Liệt Hỏa Thái Tuế thủng thẳng đáp :
- Trong võ lâm, chỉ có ta với y là sử dụng hỏa khí thôi, và từ trước tới nay hai chúng ta chưa hề gặp mặt nhau bao giờ. Nên mỗ mới muốn ra so tài thử với bạn Hỏa Hài Nhi là thế. Hơn nữa, hỏa khí của đối phương lợi hại lắm, chưa chắc Ha huynh đã chống cự nổi Tam Ly Chân Hỏa của y đâu?
Tiếu Sát Ha Đằng khi nào chịu lép vế, liền cười như điên như khùng, đáp lời :
- Không nói Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hài Nhi vội, ngay cả Hỏa Trung Chi Hỏa của huynh chưa chắc đã làm gì nổi Ha Đằng này !
Hồ Diên Bính lại quát lớn :
- Ha huynh nói như vậy là muốn uống rượu phạt, chứ không muốn uống rượu mời phải không?
- Ha...ha... Xin hỏi Hồ Diên Thái Tuế thế nào là rượu phạt ?
- Rượu phạt là hai chúng ta hãy đấu một trận, lấy Hỏa Hài Nhi ra làm giải thưởng, ai thắng sẽ được ra tay đối địch với y !
Hỏa Hài Nhi thấy hai quái khách coi mình là giải thưởng của chúng, liền tức giận vô cùng, định nổi khùng. Bàng Thiên Hiểu thấy vậy, vội dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ bảo y :
- Ô hương chủ hãy nhịn đừng có nổi giận như thế. Chờ chúng đấu vài hiệp phân thắng bại xong rồi, Hương chủ hãy ra tay đấu với chúng cũng chưa muộn.
Hỏa Hài Nhi vâng lời quay về chỗ cũ ngồi, nhưng trong lòng vẫn còn ấm ức.
Vì Liệt Hỏa Thái Tuế đã sa vào Thiên Nguy Cốc thiêu chết Thôi Nhất Vỹ và Đường Gia, lại còn chặt gẫy một cánh tay của Trang Mộng Điệp, sau còn bắt cóc Mộng Điệp đi, nên bây giờ Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc, Trì Trung Long vừa trông thấy mặt y đều muốn nhảy ra trả thù ngay. Nhất là Trang Mộng Điệp càng tức giận thêm.
Vạn Kiếp Ma Chủ cũng có ý định như Bàng Bang Chủ, nên y xua tay ra hiệu bảo những người môn đồ đó đừng ra tay để cho Liệt Hỏa Thái Tuế đấu với Tiếu Sát Ha Đằng đuổi sức đi đã rồi hãy ra tiếp chiến sau.
Tiếu Sát Ha Đằng nghe thấy Hồ Diên Bính nói ngông cuồng như vậy

cũng cười ha ha :
- Được, được ! Để mỗ lãnh giáo huynh trước, xem Liệt Hỏa Thần Công của Thái Tuết lợi hại đến thế nào?
Nói xong, y liền bước sang phải hai bước.
Liệt Hỏa Thái Tuế ít khi sử dụng đến Liệt Hỏa Thần Công, trừ phi đối phương mạnh hơn mình. Tiếu Sát Ha Đằng cũng biết Miêu Cương Song Quái không phải là tay tầm thường nên y cũng không dám khinh thường.
Diệu Âm Công Chúa thấy vừa mới khai mạc Khổng Lăng Tiêu, Tốt Kim Hoàn và Diệu Chân ba người đã chết một cách thảm khốc như vậy, nên cũng cau mày lại, khẽ nói với Mạnh Hồng Tiếu :
- Mạnh cô nương, chúng ta mau giở hai môn Diệu Âm tuyệt kỳ ra bằng không còn nhiều người bị chết oan uổng.
Mạnh Hồng Tiếu mỉm cười gật đầu đáp :
- Được, chúng ta cùng giở hai môn ấy ra đi, nhưng cần nhất đừng để cho người ta biết chúng ta đang làm những gì, bằng không người ta sẽ rõ lai lịch của chúng ta đấy !
Diệu Âm Công Chúa lại hỏi tiếp :
- Mạnh cô nương, có một cây sáo ngọc của Tiếu Cửu Hàn. Chi bằng chúng ta dùng hai cây sáo này sử dụng hai môn Diệu Âm và Thiền Xướng.
Tôi chắc còn tốt hơn là thổi bằng mồm, và như vậy cũng không đến nổi bị lộ hành tích của mình.
- Kế này của Công Chúa rất hay, chúng ta hãy thổi một khúc Vô Sầu Ẩn đã.
Thế là hai người cầm sáo lên thổi luôn.
Lúc ấy ở trong sân Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiếu Sát Ha Đằng đấu nhau rất kịch liệt, khiến những người ngồi quanh đó đều hoa mắt và mặt mũi tối tăm.
Mọi người lại nghe thấy tiếng sáo của Diệu Âm Công Chúa và Mạnh Hồng Tiếu thổi đều ngạc nhiên vô cùng, vì họ thấy hai thiếu nữ Mèo lại biết thổi khúc diệu tuyệt như thế nên càng kinh ngạc thêm.
Bàng Chân Chân với Cổ Thanh Phong hai người rất ưa thổi sáo, nghe thấy tiếng sáo này quen lắm, nên cả hai cùng đưa mắt nhìn Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu trong lòng nghi khôn tả.
Vì trong tiếng sáo bao hàm Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm, kiến ai nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu khôn tả và khiến động tác của Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiếu Sát Ha Đằng cũng chậm chạp dần. Sau cùng cả hai cùng ngừng tay lại lắng tai nghe quên cả đấu nhau nữa.

Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu thấy Pháp Hoa Thiền Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm đều công hiệu như vậy, liền đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ hài lòng. Đang lúc ấy, bỗng trên đài thủ tọa có tiếng rú kỳ lạ vọng lên.
Thì ra Vạn Kiếp Ma Chủ có mối đau lòng riêng, mới phẫn chí sáng tạo Vạn Kiếp Ma Cung và Vạn Kiếp Môn, rồi lại còn triệu tập Vạn Kiếp Đại Hội này nữa. Mục đích của y là muốn đánh bại quần hùng để rửa thù tuyết hận. Nhưng bây giờ y thấy mọi người nghe khúc sáo này đều quên cả thù hận, y kinh hoảng vô cùng, vội giở ngay Thiên Ma Tiếu ra...
Tiếng rú đó, Ma Chủ đã giở hết công lực ra mà kêu rú, tựa như muôn ngàn tiếng sấm trời cùng đánh lên một lúc, khiến Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu phải rùng mình một cái, suýt tí nữa thì không sao thổi thành tiếng sáo.
Khúc sáo của hai nàng loạn một cái, Vạn Kiếp Ma Chủ liền cười quái dị, hỏi Liệt Hỏa Thái Tuế với Tiếu Sát Ha Đằng :
- Thế nào, hai vị tại sao lại ngừng tay như thế ? Vị nào sợ và vị nào ngừng tay trước ?
Tiếu Sát Ha Đằng nghe thấy Vạn Kiếp Ma Chủ nói khích, liền hậm hực đáp :
- Mỗ có sợ y đâu !
Nói xong, y lại tấn công Liệt Hỏa Thái Tuế tới tấp. Thế là hai người lại đánh nhau tiếp.
Mạnh Hồng Tiếu cau mày lại hỏi Diệu Âm Công Chúa :
- Công Chúa, chúng ta hòa Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm vào trong tiếng tiêu tiếng địch chưa quen, nên mới kém công hiệu và mới bị Thiên Ma Tiếu của Vạn Kiếp Ma Chủ phá khuấy. Bây giờ chúng ta thử không dùng sáo xem sao?
Diệu Âm Công Chúa lắc đầu thở dài đáp :
- Vì Đại Hội mới khai mạc không lâu, ai nấy đang hung hăng, khó làm cho họ giác ngộ được. Như vậy chúng ta có tốn công vận dụng hai môn đó thêm cũng vô ích thôi. Chi bằng hãy đợi chờ trong giây lát, để họ bớt hăng hái, rồi hãy ra tay, thì lúc ấy sẽ thành công mau chóng hơn.
Mạnh Hồng Tiếu biết lời nói của Diệu Âm Công Chúa rất đúng, đành phải thâu sáo lại, ngưng tay giây lát. Ngờ đâu hai người vừa mới ngưng tay, thì trong đấu trượng đã có thảm kịch xảy ra liền.
Thì ra Liệt Hỏa Thái Tuế thấy đấu mãi không thắng nổi đối phương, nên nghĩ ngay ra một kế, lẳng lặng không cho đối phương biết, giả bộ làm như bỏ trống để cho đối phương có dịp may hạ độc thủ.

Quả nhiên, Tiếu Sát Ha Đằng đã trúng kế, vội giở ngay thế Loan Thạch Hành Vân tấn công luôn. Hồ Diên Bính lẹ làng gạt tay của Tiếu Sát Ha Đằng sang bên, rồi nhằm ngực của đối phương phản công lại.
Tiếu Sát Ha Đằng vội xoay người không để cho tay của đối phương động vào tay mình, rồi nhân lúc ngực của đối phương bỏ trống, liền giở thế Thôi Sơn Điền Hải đẩy mạnh vào đơn điền của Hồ Diên Bính.
Tất cả những thế đó là Hồ Diên Bính dụ địch, nên y cứa giả bộ làm như không hay biết để cho tay của Tiếu Sát Ha Đằng đánh trúng. Khi tay của Tiếu Sát Ha Đằng vừa đụng vào ngực áo của đối phương, nơi đó có vẻ chín ngọn lửa. Tay của Tiếu Sát Ha Đằng đánh trúng một ngọn, lạ thực, ngọn lửa vẻ đó lại có lửa bốc lên theo tay của y, mà cháy vào quần áo và bén rất nhanh.
Tiếu Sát Ha Đằng có nội công cao siêu như vậy, mà cũng chịu không nổi sức nóng của ngọn lửa đó, chỉ thấy y ôm cánh tay phải lăn lộn trên mặt đất kêu rú luôn mồm.
Lãnh Sát Hồng Phi với Tú Sát Tiêu Đồng thấy vậy, cả kinh thất sắc. Cả hai cùng chạy ra đở Tiếu Sát Ha Đằng lên, khi thấy tay của người nghĩa huynh đó từ chỗ khủy trở xuống đã cháy thành than khô và vẫn còn tiếp tục lan lên cánh tay...
Lãnh Sát Hồng Phi nghiến răng mím môi lấy luôn một con dao sắc bén ra, không do dự gì hết, dùng một ngón tay điểm vào huyệt mê cho Tiếu Sát Ha Đằng mê mang, rồi nhanh tay chặt gãy luôn cánh tay phải đó liền.
Tú Sát Tiêu Đồng thấy Lãnh Sát Hồng Phi lấy dao ra biết y định chặt tay của Tiếu Sát Ha Đằng, nên đã lấy thuốc cứu thương ra sẵn. Vừa thấy Hồng Phi chặt cánh tay xong, y đã vội rịt ngay thuốc vào. Rồi hai người cỏng Tiếu Sát Ha Đằng về chỗ.
Tiếp theo, Hồng Phi quay trở ra nhìn Liệt Hỏa Thái Tuế và nói :
- Liệt Hỏa Thái Tuế, các thứ Liệt Hỏa của người thực lợi hại vô cùng, khiến người ta không thể biết đâu mà phòng bị được.
Hồ Diên Bính cũng biết mình đả thương Tiếu Sát Ha Đằng rồi, Hồng Phi với Tiêu Đồng quyết không để yên cho mình đâu, nên y vẫn kiêu ngạo cười quái dị và đáp :
- Hồng Phi huynh khỏi cần phải khen ngợi. Mỗ và Ha Đằng huynh không có thâm thù gì hết, nên không nhẫn tâm trông thấy Ha Đằng bị thiêu thành một cây than và chỉ để cho Ha Đằng huynh biết chút lợi hại của đệ đấy thôi !
Hồng Phi cười nhạt đỡ lời :
- Bây giờ Ha Đằng đã bại, Hồng Phi tôi xin ra tiếp tay để xem Hồ

Diên Thái Tuế còn có trò mới lạ gì không?
Liệt Hỏa Thái Tuế cũng biết mình đã kết thù kết oán với anh em Lâu Sơn Tam Sát rồi, nếu để cho hai tên này sống sót thì thế nào chúng cũng gây hậu họa cho mình chứ không sai. Vì vậy, y mới quyết tâm diệt nốt Hồng Phi cùng Tiêu Đồng. Y liền ngắm nhìn Hồng Phi một hồi, cười quái dị :
- Hồng huynh nhất định chỉ giáo đệ hay sao?
Hồng Phi cười nhạt đáp :
- Công lực của Hồng Phi mỗ tầm thường thế này đâu dám nói đến chỉ giáo. Chỉ mong Hồ Diên Thái Tuế lại ra tay thử thách lần nữa cho mỗ được vê thế giới bên kia thôi !
Hồ Diên Bính cười giọng quái dị đáp :
- Mỗ muốn yêu cầu một điều này, nếu Hồng huynh không làm được thì mỗ đành phải cự tuyệt không đấu với huynh !
- Chẳng hay Thái Tuế định yêu cầu gì ?
Hồ Diên Bính trợn tròn xoe đôi mắt, cười giọng ngông cuồng một hồi, mới đáp :
- Mỗ muốn huynh với Tiêu Đồng huynh cùng ra một lúc, thì mỗ mới chịu ra tay !
Lãnh Sát Hồng phi nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, cười nhạt luôn mồm. Hồ Diên Bính thấy vậy ngạc nhiên vội hỏi :
- Thế nào huynh có bằng lòng không? Sao lại cười luôn mồm như thế?
- Ta cười ngươi khinh thường anh em Lâu Sơn quá ! Với tài ba của ngươi xứng sao được hai anh em ta liên tay đấu !
Hồ Diên Bính vẻ mặt kiêu ngạo nói tiếp :
- Nếu Hồng huynh không chịu như thế, thì mỗ cáo lui !
Hồng Phi thấy đối phương cứa bắt buộc mình với Tiêu Đồng cùng ra tay mới chịu đấu, đang cau mày suy nghĩ, thì Tú Sát Tiêu Đồng đã bước ra, vừa cười vừa nói :
- Đại ca ! Cổ nhân đã nói “cung kính chi bằng tuân lệnh”. Vậy anh em chúng ta cứ liên tay để Liệt Hỏa Thái Tuế chỉ giáo cho một phen xem sao?
Lãnh Sát Hồng Phi thấy Tiêu Đồng đã bước ra và nói như vậy, liền nghĩ thầm :
“Trước mặt quần hào của thiên hạ, hai đấu với một như thế này tuy rất khó coi thật, nhưng đây là do đối phương bắt ép, chớ có phải là ta như vậy đâu? Được ! Thử xem y làm bộ làm tịch ngông cuồng kêu ngạo như thế, liệu có chống nổi mười hiệp của anh em ta không?”

Nghĩ đoạn, y đã thấy Liệt Hỏa Thái Tuế mặt lộ sát khí, vừa cười vừa nói :
- Tiêu huynh nhanh nhẩu như thế mới phải chớ ! Sở dĩ mỗ muốn hai vị cùng ra tay một lúc là để tiện thể siêu độ cả hai vị trong một trận đấu, khỏi pa đấu đi đấu lại một vài trận nữa mất thì giờ của mọi người đi.
Nói xong, y lại cười ha hả, thật là ngông cuồng không thể tưởng tượng được, nhưng là y vừa tươi cười vừa quay tít hai cánh tay áo rộng màu hồng tựa như đám mây hồng.
Lãnh Sát Hồng Phi khẽ dặn Tú Sát Tiêu Đồng :
- Đệ cẩn thận đối phương định sử dụng pho Toàn Phong Chưởng bá đạo lắm đấy !
Tiêu Đồng mỉm cười đáp :
- Chúng ta giở hết toàn lực ra đỡ thế võ của y, thử xem công lực của y đến mức nào mà y lại dám ngông cuồng đến thế ?
Ngờ đâu, Hồ Diên Bính đã có độc kế sẵn. Có phải y định giở Toàn Phong Chưởng ra đâu, chỉ thấy người y quay đến vòng thứ ba, thì đã thấy y kêu rú rất lớn. Tiếng rú đó chưa dứt thì người y đã có chín ngọn lửa và một điểm sao sáng như đèn ló bay ra.
Thì ra cái áo bào đạo sĩ của Hồ Diên Bính trông rất lụng thụng và vướng chân vướng tay, nhưng sự thật cái áo đó chế đặc biệt lắm. Chín ngọn lửa thêu vẻ ở ngoài áo lại là lửa thật, bên trong bao hàm một chất thuốc kỳ độc và lại dính dấp như hồ keo vậy. Tên thứ lửa độc này là U Luân Độc Hỏa.
Trong lúc y quay người khiến anh em Hồng Phi tưởng lầm y định giở Toàn Phong Chưởng ra, thì y liền thừa cơ tung chín ngọn U Luân Độc Hỏa ra và thả thêm ngọn đèn ở trên cái mũ. Ngọn lửa trên đó lợi hại lắm, gọi là Hỏa Trung Chi Hỏa. Rồi y dùng Phích Không Chưởng Lực đẩy những ngọn lửa đó bắng vào người của đối phương. Y định tâm chỉ một thế võ đầu thôi là đốt chết anh em Hồng Phi liền, như vậy sẽ khỏi hậu họa.
Vì thấy Liệt Hỏa Thái Tuế quá ngông cuồng, Tú Sát Tiêu Đồng đang định vận hết công lực để đối phương, muốn một thế ấy đánh bại đối phương để trả thù cho Tiếu Sát Ha Đằng. Nhưng y đột nhiên trong thấy có những ngọn lửa và hỏa tinh bay tới, nên giật mình kinh hãi, vội dùng song chưởng đẩy lui những ngọn lửa ấy. Đồng thời y lại bảo với Lãnh Sát Hồng Phi :
- Đại ca phải cẩn thận ! Tên này nổi tiếng bằng Độc Hỏa, chớ có để cho lửa y va đụng vào người!
Hồng Phi nghe nói cũng dùng Vô Hình Kình Khí, định đẩy những

ngọn lửa bắn trở lại. Ngờ đầu, chín ngọn lửa của Hồ Diên Bính với một điểm Hỏa Trung Chi Hỏa không bị vật gì cả trở thì nó chỉ là chín ngọn với một chấm thôi. Nhưng khi nó bị chưởng phong và kình lực của anh em Hồng Phi va chạm phải, những ngọn lửa đó liền biến thành một cái bể lửa bao vây chặt lấy người Hồng Phi và Tiêu Đồng. Lại có những tiếng kiêu lốp bốp khiến quần hùng ngồi gần đó thấy vậy cũng phải kinh hoảng, vội lui ngay về phía sau.
Tội nghiệp cho Hồng Phi với Tiêu Đồng, dù có nội công tuyệt đỉnh và mưu trí khôn ngoan cùng xảo, nhưng gặp phải trường hợp này không sao thoát thân nổi. Vì những ngọn lửa đó đụng vào người là dính chặt và cứ bốc cháy đùng đùng, không sao dập tắt được, nên không bao lâu cả hai đều cháy thành hai cây than hồng.
Lúc ấy, không những Tiểu Sát Ha Đằng bị cụt một cánh tay trông thấy vậy đau lòng đến dậm chân la ó và khóc lóc thảm thiết, ngay đến cả quần hùng có mặt tại đó cũng phải kinh hoảng đến mất hết hồn vía. Còn Hỏa Hài Nhi người chuyên dùng hỏa công, thấy vậy cũng phải nhìn nhận tài ba dùng lửa của Hồ Diên Bính cao minh hơn mình thật. Nếu không có Lâu Sơn Tam Sát ra đỡ trận đầu thay chết cho mình, thì tới khi mình đấu với y cũng khó mà thoát khỏi tai kiếp này.
Hồ Diên Bính thấy Lãnh Sát Hồng Phi với Tú Sát Tiêu Đồng đã cháy thành than và quần hùng lại tỏ vẻ khiếp sợ, y càng đắc chí, đứng ngửng mặt lên trời cười luôn mồm. Ngờ đâu y chưa cười dứt thì bỗng có một con rồng lửa nhanh như điện phi tới và bao vây.
Thì ra Hỏa Hài Nhi biết Hồ Diên Bính cười xong thế nào cũng thích trước mặt đông đảo mọi người, như vậy tất nhiên mình phải ra đối địch, thì khó lòng thoát khỏi tai ách. Cho nên y đã quyết định ra tay trước để tiêu diệt kẻ địch.
Y vội lấy cái hồ lô ra dồn Tam Ly Chân Hỏa ở trong ra hóa thành một con rồng lửa nhằm Hồ Diên Bính phi tới.
Hồ Diên Bính có ngờ đâu, mình đang mổ trai, lại có ngư ông rình phía sau. Tới khi y nghe thấy có tiếng ùm ùm, muốn tránh thì đã muộn rồi, người y đã bị Tam Ly Chân Hỏa bao trùm và chỉ nghe thấy y kêu được mấy tiếng thảm khốc thì y cũng giống Hồng Phi và Tiêu Đồng thành một cây đuốc cháy rực.
Triển Thanh Bình tháay vậy thở dài một tiếng và nói :
- Người chuyên sử dụng hỏa thất phải chết bằng lửa, thật câu châm ngôn này nói không sai chút nào. Các vị thử xem kết quả của Liệt Hỏa Thái Tuế thì cũng nên cảnh tỉnh mà coi thường danh lợi...
Hải Thiên Kiếm Thánh chưa nói dứt, trong sân đấu lại có sự biến hóa

khác xảy ra. Thì ra Hỏa Hài Nhi dùng Tam Ly Chân Hỏa thiêu sống Hồ Diên Bính rồi, trong lòng hơi khoan tâm, vì vậy mà sao lãng phòng bị đôi chút.
Ngờ đâu, lúc ấy Bàng Thiên Hiểu với Thiết Kiếm Chân Nhân đều thất thanh kêu la, cả Liễu Như Yến cũng lớn tiếng gọi :
- Ô Hương chủ cẩn thận !
Hỏa Hài Nhi không biết nguy cơ ở đâu dẫn tới, đã thấy từ phía sau lưng bị người dùng chưởng dí chặt vào. Y giật mình kinh hãi, đang định quay trở lại, thi người tấn công lén phía sau đó, liền bảo :
- Ngươi không được cửa động, hể cử động là chết liền !
Nghe giọng nói, y đã biết đó là Tiếu Sát Ha Đằng vừa bị cụt tay mà cũng nhân vật tàn dư của Lâu Sơn Tam Sát. Y liền đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hiểu cầu cứu :
Bàng Thiên Hiểu đứng dậy nhìn Tiếu Sát Ha Đằng, trầm giọng nói :
- Ha Tam huynh ! Với thân thế của huynh, thiết tưởng không nên tấn công lén Ô Hương chủ như vậy !
Tiếu Sát Ha Đằng lớn tiếng đáp :
- Y có thể tấn công lén Hồ Diên Bính, sao mỗ lại không có thể tấn công lén y?
Bàng Bang Chủ không biết trả lời như thế nào cho phải, Thiết Kiếm Chân Nhân liền mỉm cười đỡ lời :
- Ha Tam huynh ! Chiếc tay của huynh bị Hồ Diên Bính dùng Độc Hỏa thiêu cụt, Hồng Đại huynh với Tiêu Nhị huynh cũng bị y đốt sống. Ô Hương chủ thấy vậy mới dùng thủ đoạn của y mà trị lại y. Trước hết, là chủ trì chính nghĩa cho võ lâm, sau là báo thù cho anh em Lâu Sơn Tam Sát. Đáng lẽ Ha Tam huynh phải cảm ơn y mới phải, trái lại sao huynh lại định giết hại y?
Lời nói của Thiết Kiếm Chân Nhân rất khéo léo. Bàng Bang Chủ cũng mừng thầm yên chí Hỏa Hài Nhi sẽ thoát chết. Ngờ đâu, Tiếu Sát Ha Đằng đã không bằng lòng chút nào, lại còn cười khỉnh mà nói :
- Anh em Lâu Sơn xưa nay một chút thù hằn gì cũng phải trả cho được. Huống hồ Hồ Diên Bính lại giết chết Đại ca Nhị ca của mỗ, bây giờ Ô Xích tự tiện thiêu chết Hồ Diên Bính, khiến Ha Đằng này không còn hy vọng trả thù, ân hận suốt đời. Y làm như vậy mà cũng đòi nói là có ân với ta hay sao? Như thế ta tha thứ cho y sao được ?
Bàng Thiên Hiểu nghe nói hậm hực quát mắng :
- Ha Đằng, ngươi không tha thứ cho Ô Hương chủ, chẳng lẽ ta lại tha thứ cho ngươi hay sao?
Tiếu Sát Ha Đằng ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng một

hồi, đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hiểu đáp lời :
- Bàng Thiên Hiểu, ngươi là cái thá gì, tài ba gì mà dám bảo không tha thứ ta thế ?
- Ha Đằng ! Dù ngươi không bị què một tay cũng chống đỡ không nổi trăm hiệp của cây búa thần của ta. Huống hồ bây giờ ngươi lại cụt một tay như vậy !
Tiếu Sát Ha Đằng tay vẫn dí vào tử huyệt ở sau lưng Hỏa Hài Nhi, nghe thấy Bàng Thiên Hiểu nói như vậy, lại cười một hồi nữa và nói :
- Anh em Lâu Sơn chúng ta như tay với chân vậy. Đã không được cùng sống với nhau, thì ta còn sợ gì cái chết ! Vã lại Đại ca và Nhị ca ta đã ngộ nạn rồi, ta cũng không muốn sống làm chi nữa.
Nói xong, y liền nhấn mạnh tay một cái vào tử huyệt của Hỏa Hài Nhi.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 37
Bộ Mặt Thật Của Ma Chủ

Nghe thấy Ha Đằng nói như vậy, Bàng Bang Chủ biết Hỏa Hài Nhi khó thoát chết, đang định nhảy ra cứu nhưng đã muộn rồi.
Chỉ thấy Hỏa Hài Nhi rú lên một tiếng rất thảm khốc, mồm phun máu tươi ngã lăn ra đất chết tốt.
Bàng Thiên Hiểu tức giận vô cùng, rống lên một tiếng, vừa nhảy bổ lại thì Tiếu Sát Ha Đằng đã nhanh tay tự điểm vào giữa ngực, ngã lăn ra tắt thở cùng chết theo với Nhị sát.
Thế là Lâu Sơn Tam Sát, Hỏa Hài Nhi và Hồ Diên Bính cũng chết cả vào một nơi.
Lúc ấy bỗng có tiếng cười rất lớn như là ở trên không vọng xuống vậy. Mọi người đưa mắt tìm kiếm một hơi mới thấy đang há mồm cười.
Vạn Kiếp Ma Chủ liền hỏi :
- Thanh Bình Cung chủ có cảm xúc gì mà lại cười thế ?
Triển Thanh Bình gật đầu đáp :
- Phải, mỗ cảm xúc sâu sắc quá, vì bên chủ nhân chưa ra tay mới bị chết có một mình Tố Kim Hoàn thôi, còn bên mươi ba danh thủ đã chết hết năm người :
anh em Lâu Sơn Tam Sát, Mỵ Hương Tiên Tử và Liệt Hỏa Thái Tuế

đều ngộ tai kiếp như vậy. Thanh Bình mỗ không cảm xúc sao được và nhận thấy bốn chữ danh, tâm, hờn, niệm tại người quá nỗi, khiến các anh hùng tuyệt thế đều biến thành tử quỷ hồ đồ.
Mấy lời nói của Hải Thiên Kiếm Thánh không khác gì tiếng chuông bác thức. Lúc đó trong mười ba danh thủ chỉ còn lại Bàng Thiên Hiểu, Liễu Như Yến, Thiết Kiếm Chân Nhân, Diệu Âm Công Chúa mấy người thôi nhưng người nhưng người nào người nấy nghe Kiếm Thánh nói vậy đều lắc đầu thở dài cảm xúc vô cùng.
Vạn Kiếp Ma Chủ lẳng lặng giây lát, bỗng giơ tay lên búng trúng không một cái, chiếc vòng bằng xương trắng treo ở dưới cổng chào bị vỡ tan tành.
Quần hùng không biết cử chỉ ấy của Vạn Kiếp Ma Chủ có ý gì nhưng ai nấy đều nhận thấy y có thần công như vậy cũng phải kinh hoàng.
Tiếp theo đó Vạn Kiếp Ma Chủ liền búng vỡ hết mười hai cái vòng chỉ còn lại một cái trao lơ lửng và bay trước gió thôi.
Hải Thiên Kiếm Khách kinh ngạc vô cùng, chắp tay chào và hỏi Vạn Kiếp Ma Chủ rằng :
- Xin hỏi Ma Chủ, Ma Chủ búng mười hai cái vòng xương như thế có dụng ý gì ? Hay là chỉ muốn cho quần hào biết võ công của mình cao siêu cỡ nào ?
Vạn Kiếp Ma Chủ hình như có vẻ cảm động, thở dài một tiếng rồi đáp :
- Mỗ triệu Vạn Kiếp đại hội này là có ý hỏi một trong mười ba danh thủ sao trước kia lại thù oán với mỗ như thế và xem người đó sẽ trả lời mỗ ra sao ? Ngờ đâu, vì đại hội này mà gây nên không biết bao nhiêu sự lôi thôi, phiền não và gây nên bao xác chết nằm ngổn ngang như thế này. Bây giờ mỗ nhận thấy người nào người nấy tu luyện được đến mức độ này không phải là chuyện dễ. Cho nên mỗ mới đặc biệt phá tan mười hai cái vòng kia đi chỉ giữ lại một cái vòng để phân biệt thôi.
Thanh Bình lại hỏi :
- Phân biệt như thế nào ?
Vạn Kiếp Ma Chủ chỉ tay vào QuỷThủ Thiên Tôn và Huyền Băng Lão Muội rồi trả lời :
- Đại hội Vạn Kiếp này là chúng ta dùng nghiên cứu võ học với nhau chỉ đến mứ hơn thua thôi, chứ không nên giết ai cả. Song đến cuối cùng mỗ phải đấu với kẻ thù xưa và cái vòng đó là để dành cho một mình kẻ thù của mỗ.
Bàng Thiên Hiểu vẫn chưa biết Vạn Kiếp Ma Chủ là ai, trong lòng hoài nghi vô cùng, liền xen lời hỏi :

- Chẳng hay kẻ thù của Ma Chủ là ai ?
Vạn Kiếp Ma Chủ đưa mắt nhìn mọi người một vòng, rồi nhìn thẳng vào mặt Bàng Bang Chủ trầm giọng đáp :
- Là ngươi !
Bàng Thiên Hiểu ngạc nhiên vô cùng gật đầu hỏi lại :
- Lão cũng biết kẻ thù của ngươi là lão, nhưng ngươi là ai ? Lão với ngươi có thù với nhau từ hồi nào ?
Vạn Kiếp Ma Chủ lắc đầu đáp :
- Khi nào ta ra giữa sân đấu với ngươi, ta mới cho người biết bộ mặt thật của ta.
Bất đắc dĩ Thiên Hiếu đành cau mày lại nói tiếp :
- Nếu vậy ngươi mau ra lệnh cho mọi người đấu tiếp đi...
Bàng Bang Chủ vừa nói tới câu đó thì Quỷ Thủ Thiên Tôn đã nhảy ra giữa sân nhìn lão Bang Chủ cười giọng quái dị và nói :
- Bàng Bang Chủ ! Năm xưa trên núi Tích Thạch, Bang Chủ đã ban cho mỗ một chưởng, lúc nào mỗ cũng ghi nhớ trong lòng. Bây giờ chúng ta lại tái ngộ Ở đây thế nào mỗ cũng phải xin Bang Chủ chỉ giáo cho một thế tuyệt học.
Bàng Thiên Hiểu toan định bước ra, thì Thiết Kiếm Chân Nhân đã đứng dậy mỉm cười nói :
- Bang Chủ, người tranh nhất của đối phương hình như là Vạn Kiếp Ma Chủ. Xin Bang Chủ hãy đợi chờ một lát nữa để đấu với kẻ địch, còn trận này xin hãy nhường cho bần đạo đối phó.
Bàng Thiên Hiểu cũng biết Vạn Kiếp Ma Chủ võ công gì không kém gì mình nên y thấy Thiết Kiếm Chân Nhân nói như vậy liền gật đầu :
- Chân Nhân muốn ra trận thì phải cẩn thận, tả chưởng của đối phương đã luyện đến môn Trảo Hồn Quỷ Thủ.
Thiết Kiếm Chân Nhân gật đầu rồi thủng thẳng bước ra chào một cái mỉm cười nói :
- Bần đạo ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngày hôm nay mới may được gặp.
Quỷ Thủ Thiên Tôn thấy Bàng Thiên Hiểu không đích thân xuất trận , tuy hơi thất vọng nhưng thấy Thiết Kiếm Chân Nhân là một trong mười ba danh thủ đương thời , kiếm pháp rất tinh xảo nên y cũng không dám khinh thường , vội chắp tay mỉm cười đáp :
- Mỗ cũng ngưỡng mộ Thiết Kiếm vô song của Chân Nhân đã lâu, mong Chân Nhân không tiếc tay chỉ giáo cho vài thế.
Mạnh Hồng Tiếu nghe hai người nói xong, liền khẽ cười và nói với Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Công Chúa ! Vừa rồi trong trận đấu sát khí đằng đằng, bây giờ lại

khiêm tốn có lễ phép quá...
Không đợi chờ Mạnh Hồng Tiếu nói dứt, Diệu Âm công đã lắc đầu mỉm cười đáp :
- Mạnh cô nương đừng có thấy bộ mặt bên ngoài của họ biến hiền hòa mà tưởng họ đối xử với nhau nhã nhặn đấy. Phải biết trái lại họ còn sát khí hơn những trận trước nhiều.
Mạnh Hồng Tiếu vừa cười vừa hỏi :
- Vừa rồi, Vạn Kiếp Ma Chủ đã tỏ rõ :
Chỉ có trận đấu của y với Bàng Bang Chủ là vì có với nhau mới có sự chém giết lẫn nhau thôi, còn những trận đấu khác thì không ai được đả thương ai cả. Nếu Quỷ Thủ Thiên Tôn hay là Huyền Băng Lão Muội dám ỷ thị tài ba độc ác của chúng mà tái giết chóc thì phen này tôi phải dùng ba môn thần công để xem oai lực Đằng Ma của mấy môn đó như thế nào ? Chẳng hay Công Chúa bảo có nên không?
Trong khi nàng đang nói, thì trong đấu trường hai người đấu với nhau đã kịch liệt không thể tưởng tượng nổi. Thì ra Thiết Kiếm Chân Nhân nghe thấy Quỷ Thủ Thiên Tôn muốn lãnh giáo kiếm thụât của mình nên vội rút thanh kiếm ra trả lời rằng :
- Bần đạo xin tuân lệnh !
Quỷ Thủ Thiên Tôn thấy đối phương đã rút trường kiếm ra, y cũng vén áo lên lấy một môn khí giới dị hình ra. Môn khí giới này của y cũng kỳ lạ lắm, tất cả quần hùng chưa được trông thấy bao giờ. Thì ra đó là một cái bao tay thật lớn đeo vào tay phải, mỗi ngón dài hàng thước rất sắc bén, trông chẳng khác gì một bàn tay thật lớn.
Thiết Kiếm Chân Nhân buôn tẩu giang hồ lâu năm nhưng chưa hề thấy ai sử dụng khí giới kỳ lạ như vậy liền giật mình kinh hãi không dám khinh thường đối phương nữa.
Triển Thanh Bình đứng xem sau một hồi mới thất kinh nói với Bàng Chân Chân :
- Chân nhi, chỉ sợ Thiết Kiếm Chân Nhân hôm nay khó mà thoát khỏi tai kiếp.
Bàng Chân Chân biết Thiết Kiếm Chân Nhân là một người không gây nên tội ác gì, nghe nói liền cau mày hỏi lại :
- Ân sư đã nhận xét thấy Quỷ Thủ Thiên Tôn có độc kế gì chăng?
Triển Thanh Bình lắc đầu :
- Sư phụ nghĩ đến môn khí giới của Quỷ Thủ Thiên Tôn là làm bằng một thứ cát gọi là Tấn Kim Sa ở đất Tây Vực trộn lẫn gang thép chế thành, trừ bảo kiếm truyền cổ ra, không còn đao kiếm nào chém gãy được nó. Nó lại có tẩm thuốc độc cực mạnh, hễ đập vào người là người đó chết liền và còn khóa được khí giới của đối phương nữa.

- Vật này lợi hại và độc như vậy, sao y không làm hai cái có phải tăng mạnh thêm không?
- Con có biết đâu khí giới này tên gọi Thiên Ma Trảo, người sử dụng nó một tay, còn một tay kia thể nào cũng phải luyện một môn công lực tuyệt độc. Vì đối phương thấy khí giới kỳ lạ thể nào cũng chăm chú phòng bị để y thừa cơ đó y hạ sát ngay.
Hải Thiên Kiếm Thánh mới nói tới đây thì hai người ở trong sân đã đấu được hai chục hiệp, thế công của họ nhanh vô cùng chỉ trông thấy bóng chứ không thấy người.
Bàng Chân Chân xem một lát rồi lại hỏi Triển Thanh Bình :
- Thưa ân sư, chẳng hay Can Tương và Mạc Tà của con có phá nổi Thiên Ma Trảo không ?
- Đôi thần kiếm ấy là bảo kiếm số một số hai của thiên hạ, Thiên Ma Trảo làm sao chống đỡ nổi.
- Nếu vậy ân sư hãy đưa cho con hai thanh bảo kiếm đó.
Hải Thiên Kiếm Thánh ngạc nhiên hỏi lại :
- Con sử dụng hai thanh bảo kiếm này không sợ Thanh Phong nhận ra hay sao ?
- Tính mạng của người còn quan trọng hơn sự bí mật cá nhân. Nếu Thiết Kiếm Chân Nhân nguy hiểm là con quyết tâm ra tay thử xem.
Vả lại, Thanh Phong với Mạnh Hồng Tiếu chỉ nhận ra được thanh Can Tương mà thôi, còn con thì chỉ sử dụng thanh Mạc Tà thôi. Như vậy hai người biết sao được ?
Triển Thanh Bình mỉm cười đưa hai thanh bảo kiếm cho nàng.
Lúc ấy trong đấu trường đã tới gian đọan rất gay cấn rồi. Thiết Kiếm Chân Nhân tuy là trong ngũ đại danh kiếm, võ công tuyệt thế, kiếm pháp rất mạnh nhưng gặp phải Quỷ Thủ Thiên Tôn thì hình như bó chân bó cẳng vì đôi bên ngang nhau, nhưng về phương diện khí giới, Thiết Kiếm Chân Nhân chỉ dùng kiếm thường thôi, nên lép vế hơn địch thủ là thế. Đã mấy lần Thiết Kiếm Chân Nhân chém trúng Thiên Ma Trảo nhưng không ăn thua gì mà suýt tí nữa thì bị khí giới của địch phá mất khí giới của mình. Vì vậy lão đạo sĩ lại càng quýnh hơn.
Khi đến hiệp thứ mười bảy, Thiết Kiếm Chân Nhân đã cảm thấy khí giới của mình bị đối phương khắc chế, nên không sao giở được những thế kiếm tinh xảo của mình, nên ông nghĩ ra được một kế muốn dùng nội công mà mình đã tu luyện được mấy chục năm ra mạo hiểm tấn công đối phương một phen.
Nghĩ như vậy, Thiết Kiếm Chân Nhân liền dùng thế Thám Huyệt Tần Long nhằm giữa ngực Quỷ Thủ Thiên Tôn đánh luôn.

Quỷ Thủ Thiên Tôn rú lên một tiếng rất quái, rồi giơ cây Thiên Ma Trảo lên chộp cây kiếm của đối phương.
Thiết Kiếm Chân Nhân cố ý thâu kiếm hơi chậm để cho kiếm của mình bị kẹp vào hai ngón tay của Thiên Ma Trảo. Quỷ Thủ Thiên Tôn cười nhạt một tiếng, xoay Thiên Ma Trảo một cái để khóa kiếm của đối phương còn tay trái thì ngấm ngầm đưa lên nhằm ngực đối phương mà chộp luôn.
Thiết Kiếm Chân Nhân chờ Thiên Ma Trảo của đối phương vừa khóa kiếm của mình, đột nhiên rú lên một tiếng, dồn hết chân lực vào thân kiếm đâm mạnh về phía trước và rung mạnh một cái, nhưng hai ngón tay của Thiên Ma Trảo và cả hai ngón tay của kẻ địch cũng bị rụng gãy hết. Trong trận đấu, liền có hai tiếng kêu đau và bên ngoài có bóng đen phi tới.
Hai tiếng kêu đau đó là của Quỷ Thủ Thiên Tôn bị chém gãy hai ngón tay, với Thiết Kiếm Chân Nhân bị tay trái của đối phương chụp trúng ngực mà thốt ra. Còn hai bóng kia là của Mạnh Hồng Tiếu giả dạng cô gái Mèo và Bàng Chân Chân cầm Mạc Tà kiếm.
Lúc ấy, Thiết Kiếm Chân Nhân tuy đã bị thương nhưng mà còn vận được mười hai thành công lực tấn công thêm Quỷ Thủ Thiên Tôn thêm một thế nữa.
Quỷ Thủ Thiên Tôn cũng nhịn đau, giở Thiên Ma Trảo lên và tay lại sử dụng Chảo Hồn Quỷ Thủ phản công lại.
Trong khi cả hai đang nguy hiểm, thì Bàng Chân Chân đã múa Mạc Tà giở kiếm pháp của Hải Thiên Kiếm Thánh ra nhảy lại chặt Thiên Ma Trảo của Quỷ Thủ Thiên Tôn.
Chỉ nghe thấy kêu “cắc” một tiếng, ba ngón tay còn lại của môn khí giới kỳ lạ đó đã bị bảo kiếm của nàng chặt gẫy hết.
Còn Mạnh Hồng Tiếu thì giở Đại La Thủ ra trấn tan Trảo Hồn Quỷ Thủ của Quỷ Thủ Thiên Tôn, còn tay trái nàng thì dùng Thiên La Pháp Vũ hóa giải Phích Không chân lực của Thiết Kiếm Chân Nhân.
Cử chỉ của hai người ở đó đã làm cho quần hùng có mặt tại đó thất kinh vì Bàng Chân Chân dùng kiếm chém gãy ba ngón tay còn lại của Thiên Ma Chảo là đủ kinh người rồi. Nhưng Mạnh Hồng Tiếu hai bàn tay không đã hóa giải được hai môn nội công của hai tay cao thủ nhất thời, lại càng làm cho quần hùng kinh hoàng thêm. Ngay cả Vạn Kiếp Ma Chủ, Hải Thiên Kiếm Khách và cả Bàng Thiên Hiểu cũng kinh hoàng nốt.
Cổ Thanh Phong không nhận ra được kiếm pháp của Bàng Chân Chân và cũng không nhận ra được Đạt La Thủ Pháp của Mạnh Hồng Tiếu, tuy chàng cảm thấy thân pháp của hai người rất quen thuộc

nhưng vẫn không dám nghi là hai người.
Còn Bàng Chân Chân đã nhận ra ngay cô gái người Mèo này là Mạnh Hồng Tiếu liền.
Mạnh Hồng Tiếu đứng ở giữa sân mỉm cười vái chào rồi mời Thiết Kiếm Chân Nhân về chỗ nghỉ ngơi, sau lại nói với Quỷ Thủ Thiên Tôn rằng:
- Vừa rồi Vạn Kiếp Ma Chủ đã tuyên bố chỉ có trận đấu của Ma Chủ với Bàng Bang Chủ, vì có thù cũ với nhau mới phải đấu chí tử thôi, còn những trận khác chỉ là nghiên cứu võ công với nhau, chứ không được đả thương nhau. Bầy giờ hai vị đều bị thương cả, vậy trận đấu này coi như hòa. Xin mời Thiên Tôn về chỗ.
Quỷ Thủ Thiên Tôn gật đầu đáp :
- Thịnh tình của cô nương bần đạo xin rất cám ơn, còn bạn thanh niên này tại sao lại dùng bảo kiếm chém gãy khí giới của bần đạo như vậy? Bạn trẻ phải nói rõ nguyên nhân cho bần đạo hay tại sao đi đã?
Bàng Chân Chân liền mỉm cười đáp :
- Vì tiểu bối thấy mấy ngón tay của Thiên Ma Trảo của lão tiền bối nổi màu xanh, rõ ràng có tẩm chất độc cực mạnh, hễ chạm vào người là người đó chết liền. Tiểu bối chặt đứt mấy ngón để giảm bớt tội nghiệp của lão tiền bối. Như vậy là đã tích thêm công đứa cho lão tiền bối không ít. Vậy lão tiền bối phải cám ơn tiểu bối mới phải.
Quỷ Thủ Thiên Tôn cười nhạt nói tiếp :
- Xích Đại Phong, con ra đây cho đệ tử của Bắc Hải Thanh Bình Cung, người vô tri và ngông cuồng này kiến thức Thấu Cốt Âm Phong Trảo với Thanh Liên Đoạt Phách Sa của phái Tuyết Sơn chúng ta như thế nào.
Mạnh Hồng Tiếu thấy Xích Đại Phong đã bước ra, đang định quay trở về chỗ ngồi thì Quỷ Thủ Thiên Tôn lại lên tiếng gọi :
- Cô nương kia hãy khoan bước, chờ bần đạo băng bó xong hai ngón tay, sẽ lãnh giáo cô nương mấy thế võ nữa.
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói bất đắc dĩ đành phải đứng sang một bên chờ đợi để xem Bàng Chân Chân đấu với Xích Đại Phong.
Xích Đại Phong sử dụng cây Kim Long Sách, một sợi dây dài hơn bốn thước, đằng đầu cột một cái đầu rồng đỏ, song sắc bén vô cùng, còn giây thì kết bằng tóc người với dây đồng của người Gan Dao, cứng rắng đến ngay cả Mạc Tà Kiếm cũng khó chặt đứt được.
Bàng Chân Chân chưa rút thanh Can Tương ra và chỉ dùng Mạc Tà đối địch thôi. Nàng sợ Mạnh Hồng Tiếu với Cổ Thanh Phong cùng mọi người nhận ra mình nên phải sử dụng kiếm pháp gia truyền của

Bàng Thiên Hiểu.
Hai người đấu được mươi hiệp, Bàng Thiên Hiểu đã đoán ra được thanh niên này chính là Bàng Chân Chân, con gái cưng đã mất tích của mình từ lâu.
Tới khi Bàng Chân Chân dùng đến kiếm pháp Phong Vân Lôi Vũ thì Mạnh Hồng Tiếu cũng nhận ra. Người cuối cùng biết chính là Cổ Thanh Phong.
Bàng Thiên Hiểu và Mạnh Hồng Tiếu biết rõ chân tướng của Bàng Chân Chân rồi nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh nhưng riêng có Cổ Thanh Phong nhận ra nàng, liền nhảy ra khẽ gọi :
- Chân muội!
Vì tiếng gọi của Cổ Thanh Phong làm cho Bàng Chân Chân mất bình tĩnh, liền bị Xích Đại Phong tấn công cho ba thế liên tiếp, đẩy nàng lui về phía sau hơn trượng.
Bàng Chân Chân nghiến răng mím môi, một mặt giở thế Nhất Ty Thiên Ảnh trong Phong Vân Lôi Vũ ra chống đỡ thế công của địch, một mặt dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Cổ Thanh Phong rằng :
- Phong đại ca cứ để yên tôi đối địch. Còn cô gái mặc áo người Mèo kia chính là Hồng tỷ tỷ đấy. Tỷ ấy hiểu lầm đại ca, đại ca mau ra giải thích đi.
Vì nói chuyện với Cổ Thanh Phong lại dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh tốn rất nhiều hơi sức, Bàng Chân Chân sử dụng thế Nhất Ty Thiên Ảnh không chống cự nổi thế công của Xích Đại Phong suýt tí nữa đối phương đánh trúng hông trái.
Bàng Thiên Hiểu và Triển Thanh Bình một người lo cho con gái cưng, một người lo cho đồ đệ, cả hai đều cau mày lại.
Bàng Chân Chân thấy mình nói chuyện lại bị đối phương đẩy lùi mấy bước, hổ thẹn vô cùng liền giở hai thế kiếm trong Phong Vân Lôi Vũ ra chập một để chống đỡ, nhất thời kiếm phong như bể kiếm khí đã đẩy được Xích Đại Phong phải lui bước lia lịa.
Lúc ấy, Cổ Thanh Phong nghe thấy Bàng Chân Chân nói thiếu nữ Mèo nhảy ra cứu Thiết Kiếm Chân Nhân vừa rồi chính là Mạnh Hồng Tiếu giả dạng mà chàng đã tìm kiếm mãi không thấy, ngày đêm mong nhớ hoài nên mừng rỡ gọi :
- Hồng Tiếu muội !
Chàng vừa gọi vừa chạy tới gần, Mạnh Hồng Tiếu thấy Cổ Thanh Phong đi tới liền lùi về sau mấy bước :
- Hồng Tiếu muội, tôi nhớ nhung em đêm ngày, mãi tới hôm nay mới được gặp em ở Vạn Kiếp môn này. Sao em cứ muốn tránh tôi mãi

thế?
Mạnh Hồng Tiếu lạnh lùng đáp :
- Người bạc đức vô hạnh như anh thì ai chịu làm em đâu mà cùng gọi như thế.
Cổ Thanh Phong bị nàng hắt hủi như vậy hổ thẹn vô cùng, liền đáp:
- Sao Hồng Tiếu muội lại nói thế ? Cổ Thanh Phong tôi có hành vi gì đáng để cho người ta gọi tôi là kẻ bạc đức như vậy.
Thấy chàng vẫn không chịu nhận lỗi, Mạnh Hồng Tiếu càng tức giận thêm, liền chỉ mặt chàng nói tiếp :
- Anh...anh....
Nàng chỉ có thể nói được như thế thôi, rồi ngượng quá không dám nói tiếp nữa. Vì trước mặt đông đảo mọi người như vậy nàng đau dám đem chuyện động phòng của Cổ Thanh Phong mà mình nghe lỏm nhỉn lỏm như thế nào mà nói được.
Mạnh Hồng Tiếu không tiện nói, Cổ Thanh Phong càng thêm mơ hồ. Việc này chỉ có một mình Bàng Chân Chân là hiểu nguyên nhân thôi. Nhưng Bàng Chân Chân đang bận đấu với Xích Đại Phong, một kẻ địch không kém lợi hại. Đã hai lần chỉ phân tâm một chút là súyt bị bại rồi, như vậy nàng đâu dám sơ xuất nữa.
Nàng đang phấn trấn tinh thần múa cây Mạc Tà tấn công như điện chớp , giữ chắc như núi Thái Sơn. Nàng giở hết mười sáu thức Phong Vân Lôi Vũ kiếm của Điếu Ngao Cư Sĩ ra phản công lại. Chưa sử dụng hết pho kiếm đó nàng đã thắng thế và kiếm Xích Đại Phong bị bao vây trong thế kiếm như vũ bão đó.
Thấy tình thế như vậy, không riêng gì Xích Đại Phong lo âu kinh hỏang mà Quỷ Thủ Thiên Tôn đứng áp tận bên ngoài cũng phải lo ngại thay cho môn đồ của mình. Ngoài ra Vạn Kiếp Ma Chủ thấy vậy phải thầm khen ngợi kiếm pháp đồ đệ của Hải Thiên Kiếm Thánh quả thực lợi hại.
Đấu thêm mười hiệp nữa Xích Đại Phong đã tỏ vẻ không chống đỡ nổi. Nếu Bàng Chân Chân không phải là người nhân từ và nàng không tuân theo lời tuyên bố của Vạn Kiếp Ma Chủ thì có lẽ ngực Xích Đại Phong đã thủng rồi.
Quỷ Thủ Thiên Tôn biết mình không ra tay, thì đồ đệ của mình tất bại thảm chứ không sai, nên y vội quát bảo :
- Đại Phong có mau lui tạm, để sư phụ lãnh giáo thủ pháp hiếm thấy của vị cô nương nọ không ?
Mạnh Hồng Tiếu không muốn trả lời Cổ Thanh Phong, nghe thấy Quỷ Thủ Thiên Tôn nói như vậy liền chỉ thủng thẳng đi vào trong sân đấu. Nàng thấy tung tích mình đã bị bại lộ rồi, nên nàng vén luôn

miếng sa che mặt lên, chứ không cần giấu diếm gì hết. Rồi nàng chắp tay chào Quỷ Thủ Thiên Tôn mỉm cười nói :
- Tại hạ là Mạnh Hồng Tiếu, tiên sư là Bích Nhãn Thần Ni, rất vui lòng thỉnh giáo Thiên Tôn mấy hiệp. Mong Thiên Tôn tận lực dạy bảo cho.
Quần hùng nghe nàng xưng tên như vậy, mọi người đều kinh hoàng. Huyền Băng Lão Muội liền cảnh cáo Quỷ Thủ Thiên Tôn rằng :
- Thiên Tôn phải cận thận ! Mạnh cô nương đã luyện tập Đằng Ma Bảo Lục nên nàng có ba môn võ công tuyệt học hảo hữu trên võ lâm là Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ và Ma Kha Kiếm Pháp.
Quỷ Thủ Thiên Tôn nghe nói mới tỉnh ngộ liền ngắm nhìn một hồi rồi cau mày lại hỏi:
- Mạnh cô nương ! Vừa rồi hóa giải chưởng lực của Thiết Kiếm Chân Nhân và lão, cô nương đã dùng thủ pháp gì kỳ lạ thế ? Có phải là Đạt La Thủ đó không ?
Mạnh Hồng Tiếu rất đường hoàng, gật đầu đáp :
- Mạnh Hồng Tiếu tôi lấy được cuốn Đằng Ma Bảo Lục đã học thành ba môn võ công tuyệt học đó. Nhưng tôi không bao giờ ích kỷ như người mà giấu diếm không truyền thụ lại cho người thứ hai đâu. Bất cứ là ai, nếu tâm địa quang minh chính đại, hành vi đường hoàng và cùng có chung một chí hướng cứu giúp người hèn yếu diệt trừ bọn cường hào ác bá, thì Hồng Tiếu tôi sẵn sàng truyền thụ lại ba môn võ công đó cho vị võ lâm đồng đạo ấy liền.
Lời nói của nàng vừa đường hoàng vừa chính đáng, khiến những người có mặt tại đó dù chính hay tà cũng phải ngưỡng mộ.
Bàng Tố Chân đi đến cạnh Cổ Thanh Phong nắm tay chàng mỉm cười nói :
- Thảo nào Phong đại ca nhớ nhung chị Hồng Tiếu như vậy, kể cả nhân phẩm lẫn võ công, bất cứ điểm nào chị ấy cũng hơn chị em bọn em nhiều.
Cổ Thanh Phong sợ Mạnh Hồng Tiếu trông thấy mình với Bàng Tố Chân âu yếm lại sinh hiểu lầm thêm nên chỉ tay vào Bàng Chân Chân mà bảo Bàng Tố Chân rằng :
- Tố muội, thiếu niên tự nhận mình là môn hạ ủa Hải Thiên Kiếm Thánh kia chính là Hoàng Sam Hồng Tuyến, chị Bàng Chân Chân của em đấy. Em sang tiếp chuyện chị ấy, để anh giải thích riếng với chị Hồng Tiếu như vậy tiện hơn.
Bàng Tố Chân nghe nói vội chạy lại chỗ Bàng Chân Chân mỉm cười nói :
- Sao chị lại ăn mặc như thế này mà không chịu dùng bộ mặt thực để

gặp cha, Phong đại ca cùng em ? Chẳng lẽ chị lại giận em hay sao?
Bàng Chân Chân thấy Xích Đại Phong đã nhảy ra khỏi vòng đấu cũng không muốn làm khó dễ đối phương. Nàng đang cắm thanh Mạc Tà vào bao thì bỗng thấy Bàng Tố Chân gọi mình là chị và chạy tới, nàng vội giơ tay ra đón, ngắm nhìn Bàng Tố Chân một hồi, rồi ứa nước mắt ra vừa cười vừa trả lời :
- Chúng ta chị em với nhau, chị chỉ có thương em chứ có bao giờ trách cứ em đâu.
Bàng Tố Chân thấy người chị hiền lành như vậy, cảm động vô cùng, liền rúc đầu vào lòng Bàng Chân Chân, hai chị em cùng khóc nức nở.
Thấy hai chị em Bàng Chân Chân khóc thảm thương như vậy, ai nấy đều mủi lòng. Ngay cả Quỷ Thủ Thiên Tôn và Mạnh Hồng Tiếu cũng không nỡ đánh nhau trong trường hợp này, ai nấy đều rầu rĩ cả.
Vạn Kiếp Ma Chủ đưa mắt nhìn hồi lâu rồi bỗng đứng dậy. Bàng Thiên Hiểu cũng không sao chịu nhịn được liền chạy tới trước mặt chị em Bàng Chân Chân vuốt đầu Bàng Chân Chân ứa nước mắt ra hỏi :
- Chân Chân có phải vì mặt con đã... mà con không muốn gặp cha đấy không ?
Thấy cha già hỏi như vậy, Bàng Chân Chân cũng không sao nhịn được liền khóc òa lên. Tiếng khóc của nàng rất ai oán não nùng, khiến tất cả mọi người có mặt ở đó đều thấy rầu rĩ lây.
Vạn Kiếp Ma Chủ dặn người hầu đứng cạnh :
- Mau khua chuông !
Người hầu đó vâng lời giơ lá cờ đỏ lên phất mấy cái. Trong Vạn Kiếp Ma Cung liền có tiếng chuông vang động tức thì. Tiếng chuông này khắc hẳn tíêng chuông khai mạc. Tiếng chuông trước đầy những sát phạt, còn tiếng sau này ôn hòa vô cùng, khiến ai ai cũng ưa nghe.
Mạnh Hồng Tiếu đến cạnh Bàng Chân Chân nắm tay an ủi nàng, nhưng không biết nói thế nào cho phải ?
Bàng Chân Chân ngửng đầu nhìn Bàng Thiên Hiểu u oán nói :
- Thưa cha, con có một điều rất quan trọng muốn hỏi cha.
Lúc này Bàng Thiên Hiểu đã mất hết oai phong, bộ mặt hiền từ, khẽ vỗ vai Bàng Chân Chân mà rằng :
- Chân nhi có việc gì muốn hỏi cha thế ?
- Mẹ con la ai thế, hả cha ?
Bàng Tố Chân nghe thấy Bàng Chân Chân hỏi như vậy cũng tròn to đôi mắt lên nhìn xem cha trả lời thế nào.
Bàng Thiên Hiểu hai tay ôm lấy vai của hai người con gái, thở dài

một tiếng rồi não nùng đáp :
- Mẹ con tên là Vạn Phi Sương, hiệu danh là Huyền Huyền Ma Nữ.
Bàng Tố Chân nghe nói vội xen lời hỏi :
- Mẹ con hiện giờ sống hay chết ?
Bàng Thiên Hiểu thấy Bàng Tố Chân hỏi như vậy, không biết trả lời sao, ngẫm nghĩ hồi lâu mới lắc đầu :
- Mẹ....mẹ con... đã...chết rồi !
Lão Bang Chủ vừa dứt lời, thì đột nhiên một tiếng cười nhạt rất kinh hồn vọng lại.
Lão Bang Chủ giật mình kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn thấy Vạn Kiếp Ma Chủ đứng cách chỗ mình ba thước. Tiếng cười nhạt ấy do Ma Chủ thốt ra.
Lúc ấy tiếng chuông ở trong Vạn Kiếp Ma Cung đã gõ lên đến tiếng cuối chầu.
Bàng Chân Chân ngạc nhiên hỏi :
- Hồi nãy, gõ chuông xong đã chết chóc không biết bao nhiêu nhân vật trong võ lâm. Bây giờ còn gõ nữa làm chi ?
Vạn Kiếp Ma Chủ lạnh lùng đáp :
- Hồi chuông này là hồi chuông kết thúc đại hội và cũng là lúc ta thanh toán ân oán riêng với Bàng Thiên Hiểu.
Bàng Chân Chân lại hỏi tiếp :
- Chẳng hay Ma Chủ với cha tôi có thù hằn gì với nhau thế ?
Vạn Kiếp Ma Chủ không trả lời, chỉ lẳng lặng giơ tay lên bỏ mặt nạ ra. Tất cả mọi người trông thấy bộ mặt thật của Ma Chủ thì ai nấy đều ngạc nhiên đến ngẩn người ra không nói được nửa lời.
Thì ra bọn Vệ Phương Hoa các người từ khi vào làm môn hạ Ma Chủ đến giờ bấy nhiêu năm trời rồi mà không một ai biết Ma Chủ là đàn bà cả.
Có lẽ Vạn Kiếp Ma Chủ rất giỏi về cách hóa trang nên đôi mắt bà ta tuy đôi mắt có vết nhăn, đủ thấy tuổi bà ta khá cao nhưng da mặt vẫn trắng trảo như con gái đôi mươi vậy, nhất là bộ mặt thì quả thật là đẹp tuyệt trần luôn. Trông bộ mặt của bà ta lúc này cũng đủ biết hồi trẻ vẻ đẹp của bà không kém gì Mạnh Hồng Tiếu với chị em Bàng Chân Chân.
Quần hùng đều ngạc nhiên, tất cả mọi người im lặng, chỉ có một mình Bàng Thiên Hiểu thở dài một tiếng, rồi chỉ tay vào mặt Vạn Kiếp Ma Chủ giọng run run :
- Tôi đã sớm đoán...ra là...bà...bà rồi. Cũng mong...sẽ là...bà chứ không còn phải người khác....
Bàng Chân Chân vội xen lời hỏi :

- Thưa cha, Vạn Kiếp Ma Chủ là ai thế ? Bà ta với cha có thù oán gì vậy ?
Bàng Thiên Hiểu không sao nhịn được, nước mắt nhỏ ròng xuống hai bên má , với giọng bi đát gượng cười nói :
- Bà ta là...Huyền Huyền Ma Nữ...Vạn Phi Sương...là...là mẹ đẻ của chị em con đấy.
Bàng Chân Chân và Bàng Tố Chân ngạc nhiên vô cùng, đều trợn mắt nhìn Huyền Huyền Ma Nữ hồi lâu, rồi đồng thanh kêu "Mẹ Ơi !" rồi cùng nhảy xổ lại ngã luôn vào lòng Vạn Phi Sương.
Huyền Huyền Ma Nữ đang hậm hực, mặt đầy sát khí nhưng thấy hai cô con gái như vậy cũng dịt ngay nét mặt và mỉm cười hỏi :
- Hai con đều là Bàng Chân Chân đấy à ?
Bàng Tố Chân lắc đầu đáp :
- Thưa mẹ, tên con là Tố Chân còn chị con là Chân Chân.
Phi Sương cúi xuống hôn má hai con. Hôn xong mặt bà lại lộ sát khí , từ từ đẩy hai chị em Bàng Chân Chân sang bên và nói tiếp :
- Chân nhi, Tố nhi. Hai con hãy lùi sang một bên để mẹ thanh toán món nợ cũ với cha con đã, rồi mẹ con ta lại vui vầy với nhau.
Bàng Thiên Hiểu nhìn Phi Sương gượng cười đáp :
- Phi Sương, việc năm xưa quả thực tôi nhẫn tâm, nhưng sau tôi ân hận mãi, tìm kiếm nàng bao lâu năm mà không...
Phi Sương cười nhạt một tiếng ngắt lời chồng và nói tiếp :
- Bàng Bang Chủ ! Vạn Phi Sương đây chỉ là một ma nữ trên giang hồ không đáng để cho Bang Chủ đoái hoài tới. Bây giờ trước mặt quần hùng tôi chỉ cần ông cho tôi biết rõ năm xưa trong lúc đang sinh đứa con gái thứ hai chưa lọt lòng mà ông đang tâm bỏ mẹ con tôi ở trên núi hoang như vậy. Thế là nghĩa lý gì ?
Nghĩ đến chuyện năm xưa Bàng Thiên Hiểu ân hận vô cùng nên mặt đỏ bừng không sao trả lời được.
Bàng Chân Chân thấy vậy không nỡ để cho cha mình khó xử, liền nắm lấy tay áo mẹ vừa khóc vừa nói :
- Thưa mẹ, quả thực cha con vẫn ăn năn hối lỗi từ đó đến giờ nên bấy nhiêu năm nay chỉ nạp có hai người dì thôi chứ chưa hề...
Vạn Phi Sương cười nhạt, vội ngắt lời nói tiếp :
- Chân nhi, cha con không ăn năn hối hận gì đâu. Ngày nay nếu ta không hiện mặt ở trước Vạn Kiếp Môn này, thì con với em con vẫn còn biết Vạn Phi Sương là mẹ đẻ của con phải không ?
Bàng Chân Chân thấy không hoá giải nổi mối thù của cha mẹ nàng nên lo âu vô cùng. Nàng bỗng tung mình nhảy lên chữ Kiếp ở trước cổng chào cúi đầu xuống nhìn Vạn Phi Sương với giọng đau đớn nói

:
- Mẹ Ơi, con biết chữ Kiếp này sơn bằng máu mào hạc nghìn năm, thế bỏ vào mồm một tí cũng đủ hồn du chín suối...
Bàng Thiên Hiểu nghe giọng nói biết Bàng Chân Chân muốn gì rồi, hoảng sợ vô cùng liền gọi :
- Chân Chân con xuống đây. Việc của cha con với mẹ thế nào cũng giải quyết xong, con hà tất phải làm như thế.
Bàng Chân Chân không trả lời Bàng Thiên Hiểu, vẫn khóc lóc với Vạn Phi Sương :
- Mẹ, xin mẹ thương con với em con mà hoá giải mối thù xưa của cha con đi. Bằng không con không nỡ trông thấy cha mẹ trở nên kẻ thù địch như vậy, con đành phải lấy ít máu mào hạc này bổ vàp mồm để tự giải thoát thôi.
Lúc ấy Cổ Thanh Phong, Mạnh Hồng Tiếu, Bàng Tố Chân, Bàng Thiên Hiểu lo âu vô cùng, đều chạy đến dưới cổng chào.
Bàng Chân Chân đã cúi đầu xuống, mồm để gần chữ Kiếp và trầm lặng quát bảo mấy người đứng ở bên dưới rằng :
- Phong đại ca, Hồng Tiếu tỷ, Tố muội và cha nếu ai nhảy lên đây ngăn tôi sẽ phun độc ngay.
Mọi người ở bên dưới nghe thấy nàng nói như vậy, lùi lại mấy bước ngay, không ai dám đứng gần cổng chào nữa. Bàng Chân Chân lại nói với Huyền Huyền Ma Nữ tiếp :
- Chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm trông thấy con thụ độc tử mà cũng không chịu giảng hòa với cha sao ?
Vạn Phi Sương ngẩng đầu lên nhìn Bàng Chân Chân một hồi, hai mắt đã đẫm lệ. Hải Thiên Kiếm Thánh các người thấy vậy thì rất cảm động.
Ngờ đâu, Huyền Huyền Ma Nữ vừa đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hiểu một cái, bộ mặt đang hiền từ lại biến thành tức giận liền.
Hải Thiên Kiếm Thánh với Diệu Âm Công Chúa đứng cạnh đó bây giờ đầu óc cũng sáng suốt hơn, biết mối thù này nhất thời khó mà hóa giải được.
Quả nhiên Huyền Huyền Ma Nữ nhìn Bàng Thiên Hiểu một hồi nghiến răng, mím môi hậm hực nói :
- Bàng Thiên Hiểu, mối thâm thù của tôi với ông cao hơn núi, sâu hơn bể Bây giờ chỉ còn cách là ra tay đấu với nhau quyết sống chết thôi chứ không còn cách gì hoá giải được nữa.
Bàng Chân Chân nghe nói càng khóc lóc thảm thiết hơn, khẽ dùng sức một cái đã bẻ được một miếng sơn ở trên chữ kiếp bỏ vào mồm nuốt luôn.

Cổ Thanh Phong, Mạnh Hồng Tiếu, Bàng Thiên Hiểu, Bàng Tố Chân thấy vậy đều cả kinh, thất sắc vội luôn mồm quát bảo nàng không được như thế. Nhưng máu mào hạc nghìn năm có phải là thứ thuốc độc thường đâu. Bàng Chân Chân duỗi chân duỗi tay lăn từ trên cổng chào lăn xuống.
Cổ Thanh Phong lòng đau như dao cắt, giậm chân một cái, nhảy tới giơ hai tay ra đỡ lấy thân hình nàng. Nhưng chỉ thấy có một bóng người thấp thoáng, thân hình của Bàng Chân Chân đã bị người khác cướp mất và có một luồng gió mạnh đẩy chàng lui về phía sau ba bốn thước.
Người đó chính là Huyền Huyền Ma Nữ vẻ mặt lạnh lùng quát mắng Cổ Thanh Phong rằng :
- Cổ Thanh Phong không được làm bậy ! Chân Chân là con gái của ta, sao ngươi lại định ẵm như thế ?
Cổ Thanh Phong bị bà ta trách mắng, không biết trả lời như thế nào chỉ giậm chân cúi đầu, nước mắt nhỏ ròng ướt cả áo thôi. Bàng Thiên Hiểu cũng thở dài một tiếng và xen lời nói :
- Sương mụôi thử nghĩ xem, Chân Chân đã vì hiền muội mà chết rồi.
Huyền Huyền Ma Nữ mặt lạnh lùng gật đầu đáp :
- Phải, nó chết vì tôi thực, tôi sẽ chôn cất cho nó tử tế.
Nói xong bà ta đưa Bàng Chân Chân cho Phương Vệ Hoa mà dặn rằng :
- Con đem Chân Chân vào trong cung chờ ta kết liễu xong công việc ở đây đã, rồi ta sẽ vào trong đó xử trí sau.
Vệ Phương Hoa vâng lời đi luôn. Huyền Huyền Ma Nữ lại nói với quần hùng rằng :
- Đại hội Vạn Kiếp đã kết thúc, mời quý vị tự tiện giải tán cho, còn thù riêng của tôi với Bàng Thiên Hiểu tốt hơn mong các vị đừng can thiệp vào. Nếu vị nào có lòng xin mời ngày mốt quay trở lại dự tang lễ của tiểu nữ.
Nói xong, bà giơ tay áo lên phất một cái, liền cùng môn hạ quay trở về Vạn Kiếp Ma Cung, cả Quỷ Thủ Thiên Tôn lẫn Huyền Băng Lão Muội cũng không đếm xỉa tới.
Bàng Thiên Hiểu cứ ứa nước mắt ra hoài, tay vịn vai Bàng Tố Chân lắc đầu lia lịa mà không nói được nửa lời.
Hải Thiên Kiếm Thánh đã truyền thụ hết tài ba của mình cho Bàng Chân Chân chỉ mong nàng trở nên đệ nhất kiếm thủ, ngờ đâu nàng lại toi mạng trước Vạn Kiếp môn này. Tất nhiên ông ta phẫn chí vô cùng, rồi ông ta đi đến cạnh Bàng Thiên Hiểu khẽ vỗ vai và nói :
- Bàng Bang Chủ, việc đã xảy ra như vậy có đau lòng cũng vô ích.

Chi bằng chúng ta hãy mai táng thi hài của Khổng phu nhân với Ô Hương chủ trước đi rồi hãy nghĩ cách hoá giải mối oan thù xưa kia.
Liễu Như Yến đứng cạnh cũng hết sức khuyên giải, Bàng Bang Chủ mới chịu cùng mọi người ra tay chôn cất xác của Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hài Nhi, một mặt lắc đầu thở dài nói :
- Quả thực năm xưa tôi phụ lòng Phi Sương. Tôi chắc mối oán thù này khó mà hoá giải được, nhưng dù tôi có bị bà ta giết chết thân già này tôi cũng không oán hận chút nào. Riêng chỉ đau đớn thay vì việc này mà Chân Chân đã mất mạng một cách vô lý như vậy, thì tội nghiệp cho nó quá...
Nói tới đó, Bàng Bang Chủ đã nức nở khóc không sao nói lên được nữa.
Cổ Thanh Phong càng đau đớn thêm, mắt đẫm lệ đứng ngẩn người ra, chẳng nói chẳng rằng, quên cả hỏi Mạnh Hồng Tiếu tại sao lại hiểu lầm mình như vậy ?
Thoạt tiên, Mạnh Hồng Tiếu cũng cho Cổ Thanh Phong là người bạc đức vô hạnh mới ghét chàng không thể tưởng tượng được. Nhưng, bây giờ thấy thái độ của chàng vì cái chết của Bàng Chân Chân mà đau lòng khôn xiết thì tuy nàng đã bớt ghét giận Cổ Thanh Phong nhưng nàng vẫn không đếm xỉa tới vội, chỉ khẽ khéo Diệu Âm Công Chúa rời khỏi nơi đó, ra chỗ xa một chút.
Diệu Âm Công Chúa ngạc nhiên hỏi :
- Mạnh cô nương thật cô nương không muốn đếm xỉa tới Thanh Phong nữa hay sao ?
Mạnh Hồng Tiếu gượng cười đáp :
- Tôi đã chán hết sự đời rồi, chỉ muốn giúp Bàng Chân Chân một chút để tận tâm sự của tôi thôi Nếu Công Chúa không có việc gì bận đến thân thế xin giúp tôi hoàn thành tâm nguyện này.
Diệu Âm Công Chúa lại càng ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Chân Chân đã chết rồi, Mạnh cô nương còn giúp nàng ta sao được ?
- Chân Chân lấy cái chết để khuyên cha mẹ, nếu bây giờ chúng ta làm cho cha mẹ nàng được hòa hảo như trước có phải là chúng ta đã hoàn thành công việc ấy thì nàng ở nơi chín suối cũng được an lòng không?
- Chẳng hay Mạnh cô nương muốn dùng cách gì để hòa giải cho Bàng Bang Chủ với Huyền Huyền Ma Nữ ?
- Ngày xưa Trương Lương hát một bài Sở ca làm loạn được cả một đoàn quân của Hạng Võ, vậy tôi không tin Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm của chúng ta lại không làm nổi Huyền Huyền

Ma Nữ thay lòng đổi dạ.
- Mạnh cô nương nói cũng có lý. Chúng ta cứ tận sức mà làm may ra được trời phù hộ thêm, có thể khuyên giải được vợ chồng họ cũng nên.
Vậy từ đêm hôm nay chúng ta bắt đầu sử dụng hai môn huyền công đó cho tới khi Huyền Huyền Ma Nữ cử hành tang lễ của Chân Chân mới kết thúc.
Hai người quyết định xong, liền lẳng lặng lẻn vào trong Vạn Kiếp Ma Cung để xem xét tình thế...
Bàng Tố Chân thấy Cổ Thanh Phong đau lòng như ngây như ngơ, như cuồng như dại liền chạy đến kéo tay chàng mà khuyên giải rằng :
- Phong đại ca đừng có đau lòng như thế nữa. Chị em tuy chết thật nhưng còn có em với chị Hồng Tiếu.
Thấy Bàng Tố Chân nhắc đến tên Mạnh Hồng Tiếu, lúc này chàng mới quay đầu nhìn lại thì không thấy hình bóng Mạnh Hồng Tiếu đâu nữa.
Bình sinh chàng có hai vị hồng nhan tri kỷ, hiện giờ một đã hồn siêu phách lạc dưới cổng chào Vạn Kiếp Ma Cung, còn một người lại hiểu lầm mình như vậy, không từ biệt mà bỏ đi.
Nhất thời Cổ Thanh Phong đột nhiên bị khích động mạnh như thế suýt tí nữa chàng đau lòng và lo âu đến thành điên, thành khùng, nên cứ ngây người ra, nước mắt nhỏ xuống hoài, và đôi ngươi cũng đờ đẫn như kẻ mất hồn.
Bàng Tố Chân thấy Cổ Thanh Phong đau lòng như vậy, liền lấy khăn lau nước mắt cho chàng và u oán nói tiếp :
- Đại ca ! Em cũng biết anh vì chị em chết, vì chị Hồng Tiếu bỏ đi mà đau lòng đến cực điểm nhưng...
Cổ Thanh Phong thở dài một tiếng nước mắt trào ra như mưa rồi nắm lấy hai bàn tay mềm mại của Bàng Tố Chân lắc đầu nói :
- Tố muội, anh biết ngoài Chân muội với Hồng Tiếu ra em cũng là người thương anh vô cùng nhưng bây giờ trái tim anh đã tan nát, không thể nào còn ở lại đây đợi chờ đến tang lễ của chị em nữa, và anh phải cáo lỗi đi ngay bây giờ, đến một ngôi chùa nào đó ở trong hoang sơn để sám hối, làm bạn với kinh kệ để qua cuộc đời thừa này.
Bàng Tố Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy lại càng đau đớn thêm, vừa nức nở khóc vừa tựa vào lòng chàng nói :
- Được, anh đi đâu làm hoà thượng, em sẽ theo tới đó làm cô ni để gần gũi anh.

Bàng Tố Chân hãy còn ngây thơ gặp gì nói đó. Những lời nói của nàng đều thật tình hết, khiến Cổ Thanh Phong lại càng thêm rầu rĩ và ôm lấy vai nàng trả lời :
- Em không thể bắt chước được anh, chán cuộc đời, xuất gia đi tu như vậy vì em còn cha mẹ già...
Chưa dứt lời, Bàng Thiên Hiểu đứng cạnh đó đã xen lời nói :
- Tố nhi, thân già của cha đây đã quyết cùng mẹ con vùi xương ở núi Dã Nhân này rồi, cho nên sau khi con dự tang lễ của chị con rồi. Con phải mau cùng Thanh Phong hiền điệt rời khỏi đây, đi tu cũng được, mà không tu cũng thế. Nhưng chớ con chen chân vào giang hồ nhơ nhớp, hay võ lâm ân oán này.
Hải Thiên Kiếm Thánh cũng biết Bàng Thiên Hiểu vì quá đau lòng mới thốt ra những lời lẽ như thế, muốn lên tiếng khuyên ngăn vài câu nhưng không nghĩ ra được lời nào thích đáng để có công hiệu.
Một lát sau, dưới không khí nặng nề đó, trước Vạn Kiếp môn trên mặt đất đã xây xong hai ngôi mộ mới của Khổng Lăng Tiêu và Hỏa Hài Nhi.
Bốn bề yên lặng như tờ, màn đêm đã bắt đầu buông phủ.
Lúc ấy đã là cuối giờ Hợi, sang đầu giờ Tý rồi. Người nào người nấy đang rầu rĩ nhìn nhau thì bỗng có tiếng Phật Hiệu và Thiền Xướng ở trong Vạn Kiếp Ma Cung vọng ra, tiếp theo đó lại có tiếng nhạc rất êm dịu văng vẳng đưa tới nữa.
Những tiếng đó không to nhưng người nào cũng nghe thấy hết. Có một điều rất lạ là Bàng Thiên Hiểu với Cổ Thanh Phong đang đau đớn u buồn thế nhưng nghe tiếng nhạc đó trong lòng cảm thấy dễ chịu và bớt đau buồn phần nào.
Hoàng Sam Ngọc Nữ hãy còn ngây thơ chưa biết cuộc đời gì hết liền chỉ tay về phía Vạn Kiếp Ma Cung mà hỏi Thanh Phong rằng :
- Tiếng nhạc và tiếng tụng niệm đó có phải là mẹ em đã mướn sư đến tụng niệm cho chị em đấy không ?
Nàng hỏi như vậy, làm cho bao nỗi rầu rĩ của Bàng Thiên Hiểu với Cổ Thanh Phong lại hiện lên, thất thanh khóc lóc, nước mắt nhỏ như mưa.
Bàng Tố Chân thấy vậy tực ngay vào lòng cha lên tiếng hỏi :
- Sao cha lại đau lòng như thế ? Có phải con đã nói điều gì lầm đấy không ?
Bàng Thiên Hiểu vuốt tóc nàng khẽ đáp :
- Con không lầm đâu. Lầm lỗi là ở cha mà nên. Nếu năm xưa cha không có ý nghĩ sai như vậy thì không đến nỗi có tấn bi kịch này xảy ra.

Bây giờ cha không muốn ở lại chỗ đau lòng này nữa, cha chỉ đợi đến ngày mốt chôn cất chị con xong là cha...
Nói tới đó, lão Bang Chủ quay lại chắp tay chào Triển Thanh Bình và nói tiếp :
- Đại hội Vạn Kiếp đã kết thúc, còn chuyên ngày mốt ở Vạn Kiếp Ma Cung kia thì chỉ là vụ ân oán cá nhân giữa Bàng Thiên Hiểu tôi với Vạn Phi Sương thôi, nên không dám phiền đến Triển huynh nữa. Vậy xin mời Triển huynh hãy trở về Bắc Hải Thanh Bình cung để hưởng thụ những ngày tháng thần tiên của huynh.
Hải Thiên Kiếm Thánh lắc đầu thở dài đáp :
- Bàng Bang Chủ...
Nghe thấy Thanh Bình gọi mình là Bang Chủ, Bàng Thiên Hiểu vội đưa tay ngắt lời bạn gượng cười nói tiếp :
- Triển huynh đến ngày mốt Thiên Hiểu tôi vào trong Vạn Kiếp Ma Cung. Dù sống hay chết cũng giải tán Tam Nguyên Bang, chứ đệ không muốn tranh danh cướp lợi ở trên giang hồ dính đầy máu tanh này nữa. Vậy xin Triển huynh từ nay đừng có gọi đệ là Bang Chủ như thế nữa.
Hải Thiên Kiếm Thánh cười một tiếng và nói tiếp :
- Bàng huynh không biết đấy thôi, đệ đã truyền thụ hết kiếm thuật của đệ cho Chân Chân, nên đệ với lệnh ái đã có duyên phận thầy trò rồi.
Bàng Thiên Hiểu nghe nói kêu “Ủa” một tiếng trong lòng ngạc nhiên vô cùng.
Hải Thiên Kiếm Thánh lại nói tiếp :
- Tiểu đệ với lệnh ái đã là thấy trò với nhau thì tất nhiên đệ phải dự buổi tang lễ ngày mốt. Sau đó đệ còn muốn hoá giải câu chuyện phiền phức giữa huynh và tôn phu nhân nữa.
Bàng Thiên Hiểu cùng Liễu Như Yến, Thiết Kiếm Chân Nhân, Bàng Tố Chân, Cổ Thanh Phong các người từ từ đi khỏi Vạn Kiếp Môn nơi mà ai cũng đau lòng đứt ruột rồi.
Vừa đi, lão anh hùng vừa lắc đầu gượng cười nói với Triển Thanh Bình tiếp :
- Thịnh ý của Triển huynh, đệ rất cảm ơn. Nhưng chỉ sợ bể hận không sao lấp kín được. Đệ dám chắc chỉ nói suông vài lời thôi, không thể nào lay chuyển được ý định của nàng đâu.
Triển Thanh Bình thở dài tiếp :
- Năm xưa, tôn phu nhân vừa mới sinh đã bị huynh bỏ rơi , nên bà ghét hận huynh vô cùng. Vậy muốn hoá giải mối hiềm khích này để được hào hảo thì quả khó lắm. Nhưng ta không vì thế mà nản chí, Bàng huynh đã cảm thấy hổ thẹn với lương tâm, đến ngày mốt còn

lại mong huynh nhẫn nại thêm chút nữa hoặc giả lay chuyển được tấm lòng của tôn phu nhân cũng chưa chừng.
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu lia lịa. Liễu Như Yến thấy vậy cũng khẽ khuyên rằng :
- Bất cứ tình thế của ngày mốt ra sao, bây giờ chúng ta cũng phải kiếm một chỗ thích đáng để nghỉ ngơi đã. Đến lúc đó mới đủ tinh thần để đối phó.

Cô Gái Áo Vàng

Dịch giả: Từ Khánh Phụng
Hồi 38
Ân Oán Điều Tiêu Tan

Mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi để đợi chờ đến ngày mốt rồi quay trở lại Vạn Kiếp Ma Cung để dự tang lễ của Bàng Chân Chân.
Hãy nói Mạnh Hồng Tiếu và Diệu Âm Công Chúa đã kiếm được một ngọn núi nhỏ ở an Vạn Kiếp Ma Cung để thi thố Pháp Hoa với Vạn Diệu Thanh Âm.
Hai người khởi đầu tụng niệm từ giờ Tý đêm hôm thứ nhất cho đến chiều ngày thứ hai, không hề nghỉ ngơi chút nào. Nhưng đến hôm thứ hai, hai người bỗng thấy có bóng người lẹ làng phi tới, Mạnh Hồng Tiếu lanh mắt đã nhận ra đó chính là Huyền Huyền Ma Nữ.
Vạn Phi Sương vừa lên tới ngọn trông thấy hai người liền mỉm cười nói với Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Thế ra cô nương lại là Diệu Âm Công Chúa trong nhóm Miêu Cương Song Quái đấy.
Vì lúc này không còn e dè ai biết rõ bộ mặt của mình nữa nên Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu hai người đều mặc y phục của mình, vì vậy Huyền Huyền Ma Nữ mới nhận ra được mà hỏi như thế.
Diệu Âm Công Chúa mỉm cười hứ không nói năng gì cả, Vạn Phi Sương lại nói tiếp :
- Hai vị Ở phía sau Vạn Kiếp Ma Cung thi thố hai môn Thiền Xướng và Diệu Âm này đã hơn một ngày một đêm rồi chưa hề nghỉ ngơi phút nào. Hai vị tốn công như thế để làm gì ?
Diệu Âm chưa kịp nói gì thì Mạnh Hồng Tiếu đã nghiêm nét mặt lại lớn tiếng đáp :
- Chúng tôi chỉ muốn dùng Diệu Âm rất tương hoà này để làm giảm bớt được một phần nào hờn niệm trong lòng Vạn lão tiền bối đấy

thôi.
Huyền Huyền Ma Nữ đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi lại hỏi tiếp:
- Hai vị có phải là người của Bàng Thiên Hiểu...
Mạnh Hồng Tiếu vội đỡ lời :
- Tiểu bối với Bàng Bang chủ không có liên quan gì hết, nhưng với lệnh ái Bàng Chân Chân thì là chị em chí thân.
Huyền Huyền Ma Nữ nghe thấy Mạnh Hồng Tiếu nhắc đến Bàng Chân Chân thì nét mặt không đau đớn gì hết, từ từ ngồi xuống tảng đá, mỉm cười nói với Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Diệu Âm Công Chúa ! Tôi muốn thỉnh giáo Công Chúa một vấn đề này. Ví dụ Công Chúa là tôi, năm xưa bị chồng phụ bạc, khi vừa đẻ xong đã bị bỏ rơi ngay, hậm hực cho mãi tới bây giờ, thì Công Chúa sẽ sử dụng thủ đoạn gì để đối phó ?
Diệu Âm Công Chúa nhận thấy vấn đề này khó mà giải đáp thật. Nàng nghĩ ngợi giây lát rồi mới thủng thẳng trả lời :
- Cử chỉ của Bàng Bang chủ năm xưa quả thật là bạc tình. Nhưng bấy nhiêu năm nay, y chỉ lập thiếp chứ không lấy vợ kế, như vậy đủ thấy y vẫn chưa quên hẳn Vạn đạo hữu đâu. Huống hồ cha mẹ gây thù với nhau, con cái phải đau khổ hết sức. Theo ý tôi, thì đến ngày mai mà Bàng Bang chủ biết cúi đầu xin lỗi thì đạo hữu cũng nên nể mặt kẻ đã khuất là Chân Chân cô nương với người có mặt tại đây là Tố Chân cô nương mà khoan hồng cho ông ta một phen.
Huyền Huyền Ma Nữ nghe xong, nét mặt vẫn thản nhiên như thường rồi mỉm cười hỏi hai người rằng :
- Chẳng hay đến ngày mai, Công Chúa với Mạnh cô nương đây có đến dự tang lễ của Chân nhi không ?
Mạnh Hồng Tiếu lắc đầu đáp :
- Chúng tôi chỉ muốn thi thố Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm để giải trừ không khí uất hận này đi, gọi là tận chút lòng với lão tiền bối cùng Bàng Bang chủ thôi, chứ không muốn dự tang lễ của Chân muội nữa, e trông thấy mà đau lòng.
Huyền Huyền Ma Nữ lắc đầu nói tiếp :
- Người đời ai mà chả có lúc chết. Vả lại tang lễ đó chưa chắc đã là một sự quá đau đớn. Huống hồ ngày mai lại có kỳ tích xảy ra khiến người ta không thể tưởng tượng được. Tốt hơn hết mong hai vị thế nào cũng tới dự làm quí khách của chúng tôi.
Sự thật Mạnh Hồng Tiếu không muốn gặp lại mặt Cổ Thanh Phong nữa, để khỏi gây nên những việc phiền phức lôi thôi cho nên nàng nghe thấy Vạn Kiếp Ma Chủ nói như vậy, liền suy nghĩ không biết có nên dự hay không?

Vạn Phi Sương hình như đã biết ý nghĩ của nàng rồi liền mỉm cười nói tiếp :
- Nếu Mạnh cô nương không muốn lộ diện trước mặt mọi người, tôi sẽ sửa soạn một cái phòng kín để cho hai vị ngồi trong đó xem, như vậy không có ai biết hai vị có mặt tại đó nữa.
Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu thấy Huyền Huyền Ma Nữ đối xử với mình đặc biệt như vậy đành phải gật đầu nhận lời.
Thấy hai người nhận lời rồi , Huyền Huyền Ma Nữ lại nói tiếp :
- Có lẽ đến giờ Tý Bàng Thiên Hiểu các người mới tới, như vậy hai vị nên đến sớm hơn một chút thì hơn.
Nói xong, bà ta đứng dậy nhanh như một bóng ma, chạy thẳng về phía Vạn Kiếp Ma Cung.
Diệu Âm Công Chúa chờ Huyền Huyền Ma Nữ đi khỏi mới mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiếu rằng :
- Mạnh cô nương, chúng ta tốn công một ngày một đem như vậy không uổng chút nào đâu. Xem như vậu hai môn Thiền Xướng và Diệu Âm này có công hiệu rất lớn.
Mạnh Hồng Tiếu quay đầu lại nhìn Diệu Âm Công Chúa rồi cau mày hỏi :
- Sao Công Chúa lại nói như thế ?
- Mạnh cô nương không trông thấy hay sao? Nét mặt của Huyền Huyền Ma Nữ đã giảm bớt một nửa hung ác rồi.
- Vẫn biết mặt của Vạn Kiếp Ma Chủ giảm bớt hung ác thật nhưng lòng của bà ta vẫn cứng như sắt đá. Công Chúa có thấy khi nhắc đến tang lễ của Chân Chân bà ta vẫn không có vẻ gì rầu rĩ chăng ?
Diệu Âm Công Chúa đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi mỉm cười và đáp :
- Mạnh cô nương còn nhớ câu nói của Huyền Huyền Ma Nữ là ngày mai sẽ có kỳ tích xảy ra hay không ?
- Có ! Nhưng tôi không hiểu bà ta nói như thế là chỉ cái gì ?
- Tôi đoán chắc Chân Chân chưa chết đâu, nên bà ta mới nói như vậy.
- Công Chúa đoán như vậy cũng phải. Nhưng tôi chắc không khi nào lại có chuyện lạ như vậy được, vì máu mào hạc thường cũng đủ làm người ta chết ngay rồi , huống hồ máu của con hạc ấy là hạc nghìn năm.
Vả lại, Chân Chân là người tính thật thà không biết giả dối lừa người bao giờ. Hôm qua tôi đã trông thấy nàng ta chết cứng đi rồi.
- Sở dĩ tôi đóan như vậy là căn cứ câu nói một kỳ tích khiến người ta không thể tưởng tượng và nét mặt không có vẻ rầu rĩ của Huyền

Huyền Ma Nữ mà nên. Tôi thiết tưởng sự ước đoán của tôi không sai mấy đâu. Nếu không việc gì bà ta lại phải nói là kỳ tích khiến người ta không thể tưởng tượng được như thế.
- Chỉ mong lời ước đoán của Công Chúa không sai, thì cả tưởng rầu rĩ ảm đạm ngày mai sẽ biến thành vui vẻ và ai nấy cũng hoan hỉ hết.
- Cô nương đối với ai cũng từ bi và lo nghĩ hộ người từng ly từng tí một, nhưng đối với mình...
Mạnh Hồng Tiếu mắt đỏ ngầu, xua tay bảo Diệu Âm Công Chúa đừng nói nữa. Vẻ mặt buồn bã vô cùng , nàng thở dài :
- Công Chúa đừng quan tâm hộ tôi. Tim gan của Mạnh Hồng Tiếu tôi đã biến thành sắt đá. Công việc nơi đây giải quyết xong, tôi nguyện theo Công Chúa vĩnh viễn ẩn tích ở khu người Mèo để tu tầm học đạo, chứ không muốn bước chân vào chón bụi trần nữa.
- Tất cả mọi việc hãy đợi chờ ngày mai đi tới Vạn Kiếp Ma Cung có việc gì khiến người ta không tưởng tượng được, rồi hãy quyết định sau.
Bây giờ chúng ta nên tĩnh toa. hành công nghỉ ngơi, lấy lại sức khoẻ đã vì chúng ta cũng phải đề phòng. Biết đâu ngày mai, ngoài kỳ tích mà Huyền Huyền Ma Nữ nói đó, lại chẳng có sự hung hiểm gì xảy ra tiếp theo.
Mạnh Hồng Tiếu cho lời nói của Diệu Âm Công Chúa rất phải. Hai người liền ngồi xếp bằng tròn, hành công đã tọa.
Ngày hôm sau, mới giờ Thìn, Mạnh Hồng Tiếu với Diệu Âm Công Chúa đã tới Vạn Kiếp Ma Cung rồi. Huyền Huyền Ma Nữ thân chinh ra đón hai người vào cung điện ở bên cạnh và chỉ vào một cái hang động nhỏ rồi nói rằng :
- Diệu Âm đạo hữu với Mạnh cô nương vào ngồi trong hang động này sẽ trông thấy hết những cảnh tượng bên ngoài.
Nói xong, Ma chủ còn dặn kẻ hầu người hạ sử soạn mâm cỗ để ở trong hang khoản đãi hai người rồi mới cáo từ rút lui.
Mạnh Hồng Tiếu chỉ nóng lòng muốn được trông thấy kỳ tích, nên ngó qua cái lỗ hổng nhỏ để xem những cảnh tượng bên ngoài. Nàng vừa ngó một cái đã quay đầu lại nhìn Diệu Âm Công Chúa thất thanh nói :
- Công Chúa mau lại đây xem. Thế là kỳ tích gì mà lạ lùng vậy?
Diệu Âm Công Chúa liền ngó qua cái lỗ hổng đó rồi cũng cau mày lại vẻ rầu rĩ vô cùng. Thì ra bên ngoài ngôi đại điện, trên điện có bày ba cỗ quan tài. Cỗ quan tài giữa với bên trái là quan tài không, chỉ có chiếc bên phải mới đựng xác thôi. Xác đó dùng một miếng vải trắng phủ mặt, mình mặc áo vàng. Chỉ trông y phục của cái xác ấy hai

người cũng đoán được đó là Hoàng Sam Hồng Tuyết Bàng Chân Chân rồi. Lúc này nàng đã mặc nữ trang và vẫn chiếc áo vàng nàng ưa thích nhất.
Lúc ấy Bàng Thiên Hiểu các người còn chưa tới, trong Ma cung yên lặng vì rầu rĩ khôn tả.
Diệu Âm Công Chúa quay đầu lại thấy Mạnh Hồng Tiếu ứa nước mắt liền nói :
- Tôi không ngờ Chân Chân cô nương lại chết thật như vậy. Như thế này thì lấp sao nổi bể hận và vá sao được trời tình ?
Mạnh Hồng Tiếu lấy khăn tay ra chùi nước mắt, thở dài một tiếng, nghẹn ngào đáp :
- Chân Chân là người con gái hiền lành tử tế có một không hai. Nếu quả có trời đất thật chứng minh đáng lẽ nàng không bị chết như thế này mới phải.
Diệu Âm Công Chúa không biết an ủi thế nào cho phải, đành nói sang chuyện khác mà hỏi Mạnh Hồng Tiếu rằng :
- Tôi thật không hiểu Huyền Huyền Ma Nữ làm như thế này để làm gì ? Ngày hôm nay nếu bà ta định cử hành tang lễ cho Chân Chân sao lại sửa soạn ba cỗ quan tài như thế ?
- Sở dĩ bà ta làm như thế tôi đoán chắc hai cỗ quan tài kia là dành cho Bàng Thiên Hiểu với bà.
Diệu Âm Công Chúa nghe nói cả kinh biến sắc mặt và nói :
- Mạnh cô nương nói rất có lý ! Nếu vậy tai kiếp này không thể nào vãn hồi được nữa , hai chúng ta tốn công một ngày đêm thi thó Thiền Xướng và Diệu Âm đều là dã tràng xe cát hết.
- Thuốc chữa bệnh bất tử, Phật độ người hữu duyên. Chúng ta chỉ mong tự độ thuyết mình ra khỏi chốn tai kiếp này cũng đã là may mắn lắm rồi.
Lúc ấy, các Sứ Giả của Vạn Kiếp Ma Cung đã bắt đầu ở bên ngoài bố trí linh đường. Vì số người rất đông, nên chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi đã sửa soạn xong liền, khói hương nghi ngút càng tăng thêm vẻ rầu rĩ. Mạnh Hồng Tiếu thấy vậy không sao nhịn được, nước mắt lại nhỏ ròng xuống hai bên má, nói với Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Công Chúa thử nghĩ xem, Chân Chân là người có lòng lương thiện như vậy, và cũng là một người có võ công thượng thặng. Chỉ vì khuyên ngăn cha mẹ, uống thuốc độc tự tử chết, hoá thành một giấc mộng Nam Kha bây giờ nằm trong áo quan sái thước rầu rĩ biết bao. Một thiếu nữ kết quả như vậy thì làm gì còn có đạo trời nữa? Thử hỏi đời người như thế này thật không ai muốn sống làm chi ?

Diệu Âm Công Chúa trông thấy cảnh tượng bi đát như thế, lại nghe những lời nói đau thương của Mạnh Hồng Tiếu, cũng phải xúc động mà ứa nước mắt ra.
Trong lúc Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu sa lệ nhìn nhau thì hai người đã nghe tiếng chuông ở trên đỉnh núi Ma Cung vang động.
Diệu Âm Công Chúa liền nói với Mạnh Hồng Tiếu rằng :
- Tiếng chuông đã nổi lên, chắc Bàng Thiên Hiểu các người sắp tới nơi.
Mạnh Hồng Tiếu lại nhó qua cái lỗ hổng nhìn ra bên ngoài.
Quả nhiên mọi người đã tới. Nhưng lần này, Vạn Kiếp Ma Chủ không ra nghênh đón mà chỉ sai bọn đệ tử đưa các người vào linh đường thôi.
Những người tới đó ngoài cha con Bàng Thiên Hiểu ra còn có Liễu Như Yến, Thiết Kiếm Chân Nhân và Cổ Thanh Phong.
Trải qua một đêm suy nghĩ, Bàng Thiên Hiểu đã ngẫm thấu chuyện rồi, cảm thấy tuổi tác của mình đã cao như vậy và ở trên giang hồ cũng có đôi chút tên tuổi, nhưng bình sinh chỉ lầm có một việc mà ngày đêm ăn ngủ không yên. Ông ta quyết định, nếu Huyền Huyền Ma Nữ không chịu lượng thứ cho, thì ông ta vui lòng trao tính mạng của mình cho Vạn Kiếp Ma Chủ, tùy nàng ta muốn đối xử thế nào cũng vui lòng, có như thế mới an tâm.
Bàng Thiêu Hiểu không coi hai chữ sống chết vào đâu nên vẻ mặt đã thản nhiên dáng điệu lại ung dung, dẫn mọi người từ từ đi thẳng vào trong linh đường.
Vừa trông thấy linh cữu của Bàng Chân Chân, Cổ Thanh Phong không sao nhịn được, liền giậm chân, thất thanh kêu “Chân muội” một tiếng rồi khóc sướt mướt.
Bàng Tố Chân thấy Cổ Thanh Phong khóc, cũng khóc theo. Nhưng Huyền Huyền Ma Nữ đã ôm nàng vào lòng, lấy khăn chùi nước mắt cho nàng và khẽ nói :
- Tố nhi, con đừng khóc nữa, mẹ sẽ cho con thấy một việc rất đáng mừng.
Bàng Tố Chân thấy Huyền Huyền Ma Nữ vừa nói vừa kéo mình tới trước linh cữu. Khi đã nhìn kỹ xác chết nằm trong quan tài, Bàng Tố Chân bỗng gạt lệ cười ngay được và nói :
- Mẹ, việc gì mẹ có thể làm cho con mừng được ? Có phải mẹ đã cứu được chị con thoát chết đấy không ?
Huyền Huyền Ma Nữ gượng cười đáp :
- Tố nhi, sao con si ngốc đến thế ? Người chết làm sao sống lại được

? Mẹ chỉ cho con biết là chị con đã chết một cách rất yên lòng đấy thôi.
Nói xong, bà ta đi tới trước quan tài, lật cái khăn trắng phủ mặt Bàng Chân Chân lên. Mọi người trông rõ bộ mặt đã bị Tam Ly Phích Lịch đạn bắn phải làm cho xấu xí và sứt sẹo của nàng bây giờ đã biến mất, mặt nàng đẹp như xưa vậy.
Bàng Thiên Hiểu vuốt râu gật đầu nói :
- Từ xưa tới giờ, mỹ nhân và danh tướng ít khi được sống đến bạc đầu. Lần này, chỉ vì bộ mặt bị hủy mà nó không muốn gặp tôi với Thanh hiền điệt. Bây giờ mặt nó được lành lặn và đẹp đẽ như xưa quả thực lòng nó có thể ngậm hơn nơi chín suối được rồi.
Bàng Tố Chân thấy Bàng Thiên Hiểu nói như vậy, liền đi tới trước mặt cha, nắm lấy tay với giọng bi đát nói :
- Cha lầm rồi, tuy bộ mặt của chị con đã trở lại xinh đẹp như xưa thực nhưng bây giờ đã không nói cười được nữa. Như vậy cha có còn được nghe chị con kêu là cha nữa không ?
Mấy lời nói của Bàng Tố Chân đã khiến tất cả mấy người có mặt ở đó đều mủi lòng. Còn Cổ Thanh Phong thì cúi đầu giậm chân, hai tay nắm chặt vào nhau, còn Bàng Thiên Hiểu ứa nước mắt ra hoài.
Huyền Huyền Ma Nữ thấy vậy cũng hơi cảm động, liền quay đầu lại nhìn Vệ Phương Hoa các người giơ tay ra hiệu nói :
- Đậy nắp quan tài lại !
Bọn Phương Hoa các người cung kính vâng lời đi tới cạnh quan tài của Bàng Chân Chân từ từ giơ nắp quan lên. Bàng Tố Chân quay người lại nhảy xổ vào lòng Huyền Huyền Ma Nữ khóc lóc gào lên :
- Mẹ Ơi, mẹ bảo bọn họ hãy khoan đừng đậy nắp quan lại, để cho con được nhìn mặt chị con trong chốc lát nữa.
Mạnh Hồng Tiếu ở trong cái hang nhỏ thấy tình cảnh bi đát như vậy và nghe toàn những lời nói đứt ruột, không sao nhịn được liền ứa nước mắt ra. Cả Diệu Âm Công Chúa cũng nức nở khóc nố.
Huyền Huyền Ma Nữ vừa ra lệnh cho Vệ Phương Hoa đậy nắp quan tài lại vừa vỗ vai Bàng Tố Chân khẽ nói :
- Tố nhi, con hãy tạm nín đi đã. Vì còn có những chuyện cho con đau lòng hơn thế này nữa. Bây giờ con nhìn thêm chị con chốc lát càng tăng thêm nỗi đau thôi, chứ không có ích lợi gì cả.
Chỉ thoáng có mấy người nọ đậy quan tài xong. Mọi người liền nghe thấy tiếng “cạch, cạch”, các người đó bắt đầu đóng đinh. Thế là Hoàng Sam Hồng Tuyến Bàng Chân Chân đẹp như tiên nữ đã bắt đầu từ biệt trần tục, và từ giờ trở đi, không còn ai được trông thấy mặt của nàng nữa.

Trong lúc mọi người lòng đau như cắt , thì Huyền Huyền Ma Nữ đã chỉ hai cỗ quan tài để trống kia, nhìn Bàng Thiên Hiểu lạnh lùng hỏi :
- Bàng Thiên Hiểu, người có biết hai cỗ quan tài kia để dành cho ai không ?
Lão Bang chủ đã quyết tâm chết rồi, nên lắc đầu một cách thản nhiên, mỉm cười đáp :
- Một cỗ xin thứ lỗi tôi không đoán là dành cho ai, nhưng còn một cỗ chắc chắn để cho Bàng Thiên Hiểu tôi rồi.
Huyền Huyền Ma Nữ lắc đầu nói tiếp :
- Chưa chắc hai chúng ta đấu với nhau. Nếu ngươi giết chết được ta hay đắc thắng thì cứ việc đem mọi người đi. Nếu ta giết được người thì ta nguyện chui vào trong chiếc quan tài kia để vợ chồng cha con đều được gặp nhau nơi chín suối , Bàng Thiên Hiểu gượng cười đáp :
- Khỏi cần tốn công như vậy. Cử chỉ của tôi năm xưa tôi đã nhận mình là kẻ phụ bạc. Ngày hôm nay, tôi tình nguyện đem thân già này để trả nợ cũ.
Huyền Huyền Ma Nữ nghe nói ngạc nhiên vô cùng, liền nhìn thẳng vào mắt Bàng Thiên Hiểu nói tiếp :
- Theo người nói thì không cần đấu với ta, người cũng bằng lòng chết phải không ?
- Lỡ bước gây nên mối hận thiên cổ, Bàng Thiên Hiểu tôi đã trót làm thì tự cam chịu, chứ quyết không tránh trách nhiệm đâu.
- Ngươi nỡ bỏ cơ nghiệp và tên tuổi đã tốn bao nhiêu mồ hôi nước mắt gây nên hay sao ?
- Tôi đã nhờ Thiết Kiếm Chân Nhân giải tán hộ Tam Nguyên Bang. Chân nhi đã chết còn Bàng Tố Chân thì lấy Cổ Thanh Phong, chỉ còn Liễu Như Yến theo hầu tôi lâu năm thôi, như vậy tôi còn luyến tiếc gì nữa ?
Không đợi chờ lão Bang chủ nói hết, Liễu Như Yến vội đỡ lời :
- Bang chủ khỏi lo cho thiếp. Nếu Bang Chủ mệnh hệ gì thiếp thể nào cũng đi theo Bang chủ xuống dưới âm để hầu hạ ngay.
Bàng Thiên Hiểu nhìn Liễu Như Yến trách mắng :
- Ngày hôm nay ta đã thí mạng trả nợ, còn việc tuẫn tiết hay không là tùy ở nhà ngươi. Nhưng từ giờ cấm ngươi không được gọi ta là Bang Chủ nữa. Bàng Thiên Hiểu này trước khi chết không muốn còn dính dấp mùi hôi nhơ nhớp của giang hồ vào người nữa.
Huyền Huyền Ma Nữ cười nhạt một lời :
- Người ta sắp chết đến nơi lời lẽ bao giờ cũng hiền lành. Nếu sớm biết như vậy, năm xưa hà tất phải làm gan ? Nếu năm xưa người

không tuyệt tình tuyệt nghĩa phụ bạc ta một cách quá đáng như thế, tất ngày hôm nay khi nào ta lại bức bách người ?
Bàng Thiên Hiểu thở dài một tiếng gượng cười đáp :
- Xin nàng đừng nhắc đến chuyện xưa nữa. Tôi đã quyết tâm chịu chết rồi, Sương muội mau ra tay đi.
Huyền Huyền Ma Nữ cười lạnh một tiếng, mặt đầy sát khí từ từ giơ tay phải lên.
Liễu Như Yến rất gay cấn tiến lên một bước đứng sát cạnh Bàng Thiên Hiểu. Bàng Tố Chân thấy vậy cũng nhảy xố tới che chở cho cha mình, vừa nức nở khóc vứ nói :
- Mẹ Ơi, nếu mẹ muốn đánh chết cha con thì xin mẹ đánh chết con trước.
Huyền Huyền Ma Nữ cau mày lại đang định lên tiếng thì Bàng Thiên Hiểu đã ung dung mỉm cười nói :
- Tố nhi ngoan, con đừng cản trở mẹ con. Năm xưa bà vừa sinh con xong bị ta bỏ rơi ngay, trong lòng vẫn còn uất hận vô cùng. Thì giờ con nên để cho mẹ con tiết hận đã ức trong lòng bấy lâu nay.
Tình cảnh của gia đình này phức tạp vô cùng, Thiết Kiếm Chân Nhân, Hải Thiên Kiếm Thánh, Cổ Thanh Phong các người có muốn lên tíêng khuyên giải cũng khống sao được.
Mạnh Hồng Tiếu ở phòng bên thấy vậy không sao chịu nhịn được, hậm hực rời khỏi cái hang nhỏ, vừa lắc đầu vừa nói với Diệu Âm Công Chúa rằng :
- Công Chúa, quan tài Chân Chân đã đậy nắp rồi, tôi không muốn trông thấy cuộc đời bi đát mà mình đã tưởng tượng ra sao. Thôi chúng ta mau rời khỏi Ma Cung này đi.
Mạnh Hồng Tiếu vừa nói dứt lời, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc và người đã lên tiếng :
- Hồng Tiếutỷ, con ngõ tịnh thất này đã bị đóng kín, bốn bên vách đều làm bằng đồng sắt. Tạm thời tỷ tỷ không sao thoát thân được đâu. Xin nghe tôi nói rõ đầu đuôi câu chuyện đã.
Nghe giọng rất quyen thuộc, Mạnh Hồng Tiếu giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn mới hay người đó chính là Bàng Chân Chân, mà ai ai cũng tưởng nàng đã uống thuốc độc chết và từ biệt trần gian rồi.
Thấy Mạnh Hồng Tiếu ngơ ngác, Bàng Chân Chân từ từ đứng dậy rồi đi tới gần, nắm lấy tay nàng vừa cười vùa nói :
- Hồng Tiếu tỷ, tỷ khỏi phải kinh hãi như thế. Cỗ quan tài mà muội nằm ngoài kia bên dưới có một đường hầm đi thẳng đến tĩnh thất này. Khi mọi người đóng đinh vào nắp quan tài, em đã xuống ngay dứoi hầm đi tới đây gặp tỷ luôn mà tỷ không hay đấy thôi.

Mạnh Hồng Tiếu thấy hai tay của Bàng Chân Chân mềm mại và ấm áp lạ thường, mới biết nàng quả thực đã sống lại, liền sa lệ mừng, thở phào một cái mỉm cười hỏi :
- Chân muội, máu mào hạc nghìn năm uống vào bụng là đứt ruột liền sao hiền muội lại sống được như vậy ?
Bàng Chân Chân vái chào Diệu Âm Công Chúa trước rồi mỉm cười đáp :
- Công Chúa và Hồng tỷ không biết đấy thôi. Khi mẹ tiểu muội sơn hai chữ Vạn Kiếp đã đảo ngược lại, dùng máu mào hạc sơn vào chữ Vạn, và dùng nước Linh Chi chín lá sơn vào chữ Kiếp.
- Có phải mặt của hiền muội được lành lặn như vậy là nhờ đã uống nước Linh Chi chín lá mới khỏi được như vậy phải không ?
Bàng Chân Chân gật đầu đáp :
- Lúc đó tiểu muội chỉ muốn chết ngay nên đã bóc gần hết những sơn quét trên chũ Kiếp nuốt vào trong bụng. Vì công hiệu quá mạnh, nên muội mới chết giấc tại chỗ khiến Hồng Tiếu tỷ và người khác lo âu thương tiếc tôi như vậy. Quả thực là muội không nên không phải với tỷ tỷ lắm.
Mạnh Hồng Tiếu chỉ tay ra ngoài động rồi cau mày hỏi :
- Hiền muội nhân hạ đắc phúc, tại sao còn làm những trò như ngoài kia nữa ?
Bàng Chân Chân đỏ bừng mặt mỉm cười đáp :
- Đó là tại mẹ muội hận cha quá bạc tình nên mới xếp đặt như vậy đẻ cho cha tiểu muội trước khi được vợ chồng con cái đoàn tụ phải chịu đau khổ đôi chút đấy thôi.
Mạnh Hồng Tiếu nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi tiếp :
- Chân muội nói như vậy thế ra Vạn Kiếp lão tiền bối đã thay tâm đổi dạ không căm giận Bàng lão tiền bối nữa hay sao ?
- Việc này phải nhờ Công Chúa với Hồng tỷ đã tốn công một ngày đêm thi thố Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng mà nên. Bằng không mẹ tiểu muội nguôi cơn giận làm sao nhanh chóng đến thế ? Mẹ muội bảo vào đây cám ơn Công Chúa và tỷ trước, lát nữa mẹ muội sẽ cám ơn hai vị sau.
Nói xong, nàng thủng thẳng đứng dậy vái chào Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu một lễ.
Diệu Âm Công Chúa đáp :
- Bàng cô nương đừng có khiêm tốn như thế. Tôi cảm thấy ngày hôm nay lệnh đường và lệnh tôn đoàn viên như vậy không phải hoàn toàn nhờ ở Pháp Hoa Thiền Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm của hai chúng tôi thi thố đâu, mà cốt yếu là nhờ ở lòng chí tình chí hiếu của

hai chị em cô nương mới khích phát nỗi lòng từ tâm ái niệm của hai cha mẹ.
Bàng Chân Chân cảm tạ Diệu Âm Công Chúa xong lại nói với Mạnh Hồng Tiếu tiếp :
- Hồng Tiếu tỷ khi ở trên hội Vạn Kiếp hình như muội thấy tỷ khinh thường Cổ Thanh Phong lắm...
Mạnh Hồng Tiếu không đợi chờ Bàng Chân Chân nói dứt đã lạnh lùng đỡ lời :
- Tỷ thực không ngờ y chỉ quanh minh lỗi lạc bề ngoài thôi, còn thực sự trong lòng...
Bàng Chân Chân vội tiếp lời :
- Có phải vì tỷ trông hành vi của huynh ấy ở trong Thủy Tạ tại Tam Nguyên Giáp mà khinh dễ huynh ấy phải không ?
Mạnh Hồng Tiếu xấu hổ mặt đỏ bừng, trả lời bằng một cái gật đầu.
Bàng Chân Chân thất cười nói tiếp :
- Nếu vậy tỷ tỷ nghi oan cho huynh ấy rồi.
Nói xong, nàng kể hết câu chuyện bữa nọ ra để cho Mạnh Hồng Tiếu nghe, kế lại mỉm cừơi nói tiếp :
- Việc này hoàn toàn do Khổng Lăng Tiêu mà nên cả. Chính Dì ấy ngấm ngầm bỏ dâm dược vào trong rượu để cho Cổ Thanh Phong với Tố Chân muội uống mới có câu chuyện hiểu lầm đó xảy ra. Vậy muội mong Hồng Tiếu tỷ đừng có giận Cổ Thanh Phong huynh nữa.
Nghe xong Mạnh Hồng Tiếu mới vỡ nhẽ, nàng nhìn Bàng Chân Chân rồi ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Sau khi bị huỷ bộ mặt đẹp, Chân muội đã hoá trang là Giáng Ma Lang Quân cùng tôi đi đây đi đó từ lúc ấy đến giờ, Chân mụôi đã vào Tam Nguyên Giáp đâu, sau lại biết rõ câu chuyện như vậy ?
Bàng Chân Chân vừa cười vừa đáp :
- Tiểu muội lấy tên Thương Tâm Nhân đi lại với Cổ Thanh Phong một thời gian, tất cả những việc đó là do huynh ấy thổ lộ cho hay.
Nói tới đây, nàng lại kể chuyện Cổ Thanh Phong yêu cầu Âm Dương Xuyên chữa bệnh và nàng đưa chàng vào trong Thiên Tầm Cốc như thế nào cho Mạnh Hồng Tiếu nghe.
Nghe xong, Mạnh Hồng Tiếu nắm hai bàn tay mềm mại của Bàng Chân Chân mà nói :
- Chân muội, em không khác gì một vị Bồ Tát lòng từ bi quảng đại của em hơn tỷ nhiều.
Bàng Chân Chân lắc đầu đáp :
- Tỷ tỷ khiêm tốn quá, tỷ với Diệu Âm Công Chúa không quản ngại đường sá xa xôi và mệt nhọc, định dùng hai môn tuyệt học cửa Phật

giải trừ tất cả tai kiếp cho mọi người như vậy, Công Chúa với tỷ tỷ mới thực là Phật sống.
Diệu Âm Công Chúa nghe lời nói thất cười đỡ lời :
- Mạnh cô nương với Bàng cô nương, hai cô quả thực là người có lòng lương thiện và bác ái nhất trong võ lâm chứ không phải phân ai hơn ai kém cả. Và lúc này Bàng lão Bang Chủ chịu đựng đau đớn khổ sở cũng nhiều lắm rồi. Việc gì cũng nên vừa phải thôi, chứ đừng có quá trớn. Vậy chúng ta hãy mau nghĩ cách giải vây cho ông ta đi.
Bàng Chân Chân ngó qua cái lỗ hỏng thấy Bàng Thiên Hiểu với Huyền Huyền Ma Nữ hai người đang đối chưởng với nhau. Hai bên đều dùng huyền công cả nhưng lão Bang Chủ có vẻ kém thế hơn, vì người ông ta bắt đầu run lẩy bẩy, mồ hôi trên trán nhỏ xuống ròng hai bên má.
Thì ra, Bàng Thiên Hiểu quát mắng Bàng Tố Chân đùng có van lơn Huyền Huyền Ma Nữ vì mình đã can tâm chết để tạ tội rồi. Huyền Huyền Ma Nữ nghe thấy lão Bang Chủ nói vậy không cảm động thì chớ lại cười lạt mà rằng :
- Ông đừng có giở trò khổ nhục kế ra trước mặt tôi, xưa nay tôi không giết những kẻ thúc thủ chết như ông đâu. Tôi khuyên ông nên lấy Phiên Thiên Tam Bảo ra đấu với tôi một phen còn hơn giở cái trò này ra.
Bàng Thiên Hiểu lắc đầu thở dài :
- Năm xưa, tôi phụ bạc bà quá nhiều, bây giờ có xẻ tôi ra làm muôn mảnh tôi cũng không dám trả đũa đâu.
Huyền Huyền Ma Nữ trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng nói :
- Bàng Thiên Hiểu tôi để cho ông được lợi thế hơn.
- Bây giờ tôi chán nản lắm rồi, dù bà có để cho tôi lợi thế đến đâu tôi cũng quyết không muốn chiếm phần lợi đó.
- Thế có muốn hòa giải với tôi, làm lành như trước không ?
Bàng Thiên Hiểu nghe nói mừng rỡ vô cùng vội gật đầu :
- Điều ni là điều tôi mong muốn nhất.
Bàng Tố Chân, Liễu Như Yến, Cổ Thanh Phong, Hải Thiên Kiếm Thánh, Thiết Kiếm Chân Nhân các người nghe thấy Huyền Huyền Ma Nữ nói vậy cũng an tâm phần nào.
Huyền Huyền Ma Nữ lạnh lùng nói tiếp :
- Nếu ông bằng lòng, mau giơ song chưởng ra so quyền công với tôi. Qúy hồ ông chịu đựng nửa tiếng đồng hồ mà chưa thua thì tôi tha cho ông liền.
Bàng Thiên Hiểu khó xử vô cùng, vì ông ta không muốn đối địch với Huyền Huyền Ma Nữ, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ dịp may này

nên lão Bang Chủ cứ đứng ngẩn người ra không biết nên trả lời thế nào cho phải.
Sau, Hải Thiên Kiếm Thánh đứng cạnh đó phải lên tiếng khuyên bảo rằng :
- Bàng huynh, tôn phu nhân Vạn đạo hữu đã nói như vậy, huynh không nên làm phật ý bà ta nữa. Chỉ nửa tiếng sau là có thể giải hết được hiềm khích cũ, vợ chồng cha con vui vầy, còn hơn là cứ đứng yên như thế này mãi không ?
Bàng Thiên Hiểu ngẫm nghĩ một hồi, mới từ từ giơ song chưởng lên, ngờ đâu chưởng của hai người vùa chạm nhau, Bàng Thiên Hiểu cảm thấy hai bàn tay của Huyền Huyền Ma Nữ lúc thì lạnh như băng, lúc thì nóng như lửa. Huyền công của bà ta mạnh không thể tưởng tượng được, lão Bang Chủ chưa gặp một người nào lại có quyền công mạnh đến như vậy ?
Bàng Thiên Hiểu cả kinh vội giở hết công lực đã tu luyện được mấy chục năm ra chống cự nhưng chỉ một lát sau đã thấy người run lẩy bẩy, mồ hôi trán toát ra liền.
Thoạt tiên, lão Bang Chủ nghĩ với công lực của mình chống đối lại công lực của Huyền Huyền Ma Nữ làm gì mà chả cầm sự được nửa tiếng đồng hồ.
Ngờ đâu, thử thách rồi lão Bang Chủ mới biết mình còn kém đối phương hai thành hoa? hầu là ít. Khi thấy thất bại đến nơi, Bang Chủ lại nghĩ đến cái chết nên đã quyết tâm tự giải thoát trước khi bị Huyền Huyền Ma Nữ làm cho tên tuổi của mình tiêu tan.
Đang lúc Bàng Thiên Hiểu thở dài, định thâu chưởng lại tự tử thì bỗng có tiếng nổ thật lớn, một bên vách điện nức rạn và có ba vị nữ hiệp đẹp tuyệt ở trong khe vách chui ra.
Diệu Âm Công Chúa với Mạnh Hồng Tiếu bỗng xuất hiệ Ở trong vách điện đã khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên rồi nhưng vẫn không thể sửng sốt bằng trông thấy sự hiện diện của Bàng Chân Chân, vì rõ ràng khi nãy ai nấy đều nhìn thấy xác nàng nằm trong áo quan mà quan tài thì đóng nắp rồi. Sao bây giờ lại xuất hiện trong vách tường thế được ?
Mọi người càng nghĩ càng thắc mắc không hiểu, ai nấy cứ đứng đờ người ra mà nhìn thôi.
Cổ Thanh Phong mừng rỡ vô cùng, nước mắt trào ra như mưa, Bàng Thiên Hiểu cũng vậy. Còn Bàng Tố Chân đã vội chạy lại ôm chặt Bàng Chân Chân mà cứ luôn mồm gọi :
- Chị Ơi !
Bàng Chân Chân dắt tay Bàng Tố Chân cùng đi tới trước mặt Huyền

Huyền Ma Nữ. Cả hai cùng quỳ xuống rồi Bàng Chân Chân sa lệ cầu xin mẹ tha tội cho cha.
Huyền Huyền Ma Nữ thấy đôi con gái cưng của mình đẹp như tiên nữ như vậy, mặt đang lầm lì cũng đổi sắc tươi cười, giơ tay đỡ hai chị em dậy, thở dài một tiếng mỉm cười đáp :
- Chuyện cũ mẹ cũng coi như một làn khói. Ngày hôm nay lại được trông thấy hai con cùng lớn và xinh đẹp thế này thì mẹ mãn nguyện lắm rồi. Mẹ cũng vui lòng xoá hết thù cũ của cha con đi.
Hải Thiên Kiếm Thánh vừa xen lời vừa cười , nói :
- Tôn phu nhân đại lượng như vậy, khiến những người chúng tôi có mặt tại đây cũng được mừng lây, vì được trông thấy Bàng huynh vợ chồng con cái đoàn tụ. Cổ lão đệ nhất tiện tam điêu hưởng tâm niệm phúc của người đời. Ngoài ra từ nay trở đi, trong võ lâm sẽ được thanh bình một thời gian khá lâu. Tất cả những cái đó đều nhờ được tôn phu nhân ban cho hết. Việc này thật đáng kính đáng mừng.
Huyền Huyền Ma Nữ lắc đầu đáp :
- Triển đạo hữu chớ có lạc quan như vậy. Câu chuyện này đã kết liễu đâu mà chưa chi đạo hữu đã mừng rỡ như vậy được.
Mọi người nghe nói đều ngạc nhiên hết sức, không hiểu bà ta nói như thế có dụng ý gì. Ai nấy đều trố mắt lên nhìn.
Huyền Huyền Ma Nữ mỉm cười nhìn ra ngoài cửa điện mà nói :
- Huyền Băng đạo hữu với Quỷ Thủ Thiên Tôn hai vị còn chưa về Bắc Thiên Sơn và Đại Tuyết Sơn sao ? Mà lại còn lén lút ở trong cung chúng tôi để dò xét nghe lỏm gì thế ?
Vạn Kiếp Ma Chủ nói xong, mọi người nghe thấy trên điện có tiếng cười quái dị và thấy Quỷ Thủ Thiên Tôn, Huyền Băng Lão Muội, Tiếu Cửu Hàn và Xích Đại Phong bốn thầy trò lần lượt nhảy xuống.
Huyền Băng Lão Muội chắp tay chào vừa cười vừa nói :
- Vạn Kiếp Ma Chủ, chúng tôi ở lại đây không có ý định gì hết, chỉ vì Thiên Tôn với Bàng Bang Chủ còn một món nợ cũ. Chưa giải được món nợ ấy , ông ta vẫn tấm tức trong lòng. Còn lão phu thì muốn tìm một tay đối thủ để thử xem Huyền Băng chân khí mà lão đã khổ luyện bấy nhiêu năm, xem oai lực của nó mạnh tới mức độ nào, để biết võ công của lão liệu có thể vô thiên hạ không ?
Bàng Thiên Hiểu thấy Huyền Huyền Ma Nữ vì hai cô con gái đã tha thứ cho mình , trong lòng khoan khoái vô cùng, nghe thấy Lão Muội nói như vậy liền cười ha hả và đỡ lời :
- Quỷ Thủ đạo hữu, không ngờ câu chuyện ở Tích Thạnh Sơn, Nam Hải năm xưa mà đạo hữu vẫn nhớ kỹ như vậy. Bây giờ đạo hữu muốn tôi tiếp đạo hữu mấy thế cũng được. Nhưng Bàng Thiên Hiểu

tôi phải trước từ nay trở đi đã giải tán Tam Nguyên bang, phong kiếm ẩn cư không can thiệp đến mọi sự ân oán giang hồ nữa. Cho nên trận đấu tới mức hơn thua thôi, coi như là đùa giỡn với nhau vậy, chứ đừng có chém giết làm chi.
Quỷ Thủ Thiên Tôn định cười khinh một tiếng không trả lời thì Huyền Huyền Ma Nữ bỗng xua tay và nói với hai người rằng :
- Trận đấu này hai người hãy tạm gác sang một bên, lát nữa hãy đấu với nhau. Để tôi thử kiếm một tay đạo hữu đấu với Huyền Băng đạo hữu xem Huyền Băng chân khí lợi hại như thế nào ?
Huyền Băng Lão Muội gật đầu đáp :
- Thế thì hay lắm, lão phu ẩn núp ở trên núi Bắc Thiên nghiên cứu Huyền Băng chân khí lâu năm. Nếu may mắn được lãnh giáo với quý hào kiệt đương thời một vài hiệp thì lão rất lấy làm sung sướng vô cùng.
Huyền Huyền Ma Nữ đứng dậy đi tới trước cửa điện.
Huyền Băng Lão Muội vừa cười vừa hỏi tiếp :
- Vạn đạo hữu đã kiếm tay cao thủ nào cho bần đạo thế ?
Huyền Huyền Ma Nữ vừa cười vừa đáp :
- Không cần phải kiếm ai cả, để tôi thử xem Huyền Băng chân khí của đạo hữu lợi hại thế nào ?
Huyền Băng Lão Muội không ngờ Huyền Huyền Ma Nữ lại thân chinh ra đấu với mình, tuy ngạc nhiên vô cùng nhưng sau y cũng gật đầu cười đáp :
- Thôi được, có hân hạnh lãnh giáo võ công của những nhân vật cao minh tuyệt đỉnh như Vạn Kiếp đạo hữu thì lão còn biết nói gì nữa.
Nói xong, y cùng Huyền Huyền Ma Nữ bước ra giữa sân, hai người đứng cách nhau chừng bốn thước mỉm cười chào.
Bàng Chân Chân, Bàng Tố Chân với quần hùng trong điện được nghe tên tuổi của Huyền Băng Lão Muội đã lâu nhưng chưa hề được lãnh giáo chân khí của Lão Muội như thế nào nên ai nấy đều muốn được mục kích. Ngờ đâu chỉ thấy hai người đứng yên nhìn nhau, không thấy ai ra tay đấu cả.
Một lát sau, Hải Thiên Kiếm Khách bỗng thất thanh thở dài một tiếng tay chỉ mặt đất. Mọi người đều nhìn cả xuống thì thấy dưới mặt đất có một làn băng mỏng từ chân Lão Muội lan dần đến trước Huyền Huyền Ma Nữ.
Lúc ấy, những đệ tử của Vạn Kiếp Ma Cung đứng gần Huyền Huyền Ma Nữ đều cảm thấy có một luồng hơi lạnh buốt xương dồn tới khiến ai nấy giá lạnh không chịu nổi.
Riêng có Huyền Huyền Ma Nữ vẫn đứng yên không cử động gì cả,

sắc mặt vẫn bình thường. Băng ở dưới đất chỉ kết được tới mặt bà ta chỉ chừng một thước thôi.
Lão Muội thấy vậy định vận thêm công lực thì Huyền Huyền Ma Nữ đã nhìn y mỉm cười :
- Huyền Băng chân khí của đạo hữu, Vạn Phi Sương tôi đã lãnh giáo rồi, bây giờ để giở Chí Thiên Cửu Khí ra xem oai lực của nó ra sao ?
Nói xong, Vạn Kiếp Ma Chủ cười ha hả, trong điệu đột nhiên có những khí dương hòa bao trùm, không những mất cả hơi lạnh mà cả nhưng băng đã đóng dưới đất đều tan ra hết. Huyền Băng Lão Muội tự như cảm thấy trên không có tiếng sấm vang động trong lòng kinh hoảng vô cùng, vội lui về phía sau nửa bước.
Huyền Huyền Ma Nữ quay đầu lại bảo Bàng Chân Chân rằng ; - Chân nhi, con lấy hai thanh bảo kiếm ra đây biểu diễn pho kiếm của hai vị lão tiền bối Điêu Ngao Cư Sĩ cùng Hải Thiên Kiếm Thánh truyền thụ cho các vị võ lâm danh giá chỉ bảo.
Bàng Chân Chân nghe thấy bà đã dặn như vậy, biết bên trong thể nào cũng có thâm ý gì, vội lấy hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà ra để biểu diễn hai pho kiếm pháp của hai danh gia đương thời.
Nàng dùng hết tinh thần để thi thố, hai thanh kiếm lại là bảo kiếm trên nghìn năm cho nên nàng múa được một lát thì mọi người chỉ trông thấy một cái bóng người quay tít chứ không sao trông thấy được thân hình nàng nữa, nên ai nấy đứng yên lặng xem vừa kinh hãi vừa khen ngợi thầm.
Bàng Chân Chân biểu diễn xong hai pho kiếm đó liền chắp tay chào mọi người một lượt. Huyền Huyền Ma Nữ mỉm cười nói với Quỷ Thủ Thiên Tôn rằng :
- Quỷ Thủ đạo hữu cổ nhân đã nói làn sóng sau lấn làn sóng trước, người cũ đi đã có người mới thay. Mấy thế kiếm của Chân nhi tôi e ngay những người cao minh như đạo hữu chưa chắc đã chống đỡ nổi.
Quỷ Thủ Thiên Tôn mặt đỏ bừng, không dám nói nửa lời.
Huyền Huyền Ma Nữ lại nói tiếp :
- Huống hồ ở đây lại còn có người tài ba hơn Chân nhi của tôi là Mạnh cô nương chẳng hạn. Tuổi trẻ như vậy mà đã thuộc lòng Đằng Ma Bảo Lục, thiện về môn Diệu Âm thần công, ĐạT La chủ và Ma Kha kiếm pháp. Nếu cô ta giở hết oai lực của ba môn đó ra thì ngay Huyền Huyền Ma Nữ tôi địch cũng không nổi. Cho nên tôi khuyên Quỷ Thủ đạo hữu đừng có vì câu chuyện nhỏ mọn năm xưa mà cứ tấm tức ở trong bụng hoài.

Tốt hơn hết, ngao du danh sơn chớ có tranh giành danh lợi với những bọn hậu sinh khả úy nữa.
Quỷ Thủ Thiên Tôn thấy Bàng Chân Chân có kiếm pháp như vậy và lại có thêm đôi bảo kiếm oai mãnh như thế liền nghĩ thầm :
“Con gái của y đã tài ba như thế rồi thì tất lão phải giỏi, như vậy địch sao nổi ?” Đồng thời y lại nghe Huyền Huyền Ma Nữ khuyên bảo như vậy lại càng nản lòng, thở dài một tiếng rồi đáp :
- Vạn đạo hữu nói rất phải, từ xưa tới giờ anh hùng xuất ở thiếu niên, chúng ta đã lớn tuổi như thế này mà còn không chán nản danh lợi, không bỏ hết hờn niệm cứ muốn đem bộ xương già này đi hy sinh dưới lưỡi kiếm của giang hồ thì dại dột thực.
Nói xong y chắp tay chào mỗi người một cái rồi dẫn Xích Đại Phong trở về Đại Tuyết Sơn luôn.
Quỷ Thủ Thiên Tôn đi khỏi, Huyền Băng Lão Muội càng thấy mình cô đơn hơn, vả lại vừa rồi đã thử sức với Huyền Huyền Ma Nữ rồi, biết đối phương còn cao siêu hơn mình, nên cũng nhân dịp này mà rút lui cho rảnh. Y liền cùng môn đồ Tiếu Cửu Hàn vái chào mọi người đi luôn.
Thế là tất cả ân oán giang hồ đều tiêu tan hết, người hên nhất là Cổ Thanh Phong dưới quyền chủ hôn của Bàng Thiên Hiểu với Huyền Huyền Ma Nữ cử hành hôn lễ với ba nàng Mạnh Hồng Tiếu, Bàng Chân Chân, Bàng Tố Chân, thực là chàng tận hưởng diễm phúc trần gian.
Cách đó không lâu, Mạnh Hồng Tiếu với Bàng Chân Chân quay trở lại hang động cũ ở trong núi Cửu Nghi chờ đúng đêm trung thu hai người cùng đào được một cây linh chi nghìn năm mới thành thuộc ở trong rễ cây mai trên cái bình phong kỳ lạ kia. Hai người cùng đem về bốn vợ chồng chia nhau ăn, cả bốn đều trẻ trung mãi.
Bàng Thiên Hiểu, Huyền Huyền Ma Nữ, Liễu Như Yến, ba vợ chồng già này cũng ở trong Vạn Kiếp Ma Cung và đối cung đó là Vạn Phúc Cung.
Gia đình của Bàng Thiên Hiểu với Cổ Thanh Phong ẩn dật trong hang đó thực sung sướng hơn cả thần tiên, khiến người võ lâm ai cũng mến chuộng và ngưỡng mộ.

Hết

Nguồn: Vietkiem
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA